Cá Hề Hề Hề Nhỏ (Tiểu Sửu Sửu Sửu Ngư)

Contents

Cá Hề Hề Hề Nhỏ (Tiểu Sửu Sửu Sửu Ngư) 2

1. Chương 1: Trông Coi Ngọn Hải Đăng . . . 2
2. Chương 2: Cá Nhỏ Tắm Nắng . . . 9
3. Chương 3: Chàng Tiên Cá Muốn Trò Chuyện . . . 19
4. Chương 4: Người Đánh Cá Và Con Cá Vàng . . . 29
5. Chương 5: Ha Ha, Ha, Ha Ha Ha . . . 38
6. Chương 6: Nhà Của Tào Cá Nhỏ . . . 45
7. Chương 7: Thuyền Trưởng Jack . . . 55
8. Chương 8: Ngủ Cùng Nhau . . . 65
9. Chương 9: Lên Bờ . . . 76
10. Chương 10: Tào Cá Nhỏ Bực Rồi . . . 84
11. Chương 11: Hội Mua Sắm Ba Người . . . 93
12. Chương 12: Cù Tiên Sư Nhà Cậu . . . 103
13. Chương 13: Thẩm Đông Thanh Tâm Quả Dục . . . 114
14. Chương 14: Kèn Xung Phong . . . 123
15. Chương 15: Tào Cá Nhỏ Thông Minh . . . 132
16. Chương 16: Bể Cá . . . 141
17. Chương 17: Tào Cá Nhỏ Sắp Bốc Lửa Rồi . . . 151
18. Chương 18: Thẩm Đông Bị Câm . . . 159
19. Chương 19: Trò Chơi Điên Khùng . . . 168
20. Chương 20: Nàng Tiên Cá Trồng Cây Chuối . . . 174
21. Chương 21: Làm Một Người Thuyền Trưởng . . . 180
22. Chương 22: Đoản Mạch Và Đứt Cầu Dao . . . 190
23. Chương 23: Chứng Kiến Thời Khắc Kỳ Tích . . . 200
24. Chương 24: Đừng Quên Tôi . . . 209
25. Chương 25: Hành Trình Mới . . . 218
26. Chương 26: Cục Cưng Của Tôi Ơi . . . 227
27. Chương 27: Cá Kho Chua Ngọt . . . 236
28. Chương 28: Anh Làm Gì Thế? . . . 245
29. Chương 29: Linh Hồn Biển Rộng! . . . 253
30. Chương 30: Trở Về . . . 262
31. Chương 31: Tào Tiểu Khốc . . . 269
32. Chương 32: Rắc! . . . 277
33. Chương 33: Mồ Chôn Dưới Đáy Biển . . . 286
34. Chương 34: Tan Biến . . . 295
35. Chương 35: Bắt Sống Tào Tiểu Ngư . . . 305
36. Chương 36: Bùng Nổ . . . 313
37. Chương 37: Tào Mộc Cứu Tôi! . . . 321
38. Chương 38: Thanh Niên Tốt Muốn Giết Người . . . 327
39. Chương 39: Mọi Người Cùng Nhau Bịa Ra Lời Nói Dối . . . 338
40. Chương 40: Trần Truồng Chạy Giữa Trời Đất . . . 347

41. Chương 41: Tình Địch Của Thẩm Đông 356
42. Chương 42: Hoàng Tử Nhân Ngư 365
43. Chương 43: Bé Cá Hề Màu Gold 374
44. Chương 44: Tào Tiểu Ngư Cũng Biết Dỗi Đó 383
45. Chương 45: Đi Nhảy Xuống Biển Đi 392
46. Chương 46: Đông Cục Cưng 401

Cá Hề Hề Hề Nhỏ (Tiểu Sửu Sửu Sửu Ngư)

Giới thiệu
Hệ liệt vườn bách thúThể loại: Hiện đại, HEHEHEHEHEHE, cường cường, chủ thụ, niên hạ, nhẹ nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ca-he-he-he-nho-tieu-suu-suu-suu-ngu

1. Chương 1: Trông Coi Ngọn Hải Đăng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay vào lúc tia chớp đầu tiên xé rách bầu trời đêm, Thẩm Đông mở mắt ra, gió bên ngoài cửa sổ thổi đến tan nát cõi lòng, sau đó là từng tiếng sấm rền, vang ầm ầm khiến màng nhĩ hắn cũng thấy đau, từng hạt mưa rơi xuống như sàng đậu.

Giường của Thẩm Đông nằm ngay bên cạnh cửa sổ, tuy cửa sổ đã đóng chặt, nhưng mưa vẫn lọt được vào phòng qua khung cửa sổ đã biến dạng, bắn cho hắn một mặt ướt đẫm nước, hắn không thèm gạt nước đi, chỉ lần mò bên gối, tìm đồng hồ đeo tay, nói một cách chính xác thì, tìm mặt đồng hồ đeo tay.

Dây đeo đồng hồ từ lâu đã chẳng biết ở nơi nào, kim chỉ giờ cũng là tâm trạng tốt thì đi vài bước, tâm trạng không tốt thì dừng hai vòng, vô tình quên mất mang theo, Thẩm Đông cũng chỉ có thể dựa vào mặt trời để đối chiếu tàm tạm chắc chắn.

Thế nên, tuy hiện giờ kim đang chỉ là ba giờ mười lăm phút nửa đêm, nhưng cũng chỉ là khoảng vậy.

Hai ngày trước nhận được dự báo bão, nói là ban ngày ngày mai sẽ tới, không ngờ rằng nửa đêm đã đến, Thẩm Đông nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa cầm bộ đàm qua: "Chú Trần?"

Bên trong bộ đàm chỉ có một tiếng rền vang, đầu kia không có ai trả lời.

"Ông nội Trần?" Thẩm Đông lại gọi một câu, bên đầu kia vẫn không hề có tiếng, hắn hơi bất đắc dĩ chuyển bộ đàm tới bên hông, cầm áo mưa từ sau cánh cửa tới mặc vào người, "Thế này rồi mà vẫn không bị đánh thức?"

Hiện giờ, bão đang quật rất dữ dội, mới vừa hơi có động tĩnh, mưa đã trút xuống như thác đổ, Thẩm Đông mở cửa phòng ra còn chưa kịp thấy rõ bên ngoài ra sao đã bị mưa xối xả cả mặt đẫm nước, rồi lập tức cảm thấy nước đang theo cổ áo mưa chảy vào bên trong, cả người trong nháy mắt đã ướt đẫm.

Hắn xoay người lại, mất công sức nửa ngày mới đóng được lại cánh cửa cũ nát đã nứt thành mấy lỗ hổng lớn kia lại, còn bị miếng sắt nhô lên khỏi cửa đâm cho đùi một vết rách. Hắn hơi bực bội, nửa năm trước đã nói sẽ gửi người tới sửa, đến nửa năm sau rồi mà vẫn chẳng thấy ho he gì, bão quay lại thêm hai lần nữa, cánh cửa này chắc cũng sẽ hoàn thành sứ mệnh.

Thẩm Đông kéo lại áo mưa trên người cho tử tế, giữ lấy cổ áo mình, cúi đầu xuống lao ra màn mưa, đi chưa được hai bước đã bị gió thổi cho suýt nữa quỳ xuống mặt đất đá.

Giờ vẫn đang là mùa hè, kể cả ở trên đảo đi nữa, cũng chẳng hề mát mẻ; thế nhưng hiện giờ đang vừa gió vừa mưa, Thẩm Đông còn chưa đi tới được bên cạnh rặng đá ngầm chỗ đậu thuyền, đã cảm thấy cả người mình, từ trong ra ngoài, chính là giải thích cho thế nào là lạnh thấu tim.

Đây là một hòn đảo nhỏ đơn độc nằm xa đường bờ biển, ngoài Thẩm Đông và chú đã sắp thành ông Trần ra, thì không còn ai khác cư trú, thuyền trở về đất liền một tháng mới có thể tới tiếp tế những thứ như nước ngọt cho đảo một lần, thế nên cũng chẳng có du khách nào lại nhàm chán tới chơi cái nơi mà ăn cơm xong đi dạo hết được cả đảo còn chưa cần tới một tiếng cả.

Chỉ là bởi vì khu vực này dày đặc đá ngầm, lại có tuyến đường hàng không, cho nên mới xây dựng trên đảo một ngọn hải đăng nhỏ, chỉ vì chỉ dẫn đường cho thuyền nhỏ có khi một hai tuần mới có thể gặp được.

Thẩm Đông đã ngây người trên hòn đảo này được gần bảy năm, là một nhân viên sửa chữa hải đăng, hoặc nói một cách thông thường hơn, chính là trông coi ngọn hải đăng.

Hắn đã không nhớ rõ bên trong bảy năm này, hắn đã đi lại giữa ký túc xá và ngọn hải đăng bao nhiêu lần mỗi lúc bão tới, đương nhiên cũng đã không nhớ rõ hắn đã bao nhiêu lần bị mắc áo vào đá ngầm vào lúc đi từ trên đá ngầm xuống con thuyền nhỏ nữa.

"Đệch!" Thẩm Đông giật áo mưa bị mắc vào rặng đá ngầm bất ngờ nổi lên, chèo con thuyền nhỏ về phía ngọn hải đăng.

Ngoài những thiết bị bên trong ngọn hải đăng còn tàm tạm có thể gặp người ra, trong những vật dụng trên đảo không tính cánh cửa phòng của hắn, con thuyền này chính là thứ làm người ta thấy chua xót nghẹn ngào nhất, chèo từ đảo tới ngọn hải đăng, một người chèo thuyền thành thạo như Thẩm Đông, có lẽ còn không cần đến năm phút đồng hồ, nước biển ngấm vào trong thuyền đã che mất cả cổ chân, Thẩm Đông tính toán tháng này thuyền lớn tới đây sẽ bảo người ta mang tới ít vật liệu để tự mình sửa lại, nếu không thêm mấy ngày nữa, muốn ra hải đăng cũng chỉ có thể tự mình bơi.

Thẩm Đông cột thuyền vào một mũi đá ngầm bên cạnh ngọn hải đăng, nhảy lên bờ, bất chấp mưa to gió lớn như thể đang tặng người ta mấy cái bạt tai, lấy chìa khóa ra, mở cánh cửa sắt bên dưới ngọn hải đăng ra nhảy vào trong.

"Chú Trần! Chú ở đâu đấy!" Thẩm Đông cả người ướt dầm dề gọi to một tiếng, cởi áo mưa trên người ra ném tới cạnh cửa sổ, cầm khăn bông lau lung tung trên người mình, bắt đầu hơi lo lắng.

Bên trong phòng trực không có ai.

Chú Trần đã sống bên ngọn hải đăng hơn hai mươi năm, ngọn hải đăng này cũng như con trai chú, cũng như nhà của chú, tình hình bão đổ tới như thế này, chú gần như không có khả năng không ở trong hải đăng.

Thẩm Đông hơi do dự, theo cầu thang chạy xuống căn phòng dưới tầng hầm của hải đăng.

Tầng hầm là phòng thiết bị, bên cạnh có một căn phòng ngủ, không có cửa sổ kín gió, nhưng ngày thường những lúc hắn và chú Trần trực ban mệt rồi sẽ ngủ ở phía dưới một lúc.

Cửa tầng hầm mở ra rồi, Thẩm Đông nghe thấy tiếng ho khan bên trong, đẩy cửa ra liền thấy chú Trần đang quấn mình trong cái áo khoác quân đội nằm trên giường ho khù khụ, mặt cũng đỏ lên.

"Chú…chú Trần," Thẩm Đông nhíu mày, đi qua duỗi tay áp lên trán chú, lập tức hơi nóng ruột, "Chú, chú…bị sốt thế này…, sao lại không, không…không gọi cháu."

"Không sao," Chú Trần lại ho thêm một lúc rồi vung tay, "Chú mới vừa lên liếc mắt nhìn xong, thiết bị vẫn bình thường, mày cứ trông một lúc là được."

"Chú…uống, uống thuốc đi." Thẩm Đông lấy hòm thuốc ra từ bên trong cái tủ xập xệ bên cạnh.

Cuộc sống trên đảo không thuận tiện, những việc như khám bệnh đều là không tưởng, bình thường đều tự mình tìm ít thuốc uống, nếu bệnh tình nghiêm trọng, phải liên hệ thuyền tới đón người, thế nhưng thời tiết như hiện giờ, kể cả giờ có sắp chết, thuyền cũng không qua được.

"Ai…," Chú Trần chậm rãi ngồi dậy trên giường, thở dài, "Chú vừa nghe thấy mày gọi ở phía trên, cũng không thấy bị lắp."

"Còn, còn…chưa quen, quen à?" Thẩm Đông cười, tìm thuốc hạ sốt bên trong hòm thuốc ra đưa cho chú Trần, rồi quay người đi rót một cốc nước ấm.

"Quen lâu rồi, mà có lúc ngẫm lại vẫn thấy khó mà hiểu được," Chú Trần quấn chặt áo khoác quân đội trên người.

Thẩm Đông không nói nữa, hắn không muốn nói với người khác về chuyện này lắm, cũng chỉ có chú Trần nói hắn mới không để tâm, hai người đã ở trên đảo bao năm như vậy rồi, quá thân thuộc, nếu như là một người nào đó khác, hắn chắc chắn sẽ không thèm quan tâm.

Đừng nói là chú Trần không nghĩ ra, chính hắn cũng nghĩ không thông được, điện thoại, bộ đàm, radio, chỉ cần không có một người sống sờ sờ đứng trước mặt, lúc hắn nói chuyện sẽ đều có câu cú đàng hoàng, thế nhưng chỉ cần hắn có thể nhìn thấy người, không cần biết người này ở đâu, cách xa năm mươi mét cũng được, hắn sẽ lập tức nói lắp, chẳng biết cái tật này là từ đâu ra.

Sở dĩ Thẩm Đông chịu nán lại trên đảo, chính là vì trên đảo không có người.

Chú Trần uống thuốc xong chưa được bao lâu đã ngủ mất, Thẩm Đông nán lại bên trong tầng hầm một lúc, rồi lên đỉnh tháp hải đăng.

Ngọn hải đăng này đã được dựng lên nhiều năm rồi, theo lời chú Trần nói là có lịch sử tới một hai trăm năm.

So với rất nhiều hải đăng hiện đại, ngọn đèn này cũ nát tới mức rất có cá tính. Cho dù chú Trần vẫn luôn hi vọng nó đổ đi rồi để dựng được một ngọn hải đăng mới, cũng coi như cải thiện hoàn cảnh làm việc, nhưng chất lượng của hải đăng đúng là không tệ, ngọn đèn bị sóng gió biển ăn mòn trong thời gian dài, nhìn qua là một mảng đen xì, lại vẫn vĩnh viễn đầy khí phách hiên ngang ngạo nghễ, đứng thẳng bên cạnh hòn đảo đá ngầm này.

Thẩm Đông lúc không có việc gì đều thích lên trên đỉnh tháp, phóng tầm mắt ra xa nhìn thấy trước mắt ngập một màu xanh của nước biển, qua thời gian dài sẽ có cảm giác như thể đang trôi nổi phiêu du trên mặt biển. Đương nhiên, nếu như không muốn ngắm nước, thì có thể ngắm đảo, ngọn tháp tuy không cao, nhưng gần như có thể ngắm nhìn được toàn bộ nửa hòn đảo, cây cối thưa thớt, cùng với mấy con chim biển đang nghỉ chân.

Có điều, đứng ở nơi này vào lúc bão đi qua thì có hơi ngốc, chẳng nhìn thấy gì, còn lạnh run. Thẩm Đông rụt cổ lại, gió trên đỉnh tháp mạnh vô cùng, áo mưa phồng lên như quả bóng, hạt mưa lẫn trong gió đập lên mặt đau xót, sóng biển cuộn trào tới nửa thân tháp dưới chân lại ồn ào inh tai nhức óc.

Hắn nhìn về hướng rặng đá ngầm bên bờ tạo với tháp một góc chín mươi độ, sóng to như vậy, san hô có lẽ sẽ bị gãy đi không ít…

Hắn run cầm cập trở về bên trong phòng trực, báo cáo xong tình hình ở ngọn hải đăng liền thay sang một bộ quần áo khô, ngồi xuống, trong radio rất yên tĩnh, thời tiết thế này, im lặng trong radio là một chuyện khiến người ta vui vẻ, nghĩa là không có ai gặp nạn cần trợ giúp.

Thẩm Đông ngồi trong phòng, nghe tiếng gió biển gào thét bên ngoài như muốn thổi bay cả ngọn hải đăng, trong lòng lại rất yên tĩnh, bên trong ký ức của hắn, chính hắn không phải người yên tĩnh, mà mỗi lúc như thế này, hắn sẽ cảm thấy mình yên tĩnh lại, một cách rất kỳ lạ.

Chú Trần tuy cũng đã có tuổi, nhưng tố chất thân thể vẫn không tệ, bão tan hoang hai ngày hai đêm rút đi rồi, chú cũng đã hạ sốt, lúc thay ca cho Thẩm Đông đi nghỉ, tinh thần trông có vẻ cũng không tệ lắm.

“Mày đi nghỉ đi,” Chú Trần cầm cốc trà cụng lên vai hắn, “Ngày mai thuyền lớn lại đây, mày muốn lên bờ chơi không?”

“Không.” Thẩm Đông hiếm khi lên bờ, theo lý thì hắn và chú Trần sẽ thay nhau lên bờ, mà hắn bình thường cũng chỉ nhờ người trên thuyền lớn giúp hắn mang đồ cần thiết tới, nhà chú Trần ở trong thôn nhỏ trên đất liền, lần nào Thẩm Đông cũng nhường cho chú về nhà.

“Vậy mày có gì cần mang đến không?” Chú Trần ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn chằm chằm radio ngây người.

“Không.”

“Đi ngủ một giấc đi, đừng có đực ra ở đây nữa.”

Thẩm Đông rời khỏi ngọn hải đăng, hòn đảo nhỏ dưới ánh mặt trời sáng sớm, trông tươi mới mà thư thái.

Bão qua đi rồi, trên đảo đã quay về với yên ắng vốn có, hắn hít thở sâu mấy lần, trong không khí đã không còn thứ mùi đặc biệt trong cơn bão, ngập tràn là mùi vị lẫn với mùi tanh của tảo biển, nói một cách tao nhã thì chính là hơi thở tươi mới của biển cả.

Hắn hơi buồn ngủ, nhưng cũng không về phòng đi ngủ luôn, mà đi thẳng tới rặng đá ngầm bên bờ, hắn nhanh chân tới kiểm tra đám san hô.

Thẩm Đông cảm thấy, bản thân nghiêm khắc mà nói thì là người không hề lãng mạn, mấy việc như trồng hoa trồng cỏ từ xưa tới nay hắn chưa từng làm, thế nhưng từ năm đầu tiên đặt chân lên đảo, hắn đã bắt đầu nuôi san hô.

Có lẽ là vì nhàm chán.

Mà nuôi rồi mới phát hiện ra, càng nhàm chán hơn.

Cái loài san hô này, phải mất mấy tháng mới có thể nhìn ra một tí xíu thay đổi, Thẩm Đông lần nào xuống biển kiểm tra cũng cảm giác mình như đồ ngu.

Hắn thở dài, cởi quần áo trên người ra ném qua một bên, ngay cả quần trong cũng không để lại, hắn thích cảm giác cả người trần trụi chìm nổi trong làn nước biển.

Cởi sạch rồi, hắn cũng không vội vàng xuống nước, ngồi trên quần áo nhắm hai mắt lại.

Lấy hơi, thở ra, rồi hít vào, thở ra, trong đầu không suy nghĩ gì, cố gắng để cho đầu óc mình trống rỗng.

Đây là phương pháp bơi lặn một lão ngư dân đã dạy cho hắn, làm như vậy không cần đến trang thiết bị vẫn có thể ở dưới nước lâu hơn, bởi vì nhàm chán, Thẩm Đông đã nghiêm túc luyện tập tới mấy năm trời.

Điều chỉnh khoảng mấy phút, hắn nhảy xuống biển.

Chậm rãi lặn xuống sâu mấy mét, hắn nhìn thấy đám san hô kia, vẫn may, mấy cụm to nhất đã bị gãy đi một chút, còn lại thì đều không sao.

Hắn nhặt nhạnh những nhánh đã gãy lại với nhau, dùng đĩa nuôi cấy* xử lý xong là có thể nuôi lại trở về.

Kiểm tra xong, hắn cũng đã nhịn thở gần tới lúc, vì thế liền chậm rãi hướng mặt về ánh nắng xuyên thấu qua làn nước biển trong suốt mà nổi lên mặt nước, hít một hơi thật sâu rồi bơi về phía một rặng đá ngầm gần nhất.

Tay bám lên mỏm đá ngầm định đi lên, một vệt màu xinh đẹp lọt vào tầm mắt hắn, hắn dừng lại.

Trên rặng đá ngầm có một hốc đá nhỏ, bên trong là một….con cá đang nằm yên tĩnh.

Hoa văn màu cam giao với màu trắng, vô cùng nổi bật.

Một con cá hề?

Thẩm Đông nhìn qua bốn phía, nước biển nơi này không bị ô nhiễm, có thể nhìn thấy từng đàn cá đủ loài, con cá hề này tên là cá hề công tử*, cũng rất phổ biến ở vùng này, thế nhưng cá hề nằm trên rặng đá ngầm, hắn mới nhìn thấy lần đầu.

Mắc cạn à?

Thủy triều xuống không kịp bơi đi?

Thẩm Đông dùng ngón tay chọt chọt con cá hề, chết rồi à?

Con cá hề sau khi bị hắn chọc một lúc thì cong cong cái đuôi lên.

"Chưa chết à?" Thẩm Đông nhanh chóng nắm lấy cái đuôi nhỏ của nó, xách nó lên ném vào trong nước biển bên cạnh.

Món chính của Thẩm Đông và chú Trần chính là cá, thế nhưng con cá hề.... thật sự không có giá trị làm đồ ăn.

Quan trọng nhất là, chú Trần là một tay câu cao thủ, rảnh rỗi không có việc gì là lại đi câu cá, hơn nữa mỗi lần trở về nhà, vợ chú đều sẽ bảo chú mang theo một đống cá về lại đảo, ăn nhiều đến mức Thẩm Đông nhìn thấy cá là muốn khóc.

Thật ra chú Trần cũng có dựng trên đảo một chuồng nuôi gà, ngay bên cạnh ký túc xá của Thẩm Đông, nhưng Thẩm Đông gần như chưa bao giờ thấy chú cho gà ăn, đàn gà nhỏ cứ tự sinh tự diệt trên đảo như thể gà rừng, lớn lên rất chậm, nuôi một năm được một cân cũng đã được coi là nặng, căn bản không đủ ăn.

Con cá hề sau khi bị ném lại vào biển rồi cũng chẳng hề động đậy, chìm trong nước mấy giây rồi mới như thể lấy lại tinh thần mà bật tanh tách một cái, sau đó đột nhiên vẫy đuôi liều mạng bơi lắc lư xuống nước sâu.

"Lần sau nhớ cẩn thận, cẩn thận không lại phơi nắng thành cá khô!" Thẩm Đông nói to một câu.

Sau khi không thấy bóng dáng con cá hề đâu, hắn vẫn sững sờ một lúc rồi mới leo lên trên mỏm đá ngầm.

Sao hắn lại cảm thấy con cá này vừa bật một cái.

Cá hề biết bật?

Cá chép à?

Thẩm Đông cả đường đều nghĩ ngợi lung tung, từ con cá nhỏ rồi lan man vào cõi tiên đến chuyện thuyền cướp biển, trong đầu còn rất có cảm giác hình ảnh mà sắp xếp cho thuyền trưởng cướp biển mắt chột dẫn dắt một đám cướp biển phẫn khởi phản kháng lại đội tàu buôn, đánh một trận ác chiến.

Trở về phòng mình đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng hắn vẫn xử lý mấy cụm san hô bị gãy đứt kia trong đĩa nuôi cấy trước, sau đó mới cởi áo ra, cởi trần ra khỏi nhà, cầm khăn mặt vòng tới phía sau nhà.

Sau nhà có một thùng nước giản dị, nước ngọt cần cho sinh hoạt trên đảo đều ở nơi này, vận chuyển nước ngọt lên đảo không được thuận tiện cho lắm, thế nên dùng nước cũng phải tiết kiệm.

Thẩm Đông nhìn qua đồng hồ nước, tuy nói là ngày mai thuyền lớn sẽ tới đưa nước ngọt lên đảo, nhưng với kinh nghiệm mấy năm này, hắn vẫn không định dùng nước thoải mái, trước đây đã có lần thuyền lớn trì hoãn tới gần mười ngày mới lại đây.

Thẩm Đông vặn vòi nước ra, đứng ở phía dưới luồng nước nhanh chóng xối lên người mình.

Cái phòng tắm kiêm nhà vệ sinh này là từ sau khi Thẩm Đông lên đảo rồi mới cùng chú Trần xây lên, trước đây Thẩm Đông chỉ có thể xoay mặt về phía phòng mình tắm gội, còn chuyện đi vệ sinh, câu trả lời của chú Trần chính là, hòn đảo rộng thế này mày còn không tìm được chỗ nào ngồi xổm à.

Đi nhà vệ sinh thì kệ đi, tuy bốn phía đều là nước biển mênh mông vô bờ, nhưng cả người trần truồng nhìn ra biển rộng tắm gội vẫn khiến người ta không dễ chịu lắm, cứ cảm giác như thể mình đứng giữa quảng trường giở trò lưu manh, hiện giờ tuy cái phòng tắm này không có mái, mà ít nhất cũng đã quây lại được một vòng, khiến người ta có cảm giác an toàn.

Tắm xong, Thẩm Đông chỉ lau qua tóc, gió trên đảo mạnh, cứ để trần như vậy đi vài bước vào phòng là đã có thể thổi gần hết nước trên người.

Vừa mới trở về nhà, Thẩm Đông đã cứ thế ngủ thẳng tới ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao.

Hắn cầm mặt đồng hồ qua nhìn, đoán là khoảng hơn mười giờ sáng, thuyền lớn buổi trưa sẽ tới, hắn định đi lo liệu cho đám san hô trước.

Mới vừa theo con đường nhỏ đi tới bờ, Thẩm Đông còn chưa kịp cởi quần áo, đã sững sờ ngay tại chỗ, nửa buổi mới nói ra được một câu: "Cái quái gì thế này."

Bên trong chính cái hốc đá trên rặng đá ngầm của ngày hôm qua, có một con cá hề đang lẳng lặng nằm.

Thẩm Đông cảm thấy nếu mình không hoa mắt thì chính là đã đảo lộn thời không mà quay về ngày hôm qua, nhìn chằm chằm con cá hề tới nửa ngày mới nhảy lên rặng đá ngầm này.

Do dự một lúc mới lấy ngón tay chọc chọc lên người con cá.

Cũng giống như hôm qua, sau khi bị chọc chọc cho mấy cái, con cá hề vẫn luôn nằm không nhúc nhích liền cong đuôi lên.

Thẩm Đông cắn răng lại, mới không bật ra câu nói giống như hôm qua, chưa chết à.

"Mày tắm nắng đấy à?" Thẩm Đông cau mày nắm đuôi con cá hề lên, xách nó tới trước mắt mình nhìn thử, mang con cá hề nhẹ nhàng mở ra đóng lại, không giãy dụa.

Thẩm Đông cảm thấy bản thân hẳn là đã ngây ngô trên đảo quá lâu rồi, người trở nên quá nhàm chán, hắn tỉ mỉ quan sát hoa văn màu cam trên người cá hề, trên lưng có một vệt màu trắng, có lẽ là từng bị thương, nhớ kỹ hình dạng của nó xong, Thẩm Đông lại ném nó xuống biển.

Bộ dạng sau khi chìm vào nước rồi liền liều mạng quẫy đuôi bơi đi của con cá hề vẫn giống hôm qua như đúc, Thẩm Đông ngây người nửa buổi rồi mới chậm rãi cởi quần áo xuống nước.

Buổi trưa, thuyền lớn tới đây, sau khi sắp xếp gọn gàng nước ngọt, chú Trần đi theo thuyền, trên đảo chỉ còn lại một mình Thẩm Đông.

Thật ra, trên đảo có một mình hay hai mình, Thẩm Đông cảm nhận cũng không rõ lắm, bình thường ngoài lúc giao ban, hắn và chú Trần hầu như cũng chẳng gặp mặt mấy.

Lúc rảnh rỗi không có việc để làm, Thẩm Đông nếu không phải ngồi trên rặng đá ngầm nhìn biển xuất thần, thì chính là đi loanh quanh trên đảo, đếm xem còn bao nhiêu con gà.

Cuộc sống lúc gió yên biển lặng thì nhàm chán tới chết, bão tới lại căng thẳng thần kinh như vậy, nếu như là một người trẻ tuổi khác, có lẽ chẳng có mấy người chịu được, mấu chốt là tiền kiếm được còn ít, cho nên chú Trần tuổi đã cao nhưng vẫn chẳng hề tìm được ai tiếp nhận vị trí của chú.

Nếu như không đi dạo quanh đảo, Thẩm Đông ở bên trong phòng trực có thể ngẩn ngơ cả ngày, ngoài đi vệ sinh đi ngủ ra, bình thường cũng chỉ có thể trôi qua trong lúc ngây người.

Hai ngày nay gió yên biển lặng, Thẩm Đông sáng sớm dậy kiểm tra xong thiết bị, liền kéo con thuyền nhỏ kia lên bờ, chuẩn bị tự mình ra tay sửa.

Lúc quay về nhà lấy công cụ và vật liệu, đi được nửa đường hắn dừng lại, nhìn về phía con đường nhỏ dẫn tới rặng san hô, đứng tại chỗ gần hai, ba phút, mới cắn răng rẽ vào con đường này.

Hắn biết mình hơi nhàm chán, nhưng đúng là hắn muốn nhìn thử, cái con cá hề kia, còn có thể xuất hiện trên rặng đá ngầm nữa không.

Gió biển thổi cho cả người thật khoan khoái, Thẩm Đông còn dang hai tay ra thư giãn.

Lúc đi tới rặng đá ngầm bên bờ, hắn dừng lại, hơi do dự rồi chậm rãi nhướn người về phía trước, sau đó liền nói to bằng giọng giận dữ: "Đệt!"

Mẹ nó chứ, đúng là gặp quỷ!

*đĩa nuôi cấy:

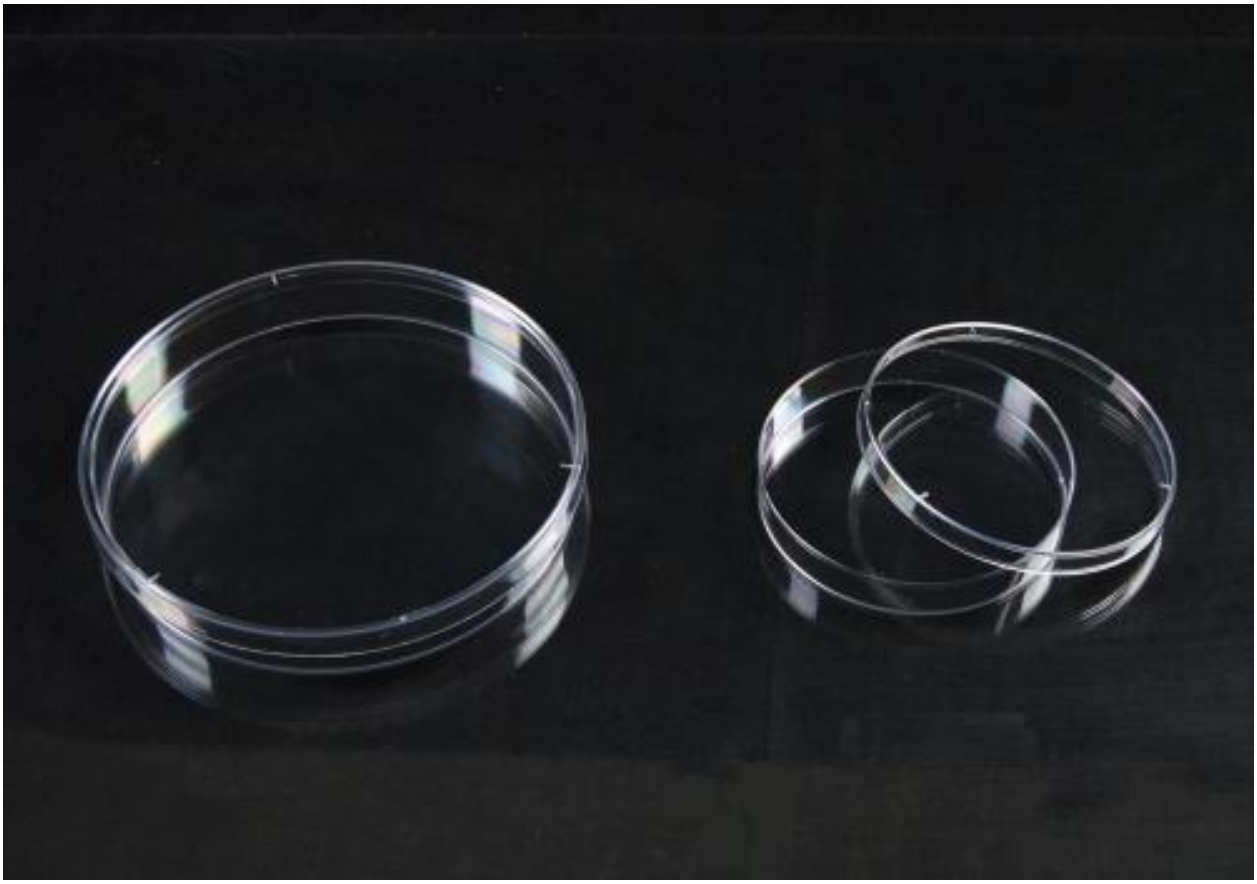

*cá hề công tử: Cá hề ocellaris là một loài cá hề phổ biến được nuôi làm cảnh, thường sống ở nơi có các rặng san hô và hải quỳ, sử dụng loài này làm nơi trú ẩn, đẻ trứng.

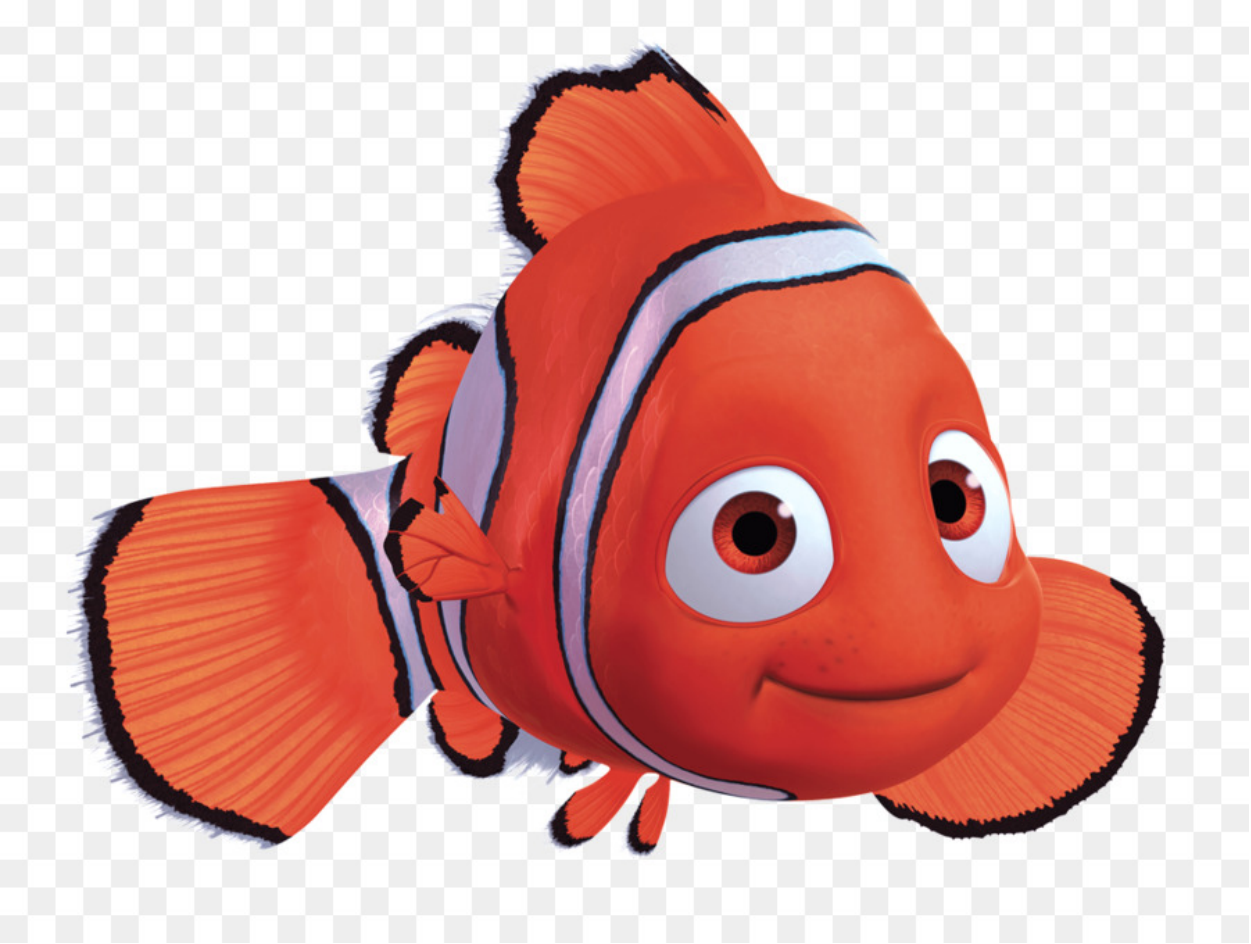

Editor lảm nhảm đầu truyện cho đỡ buồn:

Thẩm Đông dùng tay chọt chọt con cá hề, chọt mạnh quá, cá hề tèo...

-Toàn văn hoàn-

Hoặc là,

Món chính của Thẩm Đông và chú Trần chính là cá, thế nhưng con cá hề.... thật sự không có giá trị làm thức ăn.

Mà đổi món một lần cũng không tệ.

-Toàn văn hoàn-

2. Chương 2: Cá Nhỏ Tắm Nắng

Thẩm Đông cảm thấy trong mấy năm mình lên đảo này, chuyện thần kỳ nhất gặp phải chính là nhìn thấy một con cá hề ngày ngày không hề động đậy nằm trên cùng một tảng đá ngầm.

Mỗi ngày! Đều ở đó!

Chuyện này, so sánh với chuyện gà nuôi trên đảo năm ngoái mỗi một quãng thời gian lại không chút dấu vết bị mất một con, nuôi tới cuối năm còn chưa kịp ăn đã chỉ còn lại một con gà mái chưa tới một cân, còn khiến hắn không thể nào chấp nhận được hơn.

Hắn nhìn chằm chằm con cá hề một lúc lâu, còn nằm nhoài người xuống tảng đá ngầm nhìn chăm chú thêm một lúc, chắc chắn đây chính là hoa văn hôm qua hắn đã nhớ kỹ, cùng một con!

"Mẹ nó chứ, ai chơi mình đây…" Thẩm Đông nhìn qua bốn phía, trên đảo này nếu như không có chú Trần, vậy cũng chỉ có một mình hắn, trong một năm có thể sẽ có vài lần ngư dân lên đảo trộm trứng chim biển, nhưng ai lại rảnh rỗi đến mức ngày ngày thả một con cá ở chỗ này đùa?

"Không vui gì cả đâu biết không!" Thẩm Đông vô cùng bực dọc mà nói to.

Đương nhiên, không có ai đáp lại hắn, ngoài vài tiếng chim hót cùng với tiếng gió biển thổi qua, ngay cả tiếng vọng cũng chẳng có.

"Ngài cứ nằm đó đi," Lần này, Thẩm Đông không vội vàng ném con cá lại xuống biển, hắn chỉ vào con cá hề, "Thành làn da màu đồng, phơi nắng thành trắng đen xen kẽ là ngài làm xong nghiệp lớn rồi, thành con ngựa vằn."

Con cá hề chẳng nhúc nhích, vẫn yên tĩnh nằm đó, không hiểu tại sao, trạng thái này lại có gì đó rất hưởng thụ, Thẩm Đông cảm thấy, nếu như không phải mắt cá không nhắm lại được, hiện giờ con cá này nhất định sẽ làm ra vẻ mặt tắm nắng đến đắc ý híp mắt.

"Không chết thật à?" Thẩm Đông đứng bên cạnh một lúc, có hơi không yên lòng, tuy rằng hắn cảm thấy mình không có lòng thương, nhưng mặt trời đã lên rồi, trơ mắt nhìn một con cá nhỏ nằm phơi nắng chết trên rặng đá ngầm, vẫn không đành lòng.

Con cá hề vẫn cứ nằm như vậy, thật ra cũng chẳng khác đã chết rồi là bao, Thẩm Đông thở dài, nhảy lên tảng đá ngầm, nhấc con cá lên ném lại về trong biển.

"Đừng có nhảy lên đây nữa, không có bản lĩnh nhảy lại được, mày không sợ phơi nắng chết nhưng tao cũng thả thấy phiền…" Thẩm Đông nói với nước một câu, rồi quay người bỏ đi.

Cả buổi chiều của Thẩm Đông trôi qua rất phong phú, sửa thuyền cũng không phải công việc cần kỹ thuật, thế nhưng người không thành thạo sửa thuyền như Thẩm Đông bắt tay vào làm cũng rất vất vả, chỉ lật thuyền qua lại thôi cũng đã làm hắn toát mồ hôi đầy người, nhưng tốt xấu gì cũng đã sửa xong, thêm mấy tháng nữa cũng không thành vấn đề.

Hắn tắm gội sạch sẽ quay về phòng trực, kiểm tra theo quy định xong liền mở máy tính ra ngồi xuống ghế.

Cái máy vi tính này… Thẩm Đông mỗi lần nhìn nó khởi động sẽ đều cổ vũ nó, tiếng quạt kêu như thể giết

lợn, còn kèm theo âm thanh lạch cạch vì linh kiện nào đó không biết sắp rơi mất, từ lúc ấn phím khởi động cho tới lúc khởi động xong, đủ cho Thẩm Đông đi ra đảo đếm xong gà một lần.

Cái máy vi tính không thể lên mạng, còn vừa mở tệp ra liền chết máy này, chính là công cụ giải trí duy nhất của hắn và chú Trần, từ lúc Thẩm Đông lên đảo tới giờ, nội dung chơi của bọn họ chưa từng thay đổi, chú Trần chơi bài solitaire, Thẩm Đông chơi dò mìn, luyện mấy năm, đều đã thành cao thủ.

Thẩm Đông bình thường đều chơi tùy chỉnh, đánh kín màn hình, sau đó châm điếu thuốc chậm rãi dò, có thể dò cả một đêm, cơm cũng bớt luôn, dù sao cũng đều là cá, nghĩ tới là thấy chẳng ngon lành gì.

Chơi một mạch tới lúc trời tối, Thẩm Đông mới đứng dậy chậm rãi xoay người, bật đèn trong phòng lên.

Gió biển buổi tối hơi lạnh, thổi cũng mạnh hơn ban ngày nhiều, Thẩm Đông đi tới bên cửa sổ, định đóng lại cánh cửa sổ đang hé ra một khe nhỏ.

Mới vừa đưa tay ra, đã nghe thấy có tiếng động dưới tầng.

Cửa vang lên một tiếng lạch cạch.

Đây là tiếng của cánh cửa sắt đi vào ngọn hải đăng, Thẩm Đông đã nghe tiếng động này được mấy năm rồi, thuộc nằm lòng như nấu cháo, kể cả hiện giờ hắn ở trên mấy tầng nữa, cũng chắc chắn sẽ không nghe nhầm.

Tuy bình thường hắn không khóa cửa, nhưng cửa sắt rất nặng, một khi đóng lại là coi như sẽ đóng chặt, không thể nào bị gió thổi đến mức kêu lạch cạch vậy được.

Trừ phi là có người đã đi vào…

Thẩm Đông không nghĩ nhiều, tiện tay nhặt một cây gậy gỗ bên tường rồi đi ra khỏi phòng trực. Kiếp trước của cây gậy gỗ này là cái cuốc, sau đó không hiểu làm sao mà biến thành gậy, Thẩm Đông cảm thấy cầm cũng vừa tay, nên giữ lại.

Cầu thang từ dưới tầng lên đây làm bằng sắt, người đi lên sẽ tạo nên chấn động vang lên rất to, Thẩm Đông đứng trên đỉnh cầu thang không đi xuống, hắn vểnh tai nghe ngóng, cầu thang đang chấn động, mà lại không giống như là ngày thường có người đi tới, âm thanh nhỏ hơn nhiều lắm, cũng không có tiếng đế giày chạm lên sắt.

Có hai khả năng, một là người này đi rất cẩn thận, hai là người này không đi giày.

"Ai!" Thẩm Đông hô một tiếng, đập gậy trong tay lên tay bám cầu thang.

Phía dưới không có ai trả lời, tiếng bước chân dừng lại một chút, rồi rất nhanh đã tiếp tục vang lên, rất nhanh liền chạy lên tầng.

"Đệt…" Thẩm Đông lùi về phía sau một bước, nắm chặt gậy gỗ.

Nói thật, trong lòng hắn hơi bồn chồn, trên đảo không có ai, mấy hòn đảo vụn vặt bên cạnh cũng không có người, nếu như quả thật có ngư dân gặp nạn trôi tới trên đảo, cũng sẽ chẳng thể không nói không rằng mà lao lên trên, vả lại mấy ngày nay hắn đều không nhận được thông báo gặp nạn.

Cướp biển?

Quái vật biển?

Người cá?

Trong đầu Thẩm Đông chợt lóe lên đủ loại suy đoán không căn cứ, mà không chờ hắn động não xong, từ chỗ rẽ cầu thang đã đột nhiên lao ra một người đàn ông.

Sau khi Thẩm Đông thấy rõ người này, liền ngây người, cứ đứng đực ra tại chỗ.

Đáng lẽ ra, nhìn thấy xông ra là một người, còn là một người không có vũ khí trên tay, hơn nữa trên người người này cũng không có thứ gì trông có thể dùng để đánh nhau, hắn nên thở phào một hơi mới đúng.

Mà trên người người này, có hơi gọn gàng quá.

Gọn gàng đến nỗi Thẩm Đông không biết bước tiếp theo nên làm gì nữa.

Đừng nói có cầm thứ gì hay không, trên người kẻ này, ngay cả một mảnh vải cũng không có!

Trần!

Trần truồng!

Một người đàn ông cả người trần truồng!

Thẩm Đông cảm thấy, khung cảnh này còn càng khiến người ta bối rối hơn so với nhìn thấy quái vật biển, một người đàn ông trần truồng cứ như vậy lao ra!

Có điều, người đàn ông này trông có vẻ trấn định hơn Thẩm Đông, ngay cả nhìn cũng không thèm ngước mắt lên nhìn, cứ như vậy mà lao thẳng tới.

Mãi cho tới lúc người này đã lao tới đỉnh cầu thang rồi, Thẩm Đông mới lấy lại được tinh thần, giơ tay nhấc gậy gỗ lên, vừa khéo chỉ thẳng vào mặt người này.

Người này dừng bước, nhìn chằm chằm vào gậy gỗ, cuối cùng ngẩng đầu lên, rất ngang ngược mà cùng Thẩm Đông nhìn nhau.

Cậu là ai!

Làm gì!

Từ đâu tới!

Thẩm Đông có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nên dùng cái nào để mở đầu, suy nghĩ hồi lâu quyết định im lặng, dù sao thì nói ra cũng là nói lắp, chi bằng không nói gì.

Thẩm Đông nhìn chằm chằm vào người này, đề phòng người này lại đột nhiên tấn công. Nhưng nhìn rồi, hắn lại bắt đầu cảm thấy không hiểu nổi, bởi vì cái người trần truồng lao tới như một cơn gió này, đang cùng hắn trừng nhau, cả quá trình đều một mặt mờ mịt.

"Cậu…", Thẩm Đông thực sự không nhịn được, một tay cầm gậy chỉ vào y, mở miệng, "Làm,…làm gì!"

Nghe câu nói này của hắn xong, trên mặt người kia lại càng mờ mịt hơn, trừng nhau nửa buổi mới nói một câu: "Quên rồi."

Cái gì?

Thẩm Đông hơi híp mắt lại, không lên tiếng, mà gào thét trong đầu đã sắp đâm cả trán xông ra, một người đàn ông cả người trần truồng chạy tới phòng trực bên trong ngọn hải đăng, sau đó nói rằng mình quên mất định làm gì rồi!

Đùa đồ ngu chắc!

Thẩm Đông lười nói thêm, hắn đã hạ xuống kết luận với người trước mặt, người này chính là lên đảo để ăn trộm trứng chim.

Mùa này trên đảo sẽ có không ít loài chim biển quý hiếm, trứng của chúng nó bán được không ít tiền, năm nào cũng sẽ có người tới đây trộm, mà cũng ít khi tới chỗ bọn họ, dù sao thì nơi này cũng có hải đăng, lại

có người trông coi.

Gan không nhỏ!

"Cút." Thẩm Đông nhẹ nhàng đâm gậy gỗ trong tay lên ngực người này, ra hiệu cho người đàn ông trần truồng này đi ra ngoài, hắn không phải người bảo hộ động vật, nhưng hắn biết, chim trên đảo cứ năm sau lại ít đi so với năm trước, hắn ghét những kẻ trộm trứng bắt chim.

Người kia không nhúc nhích, chỉ là lấy tay kéo gậy gỗ ra, như thể hơi khó chịu mà nhìn hắn: "Anh bảo ai cút?"

"Cậu." Thẩm Đông hơi thiếu kiên nhẫn, hắn không muốn nói chuyện.

"Vì sao?" Người kia không nhìn hắn nữa, đàng hoàng đĩnh đạc cứ như vậy đi qua người hắn vào trong phòng trực, "Tôi còn chưa nhớ ra được tôi định làm gì nữa."

Thẩm Đông bắt đầu điên lên rồi, người này chắc chắn là có vấn đề về đầu óc!

Hắn nhìn chằm chằm cái mông người kia một lúc, vóc người cũng không tệ lắm, da dẻ từ trên xuống dưới đều là màu lúa mạch…. Không chừng chính là hành nghề trộm trứng!

"Này," Người kia quay đầu lại nhìn Thẩm Đông, "Đèn ở đâu thế, hôm nào tôi cũng nhìn thấy trên này sáng, mà lại không biết sáng ở đâu…"

"Tôi bảo….bảo cậu ra, ra ngoài!" Thẩm Đông đột nhiên cảm thấy cần phải loại bỏ phán đoán người nọ là lên đảo trộm trứng, không có kẻ nào đến trộm trứng lại có thể nhiệt tình hăng hái như thể đi xông nhà thế này cả, người này nếu như không phải bị điên thì chính là…bị điên.

"Tôi…tôi không, không ra ngoài," Người nọ bắt chước một câu, cười rộ lên, "Thật sự có người căng thẳng rồi sẽ nói lắ…"

"Cút!" Thẩm Đông chưa chờ cho cậu ta nói xong đã nhấc gậy gỗ trong tay mình lên, không hề do dự đập lên người cậu ta.

"Ai_____" Người nọ kêu một tiếng, xoay người vừa trở tay ra sờ lên lưng mình vừa lùi lại, "Anh làm gì thế! Đau đấy!"

Thẩm Đông không nói gì, hắn vốn đã bị cái người con trai trần truồng không hiểu ra sao này làm cho rất bực mình, người này còn đổ thêm dầu vào lửa nhại theo hắn nói, chuyện khác hắn có thể nhịn, chỉ riêng cái giọng điệu cười nhạo này đã khiến hắn nổi điên trong nháy mắt.

Lúc hắn đập gậy thứ hai xuống, xem như là đã kiềm chế, không đập lên vai hay đầu người này, mà chỉ đập lên chân y một cái.

"Này!" Người này ôm chân nhảy lên, quay đầu liền chạy về phía cửa sổ, "Sắp đánh chết người rồi!"

Đánh là đánh cậu đấy! Thẩm Đông lại đập một cái lên cánh tay cậu ta, cho cậu trộm trứng này, còn phát điên nữa!

Có điều, hành động tiếp theo của người này đã làm cho Thẩm Đông giật mình, tay cũng ngừng lại.

Cậu ta đẩy cửa sổ ra, rất nhanh nhẹn nhảy lên, ngồi xổm trên bệ cửa sổ, nhìn dáng dấp như thể định nhảy xuống, điều này khiến Thẩm Đông lập tức sốt sắng.

Hải đăng thật ra cũng không cao lắm, đèn là năm mươi sáu mươi mét, còn thân tháp khoảng chừng hơn ba mươi mét.

Chỉ là, thân tháp xây trên rặng đá, nếu như nhảy xuống từ nơi này, trừ phi nắm giữ lực bật siêu mạnh, có thể nhảy ra ngoài phạm vi đá ngầm, còn phải chuẩn xác mà nhảy vào chỗ nước biển không có đá ngầm, nếu không thì mười người nhảy ra ngoài nhất định chết mất mười một người.

"Đừng đánh nữa!" Người kia nhíu mày bám lên khung cửa sổ, nhìn Thẩm Đông, mặt mày bất đắc dĩ như thể tao ngộ tai hoạ bất ngờ.

"Cậu..." Thẩm Đông chỉ sàn nhà trong phòng, ý bảo cậu ta xuống dưới, người này từ sau khi bị hắn đánh thì cũng không phản kháng, chỉ trốn, hắn cho rằng người này không có lực sát thương gì, nên cũng không muống làm cho phiền phức to ra.

"Không, tôi đi đây!" Người kia nhìn ra ngoài cửa sổ, ngừng mấy giây liền quay đầu lại kêu to một tiếng, "A!!!!!!"

Thẩm Đông đang nghĩ xem làm thế nào để xông tới túm người này về lại bên trong phòng, kết quả là bị một tiếng kêu to này làm sợ tới mức suýt nữa lao tới đẩy luôn cậu ta ra ngoài.

"Tôi nhớ ra rồi!" Người kia cười rất vui vẻ, buông lỏng bàn tay vẫn luôn bám lên khung cửa sổ ra, chỉ vào Thẩm Đông nói, "Chính là anh, tôi tìm anh là để nói với anh, đừng có rảnh rỗi không có việc gì làm thì ném người ta xuống nước, có thấy phiền hay không hả!"

"Hả?" Thẩm Đông không hiểu câu nói này của cậu ta có ý gì, ném người vào trong nước? Hắn ném người vào trong nước lúc nào, trên hòn đảo này tổng cộng chỉ có hai người, chú Trần còn rất béo tốt, hắn có muốn ném cũng không ném nổi, muốn đẩy xuống nước còn phải dựa vào chút bản lĩnh.

Hắn chưa kịp suy nghĩ cho rõ ràng, người kia đã nghiêng đầu đột nhiên ngả người ra ngoài cửa sổ, rồi nhảy xuống.

"Này!" Thẩm Đông chỉ nhìn thấy một bóng người vẽ ra một đường vòng cung rất dài bên ngoài cửa sổ, tiếp đó liền biến mất, hắn ném gậy gỗ đi nhào tới bên cạnh cửa sổ, "Này!"

Thẩm Đông nằm nhoài trên bệ cửa sổ nhìn xuống một lúc lâu, ngoài sóng không ngừng đánh lên vách đá ngầm bên dưới tháp thì chẳng nhìn thấy gì cả, vừa không thấy có người ngã chết trên đá, cũng không thấy có người ló đầu ra từ dưới nước.

"Ôi đệt thật sự!" Thẩm Đông cắn răng đập một cái lên bệ cửa sổ, quay người chạy ra khỏi phòng, hắn gần như là nhảy xuống mấy bậc thang, cầm thiết bị cứu hộ và đèn pin bên trong tủ bên cạnh cánh cửa tầng một rồi chạy ra khỏi ngọn hải đăng.

Trên đảo không xây đường, bên ngọn hải đăng lại càng không có đường, chỉ có chỗ đậu thuyền còn có một chồng đá xem như là bến, chỗ khác đều là đá ngầm ở trạng thái nguyên sơ, đi giày cũng có thể cảm giác cộm chân.

Chỗ người nọ nhảy xuống là phía sau ngọn hải đăng, ngoài lúc bảo vệ phải lên gác đèn từ chỗ đó, từ trước tới nay, Thẩm Đông bình thường chẳng bao giờ đi về phía này, nhất là buổi tối.

Bước thấp bước cao mà vừa leo vừa nhảy vòng ra phía sau tháp, Thẩm Đông cầm đèn pin đầu tiên chiếu qua lại trên đá ngầm nửa buổi, không thấy bất cứ dấu vết gì, lại tính toán vị trí rơi, chiếu lên mặt biển gần đó.

"Có ai không——," Hắn gọi về phía ngoài khơi, "Cậu không sao chứ——"

Không có ai đáp lại, cũng không tìm được bất kỳ dấu hiệu nào là có người nhảy từ phía trên xuống, Thẩm Đông đi qua đi lại tìm gần hai tiếng, sóng biển đánh cho quần áo ướt đẫm rồi mới chầm chậm trở về trong tháp.

Trở về phòng trực thay quần áo rồi, Thẩm Đông ngồi trước máy vi tính cũng chẳng có tâm trạng nữa, cau mày nghĩ ngợi chuyện này.

Vừa mới đầu hắn rất lo lắng.

Cho dù người nọ tới đây làm gì, nhảy ra ngoài như vậy đều rơi không có gì tốt, bị thương gãy tay gãy chân còn tính là số may, hắn không biết người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng dù đây là trộm hay là phát điên, hắn cũng không muốn có ai xảy ra chuyện.

Hiện giờ, đến cái bóng của người này cũng không tìm ra được, hắn tìm hai tiếng cũng không thấy có người ra khỏi nước, cho dù là rơi xuống biển chết rồi, thi thể cũng nên bị sóng biển cuốn lên bờ mới đúng…

Nghĩ tới đây, hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Một đêm tối, trên đảo đột nhiên xuất hiện một người con trai trần truồng cả người, đầu tiên nói rằng mình quên mất chạy tới đây là định làm gì, tiếp theo bị đánh rồi liền nói cái gì mà bảo hắn không được ném người vào trong nước, đây toàn là cái gì không đâu?

Cả một đêm, Thẩm Đông đều sững sờ nhìn máy tính, đây là lần đầu tiên hắn trực ban mà không thấy buồn ngủ, giữa chừng hắn còn đi ra ngoài loanh quanh vài vòng, trước sau vẫn không hề tìm thấy tung tích người kia, như thể chuyện này từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Rạng sáng, Thẩm Đông đi ra khỏi phòng trực, đứng trước cửa sổ cao nhất trên ngọn hải đăng, nhìn ra mặt biển phía đông, mặt trời đang lên như thể lòng đỏ trứng gà vừa mới được đập ra.

"Chào buổi sáng." Thẩm Đông nhìn mặt trời, chậm rãi xoay người, cảm giác đầu óc đã tỉnh táo hơn rất nhiều, thế nhưng xoay thắt lưng mỏi mệt đến một nửa, hắn đưa tay ra giữ lại.

Hắn nhớ tới một chuyện.

Nếu nói là hay ném người xuống nước, hắn chắc chắn không làm.

Thế nhưng mấy hôm nay, đúng là hắn vẫn luôn ném thứ gì đó vào trong nước.

Liên tục ba ngày nay, hắn đã ném một con cá hề xuống biển.

Không thể nào.

Thẩm Đông lắc đầu một cái, tuyệt đối không thể.

Tuy rằng lúc còn bé, có một quãng thời gian rất dài, hắn vẫn luôn chấp nhất mà muốn đến bờ biển nhặt một nàng tiên cá, sau đó còn hạ thấp tiêu chuẩn xuống, cảm thấy nhặt được ở bờ sông một nàng tiên cá cũng không tệ.

Mà cho dù là lúc đó, hắn cũng biết việc này là không thể.

Thẩm Đông đứng trước cửa sổ nhìn về phía mặt trời đấu tranh tư tưởng, một mặt cảm thấy mình đã ở trên đảo quá lâu, tinh thần hơi hơi không bình thường, một mặt lại không tài nào ngừng lại suy đoán nhàm chán này của mình.

Đấu tranh gần nửa tiếng, hắn rốt cuộc bị thua bởi tinh thần mình không bình thường, hắn quay người đi xuống tầng, ra khỏi ngọn hải đăng.

Đầu tiên là lại đi xung quanh ngọn hải đăng vài vòng, vẫn không tìm được người tối hôm qua như cũ, hắn bất đắc dĩ chèo thuyền nhỏ trở lại đảo.

Mà sau đó, hắn không trở về phòng của mình như mọi khi, mà đi đến bờ khác của đá ngầm.

Trên tảng đá ngầm này không có cá.

Thẩm Đông đứng ngây ngẩn nửa ngày, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn sóng biển đánh lên rặng đá ngầm rồi cười: "Thẩm Đông à, trí tưởng tượng của mày đúng là phong phú."

Ngồi xổm một lúc, hắn cảm thấy hơi mệt, định lại đi loanh quanh trên đảo vài vòng, nhìn thử xem người nọ có bơi đến bên này không.

Mới vừa đứng lên, còn chưa kịp quay người, hắn đột nhiên nhìn thấy nước biển bên cạnh rặng đá ngầm trào lên mấy đóa bọt nước.

Tiếp theo, một cái bóng nho nhỏ trắng cam xen kẽ nhảy lên từ dưới biển.

Một con cá hề.

Nhảy lên từ dưới biển, nhảy lên trên rặng đá ngầm.

Cả người Thẩm Đông cứng đờ ngay tại chỗ, hơi nhếch miệng không biết nên gào lên hay là nên chửi má nó.

Cá hề nhảy lên tảng đá ngầm xong liền nhẹ nhàng quẫy cái đuôi, như thể đang điều chỉnh lại tư thế, sau đó nằm trên tảng đá như mọi khi.

Mà giữ bất động tư thế này chưa được ba giây, nó đã như thể giật mình một cái, đột nhiên dùng sức quẫy đuôi, nhảy ra bên cạnh đá ngầm.

Không thể để cho nó chạy!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Thẩm Đông, hắn không thèm để ý tới gì khác, cứ thế nhảy thẳng từ trên bờ xuống biển, lao tới bên cạnh đá ngầm nắm lấy đuôi con cá hề xách nó lên.

Con cá hề lần này khác với những lần trước, sau khi bị xách lên liền điên cuồng giãy dụa, Thẩm Đông không thể không dùng một tay khác giữ lấy thân cá, tránh cho nó trượt đi.

Con cá hề bị hắn chộp vào tay rồi vẫn giãy dụa, đuôi đung đưa trái phải, đôi vây ngực liều mạng đập như

thể muốn cất cánh bay lên.

Lúc Thẩm Đông nhảy xuống nước không chú ý tới tình hình dưới chân, kết quả là vừa khéo giẫm lên mấy mỏm đá sắc bén, cộm chân làm cho hắn đứng không vững, lại bị sóng đẩy mấy lần, hắn không thể không đưa tay ra bám lấy một vách đá bên cạnh.

Vừa mới mất tập trung, con cá hề trong tay đã trượt ra ngoài, vẫy đuôi trên không trung rơi trở về trong nước biển.

"Đệt!" Thẩm Đông hơi tức giận, nhanh chóng lặn xuống nước nhìn thử, đã chẳng thấy bóng con cá hề đâu nữa.

Hắn tìm trong nước cả buổi cũng chẳng có thu hoạch, đành phải bực bội mà chậm rãi leo lên bờ.

Quần áo trên người lẫn giày đều đã ướt, Thẩm Đông rất ngột ngạt cởi quần áo xuống, vừa định vứt xuống đất, phía sau đã vang lên tiếng nước ào ào.

Đây không phải tiếng sóng biển, đây rõ ràng là tiếng có thứ gì đó ra khỏi mặt nước.

Thẩm Đông đứng im tại chỗ không nhúc nhích, đột nhiên cảm thấy cả người mình lạnh toát.

Tiếng động này không nhỏ, nếu như là có cá nhảy lên từ mặt nước, tạo ra được tiếng động này, ít nhất cũng phải là cá mập hoặc cá heo.

Mà cá mập thì không nhảy ra khỏi mặt nước, cá heo cũng sẽ không chơi cá nhảy ở nơi gần bờ như vậy.

"Anh đừng đi!" Một giọng nói đầy tức giận vang lên lẫn trong tiếng nước.

Cả người Thẩm Đông đều run lên, đệch!

3. Chương 3: Chàng Tiên Cá Muốn Trò Chuyện

Quanh năm trên đảo chỉ có hai người, Thẩm Đông và chú Trần, Thẩm Đông cực kỳ nhạy cảm với giọng nói không phải của chú Trần, giọng nói đang vang lên phía sau, hắn gần như chẳng cần suy nghĩ một giây nào, đã có thể đoán được là ai.

Đây chính là giọng nói của người con trai trần truồng thần kinh đến không hình đi không bóng tối qua.

Không biết có phải là vì liên tưởng vô căn cứ trước đó của hắn gặp phải trùng hợp đáng sợ này hay không, Thẩm Đông lập tức cảm thấy cả người mình như thể bị sét đánh, muốn ngã xuống mặt đất bất động, đầu cũng chẳng muốn ngoảnh lại.

"Này!" Người nọ gọi một tiếng từ phía sau hắn, "Tôi gọi anh đấy!"

Thẩm Đông nhịn lại cảm xúc khó nói rõ trong lòng, chậm rãi quay người lại, quả nhiên là nhìn thấy người hôm qua đang đứng trên rặng đá ngầm nhìn hắn, tuy vẫn không mặc quần áo, nhưng không rõ nhờ vào tố chất tâm lý từ đâu ra, cậu ta trần truồng cả người, lại đứng rất thản nhiên.

Bởi vì đang nhìn thẳng mặt, lại còn là giữa ban ngày, Thẩm Đông thật sự không nhịn được, quan sát người này từ trên xuống dưới, tầm mắt còn đánh võng liếc nhìn vài lần nửa dưới người này, quả thật là đàn ông hàng thật giá thật, trông có vẻ không nhiều tuổi lắm, chắc là nhỏ hơn mình mấy tuổi.

"Hả?" Thẩm Đông đáp một tiếng, hắn thực sự không biết phải nói gì, hắn chỉ có thể chờ xem người nọ định nói gì.

Mà người nọ cũng chẳng nói gì thêm, cứ đứng trên rặng đá ngầm nhìn chằm chằm Thẩm Đông.

Thẩm Đông bị cậu ta nhìn như vậy, đột nhiên hơi sợ hãi, cũng bắt đầu nghĩ xem có nên trở về phòng lấy khẩu súng săn vẫn luôn giấu chưa từng dùng đến để tìm kiếm chút cảm giác an toàn hay không.

"…Từ từ để tôi nghĩ." Người nọ cuối cùng cũng coi như nói ra được một câu.

Còn chẳng bằng không nói gì!

Thẩm Đông không do dự nữa, lùi về phía sau mấy bước, quay người nhanh chân bước về hướng phòng mình.

"Chờ đã," Người nọ nhảy lên bờ, chạy chậm theo, "Chờ đã, anh tên là gì?"

Thẩm Đông đè nén kích động muốn vặn lấy vai người này lắc mạnh mấy phút sau đó hỏi cậu ta xem cậu rút cuộc có bệnh tâm lý gì không, hắn không nói gì, chỉ tiếp tục sải bước.

"Tôi tên là Tào Mộc." Người kia nói, đưa tay ra đụng vào cánh tay Thẩm Đông một cái.

Tào Mộc? Thẩm Đông nhảy ra theo phản xạ có điều kiện, hắn thực sự không hiểu người này là thế nào, là ai, từ đâu tới đây, muốn làm gì.

Sau khi tránh đi, người này lại đuổi tới kéo cạp quần hắn lại: "Anh tên là gì?"

"Bỏ, bỏ ra." Thẩm Đông sợ hết hồn, trở tay đập một cái lên cánh tay cậu ta.

"Hỏi tên thôi mà anh cuống làm gì, không muốn nói thì thôi," Người này dường như không hiểu được phản ứng này của Thẩm Đông là vì sao, vừa xoa cánh tay vừa tiếp tục đi theo hắn, "Vậy thì anh nhớ kỹ tên tôi đi, Tào Mộc, đừng có quên đấy."

Câu nói này khiến Thẩm Đông rất mông lung, không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn cậu ta.

"Bởi vì…" Cậu ta cười hơi ngượng ngùng, "Tôi hay quên nhiều chuyện lắm, tên này, tôi phải làm gì, toàn quên, phải mất công nghĩ ngợi thì mới nhớ ra được."

Thẩm Đông không nói chuyện nữa, chỉ một lòng cắm đầu đi, một người không hề cảm thấy trần truồng nói chuyện với người khác có gì lạ bám theo sau lưng đã khiến hắn cho Tào Mộc này ra ngoài phạm vi kỳ tích đụng phải anh chàng người cá đẹp đẽ nào đó, cứ thế thả cậu ta vào trong ngăn bệnh thần kinh.

Khiến Thẩm Đông không thể nào chịu được nữa chính là, mãi cho tới tận lúc hắn chuẩn bị mở cửa vào nhà, cái người tên là Tào Mộc này vẫn cứ một tấc không rời mà bám theo sau hắn.

"Cậu rút, rút…cuộc định làm, làm gì?" Thẩm Đông quay đầu lại nhìn cậu ta, dùng người chặn lại cửa.

"Anh không vào à?" Tào Mộc cười, "Có nước không? Tôi muốn uống nước."

Thẩm Đông không nói lời nào, nhìn cậu ta chằm chằm rất lâu, người nay trông cũng tạm gọi là vừa mắt, cười rộ lên rất rạng rỡ, trạng thái như thể hai người họ là bạn bè quen biết rất nhiều năm bây giờ, không hề nhìn ra được có ý đồ gì xấu.

Uống nước?

Thẩm Đông do dự nửa buổi, cuối cùng cũng đẩy cửa vào nhà, Tào Mộc rất tự nhiên đi theo sau hắn đi vào.

"Căn nhà nhỏ thật." Tào Mộc đứng trong phòng xoay quanh ngắm nghía, đưa ra nhận xét.

Căn nhà này đúng là nhỏ, giường, tủ, bàn, chỉ có đúng ba đồ nội thất này, cơ bản không còn gì dư thừa nữa, đứng trung bình tấn cũng chẳng đứng được đúng tư thế.

Thẩm Đông không đáp lời cậu ta, cứ thế đi tới bàn cầm ấm nước rót ra cốc của mình một cốc nước đưa cho Tào Mộc.

Tào Mộc nhận lấy, một hơi uống cạn, lau miệng: "Còn nữa không?"

Thẩm Đông không hé răng, lại rót cho cậu ta thêm một chén nữa, nhìn cậu ta lại một hơi uống sạch xong liền đi qua mở cửa ra, chỉ ra bên ngoài: "Đi đi."

"Tôi nghỉ một lúc đã," Tào Mộc nhìn hắn, không hề có ý định rời đi, cứ thế ngồi xuống mép giường hắn, "Trò chuyện mà, cả ngày anh có nói đến mười câu không? Lâu quá mà không nói gì là không được đâu, anh xem anh cũng nói lắ…"

Thẩm Đông không chờ cho cậu ta nói xong câu này, tiện tay cầm lấy một cái ghế nhỏ cạnh cửa đập tới, nói lắp bà mẹ nhà cậu, không để yên được à!

"Ái!" Ghế đập lên đùi Tào Mộc, cậu ta kêu một tiếng rồi nhảy dựng lên, vừa xoa chân vừa chạy ra khỏi phòng, "Không trò chuyện thì thôi, sao mà cứ đánh người ta thế."

Nhìn thấy Tào Mộc chạy ra khỏi nhà rồi, Thẩm Đông đóng sầm cửa lại, khóa trong.

Không hiểu ra sao!

Hắn cầm mặt đồng hồ qua nhìn giờ, định ngủ hai tiếng rồi lại đến ngọn hải đăng xem, hôm qua dằn vặt cả một đêm, giờ hai mắt còn hơi khô.

Nằm trên giường cả buổi mà Thẩm Đông lại không ngủ, tuy rất buồn ngủ, nhưng cái người Tào Mộc này rốt cuộc là chuyện gì cứ luôn quanh quẩn vòng tới vòng lui trong đầu hắn.

"Ai!" Thẩm Đông ngồi dậy, nhảy xuống giường, đi qua mở cửa, hắn muốn nhìn xem người nọ đã đi đâu.

Còn chưa kịp bước ra ngoài, hắn đã nhìn thấy Tào Mộc ngồi xổm dựa vào tường bên ngoài nhà.

"Cậu…" Hắn nhìn chằm chằm Tào Mộc cả buổi cũng chẳng nói nên lời.

"Định ra ngoài à?" Tào Mộc đứng lên, mặt vẫn đang cười, "Đi đâu? Đi cùng đi?"

Thẩm Đông cảm thấy đầu mình tự nhiên bắt đầu đau, não giật giật làm thái dương của hắn cũng giật theo, hắn nhìn Tào Mộc, xem ra trong thời gian ngắn, người này sẽ không buông tha cho hắn.

Hắn quay người trở lại trong nhà, lấy một bộ quần áo của mình từ trong tủ ra ném lên người Tào Mộc: "Mặc, mặc vào."

"Không cần." Tào Mộc nhận lấy quần áo nhìn, "Chốc nữa xuống nước lại ướt, tôi không cần…"

"Mặc vào!" Thẩm Đông không nhịn được mà quát lên, nhịn lại kích động muốn giơ tay ra đánh cậu ta.

"Mặc đây mặc đây," Tào Mộc nhanh chóng tròng quần áo lên người mình, vừa mặc vừa lùi về phía sau mấy bước, "Đừng đánh người ta nữa."

Sau khi Tào Mộc mặc quần áo vào rồi, Thẩm Đông thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu năm như vậy, ngoài chú Trần ra, hắn chưa từng thấy người nào, đừng nói là người trần truồng, trước đó vẫn luôn cảm thấy áp lực khổng lồ.

Quần áo rất cũ, Thẩm Đông từ sau khi lên đảo đã không mua quần áo nữa, chú Trần có mang cho hắn vài bộ, giờ màu đã phai đi gần hết, bộ áo phông quần shorts hiện giờ Tào Mộc đang mặc trên người, cũng đã không nhìn ra được màu sắc vốn có, chỉ là một màu xám.

Thẩm Đông dựa vào khung cửa nhìn Tào Mộc, sau khi mặc quần áo vào, người này trông có vẻ dễ chịu hơn, lửa giận không hiểu ra sao trong lòng hắn cũng hạ xuống không ít.

Do dự một lúc, Thẩm Đông mở miệng: "Cậu là….từ, từ, từ đâu…đến?"

"Dưới biển đó." Tào Mộc không hề nghĩ ngợi gì liền trả lời một câu, ngồi xổm bên cạnh hắn dựa vào tường trông rất tự tại.

Thẩm Đông ngạc nhiên, hắn vốn đã quét sạch suy đoán thái quá về chàng tiên cá trong đầu mình rồi, giờ lại đột ngột nghe thấy câu này của Tào Mộc, hắn không phản ứng được ngay lập tức: "Hả?"

"Là…" Tào Mộc vò tóc, "Nói thế nào đây, là dưới biển, bơi đến."

"Ồ," Thẩm Đông chầm chậm thở ra, bơi tới đây, từ thôn trên bờ bơi tới đây? Thể lực có hơi siêu phàm thoát tục không vại.

"Anh không phải ngày nào cũng nhìn thấy tôi à." Tào Mộc lại rất tùy ý nói tiếp một câu.

Câu này khiến cả người Thẩm Đông đều cứng ngắc, tay bám trên khung cửa suýt nữa bẻ mất mảnh gỗ ra, hắn nhìn chằm chằm vào Tào Mộc: "Ngày…ngày nào cũng?"

"Ừ," Tào Mộc gật đầu, chỉ ra bờ biển, "Ngày nào cũng ném tôi xuống nước, tôi lại không nhớ ra được là ai vứt, giờ cuối cùng cũng coi như nhớ kỹ rồi, không thể quên… À, anh tên là gì?"

Thẩm Đông cảm thấy trước mắt mình hoàn toàn mịt mờ, bên trong mịt mờ còn có vệt sáng ánh lên rực rỡ, nhấp nháy liên tục.

Đây toàn là cái gì đâu!

Hắn…ngày nào cũng ném Tào Mộc xuống nước? Hắn rõ ràng là ném…cái con cá hề kia….

"Anh tên là gì?" Tào Mộc vẫn rất cố chấp hỏi.

"Thẩm.. Đông." Thẩm Đông vẫn mông lung trả lời.

"Ừ, Thẩm Đông, lần tới mà tôi hỏi lại anh, làm phiền anh trả lời lại, tôi có lẽ sẽ quên mất, trí nhớ tôi không tốt," Tào Mộc nhích lại gần hắn, "Anh làm sao thế? Khó chịu à?"

"Cậu," Thẩm Đông dựa vào khung cửa, hắn cảm thấy chân mình như nhũn ra, hắn giơ tay đẩy Tào Mộc ra, lúc tay chạm tới ngực Tào Mộc còn có thể cảm nhận được ấm áp, đây rõ ràng là một người, hắn hít vào một hơi, nỗ lực kiềm chế tâm trạng mình, hỏi một câu hỏi đến chính hắn cũng cảm thấy hẳn là phải uống nhầm thuốc rồi mới có thể hỏi ra được, "…là, là cá?"

"Cá?" Tào Mộc có lẽ là nhìn ra được vẻ mặt không hề bình tĩnh trên mặt Thẩm Đông, hơi do dự, qua nửa buổi mới khẽ gật đầu, "Coi như vậy đi."

Câu này vừa mới nói xong, Thẩm Đông đã bất thình lình từ trước mặt cậu đi vào trong nhà, sau đó cửa nhà liền sầm một cái đóng lại dán vào mặt cậu.

"Này!" Tào Mộc sợ hết hồn, đập đập lên cửa, "Thẩm Đông! Anh tên là Thẩm Đông đúng không? Anh mở cửa ra đi, tôi không cố tình làm anh sợ đâu!"

Trong cửa không có âm thanh gì, Tào Mộc đẩy cửa một cái, không đẩy ra được, cậu lại đập lên hai lần nữa: "Xin lỗi mà, tôi không phải… muốn dọa anh đâu, tôi chỉ muốn tìm một người để trò chuyện thôi mà…"

Nói đến phía sau, giọng Tào Mộc thấp xuống, cậu kề sát tai lên cánh cửa nghe một lúc, rồi thở dài, chậm rãi lui về phía sau: "Tôi đi đây, đi luôn đây! Quần áo thì mai tôi trả lại cho anh, để ở cửa nhà anh."

Thẩm Đông dùng tay chống lên cửa, qua khe cửa nhìn bóng người Tào Mộc đi về hướng rặng đá ngầm đằng xa, mãi cho tới khi hoàn toàn không nhìn thấy cậu ta nữa, hắn mới tựa trán lên cửa, thở ra một hơi thật dài.

Mấy phút sau, hắn tỉnh táo lại, nằm trở về trên giường, gối lên tay nhìn chằm chằm xà nhà ngây người.

Ngây người xong, lập tức bắt đầu hơi buồn cười với biểu hiện cuống cuồng vội vã của mình trước đó, người cá? Tào Mộc nói cậu ta là cá thì chính là cá?

“Hơn hai mươi tuổi rồi, vậy mà còn tin,” Thẩm Đông quay mặt vào tường, “Buồn cười thật.”

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Tào Mộc này hẳn là hơi có vấn đề về đầu óc, không nhớ được chuyện, có lẽ là nấp ở chỗ nào đó nhìn thấy hắn mấy ngày nay đều ném cá xuống biển, cho nên mới nói chính mình là cá… Điều duy nhất khiến Thẩm Đông còn nghĩ không thông chính là, người nọ làm thế nào mà lên được đảo, giờ lại dự định thế nào.

Hòn đảo này cách đất liền cũng không gần, thuyền lớn cũng phải đi mất một hai tiếng mới tới, một người nếu cứ thế bơi tới, thật sự không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Thẩm Đông liền ngồi dậy, xuống giường xỏ giầy đi ra khỏi nhà.

Cảm thấy không thể nào ngủ được!

Bên ngoài đã không thấy bóng dáng Tào Mộc đâu, Thẩm Đông thuận theo con đường cậu ta đi, đi về hướng rặng đá ngầm.

Trên đường vậy mà trông thấy hai con gà, Thẩm Đông dừng bước, định bắt một con lại xoa thử xem có nhiều thịt không, mà phân vân xong, cuối cùng vẫn không làm, mấy con gà này nuôi thả trên đảo lâu như vậy, đã luyện được một thân Lăng Ba Vi Bộ thượng thừa từ lâu, không dùng lưới căn bản không thể nào bắt được.

Gà nhìn thấy hắn đi tới, đập cánh tháo chạy vừa cục ta cục tác vừa chạy đi.

Thẩm Đông thu lại ánh mắt nhìn mấy con gà, đang định đi về phía trước, lại thấy trên tảng đá bên cạnh chân có một tia sáng rất nhỏ, như thể là vật gì đó phản xạ lại ánh nắng, lúc nhìn lại liền không thấy.

Hắn hơi ngạc nhiên ngồi xổm xuống, tay chống đất nhích lại gần tảng đá kia.

Một mảnh vẩy cá.

Màu cam nhạt, hơi trong suốt.

Thẩm Đông dùng ngón tay đẩy mảnh vẩy cá nho nhỏ này tới trước mắt.

Đúng thật là màu cam nhạt, nếu như ở trên thân cá, màu sắc sẽ đậm hơn nhiều, sẽ là màu cam nổi bật sáng rõ.

Vẩy cá hề.

“Không thể nào…” Thẩm Đông vẫn ngồi xổm không nhúc nhích, không biết việc này phải phân tích thế nào, trước tiên không xét tới chim biển liệu có cắp một con cá hề tới ăn hay không, bằng kinh nghiệm mấy năm của hắn, kể cả có ăn đi chăng nữa, xung quanh cũng nên có xương xẩu gì đó khác mới đúng.

Thẩm Đông thả lại mảnh vẩy trên tảng đá, đứng dậy bước nhanh hơn về hướng rặng đá ngầm.

Còn chưa đi tới bờ biển, hắn đã nhìn thấy trên rặng đá ngầm dưới biển có một người đang ngồi.

Là Tào Mộc, cậu ta đang ngồi quay mặt ra khơi, chân thả xuống nước nhẹ nhàng đung đưa, mắt nhìn ra biển rộng mênh mông xa xăm vô bờ.

Thẩm Đông dừng lại, đứng phía sau Tào Mộc, không biết nên cùng Tào Mộc trò chuyện nhân tiện hỏi lai lịch của cậu ta, hay là nên quay đầu về nhà.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định làm rõ chuyện này, nếu cứ tiếp tục đoán dò đoán non như thế nữa, hắn sợ sẽ làm mình dằn vặt ra bệnh.

Hắn ho nhẹ một cái sau lưng Tào Mộc.

Tào Mộc đang ngồi không nhúc nhích đột nhiên quay đầu lại, lúc thấy là hắn, lập tức nhoẻn miệng cười: “Thẩm…”

“Đông.” Thẩm Đông đi tới bờ, tìm một tảng đá ngầm ngồi xuống cùng.

“Đúng, Thẩm Đông.” Tào Mộc gật đầu rất vui vẻ, “Anh còn nhớ tôi tên gì không?”

“Tào, Tào Mộc.” Thẩm Đông trả lời.

“Ừ, không sai,” Tào Mộc càng vui vẻ hơn, co chân đang thả trong nước biển lại, như là định lên bờ, mà dừng một lúc lại ngồi về trên tảng đá ngầm, “Sao anh cũng tới đây, anh đến thăm san hô của anh à?”

“Không.” Thẩm Đông hơi híp mắt lại, Tào Mộc lại còn biết hắn thường tới đây nhìn san hô?

“Vậy là đến tìm tôi à?”

“Ừ.”

“Trò chuyện không?”

“Được.”

Thẩm Đông không biết nên mở lời thế nào, định đầu tiên trò chuyện với Tào Mộc trước, mà đợi nửa buổi, Tào Mộc chỉ nhìn hắn, lại chẳng nói gì.

“Cậu không, không, không phải…muốn trò chuyện…” Thẩm Đông cảm thấy để cho mình trò chuyện với một người đúng là khổ sở.

“Đúng,” Tào Mộc vừa cười, lại vừa ngại ngùng xoa mũi, “Nhưng tôi quên mất vừa nãy tôi định nói gì rồi.”

Thẩm Đông thở dài, hắn vẫn đang qua lại giữa hai lựa chọn người này là bị thần kinh hay là người cá, cũng sắp chẳng còn hơi sức để sợ sệt hay kinh ngạc nữa rồi.

“Cậu mới vừa nãy, nãy, nói, nói cậu là…là…”

“Là cái gì?” Tào Mộc mặt tò mò nhìn hắn.

“…Cá.” Thẩm Đông hít vào một hơi, hắn vốn định nói là cá hề, mà lúc có thể chỉ cần nói một chữ, hắn đều sẽ chỉ nói một chữ, đỡ lại nói lắp.

“À đúng, đúng vậy.” Tào Mộc gật đầu, rồi rất cẩn thận hỏi thêm một câu, “Làm anh sợ rồi à?”

“Không.” Thẩm Đông cảm thấy, Tào Mộc trước mắt nhìn không khác gì người bình thường, khả năng là người có vấn đề về thần kinh vẫn lớn hơn một chút.

“Vậy thì tốt, lúc anh đóng cửa lại, tôi nghĩ là làm anh sợ, hoặc là làm anh giận rồi,” Tào Mộc đứng lên, rất nhẹ nhàng nhảy tới bên người Thẩm Đông, “Tôi vừa mới đầu còn nghĩ anh giống tôi, lúc anh xem san hô có thể ở dưới biển rất lâu.”

“Cậu ở, ở ….chỗ nào nhìn, nhìn tôi?” Thẩm Đông quay mặt sang nhìn cậu ta.

“Dưới nước, bên cạnh san hô ấy, bơi qua bơi lại,” Tào Mộc cười khoát tay, “Anh chắc là không chú ý tới tôi, vùng san hô này có nhiều cá hề lắm.”

Thẩm Đông bị sặc nước bọt, chống tay lên đất ho khan nửa buổi, phổi cũng gần bị ho vắt kiệt rồi mới dừng lại được.

“Thật ra…” Tào Mộc vỗ nhẹ lên lưng hắn mấy cái, trong giọng nói đột nhiên không còn vui vẻ nữa, trở nên hơi cô độc, “Anh không tin đúng không, lời tôi nói ấy.”

"Hả?" Thẩm Đông ngỡ ngàng, thì ra Tào Mộc cũng biết rằng lời nói như vậy nói ra chẳng có mấy người tin kia đấy.

"Ông nội bảo không nên tùy tiện nói cho người khác biết chuyện này," Tào Mộc quay đầu nhìn ra xa xa ngoài khơi, "Nhưng tôi cảm thấy anh chắc chắn là người tốt, anh rất tốt với san hô mà, nuôi cẩn thận đến vậy, gãy rồi còn có thể nuôi tiếp một lần nữa, còn bảo vệ cả mấy con chim đó, dù là anh ăn cá…"

Thẩm Đông vốn còn đang định ho tiếp, mà nghe thấy lời Tào Mộc nói, trong nháy mắt liền quên hết, dần dần cảm thấy cái lạnh trên lòng bàn tay đang lan ra cả người. Chuyện hắn nuôi san hô, chỉ có chú Trần biết, lúc hắn xuống biển chăm sóc san hô chưa từng phát hiện ra người khác, nói một cách khách, ngoài những kẻ trộm trứng và bắt chim, hắn chưa từng nhìn thấy một ai khác trên đảo.

Tuy hắn nói lắp, nhưng cũng không ngốc, nếu như có một người không có việc gì là lại ngồi xổm trên bờ nhìn hắn nuôi san hô hoặc trốn dưới nước nhìn hắn, hắn không thể nào không phát hiện ra được.

"Cậu…" Thẩm Đông nhìn chằm chằm Tào Mộc, trong đầu đang nổ ầm ầm.

"Tôi đi phơi nắng đây, tôi không ở trên bờ được thời gian quá dài," Tào Mộc đột nhiên đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo, "Cảm ơn quần áo của anh, anh là người đầu tiên bảo tôi mặc quần áo."

"Tào…" Thẩm Đông nhanh chóng đứng lên theo, Tào Mộc đã cởi quần ra, nếu hắn còn không đứng lên nữa, vừa nghiêng đầu đi sẽ nhìn thẳng vào một chỗ nào đó hơi lúng túng.

"Tào Mộc." Tào Mộc cười với hắn, không chờ hắn nói tiếp, đã đột nhiên duỗi chân nhảy ra ngoài khơi.

Trong nháy mắt Thẩm Đông nhìn thấy cậu ta nhảy lên, lập tức hiểu được tại sao tối hôm qua cậu ta nhảy ra ngoài cửa sổ lại không ngã lên đá ngầm.

Lực nhảy và lực bật kinh người của Tào Mộc, cùng với đường vòng cung thật dài cậu ta vẽ ra trên không trung lúc nhảy đi khiến Thẩm Đông trợn mắt há mồm.

Thật sự không phải…con người.

"Tào Mộc!" Thẩm Đông lấy lại được tinh thần liền gọi to, Tào Mộc đã nhảy xuống biển.

Thẩm Đông không nghĩ nhiều, cũng nhảy theo xuống biển, hắn không có bản lĩnh nhảy tới chỗ Tào Mộc tiếp nước, nhưng hắn có thể nhìn tới đó.

Trước mặt là vô số bọt biển, xoay tròn nổi lên mặt nước, như thể một áng mây màu trắng chìm trong biển, Thẩm Đông nhanh chóng bơi về phía đám bọt biển.

Mặc dù hắn cảm thấy chuyện này khó mà tin được, nhưng không một ai nhảy xuống biển lại có thể tạo ra nhiều bọt biển đến vậy, giây phút này, hắn đã không thèm kinh ngạc nữa, hắn chỉ muốn đuổi theo kịp, dù cho Tào Mộc có là con rùa biển hắn cũng mặc kệ, hắn chỉ muốn hiểu rõ nguyên nhân thật sự của tình huống không bình thường này.

Thẩm Đông bơi rất nhanh, nhưng chờ tới lúc hắn bơi tới chỗ có bọt biển, bọt biển hầu như đã nổi hết lên mặt nước.

Không thấy Tào Mộc đâu.

Nếu như Tào Mộc đã bơi đi, trong làn nước biển trong suốt có thể nhìn thấy cả cát mịn dưới đáy như thế này, cậu ta hẳn phải có tốc độ như đạn bắn mới có thể biến mất khỏi tầm mắt Thẩm Đông trong khoảng thời gian ngắn đến vậy.

Quái lạ, Thẩm Đông nói thầm trong lòng một câu.

Quần áo trên người hơi vướng víu, Thẩm Đông cởi áo của mình ra trong nước, lúc đang định cởi nốt quần, giữa đám bọt biển li ti đang nổi lên trên đột nhiên lóe lên một vệt màu chói mắt.

Một con cá hề vẫy đuôi chậm rãi bơi tới trước mắt hắn.

4. Chương 4: Người Đánh Cá Và Con Cá Vàng

Thẩm Đông dừng nguyên một chỗ dưới biển, nhìn con cá hề này bơi tới trước mặt hắn, rồi đung đưa cái đuôi bơi một vòng xung quanh hắn, cuối cùng là dùng miệng nhẹ nhàng đụng lên ngón tay hắn, vết sẹo trên lưng con cá hề khiến hắn từ trạng thái hô hấp cũng vứt qua một bên, lập tức lấy lại được tinh thần.

Mấu chốt của lặn không cần thiết bị là trong lòng phải bình tĩnh, không bị quấy nhiễu, nếu như là bình thường, thời gian xuống nước tới bây giờ còn chưa tới một phần ba, nhưng hắn lại đột nhiên cảm thấy vô cùng hoảng loạn, không thở nổi.

Hắn không đoái hoài gì tới con cá hề vẫn đang bơi xung quanh hắn nữa, đạp nước bơi lên phía trên, lúc thế này dễ bị sặc nước, sặc nước sông thì thôi, sặc nước biển đúng là sống không bằng chết.

Ló đầu ra khỏi mặt nước rồi, Thẩm Đông hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh lại hô hấp rồi chìm xuống dưới, muốn nhìn thử xem con cá hề còn ở đó hay không.

Mới vừa lặn xuống nước, vừa mở mắt ra đã phát hiện chẳng thấy rõ thứ gì, xung quanh người đều là bọt biển to to nhỏ nhỏ, nếu như không phải tình huống hiện giờ hơi kỳ quái, thì cảm giác được bọt biển ôm lấy này vẫn rất dễ chịu.

Nước biển gần đó như thể bị khuấy đảo, sau đó Thẩm Đông cảm thấy như có ai đó kéo cánh tay hắn, hắn sợ hết hồn, bơi về tới trên mặt nước.

Khuôn mặt tươi cười của Tào Mộc xuất hiện trước mặt hắn.

"Sao anh lại nhảy xuống?" Tào Mộc giơ tay từ dưới nước lên, cầm trên tay là cái áo hắn vừa mới cởi ra, "Áo ướt hết rồi."

Thẩm Đông không để ý tới cậu ta, quay đầu bơi về phía bờ, leo lên bờ rồi cũng không để ý tới quần mình ướt sũng sắp tụt xuống tới nơi, một tay nắm cạp quần một tay chỉ vào Tào Mộc nhảy lên bờ theo sau hắn, thở hổn hển mãi một lúc lâu rồi mới nói một câu: "Rốt cuộc, cuộc…là, xảy ra, chuyện gì?"

"Tôi đã nói rồi còn gì, còn hỏi nữa," Tào Mộc hơi bực bội ngồi xổm xuống, ngón tay gõ lên một tảng đá bên cạnh đó, "Không phải anh không tin à."

"Cậu nói, nói, nói…" Thẩm Đông vốn nói chuyện với người khác là lại lắp bắp, giờ còn đang khiếp sợ, đầu lưỡi lại càng di chuyển không trôi chảy hơn.

"Tôi nói tôi là cá mà!" Tào Mộc ngẩng đầu lên nói to về phía hắn, "Cá! Cá hề! Con cá mấy ngày trước ngày nào anh cũng xách đuôi ném xuống biển chính là tôi! Tôi thấy anh là người rất tốt nên mới nói với anh, nhưng mà anh không tin đấy!"

Thẩm Đông không nói tiếp, chỉ tiếp tục giữ tư thế chỉ tay vào Tào Mộc.

Có một chàng trai thần bí không mặc quần áo đột nhiên xuất hiện.

Chàng trai này nói mình là một con cá hề.

Nói rằng cậu ta ngày ngày bị hắn vứt xuống biển.

Người đánh cá và con cá vàng?

Kho báu giấu ở nơi nào đây?

"Anh làm sao thế?" Tào Mộc nhìn hắn cả buổi chẳng nói năng gì, liền hỏi một câu.

"Tôi thấy tôi cần về nhà ngủ một giấc." Thẩm Đông mê mê man man rút tay lại, xoay người rời đi.

"Này! Thẩm Đông!" Tào Mộc ở phía sau hắn gọi, trong giọng nói còn lẫn tiếng cười, "Anh không bị nói lắp

nữa à?"

"Hả?" Thẩm Đông nghe thấy hai chữ "nói lắp", theo phản xạ có điều kiện mà muốn tìm hòn đá trở tay đập tới, nói lắp cái đầu nhà cậu!

"Tôi nói là anh không nói lắp, câu vừa rồi không có nói lắp đó." Tào Mộc hào hứng chạy tới đi theo hắn.

"Tôi, tôi vừa nãy, không, không…" Thẩm Đông giờ mới phản ứng được, mình vừa nãy hình như đúng là nói rất lưu loát, nhưng giờ vừa mở miệng ra là lại lắp bắp, hắn dứt khoát ngậm miệng lại.

"Lúc anh không nói lắp giọng nghe hay thật đấy." Tào Mộc cầm trong tay cái áo ướt sũng của hắn cùng với bộ quần áo trước đó cởi ra, vội vàng đi theo hắn.

"À." Thẩm Đông tiếp tục cắm mặt đi về phía trước.

"Nhưng mà sao anh lại nói lắp nữa rồi," Tào Mộc hơi ngạc nhiên, "Bẩm sinh à? Trong thôn trên bờ có một chị gái cũng nói lắp, chị ấy là bẩm sinh…"

Thẩm Đông bị một tràng "nói lắp" "nói lắp" "nói lắp" liên tiếp của Tào Mộc làm cho buồn bực mất tập trung, trở tay lại đập một cái lên tay cậu ta: "Im đi!"

"Lại đánh!" Tào Mộc hô một tiếng, nhảy ra sau mấy bước, "Cái tật này của anh phải sửa đi, nếu là người khác đã sớm đánh lại rồi!"

"Cậu, cậu đánh, đánh thử…" Thẩm Đông nhìn cậu, hơi híp mắt lại, đánh lại đi! Không đánh chết cậu thì thôi!

Mà mấy giây sau, hắn nhanh chóng phản ứng lại, hiện giờ vấn đề lớn nhất hắn gặp phải, không phải là hắn có nói lắp không, cũng không phải là Tào Mộc có đánh trả hay không, mà là – Tào Mộc không phải con người!

Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh lại đổ ra sau gáy Thẩm Đông, cũng không thèm nói gì với Tào Mộc nữa, quay đầu co giò bỏ chạy.

"Thẩm Đông! Thẩm Đông!" Tào Mộc ở phía sau gọi tên hắn.

Gọi cái kít! Thẩm Đông không quay đầu cũng không dừng lại, hắn có thể nghe thấy tiếng Tào Mộc chạy chân trần sau lưng hắn, tư duy không hiểu sao lại lái sang lo lắng Tào Mộc cứ chạy chân trần trên đảo nhấp nhô gồ ghề đầy đá vụn sắc nhọn như vậy có khi nào lại bị cắt rách chân không.

Nhưng tốc độ của Tào Mộc không hề chậm hơn hắn đi giầy, đương nhiên, trong giày hắn còn có nước, còn phải một tay nắm lấy lưng quần đang tụt xuống, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ chạy của hắn.

Lúc Thẩm Đông lao vào trong phòng, tâm trạng giống y như thể có ai đó đang cầm dao phay rượt sau lưng muốn chém cho hắn một nhát, đóng cửa xong liền lập tức khóa lại, dựa vào trên cửa.

Thở còn chưa xong, ngoài cửa đã bị đập ra tiếng, giọng Tào Mộc vang lên từ bên ngoài: "Thẩm Đông! Mở cửa!"

"Không." Thẩm Đông trả lời rất dứt khoát.

"Tôi sai rồi." Tào Mộc lại đập cửa, giọng hạ thấp xuống.

"Ơ?" Thẩm Đông ngơ ngác, sai rồi?

"Tôi không phải cá, tôi lừa anh," Tào Mộc không gõ cửa nữa, hình như đã ngồi xổm xuống, giọng vang lên từ phía dưới, "Tôi…ở, à, ở trong thôn trên bờ, tôi không phải cá đâu."

Lừa đồ ngu đấy à!

Tuy Thẩm Đông hi vọng từ tận đáy lòng rằng những điều Tào Mộc đang nói hiện giờ là thật, nhưng chuyện hắn nhìn thấy trước đó đã làm cho hắn không thể nào tiếp tục có ảo tưởng này nữa.

Lực bật lúc Tào Mộc nhảy vào nước, ngắn ngủi mấy giây đã không thấy bóng dáng, bọt biển tích lại như mây, cùng với con cá hề có vết sẹo bơi xung quanh hắn còn dùng miệng đâm đâm lên lưng hắn…

Những chuyện xảy ra liên tiếp này đã mang đến chấn động cho Thẩm Đông, dù có thế nào đi nữa, cũng không phải chỉ một câu "Tôi lừa anh" của Tào Mộc là có thể giải thích được.

Giờ, hắn không biết mình nên làm gì nữa.

"Mở cửa đi." Tào Mộc lại nói một câu, nghe tiếng như thể cậu ta đang ngồi ngay trên cửa.

Thẩm Đông không nói một lời.

"Tôi thật sự không phải cá, tôi đùa anh," Giọng Tào Mộc vẫn rất thấp, như thể đang nói chuyện với chính mình, "Anh không phải thích đánh người lắm à, tôi đùa anh, đi ra ngoài đánh tôi đi, Nói Lắp."

Thẩm Đông đè nén kích động muốn mở cửa ra ngoài đạp cho cậu ta hai phát trong lòng, dựa vào cửa không

nhúc nhích.

"Nói Lắp, Thẩm Đông, Nói Lắp, không ra là tôi nói tiếp này, Nói Lắp, Nói Lắp…"

Thẩm Đông nghe thấy câu này của Tào Mộc, bực cũng sắp không bực nổi nữa. Chuyện nói lắp, đối với hắn, là chuyện không được nhắc tới, ai nhắc tới, hắn sẽ giận điên người, nhưng giờ hắn lại chẳng có hơi sức nổi giận với Tào Mộc, ngoài việc Tào Mộc rất có thể không phải là con người, còn có một chuyện hắn chưa làm rõ được, đó là tại sao Tào Mộc lại cứ dây dưa hắn không buông, bám chặt như thể đòi nợ.

"Nói lắp Đông", Tào Mộc vẫn đang ở bên ngoài gọi, "Thẩm Đông, ra ngoài đánh tôi đi, tôi đã gọi anh là Nói Lắp đến mười mấy lần rồi, anh không giận à?"

Thẩm Đông không để ý tới cậu ta, dựa vào cửa chậm rãi ngồi xuống đất, đầu óc đang rất rối loạn, mọi chuyện đều như thể đang nằm mơ, hắn nhớ rõ hồi nhỏ muốn nhặt được một nàng tiên cá, không ước với vị thần nào cả, sao giờ lại linh nghiệm rồi?

Hắn cảm thấy giờ mình cũng chẳng cần suy nghĩ nữa, không nghĩ ra được nguyên cớ.

Cho nên, Thẩm Đông cứ nghe tiếng Tào Mộc gọi, bắt đầu ngây người.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Tào Mộc ở bên ngoài đã không nói nữa, cũng không nghe thấy tiếng động gì khác, Thẩm Đông chậm rãi đứng lên, hoạt động lại thân thể cứng ngắc, hít vào một hơi rồi thở ra thật chậm, sau đó quay người mở cửa ra.

Ngoài cửa không có ai, Thẩm Đông đột nhiên có cảm giác không nói rõ ra được, hắn đoán được là Tào Mộc chắc đã đi rồi, nhưng mở cửa ra không thấy ai, vẫn đột nhiên cảm thấy thất vọng.

Hắn không biết tại sao Tào Mộc vẫn cứ khăng khăng bám dính lấy mình, nhưng có thể cảm nhận được Tào Mộc không có ý định xấu, trước đó Tào Mộc vẫn luôn bảo hắn mở cửa ra, hắn lại im lặng, e rằng đã làm tổn thương…một con cá rồi?

Toàn là vớ va vớ vẩn gì không!

Thẩm Đông bước ra khỏi cửa, đang nghĩ ngợi xem giờ nên làm gì, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói của Tào Mộc: "Thẩm Đông."

"Ừ," Thẩm Đông đáp, quay đầu nhìn thấy Tào Mộc vẫn còn ở đó, còn mặc lại bộ quần áo hắn bảo cậu ta mặc, đang ngồi dựa vào tường bên cạnh chuồng gà chú Trần xây, trông hơi mất tinh thần, "Tôi cứ, cứ tưởng là cậu, cậu đi, đi…mất rồi."

"Đi rồi?" Tào Mộc dựa vào tường không nhúc nhích, chỉ nhìn hắn chằm chằm, nhìn một lúc sau mới cúi

đầu thở dài, “Tôi quên mất tôi ngồi ở đây là định làm gì.”

“Chờ tôi ra, ra ngoài đánh, đánh…cậu.” Thẩm Đông nói đến mức chính hắn cũng muốn thở dài, bảo sao hắn lại không muốn nói chuyện với người khác, quá vất vả, nhưng đối với Tào Mộc lại không thể không nói được.

“Vậy à?” Tào Mộc cau mày suy nghĩ một lúc, đập một cái lên chân, rồi nở nụ cười, “Đúng, không sai, vậy giờ anh có muốn đánh tôi không?”

“Không.” Thẩm Đông thở dài, ngồi xuống trên tảng đá bên ngoài phòng.

“Trò chuyện không?” Tào Mộc hào hứng hỏi hắn, định đứng lên, mà hơi lảo đảo rồi lại dựa vào tường.

“Ừ.” Chân ngồi xổm bị tê rần rồi à? Thẩm Đông nhìn cậu ta, không nói gì nữa.

“Tôi hơi mệt,” Tào Mộc chống tường đứng lên, cười hơi ngượng ngùng với hắn, “Tôi ngâm mình dưới nước một lúc rồi quay lại, anh đừng về nhà được không?”

“Ừ,” Thẩm Đông gật đầu, cũng đứng lên theo, chuyện này hắn đã dự định không để ý tới nữa, hắn muốn đi cùng xem thử ngâm mình dưới nước của Tào Mộc là ngâm như thế nào.

Tào Mộc chậm rãi đi về phía bờ biển, cũng không để ý tới Thẩm Đông đang đi không nhanh không chậm phía sau cậu, cậu cởi áo quần trên người ra ném một cái lên tảng đá ngầm, rồi nhảy xuống nước.

Lần này cậu ta không xuống nước như lần trước nữa, bên này ít đá ngầm.

Thẩm Đông đứng trên bờ nhìn cậu ta, cũng coi như đã biết được người này tại sao lại không muốn mặc quần áo, cứ mất công một lát như vậy, xuống nước hai, ba cái rồi quay về, đúng là để trần thì bớt việc.

Có điều, Tào Mộc vừa xuống nước, đầu óc Thẩm Đông liền không thể nào suy nghĩ gì được nữa.

Ngay vị trí Tào Mộc xuống nước, trong nước biển lại một lần nữa xuất hiện vô số bọt biển, không ngừng trôi lên mặt nước như thể sôi trào, nước biển trong suốt tựa như thấy được đáy gần như đã bị bọt biển nhuộm thành một màu trắng xoá.

Mà cả người Tào Mộc bị bao lấy bên trong đám bọt biển, đã hoàn toàn không thấy đâu.

Thẩm Đông cảm thấy lòng bàn tay mình hơi đổ mồ hôi, nhìn chằm chằm đám bọt biển và xung quanh bọt biển, hắn không nhìn thấy phạm vi Tào Mộc bơi đến, chỉ có thể chờ xem sau khi bọt biển biến mất sẽ xuất hiện thứ gì.

Sau khi bọt biển trong nước chậm rãi tan đi, Thẩm Đông từ từ ngồi xổm xuống.

Một tia ảo tưởng cuối cùng để mình thoát khỏi sự tình khó lòng tin được này, cuối cùng cũng tan tành.

Không thấy Tào Mộc đâu, dưới nước chỉ có một con cá hề màu sắc chói lọi, đang vẫy đuôi bơi tới bơi lui.

Thẩm Đông liếc mắt đã nhìn thấy vết sẹo trên lưng nó.

Thật ra, kể cả không có vết sẹo kia, đối với hắn, cũng không có ý nghĩa gì nữa, dù sao thì kết quả cũng giống nhau.

Chuyện này nếu như gọi điện thoại thông báo cho đài truyền hình lên tin nóng gì đó, đảm bảo có thể tạo nên chấn động.

Cũng chưa chắc, khả năng bị người ta nghĩ là đồ thần kinh càng cao hơn.

Chỉ có thể coi như là giấc mộng.

Sớm biết là như vậy, như một giấc mộng*…

Thẩm Đông không chờ Tào Mộc đi lên nữa, hắn quay người trở về nhà, bóc gói thuốc lá ra, đứng ngoài cửa hút một điếu. Hắn chẳng mấy khi hút thuốc, bình thường chỉ những lúc trực ban thì có hút một điếu, giờ hắn cần yên lặng một lúc.

Hút xong một điếu thuốc, hắn nhìn thấy Tào Mộc đi từ đằng xa tới, tinh thần trông có vẻ tốt hơn nhiều trước khi xuống nước, mặt còn mang theo nụ cười.

"Tôi cứ tưởng anh vào nhà đóng cửa rồi," Tào Mộc tìm một tảng đá đối diện hắn rồi ngồi xuống, trông tâm trạng rất tốt, tóc tai vẫn đang nhỏ nước, khuôn mặt lấm tấm nước sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Cậu," Thẩm Đông tắt thuốc lá, nắm tàn thuốc nhìn cậu, nói rất chậm, "Vì…sao…vẫn, vẫn luôn, bám theo…tôi."

"Ở đây cũng có ai khác đâu," Tào Mộc cười, "Chỉ có anh mà."

"À." Thẩm Đông ho nhẹ một cái, câu trả lời này trái lại rất chân thật, tính cả bốn phía hòn đảo này, cư dân thường trú cũng chỉ có mình hắn, chú Trần năm thì mười họa sẽ về nhà một chuyến, còn mình thì như thể sẽ chết già ở nơi này.

“Trước đây tôi cũng không tìm ai nói chuyện cả,” Tào Mộc hé mắt tránh ánh nắng, “Tôi toàn nói chuyện với ông nội, ông nội với tôi luôn ở cùng nhau.”

“Ừ.”

“Nhưng mà mấy ngày rồi không thấy ông đâu nữa, có thể là chết rồi.”

Lúc nói ra câu này, Tào Mộc rất bình tĩnh, không nhìn ra được bi thương buồn bã gì trên mặt, điều này làm Thẩm Đông khá bất ngờ, người gọi là ông nội, coi như không phải ông ruột đi nữa, cũng không thể nào bình tĩnh như vậy chứ? Nếu như không thấy chú Trần đâu, mình có khi cũng cuống cuồng cả lên.

“Ông nội già rồi, bơi chậm,” Tào Mộc cúi đầu nhìn mặt đất, “Có lẽ là bị ăn, hoặc là bị bắt đi rồi cũng nên…”

Thẩm Đông ấn lên thái dương: “Ông cậu cũng là cá à?”

“Ừ,” Tào Mộc ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh lại không nói lắp nữa? Sao mà lúc thì nói lắp lúc lại không nói lắp.”

“Không, không không, biết.” Thẩm Đông nhíu mày, tuy trước mặt người khác hắn hình như chưa bao giờ không nói lắp, nhưng so với việc đột nhiên không nói lắp nữa, chuyện Tào Mộc vẫn luôn đặt chú ý ở việc hắn nói lắp hay không nói lắp lại làm cho hắn bực mình.

“Có lẽ ông sẽ không trở về nữa,” Tào Mộc đứng lên đi tới bên cạnh Thẩm Đông ngồi xuống đất, “Mấy hôm nay tôi vẫn luôn chỉ có một mình.”

Thẩm Đông không nói gì, hắn cảm thấy mình gần như đã có thể hiểu được rõ ràng tại sao Tào Mộc vẫn cứ luôn khăng khăng bám theo hắn như vậy, đuổi cũng không đi.

Hắn nhìn qua mặt Tào Mộc, người này rút cuộc là bao nhiêu tuổi?

Lúc mình lên đảo còn chưa tới hai mươi tuổi, chưa từng cảm thấy ở một mình có gì không đúng, cũng chưa từng muốn tìm một người nào đó ở bên mình, từ đầu năm tới cuối năm, hắn và chú Trần cơ bản chỉ gặp mặt lúc giao ban, lời nói gom lại hết cũng chưa tới nửa tiếng.

“Cậu bao, bao nhiêu tuổi?” Thẩm Đông không đoán ra được tuổi của Tào Mộc, Tào Mộc trông có vẻ nhỏ hơn mình vài tuổi, mà ánh mắt lại vô cùng sạch sẽ, ấn tượng sâu sắc nhất cậu ta cho Thẩm Đông hai ngày nay, chính là ánh mắt như thể không hề có tâm cơ gì của cậu ta.

“Bao nhiêu tuổi à?” Tào Mộc ngây người, im lặng một lúc mới cười hơi ngượng ngùng, “Không biết.”

Thẩm Đông cũng ngây người theo, mặc dù có lúc hắn cũng phải nghĩ ngợi mới nhớ ra được mình bao nhiêu tuổi, mà đây mới là lần đầu tiên hắn gặp được một người suy nghĩ một lúc lâu vẫn chưa nhớ ra được mình bao nhiêu tuổi.

"Cậu…" Thẩm Đông nhớ lại mảnh vẩy cá nhỏ nhìn thấy trước đó, hắn biết vẩy cá là thứ có thể dùng để đoán gần đúng tuổi, giống như vân gỗ trên thân cây, "Có, có…vẩy không?"

"Giờ thì không có," Tào Mộc sờ lên tay mình, rồi kéo cổ áo ra nhìn vào bên trong áo, "Có lúc sẽ có một hai mảnh gì đó, có điều xuống nước rồi là không còn, cần cái đấy để làm gì?"

"Xem, cậu bao, nhiêu tuổi." Thẩm Đông đã rất nhiều năm rồi không nói nhiều như vậy, chỉ nửa ngày hôm nay thôi, hắn cảm giác lời mình nói đã vượt quá cả mấy năm trước, mệt mỏi vô cùng.

"Đến tối mang một mảnh cho anh xem." Tào Mộc cười.

"Ừ," Thẩm Đông đáp bừa một tiếng, giờ hắn đã bắt đầu thấy buồn ngủ lắm rồi, muốn đi ngủ, "Cậu…ở, ở chỗ nào?"

"Đằng kia." Tào Mộc đi về phía nam rồi chỉ, "Anh có thời gian thì qua đó chơi đi?"

"À." Thẩm Đông nhìn theo hướng tay Tào Mộc chỉ, phía nam có mấy hòn đảo nhỏ, lúc thủy triều xuống thì là một khối hoàn chỉnh, còn lúc triều lên lại trở thành từng hòn đảo nhỏ riêng biệt, lúc Thẩm Đông và chú Trần ra ngoài câu cá sẽ thường đi qua nơi đó, nhưng từ trước tới giờ đều chưa hề nghĩ sẽ có người sống ở đó.

"Anh muốn đi ngủ à?" Tào Mộc đột nhiên hỏi một câu.

"Ừ." Thẩm Đông gật đầu, từ tối qua tới giờ, hắn vẫn chưa hề được chợp mắt, trong đầu còn bị nhồi nhét đủ loại nội dung khó tin, giờ cảm tưởng mình chỉ cần nhắm mắt lại là có thể đầu đập xuống đất ngủ một giấc dài không tỉnh lại nữa.

"Anh đi ngủ đi," Tào Mộc đứng dậy, "Tôi đi đây."

"A?" Thẩm Đông không ngờ Tào Mộc vẫn luôn quấn lấy hắn đòi nói chuyện giờ sẽ lại dứt khoát nói đi đây như vậy, không phản ứng lại được ngay lập tức.

"Đi đây," Tào Mộc phất tay với hắn một cái rồi quay người đi về phía bờ biển, đi mấy bước lại quay đầu lại, "Anh còn nhớ tên tôi không?'

"Tào Mộc."

“Tôi cũng nhớ, anh tên là Thẩm Đông.”

Tào Mộc đi cả buổi rồi, Thẩm Đông mới lấy lại tinh thần đi về nhà, nằm trên giường cũng không còn hơi sức đâu nghĩ ngợi lại chuyện hôm nay nữa, giày cũng không buồn cởi, quần dính nước biển trên người cũng không thay, vừa nhắm mắt lại là đã ngủ.

Thẩm Đông rất ít khi nằm mơ, ngày có suy nghĩ đêm mới có thể nằm mơ, trong tình huống bình thường ban ngày hắn không có thứ gì để nghĩ, ban đêm đương nhiên cũng chẳng mơ ra được nội dung gì, nhiều lắm là mơ thấy đèn trên hải đăng không sáng, hắn bất chấp gió mạnh đi lên sửa mà thôi.

Mà ngày hôm nay, vừa nhắm mắt lại, cảm giác như thể bù lại cho mấy năm trước không nằm mơ gì, giấc mơ phải nói là kéo đến như gió nổi nước lên, ngay cả hiệu ứng âm thanh cũng có luôn, đủ thứ linh ta linh tinh đều xuất hiện.

Thẩm Đông ở trong mơ cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hắn thậm chí còn mơ thấy chuyện lúc mình còn bé, những chuyện căn bản không có trong trí nhớ, bố mẹ, người thân, đã vậy còn chẳng tốt đẹp gì, tất cả mọi người đều đang khóc, khóc đến mức lòng hắn khó chịu nhưng lại không biết tại sao…

Mãi cho tới khi nghe thấy tiếng gõ cửa sổ vô cùng chân thực trong cơn mơ, hắn mới giãy dụa từ trong mơ về lại hiện thực.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi, cũng không biết là mấy giờ.

Có người gõ vang thành nhịp điệu lên cửa sổ kính của phòng hắn, Thẩm Đông đầu tiên là sợ hết hồn, quay đầu thấy mặt Tào Mộc ở bên ngoài cửa sổ, mới phản ứng được, hiện giờ trên đảo không còn chỉ có mình hắn.

---

* : lời bài hát Một Giấc Mộng –

5. Chương 5: Ha Ha, Ha, Ha Ha Ha

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tào Mộc?” Thẩm Đông ngồi dậy, mở cửa sổ ra, ngủ một giấc tỉnh lại nhìn thấy Tào Mộc, vẫn có một cảm giác không được chân thực cho lắm.

“Tôi gõ lâu lắm rồi đấy,” Tào Mộc cười, nhoài người trên bệ cửa sổ, đưa tay tới trước mặt hắn, “Này.”

“Cái, cái gì đây?” Thẩm Đông lùi lùi về phía sau, ngón tay Tào Mộc nắm lại, mà hắn không thấy rõ là nắm gì, trở tay lại giật đèn bên giường, đèn trong nhà sáng lên.

“Vẩy, anh không phải muốn xem à?” Tào Mộc giơ giơ tay lên.

"À." Thẩm Đông đưa tay ra, Tào Mộc rất cẩn thận đặt một mảnh vẩy nho nhỏ vào lòng bàn tay hắn.

Thẩm Đông cầm lấy mảnh vảy, đi tới dưới ánh đèn nhìn qua, phân biệt vòng tròn đồng tâm ở phía trên.

Sau khi nhìn rõ rồi, hắn có hơi không nói ra được, cái cách đoán tuổi này dùng trên người Tào Mộc hình như…

"Bao nhiêu tuổi?" Tào Mộc vẫn đang nhoài người trên bệ cửa sổ, mong đợi hỏi.

"Ba." Thẩm Đông xuống giường, đi qua mở cửa chính, ra hiệu cho Tào Mộc vào nhà.

Tào Mộc hào hứng vô cùng, chạy chậm vào trong nhà, "Ba? Ba tuổi?"

"Ừ." Thẩm Đông đặt vảy lên trên bàn, ba chủi.

"Thế anh bao nhiêu tuổi?" Tào Mộc cũng không có cảm xúc gì với kết luận mình chỉ có ba chủi cả, trông còn rất vui vẻ.

"Nhị, nhị…"

"Nhị tuổi? Vậy là nhỏ hơn cả tôi!" Tào Mộc nói to.

Thẩm Đông nhắm mắt lại hít vào một hơi, vốn định sửa lại cho Tào Mộc không được gọi là nhị tuổi, mà nói là hai tuổi mới đúng quy tắc, nhưng vấn đề rõ ràng không phải nằm ở nhị tuổi có đúng hay không, hắn chỉ vào Tào Mộc: "Im, im đi đã."

"Ừ."

"Hai mươi lăm." Thẩm Đông nói.

"A? Bao nhiêu?" Tào Mộc ngây người.

Có thể nhìn ra được Tào Mộc không có khái niệm gì về tuổi tác, nhưng cũng biết hai con số này cách nhau hơi xa.

Tào Mộc cau mày suy nghĩ một lúc: "Kém 22 cơ à, không thể nào? Anh có biết xem không đấy?"

Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu ta, không nói gì.

Dưới tình huống không bị ăn không bị bắt không bị ốm, tuổi thọ của cá hề khoảng tầm hơn mười năm, kể cả giờ Tào Mộc là con cá già đi nữa, cậu ta cũng chỉ có mười mấy tuổi mà thôi.

Thẩm Đông cũng lười giải thích với cậu ta nhiều như vậy, đây không phải chỉ nói hai ba câu là nói rõ được, lại còn nói lắp liên tục, Thẩm Đông còn sợ chính hắn nói đến phía sau sẽ quên luôn mình trước đó đã nói gì.

Hắn cầm mặt đồng hồ qua nhìn giờ, đoán xem giờ khoảng mấy giờ, hắn phải đến phòng trực, lúc chú Trần không ở đây, hắn gần như cả ngày đều ở trong ngọn hải đăng, phòng ngừa có chuyện gì đột xuất.

"Sao lại chênh lệch nhiều như vậy chứ?" Tào Mộc không nghĩ ra được.

Thẩm Đông cầm một bộ quần áo sạch, định tắm qua rồi qua hải đăng trực.

"Anh đi làm gì đấy?" Tào Mộc đi theo hắn ra ngoài.

"Dội."

"Dội cái gì?"

Dội người chứ còn có thể dội cái gì nữa? Thẩm Đông thở dài quay đầu lại nhìn cậu ta, lại tiếp tục đi ra ngoài: "Người."

"Dội người? Sao lại phải dội người, ngâm người trong biển không phải là được rồi à." Tào Mộc hơi không hiểu.

Thẩm Đông giờ mới nhớ ra, Tào Mộc cả ngày đều ngâm mình trong biển, không dội lại người không khó chịu à? Hắn dừng bước, hơi ngạc nhiên trở tay lại định sờ lên cánh tay Tào Mộc.

"Lại đánh à!" Tào Mộc sợ hết hồn, cùng lúc hắn đưa tay tới liền lùi về sau.

"…Không." Thẩm Đông vừa mới chạm lên thắt lưng cậu ta, Tào Mộc đang không mặc áo, hắn hơi giật mình phát hiện ra trên người Tào Mộc rất nhẵn mịn, hoàn toàn không giống như vừa ngâm nước biển lên.

Vì là cá chứ không phải người à?

"Ay!" Tào Mộc cười, kêu một tiếng liền tránh ra, "Buồn."

Thẩm Đông nhìn Tào Mộc như vậy, cũng cười theo, hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy người nào sợ buồn đến vậy, mới chỉ chạm có một cái đã phản ứng mạnh đến thế.

"Anh cười à!" Tào Mộc liếc mắt nhìn hắn, kêu to, bộ dạng như thể đột nhiên phát hiện ra Thẩm Đông thật ra là con bạch tuộc.

"Tôi…" Thẩm Đông không thèm để ý tới cậu ta, cầm quần áo vòng tới phòng tắm phía sau nhà, đóng cửa lại trước mũi Tào Mộc.

"Sao lại đóng cửa vào, không thấy người nói chuyện còn gì vui nữa," Tào Mộc dựa vào cửa nói vọng vào bên trong, "Vì không mặc quần áo à? Không thể cho người khác nhìn à? Nhưng mà anh cũng nhìn tôi mà…"

Thẩm Đông đột nhiên mở cửa ra, quăng mạnh khăn bông ướt trong tay về phía mặt Tào Mộc cho mặt cậu ta ướt đầy nước, sau đó đóng cửa lại: "Im đi!"

"Tính tình anh tệ quá." Tào Mộc lau nước trên mặt, không nói nữa, ngồi xổm bên ngoài cửa nghe tiếng nước, qua một lúc mới như thể nhớ ra gì đó, đưa tay lên gõ gõ cửa, "Thẩm Đông, anh cười một lần nữa cho tôi nghe thử đi, cười ha ha ha ha ha như này này."

"Để làm gì." Thẩm Đông ở bên trong dùng giọng bực bội hỏi một câu.

"Ha ha ha ha ha ha," Tào Mộc ha ha mấy tiếng, rồi gõ lên cửa, "Cười như vậy anh có nói lắp không, ha ha, ha, ha ha ha…"

Tào Mộc đang ngoác miệng ha ha ngoài cửa, cửa đột nhiên mở ra, Thẩm Đông cả người trần truồng, dùng khăn mặt che lại phía dưới lao ra, đạp một cái lên bả vai cậu.

Tào Mộc không phòng bị gì, dù Thẩm Đông dùng chân trần đạp, nhưng lại đạp rất mạnh, một phát đạp này, chặt chẽ vững vàng, không hề lãng phí chút lực nào đá lên vai cậu.

"Au!" Tào Mộc bị đạp ngã lăn ra đất, đợi tới lúc cậu xoa vai nhảy dựng lên, Thẩm Đông đã lui vào trong phòng tắm chuẩn bị đóng cửa.

Cậu xông tới đẩy cửa: "Không cho đóng!"

Thẩm Đông không thèm để ý tới cậu, chỉ để ý đẩy cửa ra ngoài, mà đẩy hai lần lại phát hiện ra không đẩy nổi, hắn một tay cầm khăn che lại mình, một tay đẩy cửa không dùng được sức, không thể làm gì khác hơn là dựa lưng lên cửa đẩy ra bên ngoài.

"Sao mà cứ đánh người ta!" Tào Mộc hô to.

Thẩm Đông đẩy cửa thêm hai lần, phát hiện ra Tào Mộc rất khỏe, vốn đã hơi bực bội rồi, lại nghe thêm câu nói này, càng bực bội hơn.

Sao lại đánh người? Nếu như cậu không đâm đầu vào cái chuyện "nói lắp" này, ai mẹ nó có hơi sức đi đánh cậu!

"Tôi nói cho cậu biết," Thẩm Đông đột nhiên tránh ra, tay chỉ vào mũi Tào Mộc, "Tôi mẹ nó ghét nhất là có người nhắc đi nhắc lại chuyện tôi nói lắp, nếu cậu còn nhắc một lần nữa, cậu có tin tôi chặt cậu ra thành từng khúc làm cá chua cay ăn không!"

Tào Mộc bị hắn nói cho một tràng, sững sờ, nhìn chằm chằm Thẩm Đông tới nửa buổi vẫn không nói được nên lời, qua một lúc lâu mới chỉ chỉ vào phía dưới Thẩm Đông: "Anh không che nữa à? Thấy hết rồi."

"Không phải cậu muốn nhìn à! Nhìn đi!" Thẩm Đông mặt lạnh nói.

"Tôi có bảo muốn nhìn đâu," Tào Mộc nhìn qua hắn, lùi ra sau hai bước, cậu vốn định nói là anh lại không nói lắp này, nhưng do dự rồi vẫn không dám nói, trước đó tuy Thẩm Đông cũng không tươi cười với cậu, nhưng cũng không hung dữ với cậu như bây giờ, cậu cúi đầu nhỏ giọng nói, "Tôi có nói đâu."

Cửa đóng sầm lại một cái, giọng Thẩm Đông từ bên trong vọng ra: "Đừng có đứng cùng ở đây nữa, nên làm gì thì đi làm đi!"

"Ừ." Tào Mộc đáp, nhìn cửa đã đóng lại, đứng tại chỗ cũ một lúc rồi quay người chậm rãi đi ra.

Thẩm Đông tắm xong, cứ thế đi vào phòng trực, kiểm tra theo thông lệ rồi mở máy vi tính lên, bên trong tiếng máy tính khởi động ù ù rù rù, hắn đột nhiên hơi muốn hút thuốc.

Thuốc lá đã vứt ở nhà không mang theo, hắn lại lười về nhà lấy, đi lại trong phòng trực cả buổi, mới tìm được cái tẩu của chú Trần cùng với thuốc.

Cái thứ này hắn hút không quen, bị sặc, mùi vị cũng lạ, nhưng cơn nghiện thuốc lá không hiểu sao đang bay lên không nhịn lại được vẫn làm hắn cầm tẩu lên, rồi xoẹt xoẹt hai tiếng, nhanh chóng ném tẩu qua một bên.

"Đệt." Thẩm Đông cau mày uống một ngụm nước, cái mùi vị này có lẽ cả đời cũng chẳng quen được.

Bên trong phòng trực rất yên tĩnh, tiếng gió biển cùng với tiếng bọt nước đánh lên rặng đá xuyên qua cửa sổ làm cho trong phòng càng trở nên yên tĩnh hơn.

Thẩm Đông cầm con chuột click click trên màn hình, hôm nay dò mìn không được thuận lợi cho lắm, đều là chưa mở ra được một nửa đã nổ, đã vậy đều nổ ở những chỗ hắn rõ ràng sẽ không ấn nhầm.

Có hơi mất tập trung.

Mất tập trung cũng bình thường, ai gặp phải chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay mà còn có thể không mất tập trung một chút nào được, Thẩm Đông lại mở một ván dò mìn mới.

Sau ba tiếng, hắn bỏ cuộc, vậy mà không có lần nào quét xong hết được, đừng nói là phá kỷ lục lần trước, lần giỏi nhất, đến cuối cùng chỉ còn có mười quả mìn, run một cái, chuẩn xác ấn lên một quả mìn.

"Ai_____", Thẩm Đông ném chuột đi, chậm rãi xoay người, đứng dậy rót cho mình một cốc nước.

Giờ còn chưa đến 12 giờ, mọi khi dò mìn có thể dò được cả đêm, trạng thái như hôm nay có lẽ phải cố chống tới lúc trời sáng, hắn cầm cốc đứng bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Gió đêm xẹt qua mặt, không có cảm giác dính dấp của ban ngày, rất thoải mái.

Thẩm Đông nhìn ra mặt biển rộng đen kịt, chậm rãi xoay người, từ góc độ này nhìn ra ngoài cũng không có phong cảnh gì cả, nhất là buổi tối, trên mặt biển đen thỉnh thoảng lại nhấp nhô những đỉnh sóng bạc đầu, nhìn lâu cũng có hiệu quả thôi miên như đồng hồ quả lắc, nếu thật sự cảm thấy chán muốn ngắm gì đó, vậy cũng chỉ có đi xuống, ngắm đá ngầm.

Lúc Thẩm Đông bám lên bệ cửa sổ cúi đầu nhìn xuống rặng đá ngầm, hoàn toàn không ngờ rằng có thể nhìn thấy người trên đá ngầm, đột ngột cúi đầu nhìn thấy trên rặng đá ngầm đang ngồi một người, hắn sợ nhảy dựng lên, cùi chỏ đang chống trên bệ cửa sổ suýt nữa thì trượt đi.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn đã phản ứng lại được người ở phía dưới là ai.

Hắn thở dài, thò mặt xuống hắng giọng gọi một tiếng: "Này."

"A!" Tào Mộc hô to đáp, rất nhanh đã ngẩng đầu nhìn lên trên, "Ai!"

"Còn có thể là ai nữa?" Thẩm Đông hơi bất lực, trở tay lại cầm lấy đèn pin cường quang trên bàn bật lên chốc xuống dưới quơ quơ, lúc chùm sáng xẹt qua mặt Tào Mộc, hắn thấy Tào Mộc đang bịt hai mắt mình lại.

"Mù mà!" Tào Mộc hô to.

Thẩm Đông cười, tắt đèn đi, trở lại trong phòng, ngồi xuống.

Tuy hắn cảm thấy việc này rất ảo diệu, nhưng hắn cũng không sợ Tào Mộc, người này nhìn cũng không thấy có gì nguy hiểm, vô cùng đơn thuần, ngoài việc mang đến cho hắn kinh ngạc, còn có vài dư chấn thi thoảng lại rầm rầm trong đầu hắn mấy cái, hắn chỉ thấy hơi ngạc nhiên với cuộc sống của Tào Mộc.

Trước đó, hắn chưa bao giờ thấy Tào Mộc, cũng chưa từng thấy cá hề tắm nắng trên tảng đá ngầm, theo như Tào Mộc giải thích, bởi vì có ông nội, cho nên cậu ta không cần tìm người khác làm bạn. Nhưng thời gian Thẩm Đông ở trên đảo cũng không ngắn, bảy năm rồi, hắn gần như không rời khỏi đảo, xưa nay cũng chưa từng nghe thấy người hay cá kỳ quái gì, cũng không nghe thấy chú Trần nhắc tới, hai ông cháu này rốt cuộc sinh sống thế nào? Nghe lời của Tào Mộc, bọn họ còn ở không xa đây lắm, vậy mà cũng chưa tình cờ gặp lần nào.

Cửa sắt dưới tầng vang lên một tiếng, Thẩm Đông nghiêng đầu đi, nghe thấy có tiếng người bước chân lên tầng, cái tiếng chạy chân trần cả đường tới này hắn vừa nghe đã biết là của Tào Mộc.

"Tôi tưởng là anh ngủ rồi." Người Tào Mộc còn chưa đến, Thẩm Đông đã nghe thấy tiếng của cậu ta.

"Trực…ban không, không được ngủ." Thẩm Đông dựa vào ghế không nhúc nhích, nhìn cậu chạy từ cầu thang vào phòng.

Tào Mộc là có mặc quần áo đến, Thẩm Đông rất cảm động, tuy hắn cũng không ngại nhìn đàn ông trần truồng, mà cũng phải tuỳ trường hợp, có điều trong tay Tào Mộc còn cầm theo cái túi, điều này làm cho Thẩm Đông hơi tò mò?

"Anh muốn ăn gì không?" Tào Mộc giơ cái túi trong tay lên, "Tôi mang đến cho anh, nghĩ là anh đang ngủ, nên không đi vào."

"Cái, cái gì?" Thẩm Đông ngơ ngác, đồ ăn?

Cái túi trong tay Tào Mộc, trông chính là túi đóng gói đựng quần áo gì đó, hơn nữa còn là một cái túi cũ, trông có vẻ đã sử dụng nhiều lần, ít nhất phải hai tháng mới có thể đạt được hiệu quả cũ kỹ như hiện giờ, bên trong là đồ ăn?

"Đồ ăn," Tào Mộc cười, đặt túi bên cạnh Thẩm Đông rồi mở ra, "Tôi vẫn chưa ăn đâu, nếu mà anh đói thì hai ta ăn cùng nhau."

Thẩm Đông liếc mắt nhìn vào trong túi, lập tức sửng sốt, qua nửa ngày cũng chẳng nói được nên lời.

Trong túi đúng là đựng đồ ăn, mấy loại bánh bao bánh gì gì đó, còn có cả nửa con gà nướng.

Thế nhưng mà!

Ngay cả người mấy năm nay căn bản không lên bờ như Thẩm Đông cũng biết được đây là gì, những thứ này đều là đồ ăn thắp hương bên trong đền thờ trong thôn mà!

"Cậu lấy, lấy…từ, từ, từ đâu ra đây?" Thẩm Đông cố nén lại kinh ngạc trong lòng mình, chỉ vào đồ ăn trông như đã để đó ít nhất được một tuần hỏi Tào Mộc.

"Lấy trong thôn," Tào Mộc không hề chú ý tới vẻ mặt của hắn, rất vui vẻ lấy ra một cái bánh rán in hoa màu đỏ đưa cho Thẩm Đông, "Có lúc có, có lúc không, phải xem có gặp may không, anh ăn gà không?"

"Tào Mộc…" Thẩm Đông nhận lấy cái bánh rán kia, lật qua lật lại trước mắt nhìn một lúc lâu, hắn chắc chắn rằng những thứ này không thể ăn được, coi như không hỏng đi nữa, vậy cũng chỉ là vì người trong thôn để bảo quản thức ăn được lâu nên đã bỏ không biết bao nhiêu chất bảo quản, nhìn bộ dạng vui vẻ của Tào Mộc, cậu ta lại coi mấy thứ này như bữa ngon?

"Hả?" Tào Mộc lấy một cái gì đó trông như là bánh bao định bỏ vào miệng, bị Thẩm Đông đè tay lại, cậu không hiểu nhìn Thẩm Đông: "Làm sao thế?"

"Cậu bình, bình, bình….thường đều ăn, ăn cái này à?" Thẩm Đông cau mày.

"Không phải lúc nào cũng ăn, chỉ có lúc nào tôi ở một mình, chính là giống như bây giờ này, thì mới ăn, không ăn thì sẽ đói mà." Tào Mộc cười.

“Cậu lại đây.” Thẩm Đông đứng lên, cầm bánh bao trong tay cậu ta, và miếng bánh này cùng vứt lại vào túi, sau đó để túi qua một bên, đi ra khỏi phòng trực.

“Đi đâu? Đi nói chuyện à?” Tào Mộc rất hào hứng đi theo sau hắn.

Thẩm Đông không nói gì, rẽ vào căn phòng nhỏ bên cạnh phòng trực, nơi này cũng tính là nửa phòng nghỉ, bên trong có một cái bếp điện, có đầy đủ nồi bát thìa đĩa, ngày thường hắn và chú Trần sẽ nấu ăn ở đây.

Bình thường chỉ kho cá, nấu bát mì, rau dưa phần lớn chính là cải thảo cải thảo cải thảo, nếu như khoai tây được tính là rau thì còn có thêm khoai tây khoai tây khoai tây, bởi vì những loại rau này có thể để trong thời gian dài hơn một chút.

“Anh làm gì thế?” Tào Mộc tò mò bám theo Thẩm Đông đi qua đi lại.

“Cậu!” Thẩm Đông nắm lấy cánh tay của cậu, đẩy cậu tới bên cạnh tường, chỉ vào người cậu, “Đừng nhúc nhích.”

“Ừ.” Tào Mộc gật gật đầu.

Thẩm Đông không biết nên giải thích vấn đề túi đồ ăn kia không thể ăn như thế nào, trước tiên đừng nói đó là đồ người ta thắp hương, ăn vào là có tội, chỉ tính riêng đồ ăn để lâu như vậy đã không thể ăn bừa được rồi.

Từ trước lúc Thẩm Đông lên đảo vẫn luôn ở một mình, những ngày tháng có ký ức đều là tự mình nấu ăn, tuy rằng sau khi lên đảo rồi hầu như hắn đều nấu mì, nhưng tay nghề nấu mì cũng không tệ cho lắm, chú Trần cũng thích ăn mì hắn nấu.

Đến lúc thả thịt vào nồi, Thẩm Đông gắp lên một miếng cá hố đã làm xong, do dự một lúc liền thả xuống, gắp lên một miếng thịt xông khói bên cạnh.

“Cái kia là gì thế? Trông ngon hơn cái này.” Tào Mộc đứng dán vào tường phía sau nói một câu.

“Cá.” Thẩm Đông dùng giọng buồn bực nói một câu.

“Cá? Cá gì?” Tào Mộc nhìn kỹ, “Cá hố à?”

“Ừ,” Thẩm Đông lấy cái bát đậy lên chỗ cá hố bị cắt thành từng đoạn ngắn này, hắn cứ cảm thấy mình biểu diễn xác một con cá trước mặt một con cá khác không được thanh thản cho lắm, lại còn bị chặt thành tám khúc.

“Ăn ngon không?” Tào Mộc hỏi.

Thẩm Đông không nhịn được quay đầu lại nhìn cậu ta, không ngờ rằng mình còn muốn quan tâm đến cảm xúc của loài cá kết quả là chính chủ dường như chẳng có cảm xúc gì.

“Ăn…cái kia à?” Hắn hỏi Tào Mộc.

“Tùy, tôi cũng chưa ăn bao giờ, không biết mùi vị thế nào,” Tào Mộc cười trả lời “Cá cũng được, ông nội bảo, mạnh được yếu thua là quy tắc tự nhiên.”

Còn biết được cả hai từ thâm sâu như “mạnh được yếu thua” với “quy tắc tự nhiên” kia đấy, Thẩm Đông cười, rồi không nói nữa.

Lúc thuyền lớn tới đây có mang thêm một ít ớt xanh tươi mới, cái này cần phải ăn trước, dễ hỏng, Thẩm Đông cuối cùng nấu một nồi mì thịt xông khói ớt xanh, múc một bát ra đặt trước mặt Tào Mộc.

“Ăn ngon!” Tào Mộc ăn một miếng, hô một tiếng, rồi ăn thêm một đũa, lại hô một tiếng, “Cay thật đấy! Cay chết mất!”

“Cay à?” Thẩm Đông ăn thử một miếng mì, cũng không ăn ra được vị cay, có lẽ là Tào Mộc từ trước tới giờ chưa từng ăn đồ ăn cay, biết vậy đã bỏ cải thảo.

“Không thì…”

“Ăn ngon!” Tào Mộc không đợi hắn nói xong đã hô một tiếng, tiếp sau đó lại là một tiếng “Cay thật đấy!”

Thẩm Đông quyết định không để ý tới cậu ta nữa, cúi đầu lo ăn của mình, giữa vô hạn tuần hoàn "ăn ngon" với "cay thật" của Tào Mộc, ăn sạch mì của mình.

"Thế, thế…nào?" Thẩm Đông nhìn Tào Mộc đã đẫm mồ hôi trước trán.

"Ngon hơn mấy thứ kia nhiều, tôi chưa bao giờ ăn gì như thế này hết, nóng." Tào Mộc cười, lấy tay gạt lung tung trên mặt.

Câu này khiến Thẩm Đông xúc động không thôi, còn có người chưa bao giờ được ăn cơm canh nóng?

Hắn thở dài: "Sau này, nếu đói, đói bụng… thì tìm, tìm tôi."

"Thật?" Tào Mộc hơi kinh ngạc nhìn hắn.

"Ừ."

"Tôi đã biết anh là người tốt mà," Tào Mộc đập đập lên chân mình, "Lúc nào anh rảnh thì tới chỗ tôi đi, chỗ tôi ở."

---

*Tào Mộc chua cay:

*cá hố:

*đọc cái đoạn mà Tào Mộc bị bắt đứng vào tường lại nhớ đến những ngày tháng ở trường mầm non vì nói chuyện riêng mà bị cô bắt đứng góc lớp hoặc đứng úp mặt vào tường... cay đắng (´ ‘)

6. Chương 6: Nhà Của Tào Cá Nhỏ

Thẩm Đông ít nói, chú Trần biết hắn không thích nói chuyện, bình thường cũng không hay nói chuyện với hắn, cho nên lên đảo bao năm như vậy rồi, Thẩm Đông mới lần đầu tiên có cảm giác nghe người ta nói đến mức đau đầu.

Lúc ông nội Tào Mộc vẫn còn ở đây, không biết hai người bọn họ có nói nhiều như bây giờ không, Tào Mộc trông như thể đã nghẹn mười năm chưa được nói vậy.

“Thẩm Đông, anh không phải người trong thôn trên bờ đúng không?” Tào Mộc cầm ghế ngồi bên cạnh Thẩm Đông nhìn hắn dò mìn.

“A, nổ rồi,” Tào Mộc không biết chơi dò mìn như thế nào, nhưng trước đó Thẩm Đông đã giải thích cho cậu một lần, cậu lại nhìn thêm một lúc, biết rằng nếu như nổ rồi phải làm lại, “Nổ ba lần rồi.”

“Ừ.” Thẩm Đông lại mở một ván mới.

“Vậy nhà anh ở đâu? Xa không? Khi nào anh về nhà?” Tào Mộc lắc lắc cái ghế.

Liên tục hỏi ba câu làm Thẩm Đông không hiểu phải trả lời thế nào mới giảm bớt số lần nói lắp, cho nên lại click phải mìn.

“Lại nổ!” Tào Mộc nói.

“Cậu…” Thẩm Đông quay đầu lại nhìn cậu.

“Nhà anh ở đâu?”

“Phía Bắc.” Thẩm Đông không dò mìn nữa, thả chuột ra nhìn Tào Mộc.

“Phía Bắc? Phía bắc là ở đằng kia à? Xa không?” Tào Mộc chẳng có khái niệm gì về phương hướng, giơ tay chỉ từng hướng một lần rồi lại hỏi tiếp.

“Xa.” Thẩm Đông đứng lên rót cho mình một cốc nước, sau khi uống xong liền suy nghĩ, rồi rót thêm cho Tào Mộc một cốc.

Lúc Tào Mộc uống nước, Thẩm Đông tự đáy lòng cảm thấy thoải mái từ trong ra ngoài, nhưng Tào Mộc sau khi một hơi uống cạn nước lại bắt đầu hỏi: “Thế bao giờ anh về nhà?”

Câu hỏi này khiến Thẩm Đông hơi ngừng lại, im lặng không nói gì nữa.

Về nhà? Trên lý thuyết, đúng là hắn có nhà, mà cái từ “về nhà” này, dùng trên người hắn lại có hơi xa lạ.

“Thế bao giờ anh về nhà?” Tào Mộc thấy hắn không trả lời, lại hỏi một lần nữa.

“Không về,” Thẩm Đông lại mở dò mìn ra, có xúc động muốn tìm cuộn băng dính dán miệng Tào Mộc lại.

“Vậy anh không nhớ ông nội à,” Tào Mộc hơi bất ngờ, kéo ghế tựa lại nhích lại gần bên hắn, “Có lúc tôi ở bên ngoài lâu sẽ nhớ ông nội.”

Thẩm Đông không nói gì, Tào Mộc có lẽ là cảm thấy mọi người đều giống cậu ta, chỉ có một người thân là ông nội, hắn định hỏi vậy giờ cậu có nhớ ông nội không, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Cuối cùng cũng dò xong được trọn vẹn một ván, còn phá được kỷ lục trước đó, Thẩm Đông vô cùng mãn nguyện, chậm rãi xoay người mới đột nhiên phát hiện ra Tào Mộc hình như đã lâu lắm rồi không nói gì.

Nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn liền thấy Tào Mộc đã nằm nhoài trên ghế gối lên cánh tay ngủ.

Thẩm Đông nhìn đồng hồ, hơn ba giờ, hắn dùng ngón tay chọc lên cánh tay Tào Mộc, muốn bảo cậu ta đến ghế sofa bên cạnh nằm.

Mới vừa chọc một cái, Tào Mộc đã đột nhiên nhảy phắt dậy, Thẩm Đông cũng không thấy cậu ta mở mắt ra.

"A!" Cậu hô một tiếng, rồi nhìn Thẩm Đông chằm chằm không nói gì.

"Đến, đến…đằng kia, ngủ." Thẩm Đông cắn răng chỉ ghế sofa, hơn nửa đêm yên lặng như tờ lại nghe một tiếng kêu như vậy, dạ dày hắn cũng giật lên.

"Thẩm Đông?" Tào Mộc mơ màng nhìn hắn.

"Ừ," Thẩm Đông gật đầu, tiếp tục chỉ vào ghế sofa, "Cậu…"

"Tôi ở đây làm gì?" Tào Mộc hỏi một câu.

Thẩm Đông buông xuống cánh tay đang chỉ vào ghế sofa, quay người lại tiếp tục dò mìn, trí nhớ người này xem ra đúng là đáng lo.

"Anh đang làm gì thế?" Tào Mộc không tiếp tục bám vào vấn đề mình ở trong hải đăng làm gì nữa, rất hứng thú nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính.

"Dò, dò…mìn." Thẩm Đông rất tuyệt vọng, hắn còn đang hi vọng có thể phá thêm kỷ lục một lần nữa, mà hình thức tuần hoàn vô hạn này của Tào Mộc một khi được bật lên, hắn cảm thấy mình không mắc lỗi, dò nguyên được một ván đã được coi là siêu lắm rồi.

"Dò thế nào?' Tào Mộc nhích lại gần trước màn hình.

Thẩm Đông ném con chuột đi, nhắm hai mắt lại, hắn thực sự không muốn phổ cập khoa học cho Tào Mộc xem dò mìn là như thế nào một lần nữa, hắn rất bất lực với trạng thái của Tào Mộc ngủ một giấc tỉnh lại rồi, cái gì cũng không nhớ ra.

"Dò thế nào?" Tào Mộc lại hỏi một lần nữa, cầm con chuột qua học theo hắn ấn một cái, rất chính xác ấn luôn vào một quả mìn, sau đó hô một tiếng: "Nổ!"

"Đi ra!" Thẩm Đông đập một cái lên lưng cậu.

“Lại đánh!” Tào Mộc vừa trở tay sờ lưng mình vừa nhảy ra bên cạnh, “Tôi nhớ ra rồi, vừa nãy anh làm nổ nhiều lắm mà.”

“Cậu ngủ, ngủ, ngủ đi.” Thẩm Đông đạp một cái lên ghế, rồi chỉ vào ghế sofa.

“Không,” Tào Mộc ngồi lên ghế sofa nhún hai cái, “Mềm thật.”

Ghế sofa cũ lắm rồi, còn có mấy chỗ cũng đã sập, bình thường ngồi lên cũng phải chọn chính xác chỗ để ngồi, nếu không sẽ cộm không chịu nổi, nhưng Tào Mộc dường như chẳng có cảm giác gì, nhún nhún trên ghế sofa còn rất vui vẻ.

Thẩm Đông không định để ý tới cậu ta nữa, nếu như cậu ta có thể nhún không phát ra âm thanh thì cũng được, Tào Mộc nhún nhún mấy lần thì ngừng lại, sững sờ một lúc cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Tôi đi về đây.” Cậu đột nhiên đứng lên.

“Hả?” Thẩm Đông rất bất ngờ.

“Mệt rồi, hôm nay thời gian quá dài, không thoải mái,” Tào Mộc thở dài, cũng không chờ cho Thẩm Đông nói, đã xoay người ra khỏi phòng trực, lại quay đầu nói một câu, “Ngày mai đến nhà tôi chơi đi, tôi đến tìm anh.”

“Ừ.” Thẩm Đông đáp.

Tào Mộc chậm rãi đi xuống dưới tầng, Thẩm Đông vẫn luôn lắng nghe tiếng bước chân cậu dần dần nhỏ đi, cửa sắt dưới tầng vang lên “rầm” một cái rồi, xung quanh trở về với yên tĩnh.

Thời gian quá dài nên không dễ chịu? Bởi vì là cá, ra khỏi nước quá lâu sẽ ngạt chết sao.

Thẩm Đông lắc đầu một cái, tiếp tục nhìn máy tính bắt đầu dò mìn.

Đáng lẽ ra, không còn Tào Mộc quấy rầy, hắn sẽ chơi rất thuận lợi, mà sự thực đã chứng minh đêm nay hắn không vào được trạng thái, số lần click phải mìn cũng không hề ít hơn lúc có Tào Mộc ở đây, tốc độ cũng không tăng lên.

Dò liên tục tới lúc trời ngoài cửa sổ đã sáng, Thẩm Đông mới ném con chuột đi, giơ tay mạnh mẽ xoay người, đang định thu tay lại, đột nhiên cảm nhận được yên ắng bên tai.

Nửa ngày mới phản ứng lại được, máy tính kêu rò rò cả đêm đã không còn âm thanh gì nữa, màn hình cũng là một màu đen kịt.

"Không phải chứ!" Thẩm Đông đá một cái lên thùng máy, mất điện à? Nhưng rõ ràng thiết bị điện bên cạnh vẫn đang chạy mà, rõ ràng là có điện.

Hỏng rồi?

Hắn nằm sấp xuống bên cạnh thùng máy, cẩn thận kiểm tra các loại phích cắm, mọi thứ đều bình thường.

Chuyện hắn sầu não nhất hình như đã xảy ra rồi.

Máy vi tính chống chọi mấy năm, cuối cùng cũng đã đi đến cuối đường?

"Aiii_____ đệt." Thẩm Đông rất bực mình kéo dài giọng chửi một câu, máy tính rất quan trọng với hắn, tuy rằng chỉ có thể chơi bài và dò mìn, khởi động một lần mất nửa tiếng, còn kêu rò rò ò ò không để yên, nhưng đây là công cụ duy nhất để hắn giải sầu.

Nếu như máy tính hỏng rồi, vậy thì hắn và chú Trần lúc trực ban cũng chỉ có thể ngây người ngắm tường.

Thẩm Đông mở thùng máy ra, ngồi trên sàn nghiên cứu cả buổi.

Hắn không biết sửa máy tính, vật lộn cả buổi cũng không tìm ra được vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, cuối cùng chỉ có thể dùng bàn chải quét dọn lại lớp bụi bặm bám dày bên trong thùng máy, sặc bụi ho khụ khụ một tràng.

Mở máy lần nữa, vẫn không có phản ứng gì.

"Ngỏm rồi à, aiiii…." Thẩm Đông kéo dài giọng thở dài.

Thuyền lớn phải một tháng sau mới lại đây, kể cả muốn mang máy tính đi sửa, cũng phải một tháng nữa, rồi sửa xong cầm về cũng mất thêm một tháng.

Nói một cách khác, hai tháng này, buổi tối hắn chỉ có thể luyện định lực với bức tường trắng trong phòng trực.

Thẩm Đông không phải người sợ tẻ nhạt, hành động một trò chơi dò mìn cũng chơi tới mấy năm vốn đã có thể xếp vào mức tẻ nhạt cực độ rồi, hắn chỉ cần một việc gì đó có thể khiến hắn không nhàn rỗi là được.

Xem ra, đã tới lúc cần phải khai phá ý nghĩa giải trí của việc ngắm tường trắng.

Lúc Thẩm Đông quay về nhà mình, mặt trời đã lên, rửa mặt xong định ngủ một giấc lại quay về phòng

trực, đột nhiên nhớ ra Tào Mộc bảo hôm nay sẽ tới tìm hắn.

Đến nhà tôi chơi.

Tào Mộc là một con cá, còn có nhà kia à?

Nhà cậu ta là ở bên trong hải quỳ, hay là bên trong san hô?

Thẩm Đông không biết lúc nào Tào Mộc mới tới, theo tính cách không sống được của Tào Mộc, có lẽ khoảng thời gian trước lúc cậu ta tới cũng không đủ cho mình ngủ một giấc, hắn quyết định đi dạo mấy vòng trên đảo, hoạt động một lúc.

Gà còn khoảng 12 con, con nào con nấy đều gầy xơ xác, mà nuôi thả hơn nửa năm đã khiến chúng nó nhẹ như chim én, vỗ cánh một cái có thể bay ra ngoài rất xa, không phanh được có khi còn lao cả xuống biển, có lẽ không ít gà trước đây đều đã mất đi như vậy.

Thật ra con số 12 con gà này làm cho Thẩm Đông rất kinh ngạc, còn nhiều hơn vài con so với hai năm trước, thật sự không dễ dàng gì.

Lúc đi tới rặng đá ngầm có san hô bên bờ biển, Thẩm Đông dừng bước.

Hắn giật mình phát hiện ra Tào Mộc, không, …chân thân của Tào Mộc, cái con cá hề kia đang nằm bên trong hốc đá ngầm.

“Này!” Thẩm Đông gọi một tiếng.

Cá hề vẫn nằm không động đậy, đến đuôi cũng chẳng thèm vẫy một cái.

Thẩm Đông cứ nghĩ rằng với tính tình của Tào Mộc, hẹn người ta đi chơi, chắc chắn sáng sớm đã phải tới tìm, không ngờ lại cứ thế nằm trên tảng đá nằm tắm nắng đúng quy cách.

Thẩm Đông ngồi xổm xuống, định chờ vị này tắm nắng xong tỉnh lại.

Nhưng nhìn chằm chằm con cá hề một lúc, Thẩm Đông đột nhiên phát hiện ra chỗ không đúng.

Vết sẹo chỗ vây lưng đã biến thành hai cái.

Nói đúng ra là, chỗ vẩy xung quanh vết thương cũ cũng bị mất, trông như thể bị cạo sạch đi, còn có một vết thương khác, Thẩm Đông nhìn vết thương không dài lại như thể vẫn còn đang rỉ máu kia mà sợ hết

hồn, không nhìn được gì nữa, cứ thế nhảy vào trong nước biển.

"Tào Mộc?" Giờ Thẩm Đông không dám dùng ngón tay chọc lên thân cá nữa, chỉ dám chạm rất nhẹ.

Vết thương trên người cá hề nhìn có vẻ rất mới, nếu như là cá thông thường, không tới mấy ngày sẽ chết, Thẩm Đông cũng không biết loại …cá như Tào Mộc, rốt cuộc có công năng biến dị gì không, không biết có chịu đựng được vết thương này hay không.

Hắn không có thuốc cho cá, có thuốc cũng không biết như vậy nên xử lý thế nào, đối mặt với cá hề Tào Mộc đang bị thương, hắn chỉ có thể ngây người trong nước.

Làm sao bây giờ?

Đuôi cá hề rốt cuộc cũng giật giật, sau đó bắt đầu cong người một cái nhảy ra bên cạnh tảng đá ngầm, Thẩm Đông nhanh chóng đưa tay nắm lấy cái đuôi nó thả nó lại trong nước.

Cá hề xuống nước rồi cũng không bơi đi, chỉ như một viên sủi ném vào trong cốc nước, bắt đầu nổi lên vô số bọt khí trong nước biển.

Lúc viên sủi sắp sủi bọt hết, một cái tay thò ra từ trong nước biển, bám lên tảng đá ngầm, sau đó liền nhìn thấy mặt Tào Mộc ló ra khỏi mặt nước, lông mày nhíu lại, nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

"Tào…" Thẩm Đông mới lần đầu tiên nhìn thấy Tào Mộc như vậy, trước đó cậu ta có nói mệt hay khó chịu cũng chưa tới mức này.

Tào Mộc ngẩng đầu lên nhìn hắn, ngây người, sau đó liền mặt mày mê man ngắt lời hắn, nói một câu: "Anh là ai?"

Thẩm Đông lại thấy bất lực, quay người leo lên bờ, lúc quay người nghĩ xem có nên kéo Tào Mộc lên không, Tào Mộc đã nhảy cùng hắn lên bờ, sau đó nằm sấp luôn ra đất.

Thẩm Đông nhìn lên lưng cậu ta một lúc, không phát hiện được miệng vết thương, khắp toàn thân từ trên xuống dưới ngay cả vết sẹo cũng không có.

Đang định ngồi xổm xuống nghiên cứu thêm vài lần, Tào Mộc đột nhiên nghiêng đầu đi cười: "Thẩm Đông."

"Ừ," Thẩm Đông đáp. "Nhớ, nhớ ra…"

"Vừa nãy mệt quá nên không nhớ ra được," Tào Mộc nhắm mắt lại, "Lưng tôi đau quá."

“Sao, sao lại thế?” Thẩm Đông nhìn tấm lưng nhẵn bóng của Tào Mộc, cùng với …bờ mông rắn chắc vểnh cao, vẫn rất đẹp, mà rõ ràng không có miệng vết thương, nhưng sao lại vẫn đau?

“Hôm nay bơi xa quá, gặp phải lưới đánh cá.” Tào Mộc nhắm hai mắt lại trả lời.

Lưới đánh cá? Thẩm Đông cau mày ước chừng kích thước của cá hề: “Mắt lưới nhỏ, nhỏ vậy, cơ à?”

“Ừ, vớt được nhiều cá nhỏ lắm,” Hai mắt Tào Mộc hơi hé ra, vẻ mặt hơi đáng thương, “Mắt lưới đánh cá càng ngày càng nhỏ.”

“Không, không thấy…vết thương.” Thẩm Đông sờ lên lưng cậu.

“Đừng sờ, đau.” Tào Mộc xuýt xoa, chống tay lên đất, chậm rãi ngồi dậy, “Nhưng sẽ khỏi nhanh thôi, không phải lần đầu tiên.”

Thẩm Đông suy nghĩ một lúc, ngồi xuống đối diện cậu, thời gian hắn quen biết Tào Mộc rất ngắn, tiếp xúc cũng không sâu, nhưng trạng thái tinh lực thừa thãi của Tào Mộc đã là ấn tượng khắc sâu trong lòng hắn.

Nhìn Tào Mộc cúi đầu ủ rũ chẳng có tinh thần gì trước mắt, trong lòng hắn hơi ngột ngạt đến hoảng loạn.

Nếu như hôm nay Tào Mộc không trốn ra được từ trong lưới đánh cá, cậu ta sẽ như thế nào? Tào Mộc mỗi lần biến thành cá hay người, cũng phải như viên sủi ở trong nước biển, nếu như bị bắt lên bờ rồi, là sẽ không biến được nữa đúng không?

Vừa nghĩ tới chuyện Tào Mộc suýt nữa đã bị kéo lên thuyền đánh cá như những con cá khác chất đống trên boong thuyền, Thẩm Đông lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vốn là với chuyện bắt cá, hắn cũng không có nhiều suy nghĩ gì, nhưng con cá này lại là Tào Mộc…

“Ông nội chắc là bị bắt đi như thế rồi,” Tào Mộc xoa mũi, đứng lên, “Đến nhà tôi đi!”

“A?” Thẩm Đông sửng sốt.

“Đến nhà tôi chơi còn gì, hôm qua nói với anh rồi đúng không?” Tào Mộc suy nghĩ, “Chưa nói à? Nói rồi chứ nhỉ? Tôi không nhớ lắm…”

“Nói, nói rồi.”

“Vậy thì đi thôi.” Tào Mộc không chút do dự, xoay người bỏ đi.

“Đợi!” Thẩm Đông nhanh chóng nhảy lên cùng đi qua, “Không, không, không đau nữa à?”

“Đau chứ,” Tào Mộc chạm một cái lên lưng mình rồi lập tức rụt tay lại, “Nhưng nói đến nhà tôi chơi mà.”

Thẩm Đông cảm thấy mình hơi không theo kịp tư duy của Tào Mộc, Tào Mộc cũng không đợi hắn bày tỏ thái độ gì, chỉ chăm chăm đi về phía trước: “Chốc nữa chúng ta xuống nước, tôi dẫn anh bơi qua, gần lắm.”

“Cởi ra đi.” Tào Mộc đứng bên bờ nói với Thẩm Đông một câu.

Thẩm Đông nắm lấy cạp quần, không lên tiếng, cũng không nhúc nhích, hắn cảm thấy hơi lúng túng.

Một chàng trai trần truồng nói dõng dạc với hắn anh cởi ra đi, hắn thật sự không xuống tay cởi ra được.

“Cởi đi,” Tào Mộc thấy hắn đứng bất động, lại nói một câu, còn nhìn chằm chằm hắn liên tục, “Anh mặc quần áo bơi qua à?”

“Cậu…” Thẩm Đông thở dài, chỉ cậu ta, “Có thể, có thể đừng, đừng nhìn…tôi, như thế, được không?”

“À, tôi không nhìn,” Tào Mộc giật mình, nhanh chóng xoay người đi, “Thật ra tôi cũng nhìn hết rồi, đẹp mà.”

Cần tui nói cảm ơn hông?

Thẩm Đông không nói gì, nhân lúc Tào Mộc quay người tranh thủ cởi hết áo quần trên người, không sai, đã nhìn hết rồi, vậy thì có thể nhìn chằm chằm như bây giờ à?

Xuống nước rồi, Tào Mộc bơi không nhanh không chậm phía trước hắn, Thẩm Đông cố gắng để cho mình không nhìn thấy thân thể được Tào Mộc nói là thực sự không tệ, tình cảnh hai người trần trụi nghịch nước như thể bơi trần này, làm cho hắn có thể nhớ lại mấy bộ phim đen trước đây từng xem, lúc hắn lên đảo còn mang theo vài bộ tới, có điều từ lúc máy tính vừa mới mở tệp ra là chết máy, hắn cũng chưa từng xem nữa.

Thẩm Đông cùng Tào Mộc bơi qua lại dưới nước, thi thoảng lại bơi lên thở, hắn nhận ra Tào Mộc lúc bơi không cần rướn người lên thở, cũng không nhìn thấy có bọt khí lúc cậu ta thở ra, nói cách khác, Tào Mộc ở dưới nước căn bản không cần thở.

Chức năng này cũng không tệ ha.

Ở dưới nước không thể nào phân biệt rõ được phương hướng, Thẩm Đông chỉ có thể nhân lúc lên mặt nước thở mới có thể nhìn thấy hòn đảo nhỏ sau lưng mình ngày càng xa.

Phía trước là mấy hòn đảo nhỏ lờ mờ dao động trên mặt nước, giờ đang là lúc triều lên, mấy hòn đảo tí hon vốn nối liền cùng nhau giờ lại bị nước biển chia tách rời ra.

Bơi trong nước gần được hai mươi phút, chính Thẩm Đông cũng đang muốn hỏi Tào Mộc xem còn bao lâu nữa mới tới nhà cậu ta, Tào Mộc liền nổi lên mặt nước, nói với hắn một câu: "Anh nhịn thở lâu một lúc, phải lặn xuống."

"Hả?" Thẩm Đông ngây người, vừa định đồng ý lại đột nhiên cảm thấy hơi có vấn đề gì đó, lặn xuống?

Nhà Tào Mộc không phải ở dưới nước đó chứ, vậy thì phải lặn bao lâu! Tào Mộc mời người ta tới nhà cậu ta chơi, ý không phải là hai người chìm trong nước biển ngồi bên trong nhánh hải quỳ nói chuyện đấy chứ!

"Lối vào ở dưới nước," Tào Mộc nhìn thấu do dự trong lòng hắn, "Đi xuống trước, sau đó lại đi lên, nhưng thật ra là cái động, ở ngay…" Tào Mộc chỉ một hòn đảo nhỏ phía trước: "Nhìn thấy ngọn núi kia không… ở trong đó, cửa động ở phía dưới."

Núi? Thẩm Đông nhìn hòn đảo nhỏ, mấy hòn đảo nhỏ này đều không bằng phẳng, như từng đỉnh núi đá nhỏ, sở dĩ Thẩm Đông và chú Trần chưa bao giờ chú ý tới mấy hòn đảo nhỏ này, ngoài là vì có rất nhiều đảo như vậy, còn là vì trên đảo như vậy căn bản không sống được, người lên đảo gần như đều nằm trong trạng thái leo núi không ngừng, chỉ là hắn từ trước tới nay đều không ngờ tới, bên dưới sẽ có chỗ trống.

"Hiểu, hiểu rồi." Hắn gật đầu.

Lúc lặn xuống dưới, có lẽ là vì rút ngắn thời gian ở dưới nước, Tào Mộc kéo tay hắn, bơi rất nhanh, người phàm như Thẩm Đông không thể nào đạt được tốc độ như vậy.

Có điều, lúc nhìn thấy cái gọi là cửa động, Thẩm Đông hơi bị hố, đây là cửa với động gì kia chứ, đây mẹ nó chỉ là vết nứt trên vách đá, người hơi béo như chú Trần, có giảm thêm mười cân hai mươi cân cũng khỏi nghĩ lọt được vào, Thẩm Đông còn hoài nghi giờ mà mình chui vào, ăn cái gì đó có khi phải chờ tiêu mất cơm rồi mới chui ra ngoài được.

Nếu như không phải có Tào Mộc dẫn đường phía trước, hắn chắc chắn không dám đến cái chốn khỉ ho cò gáy này, quá giống thiên đường mạo hiểm của đồ thần kinh.

Theo khe đá nứt đi lên phía trên, không gian trở nên rộng hơn, là hình dáng miệng kèn.

Ngay lúc Thẩm Đông nhịn thở tới mức gần như sắp không chịu nổi, cuối cùng cũng nhìn thấy mặt nước cùng mấy tia sáng rọi từ trên mặt nước xuống dưới.

Cái gọi là động này, cũng không phải động thật, có rất nhiều khe hở có thể để ánh sáng lọt vào, Thẩm Đông thấy mấy khe hở này đều to chừng thò được một cánh tay vào, có chăng là nếu như có người muốn vào, chỉ có thể vào từ dưới nước.

Tào Mộc nhảy lên từ dưới nước, bốn phía đều là đá, còn có ít cỏ nước.

Thẩm Đông cũng theo sau cậu ta chuẩn bị lên bờ, mà tay chống lên đá còn chưa kịp lấy đà, đột nhiên nghe thấy có người ở sau lưng nói to: "Hây!"

Tui đệt! Thẩm Đông sợ hết hồn, trong cái hang đá rách này sao lại còn có ai nữa! Đã vậy còn gọi bằng giọng hùng hồn dõng dạc như thể Pavarotti*!

Hắn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem là ai, người phía sau lại gọi thêm một tiếng nữa: "Tào Tiểu Ngư!"

Thẩm Đông cũng không vội vã lên bờ, ngâm mình dưới nước quay đầu lại, nhìn thấy phía sau một chỗ đá thọt vào trên tảng đá là một người đang ngồi xổm, mặc một cái áo đã không nhìn ra được màu sắc, tóc hơi rối, trên mắt trái còn đeo vắt chéo một cái bịt mắt màu đen.

"Cậu là ai vậy?" Tào Mộc thì ngược lại không bị dọa sợ, còn rất bình tĩnh mà hỏi một câu, hoàn toàn không có cảm xúc gì với việc có người xông vào nhà cậu ta.

"Tớ là thuyền trưởng chứ ai," Người kia vốn đang cười rất vui vẻ, nghe thấy câu này của Tào Mộc lại lập tức thở dài, chỉ lên bịt mắt của mình, "Cậu lại không quen biết gì tớ nữa à?"

**Luciano Pavarotti: ca sĩ opera nam cao người Italia.*

**Thuyền trưởng chính là một thành viên của hội những con người quyền cao chức trọng cùng với Tổng hộ pháp.*

7. Chương 7: Thuyền Trưởng Jack

"Thuyền trưởng?" Tào Mộc đáp một câu, đưa tay kéo Thẩm Đông từ dưới nước lên, sau đó nhìn chằm chằm người kia một lúc: "Không nhớ nữa."

"Không phải chứ!" Thuyền trưởng rất tức giận nói to, "Tớ phục cậu thật rồi, lần nào cũng như vậy! Kém thông minh được như cậu cũng chẳng dễ gì, còn bảo ăn hải sản tươi tốt cho trí não, sao mà phải cậu thì chẳng có tác dụng gì thế!"

Tào Mộc liếc cậu ta một cái, có hơi không thoải mái lắm mà trả lời một câu: "Với cậu hình như cũng đâu có tác dụng gì đâu."

"Á, Tào Tiểu Ngư cậu học được mắng người rồi à!" Thuyền trưởng nổi giận, "Tớ là thuyền trưởng đây, cậu

mau nghĩ lại đi."

"Thuyền trưởng là ai?" Tào Mộc rất tùy ý hỏi ngược lại.

"Tớ!"

Thẩm Đông vẫn còn trần truồng cả người, lên bờ xong nhanh chóng đứng sang bên cạnh, nếu biết ở đây mẹ nó còn có một người nữa, có đánh chết hắn cũng sẽ không cởi hết bơi tới.

Có điều, lực chú ý của người này rõ ràng không đặt trên người hắn, hình như rất không hài lòng với việc Tào Mộc không nhớ ra mình, liên tục nhìn chằm chằm vào Tào Mộc yêu cầu tiến hành hồi ức. Hắn tranh thủ quan sát thuyền trưởng chột mắt này, trông cũng rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi, tuổi thế này khả năng làm thuyền trưởng hầu như là con số không, hơn nữa còn mặc đồ như này, cũng giống như ấn tượng đầu tiên hắn có với Tào Mộc trước đây, đầu óc có vấn đề.

"Cậu nhìn lại đi," Thuyền trưởng đột nhiên đưa tay lên, kéo bịt mắt trái của mình xuống, nhanh thoăn thoắt đổi sang một bên, đeo lên mắt phải: "Lần trước tớ tới tìm cậu là như này."

Thẩm Đông choáng váng thật sự, người này không mù! Không phải chột mắt!

"Vậy à?' Tào Mộc rất nghiêm túc nhìn cậu ta, trông như đang cố hết sức nhớ lại.

"Đúng!" Thuyền trưởng gật đầu, còn nháy mắt trái mấy cái.

Tào Mộc lại nhìn chăm chú cậu ta thêm một lúc, cuối cùng cũng reo lên một tiếng: "Thuyền trưởng Jack!"

"Không sai! Cậu cuối cùng cũng nghĩ ra được!" Thuyền trưởng cũng reo lên vui vẻ, nhảy qua đập bộp một cái lên vai Tào Mộc.

Thẩm Đông suýt nữa nhảy luôn xuống nước, đây toàn là cái gì với cái gì không!

"Đây là bạn cậu mới quen à?" Thuyền trưởng chỉ vào Thẩm Đông đang ngồi xổm một bên nãy giờ chưa hề nói gì.

"Ừ," Tào Mộc gật đầu, đi tới kéo tay Thẩm Đông, muốn hắn đứng dậy, "Thẩm Đông, đây là bạn thân tôi, thuyền trưởng."

Còn bạn thân kia đấy, nhớ lại thôi cũng làm người ta hoảng gần chết, Thẩm Đông ngồi xổm không nhúc nhích, gật đầu với thuyền trưởng.

Thuyền trưởng mặc quần áo, dù hình như đã ướt sũng, nhưng dù sao cũng có mặc, chắc là nhân loại thông thường, muốn để Thẩm Đông để trần trước một con cá thì thôi, để trần trước mặt một người thường, hắn thật sự không làm được.

"Anh cũng giống cậu ấy à?" Thuyền trưởng thấy hắn ngồi không nhúc nhích, cho nên liền ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với Thẩm Đông.

"Hả?" Thẩm Đông ngơ ngác.

"Chính là…" Thuyền trưởng chỉ đầu Tào Mộc, rồi lại chỉ vào đầu mình, "Chỗ này của Tào Tiểu Ngư hơi… anh cũng vậy à?"

Thẩm Đông sặc một cái, không nói gì.

Xem ra tuy thuyền trưởng gọi Tào Mộc là Tào Tiểu Ngư, nhưng có vẻ cũng không biết Tào Tiểu Ngư thật sự là cá, chỉ cảm thấy đầu óc Tào Tiểu Ngư không được nhanh nhạy cho lắm thôi.

Chỉ có điều, bị người hỏi thẳng mặt rằng đầu óc cũng có vấn đề đúng không, Thẩm Đông không biết phải trả lời thế nào, hắn chỉ có thể quay đầu hỏi Tào Mộc một câu: "Có…quần, quần áo không?"

"Có." Tào Mộc ngồi xuống, Thẩm Đông thấy bên trong góc đá bên cạnh có một thùng sắt cũ, cũ nát như thể đồ cổ, bên trong đều là mấy cái túi hút chân không không biết đựng gì bên trong.

Tào Mộc lấy từ một trong những cái túi đó ra một bộ quần áo cho Thẩm Đông.

Thẩm Đông nhận lấy quần áo, nhanh chóng mặc lên người mình, vừa mặc vừa giật mình kinh ngạc vì chỗ của Tào Mộc còn có thứ trình độ khoa học kỹ thuật cao như túi hút chân không.

"Ở đây thủy triều lên sẽ ngập nước, cho nên đồ đạc phải dùng túi bọc kín lại," Thuyền trưởng ở bên cạnh giải thích, rồi rất đắc ý mà bổ sung thêm một câu, "Mấy cái túi đó đều là tôi giúp cậu ấy mang đến."

"Ồ." Sau khi mặc quần áo, Thẩm Đông mới xem như được thả lỏng, giờ mới có tâm trạng đánh giá nhà của Tào Mộc.

Một hang động đá tính cả những xó xỉnh không sống được cũng chưa tới mười mét vuông, chỗ cao nhất cũng khoảng một mét tám, Thẩm Đông đứng lên là đầu sẽ chạm tới tầng đá phía trên, không ngóc đầu lên được, Tào Mộc vẫn luôn cúi đầu khom lưng, chỉ có thuyền trưởng là đứng thẳng được, mà đi sang bên cạnh mấy bước là lại phải khom lưng.

Chính giữa động là nước, xung quanh có một ít đá tảng có thể đặt chân lên, bốn phía đều có khe đá lớn nhỏ, gặp phải bão tố mưa sa, sống trong này cũng không khác nhiều với giữa trời lắm, đây chính là…nhà

của Tào Mộc?

"Tôi tên là Hồng Kiệt, anh gọi tôi là thuyền trưởng cũng được, đương nhiên là anh gọi tôi Jack cũng được," Thuyền trưởng rất nghiêm túc đưa tay về phía Thẩm Đông, tự giới thiệu bản thân, "Anh tên là Thẩm Đông à?"

"Ừ." Thẩm Đông nhìn Hồng Kiệt tuy rất trịnh trọng nhưng lại vẫn đưa tay trái ra về phía hắn, hơi do dự, không thể làm gì khác hơn là cũng đưa tay trái ra bắt.

"Tào Tiểu Ngư," Hồng Kiệt trông có vẻ rất thân với Tào Mộc, cậu ta vỗ vai Tào Mộc, chỉ vào Thẩm Đông, "Người này đến từ chỗ nào thế?"

"Anh ấy ở trong cái đèn đó," Tào Mộc cười, "Cậu chưa đi qua bao giờ đúng không?"

"Chưa đi bao giờ, đó gọi là hải đăng," Hồng Kiệt sửa lại lời Tào Mộc, rồi lại nhìn Thẩm Đông, "Tôi chỉ biết bác Trần ở đó thôi, anh cũng ở à? Anh cũng trông hải đăng à?"

"Ừ." Thẩm Đông dựa xuống tảng đá, tìm một chỗ hơi bằng phẳng ngồi xuống.

"Không thể nào, sao tôi lại không biết, cũng chưa thấy anh lên bờ bao giờ," Hồng Kiệt rất kinh ngạc, "Anh ở trên đảo bao lâu rồi."

"Bảy năm."

Hồng Kiệt không nói gì, nhìn chằm chằm Thẩm Đông đến nửa ngày mới chậm rãi nói một câu: "Bảy năm anh chưa từng lên bờ một lần nào?"

"Ừ."

"Anh chắc chắn," Hồng Kiệt vỗ lên chân mình, "Anh chắc chắn nghẹn ra bệnh gì chính anh cũng không biết đâu."

"Ồ." Thẩm Đông lặng lẽ hít vào một hơi, chậm rãi thở ra ngoài, ngón tay chọc lên thái dương, người bạn thân này của Tào Mộc cũng khiến người ta đau đầu y như Tào Mộc vậy.

"Người này không thích nói chuyện nhỉ," Hồng Kiệt hơi thất vọng với câu trả lời chỉ có một tiếng của Thẩm Đông, rồi xoay người tiến đến bên cạnh Tào Mộc, đưa tay thò vào trong túi áo ướt sũng của mình lấy ra thứ gì đó, "Tào Tiểu Ngư, tớ mang cho cậu cái này hay lắm."

"Cái gì thế?" Tào Mộc rất hứng thú nhìn miệng túi của cậu ta.

"Bút sáp màu, cậu xem đi," Hồng Kiệt lấy ra một ống sắt nhỏ đưa cho Tào Mộc, "Cái này đựng trong ống sắt, không bị ngấm nước, cậu cầm chơi đi, vở vẽ lần trước đưa cho cậu vẫn còn đấy chứ?"

"Còn." Tào Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh thùng sắt, lấy ra một cái túi hút chân không, bên trong là một quyển vở vẽ tranh.

Thẩm Đông ngồi một bên nhìn hai người họ cầm bút sáp màu hành hạ quyển vở, Hồng Kiệt trông có vẻ là người rất bình thường, chẳng hề giống với tưởng tượng trước đó của hắn; nhưng kiểu người sống thời gian dài trong một hang đá trong đảo, không mặc quần áo ở nơi ngập nước một nửa vẫn chưa hề bị viêm khớp, hoàn toàn khỏe mạnh như Tào Mộc, ấy vậy mà lại chẳng hề khiến Hồng Kiệt hoài nghi gì, Thẩm Đông chỉ có thể đoán là đầu óc cậu ta động não không được nhanh cho lắm.

Tào Mộc rất vui vẻ với bút sáp màu mới, nhưng quẹt lung tung trên vở một lúc, cậu đột nhiên buông bút xuống, nhìn Hồng Kiệt: "Tớ mệt rồi, cậu đi đi."

"A?" Hồng Kiệt giật mình, "Lần nào cũng thế, cậu đúng là làm mất hứng."

"Mệt mà." Tào Mộc cười.

"Được thôi, tớ đi đây, có đồ gì hay lại mang tới cho cậu," Hồng Kiệt đứng lên, không hề do dự nhảy xuống nước, lại rất nhanh thò đầu lên chỉ vào Thẩm Đông, "Anh ta không đi à."

"Anh ấy không đi, cậu đi là được." Tào Mộc trả lời rất thẳng thừng.

Câu trả lời này khiến Thẩm Đông còn bối rối thay cho Hồng Kiệt, mà Hồng Kiệt lại như thể chẳng có cảm giác gì, chỉ tặc lưỡi một cái, rồi nhìn Thẩm Đông: "Tôi đi đây, anh chơi với cậu ấy đi, cậu ấy chắc chắn sẽ không nhớ rõ tôi là ai đâu, anh còn nhớ tôi là ai không?"

"Thuyền trưởng." Thẩm Đông cười.

"Được, đi đây," Hồng Kiệt rất hài lòng, cười với Thẩm Đông, "Tôi ở trong thôn trên bờ, nếu anh mà lên bờ, thì hỏi người trên bờ là có thể tìm được tôi, nhưng tôi cũng không hay ở trong thôn, tôi thích ở trên biển, trên thuyền hơn, biển cả chính là nhà của tôi."

Nửa câu nói sau của Hồng Kiệt ngập tràn khí thế, còn phất tay, văng cho mặt Thẩm Đông ướt đầy nước.

"Được," Thẩm Đông gật đầu, nhìn Hồng Kiệt biến mất trong làn nước rồi, mới quay đầu hỏi Tào Mộc một câu, "Cậu ta, cứ, cứ…bơi, thế à?"

"Không phải, cậu ấy có một con thuyền, dừng ở…." Tào Mộc nhìn một vòng xung quanh, sau đó tùy tiện chỉ vào một hướng, "…đậu ở đằng kia, bơi ra ngoài rồi cậu ấy sẽ lên thuyền."

"À."

"Năm ngoái tôi quen với cậu ấy, nhưng cậu ấy không biết tôi là cá, cậu ấy cảm thấy tôi là người ngốc," Tào Mộc cười khịt mũi, "Còn lại thì rất tốt, những thứ này đều là cậu ấy mang tới đây cho tôi, anh lại đây xem đi."

Thẩm Đông ngồi xổm xuống bên cạnh Tào Mộc, nhìn một thùng đủ thứ lung ta lung tung của cậu.

Vở, bút, đồng hồ báo thức, kính viễn vọng, vỏ đạn, sách ngữ văn tiểu học, cái còi…. Còn có không ít thứ, mà không hiểu tại sao, lúc nhìn thấy mấy thứ căn bản không hề có giá trị gì này, Thẩm Đông lại có cảm xúc không nói rõ ra được.

"Đây là cái, cái gì…?" Thẩm Đông chú ý tới một cái túi bị đè phía dưới cùng của thùng.

Trong túi chỉ có một quyển vở bài tập cũ, cùng với một trang giấy như thể bị xé xuống từ trong vở.

"Đây là..." Tào Mộc hơi do dự, nhưng suy nghĩ một lúc vẫn mở túi, lấy đồ bên trong ra, "Đây là mấy thứ tôi với chị tôi viết linh tinh hồi trước."

"Chị, chị?" Thẩm Đông cảm thấy nhận thức của mình về cá hề công tử một lần nữa được quét mới, Tào Mộc không chỉ có ông nội, mà còn có một người chị?

Nàng tiên cá chân chính?

"Ừ." Tào Mộc cầm vở, không nói gì nữa, ánh mắt như thể xuyên qua quyển vở rơi xuống nơi nào đó không rõ.

Thẩm Đông nhìn vẻ mặt của cậu, cũng giống như vẻ mặt uể oải hắn chưa từng gặp kia, vẻ mặt có hơi thất vọng hiện giờ của Tào Mộc cũng là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy.

Hắn đưa tay rút quyển vở từ trong tay Tào Mộc ra, nhìn qua bìa vở.

Phía trên viết "Trường tiểu học trung tâm trấn Quan Hoa, năm ba lớp số bốn, Tào Mộc."

Thẩm Đông giật mình, chỉ vào cái tên: "Cậu, cậu từng, đi, đi…học à?"

"A?" Tào Mộc lấy lại tinh thần, nhìn lướt qua bìa vở, xoa mũi hơi ngượng ngùng, "Không phải, đây là vở người khác, chị tôi ra ngoài chơi nhặt được, lúc đó tôi vẫn chưa có tên, cho nên dùng tên này."

"…À." Thẩm Đông không biết mình nên nói gì cho phải, tên còn có thể đặt như thế kia đó.

"Chị tôi tên là Tiểu Giai, Dư Tiểu Giai, tên là ông nội đặt cho chị," Tào Mộc cười, trong ánh mắt có hơi ảm đạm, "Tôi đã không gặp chị nhiều năm lắm rồi, chị ấy cùng người ta đi vào trong thành phố."

"Cái gì?" Thẩm Đông giật mình, hắn nhìn chằm chằm Tào Mộc, "Chị, chị, chị cậu…cũng là cá?"

"Chứ còn gì nữa, chị gái tôi không phải là cá thì là gì, san hô à?" Tào Mộc nở nụ cười.

Thẩm Đông ngồi trên mặt đất, ngây người cầm quyển vở trên tay, Tào Mộc không chỉ có ông nội, mà còn có cả chị gái, chị gái cũng là cá, những tin tức này tuy đúng là làm người ta phải kinh ngạc, nhưng với Thẩm Đông, vẫn coi như nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Điều làm hắn giật mình là, chị cá nhỏ này, à không, nàng tiên cá này, lại đi vào thành phố, còn là đi theo người khác?

"Ngoài ông nội và chị gái ra, cậu còn có người thân nào nữa không?" Thẩm Đông nhìn Tào Mộc.

"Tôi…" Tào Mộc cũng rất hứng thú nhìn Thẩm Đông, đưa tay lại chọc trên cằm Thẩm Đông, "Sao anh lại không nói lắp nữa rồi?"

"A?" Thẩm Đông vỗ tay cậu ra, ngây người một lúc mới phản ứng được, hình như là lại không nói lắp nữa?

"Sao anh lại cứ chốc nói lắp chốc lại không nói lắp thế?" Lực chú ý của Tào Mộc đã bị chuyển đi rất nhanh, "Anh muốn không nói lắp là không nói lắp được à? Lúc nào thì anh mới không nói lắp?"

Thẩm Đông nghiến răng kèn kẹt, nói lắp nói lắp nói lắp anh nói lắp lòng vòng trong đầu khiến lửa giận của hắn đã bốc lên tận gáy, hắn theo thói quen đưa tay ra định đập lên người Tào Mộc một cái.

Vết thương rỉ máu trên thân con cá hề cùng với vẻ mặt buồn rầu của Tào Mộc thoảng qua trước mắt hắn.

Cuối cùng, hắn chỉ giơ tay chỉ vào mũi Tào Mộc: "Cậu, cậu im, im đi…cho tôi!"

"Thôi được rồi, mới vừa nãy nói đến đâu rồi?" Tào Mộc dựa vào vách động nhìn hắn.

"Quên mất rồi." Thẩm Đông đột nhiên không muốn nói nữa.

"Ha ha ha," Tào Mộc cười rất to, cười cả buổi rồi mới nói, "Anh cũng có lúc quên mất kia à, tôi nhớ mà, vừa nãy anh hỏi tôi ngoài ông nội với chị gái thì còn có người thân nào nữa không, đúng không?"

"Ừ."

"Không, chỉ có ông nội với chị gái thôi," Tào Mộc vỗ tay một cái, rồi nhìn túi trong tay, giọng hạ thấp xuống, "Giờ là thực sự không còn nữa, chỉ có một mình tôi."

"Tôi…xem với." Thẩm Đông chỉ trang giấy xé ra ở trong cái túi, hắn nhìn thấy phía trên có chữ viết.

"Ừ," Tào Mộc cẩn thận lấy trang giấy cũ kia ra cho hắn, "Cẩn thận đừng làm ướt, tôi không nhớ được, cũng không biết dán lại."

Trên trang giấy có viết một hàng chữ, dùng bút chì viết, chữ viết đã hơi mờ, Thẩm Đông nhìn rõ nội dung viết rồi liền nhíu mày.

Đây là một địa chỉ, một thành phố ở phía bắc cách nơi này mười vạn tám ngàn dặm, cũng không xa ngôi nhà hắn từng sống lắm, nhưng địa chỉ lại chẳng hề cụ thể, ngay cả tên đường phố cũng không có.

"Đây, đây là…"

"Đây là địa chỉ chị tôi để lại cho tôi, chỗ chị ấy đến." Tào Mộc cầm giấy trở về, thả về trong túi, "Chị ấy đi mấy năm rồi, chỉ nói là đi nhìn xong sẽ trở lại, thế nhưng vẫn chưa từng về, tôi muốn đi tìm chị, mà ông nội không cho."

"Chị cậu, đi, đi, đi cùng với ai?" Thẩm Đông nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy chuyện này khó tin, người dẫn Dư Tiểu Giai đi là ai, biết được thân phận thực sự của cô ấy sao?

"Một người đàn ông, chị tôi bảo anh ta là người tốt," Tào Mộc cũng thả quyển vở về trong túi, ngón tay nắm mấy lần phía trên miệng túi hút chân không.

"Người tốt?" Thẩm Đông không biết nên đánh giá từ này như thế nào, trong đầu hắn, con người không thể dùng tốt xấu để phân biệt, ngay cả nam hay nữ cũng chẳng phân biệt được trăm phần trăm, huống hồ là người tốt hay xấu.

"Ừ, anh chính là người tốt." Tào Mộc gật đầu.

"Cậu quá, quá…"

"Thái thái* tôi?"

**"quá, quá" với "thái thái " đều là /Tàitài/*

“Nghe, nghe tôi, nói xong đã!” Thẩm Đông thật sự không nhịn nổi, đập một cái lên vai Tào Mộc.

“Ái!” Tào Mộc kêu một tiếng, xoa vai, “Vậy thì anh nói xong đi, anh không chỉ có nói lắp mà còn thở nữa, ai biết được anh còn chưa nói xong!”

“Không nói nữa.” Thẩm Đông dựa vào vách đá, không muốn nói thêm một câu nào nữa.

“Nói đi mà, tôi sai rồi,” Tào Mộc vừa xoa vai vừa từ từ nhích lại gần hắn ngồi xổm xuống, “Sau này tôi không cướp lời anh nói nữa, anh nói xong dừng năm giây tôi mới mở miệng, không, dừng mười giây, có được không?”

“Ai…” Thẩm Đông nhắm mắt lại, ngón tay day mi tâm, nếu như là người khác, hắn đã không thèm phản ứng lại từ lâu, mà giọng điệu lấy lòng của Tào Mộc lại khiến hắn chẳng thể làm gì được nữa, hắn hít một hơi, chậm rãi gằn từng chữ: “Tôi, nói, cậu, quá, dễ, tin, người.”

“Dễ tin người?” Tào Mộc cau mày, một lúc lâu vẫn im lặng, như là đang suy nghĩ ý của “dễ tin người” là gì.

Thẩm Đông đang lo lắng xem có cần giải thích cho cậu xem “dễ tin người” có nghĩa là gì không, cậu liền mở miệng: “Ý anh là anh không phải người tốt à? Anh xấu lắm à?”

Đến lúc này, Thẩm Đông thật sự không biết nên nói gì nữa, hắn không nhìn Tào Mộc, quay mặt sang nhìn nước biển trong động.

Đến lúc thủy triều lên, một nửa động chắc sẽ bị nhấn chìm, lúc bị ngập thì Tào Mộc sẽ biến thành cá bơi trong động sao?

“Thẩm Đông,” Tào Mộc cùng hắn nhìn chằm chằm nước một lúc, rồi dùng cánh tay đụng hắn một cái, “Thẩm Đông, anh ngủ rồi à?”

Cậu nghĩ tôi là cá à mà ngủ còn mở to mắt!

“Không.” Thẩm Đông tiếp tục nhìn chằm chằm nước.

“Anh giúp tôi việc này được không?” Trong giọng nói của Tào Mộc mang theo thăm dò cẩn thận từng li từng tí một.

“Sao?” Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu.

“Là, vừa nãy anh nhìn rồi đấy, địa chỉ kia của chị tôi,” Tào Mộc nhìn thấy hắn nhìn lại mình, lập tức nở nụ cười, “Anh có nhớ không?”

Thẩm Đông hiểu được ý của cậu, gật đầu: "Tôi, nhớ, nhớ hộ cậu."

"Cám ơn anh." Tào Mộc rất vui vẻ, nhìn phía trước cười vui vẻ nửa ngày như thể vừa làm xong việc gì đó lớn lao không làm nổi vậy, "Anh biết chỗ đó ở đâu không?"

"Biết."

"Vậy anh từng đi đến đó chưa?" Tào Mộc lập tức hứng thú, quay người ngồi xổm đối diện với Thẩm Đông.

Thẩm Đông nhìn khuôn mặt Tào Mộc gần như đã đẩy đến sát chóp mũi hắn, nhìn thấy trong mắt cậu có một loại tia sáng nào đó, trong nháy mắt đã hiểu ra Tào Mộc đang nghĩ gì.

"Không," Thẩm Đông nói rất dứt khoát, đẩy Tào Mộc một cái, "Cậu…đừng, đừng lại gần, như thế."

"Không cái gì?"

"Tôi sẽ không đi tìm chị hộ cậu, cũng sẽ không đi cùng cậu đi tìm chị."

Tào Mộc nhìn hắn chăm chú, ánh sáng trong mắt chầm chầm nhạt đi từng chút một, cuối cùng là cúi đầu rũ mắt, nhỏ giọng nói một câu: "À, tôi biết rồi."

Trong nhận thức của Thẩm Đông, cả đời cũng sẽ không định rời khỏi hòn đảo này, mặc dù có lúc hắn sẽ cảm thấy cô quạnh, sẽ cảm thấy tẻ nhạt tới mức đếm sợi tóc chơi, nhưng nghĩ tới người đông đúc hỗn loạn, đủ loại âm thanh, tòa nhà cao tầng ngập mắt cùng với ánh đèn neon đỏ, hắn lại cảm thấy da đầu tê dại, không muốn quay về.

Hắn không biết mình đang sợ hãi điều gì, nói chung chính là không muốn quay về, vĩnh viễn đều không muốn quay về.

Lại nói, có một câu hắn không muốn nói ra, hắn không biết Dư Tiểu Giai tại sao lại đi theo con người rời khỏi biển không quay lại nữa, cũng không biết người dẫn cô đi là ai, người này có biết thân phận thực sự của cô hay không, nhưng một con cá có thể biến thành người, cứ như vậy bước vào thế giới của con người, sẽ không có kết cục gì tốt đẹp lắm.

"Tào Mộc." Thẩm Đông nhận ra được Tào Mộc rất thất vọng, hơn nữa còn đang cố kiềm chế giả vờ bình tĩnh, hắn có hơi hối hận vì cách nói không uyển chuyển lắm của mình trước đó, rất lâu rồi không giao lưu với ai, hắn gần như đã chẳng nhớ rõ phải làm thế nào.

"Hả?" Tào Mộc ngẩng đầu lên nhìn hắn rất nhanh.

Gọi Tào Mộc xong, Thẩm Đông lập tức hối hận, bên trong ánh mắt Tào Mộc nhìn hắn, một lần nữa lại đong đầy hi vọng.

Hắn đã không nhớ rõ lần trước cảm giác được mong đợi của người khác là lúc nào, hoặc là, xưa nay chưa hề có?

Ánh mắt của Tào Mộc khiến lòng dạ hắn không hiểu sao lại mềm nhũn đi, sau đó liền nói ra một câu khiến hắn muốn cắm thẳng đầu xuống biển chết ngạt luôn, hắn nói rằng: "Qua một thời gian nữa đi."

8. Chương 8: Ngủ Cùng Nhau

Thẩm Đông cảm thấy mình đã tự đào cho mình một cái hố, sau đó không cẩn thận nhảy xuống, tiếp đó chỉ có thể nhìn Tào Mộc xúc từ xẻng này tới xẻng khác chôn mình đi.

Qua một thời gian nữa đi.

Rõ ràng là một câu nói bởi vì động viên cảm xúc của Tào Mộc lúc đó như thể đang bị đả kích nghiêm trọng mà thuận miệng nói ra, lại bị Tào Mộc xem như một lời cam kết.

Thẩm Đông giờ nghĩ tới là lại muốn đâm đầu vào bàn, ngay lúc hắn nói ra câu này đã hối hận rồi, hắn biết rõ Tào Mộc là người như thế nào, Tào Mộc hẳn không biết cái gì gọi là qua loa, càng không biết cái gì gọi là từ chối khéo.

Cậu chỉ biết Thẩm Đông là người tốt, lời người tốt nói là có thể tin.

"Tôi đặt, đặt cho...cậu cái, tên Nhật, Bản." Thẩm Đông nửa nằm trên ghế, chân gác lên bàn, nhìn màn hình máy tính đen thùi lùi.

"Tên Nhật Bản là tên gì? Tôi có tên mà, tôi tên là Tào Mộc." Tào Mộc ngồi dựa lên bệ cửa sổ, nhắm hờ hai mắt hóng gió biển, không có hứng thú gì với tên Nhật Bản cả.

"Tử Tâm Nhãn Tử."

"Nghe chán thế," Tào Mộc cau mày, "Nhật Bản nghĩa là gì?"

"Bên, bên cạnh, chúng ta..."

"Bên cạnh chúng ta? Bên cạnh trấn Quan Hoa? Trấn Nhật Bản à? Tôi không biết chỗ đấy," Tào Mộc thử suy nghĩ, "Có khi là có biết nhưng cũng không nhớ rõ."

Thẩm Đông không nói gì, chỉ thở dài, nàng tiên cá Dư Tiểu Giai lúc đi theo con người cũng là như thế này sao? Hắn hơi không dám tưởng tượng, một người như vậy, lại còn là một cô gái trẻ, sẽ gặp phải chuyện thế nào, chỉ có thể hi vọng rằng người cô gặp được, thật sự là người tốt.

"Khó nghe thật đấy, còn khó nghe hơn cả Tào Mộc," Tào Mộc vẫn đang nghiên cứu cái tên này, cuối cùng cậu nghiêng đầu đi nhìn Thẩm Đông, như thể đã hiểu ra gì đó, "Anh trêu tôi."

"Không." Thẩm Đông cười.

"Tôi biết tử tâm nhãn là có ý gì." Tào Mộc tiếp tục nhìn hắn.

"Phản, phản ứng, chậm, chậm thật." Thẩm Đông cười.

"Tôi cũng đặt cho anh tên Nhật Bản," Tào Mộc suy nghĩ, "Nói Lắp Tử."

Thẩm Đông nhảy dựng lên từ trên ghế, đập một cái lên cánh tay Tào Mộc.

"A!" Tào Mộc ôm cánh tay nói to, "Thẩm Đông, cái bệnh này của anh sửa đi được không, anh bảo tôi tử tâm nhãn, tôi lại không thể nói anh…"

"Sao?" Thẩm Đông đứng bên cạnh hơi híp mắt lại.

"Tôi lại không thể nói anh….như thế à!" Tào Mộc do dự rồi vẫn không nói hai chữ "nói lắp" ra, thật ra cậu cũng không sợ Thẩm Đông đánh cậu, tay Thẩm Đông cũng không mạnh, đánh cũng không đau, cậu chỉ không muốn Thẩm Đông lại bực mình, tuy cậu không nghĩ ra được tại sao lại bực mình nữa.

"Tốt nhất đừng nói." Thẩm Đông ngồi trở lại ghế, gác chân lên bàn, tiếp tục ngẩn người.

"Thẩm Đông," Tào Mộc trầm mặc một lúc liền quay đầu đi nơi khác, "Thẩm Đông."

"Ừ."

"Sao lại thế? Sao anh lại không thích người khác nói anh cái này? Thuyền trưởng bảo tôi là người ngu tôi cũng có giận đâu." Tào Mộc nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh Thẩm Đông.

"Không nhớ nữa." Thẩm Đông nhắm mắt lại trả lời một câu.

"A?" Tào Mộc ngây người, "A?"

Thẩm Đông không nói chuyện nữa, hắn cũng không kiêng kỵ gì chính từ "nói lắp" này, thứ hắn không chịu nổi là xem thường, trào phúng, e rằng còn có chút thông cảm và thương cảm đi kèm?

Nói chung, mấy thứ đó đều khiến hắn cảm thấy buồn bực, cho dù là ý tốt hay ý xấu, hắn đều không cần, hắn không cần bất cứ ai để ý tới cách nói chuyện của hắn.

E rằng còn có vài nguyên nhân khác, hắn cảm thấy mình không phải người quá tính toán, mà lại vô cùng để ý chuyện này, thế nhưng rút cuộc là nguyên nhân gì, hắn thế nào cũng không nghĩ ra được.

"Thẩm Đông." Tào Mộc nhìn hắn không nói lời nào, lại gọi hắn một tiếng.

"Sao?"

"Có lúc anh sẽ không nói lắp."

"Ừ." Thẩm Đông mở mắt ra nhìn Tào Mộc, đúng là có lúc hắn sẽ nói được rất trôi chảy.

Tào Mộc không nhắc tới, hắn cũng sẽ không để ý, tình huống như vậy xuất hiện sau khi biết Tào Mộc, nói một cách khác, lúc hắn đối mặt với Tào Mộc, thi thoảng sẽ không nói lắp.

"Có lẽ bởi vì cậu không phải là người." Thẩm Đông tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, lần này lại nói rất có thứ tự.

"A, thật không?" Tào Mộc làm ra vẻ như bỗng nhiên tỉnh ngộ, qua một lúc, cậu lại nhích lại bên cạnh người Thẩm Đông, "Vậy anh nói, tôi không quên anh là vì sao? Tôi vẫn nhớ được anh."

Thẩm Đông mở mắt một lần nữa, Tào Mộc tuy thi thoảng sẽ quên mất mình đang làm gì, nhưng lại nhớ rõ người "Thẩm Đông" này, so với thuyền trưởng Jack, quả thực có thể nói là khắc sâu vào ký ức.

"Không biết."

"Tại sao lại như vậy?" Tào Mộc cau mày, bắt đầu suy tư.

Từ lúc Thẩm Đông nói ra câu nói "Qua một thời gian nữa đi", gần như ngày nào cũng có thể nhìn thấy Tào Mộc, sau đó ở bên trong phòng trực câu được câu không mà nói chuyện hết một ngày.

Tâm trạng hắn tốt, sẽ nấu mì cho Tào Mộc ăn, đồ ăn kèm cũng sẽ cố gắng làm cho ra trò, tâm trạng không tốt đẹp gì cũng sẽ nấu mì, thả hai cọng rau cải thảo coi như xong, có điều Tào Mộc vẫn luôn ăn rất ngon lành say sưa, như thể chẳng nếm ra được mùi vị khác nhau ở chỗ nào.

Chuyện này đối với một đầu bếp nghiệp dư mà nói, thật sự là chuyện đả kích người.

Hắn biết Tào Mộc đang chờ "qua một thời gian nữa" kết thúc, nhưng hắn vẫn luôn chưa nghĩ ra được lý do hợp lý để từ chối Tào Mộc.

Lại thêm một cuối tuần nữa, chú Trần sẽ trở lại, đến lúc đó Tào Mộc sẽ không thể tiếp tục ở trong phòng trực nữa, trên đảo tuy không có ai quan tâm, nhưng quy định những ai không liên quan không thể vào phòng trực vẫn có tồn tại.

Chú Trần ở phương diện khác khá là cố chấp, ví dụ như điều lệ chế độ. Ghi chép kiểm tra tu sửa thiết bị các thứ đều ngay ngắn rõ ràng, còn phải viết nhật ký trực ban, Thẩm Đông thường viết năm XX tháng XX ngày XX, thiết bị bình thường, không có gì bất thường, có lúc lười lên sẽ viết "như trên". Nhưng chú Trần sẽ không như vậy, viết đúng theo từng điều lệ ra.

Hai năm Thẩm Đông mới vừa lên đảo, lần nào trực ban cũng phải mặc đồng phục, mãi cho tới lúc đồng phục bị mặc thành giẻ lau nhà, hơn nữa cấp trên cũng không phát thêm đồng phục cho bọn họ, chú Trần mới phê chuẩn cho hắn mặc trang phục thường ngày.

"Tào Mộc." Thẩm Đông đứng lên cử động cánh tay, "Thêm, thêm vài ngày nữa chú, chú Trần sẽ…về."

"Ừ, bác trai béo béo ấy à?" Tào Mộc suy nghĩ, "A! Bác ấy về là anh có thể đi đúng không?"

Thật ra chú Trần cũng không béo lắm mà? Thẩm Đông đứng trước cửa sổ nhìn sóng biển đánh lên mỏm đá bên ngoài, nửa câu sau của Tào Mộc làm cho hắn không biết nên nói tiếp thế nào.

"Chú ấy về rồi, cậu không thể tới phòng trực nữa, ở đây không cho người không phải nhân viên làm việc vào." Thẩm Đông tiếp tục nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, hắn có thể tưởng tượng được vẻ mặt Tào Mộc, hắn không muốn nhìn ánh mắt có lẽ sẽ rất thất vọng của Tào Mộc.

"A…" Giọng Tào Mộc nghe có vẻ rất bất ngờ, "Vậy à? Thế thì tôi không vào, tôi đợi anh ở chỗ khác."

"Tào Mộc," Thẩm Đông gõ lên khung cửa sổ, "Cái, cái kia…"

"Hả?" Tào Mộc nhích lại bên người hắn, chờ cho hắn nói xong.

"…Thôi," Thẩm Đông thở dài, "Không, không có gì."

"Tôi đói rồi, anh nấu gì ăn không?' Tào Mộc đột nhiên sờ bụng, "Đến lúc chú Trần về rồi, anh không thể nấu gì cho tôi ăn nữa đúng không?"

“Giờ, giờ nấu, nấu mì..cho cậu.” Thẩm Đông nhìn đồng hồ, cũng đã gần tới giờ ăn cơm.

Bữa mì này, Thẩm Đông nấu rất nghiêm túc, không biết là tại sao, hắn cảm thấy mình chắc chắn đã mang theo cảm giác áy náy sâu sắc để nấu nồi mì này, ngay cả sợi cải thảo cũng xắt nhỏ hơn so với mọi khi.

Tuy nói là hắn không có nghĩa vụ phải cùng Tào Mộc đi tìm Dư Tiểu Giai, dưới tình huống thời gian quen biết Tào Mộc không lâu, hơn nữa Tào Mộc còn có thân phận như vậy, từ chối cũng là phản ứng bình thường, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình có lỗi với Tào Mộc.

Cảm giác này khiến Thẩm Đông rất khó chịu, hắn không phải người nhẹ dạ, cũng không có lòng nhân ái gì, trong nhận thức của hắn, một người nguyện ý ở trên một hòn đảo biệt lập trông coi ngọn hải đăng tới cuối đời, đáng lẽ ra sẽ không nên xuất hiện thứ cảm xúc khiến người ta khó nói này, hắn không làm rõ được tại sao lúc mình đối mặt với Tào Mộc lại sẽ như vậy.

“Ăn đi.” Thẩm Đông để mì xuống trước mặt Tào Mộc.

“Ăn ngon!” Tào Mộc cầm lấy đũa liền nói to một tiếng, “Không, thơm quá!”

“Ai, ai dạy cậu, cậu dùng...đũa?” Thẩm Đông ngồi đối diện cậu, nhìn cậu cắm mặt ăn mì, lúc Tào Mộc ăn gì đó đều rất có sức hấp dẫn, Thẩm Đông vốn không có khẩu vị, giờ lại đột nhiên đói bụng.

“Chị tôi, chị bảo tuy bình thường không dùng được, thế nhưng sau này đều sẽ dùng được, học mấy cái này không lãng phí,” Tào Mộc giơ đũa gắp gắp trên không trung mấy lần, cười đắc ý, “Giờ đã dùng tới rồi.”

“Mau ăn đi.” Thẩm Đông cúi đầu bắt đầu ăn mì, hắn sợ Tào Mộc nhắc tới Dư Tiểu Giai sẽ truy hỏi hắn chuyện “qua một thời gian nữa”.

Tào Mộc đúng là không nhiều lời nữa, chỉ vùi đầu ăn mì, ăn xong liền kêu mệt quá phải về lại dưới nước, chưa đợi Thẩm Đông nhắc cậu mới vừa ăn xong đừng làm loạn, cậu đã nhảy xuống cầu thang.

“Tôi đi đây, mai không tới phòng trực!”

Tào Mộc nói chuyện rất chắc chắn, nói không tới phòng trực, liên tục ba bốn ngày Thẩm Đông đều không thấy Tào Mộc ở gần hải đăng, nói đúng ra thì, đã mấy ngày liên tục rồi hắn không gặp lại Tào Mộc.

Ngọn hải đăng xảy ra vài vấn đề, Thẩm Đông trong mấy ngày đã leo lên giá đèn không biết bao nhiêu lần, cuối cùng lúc làm xong xuống dưới, chân cũng run, mệt ngây ngất, trở về trong tháp nằm sấp trên ghế sofa không muốn làm gì nữa, cũng không có sức đi nghĩ ngợi xem Tào Mộc đi đâu rồi.

Lúc chú Trần cùng thuyền lớn trở lại, mang theo một đống thức ăn, còn mang cho hắn hai bộ quần áo.

"Chú bảo con dâu chú mua, mấy bộ quần áo của mày cũng nên thay đi rồi," Chú Trần vỗ vai hắn, "Khoảng thời gian này mệt rồi đúng không, mau đi nghỉ đi, chú không gọi mày sang thì mày đừng sang."

"Không, không có chuyện gì," Thẩm Đông cười nhận lấy quần áo, ánh mắt của con dâu chú Trần không biết nên hình dung thế nào, áo phông màu xanh lá cây khá bắt mắt, so sánh với bộ màu xanh nước biển thì cũng không tệ lắm, "Cảm ơn chú."

"Đi ngủ đi, chú thấy mặt mày còn đen đi rồi," Chú Trần về nhà một chuyến này, tâm trạng không tệ.

"Vốn, vốn cũng không, trắng." Thẩm Đông cười.

Khoảng thời gian này, vẫn luôn không đến xem san hô, lúc Thẩm Đông đi ra từ trong tháp không về ký túc xá luôn, định đầu tiên qua bên kia nhìn, sau đó...tìm Tào Mộc, biết đâu cá hề lại đang nằm trên rặng đá ngầm tắm nắng

Không khí trên đảo rất tốt, dù có hơi dính dấp, mà Thẩm Đông có thể ngửi được vị ngọt tinh khiết từ trong gió biển lẫn theo mùi tanh nhàn nhạt của biển, điều này vẫn khiến hắn rất hưởng thụ.

Lúc đi tới bờ biển, hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy một người đang ngồi trên đá ngầm quay mặt ra ngoài khơi ngây người.

Tào Mộc không biến thành cá tắm nắng trên đá ngầm, mà lại đổi thành cứ thế ngồi trên đá ngầm tắm nắng, điều này làm Thẩm Đông hơi bất ngờ, hắn dừng bước lại.

Tào Mộc như thể không phát hiện ra hắn, vẫn ngồi lẳng lặng, không biết là đang suy nghĩ gì.

Thẩm Đông không mang mặt đồng hồ theo, không có cách nào đo đếm thời gian, mà mãi cho tới lúc hắn đứng tê chân không thể không ngồi xổm xuống, Tào Mộc vẫn duy trì tư thế ngây người nhìn ra ngoài khơi kia, chưa từng thay đổi một lần, nếu như không phải tóc cậu thi thoảng lại bị gió thổi bay lên, Thẩm Đông cảm tưởng cậu chẳng khác gì một pho tượng điêu khắc.

Định lực tốt thật.

Thẩm Đông ngồi xổm xuống cảm thán trong lòng.

"Thẩm Đông." Tào Mộc đột nhiên gọi hắn một tiếng.

"A." Thẩm Đông sợ hết hồn, giọng Tào Mộc rất bình tĩnh, như thể không hề bất ngờ với việc hắn đang ngồi xổm phía sau, đầu cũng không buồn quay lại.

“Anh đi đại tiện à?” Tào Mộc nói một câu, rồi quay đầu lại nhìn hắn.

“…Không.” Thẩm Đông rất bất đắc dĩ, thành thật trả lời.

“Tôi thấy thuyền lớn, chú Trần về rồi à?” Tào Mộc cười.

“Ừ,” Thẩm Đông đi tới ngồi bên cạnh cậu, “Mấy hôm nay không thấy cậu.”

“Tôi chỉ ở đây, tôi nghĩ là anh sẽ tới xem san hô, lâu lắm rồi anh không đến xem.” Tào Mộc vò tóc.

“Bận,” Thẩm Đông ném bộ quần áo màu xanh nước biển trên tay cho Tào Mộc, “Mặc, mặc vào đi.”

“Mới?” Tào Mộc cười rất vui vẻ, nhưng do dự lại không mặc vào ngay “Cũ đâu?”

“Mặc vào đi!” Thẩm Đông lười giải thích, “Bộ này cho, cho cậu.”

“Thật à?” Tào Mộc hô một tiếng, giọng rất to, “Thật à?”

“Ừ.”

Thẩm Đông nhìn Tào Mộc vui sướng mãn nguyện mặc quần áo vào, thật ra nước da của Tào Mộc mặc màu xanh nước biển khó nhìn thật sự, càng đen hơn, nhưng màu xanh lá cây có lẽ cũng chẳng đỡ hơn là bao. Chủ yếu nhất là, Thẩm Đông không chịu được cái màu xanh biêng biếc này, mặc trên người mình là Tào Mộc và chú Trần phải nhìn, còn mặc trên người Tào Mộc lại là chính mình ngày nào cũng phải nhìn.

Sau khi mặc quần áo vào, Tào Mộc không nói nữa, lại quay về với trạng thái nhìn chằm chằm ngoài khơi xuất thần, Thẩm Đông cũng không lên tiếng, dù hắn cảm thấy Tào Mộc có thể không nói chuyện trong thời gian dài như vậy là chuyện rất thần kỳ.

Vẫn luôn im lặng tới lúc Thẩm Đông cảm thấy gió biển thổi đến mức trán cũng khó chịu, Tào Mộc mới cử động, nói một câu: “Thẩm Đông, thật ra anh không muốn cùng tôi đi tìm chị tôi đúng không?”

Thẩm Đông sửng sốt, hắn hoàn toàn không ngờ Tào Mộc sẽ nói một câu như vậy, nhìn Tào Mộc cả buổi mới mở miệng: “Sao, sao lại nói…như thế?”

“Tôi không hiểu rất nhiều chuyện, nhưng tôi cũng không ngốc mà,” Tào Mộc đầu tiên chỉ cười, sau đó thở dài, “Tôi chỉ đang suy nghĩ xem anh liệu qua mấy ngày nữa có đồng ý không, cho nên vẫn luôn chờ, dù sao tôi cũng đã chờ rất lâu rồi, cũng không ngại chờ thêm mấy ngày này.”

“Tôi…” Thẩm Đông giờ không phải nói lắp, mà là thật sự do dự, tiếng than thở trầm thấp của Tào Mộc không nhẹ không nặng mà đâm vào lòng hắn, mang đến cho hắn cảm giác như thể một người vẫn luôn yên tâm nhốt mình ở bên trong đồ hộp, đột nhiên phát hiện nắp đồ hộp bị ai đó kéo ra một góc, ngay lập tức một vài cảm xúc vừa xa lạ lại vừa quen thuộc liền tràn tới.

“Thật ra anh không cùng tôi đi cũng không sao, tôi nhớ có một người nói có thể đi cùng tôi,” Tào Mộc nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, “Ai nhỉ, không nhớ ra là ai…”

“Thuyền, thuyền trưởng?’ Thẩm Đông thử nhắc nhở cậu, nếu nói ai có thể đồng ý cùng cậu làm chuyện này, có lẽ cũng chỉ có Hồng Kiệt.

“Đúng! Chính là thuyền trưởng!” Tào Mộc vui vẻ hô to, “Sao anh biết?”

“Đoán.”

“Có điều, thuyền trưởng bảo cậu ấy không thể rời thuyền và biển được, phải đợi cho cậu ấy ở trên biển đủ rồi mới đi được,” Tào Mộc dùng ngón tay gõ nhẹ lên đá ngầm bên chân, “Cậu ấy cũng có phải cá đâu, sao lại không rời bỏ được.”

Thẩm Đông đứng lên, nhìn chằm chằm ngoài khơi một lúc, như để khích lệ chính mình, nhìn chăm chú xong lại quăng cánh tay thật mạnh mấy lần, rồi lại nhảy nhảy tại chỗ hai cái.

Sau đó, hắn vỗ một cái lên đầu Tào Mộc, cắn răng nói: “Tôi đi cùng cậu.”

“Anh đi cùng tôi?” Tào Mộc nhảy lên, đối mặt với hắn, trợn tròn mắt, “Anh đi cùng tôi?”

“Ừ.” Thẩm Đông dùng ngón tay đâm lên gáy hắn.

“Thật à? Anh không phải là không đồng ý à?” Tào Mộc vẫn xác nhận thêm mấy lần.

“Đâu có.” Thẩm Đông ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong nháy mắt nói ra đồng ý đi cùng Tào Mộc, hắn đột nhiên có cảm xúc khó nói rõ, bảy năm rồi.

Buổi tối, Thẩm Đông nằm ở trên giường vẫn không ngủ được, lăn qua lộn lại dằn vặt, giường bị hắn lăn cho kêu kẽo kẹt liên tục.

Thẩm Đông nghe thấy tiếng động này còn có hơi buồn cười, cong người lên đập đập lên ván giường hai cái, cười: “Giống thật.”

Bên trong bộ đàm rè rè một tràng, sau đó vang lên giọng của chú Trần: “Thẩm Đông! Có đó không? Còn

tỉnh không!"

Thẩm Đông nhảy xuống giường, cầm bộ đàm: "Ở đây."

"Máy tính của mình hỏng rồi à?" Giọng chú Trần rất phiền muộn.

"Vâng, hỏng hơn nửa tháng rồi."

"Mày không sửa đi à."

"Cháu không biết."

"Vậy làm sao bây giờ?" Chú Trần rất buồn bực, "Sao lúc thuyền lại đây mày không bảo người mang đi sửa?"

"Cháu quên mất." Thẩm Đông ngồi lên mép giường, đúng thật là quên mất, khoảng thời gian này hầu như đều ở cùng với Tào Mộc, không cảm nhận được nỗi khổ khi mất đi phương thức giải trí của máy tính, cho nên lúc thuyền tới hắn quên mất cần phải gọi người đưa máy tính đi sửa.

"Bộ bài lần trước chú mang về mày để ở đâu?" Chú Trần hỏi.

"Ngăn thứ ba trong ngăn kéo bên cạnh hòm tài liệu..." Thẩm Đông giật mình, "Cháu không biết đánh bài."

"Ai muốn đánh với mày, chú bói toán," Chú Trần thở dài, "Sửa xong được cái máy này cũng phải chờ hai tháng, chú bói được hết cho người trong thôn."

Thật có lỗi với chú Trần.

Thẩm Đông thả bộ đàm xuống, nghĩ hay là ngày mai cứ qua sửa thử xem, chú Trần không giống hắn, ngày tháng đặt ở đó, lúc trực ban không có gì để tiêu khiển cũng quá khổ.

Hắn cầm lấy cốc uống một ngụm nước, quay người định nằm xuống giường, đột nhiên nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có một cái bóng đen đang lay động, làm hắn sợ nhảy dựng lên, đầu gối đập lên ván giường.

"Ai!" Thẩm Đông ôm đầu gối hô một tiếng.

Thật ra lúc gọi, hắn đã kịp phản ứng được, còn có thể là ai nữa.

“Tôi, Tào Mộc.” Tào Mộc dán khuôn mặt mang theo nụ cười lên cửa kính cửa sổ, còn gõ nhẹ lên cửa kính một cái.

“Làm, làm gì…thế?” Thẩm Đông hơi bất ngờ, trước đó Tào Mộc nói mệt muốn đi ngủ, giờ chưa được mấy tiếng, đã nửa đêm chạy tới.

“Tôi vào được không?” Tào Mộc cẩn thận hỏi một câu, “Tôi ở một mình chán lắm, cũng không có ai để nói chuyện cả.”

“Cửa không, không khóa.” Thẩm Đông phất tay, nằm sấp lên gối.

“Anh buồn ngủ à?” Tào Mộc vào phòng, đứng cạnh giường, mắt nhìn xuống Thẩm Đông.

“Ừ,” Thẩm Đông trở mình, “Cậu muốn nói chuyện à?”

“Anh ngủ rồi thì không nói chuyện,” Tào Mộc cười, quay người ngồi lên ghế nhỏ cạnh cửa, dựa vào tường nhắm mắt lại, “Tôi cũng không phải nhất định muốn nói chuyện, tôi chỉ không muốn ở một mình thôi, trước đây có ông nội, sau đó lại ngày nào cũng ở trong phòng trực với anh, mấy ngày nay ở một mình liền cảm thấy không thoải mái.”

“Không, không thoải mái?” Thẩm Đông nhíu mày, vết thương trên lưng vẫn chưa khỏi à?

“Chính là trong lòng không thoải mái đó, muốn khóc.” Hai mắt Tào Mộc hé ra, nhìn hắn.

“À,” Thẩm Đông thở phào nhẹ nhõm, cũng nhắm mắt lại, qua mất phút, hắn ngồi dậy, nhìn chằm chằm Tào Mộc, cuối cùng chắc chắn người nọ định dựa vào chỗ tường đó ngủ, hắn đập đập lên ván giường, “Này.”

“Nói chuyện?” Tào Mộc mở mắt ra.

“Không, không nói chuyện, cậu….buồn, buồn ngủ à?”

“Ừ, anh không phải đang ngủ à, tôi không ngủ thì làm gì?”

“Ngồi ngủ?”

“Ừ,” Tào Mộc ngáp một cái, “Tôi thế nào cũng ngủ được.”

“Lúc cậu ngủ không biến lại thành cá à?” Thẩm Đông thấy hơi kỳ lạ, biến lại thành cá trôi mình trong nước sẽ thoải mái hơn chứ.

“Nguy hiểm.” Tào Mộc cười.

“…À.” Thẩm Đông ngồi dậy, xuống giường, cầm từ trong ngăn kéo ra một tấm chăn len gấp gọn lại, đặt xuống bên cạnh gối của mình, “Lên đây đi.”

“Ngủ cùng nhau? Được!” Tào Mộc nhảy lên, nhảy đến bên cạnh hắn, giơ tay sờ lên giường, “Tôi còn chưa ngủ trên giường bao giờ!”

Thẩm Đông ngủ dựa vào tường, hắn vốn định ngủ ở bên ngoài, mà nghĩ tới bên cạnh mình là người chưa bao giờ ngủ trên giường, buổi đêm có lẽ sẽ bị người này đá cho một cái lăn xuống giường, hắn vẫn chọn nằm trong.

Tào Mộc nằm bên cạnh hắn, gối lên chăn len cuộn người lại, hưng phấn lăn qua lăn lại không ngừng: “Cảm giác kỳ lạ thật đấy! Thật là dễ chịu!”

Chăn mùa hè của Thẩm Đông tổng cộng là hai cái chăn len, một cái làm gối cho Tào Mộc, còn một cái hắn mới vừa đắp kín đã bị Tào Mộc cuốn đi, kéo lại đắp lên, Tào Mộc xoay người cái lại bị cuốn đi.

Ban ngày ở trên đảo rất nóng, nhưng buổi tối vẫn rất lạnh, hắn kéo vài lần xong liền bắt đầu hối hận gọi Tào Mộc lên giường ngủ.

“Thẩm Đông, anh nói….” Tào Mộc lại trở mình, một lần nữa cuốn chăn đi.

“Tôi nói ông cụ nhà cậu!” Thẩm Đông không thể nhịn nổi nữa, đập một cái lên lưng cậu.

“A!” Tào Mộc đột nhiên rướn người dậy hét lên với hắn, “Thẩm Đông, anh còn như thế là tôi đánh lại thật đấy!”

“Cậu cứ lăn qua lăn lại cướp chăn nữa thì cậu về ghế ngồi xổm ngủ đi!” Thẩm Đông tàn nhẫn kéo chăn len lại che lên người mình.

“A,” Tào Mộc ngây người một lúc mới hiểu ra, “Tôi không để ý, tôi không động đậy nữa.”

Tào Mộc nói xong câu này, lập tức đàng hoàng, không cử động nữa, nghiêng người nhìn Thẩm Đông, hơi thở liên tục phả vào cổ Thẩm Đông,

“Tào Mộc…” Thẩm Đông thở dài.

Hắn định nói cậu thở vào tôi, mà còn chưa đợi hắn nói ra, Tào Mộc đột nhiên nhích lại gần người hắn, cánh tay cũng duỗi tới, ôm lấy eo hắn, một chân gác lên đùi hắn.

Cả người Thẩm Đông đều cứng lại.

**có vẻ như tên Nhật Bản trong cách nghĩ của người Trung là tên gồm 4 chữ Hán và kết thúc bằng chữ (ko)*

9. Chương 9: Lên Bờ

Thẩm Đông nằm ngửa trên giường, bụng bị gác tay phải Tào Mộc, đùi bị đè đùi phải Tào Mộc, tư thế này khiến hắn qua một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Trong ký ức của hắn, thân thể bị người khác đụng vào là một cảm giác rất xa lạ, cơ bản có thể nói là không có.

Lên đảo bảy năm, ngoài lần bắt tay lúc gặp mặt lần đầu tiên giữa hắn và chú Trần, có tiếp xúc với người khác cũng chính là bắt tay với thuyền trưởng.

Nếu như Tào Mộc tính là người, trước đó lại cũng có chạm vào mấy lần, đập cho cậu mấy cái…

Mà so với tiếp xúc trên diện tích rộng như trước mắt, mấy cái đó căn bản đến cái rắm cũng không tính!

Da dẻ nhẵn mịn của Tào Mộc dán chặt trên người hắn, những nơi bị đụng tới trên bụng và đùi đang nóng lên như bị lửa đốt, thêm vào không biết là vì bị đè hay là sốt sắng, Thẩm Đông luôn cảm thấy tim nhảy ra đến bụng đến đùi.

"Cậu…" Thẩm Đông vỗ lên tay Tào Mộc.

"Hả?" Tào Mộc đáp một tiếng, mới có mấy phút ngắn ngủi như vậy, trong giọng cậu đã lộ rõ mơ màng.

"Cậu lạnh à?" Thẩm Đông nghiêng mặt đi nhìn cậu.

Tào Mộc mơ màng mở mắt ra, cũng nhìn lại hắn: "Không lạnh, anh lạnh thì anh đắp kín đi, tôi không cần đắp, mùa đông tôi cũng ngủ như thế."

"Không, không phải," Thẩm Đông liền vỗ lên chân cậu, "Cậu sao, sao lại…phải, làm, như thế…"

"A?" Tào Mộc ngây người, thu cánh tay lẫn chân mình lại, "Đè lên anh à? Tôi không cố ý."

Tôi cũng có nói cậu cố ý đâu.

Thẩm Đông thở phào nhẹ nhõm: “Không, không…”

“Không à?” Tào Mộc mới vừa thu tay lại, liền đưa tới, chân cũng gác trở lại trên đùi hắn, “Tôi cứ nghĩ là đè lên anh.”

“Không nói cậu cố ý.” Thẩm Đông thở dài.

“A,” Tào Mộc hơi do dự rồi lại rút tay chân về, nằm ngửa mặt lên, “Anh phiền phức thật.”

Thẩm Đông không lên tiếng, hắn không biết nên ứng đối tiếp thế nào.

“Tôi ngủ với ông nội chỉ ôm cánh tay ông,” Tào Mộc nằm một lúc lại nở nụ cười, “Không hiểu sao nằm bên cạnh anh lại không muốn chỉ ôm tay.”

“Ngủ đi.” Thẩm Đông nhắm mắt lại.

“Anh có bạn gái không?” Tào Mộc đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến Thẩm Đông hơi kinh ngạc, Tào Mộc còn biết bạn gái là chuyện gì kia à?

“Không.” Hắn nhắm mắt lại trả lời, người ngây ngẩn trên đảo mấy năm không lên bờ như hắn đi đâu quen được bạn gái, cho dù có đi nữa, cũng đã chia tay từ lâu.

Huống hồ là…

“Chị tôi bảo sau này có thể ôm bạn gái ngủ.”

Thẩm Đông sặc một cái, giờ càng không biết nên đáp thế nào, chị gái kiểu gì vại?

Xem ra người mang Dư Tiểu Giai đi là bạn trai cô, ít nhất cũng là một người có thể khiến cô biết bạn gái là thế nào, nghĩ như vậy, Thẩm Đông đột nhiên có chút bất an mơ hồ, hắn không biết có phải mình bi quan quá hay không, luôn cảm thấy Dư Tiểu Giai thật sự là lành ít dữ nhiều.

“Anh ôm bao giờ chưa?” Tào Mộc tiếp tục hỏi câu làm cho không ai có thể trả lời được.

“A?”

"Ôm bạn gái đó, giờ không có, trước đây có không? Đã ôm chưa?"

Thẩm Đông cảm thấy phán đoán trước đó của mình về Tào Mộc hình như có hơi sai lệch rồi, không được chuẩn cho lắm, mấy nội dung Tào Mộc nghĩ trong đầu hình như là gì đó hơn hắn tưởng nhiều lắm.

Tào Mộc rất hào hứng, vẫn đang đợi câu trả lời của hắn, Thẩm Đông thở dài: "Không, tôi, tôi không muốn…ôm con gái."

"Tại sao?" Tào Mộc có vẻ là thấy hơi lạ.

"Cậu muốn à?" Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu, hắn còn tưởng con cá này không mở mang đầu óc lắm cơ, xem ra là hắn đánh giá thấp?

"Không muốn," Tào Mộc nở nụ cười, "Tôi hỏi anh mà, sao lại thế?"

"Tôi thích ôm con trai," Thẩm Đông nhìn nụ cười của cậu, tàn bạo nói một câu.

"A?" Tào Mộc sững sờ, nhưng không chờ cho Thẩm Đông đắc ý bật cười, cậu đã nhanh chóng kéo cánh tay Thẩm Đông lại gác lên người mình, "Vậy anh ôm tôi đi, tôi là con trai này."

"Tôi…" Thẩm Đông cứng đờ người, rút tay về, đạp lên thắt lưng Tào Mộc một cái, "Xuống!"

"Thẩm Đông!" Tào Mộc bị đạp suýt nữa lăn xuống giường, tức giận nhảy lên, dùng sức đạp lên chân Thẩm Đông, "Anh cứ đánh người không chịu yên à! Tôi chọc anh ở đâu mà anh lại đánh tôi!"

Thẩm Đông một tay ôm chân một tay chỉ vào cậu: "Xuống!"

Tào Mộc cau mày, trừng hắn nửa buổi, cuối cùng cũng nhảy xuống giường, "Xuống thì xuống, ghê gớm!"

Thẩm Đông không nói chuyện nữa, nghĩ rằng Tào Mộc sẽ đi luôn, không ngờ cậu chỉ ngồi về ghế nhỏ trước đó, dựa vào tường liền nhắm mắt lại: "Lười ầm ĩ với anh."

Ha!

Thẩm Đông đập đập lên ván giường, vươn mình về phía tường, cũng nhắm hai mắt lại.

Trong trí nhớ của Thẩm Đông, hắn chưa từng có tiếp xúc thân mật với ai, ba mẹ nghiêm khắc thậm chí còn chưa từng ôm hắn một lần, càng nhiều ký ức là chỉ có mình hắn, thường là một thời gian rất dài cũng không được gặp bọn họ một lần.

Hắn đã từng khát khao, không cần ôm, chỉ xoa đầu một cái thôi cũng được, mà theo thời gian trôi qua, ý nghĩ như vậy đã không biết tung tích từ lâu, cuộc sống cô quạnh mấy năm sau khi lên đảo càng khiến hắn hoàn toàn quen thuộc với trạng thái rời xa đám đông.

Tuy rằng câu nói hắn nói với Tào Mộc là thật, phần thẳng thắn đơn thuần trên người Tào Mộc cũng khiến hắn cảm thấy thoải mái, nhưng tiếp xúc đột nhiên như vậy vẫn sẽ làm hắn chống cự, cảm thấy chỗ nào cũng không thoải mái.

Còn nữa, hắn cũng thật sự không nghĩ tới có thể thế nào với một con cá.

Thẩm Đông nhắm mắt quay mặt về phía tường suy nghĩ một lúc liền mở mắt ra, thật ra thì con cá này hình như cũng đâu có muốn thế nào đó với mình…

Thẩm Đông lặng lẽ quay đầu lại, nhờ ánh trăng nhìn Tào Mộc, thằng nhóc này nhìn có vẻ như đã ngủ, nhíu mày ngủ ngon hình như cũng say lắm.

Vô tư thật!

Rạng sáng, Thẩm Đông vẫn như cũ dựa vào đồng hồ sinh học tỉnh dậy, xuống giường rồi mới phát hiện Tào Mộc tối qua ngủ trên ghế đã không thấy đâu.

Thẩm Đông mở cửa nhìn ra bên ngoài, cũng không thấy ai, hắn cầm cốc ngồi xổm sau nhà đánh răng, Tào Mộc về nhà rồi?

Dậy sớm thật.

Thẩm Đông đi thay ca cho chú Trần nghỉ ngơi, chú Trần đang ngồi chồm hỗm trên mặt đất, trước mặt bày kín bài, trông có vẻ là đã dùng hết bốn bộ bài trước đây mang tới.

“Đấu, đấu địa…chủ à?” Thẩm Đông lại gần nhìn.

“Tự mình đấu với mình,” Chú Trần nở nụ cười, đứng lên chậm rãi xoay người, “Bói toán, giờ đang bói cho mày, mày lại đây xem thử đi.”

“Xem cũng không hiểu.” Thẩm Đông đi qua liền ấn lên công tắc máy tính, mong đợi kỳ tích xuất hiện, nghĩ tới chú Trần phải dựa vào chơi bói bài để vượt qua được một đêm trực ban, hắn cảm thấy hơi áy náy.

“Đừng ấn nữa, một buổi tối chú ấn mười mấy lần rồi,” Chú Trần dùng chân chỉa xuống bài trên mặt đất, “Lại đây, chú nói cho mày.”

Thẩm Đông cười, đi tới đứng bên cạnh chú Trần, hôm nay chú Trần còn nói rất nhiều.

Phương pháp dùng bài đoán vận mệnh này, lúc đi học rất nhiều con gái thích chơi, mà rõ ràng là không thể tin, lần nào tính ra cũng đều không giống nhau… Hắn nhờ cô bạn cùng bàn tính xem mình có thể sống bao lâu, tính bảy, tám lần, kết quả là từ 30 đến 120, số nào cũng có, hắn còn nghiêm túc nghĩ ngợi xem nên chọn tuổi nào chết thì tương đối giá trị.

"Mày xem, nửa đời trước của mày, không, gần nửa đời, trôi qua chẳng ra sao," Chú Trần chỉ vào bài, "Mày có ít bạn bè lắm đúng không?"

"Vâng." Thẩm Đông đáp một tiếng, bạn bè?

"Còn từng bị bệnh, chừng khoảng mười tuổi, không phải bị bệnh thì là gặp việc gì lớn, đúng không," Chú Trần tiếp tục chỉ vào bài nói, "Mày không muốn nói cũng không sao, chú cứ nói dựa theo bài."

"Vâng." Thẩm Đông không nhớ rõ mình đã từng bị bệnh gì, hay là đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng lúc chú Trần nói ra câu này, hắn đột nhiên bắt đầu hơi đau đầu.

"Sau đó mày lên đảo, mấy năm qua hẳn là không có việc gì, một tấm bài là lật xong, có điều sau đó hơi…không nhìn ra là chuyện gì," Chú Trần nói tới chỗ này liền nở nụ cười, "Sau này, mày sẽ không phải một mình nữa."

"Hả?" Thẩm Đông ngây người, hiện giờ cũng đâu phải chỉ có một mình, trên đảo nếu tính cả Tào Mộc, là ba người kia mà.

"Sắp yêu đương rồi đúng không, cũng không giống, khó mà nói…" Chú Trần lẩm bẩm ngồi xuống, cũng không giải thích với Thẩm Đông nữa, mà quay lại nghiên cứu mấy lá bài kia.

"Ngủ, ngủ một lúc đi." Thẩm Đông ngồi trên ghế, nhìn ghi chép trực ban đêm qua, vẫn là mỗi giờ ghi chép một lần, kể cả nội dung giống nhau, nhưng vẫn không hề lười biếng một chút nào.

Có điều, ghi chép lúc bốn giờ sáng lại có độ dài khác với bình thường, Thẩm Đông hơi bất ngờ, bọn họ trực ban chẳng mấy khi đụng phải chuyện gì.

Bốn giờ mười lăm phút, radio nhận được kêu gọi, nội dung kêu gọi: "Mặt trời mọc, chào buổi sáng, tôi là thuyền trưởng Jack."

"Chuyện này…này là, gì đây?" Thẩm Đông nhìn mấy lần mới chắc chắn mình không bị hoa mắt, ba chữ rò rành rành "thuyền trưởng Jack" ở phía trên làm cho hắn qua nửa ngày vẫn chưa phản ứng được.

"Đúng rồi, chú còn đang định hỏi mày đây, dạo gần đây không có chú, mày có nhận được kêu gọi của thuyền

trưởng Jack không?" Chú Trần trái lại rất bình tĩnh, vừa thu dọn bài trên mặt đất vừa hỏi hắn.

"Không."

"Vậy chắc là mấy hôm nay mới gửi tới," Chú Trần cười nói, "Chú vừa nghe đã biết là Hồng Kiệt, cháu nội ông cụ Hồng trong thôn, mày không lên bờ bao giờ, cho nên không biết."

"Ồ." Thẩm Đông đáp, hôm đó Hồng Kiệt cũng nói biết chú Trần ở trong hải đăng, chỉ là hắn không ngờ được Hồng Kiệt có thể lấy được radio, còn không có việc gì nửa đêm gửi phát thanh chơi.

"Thằng bé kia..." Chú Trần chỉ lên đầu, "Ở chỗ này không được tốt lắm, có một số việc rất rõ ràng, mà có một số việc lại như trẻ con không lớn, không nói rõ được là lạ ở chỗ nào."

"A?" Thẩm Đông lại kinh ngạc, cảnh tượng ngày hôm đó Hồng Kiệt chỉ lên đầu mình nói rằng đầu Tào Tiểu Ngư không tốt lắm lại thoảng qua trước mắt hắn, ầm ĩ nửa ngày rốt cuộc đầu óc ai mới có bệnh?

"Một năm thì hơn nửa năm đã ở trên thuyền cũng không lên bờ, ai cũng bảo thằng bé này kiếp trước là cá," Chú Trần thu dọn đồ đạc xong liền đi ra ngoài phòng trực, "Chú về đi ngủ, mày ngồi trực đi."

Chú Trần đi rồi, Thẩm Đông ngồi trong phòng trực bắt đầu ngây người nhìn bức tường trắng, dùng một tiếng làm thang đo, ngây người một tiếng, đến trước cửa sổ phóng tầm mắt ra xa một tiếng, tiện thể nhìn xuống, xem trên đá ngầm có Tào Tiểu Ngư màu xanh nước biển không.

Có điều nguyên một ngày, Thẩm Đông không hề nhìn thấy Tào Mộc ở gần hải đăng, tuy đã rõ ràng trong lòng, từ sau khi chú Trần về Tào Mộc chắc chắn sẽ không tới bên ngọn hải đăng nữa, nhưng hắn vẫn không hiểu sao lại hơi thất vọng, hoặc là nói, thật ra hắn rất muốn nhìn thấy Tào Mộc.

Lúc Thẩm Đông nấu mì cho mình, theo thói quen bỏ vào nhiều hơn, nấu phần cho hai người, tới lúc hắn phát hiện ra nấu nhiều, mì đã nấu xong hẳn, hắn hơi do dự, cuối cùng tự ăn hết cả nồi mì.

Sau đó, hắn ngồi bên trong phòng trực xoa bụng hơn nửa tiếng mới cuối cùng không nghĩ tới muốn nôn ra nữa.

Trực ban không có dò mìn cũng không có Tào Mộc nhạt nhẽo vô cùng, cũng may, Thẩm Đông là một người gần như đã hòa thành một thể với tẻ nhạt, hắn dựa vào ghế, bắt đầu tưởng tượng tranh vẽ trên bức tường trắng.

Một con cá, vẽ một đường, sau đó tô màu, màu cam, không, màu đen, đường trắng đen, cá ngựa vằn...

"Chào buổi tối! Mặt trăng thật là tròn! Tôi là thuyền trưởng Jack!"

Radio vẫn luôn im lặng, đột nhiên phát ra âm thanh, hơn nữa còn là tiếng la không đầu không đuôi ngập tràn sung sướng như vậy, Thẩm Đông nhìn tường sặc một cái.

"Hồng Kiệt à? Đừng có chiếm kênh…" Thẩm Đông nói một câu.

"Ôi có người à, hôm qua tôi gọi nửa ngày mà chẳng ai để ý tới tôi, hải đăng đều sắp hủy bỏ được rồi, còn sợ chiếm mất tần số," Giọng Hồng Kiệt nghe có vẻ rất vui, "Anh không phải chú Trần, chú Trần sẽ không để ý tới tôi, anh là Thẩm Đông đúng không? Hôm đó chúng ta từng gặp ở nhà của Tào Tiểu Ngư?"

"Đúng, cậu có việc gì không? Không có việc gì thì cậu cứ chờ hải đăng bị phá rồi hẵng chơi tiếp." Thẩm Đông nhấp một ngụm trà.

"Không có chuyện gì, tôi thử xem radio của tôi dùng được không thôi," Hồng Kiệt cười một mình nửa ngày, "Anh có gì cần giúp thì gọi tôi."

"Được, trò chuyện kết thúc." Thẩm Đông đã biết tại sao trước đó chú Trần lại không trả lời Hồng Kiệt, mình giờ vừa lên tiếng một cái, Hồng Kiệt có lẽ sẽ coi tần số là điện thoại buôn dưa miễn phí.

Có điều…

"Thuyền trưởng," Thẩm Đông gọi một tiếng, "Nhận được không?"

"Nhận được!"

"Ngày mai cậu tới đây một chuyến được không, đưa máy tính của tôi lên bờ sửa…."

"Muốn tôi lên bờ?" Hồng Kiệt có vẻ rất không muốn, "Tôi thuộc về biển cả, thuộc về thuyền của tôi! Tôi vẫn chưa muốn lên bờ! Trò chuyện kết thúc!"

Thẩm Đông cười bất đắc dĩ, không nói thêm nữa, viết xuống trên bản ghi chép câu nói liên quan tới mặt trăng rất tròn của thuyền trưởng Jack, không ghi cuộc nói chuyện của mình và cậu ta vào.

Thẩm Đông cả một buổi tối đã nhìn tường vẽ không biết bao nhiêu là tranh, màu nước, sơn dầu, tranh phác họa, còn là trình độ của đại sư, lúc rạng sáng hắn rất hài lòng chậm rãi xoay người, đứng trước cửa sổ làm một bài tập thể dục tự mình nghĩ ra.

Theo thói quen nhìn thử rặng đá ngầm bên ngoài cửa sổ, đương nhiên sẽ không nhìn thấy người quen.

Sau khi giao ban với chú Trần, Thẩm Đông định đi dạo trên đảo, hắn định đi tìm Tào Mộc.

Có điều hắn đi xong được nửa đảo, không nhìn thấy Tào Mộc, nhưng lại thấy một con thuyền.

Con thuyền này khiến hắn sững người ngay tại chỗ.

Đừng nghĩ Thẩm Đông sững sờ ở hải đăng bảy năm, ngọn hải đăng chính là vì thuyền bè mà xây dựng lên, nhưng nói thật, bình thường cũng chẳng mấy khi nhìn thấy thuyền, hơn nữa có nhìn thấy cũng là những con thuyền đúng quy củ, thuyền giống như con thuyền giờ đang dừng phía trước hắn 200 mét trên mặt biển, mới là lần đầu tiên thấy.

Con thuyền này rất lớn, nhưng lại rất phức tạp, mấu chốt nhất trên con thuyền buồm trang trí không ra ngô ra khoai gì hết này, là một cánh buồm màu đen khiến người ta chẳng biết nên bày ra vẻ mặt gì để nhìn, Thẩm Đông nhìn hình đầu lâu chắc được dùng nước sơn trắng vẽ trên cánh buồm đen kịt…. Cướp biển này cũng chuyên nghiệp thật….

Con thuyền này, khỏi cần nghĩ, nhất định là thuyền của Hồng Kiệt.

Thẩm Đông hơi híp mắt lại, quả nhiên nhìn thấy Hồng Kiệt đang đứng dưới cánh buồm, khiến cho hắn giật mình là, trong tay Hồng Kiệt ấy vậy mà cầm lá cờ nhỏ hai mặt, đang nghiêm trang giơ cờ tín hiệu đúng tiêu chuẩn về phía hắn, xin phép được cập bờ.

Thẩm Đông không có hứng thú gì cùng Hồng Kiệt chơi trò thuyền trưởng cướp biển xin đổ bộ, nhưng ngay vào lúc hắn định quay người trở về nhà, hắn nhìn thấy một vệt xanh lam phía sau Hồng Kiệt.

Màu sắc kiều diễm mỹ lệ, ở giữa màu nước biển vẫn có thể nổi bật sáng rõ này, Thẩm Đông rất quen thuộc, đây là bộ quần áo hắn cho Tào Mộc.

Tào Mộc và Hồng Kiệt cùng tới đây, hắn thở dài, do dự mấy giây, cởi áo phông xanh biếc mỹ lệ trên người mình ra, giơ cờ tín hiệu tự mình tìm chỗ dừng thuyền đi tới chỗ Hồng Kiệt bên kia.

Cũng không lâu lắm, thuyền trưởng Jack mắt chột và Tào Mộc cùng nhau lên bờ, ngày hôm nay, bịt mắt của thuyền trưởng đeo trên mắt trái.

“Chào buổi sáng!” Hồng Kiệt phất tay.

“Chào buổi sáng!” Thẩm Đông cười, xoay mặt qua nhìn Tào Mộc, “Cậu đi đâu đây?”

“Đi biển, cùng với người này,” Tào Mộc tiến đến sát bên người Thẩm Đông, chỉ vào Hồng Kiệt, “Anh có nhớ người này là ai không?”

“Thuyền trưởng,” Thẩm Đông trả lời cậu, “Ja, Ja…”

"Jack! Thuyền trưởng Jack!" Hồng Kiệt la to, "Thôi vô dụng, hôm nay tôi đã nói với cậu ấy tôi là thuyền trưởng không dưới hai mươi lần rồi mà cậu ấy vẫn không nhớ ra được, xem ra đầu óc càng ngày càng tệ đi!"

"Không tệ," Tào Mộc cười rất thờ ơ, "Tôi nhớ được Thẩm Đông mà, không tệ."

"Thôi, không so đo với cậu, cậu không nhớ được thì thôi," Hồng Kiệt cũng không để ý lắm, đi tới trước mặt Thẩm Đông vỗ vai hắn, "Tôi đến giải cứu anh."

"A?" Thẩm Đông ngạc nhiên.

"Anh không phải định đi sửa máy tính à? Tôi đến đón anh này, đi thôi," Hồng Kiệt phất tay một cái, "Anh đi lấy máy tính đi, tôi ở trên thuyền chờ anh."

"Anh muốn lên bờ à?" Tào Mộc rất vui vẻ nhìn hắn, "Tôi cũng đi."

Thẩm Đông không biết "Đưa máy tính tôi lên bờ sửa" sao lại biến thành "Cùng lên bờ sửa máy tính" rồi, mà giờ trọng điểm cũng không phải là cái này, trọng điểm bây giờ là – lên bờ.

Một người bảy năm đều trải qua trên đảo, đột nhiên phải lên bờ, điều này khiến Thẩm Đông đột nhiên hơi khó chấp nhận, nhìn chằm chằm nước biển nửa buổi không hề nhúc nhích.

10. Chương 10: Tào Cá Nhỏ Bực Rồi

Thẩm Đông không có quá nhiều thời gian để đấu tranh tư tưởng bản thân vs. bản thân, Hồng Kiệt rất tích cực thúc giục hắn đi lấy máy tính, toàn tâm toàn ý muốn giải cứu hắn, Tào Mộc cũng giục cùng, ngoài lúc đến miếu thờ trộm đồ ăn thì bình thường cậu cũng chẳng lên bờ mấy lần, giờ lại là mấy người đi cùng nhau, cậu còn hào hứng hơn cả Hồng Kiệt, tuy rằng cậu vẫn không nhớ ra được thuyền trưởng Jack là ai.

"Ở đây…đợi, đợi tôi." Thẩm Đông cảm thấy đầu lại đang sưng lên, hắn chỉ vào một tảng đá ngầm cạnh bờ, còn thiếu điều vẽ một vòng tròn bắt hai người này đứng vào giữa.

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Sao lại phải đứng ở đây?" Hồng Kiệt kháng nghị.

"Bảo cậu ở đây thì cứ chờ ở đây đi, hỏi làm gì." Tào Mộc nhìn gã.

"Tớ còn định đi gặp chú Trần mà."

“Chú Trần là ai?”

“Là bác trai béo bên trong hải đăng đấy, lâu lắm rồi tớ không gặp bác ấy, chào hỏi thôi.”

“Cậu là ai?”

“Tớ là thuyền trưởng! Tào Tiểu Ngư cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà giờ vẫn không nhớ ra được?”

“Thuyền trưởng là ai vậy?”

Thẩm Đông chỉ vào hai người bọn họ, không nói nên lời, đứng tại chỗ vài giây rồi quay người bỏ đi.

Thẩm Đông chưa nói với chú Trần rằng lấy máy tính lên bờ sửa, hắn không muốn để chú Trần biết hắn quen với Hồng Kiệt, lo lắng hơn là chú Trần biết đến sự tồn tại của Tào Mộc.

“Mày sửa được à?” Chú Trần nghe thấy hắn nói muốn mang máy tính đến phòng hắn sửa thì rất kinh ngạc.

“Không, không…biết.” Thẩm Đông gỡ hết dây dợ xuống dưới, tìm một cái thùng to cho máy vi tính vào, màn hình vẫn là kiểu màn hình đầu to, hắn cũng không rõ liệu có ai có thể sửa được cái thứ này hay không.

“Vậy mày cứ thử xem, coi như giải trí.” Chú Trần nở nụ cười.

“Vâng.” Thẩm Đông một tay ôm màn hình, một tay mang thùng máy ra ngoài, máy vi tính này luôn cùng hắn, từ lúc hắn lên đảo tới giờ chưa hề rời đi một lần.

Hồng Kiệt dừng thuyền ở một phía khác của đảo, cách bờ một đoạn, đá ngầm trong nước rất nhiều, thuyền của Hồng Kiệt cũng không phải rất nhỏ, không có cách nào tới gần được.

Thẩm Đông nhìn cậu ta nhanh nhẹn mặc nguyên quần áo nhảy xuống nước, sau đó quay người đưa tay ra: “Đưa tôi.”

“Sao, sao cơ?” Thẩm Đông sững sờ.

“Tôi mang tới chứ sao,” Hồng Kiệt rất vội, “Nhanh đưa tôi, tôi đạp nước cái là vác được qua.”

“Nặng.” Thẩm Đông hiểu ra là cậu ta định đạp nước qua đó, lập tức do dự, thùng máy còn tàm tạm, nhưng màn hình đầu to thật sự nặng không nhẹ, huống hồ là Hồng Kiệt còn mặc một bộ quần áo.

Thật ra hắn có hơi không hiểu nổi, tại sao Hồng Kiệt lại mặc nguyên một bộ quần dài quần cộc áo khoác áo trong không rõ màu sắc gì, như thể Cái Bang.

"Tôi là thuyền trưởng, anh có nghe mệnh lệnh không đấy?" Hồng Kiệt hơi không nhịn được, tặc lưỡi, "Đưa cái màn hình đầu to kia cho tôi, thùng máy kia đưa cho Tào Tiểu Ngư cầm."

"Đây, đây." Thẩm Đông lười nói nhiều, đưa đầu to đặt xuống trên tay Hồng Kiệt.

Hồng Kiệt lảo đảo mới đứng được vững, vừa nhìn đã biết là đánh giá thấp trọng lượng của đầu to, nhưng cậu ta lảo đảo xong vẫn dứt khoát giơ đầu to lên, quay người đi xuống nước sâu.

Thẩm Đông nhìn theo cậu ta, nhìn xem liệu có kỳ tích xuất hiện không.

Ba giây sau, kì tích xuất hiện

Hồng Kiệt và Đầu to cùng nhau chìm vào trong nước biển.

"Không thấy cậu ta đâu nữa rồi." Tào Mộc nói.

"Giỏi thật," Thẩm Đông thở dài, "Hai người chờ, chờ tôi, tôi đi lấy, lấy thẻ."

Trên người Thẩm Đông luôn để mấy trăm đồng một thời gian dài, như thể đồ kỷ niệm, sắp mòn trọc một góc rồi vẫn không có chỗ để tiêu, giờ thì tốt, không chỉ có thể tiêu hết, còn tiện thể dùng luôn tiền bên trong thẻ lương.

Lúc tìm thẻ hắn lục lọi nửa ngày, kéo hết tất cả ngăn kéo ra mới phát hiện thẻ không biết từ lúc nào đã rơi đến phía sau mặt bàn.

Lúc hắn nhặt tấm thẻ đầy bụi lên, cảm tưởng cái thẻ cũng sắp khóc lên, lên đảo bao năm như vậy, cuối cùng cũng coi như có người muốn dùng nó.

Cầm thẻ trở lại bên bờ, Hồng Kiệt và Tào Mộc đang giơ Đầu to dốc nước ra, Thẩm Đông không biết nên cổ vũ bọn họ hay là cười nữa.

"Bỏ, bỏ đi," Hắn đi qua dùng ngón tay gõ lên màn hình, "Vô dụng thôi."

"Cậu làm hỏng cái này rồi!" Tào Mộc rất nhanh đã hiểu ra được màn hình hỏng, nói to với Hồng Kiệt.

"Vốn đã hỏng rồi!" Hồng Kiệt cũng kêu to.

“Đừng có kiếm cớ,” Tào Mộc liếc cậu ta một cái, “Thuyền trưởng Jack ạ.”

“Tớ không kiếm cớ!” Hồng Kiệt khó chịu tiếp tục chống chế, sau đó rất vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn Tào Mộc, “Cậu nhớ ra tớ là ai rồi?”

“Ừ, nhớ ra rồi.” Tào Mộc cười.

“Đúng là không dễ dàng.” Hồng Kiệt thở ra một hơi thật dài.

Trên thuyền của Hồng Kiệt chất đầy đồ ngổn ngang, Thẩm Đông nhìn thấy ba cái thùng dầu hơi giật mình, trước đó hắn vẫn cho rằng thuyền cướp biển của thuyền trưởng Jack là thuyền buồm.

“Thế nào, bất ngờ đúng không,” Hồng Kiệt đá lên thùng dầu, “Bình thường tôi cứ bơi đi tùy tiện thôi, lúc nào có việc mới dùng đến động cơ.”

Đúng là rất bất ngờ, Thẩm Đông không nói gì, ngồi xuống trên một thùng dầu.

“Xuất phát! Tào Tiểu Ngư đi quan sát!” Hồng Kiệt khởi động thuyền.

“Quan sát cái gì?” Tào Mộc ngồi trên boong thuyền không hiểu nhìn cậu ta.

“Quan sát tình hình trên biển chứ gì, xem xem có kẻ địch nào không.”

“Tớ không quan sát,” Tào Mộc cau mày, “Quá là ngu, cướp biển không thèm lái thuyền cùi thế này.”

“Chẳng biết hợp tác gì cả, không vui.” Hồng Kiệt bất mãn liếc nhìn cậu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lái thuyền về hướng làng trên bờ.

Cách bờ càng gần, Thẩm Đông càng căng thẳng, hắn cũng không biết mình đang căng thẳng gì, có lẽ là bởi vì bỏ đàn sống riêng quá lâu, bỗng nhiên phải trở về với đoàn người làm hắn không quen được.

Có lẽ bởi vì gì đó khác, hắn luôn cảm thấy kể cả mình không có mấy năm ngẩn ngơ trên đảo, chỗ đông người cũng sẽ khiến hắn không muốn lại gần như vậy thôi.

Tào Mộc rất vui vẻ, ngồi ở mũi thuyền nhìn chăm chú về phía kia, mặt mong đợi.

“Anh định đi rút tiền đúng không?” Hồng Kiệt ở đuôi tàu gọi Thẩm Đông, gã nhìn thấy thẻ trong tay Thẩm Đông.

"Ừ," Thẩm Đông gật đầu.

"Vậy chúng ta đi lên trên trấn, trên trấn có ngân hàng, anh rút tiền xong thì một lần nữa mua máy tính?" Hồng Kiệt suy nghĩ, "Trong thôn chỉ có một người sửa được máy tính, bình thường đều sửa đài hay tivi gì thôi, chỗ đó chắc chắn không mua được, nhưng trên trấn có một tiệm bán máy tính…"

Thẩm Đông không nói gì, hắn đột nhiên có kích động mãnh liệt, muốn nhảy xuống biển bơi về lại đảo.

Lên bờ, đi lên trấn, rút tiền, mua máy tính?

Một loạt việc này khiến cho ngay cả hơi thở của hắn cũng lắp bắp đi, hắn cảm thấy mình căn bản không có khả năng làm trôi chảy một loạt những việc này.

Căn bản không có khả năng!

"Dừng lại!" Thẩm Đông đứng lên, giơ tay với Hồng Kiệt.

"Làm sao thế? Sắp đến rồi, còn thêm hai mươi phút nữa là đến, dừng lại làm gì?" Hồng Kiệt sửng sốt.

Thẩm Đông không biết phải giải thích thế nào, không thể làm gì khác hơn là lặp lại một lần nữa: "Dừng lại."

"Sao lại thế?" Tào Mộc cũng sửng sốt, quay đầu lại nhìn hắn.

"Cứ, cứ dừng…lại trước đã," Giọng Thẩm Đông hơi uể oải, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế, chưa lên được bờ hắn đã bị hạ đường huyết.

Hồng Kiệt không hiểu, nhưng vẫn tắt động cơ đi, thuyền mất đi động lực, từ từ trôi trên mặt nước.

"Tôi…" Thẩm Đông chậm rãi ngồi trở về trên thùng dầu, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên thái dương.

Hồng Kiệt nhìn hắn đến nửa ngày mới nói một câu: "Anh thật sự là, ở trên đảo quá lâu rồi, phải không?"

Thẩm Đông không nói gì, chắc là vậy đi.

"Anh sợ à?" Tào Mộc ngồi xổm bên cạnh hắn, hỏi một câu.

"Hả?" Thẩm Đông không ngờ Tào Mộc sẽ nói ra từ "sợ" này, trong lòng bị quất nhẹ một cái, không sai,

đúng là sợ, không biết là sợ điều gì, nhưng chính là sợ.

"Lần đầu tiên tôi đến làng cũng sợ," Tào Mộc nói nhỏ, "Ông nội mang tôi đến, tôi còn không dám cả lên bờ, chỉ giấu mình ở trong nước, sau đó liền bơi đi."

Thẩm Đông nhanh chóng liếc mắt nhìn Hồng Kiệt, hắn sợ Hồng Kiệt nghe thấy lời Tào Mộc nói sẽ tò mò, nhưng lực chú ý của Hồng Kiệt đã không đặt trên hai bọn họ, còn đang nằm nhoài trên đuôi tàu nghiên cứu tay lái của gã.

"Nhưng mà," Tào Mộc tiếp tục nói rất nhỏ, "Sau này sẽ không sợ nữa, thật ra cũng không có gì đáng sợ cả đâu, có tôi bên cạnh anh mà, cả thuyền trưởng nữa."

Thẩm Đông quay đầu nhìn Tào Mộc, đây là lần đầu tiên trong bao năm như vậy hắn được người ta dùng giọng điệu nhỏ nhẹ tinh tế như vậy an ủi, an ủi hắn còn là một con cá hắn đã cho rằng chẳng hiểu cái rắm gì.

"Ừ." Hắn chỉ có thể ừ, không biết nên nói gì nữa.

"Vậy thì đi thôi," Tào Mộc nghiêng đầu qua chỗ khác gọi, "Thuyền trưởng, lái thuyền đi!"

"A?" Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm, vậy coi như dỗ xong? Chỉ một câu nói, nói xong là xong?

"Rồi! Tiếp tục tiến về phía trước! Căng lái về bên phải!" Hồng Kiệt cũng mặc kệ là tình huống thế nào, dù sao Tào Mộc cũng đã hô lái thuyền rồi, cậu ta không thèm quay đầu lại, khởi động thuyền, trong nháy mắt động cơ nổ vang lên, đã vùi lấp Thẩm Đông, quên sạch còn định nói gì nữa.

Thẩm Đông lấy tay ấn lên thái dương của mình, thôi, lái đi, lên bờ thì lên bờ, còn có thể chết trên bờ được chắc, hắn cũng đâu phải cá.

Hồng Kiệt dừng thuyền ở một bến tàu cũ cách làng rất xa, bên trong bến tàu đều là thuyền cũ của ngư dân, dưới ánh mắt trời lại lộ ra nét cô đơn khó nói rõ.

Thẩm Đông nhìn mà hơi bần thần.

"Đi thôi," Hồng Kiệt nhảy xuống khỏi thuyền, quần áo trên người còn đang nhỏ nước tong tong, "Bọn mình không đi vào làng, không là ông nội tớ nhìn thấy tớ lại trói tớ trong nhà mất, bọn mình đi lên trấn luôn."

"Xa không?" Tào Mộc nhảy xuống theo.

"Không xa, có xe khách, bọn mình chặn xe đi nhờ cũng được, nhiều lắm."

“Bao…bao lâu?” Thẩm Đông đuổi theo một câu, hắn biết tại sao Tào Mộc lại hỏi như vậy, thời gian dài có lẽ sẽ khiến Tào Mộc không thoải mái.

“Gần lắm, đi qua đi lại thêm với rút tiền, chắc khoảng một tiếng là đủ, chỉ là không biết anh mua máy tính bao lâu thôi,” Hồng Kiệt giơ tay che lại ánh nắng chiếu thẳng tới, nhìn ra ngoài khơi, “Tôi sẽ dẫn hai người đi nhanh về nhanh, tôi không thể rời biển quá lâu được.”

“Cái gì?” Thẩm Đông nhìn theo cậu ta, may mắn là một người nói lắp, cho nên hắn nói chuyện rất chậm, suýt nữa thì bật ra câu hỏi cậu cũng là cá à?

“Tôi thuộc về biển cả mà! Không có nước biển là tôi sẽ không có tinh thần, tôi là người con của biển cả!”

“Tớ mới là.” Tào Mộc nói.

“Cậu không phải, cậu là lớn lên ở trong biển.”

Thẩm Đông cảm thấy mình đi trên đường nhỏ trong thôn trấn vẫn luôn có cảm giác khó chịu cả người, cảnh tượng xa lạ, biển rộng thay đổi góc độ xuất hiện trong tầm mắt, thậm chí ngay cả mùi tanh của biển trong không khí không giống với trước đó cũng làm cho hắn bất an mãnh liệt.

Mà khiến hắn khó chịu, không chỉ đơn giản là vì đây là lần đầu tiên mình lên bờ sau bảy năm lên đảo, mà còn bởi vì hắn cảm thấy ba người bọn họ quả thực trông rất nổi bật.

Đi đầu chính là thuyền trưởng cướp biển chột mắt giả Hồng Kiệt đã chuyển bịt mắt sang mắt phải, quần áo trên người đã không nhìn rõ màu sắc lại còn ướt sũng, sau đó là Tào Mộc xanh nước biển đang hóng hớt hết đông lại tây, cuối cùng chính là bản thân một màu xanh biếc, trên mặt mình hắn là vẻ mặt bất đắc dĩ lại mờ mịt lại mang theo cảm giác không dám ngước mắt nhìn mọi thứ, như kẻ trộm.

Thực sự là quá đặc sắc! Thẩm Đông cảm thấy mình sắp đi quẹo chân luôn!

Bọn họ không vào trong làng, Hồng Kiệt dẫn bọn họ đi theo đường nhỏ ngoài làng, từ xa có thể nhìn thấy được từng ngôi nhà nhỏ, lưới đánh cá phơi trên đất trên tường, còn có vài con thuyền không thể dùng nữa đang dựa lên tường.

Trong làng rất yên ắng, Thẩm Đông nhìn về phía kia, hắn nhớ tới lần đầu tiên mình tới đây, ngôi làng này cũng yên tĩnh như vậy, ngay cả người cũng không thấy mấy.

Rất tốt.

“Khát.” Tào Mộc cúi đầu đi một đoạn rồi nói một câu.

Thẩm Đông có hơi căng thẳng, lúc Tào Mộc trực ban cùng hắn sẽ hỏi xin hắn một cốc nước, không hẳn là lần nào cũng uống cạn, có lúc cậu sẽ ngậm một ngụm nước trong miệng, đó chính là lúc Thẩm Đông được yên bình nhất.

Hắn hơi lo lắng Tào Mộc liệu có thể nào không chịu nổi, sau đó biến thành một viên sủi trên đường không… Hắn không thể tưởng tượng ra nổi tình cảnh một con cá hề giãy dụa trên con đường nhỏ ngoài làng chài.

"Tớ không có tiền, chốc nữa lên trấn bảo Thẩm Đông mua nước cho cậu uống, xe tiện đường sắp tới ngay rồi đây." Hồng Kiệt sắp xếp.

"Cậu…" Thẩm Đông đi tới bên cạnh Tào Mộc, nhìn lên mặt cậu.

"Không sao, chỉ là khát thôi," Tào Mộc nở nụ cười, đắc ý nói, "Tôi ở phòng trực cả một đêm cũng không sao mà."

"Chốc nữa mua cho cậu một thùng nước." Thẩm Đông nói.

"Anh có tiền thật đấy," Hồng Kiệt quay đầu lại, "Ơ, anh không phải hơi nói lắp à, sao giờ lại không lắp…"

"Không được nói!" Tào Mộc vừa nghe thấy câu này liền cuống lên, hô to một tiếng, tranh một bước chắn giữa Thẩm Đông và Hồng Kiệt.

"Tại sao?" Hồng Kiệt rất mông lung.

"Nói anh ấy như thế là anh ấy sẽ đánh." Tào Mộc lui lại, còn duỗi tay tới nắm lấy cánh tay Thẩm Đông, sợ hắn giận lên sẽ cho Hồng Kiệt một chưởng.

"Như thế? Thế nào?" Hồng Kiệt tiếp tục mông lung.

"Im đi," Thẩm Đông nhắm mắt lại hít một hơi, đánh lên cánh tay mình, "Không, không đánh cậu, ta."

"Thế sao anh lại đánh tôi!" Tào Mộc ngây người, "Cậu ấy cũng nói anh, sao anh lại không đánh cậu ấy! Anh chỉ đánh tôi! Tôi trông như sẽ không đánh trả à?"

Thẩm Đông bị cậu ta hỏi đến nửa buổi vẫn không nói nên lời, nửa buổi mới rặn ra được một câu: "Cam lòng đi!"

Tào Mộc nhíu mày chỉ vào hắn, vừa định nói gì đó nữa, Thẩm Đông liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng động cơ máy kéo, tiếng động còn cách rất xa, nhưng lại khiến cả người hắn lạnh toát, cắn răng mới đè nén được kích động muốn lùi lại trốn sau người Tào Mộc.

"A! Xe đi ké tới rồi!" Hồng Kiệt rất vui vẻ xoay người, dừng ở ven đường, "Chúng ta ngồi xe này đi lên trấn, nhanh thôi là đến."

"Cái xe này còn nát hơn thuyền của cậu nữa." Tào Mộc híp mắt lại nhìn thử máy kéo đang lái từ xa tới.

"Thuyền của tớ không nát! Cậu thì biết cái gì, thuyền của tớ là tang thương, nó cùng tớ phiêu bạt trên biển lâu như vậy, nó chính là chứng nhân tớ chống chọi với biển cả!" Hồng Kiệt vừa vẫy tay với máy kéo vừa nói.

"Chống chọi? Cậu không phải người con của biển cả à, cậu còn định chống lại ba cậu nữa?" Tào Mộc nở nụ cười.

"Cậu…" Hồng Kiệt giơ tay lên, không biết phải phản bác thế nào.

"Ba đánh con cũng là chuyện bình thường," Thẩm Đông nói một câu, lùi lại phía sau hai người bọn họ, trên máy kéo ngoài lái xe, bên trong thùng xe còn có ba bốn người phụ nữ, Thẩm Đông đã có thể nghe thấy tiếng nói cười của họ, trên gáy cũng lấm tấm mồ hôi.

"Đúng! Thẩm Đông nói đúng! Tào Tiểu Ngư cậu chẳng hiểu gì cả." Hồng Kiệt thở phào nhẹ nhõm, rất vui vẻ tiếp tục phất tay với máy kéo.

"Tớ cũng có ba đâu." Tào Mộc cười.

Thẩm Đông há hốc miệng không nói nên lời.

Máy kéo cuối cùng cũng lái tới trước mặt bọn họ rồi dừng lại, lái xe là một chú đen đến mức răng và mắt vô cùng nổi bật, nhìn thấy Hồng Kiệt thì hơi giật mình: "Tiểu Kiệt à?"

"Vâng, bác Dương cho bọn cháu đi ké xe với." Hồng Kiệt đập lên thùng xe.

"Được được, lên đi," Chú da đen đánh giá bọn họ từ trên xuống dưới, "Hai người này…là ai đây?"

"Bạn của cháu," Hồng Kiệt leo lên thùng xe, quay đầu ngoắc tay với Thẩm Đông và Tào Mộc, "Mau lên đi."

Mấy người phụ nữ trên xe dồn lại một chỗ, nhường chỗ cho bọn họ, một người phụ nữ nhìn Hồng Kiệt cười nói: "Hồng Kiệt, cậu còn có bạn kia à."

Mấy người phụ nữ đều nở nụ cười, ánh mắt rơi lên người Tào Mộc và Thẩm Đông.

"Đương nhiên là có," Hồng Kiệt cũng không ngại tiếng cười của bọn họ, rất thoải mái ngồi trên thùng xe.

Tào Mộc cũng leo lên xe, hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của mấy người phụ nữ, cậu thi thoảng sẽ đi tới miếu trong làng lấy đồ ăn, mà mặt đối mặt với người trong làng mới là lần đầu tiên.

Lúc Thẩm Đông lên xe liền cảm giác chân mình như thể mọc trên đất, phí sức trâu bò mới nâng lên nổi, lên xe chen ngồi giữa Tào Mộc và Hồng Kiệt liền nhìn chằm chằm thùng xe không bao giờ chịu ngẩng đầu lên.

"Hồng Kiệt, hai người bạn này của cậu là từ đâu tới đây? Xưa nay đã bao giờ thấy đâu, trông đẹp thế này, không giống người ở chỗ chúng ta," Một người con gái tuổi còn trẻ đầu tiên nhìn chằm chằm mặt Tào Mộc, sau đó lại cúi đầu định nhìn mặt Thẩm Đông.

"Cô đúng là," Một người phụ nữ khác đẩy bà chị một cái, "Cô xem người ta còn không dám ngẩng đầu lên kìa."

Mấy người phụ nữ che miệng cười thành một tràng.

Thẩm Đông lấy ngón tay chống lên thái dương, chỉ để ý nhìn chằm chằm đủ loại sọt, rổ và lưới đánh cá lung ta lung tung bên trong thùng xe, nếu như không phải không yên tâm với Tào Mộc, hắn đã nhảy xuống xe từ lâu, không, hắn căn bản sẽ không lên xe.

Tào Mộc vẫn luôn không nói gì, chỉ là lúc mấy người phụ nữ nhìn bọn họ chằm chằm thì cũng nhìn lại bọn họ, nhưng lúc mấy người họ đang cười vô cùng vui vẻ, Tào Mộc đột nhiên thấy không vui lắm, cậu ta chỉ vào cô gái trẻ tuổi kia: "Cô cười cái gì?"

Giọng Tào Mộc không được khách khí lắm, vừa nói một cái, tiếng cười nói kéo dài trên xe như thể bị nhấn tạm dừng, trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại.

"Tào Mộc…" Thẩm Đông tuy rằng đang chịu áp lực, nhưng hắn biết rõ mấy người phụ nữ này không có ý gì xấu, hoàn toàn không đáng dùng giọng như vậy để nói, hắn muốn Tào Mộc không nói như vậy nữa, lại rất lâu vẫn không mở miệng ra được, muốn bắt hắn nói lắp ba lắp bắp trước mặt nhiều người như vậy, còn vất vả hơn bắt hắn chết.

"Có gì hay mà cười?" Tào Mộc không hiểu ý của Thẩm Đông, tiếp tục nói với mấy người phụ nữ kia một câu chẳng hề nể nang gì.

11. Chương 11: Hội Mua Sắm Ba Người

Tính khí Thẩm Đông đúng là không tốt, mấy người này nếu như không phải đàn bà con gái, đổi thành đàn ông, là trước đây có khi hắn đã động tay động chân rồi, kể cả không có ý gì xấu cũng sẽ khiến hắn lúng túng. Ở trên đảo thanh tâm quả dục mấy năm đã mài giũa tính tình hắn đi không ít, vả lại mấy người này đều quen biết Hồng Kiệt, hắn không muốn gây thêm phiền phức, có thể yên tĩnh đến được trên trấn làm xong việc là tốt rồi.

Nhưng hắn có tin Hồng Kiệt sẽ nổi giận, cũng sẽ không ngờ rằng Tào Mộc lại đột nhiên nói ra một câu nặng lời như vậy.

Mấy người trên xe đều im bặt, cô gái bị Tào Mộc chỉ vào mặt nghẹn đỏ, há miệng không nói nên lời.

"Im lặng đi." Thẩm Đông cúi đầu, ngón tay chạm lên trán, nói rất nhỏ một câu.

Tào Mộc dường như không hiểu rõ, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, cùng hắn cúi đầu, hai người cúi đầu nhận tội cùng nhau nhìn chằm chằm tấm lưới rách trong thùng xe.

Không cúi đầu còn không để ý, cúi đầu rồi, Thẩm Đông mới phát hiện ra Tào Mộc không đi dép.

Thật ra Tào Mộc chưa bao giờ đi dép cả, lúc ở trên đảo thì không thấy gì, sau khi lên bờ, hai chân để trần của Tào Mộc lại vô cùng nổi bật, Thẩm Đông nhíu mày, mình đúng là sơ ý, vậy mà không nghĩ tới cho Tào Mộc đôi giày…

"Bạn cháu ở trên biển, bình thường không hay gặp người," Hồng Kiệt ở bên cạnh cười, "Các cô đừng để ý, cậu ta nói chuyện đều như vậy."

"A…" Cô gái kia cười lúng túng, "Là vậy à."

"Bọn cháu là con của biển cả." Hồng Kiệt lại bổ sung thêm một câu.

Thẩm Đông nghe thấy câu không đầu không đuôi này liền đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trạng thái này của Hồng Kiệt, cho dù cậu ta có biết Tào Mộc là cá, nói ra chắc cũng không ai tin, cùng lắm chỉ cảm thấy cậu ta cuối cùng cũng tìm được hai kẻ ngu đần cùng chung chí hướng.

"Ba mày nghe thấy lại đánh chết mày," Bác trai Dương đang lái xe nghiêng đầu lại cười.

"Không đâu," Hồng Kiệt chẳng hề để ý phất tay một cái, "Ông ấy không thèm để ý tới cháu."

Thẩm Đông chống tay lên thái dương, nhắm hai mắt lại, máy kéo xóc làm hắn hơi chóng mặt.

Mới vừa nhắm mắt lại chưa tới hai giây đã cảm giác có ai đó sờ lên mặt hắn, sau đó liền nghe thấy giọng Tào Mộc như thể kề sát bên tai hắn hỏi: "Anh không thoải mái à?"

Thẩm Đông vừa mở mắt ra liền thấy trên chóp mũi Tào Mộc lấp lánh mồ hôi hột, liền sợ hết hồn, động tác tư thế này với Tào Mộc xem ra không có chuyện gì, nhưng trong mắt người khác, có khi lại tạo nên chuyện gì đó!

Quả nhiên, mấy người phụ nữ ngồi đối diện đều ngơ ngác, có lẽ kể cả không nghĩ nhiều, cũng sẽ cảm thấy hai người đàn ông làm ra động tác này có hơi khó hiểu.

"Không," Thẩm Đông đẩy Tào Mộc một cái, "Cậu ngồi, ngồi yên đi."

"Không thoải mái thì chúng ta xuống luôn." Tào Mộc không có cảm giác gì, vẫn kiên trì tiếp tục nhìn chằm chằm mặt Thẩm Đông.

"Tôi nhắm mắt lại một lúc thôi." Thẩm Đông cảm thấy mình hiện giờ vô cùng khát khao kéo áo lên che mặt.

"Được rồi," Tào Mộc cuối cùng cũng chịu dời ánh mắt đi nơi khác, quay đầu hỏi Hồng Kiệt, "Thuyền trưởng, còn bao lâu nữa?"

"Chắc là mười mấy phút, sắp đến rồi, lớp áo ngoài cùng của tớ khô xong là tới nơi." Hồng Kiệt giật góc áo.

"Sao cậu phải mặc nhiều quần áo như thế? Cậu không nóng à?" Tào Mộc nhìn vào cổ áo cậu ta, xòe ngón tay ra đếm, "Ba lớp liền."

"Không nóng, tớ lười thu dọn, mặc hết áo lên người thì không cần gấp quần áo," Hồng Kiệt vỗ áo trên người, hơi không hài lòng, "Mỗi cái chuyện này mà cậu cũng hỏi tớ ít nhất bảy lần rồi."

"Có à? Không nhớ nữa," Tào Mộc cau mày suy nghĩ, "Không có mùi đấy chứ?"

"Cậu ngửi thử đi, không có mùi mà."

"Không ngửi thấy."

Mấy người phụ nữ đối diện đều không nói chuyện nữa, tất cả đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía bọn họ, Hồng Kiệt thần thần kinh kinh ai nấy trong làng đều biết, giờ lại thêm hai kẻ trông cũng không bình thường chút nào…

Khoảng hai mươi phút sau, máy kéo cuối cùng cũng lái tới trên trấn, bác Dương dừng xe bên ngoài chợ: "Đến rồi, mấy đứa đi đâu?"

"Ngân hàng!" Hồng Kiệt nhảy xuống xe.

Bác Dương rõ ràng là hơi sửng sốt, quét qua lại trên mấy người bọn họ một vòng: "Mấy đứa đi ngân hàng làm gì?"

Thẩm Đông cảm thấy, nếu như là mình nhìn thấy mấy người như vậy đến ngân hàng, phản ứng đầu tiên hẳn là mấy đứa này lăn lộn không nổi nữa, liều mạng cướp ngân hàng một phen, đã vậy còn chắc chắn sẽ vì IQ không đủ mà bị tóm lại.

"Tôi…" Thẩm Đông cắn răng mở miệng, "Mua, mua đồ."

"À," Bác trai Dương nở nụ cười, "Bác đi chợ, hai tiếng sau quay lại, mấy đứa mà vừa kịp lúc thì ở đây chờ bác, bác chở bọn mày về."

"Cảm ơn bác Dương."

Trấn Quan Hoa là một trấn rất nhỏ, một con phố chính, phiên chợ ba ngày họp một lần là lúc náo nhiệt nhất, người dân trong làng xung quanh đều sẽ tới.

Bác Dương và mấy người phụ nữ đi hết vào trong chợ rồi, Thẩm Đông đứng bên cạnh máy kéo gần năm phút mới lại được sức, hắn đã mấy năm rồi chưa từng nhìn thấy nhiều người như vậy, nghe thấy nhiều âm thanh như vậy, ngay lập tức hơi choáng váng.

"Giờ đi ngân hàng à? Đằng trước có một ngân hàng, ngân hàng gì thì không rõ lắm, chắc đều có thể rút được tiền chứ?" Hồng Kiệt đứng trước mặt hắn hỏi.

"Ừ." Thẩm Đông gật đầu, bản thân bị nhấn chìm trong đủ loại âm thanh ồn ào, nghe có chút hư vô mờ ảo.

Tào Mộc trái lại với hắn, không khí náo nhiệt trên trấn khiến cậu rất vui vẻ, liên tục quay đầu ngó ngàng khắp nơi: "Nhiều người thật đấy! Nhiều người vậy cơ!"

"Hôm nay họp chợ, đông người, chơi vui không?" Hồng Kiệt rất đắc ý, như thể cậu ta tìm ra được cái gì chơi hay lắm vậy.

"Ừ, đi rút tiền đi." Tào Mộc rất phấn chấn.

Trước lúc đút thẻ vào trong ATM, Thẩm Đông luôn tính toán trong đầu, chốc nữa đầu tiên là mua nước uống cho Tào Mộc, sau đó thì hình như vừa nãy có đi qua một hàng bán giày, rút tiền xong phải mua cho Tào Mộc đôi giày, sau đó nếu như mình còn kiên trì được thì tìm chỗ bán máy tính…

Có điều… Mật khẩu là cái gì?

Thẩm Đông nhìn chằm chằm vào ô nhập mật khẩu trên màn hình.

Mật khẩu?

Mật khẩu!

Đúng đấy, thẻ ngân hàng có mật khẩu!

Nhưng mà mật khẩu, mẹ nó chứ, là bao nhiêu?

"Điền mật khẩu." Hồng Kiệt thấy hắn vẫn cứ đờ đẫn, liền ở bên cạnh nhắc một câu.

"Biết, biết rồi," Thẩm Đông cau mày, "Tôi nhớ, nhớ…nhớ lại xem."

"Anh không nhớ à?" Hồng Kiệt rất kinh ngạc, ngừng hai ba giây rồi đột nhiên cười phá lên, "Anh không nhớ rõ, ha ha, anh cũng có khác Tào Tiểu Ngư lắm đâu mà!"

"Tớ từ từ nhớ lại là nhớ được." Tào Mộc dựa vào bên cạnh cây ATM, nói không phục lắm.

Thẩm Đông không nói gì, ấn nút lấy thẻ ra, rồi rút thẻ ra, hắn không phải có nhớ hay không, hắn căn bản chưa dùng tấm thẻ này bao giờ, lúc hắn lên đảo mang chưa tới một ngàn, giờ vẫn còn mấy trăm để trong túi, còn sắp nảy mầm trên người hắn rồi, chớ nói chi tới tiền bên trong thẻ ngân hàng.

Thẻ đều là thống nhất làm xong thì phát xuống, Thẩm Đông nhìn tấm thẻ trong tay tuy chưa từng dùng một lần nhưng vì luôn bị vứt trong đủ xó xỉnh trên đảo mà trở nên rất tang thương, hắn chưa từng dùng, cũng không đặt mật khẩu, như vậy hẳn là mật khẩu lúc ban đầu?

Hắn nhét thẻ vào trong máy một lần nữa, mật khẩu ban đầu là gì?

000000.

Sai.

Hắn liền bóp mi tâm bắt đầu đọc thuộc lòng số trên căn cước của mình, cái thứ gọi là thẻ căn cước này, hắn đã sắp quên mất mình có một thứ như vậy.

Sáu số cuối thẻ căn cước.

Thế mà đúng rồi.

"Oa!" Hồng Kiệt nhìn số dư tài khoản trên màn hình, "Thẩm Đông, anh giàu thật đấy!"

"…Đúng đấy." Thẩm Đông biết lương mỗi tháng của mình là bao nhiêu, trong bảy năm có lẽ đã tăng dăm ba lần gì đó, thật ra rất ít, chú Trần vẫn luôn kêu ca lương quá thấp, nên không có tiền cho gà ăn.

Mà nếu như chỗ tiền này cả bảy năm đều không hề chạm vào, gom lại cùng một chỗ, trong mắt loại người trên người một phân tiền cũng không bay ra được như Hồng Kiệt, quả thực là khoản kếch sù.

"Đây là bao nhiêu tiền?" Tào Mộc lấy ngón tay chọc lên màn hình đếm rất lâu vẫn chưa đếm ra được.

"Là rất nhiều tiền." Hồng Kiệt nói.

"Đủ mua máy tính không?" Tào Mộc hỏi.

"Đủ mua rất nhiều rất nhiều máy tính."

Thẩm Đông tính toán thử, rút năm ngàn ra, cầm trong tay cả buổi vẫn không biết nên bỏ vào đâu.

"Chờ," Hồng Kiệt xốc áo khoác của mình lên, kéo xuống một mảnh vải trên áo mình, "Bọc lại."

Thẩm Đông nhìn vải trong tay cậu ta, nước mắt cũng sắp lăn xuống: "Không, không cần phải, như thế…"

"Bọc lại cầm trong tay như kiểu rách rưới ấy, không ai cướp," Hồng Kiệt cầm tiền qua, dùng vải gói xong liền trả lại trong tay hắn.

"Xấu thật đấy," Tào Mộc rất ghét bỏ chỉ vào túi vải, "Quá xấu."

"Đi! Đi mua đồ thôi!" Hồng Kiệt xoay người bỏ đi.

Thẩm Đông đành phải cầm theo cái túi trông có vẻ không khác gì gia sản đi ăn mày này đi theo sau cậu ta: "Mua, mua, mua nước…đã."

Tào Mộc cầm một bình nước khoáng lạnh, uống một ngụm liền phun hết nước ra ngoài: "Vị gì thế này!"

"Hả?" Thẩm Đông cầm nước qua uống thử một ngụm, không nhận ra được vị gì lạ.

"Vị lạ lắm! Vị lạnh uống buồn nôn thật." Tào Mộc từ chối uống thêm ngụm thứ hai.

Thẩm Đông đành phải lại mua thêm một bình không lạnh cho cậu, cậu rất cẩn thận nếm thử một ngụm, nhâm nhi nửa ngày chắc chắn không có vị lạ rồi mới uống một hơi cạn cả bình.

Uống một mạch ba bình rồi, Tào Mộc ợ một cái, ấn bụng, hơi ngượng ngùng: "No quá."

Sau đó là mua giày.

Đi vào hàng giày rồi, Thẩm Đông liền cảm thấy mình đau đến không muốn sống nữa. Nhân viên trong cửa hàng có lẽ là bị quần áo kỳ dị của bọn họ làm cho quá kinh sợ, đầu tiên là nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu, sau đó liền vừa nhìn chằm chằm bọn họ vừa bắt đầu đi quanh giới thiệu đủ loại giày cho bọn họ.

Lúc chọn giày cho Tào Mộc, Thẩm Đông nhân tiện nhìn qua giày trên chân Hồng Kiệt, tuy cậu ta có giày, nhưng mà đôi giày này trông cũng đã có tuổi, thêm một hai năm nữa chắc cũng phải buông tay nhân gian.

"Thuyền trưởng," Thẩm Đông chỉ giày cậu ta, "Cậu…"

"Cảm ơn!" Hồng Kiệt chưa chờ cho hắn nói xong đã tự mình hiểu lấy, rất vui vẻ xoay người đi chọn giày.

Đầu này, Thẩm Đông mới vừa cầm một đôi xăng đan ở trên tay, định hỏi thử xem Tào Mộc có thích không, Hồng Kiệt đã chọn được một đôi lại đây, Thẩm Đông vừa ngước mắt lên nhìn, suýt nữa thì quay đầu muốn lao ra khỏi cửa hàng.

"Mẹ nó, đây là giày nữ!" Hắn nhìn Hồng Kiệt, khát khao tìm thấy cái gì đó bổ đầu người này ra nhìn xem bên trong có phải là tương đậu cay không.

"Chửi bậy thì lại trôi chảy thế không biết," Hồng Kiệt chép miệng, cúi đầu nhìn đôi xăng đan đế xuồng màu đỏ trong tay, "Tôi kệ là của nam hay nữ, tôi thấy đẹp, anh có mua cho tôi không?"

Thẩm Đông nhìn biểu cảm thay đổi thất thường trên mặt nhân viên cửa hàng, nửa buổi vẫn không nói nên lời.

"Cậu đổi cái màu đen đi, quần áo cậu đều là màu xám, hợp hơn," Tào Mộc ngồi trên ghế trong cửa hàng, "Thuyền trưởng, cậu thật ra là con gái đúng không."

"Tùy…tùy ngài thôi." Thẩm Đông lười nói thêm nữa, ra hiệu cho nhân viên trong cửa hàng đi tìm số vừa với Hồng Kiệt.

Tào Mộc tự chọn cho mình một đôi dép lê, nói là cởi ra cho tiện, vung một cái là ra rồi, Thẩm Đông không có ý kiến gì, mua cho cậu hai đôi dép lê.

Chỉ cần Tào Mộc không đòi giày nữ, cậu muốn mua kiểu gì cũng được.

Dưới ánh mắt phức tạp của nhân viên cửa hàng đi ra ngoài hàng giày dép, Tào Mộc đột nhiên tiến đến bên

tai Thẩm Đông nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh.”

“Sao?”

“Tôi chưa đi dép bao giờ,” Tào Mộc vò tóc nở nụ cười, “Dễ chịu lắm, bước đi như thể bật lên.”

“Hỏng rồi lại mua cho cậu.” Thẩm Đông vỗ vai cậu.

“Không cần, mấy cái này đi được lâu lắm,” Tào Mộc lắc lư túi mua sắm trong tay, “Tôi không có tiền mua đồ gì cho anh cả.”

“Không, không cần cậu, mua cho tôi.” Thẩm Đông đột nhiên có cảm giác muốn ôm lấy Tào Mộc, con cá chỉ có ba tuổi này thi thoảng lại khiến lòng hắn như nhũn ra.

“Thật ra tôi thấy hai người nên đi mua quần áo,” Hồng Kiệt ôm hộp đựng giày quay đầu lại, “Bộ quần áo này của hai người thật sự quá là…. một kẻ trời cao, một kẻ rừng thẳm.”

Lúc mua quần áo, Thẩm Đông đã quen hơn nhiều, tiện thể mua luôn quần áo cho Hồng Kiệt, khiến hắn cảm động là Hồng Kiệt giờ không chọn quần áo nữ nữa, nếu như cậu ta mà chọn bộ áo váy gì đó, Thẩm Đông cảm thấy mình có lẽ sẽ không nhịn được mà tẩn cho cậu ta một trận.

“Anh mặc bộ bó sát người này chắc là đẹp lắm,” Người bán hàng là một chị gái, lúc nói chuyện còn sờ mấy cái trên lưng Thẩm Đông, “Anh xem, lưng anh rắn chắc thế này, mặc áo bó nhất định rất đẹp.”

Thẩm Đông theo phản xạ có điều kiện mà hất tay bà chị ra: “Không.”

Chị gái cười lúng túng: “Không thích à?”

Thẩm Đông không nói gì, cầm bừa từ trên giá xuống mấy bộ quần áo ném lên quầy thu tiền, trầm giọng nói một câu “tính tiền” rồi liền không mở miệng ra nữa.

“Tính tình Thẩm Đông đúng là chẳng ra sao,” Hồng Kiệt xách túi nói với Tào Mộc, “Anh ta toàn bày ra vẻ mặt khó chịu như thế với cậu đúng không?”

“Đâu có.” Tào Mộc kéo áo mới thay trên người, là một cái áo phông đen in hình đầu lâu, Hồng Kiệt chọn, cậu cứ có cảm giác như thể gỡ cánh buồm của Hồng Kiệt ra mặc lên người.

“Anh ta không phải còn đánh cậu đó thôi!”

“Đánh tớ thì sao, cậu thèm lắm à.” Tào Mộc liếc mắt nhìn cậu ta.

“Tớ ngu à mà thèm chịu đòn!” Hồng Kiệt cũng liếc mắt nhìn lại cậu.

“Anh ấy không thèm đánh cậu.”

“Cậu thèm anh ấy đánh.”

“Cái gì?”

“Nghe không hiểu đúng không, đã bảo là đầu óc cậu tư duy chậm mà.”

“Dù sao thì anh ấy cũng muốn đánh tớ, tớ muốn để anh ấy đánh tớ, cậu mà đánh tớ tớ đập chết thuyền cậu.”

Thẩm Đông đi phía trước, nghe đoạn hội thoại ngớ ngẩn của hai kẻ phía sau, đi hơn nửa con phố cuối cùng cũng không nhịn được dừng lại, xoay người lại nhìn Hồng Kiệt: “Hàng máy tính.”

“A,” Hồng Kiệt cuối cùng cũng nhớ ra còn việc quan trọng chưa làm, “Đi theo tôi.”

Đây là tiệm máy tính không đáng tin nhất Thẩm Đông từng gặp.

Năm mét vuông, một đống vi mạch và dây dợ, trên giá treo tường để mấy cái thùng máy nửa cũ nửa mới cùng với màn hình trông chất lượng siêu đáng ngờ, chủ quán cởi trần ngồi trên một cái ghế nát, chiếm luôn một chút không gian cuối cùng trong cửa hàng.

Bọn Thẩm Đông chỉ có thể đứng bên ngoài cửa tiệm.

“Máy tính lắp lại ở chỗ bác có mới không?” Người đầu óc mơ màng như Hồng Kiệt còn nhìn rõ tiệm này không đáng tin lắm.

“Đảm bảo cậu dùng được, còn rẻ nữa,” Chủ quán liếc mắt nhìn bọn họ, “Lắp máy để làm gì?”

“Dò mìn.” Tào Mộc rất nhanh đã đáp một câu.

“A?” Chủ quán ngẩn người.

Thẩm Đông hơi cạn lời.

“Chính là chơi game offline thôi,” Hồng Kiệt nhoài người trên quầy hàng, Thẩm Đông không nói chuyện, Tào Mộc nói chuyện không hợp, chỉ có thể để cậu ta đến nói, “Chỗ này của bác là hàng second hand, rẻ hay không rẻ không nói vội, đừng có lắp xong dùng được mấy hôm lại hỏng đó.”

“Không đâu, yên tâm!”

“Hỏng là tôi kéo một thuyền cá lại đây đập cửa hàng bác đấy!”

Thẩm Đông quay người ra đứng bên ngoài cửa hàng, nhìn chân người qua lại, loại cảm giác căng thẳng trước đó căn bản đã không còn, có chăng chỉ là cảm giác buồn bực rối bời, muốn trở về trên đảo, hóng gió biển, nghe sóng vỗ, ngắm san hô… Tuy rằng thật giống như cuộc sống tuổi già, nhưng lại có thể khiến hắn cảm thấy vững vàng.

“Thẩm Đông.” Tào Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, gọi hắn một tiếng liền không nói nữa.

Thẩm Đông đợi cả buổi, đành phải mở miệng hỏi cậu: “Làm sao?”

“Chính là, cùng tôi đi, đi…tìm chị, chị gái tôi…” Tào Mộc nói rất vất vả, như thể nặn xi đánh giày ra từng chút một.

“Nói rõ ràng.” Thẩm Đông không nhịn được liếc nhìn cậu, muốn chắc chắn xem cậu là đang nói lắp thật hay là nhại mình, để quyết định xem nên đánh cậu hay chờ cho cậu nói xong.

“Anh đừng cùng tôi đi tìm chị tôi.” Tào Mộc hít vào một hơi, nói xong hết một mạch.

“Tại sao?” Thẩm Đông vô cùng bất ngờ, kiểu gì cũng không ngờ rằng Tào Mộc sẽ nói lời như vậy.

“Anh có vẻ ghét những nơi đông người lắm mà, tôi thấy anh từ sau khi lên trấn rồi vẫn luôn không vui,” Tào Mộc nhích lại gần hắn, “Thuyền trưởng bảo trong thành phố lại càng đông người hơn.”

“Ừ, sau…sau đó thì sao?” Thẩm Đông hình như đã hơi hiểu được ý của Tào Mộc, lại càng khiến hắn bất ngờ hơn.

“Cho nên, nếu không thì anh đừng đi, tôi sợ anh không vui,” Tào Mộc suy nghĩ, cười với hắn, “Thật ra cũng chưa chắc đã tìm được mà, phải không.”

Tào Mộc không biết che giấu tâm trạng lắm, vui buồn sướng khổ đều hiện rõ trên mặt.

Nói xong câu này, cậu liền cúi đầu nhìn dép mình, Thẩm Đông nhắm hai mắt lại cũng cảm thấy có thể cảm nhận được mất mát trong lòng cậu.

Thẩm Đông từ nhỏ tới lớn vẫn chưa bao giờ gặp được một người như vậy, có thể khiến hắn "không đành lòng" đến vậy.

"Tào Mộc." Hắn khoát cánh tay lên vai Tào Mộc, bao nhiêu năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn chủ động có tiếp xúc như vậy với người khác, "Chuyện tôi đã nhận lời, nhất định sẽ làm được."

"Thật?" Tào Mộc nhanh chóng quay đầu lại nhìn hắn, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã toét ra như mùa xuân trăm hoa nở rộ.

"Ừ," Thẩm Đông thở dài, "Cậu, chỉ, chỉ chờ câu, câu nói này…của tôi, thôi, đúng không?"

Tào Mộc dùng mặt dụi dụi lên cánh tay hắn: "Tôi chỉ muốn chắc chắn xem anh còn định đi không nữa thôi."

"Đi." Thẩm Đông cảm thấy tay tê dại, vội vàng thu tay lại.

"Thẩm Đông, anh tốt với tôi thật đấy," Tâm trạng Tào Mộc đã đỡ hơn, "Sau này anh muốn tôi làm gì cũng được."

"Hả?" Thẩm Đông nở nụ cười, hơi híp mắt lại, làm gì cũng được à?

**Thẩm Đông giống kiểu ông bố dẫn hai đứa con đi mua sắm ghê*

12. Chương 12: Cù Tiên Sư Nhà Cậu

Máy vi tính mới lắp này quả nhiên là rất rẻ, rẻ hơn ít nhất một nửa so với tưởng tượng của Thẩm Đông, đương nhiên, bởi vì nó là hàng cũ, linh kiện đều là cũ, cái cửa tiệm bán trên trấn kia, muốn bán máy mới cũng quá sức.

Có điều, lúc chạng vạng mang máy về tới trên đảo, Thẩm Đông bắt đầu hơi rầu rĩ, CPU thì thôi, cũng không khác lúc đầu lắm, mà màn hình thì hoàn toàn khác, có là secondhand thì cũng không phải là đầu to nữa, là màn hình tinh thể lỏng mỏng.

Thẩm Đông nhìn máy tính trên bàn.

Phải giải thích chuyện này với chú Trần thế nào đây?

Sửa cái máy tính thôi mà sửa được màn hình đầu to thành được màn hình tinh thể lỏng? Khả năng này là bao nhiêu…

"Có thể sử dụng đúng không? Dò mìn được không?" Tào Mộc cởi trần mặc quần cộc ngồi bên giường, cậu mới vừa ngâm mình trong biển nửa tiếng rồi tới đây, tóc vẫn còn ướt.

"Không biết, trong phòng này không có ổ cắm." Thẩm Đông còn đang nghĩ xem có nên nói thật với chú Trần không, hắn cũng không rõ bên trong khái niệm của chú Trần, cùng Hồng Kiệt lên bờ có tính là hành vi bình thường không ảnh hưởng tới công việc hay không.

"Hôm nay mệt thật đấy," Tào Mộc nằm dài ra giường, chân khoát lên mép giường đung đưa, mũi chân vẫn còn đang xỏ dép lê, "Nhưng mà đôi dép này tốt thật, bước đi rất dễ."

"Sau này cứ, đi đi." Thẩm Đông ngồi xuống bên cạnh cậu, chốc nữa thay ca vẫn cứ cầm tới thôi, hắn thật sự không nghĩ ra được lí do nào hợp lí để giải thích tại sao đầu to lại biến thành tinh thể lỏng.

"Ừ, Thẩm Đông," Tào Mộc đột nhiên đưa tay ra cách một lớp áo sờ lên eo hắn, "Cái áo này của anh đẹp hơn cái áo xanh lá cây kia."

Tay Tào Mộc rất ấm áp, nhiệt độ xuyên qua một lớp áo khiến Thẩm Đông có cảm giác khác thường, hắn liền nhanh chóng thẳng người lên, tránh bàn tay Tào Mộc.

"Vậy à?" Hắn cúi đầu nhìn áo trên người mình, một cái áo phông rất thông thường, cùng kiểu với Tào Mộc, chỉ có điều cái áo này của hắn là màu trắng.

Áo là Hồng Kiệt chọn, cậu ta yêu thích không buông tay cái ký hiệu giống trên cánh buồm của cậu ta, cố ép buộc Tào Mộc và Thẩm Đông mua mỗi màu vài cái, coi như đồng phục nhóm, chỉ mình cậu ta là không mặc, bởi vì thuyền trưởng và thuyền viên không thể mặc giống nhau.

"Đẹp," Tào Mộc trở mình, tay lại sờ lên cánh tay hắn, "Thẩm Đông, anh đẹp thật đấy."

Giờ Thẩm Đông không tránh tay Tào Mộc nữa, nói thật, nếu là người khác, hắn không chấp nhận được người khác không có việc gì mà lại sờ lung tung trên người mình, nhưng nhiệt độ trên tay Tào Mộc lại khiến hắn cảm thấy thoải mái, có cảm giác thân thiết không hiểu từ đâu ra.

"Cậu biết thế nào gọi là đẹp không." Thẩm Đông quay đầu nhìn cậu.

"Biết chứ," Tào Mộc nở nụ cười, "Tôi cũng có mù đâu, chuyện này còn có thể không biết nữa à."

"Vậy cậu thấy, thấy thuyền trưởng đẹp, đẹp không?" Thẩm Đông cảm thấy mình như đang chơi với trẻ con.

“Thuyền trưởng? Thuyền trưởng là ai.” Tào Mộc ngơ ngác.

“…Thôi.” Thẩm Đông thở dài, mới tách ra với Hồng Kiệt chưa tới hai tiếng đã quên mất người ta, chuyện này là thế nào, “Chốc, chốc nữa tôi, trực ban.”

“À, vậy thì tôi đi về.” Tào Mộc hơi thất vọng, ngồi dậy nhìn dép lê trên chân.

“Cậu ngủ ở đây đi,” Thẩm Đông nhảy xuống giường, cầm mặt đồng hồ qua nhìn giờ, phát hiện ra mặt đồng hồ không chạy, vì thế liền mở cửa ra nhìn mặt trời, ước lượng khoảng bảy giờ rưỡi, “Sáng, sáng sớm, mai, tôi về.”

Thẩm Đông mỗi tuần sẽ có hai lần trực ca đêm hộ chú Trần, chú Trần tuổi đã cao, cứ thức đêm suốt sẽ không chịu được.

“Thật không?” Tào Mộc bất ngờ nhìn hắn, “Tôi ngủ ở đây? Sẽ không bị người khác nhìn thấy chứ?”

“Ai, ai thấy được,” Thẩm Đông cười, “Không ai đến cả, cậu tỉnh rồi thì, thì, tự mình ra, ra ngoài là được.”

“Tôi nằm lên gối của anh được không?” Tào Mộc thả dép lê ra, đập lên gối Thẩm Đông.

“Ừ.”

“Đắp chăn của anh được không?”

“Ừ.”

“Tốt quá.” Tào Mộc nằm xuống gối, kéo chăn qua đắp lên người mình.

Thẩm Đông nhìn Tào Mộc hài lòng mãn nguyện nằm trên giường, có chút cảm khái. Đã bao năm rồi, cô đơn thành quen, gần như đã không còn khái niệm cô đơn nữa, không ngờ rằng cuộc sống gió êm sóng lặng cả đời cứ như vậy mà bị Tào Mộc phá vỡ.

Tào Mộc khác hắn, đối với hắn, cô đơn, quen rồi là được, Tào Mộc thì dường như lại không muốn quen, vẫn luôn dùng đủ cách để từ chối.

Đây cũng coi như là “chống lại vận mệnh”, hoặc là nói, còn chưa xé đứt một cái gân thì chưa từ bỏ.

“Thẩm Đông.” Tào Mộc gọi hắn.

“Sao?”

“Nếu như ông nội tôi vẫn còn thì thật là tốt, tôi có thể gọi ông tới đây ngủ giường anh một lúc,” Tào Mộc suy nghĩ, “Anh sẽ để ông ngủ đúng không?”

“Sẽ,” Thẩm Đông đi tới bên giường, nhìn chăm chú Tào Mộc một lúc lâu, Tào Mộc cũng không nói gì, cùng hắn nhìn nhau, hắn cười, “Cậu nhìn gì thế.”

“Nhìn anh chứ nhìn gì, anh không phải cũng đang nhìn tôi à,” Tào Mộc hít hít mũi, nhấc tay lên để dưới đầu, gối đầu lên, tiếp tục nhìn hắn.

Thẩm Đông không nói gì nữa, lại nhìn nhau thêm một lúc, hắn cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng lắm.

Đương nhiên, có lẽ chỉ mình hắn có cảm giác này, bởi vì Tào Mộc trông vẫn rất tự nhiên, nằm rất thoải mái.

Không thể cứ nhìn nhau như vậy nữa, Thẩm Đông cảm thấy mình nên tìm chuyện gì khác để phá vỡ.

Hoặc là nói, ở một mình sẽ biến thái ra thứ gì đó kỳ quái, theo lời giải thích của Hồng Kiệt thì chính là, “chắc chắn có gì không ổn chính anh cũng không biết đâu”.

Xem ra đúng là như vậy.

Bởi vì Thẩm Đông đột nhiên cúi đầu hôn một cái lên trán Tào Mộc.

Đúng vậy.

Không hiểu sao, cứ hôn một cái như vậy.

Hôn xong, chính Thẩm Đông cũng sững sờ, cùng Tào Mộc mắt to trừng mắt nhỏ sững sờ, như thể cái người vừa bị người động kinh hôn là hắn vậy.

“Đệt…” Thẩm Đông qua nửa buổi mới lấy lại được tinh thần, chống lên ván giường nhỏ giọng nói một chữ, nhanh chóng ngồi dậy định quay người đi ra ngoài làm dịu lại cảm xúc lúng túng của mình.

Chưa kịp quay người, tay đã bị Tào Mộc tóm lấy, hắn giật giật rút ra: “Làm sao?”

Tào Mộc cười vui vẻ với hắn: “Môi anh mềm thật đấy.”

Thẩm Đông đoán có lẽ đây là lần đầu tiên mình đỏ mặt trong chừng ấy năm, vẻ mặt thản nhiên của Tào Mộc lại càng khiến hắn như thể đã làm việc gì đó không thể để lộ ra ngoài.

"À," Thẩm Đông đáp bừa một tiếng, tiếp tục rút tay ra, Tào Mộc nhưng lại vẫn nắm không buông, hắn không ngờ thằng nhóc này lại khỏe đến vậy, "Này, thả tay ra!"

"Lại lần nữa đi, cù thích lắm." Tào Mộc vẫn đang cười.

Nụ cười của Tào Mộc vẫn rất trong sáng, trong lòng cũng không giấu diếm gì, nhưng nụ cười đẹp đẽ hiện giờ, dưới mắt Thẩm Đông lại như thể cố ý muốn đùa giỡn hắn, khiến hắn rất muốn né tránh.

"Cù tiên sư nhà cậu!" Thẩm Đông hơi bực bội, tàn nhẫn hất tay ra, hắn quay đầu liền đi về phía cửa.

Tào Mộc không cho hắn cơ hội ra khỏi cửa, xốc chăn nhảy từ trên giường xuống, tốc độ có thể so với đinh ba phóng ra ngoài, tay Thẩm Đông mới vừa chạm tới chốt cửa, cậu đã vọt tới sau lưng Thẩm Đông, vặn vai Thẩm Đông lại.

Có điều, vì không tính chuẩn được quán tính, Thẩm Đông bị cậu đập một cái lên cửa, mũi hơi dập lên cửa, đau tới mức nước mắt suýt nữa chảy ra.

"Cậu bị sao đấy!" Thẩm Đông nghiêng đầu qua chỗ khác quát to, lưỡi cũng sắp bị hắn quát bay ra ngoài.

Tay không biết nặng nhẹ gì cả!

Thế nhưng, hắn còn chưa kịp nói xong câu này ra khỏi miệng, Tào Mộc sau khi bị hắn quát to liền lại gần, hôn lên chóp mũi hắn một cái, sau đó cười hỏi: "Môi tôi mềm không?"

"…Không biết." Thẩm Đông cảm thấy mình có lẽ là dập lên cửa hơi mạnh quá, giờ cảm giác choáng váng đến mức sắp chảy nước mũi.

"Không biết?" Tào Mộc nhíu mày, nhích lại gần, cứ thế dán môi lên miệng hắn, còn ấn ấn về phía trước, đến nửa buổi mới lui ra, "Mềm không?"

Tôi…đệt….

Trong đầu Thẩm Đông như thể bị nhét vào một cây gậy đấm lưng, chấn động bình bịch boong boong khiến hắn không thể không dựa lên cửa, mới không quỳ thẳng xuống trước mặt Tào Mộc.

Nếu đổi là một người đàn ông khác, bị một người con trai khác hôn hai lần, phản ứng có lẽ sẽ hoàn toàn khác, không chịu được, cho Tào Mộc một đấm, đạp hai cái, cảm thấy quan hệ tốt cũng có gì đâu, đùa một

chút cười hai cái là qua.

Nhưng Thẩm Đông lại khác.

Hắn vốn đã có ý với con trai.

Trước đó, trên lý thuyết, hắn vốn không ôm ấp ý nghĩ dư thừa gì với Tào Mộc, đúng là trước lúc Tào Mộc ôm hắn ngủ, hắn không có ý nghĩ dư thừa gì, sau đó cũng không cố ý dựa vào ý nghĩ đó.

Mà hôn hai lần xong, nếu nói không có ý nghĩ dư thừa gì, cũng quá không thành thật.

Dáng dấp Tào Mộc không tệ, vóc người cũng rất được, tính cách cũng khiến người ta dễ chịu, còn rất vui vẻ, nếu như không có ý nghĩ gì với người như vậy, hắn còn cảm thấy mình có bệnh gì đó.

Thế nhưng kể cả như có ý nghĩ, lúc đối mặt với một con cá ngoài biết chuyện bạn gái có thể ôm thì chẳng hiểu biết gì những chuyện này nữa, Thẩm Đông vẫn cảm thấy mấy ý nghĩ phức tạp đang vòng tới vòng lui trong đầu mình hơi ác độc.

"Mềm." Thẩm Đông hít vào một hơi, rồi nhả ra một chữ.

Tào Mộc dường như rất hài lòng với câu trả lời của hắn, tươi cười hớn hở ngồi lại trên giường, suy nghĩ một lúc lại hỏi một câu: "Anh có cảm giác gì không?"

"A?" Thẩm Đông mới vừa đứng vững được, lại bị câu hỏi này đập trở về trên cửa, cảm giác gì? Mẹ nó, còn có thể có cảm giác gì nữa!

Hắn cũng không thể nói là cảm giác nên tiếp tục làm cái gì đó chứ!

"Tim tôi đập thình thịch," Tào Mộc vỗ lên lồng ngực mình, "Ông nội tôi cũng từng hôn lên trán tôi rồi, lúc đó tôi cũng không có cảm giác như vậy, lúc anh hôn tôi thì có."

Tôi cũng thình thịch, thình thịch tới mức sắp đứng không vững nữa rồi.

Thẩm Đông lấy lại bình tĩnh, đi tới bên cạnh bàn nhìn chằm chằm máy tính, "Tim không đập thình thịch thì cậu đã chết rồi."

"Tôi không có ý đó," Tào Mộc định giải thích, mà ngừng một lúc lại cười, "Anh cố ý."

"Cái gì?" Thẩm Đông tiếp tục nhìn chằm chằm máy tính

“Anh giả vờ không hiểu ý tôi.” Tào Mộc nhìn hắn, vẫn luôn cười.

Thẩm Đông không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn Tào Mộc, con cá này thi thoảng lại làm hắn rất mê man, bình thường nhìn như thể chả hiểu rắm rít gì, đến lúc mấu chốt lại chẳng bao giờ hồ đồ, bất cứ lúc nào cũng có thể đào cho hắn một cái hố.

“Vậy cậu, cậu muốn tôi trả, lời thế nào,” Thẩm Đông hơi bực mình, “Nói rằng tôi vừa nãy kích động rất muốn lên giường với cậu à?”

“Lên giường?” Tào Mộc ngạc nhiên, “Ngủ á, anh không trực ban à?”

Thẩm Đông không nói gì, híp mắt lại nhìn cậu, trong lòng đang suy nghĩ xem Tào Mộc là không hiểu lên giường có ý gì thật, hay là chốc nữa lại chuẩn bị làm hắn bất ngờ thêm lần nữa.

“Tôi chỉ hỏi anh xem tim có đập nhanh không thôi mà,” Tào Mộc thấy hắn không nói lời nào, liền nói thêm, “Tim anh đập không nhanh à? Chỉ buồn ngủ?”

“Không đập, chết rồi,” Thẩm Đông không muốn tiếp tục cùng cậu thảo luận đề tài này nữa, ôm cả thùng máy và màn hình, quay người đi ra cửa, “Tôi trực, trực ban, cậu ngủ đi.”

“Chị tôi bảo gặp được người mình thích, tim sẽ đập nhanh.” Tào Mộc ở phía sau hắn nói với theo một câu.

Thẩm Đông suýt nữa bị bậc cửa ngáng chân ngã.

Chú Trần đang ngồi trên sàn nhà trong phòng trực bói bài, nhìn thấy Thẩm Đông ôm máy tính vào, trên khuôn mặt hơi uể oải lộ ra nụ cười vui vẻ: “Sửa được rồi?”

“Vâng.” Thẩm Đông đặt xong máy tính, cắm dây vào rồi bật máy.

Hồng Kiệt bảo người ở hàng máy tính lưu vào trong máy rất nhiều game offline, Thẩm Đông định biểu diễn cho chú Trần xem trước.

Chú Trần rất vui vẻ đối với việc lúc trực ban ngoài chơi bài ra còn có thể chơi trò chơi khác, ngồi vào trước máy tính chờ Thẩm Đông giới thiệu cho.

Nửa tiếng sau, chú Trần đột nhiên hỏi một câu: “Cái màn hình này sao lại dẹt đi?”

Thẩm Đông không nói gì, hắn còn tưởng chú Trần như thế này, có khi qua mấy ngày nữa mới nhận ra được.

“Hình như còn phẳng ra, cũng to lên,” Chú Trần đứng dậy, đi vòng quanh cái bàn một vòng, cuối cùng cũng hiểu ra: “Đây không phải là cái màn hình trước đó đúng không?”

“Vâng, đổi rồi.” Thẩm Đông trả lời.

“Mày đi đâu đổi được?” Chú Trần rất kinh ngạc.

“Lên bờ.”

“Mày lên bờ?” Chú Trần giật mình, giọng cũng lạc đi.

“Vâng.” Thẩm Đông rót một cốc nước, chậm rãi uống.

“Mày không phải là….ngồi thuyền của thằng nhóc Hồng Kiệt lên bờ đấy chứ!”

“Vâng.” Thẩm Đông gật đầu.

“Mày quen với Hồng Kiệt?” Chú Trần thở dài, “Gan mày cũng to thật, thuyền của Hồng Kiệt mà cũng dám ngồi, không sợ nó điên lên rồi đưa mày ra vùng biển quốc tế hả con?”

Thẩm Đông định nói không tới mức đó chứ, Hồng Kiệt mặc dù đầu óc hơi lơ tơ mơ, nhưng vẫn rất lành nghề biển nghề thuyền, câu này còn chưa nói ra, radio đã vang lên.

“Alo, hải đăng đảo Bình Sơn có người ở đó không?” Bên trong radio rẹt rẹt một lúc, vang lên tiếng gọi rất không đúng tiêu chuẩn.

Thẩm Đông đi tới, hắn nhận ra được đây là Tiểu Lý của phòng quản lý đất liền, lúc nào gọi tới đây cũng là như vậy, thật ra cũng không phải mỗi Tiểu Lý, tác dụng của hòn đảo này lẫn ngọn hải đăng trên đảo ngày càng giảm đi, càng ngày càng không được coi trọng, đợi tới lúc có tuyến đường hàng không mới, có lẽ sẽ bị phá bỏ.

Có điều, chú Trần ở đây lại là người rất nhiệt tình với công việc, tiếng gọi như vậy, chú chắc chắn sẽ không đáp, cho nên Thẩm Đông liền đi qua trả lời một câu: “Đảo Bình Sơn, có chuyện gì?”

“Tiểu Thẩm phải không, là thế này, chiều nay thuyền lớn tới đảo, đưa một thực tập sinh qua, mấy người đón.” Tiểu Lý ở đầu kia nói.

“Thực, thực tập?” Thẩm Đông ngơ ngác, ngọn hải đăng này còn có người tới thực tập nữa?

“Thực tập bao lâu.” Chú Trần ở phía sau hỏi một câu

Thẩm Đông nhớ tới năm ngoái chú Trần nói sắp về hưu rồi, bảo quản lý tìm người tới thay cho chú, giờ đã có người tới tiếp nhận.

“Kỳ thực tập là ba tháng.” Tiểu Lý trả lời.

“Là thay, thay cho chú Trần?” Thẩm Đông lại hỏi, nói thật, chú Trần có về hưu, hắn cũng cảm thấy rất bình thường, đời sống trên đảo rất kham khổ, chú Trần tuổi cũng đã cao, sức khỏe không còn như trước, mà dù sao cũng đã chung sống mấy năm, đã rất quen thuộc, nếu đột nhiên đổi thành người khác lên đảo, Thẩm Đông cảm nhận được mất tự nhiên từ tận đáy lòng.

“Cũng chưa biết nữa, cấp trên cũng không nói với tôi, thực tập xong còn có thể ở đó bao lâu cũng không chắc,” Tiểu Lý lại nhỏ giọng nói, “Biết đâu chỉ đi ngang qua, nghe nói là có quan hệ, đến chỗ hai người lượn một vòng, quay lại như kiểu giúp đỡ, sau này có đổi vị trí cũng dễ…”

“Biết rồi.”

“Vậy chiều cứ đón người là được, kết thúc.”

“Trò chuyện kết thúc.” Thẩm Đông quay người lại nhìn chú Trần, “Chú biết, biết, …người sắp tới không?”

“Không biết, chắc cũng ở không lâu đâu,” Chú Trần nói, “Người trẻ tuổi được mấy người như mày, nhưng mà chú bảo, có người này tới thực tập, mày có muốn nghỉ ngơi mấy tháng không, mấy năm như thế cũng chưa nghỉ lần nào.”

Thẩm Đông không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười, không nói gì, nghỉ dài hạn?

Trước giờ, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện nghỉ phép.

Tào Mộc hẳn sẽ rất vui vẻ?

Nhưng hắn vẫn chưa biết, mình rốt cuộc đã chuẩn bị tâm lý vững vàng cho kỳ nghỉ dài hạn này hay chưa.

Cả buổi tối, Thẩm Đông đều vừa đẩy thùng gỗ trong máy tính vừa suy tính chuyện này, đến rạng sáng vẫn chưa có quyết định chắc chắn xem có nên nghỉ kỳ nghỉ này hay không.

Thế nhưng, có một người nhất định có thể giúp hắn hạ quyết tâm.

Thẩm Đông chậm rãi xoay người, nghe thấy tiếng bước chân của chú Trần lên tầng, liền đi ra khỏi phòng trực.

Tào Mộc không ở trong phòng, ngồi trên tảng đá trước cửa, tinh thần trông có vẻ rất tốt, mặt cười xán lạn như mặt trời chuẩn bị lên cao, nhìn thấy hắn đi tới liền nhảy cẫng lên: "Trực ban xong rồi à."

"Ừ," Thẩm Đông cười, nụ cười của Tào Mộc không hiểu sao lại khiến hắn không nhịn được muốn cười theo, "Ăn bánh, bánh mì, nhỏ không?"

"Bánh mì nhỏ là cái gì?" Tào Mộc rất mê man.

"Chính là, bánh, bánh mì nhỏ." Thẩm Đông vào nhà, mở tủ ra, cầm một túi bánh mì nhỏ ném cho Tào Mộc, đây là đồ hắn dự trữ, lúc thuyền lớn tới đảo liền mang tới, thứ này có thể giữ được lâu, "Cậu ăn thử đi."

"Cái này hơi giống bánh bao lần trước tôi cầm về," Tào Mộc cúi đầu xem xét, nặn nặn bánh mì xong liền reo lên, "Mềm thế!"

Thẩm Đông dựa vào đầu giường, nhìn Tào Mộc ăn bánh mì, mỗi cái bánh mì, cậu đều lấy tay chọc một cái, chọc ra một lỗ, reo một tiếng "thật mềm mềm thật" rồi mới bắt đầu ăn.

Chẳng mấy chốc, nguyên một túi bánh mì nhỏ đã bị Tào Mộc ăn hết.

"Cậu ăn giỏi thật đấy." Thẩm Đông cảm thán.

"Ngon mà," Tào Mộc rất mãn nguyện vỗ bụng, qua mấy giây lại nhìn hắn ngơ ngác, "Anh ăn cái gì?"

"Bị đói chứ sao, bị cậu ăn hết rồi còn đâu." Thẩm Đông nhìn cậu.

Tào Mộc không nói gì, nhìn chằm chằm Thẩm Đông, mặt trông có vẻ rất áy náy, qua nửa buổi mới nói một câu: "Vậy để tôi đi tìm ít đồ ăn cho anh."

"Này!" Thẩm Đông nhanh chóng gọi Tào Mộc đã quay đầu đi ra ngoài lại, "Quay, quay lại!"

"Sao thế?" Tào Mộc quay đầu lại.

"Đùa cậu thôi, vẫn còn." Thẩm Đông nhảy xuống giường, mở tủ ra chỉ vào bên trong, bên trong còn có ba túi bánh mì nhỏ.

Tào Mộc nhìn mấy túi bánh mì nhỏ, cười rất vui vẻ: "Vậy anh ăn nhanh đi."

“Nói cho cậu…chuyện này.” Thẩm Đông chậm rãi ăn bánh mì.

“Chuyện gì?” Tào Mộc ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Chiều sẽ có người tới đây thực tập, có lẽ sẽ, ở, đây, mấy tháng.” Thẩm Đông nhìn bánh trong tay, “Chú Trần cho tôi nghỉ, nghỉ dài hạn.”

Tào Mộc không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn chỉ yên lặng nhìn hắn, qua rất lâu mới như thể cuối cùng cũng hiểu được ý của Thẩm Đông trong câu này, bỗng nhiên đứng lên: “Anh sẽ được nghỉ một thời gian rất dài?”

“Ừ.”

“Nghĩa là rất lâu có thể không trực ban?”

“Đúng.”

“Vậy thì lúc không trực ban, muốn đi đâu cũng được đúng không?”

“Đúng.”

Nét cười không thể nhịn được dần dần hiện lên trên mặt Tào Mộc, nhưng cậu vẫn rất cẩn thận tiến tới bên người Thẩm Đông: “Vậy anh….sẽ không ở trên đảo suốt chứ, phải không?”

“Muốn nói gì thì nói thẳng đi.” Thẩm Đông nằm vật xuống gối, tôi còn đang chờ cậu hạ quyết tâm hộ tôi đây.

“Sẽ cùng tôi đi tìm chị chứ?” Tào Mộc cũng nhích lại gần bên người hắn, trong ánh mắt ngập tràn mong đợi.

Thẩm Đông nhìn vào hai mắt cậu.

Đúng là không chữa được nữa rồi.

“Sẽ.” Hắn nói.

13. Chương 13: Thẩm Đông Thanh Tâm Quả Dục

Đưa ra quyết định lên bờ cũng không khó, đưa ra quyết định lên bờ tìm nàng tiên cá Dư Tiểu Giai cũng không khó lắm, Thẩm Đông ngồi trước bàn, trên bàn là một quyển sổ ghi chép cùng với cây bút, còn có một tờ lịch giờ tàu mới nhất.

Suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến Tào Mộc an toàn cùng hắn tới được điểm đến mới là chuyện khó khăn nhất.

Từ hòn đảo nhỏ phía nam này, tới thành phố phía bắc trên địa chỉ của Tào Mộc, phải vượt qua một phần bản đồ, Tào Mộc không có giấy tờ, trên đường không thể ngồi tàu cao tốc, giữa đường phải tìm chỗ nghỉ lại.

Tào Mộc biến thành người rồi, thời gian rời khỏi nước có hạn, cụ thể là bao lâu, chính Tào Mộc cũng không biết rõ, chỉ biết là sẽ đến lúc cậu chắc chắn bị khó chịu, cần ngâm mình trong nước, hoặc biến trở về thành cá hề.

Trước tiên, Thẩm Đông cần phải đoán ra được gần đúng thời gian nhiều nhất Tào Mộc có thể rời khỏi nước, sau đó dựa trên điều này, sắp xếp thời gian bọn họ đi tàu.

"Anh biết viết chữ." Tào Mộc rất hứng thú nhìn hắn.

"Ừ." Thẩm Đông tiếp tục suy nghĩ, Tào Mộc lúc ngủ có thể giữ hình người nguyên một đêm, trời sáng rồi mới về lại dưới nước, ban ngày thì không kiên trì được lâu như vậy, cho nên là, cũng có liên quan tới nhiệt độ?

Hắn vừa suy nghĩ, vừa vạch vạch mấy đường trên giấy.

"Đây là chữ gì?" Tào Mộc chỉ vào một đường trong đó hỏi hắn.

"Không phải chữ," Thẩm Đông nói, vậy nghĩa là nếu như đi xe đêm, Tào Mộc có thể kiên trì được một buổi tối, nhưng sáng sớm phải có chỗ để cậu ngâm mình, bồn tắm?

"Thế anh viết một chữ cho tôi nhìn thử đi." Tào Mộc lấy ngón tay chọc lên cây bút.

"Cậu biến trở về cá, hoặc là biến thành người, cần không, không gian lớn, chừng nào?" Thẩm Đông viết chữ "heo" lên giấy.

"Không biết phải lớn chừng nào, thả tôi xuống được là được." Tào Mộc cầm bút trong tay hắn qua, nghiêm túc học viết chữ ở một góc tờ giấy.

Đúng là rất nghiêm túc, Thẩm Đông liếc mắt nhìn mà hơi cạn lời, Tào Mộc nhìn thấy chữ "heo" là từ chiều

ngược lại, vì thế học viết ra chính là chữ "heo" ngược.

"Nhìn, nhìn thế này." Thẩm Đông xoay tờ giấy lại, có thể thả được Tào Mộc xuống, vậy bồn tắm là được.

"Đây là chữ gì?"

"Tào Mộc."

"…Anh lại lừa tôi." Tào Mộc dùng ngòi bút chọc chọc lên giấy, "Tào Mộc là hai chữ, với lại tôi cũng biết, tôi còn biết cả năm ba lớp số bốn tiểu học trung tâm trấn Quan Hoa, rồi Dư Tiểu Giai, còn có…"

"Heo." Thẩm Đông cầm tờ lịch tàu qua, bến tàu chỗ thuyền lớn quay lại không xa thị trấn, ngồi xe khách vào trong nội thành là được, tìm khách sạn có bồn tắm ở lại cũng không khó lắm, sau đó sẽ ngồi từng trạm tới nơi.

"Tôi không phải heo, sao lại mắng tôi."

"Tôi nói chữ này….là heo, chữ heo." Thẩm Đông cười.

"À," Tào Mộc cầm bút định học lại viết chữ theo chiều đúng, viết xong một nét liền dừng lại, "Vẫn là mắng tôi mà!"

Thẩm Đông cười nửa buổi mới đứng lên: "Chiều nay tôi đi cùng thuyền lớn về đất liền, cậu bơi theo cùng được không?"

"Không thành vấn đề, tôi hay bơi theo sau thuyền," Tào Mộc lúc trả lời vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt đã không che giấu được hào hứng, "Chiều nay chúng ta đi thật à?"

"Ừ, không đi là phải chờ…thêm một tháng nữa."

Hành lý của Thẩm Đông rất ít, chỉ một cái túi, bên trong nhét mấy bộ quần áo cho hắn và Tào Mộc thay, ngoài một tấm thẻ ngân hàng, cái túi bảy năm trước hắn đeo lên đảo, trông không khác gì túi chạy nạn cả.

Lúc thuyền lớn cập bến, Thẩm Đông gặp được người tới thực tập kia, Tiểu Lý dẫn tới đây, giới thiệu tên là Trương gì đó, Thẩm Đông không nghe rõ, tâm tư hắn đang không để ở chuyện này, trong đầu còn chưa nghĩ ngợi xong được hành trình, liền cứ theo mấy người chú Trần gọi người này là Tiểu Trương.

Tiểu Trương vừa lên đảo liền bày ra một khuôn mặt than khóc: "Trên đảo có điện không?"

"Có điện, không điện thì làm sao làm hải đăng được." Chú Trần trả lời, cùng Thẩm Đông dỡ thực phẩm thuyền lớn mang tới xuống dưới.

"Có mạng không? Có thể lên mạng không?" Tiểu Trương lại hỏi.

"Không có."

"Không có mạng? Wifi thì sao?" Vẻ mặt Tiểu Trương càng đau đớn hơn.

Chú Trần không hiểu được lời cậu ta nói, liền thở dài: "Cậu còn cần người đút cơm* à?"

**đút cơm là Wèi fàn nghe hơi giống wifi.*

"…Tôi coi như mang máy tính xách tay đến cũng chẳng để làm gì, biết vậy đã cài nhiều game offline." Tiểu Trương rất buồn lòng.

Thẩm Đông tháo dỡ đồ xong, cùng lên thuyền lớn, đây dường như là lần đầu tiên hắn làm hành khách trên thuyền sau khi lên đảo. Tiểu Trương đứng trên bến tàu, mặt mày bi thương nhìn theo hắn gọi: "Anh Thẩm, thuyền này một tháng mới tới đây thật à?"

"Ừ." Thẩm Đông gật đầu, gặp phải bão hay chuyện gì đó, hai tháng mới tới một lần cũng không có gì lạ, người anh em thiện lành ạ.

"Không thì để em về với anh đi! Hình như em quên mang theo gì đó rồi!" Tiểu Trương hô, bộ dạng như thể định chiến đấu quên mình cố nhào lên thuyền.

"Muộn rồi." Thẩm Đông cười, phất tay với cậu ta, quay người đi vào trong khoang thuyền.

Hắn không có sức an ủi Tiểu Trương, hắn còn chưa biết Tào Mộc đang ở đâu nữa đây.

Thuyền chuẩn bị chạy đi, Thẩm Đông chạy lên boong thuyền nhìn xuống biển, híp mắt lại quan sát nửa buổi, cuối cùng cũng coi như nhìn thấy phía xa có bọt nước nhỏ, nếu như không bị hoa mắt, hẳn là Tào Tiểu Ngư đang định nhảy lên trên mặt nước.

Hắn nhìn qua xung quanh, không có ai, vì thế liền phất tay về phía kia, con cá này cũng coi như hơi thông minh đấy, không bơi sát cạnh thuyền.

Thế nhưng…. Với trí nhớ khiến người ta khóc không ra nước mắt kia của Tào Mộc, liệu có khi nào bơi được nửa lại quên mất mình đang làm gì không?

“Vậy thì quá là thốn…” Thẩm Đông nhỏ giọng nói một câu, trở về khoang thuyền.

Cả quãng biển thuyền lớn lái về, Thẩm Đông vẫn luôn chạy tới chạy lui giữa khoang thuyền và boong thuyền, có điều sóng rất lớn, hắn vẫn chẳng hề tìm được bóng dáng của cá hề nhỏ đâu.

Nhưng cũng bình thường, cá hề cũng đâu phải cá heo, không có khả năng vừa bơi vừa nhảy lên bên cạnh thuyền, hắn chỉ lo lắng con cá có chút xíu vậy có khi nào sẽ không theo kịp tốc độ thuyền lớn không.

Hắn đã nói trước với Tào Mộc, thuyền cập bến rồi, hắn sẽ chờ bên cạnh bến tàu.

Hành động lên bờ rồi còn không vội đi mà lại quyến luyến trên bến tàu không rời đi, trong mắt Tiểu Lý, chắc có thể được coi là biểu hiện tinh thần không ổn lắm của một kẻ canh giữ trên đảo bảy năm.

“Anh biết chỗ lên xe khách ở đâu mà, đúng không?” Tiểu Lý không yên tâm lắm.

“Ừ.” Thẩm Đông nhìn chăm chú ngoài khơi.

“Sáu giờ là chuyến cuối cùng, đừng bỏ lỡ đó,” Tiểu Lý quay người vừa đi vừa nói, “Anh ngày nào cũng ngắm biển còn chưa ngắm đủ à…”

Mười phút sau, một vệt màu cam lọt vào trong tầm mắt Thẩm Đông, Cá hề nhanh chóng vẫy cái đuôi bơi tới trước mặt Thẩm Đông, rất vui vẻ nhảy lên mấy lần.

Sau đó, còn chưa đợi cho Thẩm Đông tỏ ra thái độ gì, trong nước biển đã bắt đầu nổi lên bọt biển trắng xóa.

“Đệt.” Thẩm Đông sợ hết hồn, nhanh chóng nhìn qua xung quanh xem có người không, may mà bến tàu này cũng nằm ở xa, bình thường gần như cũng chỉ đậu thuyền lớn ra đảo, thời gian này đã không còn ai.

Viên sủi trong nước ngày càng sủi lớn lên, Thẩm Đông nhanh chóng, luống cuống tay chân kéo bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn trong túi ra cho Tào Mộc.

Tay Tào Mộc mới vừa duỗi ra khỏi mặt nước, Thẩm Đông đã một cái tóm được kéo cậu lên, sau đó tròng áo lên đầu Tào Mộc: “Nhanh.”

“Ồ.” Tào Mộc mặt tươi cười nhảy lên bờ, ăn mặc coi như là lưu loát, không để cho người vô tình đi ngang qua có cơ hội hóng chuyện.

“Tôi bơi được một nửa thì không nhớ ra mình đang làm gì,” Tào Mộc vẩy tóc, nước chảy xuống từ cuối sợi tóc, “Đành phải bơi cùng thuyền, bơi liên tục…”

"Sau đó nhớ ra được thế nào?" Thẩm Đông nhìn chằm chằm Tào Mộc một lúc, mọi thứ đều bình thường, bình thường hơn nhiều lúc hai người họ đi cùng Hồng Kiệt.

Nghĩ tới Hồng Kiệt, Thẩm Đông không biết Hồng Kiệt qua bao lâu mới biết được hắn và Tào Mộc đã lên bờ, hắn viết một tờ giấy, bỏ vào túi hút chân không để lại trong động, với tần suất mười ngày nửa tháng, có khi hẳn mấy tháng mới xuất hiện của Hồng Kiệt, có lẽ bọn họ tới nơi rồi Hồng Kiệt mới biết.

"Vẫn bơi thôi, nhìn thấy bến tàu tôi mới đột nhiên nhớ ra là chuyện gì," Tào Mộc tươi cười rạng rỡ, "Tôi vốn đã nghĩ là, ai dà không biết giờ đang làm gì nữa, quay về được rồi, sau đó tự nhiên nhớ ra được! Phải đi tìm chị gái tôi!"

"Ừ, nhớ lời, tôi dạy cậu không?" Thẩm Đông đảo tóc Tào Mộc, định trước tiên đứng đây chờ gió hong khô tóc Tào Mộc một nửa rồi mới lên đường.

"Nhớ." Tào Mộc gật đầu.

Thẩm Đông trước đó đã mất hai tiếng, giải thích cho Tào Mộc hành trình của bọn họ, bảo với Tào Mộc nhìn thấy tàu hỏa cùng với những thứ chưa từng thấy trong thành phố thì không được hoảng sợ kinh ngạc mà hỏi đông hỏi tây.

Tào Mộc tuy rằng không hiểu rất nhiều thứ, nhưng so với Hồng Kiệt, cậu vẫn khiến Thẩm Đông yên tâm hơn, trạng thái "đứa con của biển cả" mà Hồng Kiệt thi thoảng lại nhập vào khiến hắn khó lòng phòng bị được.

Thẩm Đông đã không nhớ rõ bến xe khách của thị trấn nằm ở chỗ nào, hắn cũng chỉ có lần tới đây là xuống xe ở đó, sau này vẫn luôn chưa từng đi qua.

Lòng vòng nửa ngày, cách chuyến xe cuối cùng còn nửa tiếng, hắn vẫn chưa tìm được chỗ, đành phải bắt một cái xe máy điện ba bánh đi qua.

"Trí nhớ anh cũng kém thật đấy." Tào Mộc rất thông cảm nhìn hắn.

"Lượn," Chân Thẩm Đông cũng mỏi rồi, "Cậu còn chẳng nhớ được chuyện bảy phút trước."

"Tôi nhớ rõ được chuyện của anh mà." Tào Mộc hơi không phục.

Thẩm Đông cười, không nói gì nữa, thật ra Tào Mộc có thể nhớ được không ít chuyện, ông nội, chị gái… Tuy nói là vẫn luôn nhớ nhớ quên quên Hồng Kiệt, nhưng chỉ cần có đủ thời gian, cậu vẫn sẽ nhớ ra được.

Tào Mộc và Thẩm Đông lên xe khách, ngồi ở dãy cuối cùng.

Trên xe đông người, ngoài người còn có không ít hàng hóa, thời tiết cũng chẳng hề mát mẻ, mùi trong xe còn khiến Thẩm Đông hơi buồn nôn.

"Hôi thật," Tào Mộc tiến đến nói bên tai hắn, "Máy kéo vẫn thoải mái hơn, có thể hóng gió."

"Cái này nhanh," Thẩm Đông trả lời cậu, đẩy cửa sổ bên cạnh một cái, cho Tào Mộc hóng được gió.

Mà hắn còn chưa kịp thu tay về, một ông lão ngồi hàng trước đã đẩy cửa kính lại, Thẩm Đông ngơ ngác, lại đẩy cửa kính qua, vừa khéo để lại trước sau đều có một nửa cửa.

Kết quả là, ông cụ đẩy cửa lại rất mạnh, còn quay đầu lại trừng bọn họ một cái.

Cả người Thẩm Đông đều không kiềm chế được bực bội, vốn trên xe đông người đã khiến hắn không quen rồi, lại còn đụng phải người không hề lịch sự gì như vậy, lông mày hắn cũng xoắn lại với nhau.

Đối mặt với ánh mắt đầy khiêu khích của ông cụ, Thẩm Đông cuối cùng lựa chọn im lặng, giờ mà mở miệng, có khi cũng chẳng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Nhưng hắn vẫn đẩy cửa kính về vị trí chính giữa.

Ông cụ nổi giận, đứng lên định đẩy cửa kính một lần nữa, Thẩm Đông đưa tay chống lên cửa kính, liếc mắt nhìn ông cụ: "Làm gì."

"Tôi say xe!" Ông cụ không đẩy cửa kính nữa, rất giận dữ.

"Muốn thò đầu ra ngoài nôn à?" Tào Mộc mở miệng nói một câu, rồi dùng tay đo thử, "Chỗ đấy đủ cho ông thò đầu ra rồi mà, đầu ông cũng có to lắm đâu."

Thẩm Đông vốn đang rất buồn bực, câu nói này của Tào Mộc suýt nữa khiến hắn cười ra tiếng, hắn kéo cửa kính về phía mình một chút: "Được chưa?"

Ông lão tức giận đùng đùng, ngồi xuống.

"Người ở đây hung dữ thật đấy." Tào Mộc cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Không phải ai, ai, cũng đều như vậy." Thẩm Đông vỗ về tay Tào Mộc, hắn không biết an ủi người khác lắm, huống hồ là giờ hắn cũng có nỗi sầu lo như Tào Mộc.

Vừa ra ngoài đã đụng phải chuyện như vậy, Thẩm Đông nhắm mắt lại, cố ép bản thân bình tĩnh lại tâm

trạng. Hắn không chỉ mang theo một đồ ngốc bình thường ra ngoài, hắn là mang theo một đồ ngốc sẽ biến thành cá vượt qua một phần bản đồ lặn lội đường xa, cho dù có thể tìm được nàng tiên cá hay không, hắn vẫn phải đảm bảo Tào Mộc sẽ không xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.

Xe đi hơn một tiếng, Tào Mộc sau mười phút đã trở lại với hào hứng của cuộc thám hiểm đầu tiên, liên tục nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, Thẩm Đông nhìn cậu một lúc lâu, cảm thấy cậu chắc đã quên mất chuyện trước đó rồi… kỹ năng này cũng không tệ ha.

"Đã tới chưa?" Tào Mộc vừa xuống xe liền nhìn vô số tòa nhà đèn đóm rực rỡ hơn nhiều so với trong thị trấn xung quanh bến xe, "Đến chỗ của chị gái tôi rồi à?"

Thẩm Đông hơi chóng mặt, tuy đây chỉ là một thành phố địa phương, nhưng cũng đã sầm uất hơn thị trấn rất nhiều, hắn cảm nhận được căng thẳng khó giải thích được.

Trong bến xe liên tục có xe vào trạm, liên tục có người đi qua bọn họ, Thẩm Đông không thể không ngồi xổm xuống ven đường, lòng bàn tay còn đổ mồ hôi.

"Đã tới chưa?" Tào Mộc cũng ngồi xổm xuống, sờ lên lưng hắn, "Anh không thoải mái à?"

"Không sao," Thẩm Đông nhắm mắt lại, từ từ một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên, giờ hắn phải tìm một nơi có bồn tắm để Tào Mộc nghỉ ngơi, "Vẫn chưa, chưa tới, tôi không phải đã nói cho cậu chúng ta phải đi bao lâu rồi à?"

"Nói rồi à?" Tào Mộc ngơ ngác, mê man suy nghĩ một lúc lâu, "Tôi không nhớ nữa."

"Trước tiên…ở, ở lại đã." Thẩm Đông thở dài, dẫn Tào Mộc chậm rãi ra khỏi bến xe.

Chuyện thuê phòng, đối với Thẩm Đông, là một khiêu chiến không nhỏ, bởi vì bọn họ không chỉ muốn thuê phòng, bọn họ còn nhất định phải tìm được phòng có bồn tắm.

Hỏi liên tục hai khách sạn, đều không có bồn tắm, chỉ có nhà tắm vòi hoa sen, hơn nữa lễ tân còn rất tò mò với chuyện hắn khăng khăng phải ở phòng có bồn tắm.

Khách sạn thứ ba trông rất có hy vọng, bởi vì nó có lẽ là khách sạn cao cấp nhất trong thành phố địa phương này, hai sao.

Lúc Thẩm Đông đi vào đã cảm thấy đây là mức cao nhất của hắn rồi, nếu lại không có nữa, hắn thà rằng đi tìm con sông cho Tào Mộc ngâm mình vào.

"Có phòng trống không?" Tào Mộc đột nhiên mở miệng.

Thẩm Đông lấy làm ngạc nhiên, nhìn cậu, cậu cũng cười đắc ý lại với Thẩm Đông, sau khi lễ tân trả lời "có" liền hỏi: "Có phòng có bồn tắm không?"

"Có", Lễ tân trả lời, "Nhưng là phòng giường lớn, chỗ chúng tôi chỉ có phòng giường lớn mới có bồn tắm."

Tào Mộc quay đầu lại nhìn Thẩm Đông: "Phòng giường lớn?"

Thẩm Đông gật đầu, phòng giường lớn thì phòng giường lớn, chỉ cần có bồn tắm, phòng ghế sofa phòng không có giường cũng không sao.

"Vậy thì phòng giường lớn đi," Tào Mộc rất tiêu sái nói một câu, sau khi nói xong liền nhìn sang Thẩm Đông, cậu không biết muốn thuê phòng phải nói thế nào.

Thẩm Đông vỗ lên lưng cậu, đi tới để thẻ căn cước của mình lên quầy: "Một đêm."

"Được, đặt cọc một trăm," Cô gái lễ tân trông có vẻ như là ngủ không ngon, không có phản ứng gì với việc hai thằng đàn ông muốn thuê phòng giường lớn có bồn tắm, vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa nhanh chóng làm thủ tục đăng ký, thu tiền rồi liền vứt thẻ mở phòng lên quầy, "Tầng bốn rẽ trái phòng thứ ba."

Thẩm Đông cầm lấy thẻ phòng như cầm lấy lệnh đặc xá, thở phào nhẹ nhõm rất mạnh, dẫn Tào Mộc đến trước thang máy: "Vào đây để đi lên."

"Tầng bốn?" Tào Mộc tò mò hạ nhỏ giọng, "Tầng bốn có cao lắm không? Tôi thấy bên ngoài có nhiều nhà cao tầng lắm, có khi nào lại bị gió thổi đi không."

"Không đâu," Tâm trạng căng thẳng trước đó của Thẩm Đông đã dịu đi không ít, hắn nhìn Tào Mộc, "Có dây, dây buộc cậu lại, không thổi bay đi được."

"Ơ? Vậy thì phải cột chúng ta vào với nhau, nếu có thổi đi cũng không bị tách nhau ra."

Lúc Tào Mộc đi vào trong thang máy, là bị Thẩm Đông ép kéo vào, cậu rất không hiểu tại sao hai người lại muốn đi vào ngõ cụt này.

"Ôi!" Thang máy mới vừa đi lên, Tào Mộc liền hô to một tiếng, ngồi thụp xuống, "Khó chịu quá!"

"Sắp hết ngay rồi." Thẩm Đông vỗ lên đầu cậu.

Lúc cửa thang máy mở ra, Tào Mộc trợn tròn hai mắt, cảnh tượng ngoài cửa không giống trước đó khiến cậu khiếp sợ, cậu cẩn thận đi sát phía sau Thẩm Đông: "Chuyện gì thế này? Thẩm Đông, chúng ta đang ở đâu?"

Thẩm Đông không trả lời cậu, tìm thấy căn phòng rồi liền dùng thẻ mở cửa phòng ra, Tào Mộc vừa nhìn vào bên trong, liền reo lên: "Anh lại lừa tôi! Làm sao bị gió thổi đi được, có tường mà!"

"Tôi lười nói với cậu, không có tường là thổi đi được chắc, gió ở đâu ra mà mạnh đến vậy!" Thẩm Đông ném túi lên bàn, việc đầu tiên chính là mở cửa phòng tắm ra kiểm tra tình trạng của bồn tắm.

"Thẩm Đông, lúc anh không nói lắp, nói nghe hay cực kỳ." Tào Mộc cùng hắn đi vào trong buồng tắm.

"Cảm ơn." Thẩm Đông sờ qua bồn tắm, rất trắng, chỉ là không biết có sạch không, hắn cầm sữa rửa mặt trên kệ qua, định dùng thứ này cọ qua bồn tắm cái đã, "Xem ra tôi, hầu như, không có lúc nào nói chuyện hay cả."

"Ý tôi không phải thế," Tào Mộc hơi luống cuống, "Ý tôi là lúc nói lắp nghe cũng hay, thế nhưng lúc không nói lắp thì hay cực kỳ, hay hơn."

Thẩm Đông quay đầu lại nhìn cậu: "Cậu không chịu yên à?"

"Nói xong rồi." Tào Mộc lùi ra phía sau một bước.

"Chốc nữa cậu ngâm mình, mình ở đây đi." Thẩm Đông bắt đầu cọ rửa bồn tắm.

Thẩm Đông cảm thấy những ngày tháng mình sống trên đảo, hoàn toàn tách biệt với thế gian, vẫn thanh tâm quả dục lắm, dù sao thì lúc không mở được cái folder kia trên máy tính, hắn đã từng phát điên một quãng thời gian.

Có điều, không biết là vì về lại nhân gian, hay là bởi vì trước đó đã có tiếp xúc không được đẹp đẽ lắm, mà cũng không được tính là hôn với Tào Mộc, hắn ấy vậy mà lại giữa lúc làm công việc cọ rửa bồn tắm vô cùng trong sáng này, lại không biết xấu hổ là gì mà nhớ tới cảnh tượng trước đây đã từng xem trong mấy bộ phim siếc.

Lại còn, đã nghĩ tới một cái là không dừng lại được.

"Được rồi, không phải tự nhiên mà cậu được gọi là cá hề công tử đâu, Tào công tử," Thẩm Đông bịt lỗ thoát nước trong bồn tắm, bắt đầu vặn nước ra, quay đầu lại định bảo Tào Mộc đi vào xối nước.

Kết quả là vừa quay đầu lại, phát hiện ra Tào Mộc đã cởi hết quần áo, đập vào mí mắt chính là một bộ phận mấu chốt nào đó, Thẩm Đông chấn kinh không nhẹ, trong lòng tức khắc bùng lên cảm xúc gì đó không rõ.

Xuất phát từ cảm giác tội lỗi nặng nề với bản thân, hắn suýt nữa đấm một cú tới.

"Anh ở cùng tôi đi," Tào Mộc nhảy vào bồn tắm, cảm giác của bồn tắm hoàn toàn khác với rặng đá ngầm khiến cậu có vẻ rất căng thẳng, "Tôi hơi sợ."

"Ừ." Thẩm Đông cắn răng đáp một tiếng.

14. Chương 14: Kèn Xung Phong

Cảnh tượng trước mắt rất ám muội, một chàng trai vóc người không tệ nhảy vào bồn tắm trước mặt mình, nước từ trong vòi hoa sen phun ra trượt xuống theo tóc cậu ta, lướt qua đường nét đẹp đẽ trên thân thể rắn chắc….

Thẩm Đông dựa vào bồn rửa tay bên cạnh, nhìn về phía Tào Mộc đang nhắm hai mắt mặt mày hưởng thụ quay về phía nước xối ra, mấy lần đã định tông cửa xông ra ngoài, hắn cảm thấy nếu như không tông cửa xông ra, hắn có thể sẽ làm ra chuyện vô liêm sỉ nào đó với Tào Mộc đang chẳng hiểu cái rắm gì.

"Vẫn sợ à?" Thẩm Đông cắn răng hỏi, nghe giọng nói đã hơi khàn của mình.

"Trơn quá," Tào Mộc quay đầu nhìn hắn, mặt vẫn đang ở dưới vòi hoa sen, híp một con mắt chỉ dưới chân, "Vừa trơn lại vừa lạnh, tôi còn không dám nhúc nhích."

Thẩm Đông rất bất đắc dĩ khom người, may mà đang mặc quần shorts, "Cậu cả ngày bơi, bơi trong biển…, sao lại không sợ?"

"Không giống nhau, thứ này tôi chưa từng thấy bao giờ, thứ gì trong biển tôi chả nhìn thấy rồi, có nhìn thấy cá mập tôi cũng không sợ," Tào Mộc nhíu mày, "Anh bị ốm đấy à, giọng thay đổi."

"Không, không sao." Thẩm Đông phất tay, "Mẹ nó, mau biến thành cá đi."

"Chưa đủ nước." Tào Mộc đá một cái trong nước ngập nửa bồn tắm, bắn tóe lên một đợt nước, Thẩm Đông suýt nữa giật rách áo phông trên người.

"Tôi đi mua gói thuốc lá." Hắn hắng giọng, không thể nào ở đây thêm được nữa!

"Thẩm Đông!" Tào Mộc đột nhiên gào lên rất to.

"A!" Thẩm Đông đang định xoay người đi mở cửa phòng tắm, sợ tới mức tóc tai gần dựng đứng cả lên, nếu như không phải quay lại nhìn thấy Tào Mộc vẫn bình yên vô sự, hắn đã nghĩ rằng vòi hoa sen đột nhiên phun ra nước sôi, "Làm sao!"

“Tôi ổn ngay rồi đây,” Tào Mộc cúi người xuống hất nước trong bồn, “Chốc nữa anh hẵng đi mua thuốc lá đi.”

“Tôi…” Thẩm Đông cúi đầu nhìn gạch dưới sàn, cuối cùng thở dài, dựa vào bồn rửa tay ngồi xuống sàn, “Được.”

“Cảm ơn.” Tào Mộc vui vẻ nói một câu.

Thẩm Đông rất bất ngờ với việc Tào Mộc lại có thể lịch sự như vậy, nhưng hắn vẫn dùng ý niệm ép mình tiếp tục nhìn chằm chằm gạch trên sàn, cũng không biết nên đáp lại thế nào: “Không cần khách sáo.”

Sàn gạch hoa hồng cũng rất đẹp, đẹp hơn nhiều sàn gạch đã phai ra không rõ vốn là hoa gì bên trong phòng trực ngọn hải đăng.

“Rồi,” Nước cuối cùng cũng đầy bồn, Tào Mộc nằm trượt vào bồn, “Anh đừng tự dưng xả nước đi đấy.”

“Tôi xả, xả nước của cậu làm…gì.” Thẩm Đông ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cả người Tào Mộc đã ngâm vào trong nước, hắn thở phào nhẹ nhõm, vô cùng muốn lau mồ hôi, mặc dù hình như không chảy mồ hôi.

Tào Mộc cười với hắn, chậm rãi trượt vào trong nước.

Thẩm Đông nhìn mặt cậu từng chút một biến mất khỏi mặt nước, hơi do dự nhưng vẫn rón rén tới gần, ở trong biển hắn không nhìn rõ, Tào Mộc lần nào cũng lặn xuống rất sâu, giờ chỉ có một bồn tắm nước như vậy, hắn muốn nhìn thử xem màn ảo thuật biến ra cá được tiến hành thế nào.

Có điều, mới vừa lại gần, Thẩm Đông đã sợ hết hồn, tay chống lên thành bồn tắm suýt nữa thì trơn trượt vào bên trong bồn tắm.

Tào Mộc đang yên ổn nằm trong nước, lại mở to hai mắt cười với hắn.

“Đệt!” Thẩm Đông đập một cái lên mặt nước.

Tào Mộc ló đầu ra từ trong nước, cười toe toét: “Biết ngay anh sẽ đến xem mà.”

“Tự cậu chơi đi,” Thẩm Đông rõ mất mặt, cảm giác nhìn lén người khác tắm rửa bị bắt tại trận khiến hắn muốn đập một cái lên đầu Tào Mộc, đứng dậy định đi, “Tôi mua thuốc lá.”

“Đừng,” Tào Mộc tóm lấy cánh tay hắn, “Đã bảo ở cùng tôi mà!”

“Cậu chơi, chơi tôi đấy à?” Thẩm Đông định rút tay ra, không thành, cứ lần nào tới thời khắc mấu chốt, là tay thằng nhóc này đều rất khỏe.

“Đã nói rõ ràng rồi!” Tào Mộc kéo hắn trở lại.

“Đừng có ép tôi đánh cậu!” Thẩm Đông hơi bực bội, chuyện này đã xấu hổ lắm rồi, Tào Mộc còn kéo hắn không buông.

“Anh không phải là muốn xem à, cho anh xem! Anh nổi nóng làm gì!” Tào Mộc nhíu mày.

Thẩm Đông không nhúc nhích, nhìn chằm chằm cậu nửa buổi, cuối cùng liền ngồi xổm trở về bên cạnh bồn tắm: “Không nổi nóng.”

“Thật ra bồn tắm này vẫn nhỏ,” Tào Mộc lập tức cười, nhấc chân lên, “Tôi phải co lên mới làm được.”

“Co đi.” Lúc nhìn thấy Tào Mộc cong chân lên, Thẩm Đông cố gắng để mình không nghĩ ngợi gì khác, mà chỉ chuyên tâm suy nghĩ nếu như thuê phòng tổng thống liệu có thể có bồn tắm to hơn không.

Tào Mộc nằm xuống nước, chưa tới hai giây, trên da đã xuất hiện một lớp bong bóng li ti. Trong thời gian ngắn, bong bóng ngày càng nhiều, bắt đầu từng cái một trôi lên mặt nước.

Cho dù Thẩm Đông có vẫn luôn gắt gao nhìn chằm chằm Tào Mộc, thì số lượng bong bóng trôi lên mặt nước vẫn nhanh chóng tăng lên một cách đáng sợ, không đợi Thẩm Đông nhìn ra được nguyên cớ, cả một bồn nước trong đã bị bong bóng biến thành nước viên sủi trắng.

Thẩm Đông định đưa tay vào sờ một cái, mà do dự rồi vẫn từ bỏ. Trong cách hiểu của hắn, quá trình này e rằng cũng tương tự với quá trình “phân tử chia tách rồi tổ hợp lại từ đầu”. Ngộ nhỡ hắn thò tay vào, bàn tay cũng bị phân giải, sau đó một lần nữa tổ hợp lại, trên thân cá hề nhỏ có thêm một bàn tay của hắn…

Hắn lắc đầu một cái, cảm thấy rất có lỗi vì đã tưởng tượng cảnh biến thân của Tào Mộc thành phim kinh dị…

Sau khi bong bóng tan đi hết, Thẩm Đông nhìn thấy cá hề trong bồn tắm.

“Chẳng thấy gì cả mà.” Thẩm Đông lấy ngón tay chọc chọc lên mặt nước.

Cá hề bên trong bồn tắm vẫy đuôi bơi tới đụng một cái vào ngón tay hắn, sau đó bắt đầu…. dưới cái nhìn của Thẩm Đông, nó thế này là bắt đầu lên cơn động kinh.

Thẩm Đông nhìn cái bóng màu cam liều mạng quẫy đuôi bơi từ đầu này tới đầu kia của bồn tắm, tốc độ

đáng sợ, hắn cũng coi như hiểu được tại sao con cá nhỏ như vậy lại có thể đuổi kịp tốc độ của thuyền lớn.

"Bơi chậm thôi, chỗ bé như thế, chốc nữa không phanh được lại đâm phải bồn tắm." Thẩm Đông nói, nhìn vây lưng của cá hề, vốn là một vết sẹo lại trở thành hai vết.

Bạn cá hề cũng không biết có hiểu được hắn hay không, dù sao thì sau khi Thẩm Đông nói xong câu kia, nó cũng không hề chậm lại, vẫn nhảy nhót tung tăng trong nước, Thẩm Đông nhìn mà cũng hơi hoa mắt.

Con cá này bị thần kinh à….

Không có một người con trai trần truồng trước mặt mình, Thẩm Đông cuối cùng cũng có thể không cần căng thẳng nữa, cũng không cần vội vàng đi mua thuốc lá, vốn cũng không muốn hút.

Hắn ngồi bên cạnh bồn tắm, gác cánh tay lên thành bồn, ngón tay chống thái dương, rất nhẫn nại nhìn cá hề phát điên trong nước.

Thật ra nếu nhìn kỹ, cậu cá hề này vẫn có điểm khác nhau với những con cá hề hắn từng thấy. Ngoài hai vết sẹo trên lưng, Thẩm Đông cảm thấy nếu như là một con cá hề ba tuổi, con cá điên này có màu sắc đậm hơn đồng loại, màu cam sáng rõ rất chói mắt, cho dù là ở nhà tắm ánh sáng không hề rõ, Thẩm Đông vẫn có thể cảm nhận được trước mắt ngập tràn màu cam lấp lánh.

Phẩm tương rất tốt, đáng tiếc là lại có vết sẹo, Thẩm Đông cười, không biết ông nội và chị cậu trông thế nào.

Cá hề bơi điên cuồng qua lại trong bồn tắm phải gần hai mươi phút mới chậm lại, vẫy đuôi nhàn nhã vòng tới vòng lui, thi thoảng sẽ bơi lên mặt nước nhìn Thẩm Đông.

Thẩm Đông đưa tay vào trong nước, nó liền lại gần bơi vòng quanh bàn tay, Thẩm Đông xưa nay chưa từng có tiếp xúc như vậy với cá, lúc bơi lặn có thể nhìn thấy không ít cá, nhưng không con cá nào chịu lại gần chơi với hắn, hắn liền dùng tay nắm lấy đuôi cá hề.

Cá hề nhỏ quẫy vây ngực giật mấy lần, tránh thoát giữa ngón tay hắn, tiếp tục bơi vây quanh ngón tay hắn.

Thẩm Đông cảm thấy trên thân cá trơn tuồn tuột chơi rất thích, liền lấy ngón tay nắm lấy cái đuôi nó, cá hề nhỏ lại một lần nữa vỗ vây ngực lắc lư tránh thoát, hắn nắm tiếp, nó lại tránh thoát, liên tục mấy lần.

Như hai đồ ngu, Thẩm Đông không nhịn được tổng kết lại mình và Tào Mộc, sau đó lại tiếp tục nắm lấy đuôi.

Việc nhàm chán cũng có thể làm hăng say đến vậy.

Trò chơi nắm đuôi và bỏ chạy diễn ra gần mười phút, cá hề cuối cùng cũng không giãy dụa nữa, để mặc cho Thẩm Đông nắm lấy đuôi của nó trong nước, lắc lư.

"Ăn lẩu bao giờ chưa," Thẩm Đông nắm lấy nó lắc như lắc miếng thịt nhúng lẩu, "Đợi tới nơi rồi, tôi đưa cậu đi ăn lẩu."

Tào Mộc ở trong bồn tắm vừa bơi vừa bị nhúng lẩu giằng co gần một tiếng, mới biến trở về hình người.

"Dễ chịu chưa?" Thẩm Đông nhìn khuôn mặt cậu còn dính nước, chậm rãi đứng dậy, mông ngồi lâu trên sàn đã tê rần.

"Ừ," Tào Mộc gật đầu, lười biếng bám lấy thành bồn tắm, "Nhưng mà nước này chẳng ra sao."

"Không đủ mặn à?" Thẩm Đông cười, quay người ra ngoài.

"Có mùi gì đấy lạ, không dễ chịu như nước biển."

"Chắc là mùi thuốc tẩy trắng," Thẩm Đông suy nghĩ, hơi lo lắng, lại lùi trở lại buồng tắm, "Mùi này cậu, cậu chịu, chịu…được không?"

"Vẫn được, cảm giác không nhiều, chỉ là không thích lắm, cũng không khó chịu." Tào Mộc đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm.

Thẩm Đông nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác: "Mặc quần áo đi."

"Chốc nữa đi, giờ không muốn mặc," Tào Mộc chạy vào trong phòng, đổ một cái lên giường liền kêu lên, "A, giường này mềm thật, còn mềm hơn cả giường của anh nữa, lún cả xuống!"

"Mẹ nó, cậu ít nhất cũng mặc cái quần lót vào đi chứ!" Thẩm Đông đập một cái lên tường, gào lên một câu.

"Ui dời, mặc đây mặc đây," Tào Mộc tìm quần siệp trong túi xách ra, mặc vào, cau mày nhìn Thẩm Đông, "Được chưa? Tôi đặt thêm cho anh mấy cái tên Nhật Bản đi, anh tên là Mặc Quần Áo Tử, Khó Tính Tử…"

Lúc Thẩm Đông vặn lấy gáy Tào Mộc, kéo cậu tới trước mặt mình, hôn lên môi cậu một cái, Tào Mộc còn chưa nói xong, liền ngây ngẩn, qua vài giây mới như thể nhớ ra được cái gì, cười, dùng sức hôn lên môi Thẩm Đông, rồi hỏi: "Anh làm gì thế?"

"Không biết." Thẩm Đông đẩy mạnh ngực Tào Mộc ra.

Tào Mộc rất nghe lời, lùi về phía sau, nhảy nằm lên giường, bày thành hình chữ đại tươi cười hớn hở nói: "Cái giường này mềm thật đấy, còn nảy nữa, anh nhìn này."

Cậu xoay lưng nhún nhún mấy cái trên giường: "Giống cái ghế sofa trong phòng trực của anh."

Thẩm Đông đứng không nhúc nhích, cũng không nói gì, gắt gao nhìn người Tào Mộc chỉ mặc độc một cái quần lót, cảm giác mình căng thẳng như thể muốn giết người, cứ muốn đợi ai đó nã một phát súng lệnh cho hắn chuẩn bị, sau đó hắn nhảy lên xoay người nhào tới, đâm một dao….không, sờ một cái.

Đáng tiếc là bên trong phòng khách sạn hai sao này, thứ duy nhất có thể phát ra tiếng là một cái tivi, còn chưa bật.

"Thẩm Đông," Ngón tay Tào Mộc chạm lên môi cậu, "Tôi hôn anh thêm một lần nữa được không?"

Mẹ nó, đây chính là tiếng kèn xung phong!

Trong giây phút này, Thẩm Đông cảm thấy trước mắt như thể bị xen xò hết, có cảm giác mơ mơ màng màng.

Đợi hắn lấy lại được tinh thần, có thể nhìn rõ mọi thứ, hắn đã ở tư thế chống tay lên giường đè lên người Tào Mộc.

"Anh nặng quá," Tào Mộc vỗ lên eo hắn, "Đè lên bụng tôi."

Thẩm Đông nghe thấy câu này, liếc mắt nhìn bụng Tào Mộc, nhưng trước khi nhìn rõ được tình hình bụng cậu bị đè ra làm sao, ánh mắt đã lướt qua lồng ngực cậu, lồng ngực không hề bị che đậy đang chập trùng.

Cho nên, Thẩm Đông lập tức quên mất chuyện bụng, cùng lúc bàn tay len lên ngực Tào Mộc, cũng cúi đầu hôn xuống.

Theo lý thì, đây cũng chỉ là một cái hôn, ngây ngô, trong sáng.

Thế nhưng mà.

Thẩm Đông chưa từng yêu đương, hôn môi hay gì đó đều là học từ phim xiếc, tuy rằng không thể nói là có kỹ thuật, nhưng cũng có biết động tác cơ bản, không có khó khăn gì lúc hành động thực tế.

Nhưng Tào Mộc lại khác, cá không hôn môi, chị gái kể cả có nói cho cậu biết có thể ôm bạn gái, cũng sẽ không nói cho cậu biết, nên đáp lại hôn môi thế nào.

Đầu lưỡi Thẩm Đông chạm vào giữa răng cậu hai lần, cậu cũng coi như là thông minh, không cắn răng thề chết không theo, nhưng lưỡi Thẩm Đông mới vừa tiến vào, còn chưa kịp dây dưa với cậu, đã bị cậu cắn cho một cái.

"…Ai." Thẩm Đông bấm một cái trên thắt lưng Tào Mộc.

Tào Mộc khó hiểu thả lỏng miệng ra, Thẩm Đông nhanh chóng chống vững người, che miệng qua nửa buổi mới hỏi: "Cậu cắn tôi làm gì?"

"Lưỡi anh thò vào trong miệng tôi, tôi mới cắn một cái," Tào Mộc kéo tay hắn, "Đau à?"

"Không phải," Thẩm Đông vốn nói chuyện không trôi chảy, giờ cũng không biết phải giải thích thế nào, "Đừng, đừng cắn tiếp."

"À," Tào Mộc đáp một tiếng, đột nhiên sờ lên nửa người dưới hắn, "Cứng rồi."

Tay Tào Mộc chỉ cách một lớp quần chạm phía dưới hắn rất nhẹ một cái, nhưng đối với Thẩm Đông, kích thích này hơi mãnh liệt.

Không chỉ bởi vì chạm tới cái bộ phận này, mà còn là bởi vì cho dù là nơi nào đi nữa, tiếp xúc xa lạ sẽ đều khiến hắn cảm thấy không ổn hơn người khác, hoặc là sẽ có… phản ứng.

"Đừng cắn tôi, tôi làm thế nào thì cậu làm như thế." Thẩm Đông khàn giọng nói một câu, kéo tay Tào Mộc ra, một lần nữa cúi đầu hôn xuống.

Tào Mộc giờ đã học được hợp tác, làm theo động tác của Thẩm Đông, lưỡi quấn quýt lấy nhau.

Tay Thẩm Đông lần mò theo bụng cậu đi xuống, hơi thở của Tào Mộc liền nặng nề lên, sau đó lại đột nhiên trở nên dồn dập, cánh tay ôm lấy Thẩm Đông, vuốt lên vuốt xuống trên lưng hắn.

Mãi cho tới lúc Tào Mộc đột nhiên lật người hắn lại trên giường, vươn mình đè lên, Thẩm Đông mới từ trạng thái trong đầu hỗn loạn cào cào chỉ có đúng bốn chữ "làm lớn luôn đi" vang vọng, lấy lại được tinh thần, dùng tay chống lên ngực Tào Mộc: "Được rồi, đến đây thôi."

"Hả?" Hơi thở của Tào Mộc vẫn đang rất gấp gáp.

"Dậy," Thẩm Đông đẩy cậu một cái, "Trước tiên đến đây đã."

"Ơ," Tào Mộc rõ ràng không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời đứng thẳng dậy, nhảy xuống giường, "Tại sao cơ?"

Thẩm Đông cảm thấy câu nói kia của mình như thể đang nói "các bạn học, tan học đi", nhưng đúng là hắn không biết nên nói thế nào, giờ Tào Mộc hỏi hắn tại sao, hắn càng không biết nên nói ra sao.

"Anh không thích tôi đè lên người anh à? Nặng quá à?" Tào Mộc vẫn đang suy tư nguyên do Thẩm Đông tự dưng muốn dừng lại.

Đương nhiên không phải, Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu không nói gì, hai người bọn họ có chiều cao cân nặng không khác nhau lắm, không tồn tại vấn đề ai đè lên ai quá nặng, Thẩm Đông cũng chưa nghĩ tới vấn đề đè hay bị đè này.

"Không," Thẩm Đông xuống giường, xoa đầu Tào Mộc, "Chuyện này không liên quan tới cậu."

Hắn rót cho mình một cốc nước, đứng quay mặt vào tường, hắn không có cách nào giải thích cảm xúc hiện giờ cho Tào Mộc. Lúc hắn lên đảo bảy năm trước, mới vừa phát hiện ra mình thích con trai chưa được bao lâu, hắn không kịp suy nghĩ, càng không có cơ hội đi trải nghiệm, thậm chí còn chưa hề yêu phải ai đã cứ lên đảo như vậy, chuyện ở trên đảo tới cuối đời, hắn nhưng lại nghĩ tới rất nhiều.

Nói thật, nghẹn lâu như vậy, bắt hắn tên lắp vào cung rồi mà phải dừng lại, chính hắn cũng cảm thấy quá vô nhân đạo với bản thân, nhưng cũng giống như đang cô độc bảy năm lại trở về với quần thể, sẽ khiến hắn căng thẳng luống cuống, đối mặt với tiếp xúc thân mật xuất hiện bất chợt với Tào Mộc, hắn cũng cảm nhận được áp lực lớn y như vậy.

Càng nhiều hơn áp lực, chính là cảm giác có lỗi, Tào Mộc chẳng hiểu điều gì, chỉ dựa vào bản năng mà đáp lại hắn, điều này khiến hắn cảm thấy mình như bọn khốn dựa vào một quả trứng kho đi trộm chó vậy.

"Thẩm Đông." Tào Mộc gọi hắn.

"Ừ." Thẩm Đông không nhìn lại cậu, tiếp tục ôm cốc giữ tư thế trầm tư ngắm tường.

"Anh không thích tôi à?" Giọng Tào Mộc lúc nói ra câu này rất buồn bã.

"A?" Thẩm Đông sửng sốt, quay đầu nhìn cậu.

"Tôi biết vừa nãy là đang làm gì mà."

"....Ơ?" Thẩm Đông cảm thấy giọng mình cũng đang run lên.

"Ơ gì mà ơ, tôi cũng có ngu đâu!" Tào Mộc ngồi lên mép giường, "Thích người khác mới muốn làm như thế."

Thẩm Đông còn muốn "Ơ" nữa, nhưng há miệng xong lại không phát ra tiếng.

"Tôi cảm thấy như vậy, nếu không thì tại sao tôi lại không làm vậy với ông nội, cũng không với chị gái…"

"Im nào!" Tóc tai Thẩm Đông đã dựng đứng hết lên, "Mẹ nó cậu nói gì đấy!"

"Tôi cũng không muốn làm như thế với thuyền trưởng mà," Tào Mộc tiếp tục trình bày lý do, "Chỉ có lúc thấy anh tôi mới như vậy, muốn làm như vậy, đây chính là thích mà."

Tào Mộc tự nhiên nhắc tới Hồng Kiệt khiến Thẩm Đông rất kinh ngạc, nhưng "lý luận về lý thuyết thích" của cậu lại càng khiến Thẩm Đông kinh ngạc hơn, cũng không còn để ý hỏi tại sao cậu lại đột nhiên nhớ ra được thuyền trưởng.

"Vậy à." Thẩm Đông chỉ có thể nói ra hai chữ này.

"Anh không phải là vì thích tôi nên mới như thế à?" Tào Mộc nhìn theo hắn, "Không phải à? Cho nên giờ anh không muốn để ý tới tôi nữa?"

Thẩm Đông bị cậu nói đến mức hơi choáng váng, mãi đến lúc Tào Mộc nói ra câu cuối cùng này rồi, hắn mới ho khan một cái, hắn định nói, thật ra với người mình không thích cũng có thể như vậy, nhưng hắn không nói, Tào Mộc cho dù có khiến hắn kinh ngạc nhiều tới mức nào, cũng vẫn là một con cá trong sáng tựa như nước biển chưa hề bị ô nhiễm….

Huống hồ là, hắn cảm thấy mình cũng không đơn giản chỉ là vì bị dấy lên dục vọng.

"Tôi không có ý này," Thẩm Đông thở dài, ngồi xuống bên cạnh Tào Mộc, thử giải thích, "Tôi là, là, như thế, thế hơi đột ngột quá, nhanh quá…"

"Không phải là không muốn để ý tới tôi nữa?"

"Không muốn để ý tới cậu thì cũng không cần đợi tới lúc dẫn cậu đi rồi mới không để ý chứ!"

"Vậy thì nhanh quá là có ý gì?" Tào Mộc suy nghĩ một lúc, rồi đập một cái lên đệm, "Hiểu rồi!"

"A?"

"Chúng ta phải yêu đương trước đã! Chị tôi bảo là, yêu đương!"

Thẩm Đông không nói gì, giờ hắn mà mở miệng, e là sẽ lạc giọng đi mất, Dư Tiểu Giai này rốt cuộc đã nói

với Tào Mộc những thứ gì!

15. Chương 15: Tào Cá Nhỏ Thông Minh

Thẩm Đông cảm thấy, mình đúng là tự tìm tội cho bản thân, chuyện như vậy một khi đã mở đầu, trong đầu căn bản sẽ không bỏ xuống được thứ gì khác.

Tào Mộc còn tạm, nín lại cũng chỉ là nín lại, dù sao thì cậu cũng không hiểu được việc này rốt cuộc phải làm tới mức nào mới coi như là xong, Thẩm Đông thì lại khác, lúc hai người nằm trên giường xem tivi, hắn hoàn toàn không biết trong tivi đang chiếu gì.

Tào Mộc nằm bên cạnh dồn hết chú ý lên tivi và máy điều hòa không khí chưa từng được thấy bao giờ, cầm hai cái điều khiển từ xa hành hạ như nghiện. Hắn lại dồn hết chú ý lên người Tào Mộc, giữa hai người căn bản không chạm tới nhau, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy như thể cọ vào nhau.

Quá tội lỗi! Sắp nghẹn ra được chân tay ảo* rồi!

**Hội chứng chân tay ảo được đặc trưng bởi cảm giác ma ở các chi đã bị cắt cụt. Những cảm giác này có thể khiến bạn cảm thấy rằng phần còn thiếu của cơ thể vẫn còn và hoạt động (bộ não của bạn vẫn hoạt động với nó). Họ cũng có thể bị đau, nóng rát, ngứa, chuột rút và thậm chí tê liệt vùng bị ảnh hưởng.*

(Nguồn: https://vi.sainte-anastasie.org/articles/psicologia/el-sndrome-del-miembro-fantasma.html0

"Tôi ngủ đây," Thẩm Đông nhảy xuống giường, tìm chăn mỏng trong tủ, "Sáng, sáng mai tôi đi mua, mua vé."

"Sáng sớm có thể đi rồi à?" Tào Mộc hỏi hắn, trông hoàn toàn không có vẻ gì là mệt mỏi, có lẽ là mấy thứ mới mẻ và việc có thể tìm chị gái, kích thích nhân đôi đã khiến cho hào hứng trong lòng cậu không bị mất đi.

"Ừ, mười một giờ có chuyến tàu." Thẩm Đông nằm xong, kéo chăn qua đắp lên, nhắm hai mắt lại.

"Tàu hỏa là thế nào? Giống xe khách à?" Tào Mộc cũng nằm xuống theo, xốc chăn của hắn lên rồi chui vào bên trong.

"Ra ngoài!" Thẩm Đông đập cậu một cái, "Cậu đắp, đắp cái chăn kia."

"Tại sao?" Tào Mộc cầm lấy góc chăn, không nhúc nhích.

“Chật.” Thẩm Đông tiếp tục đạp cậu.

“Cái giường trên đảo sao anh không bảo chật.” Tào Mộc rất không hài lòng, cũng đạp lại hắn một cái.

“Không ngủ thì xuống ngay!” Thẩm Đông hết chiêu rồi, không thể làm gì ngoài quát một câu.

Hắn nghĩ rằng Tào Mộc vẫn sẽ như trước đây, sẽ nhảy xuống giường, không ngờ rằng Tào Mộc giờ lại không chịu nhúc nhích, còn nhích lại gần người hắn: “Không, tôi muốn nằm sát cạnh anh.”

“Tại sao?” Đến lượt Thẩm Đông hỏi.

“Dễ chịu.” Tào Mộc thừa lúc hắn buông lỏng sức, nhanh chóng dựa vào cạnh người hắn, tóm được cánh tay hắn, sau đó nhắm hai mắt lại.

Thẩm Đông còn muốn đạp tiếp, mà cử động chân xong lại vẫn bỏ cuộc, Tào Mộc như thể tảng đá, đánh chết cũng không động đậy, còn đạp nữa sẽ chỉ để bản thân sinh ra ảo giác đang làm chuyện gì đó. Những lúc thế này, vẫn nên giữ vững cương trực, Tào Mộc chỉ ôm một cánh tay hắn, vậy thôi cứ bỏ cánh tay này đi.

Không biết là bị dằn vặt mệt mỏi, hay là bôn ba trên đường mấy tiếng, áp lực quá lớn, Thẩm Đông chưa làm được nhiều đấu tranh tư tưởng đã ngủ đi.

Sáng sớm tỉnh dậy, trời mới tờ mờ sáng, trong phòng không có đồng hồ, mặt đồng hồ cũng không mang theo, đành phải dậy trước.

Trên giường chỉ có mình hắn, không thấy bóng dáng Tào Mộc đâu.

Thẩm Đông sợ đến mức lập tức tỉnh táo như chưa từng ngủ chút nào, nhảy xuống giường, chuẩn bị tông cửa xông ra tìm kiếm cái tên Tào Mộc có thói quen dậy rồi lại đi dạo khắp nơi, đi dạo một nửa quên mất mình đang làm gì.

Có điều, hắn còn chưa kịp xỏ giày, đã nghe thấy từ trong phòng tắm vang lên tiếng của Tào Mộc: “Thẩm Đông, anh dậy rồi à?”

“Ừ!” Thẩm Đông đáp một tiếng, ngồi về lại giường.

Tào Mộc trần truồng đứng dưới vòi hoa sen xả nước, Thẩm Đông đã không còn làm ra được phản ứng gì với việc sáng sớm ra mình đã bị kích thích như vậy, lặng lẽ đóng cửa phòng tắm lại.

“Khi nào đi mua vé?” Mấy phút sau, Tào Mộc rất thư thái nhảy ra từ trong phòng tắm, vẫn đang để trần,

trên người trên mặt vẫn còn nước nhỏ tong tong.

Thẩm Đông lao vào trong nhà tắm giật khăn tắm chùm lên người cậu: "Chốc nữa, mặc quần áo đi."

Tào Mộc mặc áo phông màu xám có hình đầu lâu, nhìn chằm chằm hình vẽ trên áo qua gương một lúc lâu: "Cái hình này nhìn quen mắt thật đấy."

"Đây là dấu…hiệu của thuyền, thuyền trưởng," Thẩm Đông đi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn thấy bàn chải đánh răng dùng một lần đã bị bóc ra trên kệ liền ngơ ngác, "Tào Mộc cậu đánh răng à?"

"Ừ," Tào Mộc đi tới, dựa vào cửa phòng tắm, cười rất hãnh diện với hắn, "Ngọt."

Thẩm Đông vốn định nói cậu trước đây cũng không đánh răng, làm thế nào mà giữ được răng trắng như thế, nghe thấy câu này lại sợ hết hồn: "Cậu ăn, ăn, ăn đấy à?"

"Không, tôi cũng có ngốc đâu," Tào Mộc nhăn răng, "Học theo anh chà chà chà, chỉ liếm mấy lần thử xem là vị gì thôi."

Thẩm Đông theo bản năng cũng liếm liếm kem đánh răng.

Trên đường ra ngoài đến ga tàu mua vé, Thẩm Đông dẫn Tào Mộc tìm quầy ăn sáng, ăn bánh quẩy cùng sữa đậu nành, chỉ hai món ăn bình thường đến không thể bình thường hơn này, cũng làm Tào Mộc xuýt xoa cả đường: "Ăn ngon thật đấy, cái bánh kia ăn ngon hơn so với bánh tôi lấy trong thôn nhiều!"

"Trưa dẫn cậu đi ăn, một bữa đàng hoàng." Thẩm Đông nhìn bảng chuyến xe buýt, chỗ này cách ga tàu chỉ có hai điểm dừng, suy nghĩ nửa ngày, hắn quyết định đi bộ tới, đường cũng không xa, xe buýt đầy người, có thể không ngồi thì không ngồi, đỡ bực bội.

"Mì à?" Tào Mộc hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn cửa hàng cùng nhà cao tầng ven đường, "Mì đàng hoàng."

Thẩm Đông lúc ở trên đảo luôn ăn một mình, nấu cơm quá mất công, hầu như hắn đều nấu mì, nấu cho Tào Mộc cũng là nấu mì, cho nên nói tới ăn cơm, phản ứng của Tào Mộc chính là mì, đủ loại mì vị khác nhau.

"Không phải, ăn rồi biết."

Đến ga tàu, Thẩm Đông đi vào quầy bán vé liền cảm thấy buồn rầu, cả người đổ mồ hôi hột, hắn nhìn chằm chằm mấy ô cửa sổ, muốn tìm chỗ nào đó ít người để qua xếp hàng.

"Anh nói cho tôi xem mua thế nào đi," Tào Mộc đột nhiên tiến tới bên tai hắn, nhỏ giọng nói, "Tôi đi mua,

anh ở ngoài."

Thẩm Đông ngạc nhiên quay mặt qua nhìn Tào Mộc: "Hả?"

"Anh xem anh bây giờ đi," Tào Mộc cười chỉ vào mặt hắn, "Như bị đau bụng ấy, để tôi đi mua cho, cũng không khó, không khác thuê phòng khách sạn lắm đúng không?"

"Đ..," Thẩm Đông sờ lên mặt mình, vẻ mặt mình kinh khủng đến vậy kia à, thật ra hắn cũng không đến mức không thể mua vé, chỉ là không quen với khung cảnh đông người đến vậy mà thôi, nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ tiền vào tay Tào Mộc, "Thế cậu đi mua đi."

Tào Mộc chăm chú lắng nghe Thẩm Đông nói cho cậu biết phải đến đâu mua vé, thời gian nào, mấy vé, sau đó quay người đi về phía cửa sổ bán vé: "Biết rồi!"

Thẩm Đông ra ngoài phòng bán vé, đứng bên ngoài cổng chính, từ xa nhìn Tào Mộc.

Hắn cũng không lo lắng Tào Mộc mua vé sẽ gặp phải sự cố gì, Tào Mộc rất thông minh, học mua vé cũng không phải chuyện gì khó, hơn nữa, khiến Thẩm Đông bất ngờ là, cậu không hề vì không hiểu gì mà sinh ra căng thẳng, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ, ngoài tò mò, dường như không có áp lực gì.

Nhưng đến lúc phía trước Tào Mộc chỉ còn lại đúng một người, Thẩm Đông vẫn đi tới, đứng phía sau Tào Mộc nghe.

Tào Mộc rất trôi chảy học theo người phía trước đem tiền tiến dần lên cửa sổ, báo địa điểm và thời gian, sau đó nói thêm một câu: "Hai vé."

"Chuyến này hết vé rồi." Người bán vé gõ gõ trên bàn phím mấy cái rồi trả lời.

"Hết rồi?" Tào Mộc nhoài người trên bàn bán vé, nhìn người bán vé.

Thẩm Đông nhớ ra mình quên mất nói cho Tào Mộc biết nếu hết vé rồi thì phải làm gì, liền nhanh chóng đi qua định nói hộ cậu, kết quả là Tào Mộc dứt khoát nói: "Vậy thì giúp tôi nhìn thử xem chuyến gần nhất có còn không? Là mấy giờ?"

"Nửa tiếng sau có, có muốn không?" Người bán vé tra thử.

"Muốn." Tào Mộc gật đầu.

Tào Mộc cầm hai tấm vé cùng tiền thừa xoay người lại, nhìn thấy Thẩm Đông đứng phía sau: "Sao anh lại vào đây rồi?"

“Tôi…” Thẩm Đông không biết nên nói gì.

“Sợ tôi mua nhầm à?” Tào Mộc đưa tiền và vé tới tay hắn, “Anh nhìn thử xem, không sai đúng không? Tôi không đọc được chữ phía trên.”

“Không sai,” Thẩm Đông nhìn qua vé, “Cậu còn biết, biết, đổi chuyến cơ à?”

“Tôi cũng có biết đâu, phía trước có người nói hết vé tôi mới biết được còn có thể hết vé, anh ta bảo đổi sang chuyến gần nhất, tôi liền học theo,” Tào Mộc cười, “Có phải vậy không?”

“Đúng, đi thôi.” Thẩm Đông vỗ lên lưng cậu, quay người đi ra bên ngoài phòng bán vé, Tào Mộc còn có thể làm quen hơn so với hắn tưởng tượng.

“Sau này lúc anh không muốn nói thì để tôi đi nói,” Tào Mộc vui vẻ theo sát hắn, “Anh nói chuyện với tôi là được rồi.”

Thẩm Đông nghe trong giọng cười của cậu cũng có chút đắc ý, không nhịn được cười: “Được.”

Cách giờ tàu còn mấy tiếng, Thẩm Đông về khách sạn sửa soạn đồ đạc, giảng giải nửa ngày cho Tào Mộc xem tàu hỏa là thế nào, trên tàu hỏa có cái gì, Tào Mộc nghe rất nhập tâm, cuối cùng còn hỏi một câu: “Chạy còn nhanh hơn cả thuyền à?”

“Ừ.” Thẩm Đông gật đầu.

“Có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cửa sổ không?”

“Có thể.”

“Có thể thấy rõ không??”

“Có, cũng đâu phải tên, tên lửa.”

“Tên lửa là cái gì?”

“….Sau này sẽ, sẽ nói lại cho cậu.”

Trước lúc lên tàu, Thẩm Đông dẫn Tào Mộc đến một quán ăn nhỏ, gọi vài món ăn, Tào Mộc ăn rất hăng say, nhưng bởi vì khẩu vị của vùng này thiên về ngọt, Tào Mộc dường như không hài lòng lắm, sau khi ăn xong liền sờ bụng: “Cũng đâu phải ngon lắm, không ngon bằng anh nấu.”

"Vậy à?" Thẩm Đông nhìn cậu, tuy rằng hắn cũng tự cho mình là chuyên gia nấu mì, nhưng so với đồ ăn trong quán, mì nấu ra từ nguyên liệu đơn sơ trên đảo kia lại ăn ngon hơn à?

"Ừ, không cay, cay ngon hơn," Tào Mộc tiếp tục sờ bụng, "Nhưng hình như vẫn ăn nhiều."

"Đi bộ đến ga tàu, coi như tiêu, tiêu cơm." Thẩm Đông cười. Tào Mộc sao lại ăn nhiều như cá vàng thế này.

Xếp hàng chờ soát vé lên tàu, đối với Thẩm Đông, có hơi giống tra tấn, nếu là trước đây, hắn cũng sẽ cảm thấy không quen, nhưng sẽ không giống như bây giờ, cả người như thể vác theo một cái vỏ, thở không ra hơi, có lẽ là cuộc sống mấy năm không nhìn thấy người, khiến cho hắn càng có cảm giác mâu thuẫn mạnh hơn với đám đông.

Sau khi chẳng dễ dàng gì mà nhét được balo lên trên giá để hành lý, Thẩm Đông đã cảm nhận được mồ hôi trên trán mình như được nạm kim cương lóe lên ánh sáng lấp lánh, hắn đặt mông xuống ghế, không muốn cử động thêm một tí nào nữa.

Có điều, vận may của hai người họ cũng không tệ lắm, hai vé là ghế hai người, đối diện là một cặp đôi, hai người kia từ lúc ngồi xuống liền dính vào nhau thủ thỉ, không hề nhìn thẳng về phía này dù chỉ một lần, Thẩm Đông rất hài lòng, hắn sợ nhất gặp phải người rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi tám chuyện với người khác.

Thẩm Đông để Tào Mộc ngồi vào ghế cạnh cửa sổ, sau khi tàu chạy, Tào Mộc liền nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không hề nghiêng đầu qua chỗ khác.

"Nếu như cậu thấy khó, khó chịu thì nói, với tôi." Thẩm Đông dặn dò Tào Mộc, hắn không biết liệu Tào Mộc có say tàu không.

"Ừ," Tào Mộc cười, nói rất nhỏ, "Chạy nhanh thật."

Cặp đôi đối diện chắc vẫn đang đắm chìm bên trong tình yêu cuồng nhiệt, tình cảm đến mức hơi không coi ai ra gì, ăn một quả táo còn phải dùng con dao cắt ra, anh một miếng, em một miếng đút cho nhau ăn.

"Ôi, sao trên áo em lại có một vết bùn thế này." Cô gái ăn được một nửa liền cúi đầu nhìn lên áo mình, lập tức ỉu xìu.

"Không sao, không sao, nhìn không rõ," Cậu bạn trai lập tức ôm lấy vai cô nàng, "Bạn gái anh dù cả người là bùn cũng vẫn xinh nhất."

Thẩm Đông ngó mặt qua chỗ khác, giả vờ như không nghe thấy, Tào Mộc lại đột nhiên thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đụng vào cánh tay hắn: "Thẩm Đông."

“Hả?”

“Bọn họ đang yêu đương.” Tào Mộc nhỏ giọng nói.

Thẩm Đông cảm thấy thái dương mình giật giật, hắn nhìn Tào Mộc, may mà thằng nhóc này biết nói trước mặt người khác phải nói nhỏ, thế nhưng mà…

“Anh chưa đút tôi ăn bao giờ.” Tào Mộc tiếp tục hạ nhỏ giọng nói.

Đệt! Biết ngay là câu này! Thẩm Đông suýt nữa đưa tay ra tát cho Tào Mộc một cái.

“Đút cái rắm!” Hắn gằn giọng.

“Vậy để tôi đút anh ăn,” Tào Mộc đưa tay định lấy túi trên bàn, đồ ăn vặt Thẩm Đông mua trước khi lên tàu đều ở bên trong, “Anh muốn ăn gì?”

“Tôi đi vệ sinh.” Thẩm Đông nhảy lên đi về phía nhà vệ sinh.

Tào Mộc không hề do dự nhảy lên theo hắn, đến tận chỗ hút thuốc mới nói một câu: “Anh làm sao thế?”

Thẩm Đông nhìn qua bên cạnh không có ai, kéo Tào Mộc tới cạnh cửa: “Hai chúng ta không cần đút qua đút…lại như vậy.”

“Tại sao.” Tào Mộc nhìn qua bịch khoai tây chiên trong tay, hơi thất vọng.

“Không phải ai yêu đương cũng sến súa như thế,” Thẩm Đông cầm khoai tây chiên qua mở ra, “Hai thằng con trai làm như thế nhìn ngu lắm.”

“Ồ.” Tào Mộc đáp một tiếng không hiểu lắm.

Thẩm Đông rút một miếng khoai tây chiên ra, đây là thứ hắn thích ăn nhất trước kia, mấy năm rồi không ăn, sắp quên mất mùi vị thế nào, đang định bỏ vào miệng, lại nhìn thấy ánh mắt mất mát của Tào Mộc, hắn lập tức cảm thấy cả người khó chịu.

Cùng lúc đưa khoai tây chiên tới bên miệng Tào Mộc, hắn tự mắng mình trong lòng một câu, ngu ngốc!

“Ăn nhanh đi.” Thẩm Đông nhìn qua xung quanh, lỡ như có ai đi qua nhìn thấy tình cảnh này, hắn cảm thấy mình có thể sẽ trầm cảm luôn.

"Ừm!" Tào Mộc rất vui vẻ cắn nửa miếng khoai tây chiên, sau đó cầm nửa miếng khoai còn lại trên tay hắn, giơ tới trước mắt hắn, "Cho anh."

Thẩm Đông dùng tốc độ nhanh như chớp cắn nửa miếng khoai kia vào miệng, suýt nữa thì cắn luôn cả đầu ngón tay Tào Mộc vào cùng.

Lúc trở lại chỗ ngồi, đôi kia vẫn chưa ăn xong quả táo, Thẩm Đông nhìn thôi mà cũng thấy sốt ruột, muốn há miệng cắn hết hộ bọn họ, nhưng lại cảm thấy hai người bọn họ tốt nhất là vẫn cứ ăn tới lúc xuống tàu, đỡ làm ra thêm hành động gì để Tào Mộc lại muốn bắt chước.

Cũng may, Tào Mộc sau khi ăn được nửa miếng khoai tây chiên từ trên tay hắn đã hài lòng, tiếp tục nhìn chăm chú cảnh vật ngoài cửa tàu, không nói gì nữa.

Thẩm Đông cũng nhìn chằm chằm cửa sổ, nhìn chẳng mấy chốc đã buồn ngủ luôn, cho nên liền nhắm mắt lại bắt đầu gà gật.

Bình thường lúc hắn trực ban cũng sẽ không mệt rã rời như vậy, nhịp điệu lắc qua lắc lại của tàu thật sự làm người ta không thể nào chịu đựng được, chưa tới mấy phút đã ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, hắn cảm thấy có người đang vỗ lên mặt hắn.

Vừa mở mắt, nhận ra mình đang gối lên vai Tào Mộc, trước mặt là đôi mắt cười của Tào Mộc.

"Hình như sắp tới rồi," Tào Mộc chỉ loa trên trần tàu, "Chỗ đó nói."

Thẩm Đông nhanh chóng ngồi thẳng người, xoa cổ: "Tôi, ngủ như thế…bao lâu rồi?"

"Bao lâu? Không biết," Tào Mộc xoa vai, "Anh vừa mới ngủ đã ngả vào người tôi, từ đó đến bây giờ."

"Cậu không đẩy tôi ra à?" Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm, một thằng đàn ông tựa vào vai một thằng đàn ông khác ngủ mê mệt, khiến hắn cảm thấy rất lúng túng.

"Không dám," Tào Mộc nhíu mày, "Ai biết được anh có đánh tôi không."

Tàu bắt đầu vào ga, Thẩm Đông không thèm nhiều lời nữa, đứng dậy cầm lấy túi đi về phía cửa toa, hắn không muốn chen chúc phía sau một đám người rồi chen chúc xuống xe: "Đi thôi."

Ra khỏi chỗ chờ tàu, Thẩm Đông gần như là cắm mặt nhào về phía trước, hắn muốn rời đi trước khi cả một đám đông cùng ào ra.

Tuy rằng hắn đã thành công dẫn theo Tào Mộc chạy ra khỏi ga tàu đầu tiên, nhưng vừa ra ngoài, bên ngoài cổng ra đã láo nháo đủ kiểu bảng hiệu đón người, đón xe, thuê trọ bao vây lại đây, Thẩm Đông suýt nữa thì không tìm được cả đường, kiên trì lẻn ra được vòng vây xong, hắn đứng ven đường nửa ngày rồi vẫn không lại được sức.

"Nhóc, ở trọ không? Ngay bên cạnh thôi, gần lắm!" Phía sau còn có một bác gái kiếm khách trọ đang nói.

Thẩm Đông không để ý, tuy hắn đã bảy năm không ra ngoài, nhưng gần ga tàu có nhiều nơi làm ăn phi pháp, dẫu có bao nhiêu năm vẫn sẽ không thay đổi.

"Có phòng có bồn tắm không?" Giọng Tào Mộc vang lên.

Thẩm Đông nhanh chóng quay người lại, thằng nhóc này lại trôi chảy thế! Hắn kéo Tào Mộc, nói với bác gái: "Không thuê."

"Phòng của bọn tôi sạch lắm, phòng tắm có vòi hoa sen tốt lắm…" Bác gái tiếp tục chèo kéo.

"Không thuê." Tào Mộc tuy không hiểu tại sao lại không thuê, nhưng vẫn đi cùng Thẩm Đông về phía trước.

"Thuê đi, chỗ nhà tôi gần ga tàu, thuận tiện," Bác gái bám dính đến cùng không chịu tha, "Nhà tôi có nước nóng 24 giờ, có thể lên mạng, xem tivi…"

Thẩm Đông vốn đầu óc choáng váng là sẽ không phân biệt được trước sau trái phải, phía sau còn lải nhải không yên, bực bội không chịu được, liền quay đầu lại quát bác gái: "Không thuê! Đi đi!"

Quát xong, hắn rảo bước chân đi về phía trước, bác gái đằng sau sững sờ cả buổi mới bắt đầu chửi mắng.

Thẩm Đông cũng chẳng nghe ra bác gái mắng gì, đi thẳng tới bên kia đường mới dừng lại.

"Sao lại hung dữ vậy," Tào Mộc vẫn luôn không nói gì, đến lúc hắn dừng lại rồi, mới nói một câu, "Cái người kia bảo chúng ta bị thần kinh."

"Có bị thần kinh cũng không cần bà ấy chữa, bà ấy còn quan tâm làm gì," Thẩm Đông tức giận trả lời, đưa tay ra chuẩn bị bắt xe, đây cũng không phải là thành phố nhỏ trước đó, thành phố lớn sầm uất này, chỉ mỗi tiếng xe tới xe đi đã khiến Thẩm Đông toát mồ hôi, "Nhà trọ, trọ bên cạnh ga tàu, không, không thể ở được."

"Tại sao?"

“Nhốn nháo, còn nhiều lừa đảo nữa.”

“Lừa đảo? Lừa cái gì?”

Thẩm Đông ngồi thụp xuống, suy nghĩ nên giải thích cho một người vẫn luôn sống trong hoàn cảnh đơn thuần xem lừa đảo là chuyện gì.

“Lừa đảo chính là, là lừa chúng ta, nói là phòng rất tốt, có cái này có cái kia, sau, sau đó đến rồi, lại chẳng có gì….” Thẩm Đông thở hổn hển, mất công sức nửa ngày mới giải thích được cho Tào Mộc xem lừa người ở trọ, lừa khách du lịch là thế nào..

Tào Mộc trợn tròn mắt nghe, mãi lâu sau vẫn không hề lên tiếng.

Lúc Thẩm Đông đứng lên chuẩn bị bắt xe, cậu mới nhỏ giọng nói một câu: “Chị tôi, liệu có gặp phải lừa đảo không?”

16. Chương 16: Bể Cá

Câu hỏi của Tào Mộc, chính là điều Thẩm Đông vẫn luôn lo lắng kể từ lần đầu tiên nghe nói Dư Tiểu Giai đi cùng một người đàn ông, không trở về, chỉ là hắn chưa từng nói với Tào Mộc mà thôi.

Giờ Tào Mộc đột nhiên nói ra, khiến hắn không biết nên đáp lại thế nào.

Dư Tiểu Giai e là cũng giống Tào Mộc, trí nhớ không tốt, cô có lẽ sẽ quên mất đường về, quên mất nhà của mình ở nơi nào, quên mất mình sao lại rời đi, nhưng người dẫn cô đi sẽ không quên.

Thẩm Đông cảm thấy, cho dù có một ngày Tào Mộc quên hết mọi chuyện, hắn cũng sẽ đưa Tào Mộc về đảo, sẽ không để Tào Mộc vẫn luôn lang thang trong thế giới loài người, chuyện như vậy quá nguy hiểm.

Trừ phi…. Dư Tiểu Giai không giống Tào Mộc.

“Liệu có thể nào không?” Tào Mộc lại hỏi.

“Cái gì?” Thẩm Đông chặn một con xe taxi lại.

“Chị tôi…” Tào Mộc cau mày.

“Không đâu,” Thẩm Đông mở cửa xe đẩy Tào Mộc vào bên trong, ”Không, không nhiều người xấu như

vậy."

"Tôi cũng cảm thấy thế." Tào Mộc nở nụ cười, chui vào xe.

Tài xế quay đầu lại nhìn bọn họ: "Đi đâu?"

Thẩm Đông đang tự hỏi nên nói thế nào, Tào Mộc bên cạnh sững sờ chỉ một giây sau liền tranh nói trước hắn: "Đến khách sạn có bồn tắm."

Tài xế có lẽ ngày ngày đi làm đã gặp được không ít khách kỳ quái, cho nên chỉ không hiểu mà ngây người ra, rồi chuyển ánh mắt sang nhìn Thẩm Đông: "Khách sạn có bồn tắm à?"

"Ừ." Thẩm Đông nhanh chóng ngoảnh mặt qua nơi khác, nhìn chằm chằm cửa sổ, còn thiếu điều đưa tay lên bụm miệng.

"Được, gần đây nhất là một khách sạn bốn sao, chắc chắn có, được không?"

"Được." Tào Mộc gật đầu.

Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu, tuy lời Tào Mộc nói trên lý thuyết cũng không có gì không ổn, nhưng vừa lên xe đã gào lên yêu cầu tìm bồn tắm, nghe kiểu gì cũng thấy quái lạ, hắn vốn định nói tìm khách sạn ba sao trở lên là được, không ngờ Tào Mộc giờ lại hăng hái tới vậy.

Khách sạn bốn sao giá cả rất hợp lý, cho dù chỉ là vì để cho Tào Mộc nghỉ ngơi nên chỉ ở một đêm, nhưng kế hoạch của Thẩm Đông là dù có tìm được Dư Tiểu Giai hay không, hắn đều sẽ dẫn Tào Mộc nghỉ xong kì nghỉ hai tháng này. Với mức ăn ở trọ như này, tính cả ăn uống đi đường, cũng không đủ lắm.

Cho nên, đến nơi rồi, thuê một phòng trọ vẫn có lời hơn.

Nghĩ tới đây, tâm trạng hắn lại bay hơi xa, đã rất gần nơi hắn sinh sống mười mấy năm rồi, có nên về nhìn thử hay không…

Tào Mộc theo thường lệ trần truồng cả người ướt sũng nước chạy ra từ trong phòng tắm, nói rất vui vẻ: "Bồn tắm này to hơn bồn tắm trước đó, thoải mái hơn, nhưng mà nước vẫn không ra sao."

"Ừ. Thẩm Đông chỉ chỉ người cậu.

"Biết rồi, biết rồi." Tào Mộc vơ lấy quần áo tròng lên người, "Anh đúng là phiền phức, ở trên đảo không phải tôi cũng chẳng mấy khi mặc quần áo à, giờ sao lại cứ suốt ngày bắt tôi mặc, trời nóng thế này."

Bởi vì lúc đó tôi còn chưa ôm cậu rồi hôn cậu rồi sờ cậu, Thẩm Đông thở dài: "Nếu, nếu không tôi lấy cái bể, bể cá cảnh bỏ cậu vào đi."

"Bể cá cảnh?" Tào Mộc nhìn hắn, suy nghĩ rất lâu mới hỏi, "Bể cá cảnh là cái gì?"

"Là cái bể thủy tinh trong suốt đựng cá…" Thẩm Đông khoa tay miêu tả.

"Không!" Tào Mộc đột nhiên gào lên rất to.

Thẩm Đông đang cầm điều khiển từ xa dò kênh, bị một tiếng gào bất thình lình của cậu làm sợ tới mức chuyển một lúc bảy tám kênh: "Gào cái gì!"

"Đừng bỏ tôi vào cái đấy," Tào Mộc nhìn theo hắn, "Tôi biết thứ đó, ông nội từng bảo, vào rồi là không ra được nữa."

"Cái gì?" Thẩm Đông nghe không hiểu.

"Không đủ không gian tôi sẽ không biến trở lại người được, bị bỏ vào trong thứ đó, tôi sẽ mãi mãi là cá!" Tào Mộc hơi sốt sắng, "Đừng bỏ tôi vào đó!"

Thẩm Đông từ trước tới giờ chưa từng thấy ánh mắt như vậy của Tào Mộc, sợ sệt, căng thẳng, hắn nhanh chóng đứng dậy ôm chầm lấy Tào Mộc, xoa đầu cậu: "Được được được được."

Hắn cuối cùng cũng hiểu được tại sao Tào Mộc lại sợ bị bắt đi, nếu quả thật bị bắt đi, bỏ vào trong bể cá, cậu sẽ bị nhốt trong bể cá cả đời.

"Không thả vào bể cá, vẫn dùng bồn tắm," Thẩm Đông nắm vai Tào Mộc, phát hiện cả người cậu đã cứng đờ vì sợ, lập tức hơi đau lòng, "Aiii, dù tôi có cho cậu vào bể cá thật cũng sẽ không không cho cậu ra ngoài mà…"

"Đừng dùng bể cá!" Tào Mộc nói.

"Được được được, không bể cá!" Thẩm Đông cũng nói ngay theo.

Tào Mộc bày tỏ bất mãn mãnh liệt với bể cả xong, liền dựa lên giường bắt đầu xem tivi, Thẩm Đông tìm kênh cho cậu, Tào Mộc thích xem phim hoạt hình, ngoài phim hoạt hình ra, cậu không có hứng thú một chút nào với những thứ khác.

Thẩm Đông đi tắm gội sạch sẽ, đi ra rồi liền mở máy tính trong phòng lên, định lên mạng tìm bản đồ nhìn xem, đánh giá thử xem khả năng dựa vào một địa chỉ chỉ có thành phố và khu để tìm được Dư Tiểu Giai là

chừng nào.

Lúc mở trình duyệt ra, theo thói quen đưa con chuột tới menu start tìm dò mìn, trong lòng Thẩm Đông có cảm khái nho nhỏ, đã sắp không biết lên mạng là cảm giác gì nữa rồi…

Mất công sức nửa ngày mới tìm được bản đồ, rồi tìm được khu vực trên địa chỉ, Thẩm Đông quay đầu lại nhìn Tào Mộc, hắn muốn cho Tào Mộc biết được độ khó của việc tìm thấy Dư Tiểu Giai, tránh cho tới lúc không tìm được sẽ quá thất vọng.

Hắn đi tới bên cạnh Tào Mộc đang tập trung tinh thần xem say sưa "Bố đầu nhỏ con đầu to", vô cùng muốn tắt tivi đi, cái thứ khiến hắn có quay lại trong bụng mẹ cũng chẳng buồn xem này, Tào Mộc lại có thể xem tập trung tới vậy.

Có điều, e rằng không chỉ là bởi vì xem tập trung, trên mặt Tào Mộc không có cảm xúc gì, trông có vẻ chẳng hề vui.

"Tào Mộc," Hắn đưa tay quơ quơ trước mắt Tào Mộc, "Chốc nữa xem tiếp."

"Ừ, làm sao thế?" Tào Mộc ngẩng đầu lên.

"Vẫn đang nghĩ, nghĩ chuyện bể cá à?"

"Bể cá? Bể cá gì?"

"….Không có gì," Thẩm Đông bị cậu hỏi đến câm nín, "Thế cậu đang suy nghĩ gì vậy?"

"Tôi hình như không có bố, không biết có phải là tôi quên mất hay không," Tào Mộc chỉ tivi, "Anh có không? Bố mẹ."

Thẩm Đông quay người đi tới bên cạnh bàn, rót cho mình một cốc nước, uống mấy ngụm to: "Có."

"Ở đâu?" Tào Mộc đứng lên theo, đi tới phía sau hắn, đặt cằm lên vai hắn.

Thẩm Đông cầm cốc, thả cũng không xong, không thả cũng không xong, động tác rất tùy ý mà lại cũng rất ám muội này của Tào Mộc khiến cho tâm trạng đáng lẽ ra sẽ tuột dốc không phanh vì đột nhiên bị nhắc tới ba mẹ, giờ lại vọt lên nghìn trượng.

Tào Mộc dựa vào sau lưng hắn, hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người Tào Mộc một cách rất rõ ràng, nói thật, hơi nóng, đáng lẽ ra hắn sẽ né tránh, nhưng hắn biết hiện giờ mình chỉ cần quay đầu lại một cái là có thể cắn lên môi Tào Mộc, có nên quay đầu hay không… Đây là một vấn đề.

"Anh vẫn luôn ở trên đảo, lâu như vậy rồi cũng chưa từng gặp bọn họ sao?" Tào Mộc lại hỏi, lúc nói cằm cũng không rời khỏi vai hắn, va chạm khiến vai hắn tê dại.

"Ừ." Bởi vì câu hỏi lần thứ hai của Tào Mộc, Thẩm Đông không thể chia một nửa đầu óc đang suy nghĩ "đây là một vấn đề", để mà đi ưu thương, hắn đã bảy năm chưa từng gặp bố mẹ, cũng không có bất cứ liên lạc gì, phương tiện liên lạc nguyên thủy nhất cũng không có, bố mẹ đối với hắn, đã chỉ còn lại là một phù hiệu.

"Khó chịu lắm đúng không, tôi mới hai tháng chưa gặp ông nội thôi, đã buồn lắm rồi, vừa nghĩ tới là lại thấy buồn," Tào Mộc cau mày thở dài, "Nhưng tôi không hay nhớ đến ông nội, đã vậy tôi thi thoảng lại không nhớ rõ là tôi có ông nội."

"Không buồn." Thẩm Đông quay đầu, lúc nhìn thấy tròng mắt đen láy của Tào Mộc liền ngây người, trí nhớ không tốt còn có thể lây lan kia à, hắn mới nói một câu đã quên mất trước đó hắn vẫn đang nghĩ xem có nên quay đầu lại hay không, giờ hắn đã suýt nữa lắp bắp tới mức không thể nào nói chuyện nữa, "Tôi quen, quen, quen….quen rồi."

Tào Mộc không nói gì, nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười, còn cười rất vui vẻ.

"Cười cái đếch gì!" Thẩm Đông bị cười mà không hiểu ra sao.

"Anh muốn hôn tôi đúng không." Tào Mộc tiếp tục cười.

"Không muốn!" Thẩm Đông để cốc xuống, vỗ mặt cậu đi, quay người định đi tới bên cửa sổ.

"Vậy thì tôi muốn," Tào Mộc không chờ hắn cất bước liền ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nói không hề ngại ngùng, "Để tôi hôn một cái đi, giống như hôm qua ấy, liếm đến đầu lưỡi là được rồi."

Lần đầu tiên biết hôn còn phải thương lượng trước như thế! Thẩm Đông nhìn chằm chằm Tào Mộc, trên mặt không biết nên làm vẻ mặt gì mới phải.

"Được không?" Tào Mộc tiếp tục hỏi.

"…Chuyện này không, không cần phải hỏi như thế," Thẩm Đông cảm thấy khóe mắt mình cũng sắp rưng rưng, "Cậu bảo tôi nói, nói được hay là không, không được đây?"

Nói được hay không được đều rất dở hơi!

"Ừ." Tào Mộc trả lời rất thẳng thắn.

Động tác lại càng thẳng thắn hơn.

Ý nghĩ duy nhất lúc Thẩm Đông bị một cánh tay Tào Mộc ôm lấy, rồi kéo gáy qua hôn chính là, người có lòng học hỏi quá mạnh đúng là tệ hại…

Thật ra chuyện như vậy, có thể coi là bản năng.

Tào Mộc từ lúc hôn lên môi hắn, đầu lưỡi đưa vào giữa răng hắn, đến lúc đưa tay sờ ra sau lưng hắn, một loạt động tác này đều làm rất dứt khoát gọn gàng.

Thẩm Đông không biết những thứ này có nằm trong bản năng hay không, nhưng chẳng mấy chốc sau khi hắn đáp lại nụ hôn này của Tào Mộc, hắn cũng cảm nhận được thân thể Tào Mộc đang dán chặt lên hắn đã có thay đổi.

Đây chắc chắn là bản năng.

Đương nhiên!

Thẩm Đông đang suy nghĩ lung ta lung tung không biết thứ gì trong đầu, trên người Tào Mộc sạch sẽ không hề có chút vẩn đục nào, như thể một bình nước lọc, cảm giác được bao quanh như ẩn như hiện lại như thể trống rỗng này khiến hắn cảm nhận được hưởng thụ khó nói rõ.

Tay sờ cách lớp quần Tào Mộc mấy cái, hắn nghe thấy hơi thở đột nhiên gấp gáp của Tào Mộc, thật ra thì, hơi thở của hắn cũng chẳng thong thả là bao.

Thẩm Đông cố nén lại kích động muốn hất ngã Tào Mộc lên giường, kể cả giờ hắn đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong dục vọng, lý trí còn sót lại vẫn đang tại một nơi xa xôi nào đó vẫy khăn tay nhỏ với hắn.

Hai người, kể từ lúc quyết định "yêu đương" tới bây giờ, mới tổng cộng có một ngày, nếu không phải Thẩm Đông tự biết chính mình không có ý nghĩ gì không đàng hoàng với Tào Mộc, thì đây thật sự chẳng khác gì lừa gạt thiếu niên ngu ngốc cả.

"Làm sao bây giờ?" Tào Mộc cảm nhận được do dự trên tay hắn, liền hỏi một câu.

"Cái gì?" Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm.

"Muốn tôi sờ anh không?" Tào Mộc hỏi rất nghiêm túc.

Thẩm Đông tiếp tục nhìn cậu chăm chú tới mấy giây, mới cắn rắng nói: "Để tôi tự làm."

“Vậy tôi thì sao?”

“…Đ**…” Thẩm Đông hạ thấp giọng, dùng sức đẩy Tào Mộc về bên giường, “Tôi giúp cậu.”

“Vậy thì tôi cũng giúp anh.” Tay Tào Mộc cũng đi xuống, chạm lên cách một lớp quần của hắn.

“Đi lên giường.” Thẩm Đông lại đẩy Tào Mộc, hai người đứng như vậy khiến hắn cảm thấy mục tiêu rất to lớn, tuy rằng biết rõ trong phòng không có ai nhìn thấy, nhưng hắn dù thế nào vẫn sẽ thấy ngại.

Tào Mộc lại chẳng có nỗi sầu lo này của hắn, nhìn cậu nhanh nhảu lên giường, Thẩm Đông cảm thấy dù có cho thằng nhóc này làm ngay trên đường lớn, chắc cũng sẽ chẳng hề ngại ngùng gì.

“Sau đó thì sao?” Tào Mộc nằm lên giường hỏi hắn.

“Nhắm mắt vào.” Thẩm Đông quỳ một chân lên mép giường, tay chống lên đệm.

“Tại sao, không nhìn thấy.” Tào Mộc không nghe theo.

“Nhắm lại! Cậu muốn nhìn cái gì!” Thẩm Đông quát một câu.

“Ai dà, nhắm đây nhắm đây.” Tào Mộc nhắm hai mắt lại.

Thẩm Đông cảm thấy tay mình hơi run, căng thẳng, hưng phấn, lúc kéo quần Tào Mộc xuống, tay run suýt nữa buông tay bắn cạp quần trở lại.

Tào Mộc rất nhạy cảm với va chạm nhẹ nhàng của hắn, ngón tay của hắn mới vừa chạm lên thân thể Tào Mộc, Tào Mộc đã run nhẹ một cái.

Thẩm Đông không có kinh nghiệm tuốt cho người khác, nhưng đối mặt với con cá ngốc nghếch có lẽ xưa nay chưa từng làm lần nào chứ đừng nói là bị người khác chạm vào như Tào Mộc, cũng không phải việc gì khó.

Tay Thẩm Đông mới vừa cử động mấy cái, hơi thở Tào Mộc liền rối loạn hết, thân thể căng thẳng vô cùng.

“Rất….” Tào Mộc thở hổn hển nói một chữ.

“Cái gì?” Lúc Thẩm Đông mở miệng, nhận ra mình lúc nói cũng mang theo tiếng thở dốc gấp gáp.

“Không biết,” Tào Mộc nhẹ nhàng ưỡn lên một chút, cau mày, “Lòng bàn tay anh ấm thật đấy.”

“Ừ.”

“Dễ chịu.”

“Được rồi, đừng nói.”

“Ừm…”

~~~~~~~~~~~~~”~~~~~~~~~~”~~~~~~~~~~~~~

Tần Vũ ngồi trên ghế sofa, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối dần, ngồi ở đây có thể nhìn thấy từng ngọn đèn sáng lên bên trong thành phố đang chậm rãi bị vùi lấp trong bóng tối, đây là lúc gã thả lỏng nhất trong ngày.

Lúc cửa bị người gõ rất nhẹ nhàng, gã nhíu mày.

Qua rất lâu, mới hỏi một câu: “Có chuyện gì?”

“Ngài Tần,” Giọng người bên ngoài rất khẽ, lộ ra cung kính, “Lương tiên sinh bảo tôi tới hỏi, tại sao phải dời lại thời gian biểu diễn?”

“Không tại sao cả.” Tần Vũ nằm vật xuống ghế sofa, nhìn chằm chằm vào đèn chùm hoa lệ trên trần nhà.

“Tôi trả lời như vậy với Lương tiên sinh, e rằng ngài ấy sẽ lại để tôi tới hỏi lần nữa.” Người bên ngoài nói.

“Hai ngày nay công chúa không có tinh thần,” Tần Vũ nhắm mắt lại, “Tôi không rõ công chúa thế nào, lỡ như xảy ra chuyện gì bất ngờ, nếu như Lương tiên sinh có thể chắc chắn ông ta thu dọn được, vậy thì không cần dời lại.”

“Đã hiểu.” Người bên ngoài nói nhỏ, bước rất nhẹ rời đi.

Tần Vũ chậm rãi ngồi dậy trên ghế sofa, cầm cốc trên bàn uống nước bên cạnh tới, nhấp một ngụm trà, đứng lên đi tới cái bàn chính giữa phòng.

Trên màn hình máy tính để bàn, có một tin nhắn Lương Phong gửi tới.

Chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.
~~~~~~~~~~~~~

Tần Vũ cười, châm một điếu thuốc hút, đóng cửa sổ tin nhắn đi.

Gã biết Lương Phong muốn nói với gã chuyện gì, từ lúc gã nhận công chúa, Lương Phong tuy bên ngoài không nói gì, nhưng kẻ ngu cũng có thể cảm nhận được Lương Phong không tin mình.

Dưới tình huống này, Tần Vũ cảm thấy giữa hai người họ không có gì để bàn bạc.

"Tần Vũ, máy điều hòa phòng tôi hỏng rồi đấy à."

"Sao vậy?" Tần Vũ cầm bộ đàm qua.

"Nóng chết rồi."

"Để tôi xem thử." Tần Vũ nhìn nhiệt độ hiện trên tường, 23 độ, nhiệt độ rất dễ chịu.

"Gọi người mang tới cho tôi một ít nước mơ lạnh đi, lấy thêm ít đá nữa, nhiệt độ nước cao quá."

"Được," Tần Vũ thả bộ đàm xuống, cầm điện thoại lên ấn, "Mang ít nước mơ qua cho công chúa, càng lạnh càng tốt, thêm đá vào trong nước trong phòng cô ấy."

Tần Vũ mở cửa đi ra ngoài, trong hành lang rất yên tĩnh, lúc đi lên tầng, gã nghe thấy tiếng đóng cửa rất to.

Gã đứng trên cầu thang, không đi tiếp, một lúc sau, gã trông thấy người giúp việc của công chúa đang cúi đầu bước từ trên cầu thang xuống, nửa mặt trái là vết đỏ ửng.

"Ngài Tần." Người giúp việc nhìn thấy gã, liền dừng lại.

"Sao vậy?" Tần Vũ nhìn mặt cô ta.

"Công chúa nổi nóng, nói là nóng quá."

"Nóng?"

"Nhiệt độ trong phòng chỉ có 16 độ."

"Biết rồi."

Tần Vũ lên tầng, gõ cửa.

Tầng này là tầng cao nhất trong tòa nhà, yên tĩnh, sẽ không bị quấy rầy.

Tần Vũ thích khung cảnh yên tĩnh, mà cũng không muốn ở đây.

"Không khóa." Trong phòng vang lên giọng nói lười biếng.

Tần Vũ đẩy cửa đi vào, dù đang là giữa hè, hơi lạnh phả vào mặt vẫn khiến gã không thoải mái một lúc.

Ánh đèn trong phòng rất tối, bên trong bể bơi chiếm gần một nửa không gian tầng này, trôi đầy tảng băng óng ánh.

"Đẹp không?" Một cô gái ló đầu ra từ trong nước, ở giữa vòng vây của băng, nhấc tay lên với gã, mái tóc đen dài tới eo trôi trên mặt nước, "Băng."

"Nóng à?" Tần Vũ nhìn nhiệt độ trên tường, đúng là 16 độ, nhiệt độ trong nước sẽ càng thấp hơn.

"Nếu tôi không nói nóng chết rồi, liệu anh có đến không?" Cô gái cười, nhẹ nhàng bơi tới mép bể, nhảy lên.

Tần Vũ nhìn cô, không nói gì. Cô gái có khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng như tuyết, đường cong hoàn mỹ, nhìn từ bất cứ góc độ nào, cũng đều xứng với danh xưng công chúa này.

"Tôi muốn gặp anh ấy." Cô gái đứng trước mặt gã, giọng nói cuối cùng cũng không lười biếng nữa.

Tần Vũ vẫn không nói gì, quay người đi ra ngoài cửa.

"Tần Vũ," Cô gái đứng tại chỗ, "Biết ngay anh sẽ như vậy."

"Vậy còn gọi tôi lên làm gì."

"Thử xem," Cô gái cười, "Hoặc là giúp tôi chuyển câu này cho anh ấy, nói cho anh ấy biết, là anh ấy khiến tôi có thể nhớ rõ mọi thứ, giờ lại muốn tôi làm như không nhớ rõ anh ấy nữa, chuyện này không có khả năng."

Tần Vũ quay đầu lại: "Tôi sẽ không chuyển cho anh ấy bất cứ lời nào cả, nếu như cô bằng lòng, tôi có thể giúp cô, còn chuyện khác, tôi sẽ không làm."

17. Chương 17: Tào Cá Nhỏ Sắp Bốc Lửa Rồi

Bước ra khỏi ga tàu, Thẩm Đông đứng dưới tán cây ven đường rất lâu vẫn không di chuyển.

Ánh nắng chói mắt, không khí khô khốc, còn lẫn cả chút mùi vị của bụi, hoàn cảnh có chất lượng không khí tệ hơn thành phố nhỏ duyên hải phía nam đến mấy lần, hắn không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Dù cho đã không ngửi nhiều năm như vậy, dù cho nơi này vẫn cách chỗ hắn từng sinh sống hơn một trăm cây số, hắn vẫn tìm lại được cảm giác trước kia trong nháy mắt.

"Nóng quá," Tào Mộc đứng bên cạnh hắn, híp mắt lại nhìn xung quanh, nắng ở đây khác vùng duyên hải, bụi bay trong ánh nắng vẫn luôn khiến cậu cau mày, "Tôi cảm thấy trên mặt tôi toàn là bụi!"

"Chúng ta tìm, tìm chỗ nào đó…gọi điện thoại." Thẩm Đông lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ trong túi, phía trên là thông tin phòng trọ hắn tìm trên mạng trong khách sạn, nằm ở khu trên địa chỉ của Tào Mộc, chủ nhà trọ bảo họ tới nơi thì gọi điện thoại.

"Gọi điện thoại? Không đi tìm bồn tắm à?" Tào Mộc lại gần cũng nhìn lên cuốn sổ.

"Trong phòng trọ có bồn tắm," Thẩm Đông nhìn xung quanh, bên kia đường có một buồng điện thoại, hắn kéo Tào Mộc, "Sang đường."

"Sao không ở khách sạn?" Tào Mộc lại hỏi.

"Chúng ta đã, đã đến rồi, không cần ở, ở khách sạn nữa." Thẩm Đông kéo tay cậu, Tào Mộc sang đường chẳng nhìn xe, chỉ nhìn theo hắn.

"Đến? Đến đâu rồi?"

"Không phải đã nói với cậu trên tàu rồi à, đến chỗ để tìm chị cậu." Thẩm Đông rất bất đắc dĩ.

"A?" Tào Mộc ngây người ra, suy nghĩ một lúc rồi mới hô lên, "A! Đến rồi! Đến thật rồi! Chị tôi ở đâu?"

"Vẫn phải tìm," Thẩm Đông sang đường, nhìn qua điện thoại trong buồng điện thoại, vẫn tốt, vừa lấy tiền vừa đi về một quầy sách báo bên cạnh đó, "Tôi đi mua thẻ, thẻ điện thoại."

"Tôi đi mua, tôi đi mua." Tào Mộc rất hăng hái cầm tiền trên tay hắn qua.

“Mua thẻ 50.”

“Ừ,” Tào Mộc cầm tiền chạy tới quầy báo, “Chủ quán, cho một thẻ điện thoại 50.”

Thẩm Đông ngơ ngác, học ở đâu ra mà biết gọi chủ quán rồi?

“Cậu còn, còn biết gọi chủ quán kia à,” Thẩm Đông cầm lấy thẻ điện thoại Tào Mộc mua về, nhìn số điện thoại trên sổ, chuẩn bị gọi điện.

“Nghe người khác gọi như vậy mà,” Tào Mộc cười, “Lúc anh không nói chuyện với tôi, tôi đều đang nghe người khác nói chuyện, ngộ nhỡ lúc anh không muốn nói chuyện cũng không nói cho tôi nên nói thế nào thì tôi vẫn biết phải nói gì.”

Bắt xe tới chỗ phòng thuê, chưa tới hai mươi phút đã tới nơi, là một căn phòng một phòng, đồ đạc rất chỉnh tề, cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

“Là đến du lịch trải nghiệm sâu đúng không?” Chủ nhà trọ là một ông chú béo tốt rất nhiệt tình, giao chìa khóa cho Thẩm Đông, “Có chỗ nào muốn đi thì cứ hỏi tôi, tôi giới thiệu cho hai người, đừng đi cùng mấy đoàn du lịch một ngày kia.”

“À.” Thẩm Đông đáp một tiếng, du lịch trải nghiệm sâu là cái gì?

Thật ra, sau mấy năm sinh sống không khác người nguyên thủy cho lắm, trở lại thành phố, có rất nhiều thứ Thẩm Đông đều chưa từng thấy hoặc chưa từng nghe tới bao giờ, như là lúc sang đường, hắn cùng Tào Mộc đứng ven đường gần mười phút mới biết trước tiên phải ấn vào nút lệnh bên cạnh, đèn tín hiệu mới chuyển sang đỏ….

“Tiền đặt cọc thì đến lúc nào các cậu đi tôi sẽ trả lại, nhưng nếu như nội thất trong phòng có gì hư hại, phải tính vào trong tiền đặt cọc.” Chủ nhà trọ dặn dò.

“Được.” Thẩm Đông nhìn thiết bị điện và nội thất trong phòng, không đánh nhau hẳn là sẽ không hỏng được.

Dàn xếp mọi thứ xong xuôi, Tào Mộc cũng ngâm mình xong, Thẩm Đông kéo cậu ngồi xuống bên cạnh mình, mở một tấm bản đồ ra: “Đến đây, nhìn cái này.”

“Bản đồ.” Tào Mộc nhoài xuống bàn.

“Ừ, chúng ta đang ở…” Thẩm Đông dùng bút chấm một điểm lên bản đồ, “Chỗ này.”

“Điểm này à?”

“Đúng.”

“…Ồ.”

Nghe thấy câu trả lời này xong, Thẩm Đông thở phào nhẹ nhõm, hắn không cần dùng đến câu thứ tư để giải thích chênh lệch tỉ lệ giữa bản đồ và thực tế, hắn liền dùng bút vẽ một vòng tròn: “Chỗ… trên địa chỉ của chị cậu, không cụ thể.”

“Địa chỉ của chị tôi là ở chỗ nào?” Tào Mộc cau mày.

“Cả một vùng này, toàn bộ đều là.” Thẩm Đông nhìn vòng tròn này, trong lòng cũng không ôm hi vọng với việc tìm thấy Dư Tiểu Giai.

“Lớn vậy?” Tào Mộc rất kinh ngạc, nhìn chằm chằm bản đồ tựa hồ là đang suy nghĩ, qua rất lâu mới chậm rãi ngồi trở lại ghế, “Thẩm Đông.”

“Sao?”

“Chỗ rộng như vậy, nhiều người như vậy,” Cậu ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Đông, “Không thể nào tìm được.”

Thẩm Đông không nói gì, cũng ngồi xuống, qua một lúc mới mở miệng: “Tìm được hay không phải thử mới biết.”

“Vậy phải thử thế nào?” Tào Mộc cúi đầu, chăm chú nghiên cứu tấm bản đồ.

“Cậu từng thấy, thấy người dẫn… Dư Tiểu Giai đi bao giờ chưa?”

“Chưa, chỉ biết là đàn ông, chị tôi bảo anh ta rất tốt.”

“Vậy chị cậu trông, thế nào?” Thẩm Đông không nghĩ ra biện pháp gì hay để tìm người, nhưng cho dù chỉ đi trên đường lần mò xung quanh, hắn vẫn định thử xem.

“Không nhớ nữa.” Tào Mộc trả lời.

“Cái gì?” Thẩm Đông suýt nữa cầm bút trên tay đâm lên trán Tào Mộc, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi không nhớ rõ chị tôi trông thế nào nữa,” Tào Mộc lấy tay chống cằm, ngón tay gõ lên môi, “Chị đi lâu lắm rồi, lúc đó tôi nhớ kém hơn bây giờ nhiều.”

“Đi lâu lắm là đi bao lâu?” Thẩm Đông còn đang đắm chìm bên trong khiếp sợ và đau buồn không thể nào tự thoát ra được, dùng một địa chỉ sơ sài tìm một người không biết trông ra sao, chuyện này còn không thể nào hoàn thành hơn cả tìm gà mất tích trên đảo.

“Tôi nghĩ xem.” Tào Mộc nhắm mắt lại, nhíu mày, bắt đầu nhớ lại.

Nhớ lại một thời gian rất lâu, qua gần mười phút, Thẩm Đông cũng đang lo lắng liệu có phải là buồn ngủ không, cậu mới mở hai mắt ra: “Chắc là khoảng năm, sáu năm.”

“Năm, sáu, sáu, sáu, sáu…năm?” Thẩm Đông bị lắp ba lắp bắp của mình làm cho không chịu nổi, đập bàn một cái, “Chờ, chờ, chờ một chút. Cậu tổng cộng mới có ba chuổi.”

“Làm sao?” Tào Mộc không hiểu.

“Mỗi năm một tuổi, ba tuổi là ba năm, hiểu không?” Thẩm Đông duỗi ba ngón tay tới trước mắt cậu, “Biết đếm không?”

“Sau khi chị tôi đi, năm đầu tiên ông nội đưa tôi đi xem pháo hoa, năm thứ hai tôi bị mái chèo thuyền đập lên lưng, năm thứ ba…không nhớ rõ có chuyện gì nữa, cho nên cũng không biết có năm thứ ba không, năm thứ tư tôi với ông nội chuyển tới ở bên cạnh ngọn hải đăng, năm thứ năm tôi nhìn thấy san hô của anh, năm thứ sau anh suốt ngày ném tôi xuống nước…” Tào Mộc vặn ngón tay của Thẩm Đông ra đếm, “Anh xem, là có năm, sáu năm gì đó đúng không?”

Thẩm Đông nhìn tay mình, không biết có nên tin tưởng ký ức của Tào Mộc hay không, trong một loại hồi ức này vậy mà không có gì nổi bật như thuyền trưởng Jack, trừ hắn và ông nội, không có người nào khác, cách tính năm tháng kết nối các “chuyện” này khiến Thẩm Đông rất mê man.

Nhưng trọng điểm của hắn vẫn tạm thời đi chệch mất mấy giây, nếu như Tào Mộc nhớ lại không nhầm, vậy thì tuổi cá của cậu vượt xa ba năm.

Vòng trên vảy cậu không phải dựa theo độ tuổi?

Sau một tiếng, Thẩm Đông vẫn đang ngồi bất động trên ghế, Dư Tiểu Giai này đến cùng phải tìm như thế nào? Tuy vừa mới đầu hắn cũng không nghĩ có thể tìm được, mà kể cả không tìm được, cũng phải tìm đã rồi mới nói không tìm được.

Tình huống không có phương hướng hiện giờ làm cho hắn rất buồn.

Tào Mộc vẫn không hề mở miệng, yên tĩnh dựa vào ghế, chân gác lên bàn híp mắt lại không biết đang nghĩ gì.

"Thẩm Đông, tôi khát, có nước không?" Tào Mộc ngay vào lúc Thẩm Đông nhìn về phía cậu lần thứ ba liền nói một câu.

"Có," Thẩm Đông lấy từ trong túi ra một chai nước khoáng đưa cho cậu, nhìn cậu uống nước như thể được cứu ra từ trong sa mạc khiến lòng Thẩm Đông khẽ động, "Bé cá hề, tôi hỏi cậu."

"Hả?" Tào Mộc đáp một tiếng, tiếp tục uống.

"Nếu như tôi dẫn cậu ở, ở lại đây, không, không đi nữa," Thẩm Đông suy nghĩ, "Thì chỗ cậu muốn, muốn tới nhất là nơi nào?"

"Chỗ có nước." Tào Mộc thả chai nước xuống, không hề suy nghĩ đã trả lời.

Thẩm Đông cầm bút lên, tìm một chỗ bên trong vòng tròn lớn khoanh trên bản đồ: "Ở đây có một con sông."

"Sông?" Tào Mộc cũng nhìn xuống bản đồ, "Sông là cái gì?"

"Chính là con của biển." Thẩm Đông nhìn chằm chằm con sông kia, hai bên sông có không nhiều nhà, trên bản đồ hiện mấy khách sạn và nhà cao tầng.

"Con của biển là thuyền trưởng mà." Tào Mộc nói.

Thẩm Đông cầm cuốn sổ qua, ghi lại tên đường phố của con sông kia: "Cậu nhớ được thuyền trưởng cơ à?"

"Thuyền trưởng là ai, tôi nhớ được câu này."

Thuyền trưởng chính là người mỗi lần gặp cậu đều phải vận dụng sức nhẫn nại mạnh mẽ chờ cho cậu nhớ ra được cậu ta là ai.

Thẩm Đông gập sổ lại, nhét bản đồ vào trong túi, đập lên người Tào Mộc: "Đi."

"Đi đâu?" Tào Mộc lập tức nhảy lên.

"Đi bờ, bờ sông, nhìn xem."

Con sông này chảy qua trung tâm thành phố, nước sông lại trong một cách bất ngờ, hai bên bờ sông trồng nhiều cây, không khí tốt hơn những nơi khác rất nhiều.

Lúc Thẩm Đông xuống xe buýt, trong lòng đã không chắc lắm, kiến trúc ở vùng này, ngoài một tòa nhà cao tầng, đều rất thấp, nhưng trông đều rất tinh xảo, nhìn lại một mảng cây xanh nhàn nhã, đây cũng là khu vực đất đai tương đối đắt trong nội thành, cái nơi tấc đất tấc vàng này, cho dù là làm việc hay cư trú, đối với một con cá, đều dường như không có khả năng lắm.

"Đây chính là sông à, chỗ này đẹp thật đấy," Tào Mộc không suy nghĩ quá nhiều, đứng trên bờ sông dạt dào hứng thú.

"Ừ, chúng ta đi, đi theo nơi này một lúc, nhìn xem có manh mối gì không." Thẩm Đông cẩn thận nhìn người và nhà cửa xung quanh, hắn không biết nên chú ý tới cái gì, chỉ có thể vừa đi vừa nhìn.

"Phải nhìn gì?" Tào Mộc cũng cùng hắn nhìn xung quanh.

"Nhìn phụ nữ, xem có, có người nào, cậu thấy quen mắt không...."

"Tôi nhớ ra thuyền trưởng là ai rồi," Tào Mộc đột nhiên nói, chỉ vào một du thuyền nhỏ trên sông, "Thuyền này đẹp hơn thuyền của cậu ấy!"

"Ừm." Thẩm Đông tiếp tục đi về phía trước, hi vọng một người trước sau không thể nào tập trung chú ý đi tìm đầu mối, đúng là quá khó.

"Thuyền trưởng đến tìm tôi, không tìm được chắc chắn sẽ nổi giận," Tào Mộc nở nụ cười, "Anh để lại lời nhắn cho cậu ấy, cậu ấy xem không hiểu thì phải làm sao bây giờ, không biết cậu ấy có biết chữ không nữa."

"Cậu ta cũng không phải cậu," Thẩm Đông thở dài, kéo cánh tay Tào Mộc, "Nhìn phụ nữ đi."

"Ồ."

"A!" Hồng Kiệt bất thình lình nhào lên từ dưới nước, hô to một tiếng, hô xong mới nhận ra trong động không có ai cả, "Lại đến tìm Thẩm Đông rồi à?"

Hồng Kiệt cả người ướt dầm dề đi một vòng quanh động, nhìn thấy trên rương sắt của Tào Mộc có đặt một khối san hô rất to, cậu ta đi qua mở rương ra.

Cậu đã rất quen thuộc với đồ đạc bên trong, cho nên chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được có thêm một cái túi chống nước, bên trong là một tờ giấy được gấp lại.

Tôi nghỉ phép, nhân tiện mang Tào Tiểu Ngư đi du lịch. Thẩm Đông.

"Chữ Thẩm Đông viết cũng không tệ lắm." Hồng Kiệt nhìn một câu nói đơn giản đến không thể đơn giản hơn này, gấp tờ giấy lại, thả vào trong túi hút chân không, khóa kỹ rương xong liền quay người nhảy xuống nước.

Hồng Kiệt trở về trên thuyền, chuyện đầu tiên làm chính là mở radio ra, điều chỉnh xong liền bắt đầu gọi: "Hải đăng đảo Bình Sơn! Hải đăng đảo Bình Sơn! Đây là thuyền trưởng Jack! Nhận lời đáp."

Radio rất yên tĩnh, không có ai trả lời.

Hồng Kiệt thở dài, tiếp tục gọi: "Hải đăng đảo Bình Sơn! Chú Trần đảo Bình Sơn! Tôi biết chú ở đó, tôi chỉ hỏi chú một câu thôi, mau trả lời! Tôi là Ja.., không, tôi là Hồng Kiệt!"

Radio tiếp tục im ắng thêm một lúc, rồi giọng chú Trần vang lên: "Đây là hải đăng đảo Bình Sơn, mày không được chiếm kênh."'

"Tôi chỉ hỏi một câu thôi, chú Trần, Thẩm Đông nghỉ phép bao lâu?"

"Hai tháng, mày tìm người khác chơi trước đi."

"Biết rồi, trò chuyện kết thúc!"

Hồng Kiệt đi xăng đan đế xuồng màu đỏ đứng ở mũi thuyền hóng gió, ra lệnh: "Căng lái sang trái! Lên bờ bổ sung cung cấp!"

"Cái dép này chèn chân thật đấy," Hô xong, cậu ta thả dép ra chạy tới đuôi tàu nổ máy thuyền, "Nhổ neo! Căng lái sang trái!"

Thuyền chạy rất nhanh, Hồng Kiệt híp mắt lại tận hưởng gió biển, một lúc sau liền đổi bịt mắt từ mắt trái sang mắt phải, hóng một bên mắt sắp chảy nước mắt tới nơi.

Bến tàu nhỏ ngoài thôn rất yên ắng, thời gian này không ai ra biển, cũng sẽ không có người quay về, cậu ta dừng xong thuyền, liền nhảy xuống.

Chạy chậm một mạch vào trong thôn, cậu rất cẩn thận, cậu không sợ bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ bị ông nội nhìn thấy, vậy thì cậu cũng sẽ bị ông cụ vừa kéo vừa đạp ném về nhà nhốt lại ít nhất một tháng.

Mỗi lần cậu về nhà đều trèo qua tường sân sau vào, phòng của cậu ngay sát sân sau.

Cậu có thể nghe thấy tiếng ông cụ đi đi lại lại ngoài sân trước, có điều ông cụ đã hơi nghễng ngãng không nghe thấy tiếng cậu đang lục lọi loạn tùng phèo đồ đạc rồi dọn dẹp lại trong phòng.

Sửa soạn hành lý rất đơn giản, mấy bộ quần áo, hai tấm thẻ ngân hàng, thẻ căn cước, một đống tiền lẻ, cùng với một cái điện thoại di động.

Lúc chạy ra khỏi thôn theo con đường nhỏ, Hồng Kiệt nhìn lại phía sau, không có truy binh.

"Lại có thể ném mình chạy xa đến thế, hai kẻ nghèo nàn kỹ năng sinh hoạt cũng không sợ bị lừa bán đi," Cậu vừa chạy vừa lấy điện thoại di động trong túi ra gọi điện, "Alo, chào anh, tôi muốn đặt một tấm vé máy bay, mấy giờ các anh tan ca, tôi tự đi lấy…"

"Cái này uống ngon lắm, chua chua ngọt ngọt, ngon hơn sữa đậu nành." Tào Mộc ngồi trên bờ sông, cầm trong tay một cốc nước mơ.

"Có mệt không?" Thẩm Đông ngồi ở bên cạnh, tìm hai tiếng rồi, bọn họ cũng không tìm được thứ gì có thể coi là manh mối, thế nhưng Thẩm Đông cũng không thất vọng, chuyện này vốn cũng sẽ như vậy.

"Cũng được," Tào Mộc cắn ống hút quay qua quay lại, "Nhưng mà tôi muốn ngâm nước."

"A?" Thẩm Đông sửng sốt, ngâm nước? Bây giờ?

"Nóng quá, chỗ này nóng hơn bờ biển nhiều thật đấy, tôi xuống sông ngâm một lúc được không?" Tào Mộc đứng dậy.

"Chờ đã!" Thẩm Đông nhảy lên kéo cậu lại.

"Làm sao?" Tào Mộc nhìn hắn, như thể đột nhiên hiểu ra gì đó, "Tôi không cởi hết."

Ai quan tâm xem cậu có cởi hết hay không! Thẩm Đông kéo cậu đi sang bên cạnh, chỉ vào một tấm bảng trên bờ sông, "Đến đây, tôi dạy, dạy…dạy cậu nhận mặt chữ."

"Tôi muốn ngâm nước." Tào Mộc cau mày.

"Ở, đây, cấm, bơi, lội," Thẩm Đông đọc từng chữ một, lúc quay đầu lại liền phát hiện Tào Mộc hình như không dễ chịu lắm, hắn lập tức căng thẳng: "Khó chịu à? Có chịu được tới lúc, về không?"

"Tôi sắp bốc lửa rồi." Tào Mộc nắm lấy cánh tay Thẩm Đông.

Nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay Tào Mộc làm Thẩm Đông sợ giật cả mình, làm một chàng tiên cá thuộc họ động vật máu lạnh, nhiệt độ của Tào Mộc hiện giờ hơi đáng sợ, Thẩm Đông nhanh chóng đưa tay lên sờ trán cậu.

Cũng nóng bỏng y chang, hơn nữa Thẩm Đông còn nhận ra, Tào Mộc vừa hô hào nóng quá, mà trên người một giọt mồ hôi cũng không có.

"Cậu không đổ mồ hôi đấy à!" Thẩm Đông không để ý xem bên cạnh còn có người qua đường hay không, đưa tay vào trong người Tào Mộc sờ soạng lung tung trên người cậu.

"Không biết," Tào Mộc cười tránh đi, "Buồn."

"Cậu…" Thẩm Đông định nói cậu còn cười được nữa cơ à, hắn nhìn xung quanh, trạng thái này của Tào Mộc nếu bảo phải chịu đựng trở về, hắn sợ lại có chuyện xảy ra, thế nên liền cắn răng nói một câu, "Cậu xuống sông ngâm mình đi."

"Ừ." Tào Mộc gật đầu, nhanh gọn cởi áo phông trên người ra, chưa đợi Thẩm Đông dặn dò gì thêm, đã quay người cứ thế nhảy xuống sông.

Bờ sông là mặt phẳng dốc, người bình thường không thể nào nhảy thẳng được xuống sông, nhất định sẽ ngã thẳng lên mặt dốc xi măng, cho nên Thẩm Đông muốn bảo cậu đi thêm một lúc rồi hẵng nhảy, không ngờ Tào Mộc lại cứ thế nhảy luôn.

Nhìn vòng cung hoàn hảo thân thể cậu vẽ ra trên không trung, Thẩm Đông sợ toát mồ hôi lạnh, cái tư thế nhảy xuống sông này không phải chỉ chờ người đến hóng chuyện à!

18. Chương 18: Thẩm Đông Bị Câm

Thẩm Đông sống hai mươi lăm năm, tuy rằng chẳng có bao kế hoạch hay mong đợi gì với cuộc đời mình, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày sẽ ngồi bên trong đồn công an nghe cảnh sát tra hỏi.

Giờ hắn chỉ mong mình có thể biến thân được như Tào Mộc, biến thành cá, biến thành chó, cho dù có biến thành gà cũng được, chỉ cần có thể để mình không bị cảnh sát nhìn chằm chằm nữa là được.

Thật ra, cảnh sát cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi bọn họ, người này sao lại ngã xuống sông, tại sao ở dưới nước lâu vậy cũng không lên, nhân tiện giáo dục hắn, điều động đội phòng cháy chữa cháy vớt nửa ngày cũng không thấy ai, cuối cùng người này lại leo lên từ thượng du như thể một người chẳng liên quan, hành vi lãng phí tài nguyên công cộng này rất đáng lên án.

Đối mặt với câu hỏi của cảnh sát, Thẩm Đông ngay cả một câu cũng không nói ra được, người này chỉ là muốn ngâm dưới nước, cho nên đứng ngay bên cạnh biển "Ở đây cấm bơi lội" nhảy xuống sông?

Người này nhảy xuống nước rồi sẽ biến thành một con cá, cho nên không ai tìm được cậu ta? Đã vậy, con cá này còn không biết những người này đang tìm nó, thế nên nửa tiếng sau mới thong thả biến lại thành người lên bờ?

"Cậu là người câm à?" Cảnh sát nhìn Thẩm Đông không chịu nói một chữ, bất lực hỏi.

Thẩm Đông cảm thấy mình chắc chắn là điên rồi.

Hắn gật đầu với cảnh sát.

"Cậu còn thuận theo thật cơ đấy!" Người cảnh sát thở dài, "Lúc bọn tôi đến hiện trường, có người qua đường nói trước đó hai người các cậu đứng trên bờ nói chuyện, nói xong rồi cậu ta mới nhảy xuống sông!"

"Thủ ngữ." Thẩm Đông nói xong hai chữ này chỉ muốn đập đầu chết trước bàn.

"Cậu..." Cảnh sát đã bị chọc giận cho cười rồi, chỉ vào hắn nửa buổi vẫn không nói nên lời, cuối cùng liền chỉ vào Tào Mộc bên cạnh: "Cậu là người trong cuộc, cậu nói đi, cậu không phải cũng là người câm đấy chứ?"

"Không phải." Tào Mộc thật thà trả lời.

"Vậy thì được, nhảy xuống sông làm gì?" Cảnh sát cầm bút lên nhìn cậu.

"Nóng quá." Tào Mộc trả lời rất thản nhiên.

Thẩm Đông liên tục nhìn chằm chằm cậu, từng giây từng phút chuẩn bị nếu như Tào Mộc phun ra thêm gì đó hắn sẽ nhào tới đập cảnh sát ngất xỉu.

"Nóng quá?" Cảnh sát sửng cồ lên, "Nóng quá thì về nhà bật điều hòa lên, không thấy chữ "không được bơi lội" to đến vậy à!"

"Tôi không biết chữ."

"...Cậu chưa đi học bao giờ à!"

"Chưa mà."

"...Được thôi, vậy nghĩa là cậu chỉ muốn bơi, không phải muốn tự sát, đúng không?"

“Tự sát?” Tào Mộc sửng sốt, mặt mê man như thể đang tìm hiểu xem cái từ “tự sát” này có nghĩa gì, cuối cùng cậu nhìn qua Thẩm Đông, nhỏ giọng hỏi, “Tự sát nghĩa là gì?”

Cảnh sát nổi giận, không chờ cho Thẩm Đông trả lời liền quát, “Tự sát chính là không muốn sống nữa nên đi chết!”

“Tôi từ đầu đã, đã nói cậu ấy không, không…phải tự sát rồi, mà.” Thẩm Đông bóp trán, chuyện này từ lúc đầu có người báo cáo Tào Mộc bơi lội ở đây tới tận lúc vẫn luôn không tìm được người xuống nước nên biến thành giải cứu, Thẩm Đông vẫn nói không ai tự sát cả, nhưng đáng tiếc là Tào Mộc vẫn chẳng hề xuất hiện, kể cả như không có ai tự sát cũng có thể là có người bị chết chìm….

“Vậy tự sát tôi còn cởi áo làm gì?” Tào Mộc hỏi cảnh sát.

Cảnh sát hít vào một hơi, trông như thể đang nén giận, nén một lúc mới nói tiếp: “Được rồi, vậy xuống nước xong cậu đi đâu, nhiều người xuống tìm giải cứu như thế, sao cậu lại trốn không chịu ra?”

Thẩm Đông rất hồi hộp, hắn không biết Tào Mộc sẽ nói ra gì nữa.

Tào Mộc cau mày suy nghĩ một lúc: “Chắc là tôi bơi đi xa quá, không biết có người đang tìm tôi.”

Thẩm Đông liền thở phào nhẹ nhõm, câu trả lời này cũng coi như hợp lý.

Tào Mộc hẳn là ăn ngay nói thật, Thẩm Đông biết cậu biến thành cá rồi sẽ bơi như điên trong bồn tắm, trong sông không có thứ gì ngăn cản, nếu không phải mình còn đang ở trên bờ sông, người này có khi còn có thể chạy được tới đầu nguồn.

Nửa tiếng sau, hai người bọn họ cuối cùng cũng đi ra được đồn công an, dằn vặt một lúc này, trời đã chạng vạng tối.

Thẩm Đông kéo Tào Mộc không thèm để ý tới phương hướng đi một mạch, đi gần mười phút mới ngừng lại, hắn sợ cảnh sát chốc nữa lấy lại tinh thần rồi lại đuổi theo đòi thẻ căn cước của hai người bọn họ, vậy thì thật sự phiền phức.

“Thẩm Đông.” Tào Mộc sờ lên cánh tay Thẩm Đông, “Xin lỗi.”

“Sao?”

“Tôi không biết sẽ thành ra như vậy,” Trong giọng nói của Tào Mộc có lẫn dè dặt từng li từng tí, “Vừa nãy anh khó chịu lắm phải không?”

"Không sao," Thẩm Đông cười, hắn vừa nãy có hơi sống không bằng chết thật, nhưng vẫn vui vẻ vì lúc Tào Mộc khó chịu lại có con sông ngay cạnh, nếu lần tới gặp phải tình huống như vậy, kể cả có kinh động cảnh sát đặc công hắn cũng phải cho Tào Mộc xuống nước, "Nhưng mà, tôi nói, nói với cậu, sau này không được gây chú ý, như vậy, cứ lặng lẽ đi xuống, là được."

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Đói không, đưa cậu đi ăn cơm." Thẩm Đông sờ bụng, hắn đã hơi đói.

"Đói, ăn gì?" Tào Mộc lập tức hứng thú, Thẩm Đông cả một đường đi tới đây đều dẫn cậu ăn đủ thứ khác nhau, hiện giờ cậu tràn ngập hứng thú với việc đi ăn.

"Không biết, đi rồi xem."

Hai người đi được nửa con đường, Tào Mộc đột nhiên chỉ vào một nhà hàng kiểu tây nói một câu: "Chỗ này đi, có vẻ thơm lắm!"

Thẩm Đông nhìn qua trang trí của ghế ăn: "Được, đi rút, tiền đã."

"Tại sao?" Tào Mộc cả một đường tới đây mới là lần đầu nghe thấy Thẩm Đông nói phải đi rút tiền.

"Không đủ tiền." Thẩm Đông không biết giá cả hiện giờ của những nhà hàng kiểu Tây trông có vẻ rất sang chảnh này là bao nhiêu, nhưng hắn cũng không có ý định tiết kiệm tiền, cơ hội đi như bây giờ sau này chưa chắc đã có được, tiền tiêu sạch là xong.

Có dằn vặt trải qua ở đồn cảnh sát trước đó, lúc chọn món, Thẩm Đông cảm thấy áp lực nhẹ hơn bình thường không ít, cách lấy độc trị độc có tính cưỡng chế này cũng coi như có vài hiệu quả.

Sau khi gọi hai phần beefsteak, Thẩm Đông nhìn qua Tào Mộc, lại gọi thêm một cái pizza, suy nghĩ xong lại gọi thêm một phần cánh gà.

"Ăn ở đây không dùng đũa." Tào Mộc chờ cho nhân viên phục vụ đi rồi liền nhỏ giọng nói.

"Ừ," Thẩm Đông cười, "Tay phải cầm dao, tay trái cầm dĩa."

"Ơ, tại sao? Tôi cầm dao tay trái không được à?" Tào Mộc khoa tay, "Tôi thấy tôi cầm dao tay trái dễ hơn."

"Vậy thì cầm tay trái."

“Được.”

Beefsteak rất hợp khẩu vị Tào Mộc, Thẩm Đông mới ăn chưa được mấy miếng, Tào Mộc đã ăn hết nửa tảng.

“Ăn ngon không?” Thẩm Đông chỉ bánh pizza, “Ăn thử cái này đi.”

“Ăn ngon,” Tào Mộc cắm mặt ăn, “Nhưng mà sau này đừng ăn cái này nữa.”

“Tại sao?”

“Tôi mới vừa nhìn thực đơn, những món này đều đắt hơn bình thường anh dẫn tôi đi ăn, số ở đây là ba chữ số.” Tào Mộc cắn một miếng pizza, “Hết tiền rồi là phải đi về đúng không.”

Thẩm Đông cười vui vẻ, hắn không ngờ Tào Mộc sẽ chú ý tới thực đơn: “Cũng không phải bữa nào cũng ăn, không, không sao.”

Tào Mộc cười, tiếp tục ăn, ăn vài miếng, cậu liền ngẩng đầu lên, hỏi nhỏ: “Tôi cầm dĩa tay trái trông kỳ lạ lắm à?”

“Hả?” Thẩm Đông không hiểu ý cậu, “Không lạ, còn, còn không cho người ta thuận tay trái à.”

“Phía sau anh có một người,” Tào Mộc nói rất nhỏ, “Cứ luôn nhìn tôi.”

“Vậy à?” Thẩm Đông giật mình, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau.

Người trong nhà hàng cũng không nhiều, vị trí của bọn họ khá khuất, Thẩm Đông quay đầu lại, phía sau chỉ có một người đàn ông đang ngồi.

Người này trông khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc rất chú ý, đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, có lẽ là cảm nhận được Thẩm Đông quay đầu lại, thế nên cũng ngẩng đầu lên.

Lúc nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Đông, anh ta cũng không tránh né, rất thản nhiên cùng Thẩm Đông nhìn nhau, còn cười.

Thẩm Đông quay đầu lại, người này trông có vẻ không có ý xấu gì, nhìn Tào Mộc hẳn là vô tình thôi, Tào Mộc ngồi mặt đối mặt với người này, vừa ngẩng đầu lên là gần như có thể chạm mặt.

“Không sao cả, ăn đi.” Thẩm Đông nhìn đồ ăn trên bàn, cũng chẳng còn lại bao nhiêu, Tào Mộc là có bao

nhiêu thì ăn bấy nhiêu, ăn no rồi cũng phải qua một lúc mới phát hiện ra được.

"No rồi." Tào Mộc sờ bụng, mặt rất mãn nguyện.

Trở về chỗ ở, Tào Mộc vặn nước đầy bồn tắm xong liền nằm trên giường lăn qua lăn lại, Thẩm Đông tiếp tục nghiên cứu bản đồ, suy nghĩ xem mai nên đi đâu, còn phải canh đúng thời gian Tào Mộc bốc lửa nữa.

"Ngày mai chúng ta còn đến bờ sông không?" Tào Mộc hỏi.

"Không, chúng ta đi, đi…" Thẩm Đông nhìn vùng đất bên trong vòng tròn, cuối cùng dùng bút chỉ, "Thủy cung."

Thủy cung không xa bờ sông, rất nhiều nước, hơn nữa còn có đủ loại cá, Thẩm Đông không biết Dư Tiểu Giai liệu có ý nghĩ rằng thi thoảng sẽ đến thăm đồng loại của mình hay không, nhưng đây là mục tiêu gần nhất hắn tìm được trước mắt.

"Thủy cung?" Tào Mộc nhảy xuống giường, chạy tới bên cạnh nhìn bản đồ.

"Bên trong có nhiều cá lắm."

"Cá thì có gì hay mà xem, anh muốn xem cá thì tôi biến thành cho anh xem."

"Không, không phải, cậu muốn mà," Thẩm Đông uống một ngụm nước, "Nếu như cậu rời khỏi biển rất nhiều năm rồi, cậu có muốn, muốn đi xem cá…khác không?"

Tào Mộc trầm tư: "Lâu như vậy, tôi có khi nào sẽ quên mất cá khác không, sẽ muốn sao?"

"Chị cậu liệu có, muốn không," Thẩm Đông định nói chị cậu biết nhiều chuyện như vậy, biết đâu lại nghĩ không giống cậu thì sao.

"Sẽ đấy, chị ấy thích chơi với các con cá khác lắm." Tào Mộc cố hết sức nhớ lại, "Cá hề trước đây chị thân nhất, hoa văn trên người giống quần lót lắm, loại tam giác ấy…"

Thẩm Đông nhịn cười, liếc mắt nhìn cậu: "Đường màu trắng của cậu…cũng giống lắm."

"Không thể nào, giống à? Tôi không nhìn thấy," Tào Mộc cúi đầu nhìn mình một lúc mới nhớ ra giờ mình không phải là cá, "Giống thật à? Ông nội tôi bảo hoa văn tôi đẹp lắm mà, sao lại giống quần siệp được?"

"Của cậu giống quần lót tứ giác." Thẩm Đông tiếp tục trêu cậu.

“Tôi muốn xem! Anh xem hộ tôi!” Tào Mộc gào xong liền lao vào buồng tắm.

Thẩm Đông nghe thấy tiếng gào của Tào Mộc nhảy vào trong bồn tắm, đứng trong phòng khách cười vui vẻ nửa buổi, lúc chậm rãi đi vào phòng tắm, cá hề nhỏ còn đang liều mạng đập đôi vây ngực, trông có vẻ rất vội vàng.

“Xem hộ cậu nào,” Thẩm Đông cười, đưa tay vớt cậu từ trong bồn tắm ra, đặt trong tay, “Đừng có lộn xộn, cậu trơn lắm, rơi xuống đất không chịu trách nhiệm.”

Cá hề nhỏ ngoan ngoãn không hề di chuyển, chỉ nhẹ nhàng vẫy đuôi.

“Tự cậu nhìn đi.” Thẩm Đông đưa nó tới trước gương, chỉ hoa văn màu trắng trên người nó.

Cá hề bé quơ quơ vây ngực, Thẩm Đông cũng không biết cậu có thấy rõ không, cho nên liền chuyển qua một bên khác quay vào gương: “Nhìn thêm bên này đi.”

Biểu diễn xong cả hai bên, Thẩm Đông thả lại cậu vào trong bồn tắm.

Cá hề nhỏ trôi không động đậy trong bồn tắm một lúc mới biến thành viên sủi, Thẩm Đông ngồi xổm bên cạnh bồn tắm chờ Tào Mộc đi ra liền hỏi một câu: “Nhìn rõ không?”

“Nhìn rõ,” Tào Mộc giơ tay lên miêu tả, “Hoa văn của tôi thẳng mà, không giống quần lót!”

“Cậu xem đi,” Thẩm Đông lục lọi trong túi, tìm được một cái quần lót tứ giác của mình, “Giống không.”

Tào Mộc nhìn chằm chằm quần siệp một lúc lâu, rồi chỉ vào Thẩm Đông: “Anh lại trêu tôi, hôm nay trên đường bao nhiêu con gái mặc váy ngắn cũn cũng không phải giống vậy à!”

“Ai bảo cậu, dễ trêu như thế.” Thẩm Đông cười vui vẻ.

“Nói Lắp Tử.” Tào Mộc nói xong liền quay đầu bỏ chạy.

Thẩm Đông đuổi theo đạp một cái lên mông cậu: “Cậu muốn ăn đòn à.”

Quyết định hành trình ngày mai là đi tới thủy cung xong, Thẩm Đông cởi áo nằm dài trên giường, cả người đều thả lỏng, liền cảm giác chân hơi mỏi, hôm nay đúng là hành hạ cả ngày.

“Anh mệt không?” Tào Mộc nằm sấp bên cạnh hắn, cầm điều khiển từ xa đổi kênh nghịch.

“Vẫn được, chủ yếu là lâu rồi, không đi, đi bộ như thế.” Thẩm Đông giật chân, “Còn vào đồn cảnh sát một lần nữa.”

Tào Mộc suy nghĩ một lúc, đột nhiên trở mình, hôn một cái lên bụng hắn: “Đỡ hơn không?”

Nụ hôn này khiến Thẩm Đông sững sờ một giây xong liền cảm thấy bắp thịt cả người chỉ trong một chốc đã lấy bụng làm tâm điên cuồng co lại thành một cục, sau đó nhanh chóng xoắn lại dùng sức văng mạnh ra.

“Tôi, cũng không phải mỏi bụng.” Thẩm Đông vỗ về đầu Tào Mộc, khống chế mình không dùng một chưởng đập Tào Mộc xuống.

“Chân mỏi à? Tôi giúp anh xoa bóp đi,” Tào Mộc ngồi dậy, “Có lúc tôi mỏi sẽ tự bóp cho mình.”

Thẩm Đông không từ chối, thật ra, nếu như không phải là muốn tránh cho mình trông quá giống lưu manh chết đói bảy năm, hắn đã sớm chủ động yêu cầu, bóp chân có tính là gì, nếu mọi thứ đều làm theo tính tình mình, hắn đã sớm xong xuôi thời kỳ ám muội này.

“Cậu thường tự mình bóp à?” Thẩm Đông nhận ra kỹ thuật bóp chân của Tào Mộc cũng không tệ, nặng nhẹ rất thích hợp.

“Ừ, có lúc bơi xa quá sẽ mỏi.” Tào Mộc cười.

“Mỏi còn, còn bơi xa thế.”

“Không phải cố ý, có lúc bơi được nửa thì quên mất ấy, sau đó bơi ngược lại, chờ tới lúc nhớ ra bơi về đã xa lắm rồi.”

“Đó cũng là đuôi mỏi chứ, chân lại mỏi à? Cá…không, không có chân.”

“Đuôi sẽ mỏi,” Tào Mộc liếc mắt nhìn hắn, “Biến về thành người là mỏi chân.”

Thẩm Đông cười, nhắm mắt lại, nằm chưa được mấy phút đã mơ màng, chờ tới lúc hắn tỉnh lại, nhận ra Tào Mộc vẫn đang ngồi bên cạnh hắn, tay vẫn đang nắm trên đùi hắn, mặt quay về phía tivi xem kênh nông nghiệp đang dạy bạn câu cách câu cá.

“Xem cái này làm gì,” Thẩm Đông nhanh chóng cầm điều khiển từ xa qua đổi kênh, giờ này cũng không có phim hoạt hình, hắn đành phải tìm một kênh đang chiếu trẻ em ở vườn trẻ nhảy cùng thầy cô, “Xem nhảy đi.”

“Không sao,” Tào Mộc cười, “Trước đây tôi từng gặp người đi câu rồi.”

“Ngốc như vậy mà không bị câu mất à?” Thẩm Đông vỗ lên tay cậu, “Đừng bóp nữa, nằm đi, tôi bóp cho cậu.

“Ừ,” Tào Mộc nằm xuống, suy nghĩ một lúc liền trở mình nằm sấp, “Phía sau chân mỏi… Tôi chưa bị câu bao giờ, nhưng bị thuyền câu cá đâm phải rồi.”

Thẩm Đông mới vừa chạm tay lên chân cậu, nghe thấy câu này liền nhớ lại vết sẹo cũ trên lưng cậu: “Sao lại đâm phải?”

“Ở phía sau cái thuyền kia có một thứ gì đó xoay rất nhanh, hôm đó tôi bơi quá gần mặt nước, lúc thuyền lái qua tôi không tránh nên bị đập một cái,” Tào Mộc nghiêng mặt, dựa lên gối, “Đau gần chết.”

“Vết, vết sẹo trên lưng cậu?” Thẩm Đông bóp đùi cậu, chân Tào Mộc sờ lên rất có cảm xúc.

“Ừ, ông nội tôi bảo tôi bị đâm ngất xỉu đi, lúc ông nội tìm được tôi còn đang trôi trong nước,” Tào Mộc cười nhắm mắt lại, “Dễ chịu thật.”

“Đâm ngất đi dễ chịu lắm à.”

“Tôi bảo là anh bóp tôi rất dễ chịu.”

“Dễ chịu thì cậu ngủ đi.” Thẩm Đông vỗ lên mông cậu.

Xoa bóp chẳng mấy chốc, Thẩm Đông đã nghe thấy hô hấp của Tào Mộc chậm đi, chắc là đã ngủ.

“Tào Mộc,” Hắn tắt tivi đi, nằm xuống cạnh Tào Mộc, “Ngủ rồi à.”

Tào Mộc không trả lời, cũng không nhúc nhích, trông có vẻ như đã ngủ rất sâu.

Thẩm Đông chăm chú nhìn cậu một lúc, lại gần rất cẩn thận mà hôn lên khóe miệng cậu một cái, vốn là định hôn thêm một cái, mà cảm giác cứ tiếp tục như vậy có lẽ sẽ phát triển theo chiều hướng không thể nào khống chế được, ngày hôm nay đã mệt thật rồi, nếu phát triển thật, hắn sợ vừa ngủ sẽ ngủ thẳng tới chiều mai, do dự mấy giây, hắn chọn một biện pháp lưng chừng, ôm ngủ thôi.

Đồng hồ sinh học của Tào Mộc sớm một tiếng so với Thẩm Đông, mỗi lần Thẩm Đông tỉnh dậy, Tào Mộc đều không ở trên giường nữa.

“Tào Mộc.” Thẩm Đông mở mắt, việc đầu tiên làm chính là gọi cậu, cứ lo lắng thằng nhóc này sẽ xảy ra chuyện gì đó trong lúc hắn ngủ, tuy hắn cảm thấy, với năng lực làm quen vẫn luôn khiến hắn bất ngờ của Tào Mộc, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Sáng sớm ở đây ngay cả chim cũng không có.” Tào Mộc từ ban công trở vào phòng khách.

“Cũng có, nhưng ít,” Thẩm Đông chậm rãi xoay người, “Đây là thành phố lớn, không giống trên đảo.”

“Tôi không thích nơi này lắm,” Tào Mộc nhíu mày, “Chị tôi sao lại ở đây lâu như vậy mà không về nhỉ?”

“E là nơi này có thứ gì đó cô ấy thích,” Thẩm Đông không muốn sáng ra đã thảo luận đề tài khiến người ta không vui lắm này, “Tôi đi mua đồ ăn sáng, muốn ăn gì?”

“Để tôi đi mua,” Tào Mộc rất tích cực mặc áo vào, “Ở dưới tầng đúng không? Hôm qua tôi thấy có quán ăn, tôi biết mua mà.”

Thẩm Đông cầm tiền, tính toán trong lòng xem Tào Mộc đi xuống tầng mua đồ ăn sáng cần thời gian chừng nào, có xác suất bao nhiêu phần trăm là cậu sẽ quên mất mình phải làm gì trong khoảng thời gian này.

“Anh đừng nghĩ nữa,” Tào Mộc cầm tiền trong tay hắn đi, “Trí nhớ tôi không tốt cũng đâu phải chỉ là ngày một ngày hai, nếu tôi quên mất thật, cũng sẽ không đi lung tung, tôi sẽ ở ngay tại chỗ, nhớ ra rồi mới đi.”

“Mua ngay dưới tầng đi, đừng đi, đi xa.” Thẩm Đông dặn dò cậu.

“Ừ,” Tào Mộc mở cửa ra ngoài, lại quay đầu về cười với hắn, “Kể cả không nhớ được phải đi mua đồ ăn sáng, tôi cũng nhớ được anh đang ở trên tầng mà.”

Thẩm Đông thu dọn bản đồ và sổ trên bàn qua một bên, ngồi trên ghế xem tin tức địa phương buổi sáng, muốn nhìn xem liệu có linh cảm gì đó rằng bọn họ sẽ tìm được Dư Tiểu Giai hay không.

Chưa tới mười phút, cửa phòng bị gõ vang, Thẩm Đông đứng lên mở cửa, nhanh vậy?

“Nhanh…” Thẩm Đông mở cửa, còn một chữ bị kẹt trong cổ họng chưa nói ra được, người đứng ngoài cửa tức khắc đã khiến hắn nghi ngờ rằng đêm qua mình ngủ không ngon.

19. Chương 19: Trò Chơi Điên Khùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vì muốn chắc chắn xem tinh thần mình có bình thường hay không, Thẩm Đông đẩy một cái, đóng cửa lại.

Đứng sau cánh cửa lấy lại bình tĩnh xong, mở ra một lần nữa, cảnh vật bên ngoài vẫn như cũ.

Hắn dùng tay đỡ cửa, không nhịn được hỏi ra một câu mà tới chính bản thân nghe thấy cũng không hiểu nổi: “Cậu là ai?”

"Thật sự ở cùng với ai là sẽ biến thành như thế sao, anh không nhớ tôi là ai nữa? Vậy Tào Tiểu Ngư cũng bắt đầu nói lắp rồi đấy à…" Hồng Kiệt dựa lên tường ngoài cửa, bày ra một tư thế trông cũng không tệ lắm.

Thẩm Đông đang khiếp sợ tới mức hơi muốn biến thành người câm thật, Hồng Kiệt đi vào trong nhà ngồi xuống rồi, hắn còn chưa nói ra được câu thứ hai.

Hồng Kiệt nhìn xung quanh phòng: "Đây là phòng trọ à?"

"Ừ." Thẩm Đông cuối cùng cũng phát ra được âm thanh, nhân lúc này hắn nhanh chóng hỏi một câu, "Sao cậu, lại đến, đây?"

"Rảnh rỗi không có việc gì thì đến thôi, thuyền trưởng mà, chu du thế giới cũng bình thường," Hồng Kiệt phất tay với hắn, lấy từ trong túi ra một con ốc biển, "Đây là quà tôi tặng cho hai người, hôm qua thuyền lật, tôi nhân tiện lặn xuống nước nhặt được."

"Cảm ơn," Thẩm Đông nhận lấy con ốc biển tươi mới, ấn tượng trong đầu với Hồng Kiệt đã hoàn toàn biến thành một dấu chấm hỏi khổng lồ, "Sao cậu biết, biết được bọn tôi ở, ở đây?"

"Hai người lên báo, biết không, sáng sớm mua một tờ báo, nhìn thấy ảnh hai người bị vớt từ dưới nước lên, như bị cướp biển đánh xong ném lại xuống biển vậy," Hồng Kiệt đứng lên, đẩy cửa ban công ra, hô to một tiếng ra bên ngoài, "Chào buổi sáng! Thành phố hủ bại! Ta là…"

Thẩm Đông xông tới tóm cậu ta trở vào trong nhà, cậu ta vẫn đang giãy dụa hô to câu nói tiếp theo trong phòng: "Thuyền trưởng Jack!"

Trạng thái thần trí mơ màng của Hồng Kiệt vẫn chưa thay đổi, Thẩm Đông biết nếu mình không hỏi từng câu một ra, Hồng Kiệt sẽ không thể tự nói việc này cho rõ ràng được.

Vì thế hắn liền ấn Hồng Kiệt lên ghế, tay chỉ vào mũi cậu ta, nói chậm lại: "Thuyền trưởng, tôi hỏi, cậu đáp."

"Chơi trò chơi à?" Hồng Kiệt trông có vẻ không hứng thú lắm, xốc bịt mắt lên nhìn hắn, "Được thôi, anh hỏi đi."

"Sao, sao lại tìm được tới đây."

"Tôi không phải nói rồi à, nhìn thấy báo, đến đồn cảnh sát hỏi, hai người không phải còn đăng ký cả địa chỉ à, tìm quá dễ."

Thẩm Đông quan sát Hồng Kiệt từ trên xuống dưới, trên người cậu ta vẫn là một bộ quần áo vừa hỗn loạn lại vừa trừu tượng, không nhìn ra được có bao nhiêu lớp: "Chỉ như, cậu, cảnh sát sẽ nói…với cậu?"

"Tôi dù gì cũng là thuyền trưởng mà!" Hồng Kiệt rất không hài lòng, "Sao người ta lại không nói với tôi được!"

Thẩm Đông cảm thấy Hồng Kiệt hẳn là đã hành hạ cho cảnh sát có vấn đề gì đó về tinh thần rồi mới có thể lấy được địa chỉ, hắn sửa sang lại dòng suy nghĩ, tiếp tục hỏi: "Được, vậy sao cậu, biết được bọn tôi, ở đây?"

"Ở đây? Ý anh nói là thành phố này?" Hồng Kiệt nở nụ cười, giật bịt mắt xuống quăng hai vòng rồi đè ngang lên trán, "Tờ giấy quý báu kia của Tào Tiểu Ngư tôi đã xem đến mấy năm rồi, tôi đã thuộc lòng địa chỉ từ lâu, loại người sắp mọc vào đảo như anh chịu ra ngoài nghỉ phép, còn dẫn theo Tào Tiểu Ngư, còn có thể đi đâu nữa?'

Thẩm Đông nhìn tạo hình nhị lang thần mới của Hồng Kiệt, thở dài.

Cũng chỉ có thể hỏi ra những điều này, tuy hắn vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng được lời của Hồng Kiệt, nhưng hiển nhiên không thể nào dùng cách tư duy của người bình thường để đo đạc Hồng Kiệt được…

"Tắm được không?" Hồng Kiệt đứng lên, giật quần áo.

"Được." Thẩm Đông chỉ vào nhà tắm.

Hồng Kiệt cầm lấy túi đi vào nhà tắm, rồi lại lui ra rất nhanh, nhìn Thẩm Đông: "Cửa phòng tắm không có khóa."

"Ừ, hỏng rồi."

Hồng Kiệt không nói gì, tiếp tục nhìn Thẩm Đông.

Thẩm Đông không hiểu gì, cũng cùng cậu ta nhìn nhau một lúc, rồi ấn lên thái dương: "Không, không ai nhìn cậu."

"Vậy thì được." Hồng Kiệt quay người đi vào nhà tắm.

Thẩm Đông cảm thấy đầu hơi choáng, liền uống hai cốc nước đầy mới xem như bình tĩnh được lại.

Mà hắn còn chưa kịp suy nghĩ, Hồng Kiệt đã tắm xong đi ra, nếu như không phải cậu ta đã thay sang một bộ quần áo khác, Thẩm Đông suýt nữa đã cho rằng cậu ta chỉ đi vào kiểm tra khóa cửa xong rồi đi ra.

Thế nhưng, Hồng Kiệt thay sang quần áo khác khiến Thẩm Đông hơi bất ngờ, thời gian quen biết Hồng Kiệt cũng không phải là quá ngắn, Thẩm Đông mới là lần đầu tiên thấy cậu ta gỡ bịt mắt xuống, thay mấy miếng vải lung ta lung tung từng lớp kia đi, mặc quần áo của người bình thường vào.

Thanh niên Hồng Kiệt bình thường trông rất vừa mắt, gầy hơn so với thuyền trưởng Jack không ít, chỉ là Thẩm Đông không hiểu tại sao tuy Hồng Kiệt đã thay quần áo, nhưng trời thế này, cậu ta vẫn mặc quần bò và áo phông dài tay, che mình kín mít.

Do dự rồi, hắn vẫn không hỏi, giống như hắn không muốn người khác hỏi han chuyện hắn nói lắp, e rằng Hồng Kiệt cũng có tật… gì đó không muốn nói.

"Đói thật đấy, có gì ăn không?" Hồng Kiệt hỏi một câu.

"Tào Mộc đi…" Lúc Thẩm Đông nói ra câu này, đột nhiên quay đầu lại liếc nhìn đồng hồ treo tường, lập tức đổ mồ hôi, không thèm giải thích cho Hồng Kiệt nữa, mở cửa ra liền xông ra ngoài.

Từ lúc Tào Mộc ra ngoài mua đồ ăn sáng tới bây giờ, đã qua hơn nửa tiếng, kể cả ăn sáng xong rồi mới quay lại, thời gian này cũng đã đủ rồi.

Lúc chạy xuống tầng, Thẩm Đông đã hoảng hết cả lên, hắn sợ Tào Mộc xảy ra chuyện gì đó, cho dù Tào Mộc đã nói nếu như không nhớ ra được sẽ không chạy lung tung, thế nhưng ở bên trong một thành phố sầm uất mà xa lạ, kể cả Tào Mộc có đứng yên tại chỗ, cũng không thể nào đảm bảo được chắc chắn không có chuyện gì.

Thẩm Đông, con mẹ nó sao mày lại có thể vô tâm như vậy! Lại có thể đồng ý cho Tào Mộc rời khỏi tầm mắt mình!

"Làm sao thế? Tào Tiểu Ngư đi ra ngoài à?" Hồng Kiệt vừa chạy theo sau hắn vừa gọi.

"Cậu ấy đi mua đồ ăn sáng," Thẩm Đông xuống tầng cầu thang cuối cùng liền cứ thế nhảy xuống, rơi xuống đất, răng cũng bị va vào nhau đau đớn.

Lúc chạy tới ngoài cửa quán ăn kia, trong lòng Thẩm Đông ngập tràn hi vọng có thể nhìn thấy Tào Mộc đang đứng ven đường, nhưng đi từ trong ra ngoài quán ăn, ngoài dăm ba người đang ăn sáng, thì cũng không thấy ai khác.

"Chủ quán, có thấy một chàng trai dáng người không khác tôi lắm, mặc áo phông màu đen từng tới đây không?" Thẩm Đông dùng tay miêu tả cho chủ quán.

"Không, chỉ có mấy người này." Ông chủ đang rán bánh tiêu, cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ chỉ vào mấy người trong quán.

Thẩm Đông nghe câu này xong, hai chân mềm nhũn đi, lao ra khỏi quán nhìn hai bên đường, đây là một con đường nhỏ, cho dù là giờ làm việc, người cũng không nhiều, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy đầu cuối đường.

Không thấy bóng dáng Tào Mộc đâu.

“Thuyền trưởng,” Thẩm Đông nắm lấy cánh tay Hồng Kiệt, “Cậu đi bên kia, tôi đi bên này, chia nhau ra tìm.”

“Ừ,” Hồng Kiệt gật đầu, quay người bắt đầu chạy theo đường, vừa chạy vừa hét, “Tào Tiểu Ngư——“

Thẩm Đông cũng chạy, hàng quán ven đường hầu hết đều chưa mở cửa, thi thoảng có mấy hàng mở cửa, Thẩm Đông đều sẽ lao vào liếc mắt nhìn, sau đó lại chạy về phía trước tìm kiếm.

Mãi cho tới gần cuối con phố nhỏ này, Thẩm Đông mới đột nhiên nhìn thấy ở chính giữa giao lộ con đường nhỏ này cắt với đường lớn, có một bóng người quen thuộc.

“Tào Mộc!” Thẩm Đông gọi to, giọng cũng run lên.

Tào Mộc đứng ở giao lộ nghe thấy tiếng hắn, quay đầu lại, lại không hề nhúc nhích, vẻ mặt rất mờ mịt.

Thẩm Đông không để ý tới đèn đỏ vẫn đang sáng, cứ thế lao tới, ôm lấy Tào Mộc “Sao cậu lại chạy ra đây!”

“Ơ?” Tào Mộc vẫn mê man nhìn hắn chằm chằm như cũ.

“Cậu không xảy ra chuyện gì chứ? Mua đồ ăn sáng thôi sao lại chạy xa tận đây? Không phải cậu đã bảo sẽ không chạy lung tung à? Sao lại chạy đến tận đây!” Thẩm Đông sờ lung tung trên người Tào Mộc, cũng không biết mình đang lần mò gì, “Cậu không sao đấy chứ?”

Tào Mộc nhìn hắn cả buổi, cuối cùng cũng mở miệng: “Anh… là ai thế?”

“Cái gì?” Thẩm Đông sững sờ, Tào Mộc không nhớ ra hắn là ai?

“Tôi nói anh là ai?”

“Thẩm Đông.” Thẩm Đông nhìn thấy đèn xanh sáng lên, nhanh chóng kéo cậu qua đường, “Tôi là Thẩm Đông, cậu không nhớ ra à?”

“Thẩm Đông?”

“Mẹ nó, tôi mà còn để cậu ra ngoài một mình nữa tôi sẽ thành người câm!” Thẩm Đông kéo Tào Mộc trở về, “Về cùng với tôi đã rồi từ từ nghĩ ra xem tôi là ai.”

Tào Mộc không nói câu nào, bị Thẩm Đông kéo về phía trước, lúc gần tới quán ăn, cậu đột nhiên dừng lại.

“Làm, làm sao thế?” Giờ đối mặt với bất kỳ phản ứng nào của Tào Mộc, Thẩm Đông đều sẽ có cảm xúc hãi hùng khiếp vía.

Tào Mộc nhìn hắn chằm chằm, đột nhiên ôm lấy hắn: “Thẩm Đông!”

“Nghĩ ra rồi à?” Thẩm Đông bỗng thở phào nhẹ nhõm, nếu là bình thường, hắn đã đẩy Tào Mộc ra từ lâu, mà giờ lại chẳng hề nhúc nhích, chỉ đưa tay lên vỗ về lưng Tào Mộc.

“Ừ,” Tào Mộc buông hắn ra, cúi đầu, lấy tiền ra, “Tôi đi mua đồ ăn sáng.”

Thẩm Đông cùng cậu đi tới cửa quán ăn, nhìn cậu đi vào, mua mấy làn bánh bao, mấy cái bánh tiêu, còn thêm mấy cốc sữa đậu nành, sau đó quay người trở lại bên cạnh Thẩm Đông, giờ Thẩm Đông mới cảm nhận được chân thật.

Lúc Tào Mộc đi từ trong quán ra, Hồng Kiệt trở lại, đứng bên cạnh Thẩm Đông, Tào Mộc trả tiền thừa lại cho Thẩm Đông, quay đầu mắt nhìn thẳng đi trở về.

“Này ——“ Hồng Kiệt kéo dài giọng, thở dài, “Tào Tiểu Ngư!”

Tào Mộc dừng bước lại quay đầu nhìn cậu ta: “Ai?”

“Thuyền trưởng chứ ai!” Hồng Kiệt bước nhanh tới trước mặt cậu, lấy tay che mắt trái mình lại, “Mau nghĩ ra đi!”

“Thuyền trưởng?” Tào Mộc nhíu mày.

“Vậy đổi sang bên này thì sao.” Hồng Kiệt che mắt phải.

Thẩm Đông rất bất lực đi qua, tạm ngắt lại vòng lặp biểu diễn chẳng có gì mới mẻ của hai kẻ này, "Đi về đã, sợ không ai nhìn hai người đấy à?"

"Được thôi, chắc là tôi xuất hiện đột ngột quá, Tào Mộc vốn đầu óc đã không tốt, thấy tôi ở đây, chắc là không phản ứng kịp," Hồng Kiệt nhìn qua bốn phía, "Cậu ấy chạy đi đâu vậy?"

"Đã đến đầu đường cắt với đường lớn rồi," Thẩm Đông chỉ về phía đầu đường chính, "Ôi, làm tôi sợ gần chết."

Trở về nhà rồi, từ lúc vào cửa đến lúc ăn sáng xong, Hồng Kiệt vẫn luôn nhắc nhở Tào Mộc, hi vọng cậu có thể nhớ ra được mình là ai, mà Tào Mộc vẫn chưa hề nhận ra được.

"Xảy ra chuyện gì thế này!" Hồng Kiệt hơi bực bội, "Trước đây có như vậy đâu, lâu vậy rồi mà còn không nhớ ra được!"

Thẩm Đông thật ra cũng có cảm giác giống như vậy, hôm nay Tào Mộc quên mất hắn, khiến hắn rất ngạc nhiên, hắn vẫn nhớ câu Tào Mộc nói lúc ra khỏi cửa.

Kể cả không nhớ ra phải đi mua đồ ăn sáng, tôi vẫn sẽ nhớ được anh ở trên tầng mà.

Dưới cái nhìn của Thẩm Đông, đây là một câu nói rất chắc chắn, nhưng mới chỉ có nửa tiếng, Tào Mộc không chỉ quên mất chuyện phải đi mua đồ ăn sáng, mà đã nhân tiện quên luôn hắn, hơn nữa còn phải mất mấy phút mới nhớ ra được.

"Tào Mộc," Thẩm Đông nhìn Tào Mộc, "Cậu sao, sao lại đi về phía bên đó?"

"Phải đó, không phải cậu đi mua đồ ăn sáng à? Đi ngang qua quán ăn sáng cũng không biết à?" Hồng Kiệt ở bên cạnh nói theo, "Cậu làm Thẩm Đông sợ tới mức không nói lắp nữa rồi kìa?"

"Không được nhắc tới nói lắp!" Tào Mộc liếc nhìn cậu ta.

Thẩm Đông không nhịn được ngẫm nghĩ hành vi trước đó của mình, Hồng Kiệt vừa nói như vậy, hắn cũng nghĩ lại, hình như là không nói lắp thật?

Ăn sáng, thu dọn xong, Tào Mộc giục Thẩm Đông đi thủy cung.

Thẩm Đông nhìn Hồng Kiệt: "Cậu đi, đi không?"

"Không đi, còn chẳng có thuyền, một thuyền trưởng không có thuyền, đến thủy cung sẽ tủi thân lắm," Hồng Kiệt ngồi trên ghế sofa, "Tôi ngủ ở đây được không?"

"Ngủ đi," Thẩm Đông quay người chuẩn bị ra ngoài liền dừng lại, "Thuyền trưởng, cậu có tiền không?"

"Có," Hồng Kiệt nằm vật xuống ghế sofa cười với hắn, "Tôi đi máy bay tới đây mà."

Thẩm Đông ngỡ ngàng, Hồng Kiệt vẫn luôn ở trạng thái điên điên dở dở lại có thể lên máy bay, còn không bị nghi ngờ là không tặc rồi bị bắt đi, cuối cùng còn có thể rời khỏi sân bay đến đồn công an một chuyến hỏi thăm địa chỉ của hai người bọn họ…

Chuyện này, sao lại nghe như thể đang kể chuyện cổ tích thế nhỉ.

"Mới vừa nãy cậu chạy đi đâu, còn chưa nói cho tôi, biết xảy ra chuyện gì đâu?" Thẩm Đông dẫn Tào Mộc đi về hướng đường lớn, định gọi xe tới thẳng đó, tiết kiệm thời gian.

"Không nhớ nữa," Tào Mộc nhíu mày, "Tôi chẳng nhớ ra được gì cả, không hiểu sao lại ở đó nữa, lúc anh gọi tôi tôi còn không biết mình đang làm gì, quên sạch sành sanh."

"Nhìn ra được mà," Thẩm Đông cười, "Sau này…thật sự không thể để cậu ra ngoài, một mình nữa, quá nguy hiểm."

"Bình thường tôi không như vậy, chỉ có hôm nay không hiểu sao lại," Tào Mộc vò tóc, trông có vẻ rất rầu rĩ, "Tôi chỉ muốn giúp anh làm vài việc thôi, không muốn chuyện gì cũng phải để anh chạy tới chạy lui."

"Cậu nói hộ tôi là được rồi." Thẩm Đông nhìn Tào Mộc, câu nói này khiến hắn có xúc động muốn hôn Tào Mộc một cái giữa đường.

Lúc trở lại căn phòng của mình, Tần Vũ cảm thấy rất uể oải, đã lâu lắm rồi gã không có cảm giác này.

Có lẽ là thức dậy quá sớm, có lẽ là vì điều gì đó khác.

Lúc gã nằm lên giường rồi, điện thoại đầu giường reo lên, gã cầm lên, trong ống nghe vang lên giọng của người giúp việc: "Ngài Tần, giờ ăn sáng sao?"

"Không ăn, tôi ngủ."

"Vâng."

Tần Vũ tắt ngọn đèn đầu giường đi, lẳng lặng nằm trên giường, tuy rất mệt mỏi, nhưng gã lại chẳng hề buồn ngủ.

Gã nhìn chằm chằm đèn chùm, trong tai có thể nghe rõ ràng tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, rất kiên nhẫn đếm từng giây được nửa tiếng đồng hồ, liền cầm viên thuốc ngủ trên đầu giường lên uống.

Gã nhất định phải ngủ được một giấc cho đàng hoàng, hôm nay Lương Phong chắc chắn sẽ tới tìm gã, buổi biểu diễn đã bị trì hoãn ba lần liên tục rồi, gần tới thời hạn một tháng, mấy hội viên đã đóng tiền có lẽ sẽ khiến Lương Phong cảm thấy bực bội.

Một viên thuốc ngủ chỉ có tác dụng khiến Tần Vũ ngủ, cũng không thể khiến gã vẫn ngủ ngay lúc chuông điện thoại reo lên.

Gã mở mắt ra, mười giờ, Lương Phong vẫn như cũ, thích gọi đúng giờ.

"Alo?" Tần Vũ nghe điện thoại, ngồi dậy trên giường.

"Mười phút nữa tôi lên, để cho tôi một tiếng." Lương Phong nói xong liền dập máy.

Tần Vũ rửa mặt, thay sang bộ quần áo khác, mới vừa châm điếu thuốc, đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Lúc gã đi qua mở cửa liền nhìn đồng hồ, vừa đúng mười phút.

"Hôm nay cậu đi ra ngoài à?" Lương Phong vừa vào phòng đã hỏi.

"Đúng," Tần Vũ cười, "Sao vậy, tôi không thể ra ngoài à?"

"Đi đâu vậy." Lương Phong ngồi xuống sofa, trên mặt chẳng có cảm xúc gì, không nhìn ra được tâm trạng ra sao.

"Đi dạo."

"Cậu từ sáng tới tối, hai, ba giờ mới ngủ, năm giờ sáng đã ra ngoài đi dạo?" Lương Phong nhíu mày, trong giọng nói rõ ràng mang theo tâm trạng không vui.

"Nói vào chuyện chính đi." Tần Vũ không trả lời thẳng câu hỏi đó, ngồi xuống ghế sofa đối diện ông ta.

Lương Phong và gã nhìn nhau vài giây, đột nhiên nở nụ cười: "Tần Vũ, đừng tự coi mình là chúa trời."

"Tôi đã muốn nói câu này với ông từ lâu rồi," Tần Vũ cũng cười, "Đừng cho rằng mình có thể khống chế tất cả."

Câu trả lời này, hiển nhiên đã khiến Lương Phong nổi giận, khóe miệng ông ta giật một cái, qua rất lâu mới chậm rãi mở miệng: "Rút cuộc cậu định làm gì? Giờ mọi chuyện đều rất hoàn hảo, sao cậu lại phải làm cho mọi thứ trở nên phiền toái như vậy!"

"Hoàn hảo?" Tần Vũ đứng lên, đi tới trước mặt ông ta, "Lương tiên sinh, ông muốn kiếm được bao nhiêu tiền mới chịu dừng tay? Tôi mới là người muốn hỏi ông, rút cuộc ông muốn làm gì?"

"Tiền ư? Tôi chẳng có bao nhiêu khát khao với tiền bạc cả, Tần Vũ," Lương Phong cũng đứng lên, trong ánh mắt đã có lửa giận, "Cậu hiểu rõ tôi chừng nào, cậu hiểu rõ anh trai cậu chừng nào! Cậu cho rằng tôi chỉ đang biểu diễn ảo thuật thần kỳ cho mấy kẻ trả tiền kia thôi sao?"

“Tôi không quan tâm ông nghĩ thế nào, anh tôi nghĩ thế nào!” Nụ cười trên mặt Tần Vũ đã biến mất, “Tôi chỉ biết nếu như hai người còn không dừng tay lại, sẽ chẳng ai có thể dọn nổi đống hỗn loạn này nữa! Một Dư Tiểu Giai thôi đã đủ lắm rồi!”

2019/06/01: chúc mừng sinh nhật Tam Ca

Artist:

Weibo: https://www.weibo.com/100692769?is_hot=1

Nguyên tác: Giải Dược – Vu Triết

Reposted with permission from artist.

Tết thiếu nhi, chúc luôn cả Tào ba chủi hay ăn chóng lớn, lớn nhanh đến chương 28 cho các chị có heo ăn (° °)

20. Chương 20: Nàng Tiên Cá Trồng Cây Chuối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Thẩm Đông và Tào Mộc tới thủy cung, thủy cung vẫn chưa mở cửa, nhưng vì hôm nay là cuối tuần,

trên quảng trường bên ngoài thủy cung đã có không ít người đang chờ, cũng có không ít trẻ con, vừa reo hò vừa cười, vô cùng náo nhiệt. Thẩm Đông kéo Tào Mộc đi tới chỗ vắng người tìm một tán cây đứng: "Giờ mở cửa là mười, mười giờ."

"Mười giờ?" Tào Mộc dựa lên cây, "Vậy giờ là mấy giờ?"

"Không biết," Thẩm Đông lần này ra ngoài không mang theo mặt đồng hồ, mỗi lần xem giờ đều hơi mất công, "Tôi không có điện thoại di động với đồng hồ..."

Thẩm Đông đang định đến cửa sổ bán vé xem có đồng hồ không, còn chưa kịp di chuyển, Tào Mộc đã quay người đi tới một người mẹ trẻ dẫn con nhỏ tới: "Xin hỏi, giờ là mấy giờ?"

"À, để tôi xem thử," Người mẹ kia lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhìn, "Hơn chín giờ."

"Cảm ơn," Tào Mộc nói lời cảm ơn, quay người trở về bên cạnh Thẩm Đông, "Chín giờ, còn bao lâu mới tới mười giờ?"

"Một tiếng," Thẩm Đông ngồi xổm xuống, Tào Mộc chưa chắc đã biết một tiếng là bao lâu, "Chờ một lúc."

"Chị đó lấy cái kia ra là cái gì thế? Anh không có à?" Tào Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

"Điện thoại di động, tôi không có," Thẩm Đông cười, "Không cần dùng, tôi không có ai để gọi cả."

Tào Mộc rất có hứng thú với thứ này, Thẩm Đông không thể không dùng mười phút nói liên tục, khoa tay, còn dùng đá vẽ sơ đồ nửa ngày xuống đất mới coi như làm cho cậu hiểu được gọi điện thoại là thế nào.

"Cái này tốt lắm," Tào Mộc cau mày cố tiêu hóa lời Thẩm Đông giảng giải cả buổi, cuối cùng lấy hòn đá gõ gõ xuống đất, "Chúng ta đi mua đi."

"Hả?" Thẩm Đông giật mình, nói thật, điện thoại di động là một thứ rất lạ lẫm với hắn, hắn gần như chưa từng dùng thứ này bao giờ, cũng không muốn dùng.

"Anh có một cái, tôi có một cái, sáng sớm không tìm được tôi, anh cũng không cần cuống lên như vậy nữa," Tào Mộc đứng lên, đá đá giày Thẩm Đông, "Phải không? Hơn nữa lúc chúng ta không ở cùng nhau vẫn có thể nghe thấy giọng của nhau, tốt lắm!"

"Ừ," Thẩm Đông gật đầu, nói thật ra thì, hắn nhưng lại không hề khát khao nghe thấy giọng Tào Mộc đến mức nào, trải qua chuyện sáng nay, hắn đã quyết định sẽ không để Tào Mộc rời khỏi tầm mắt hắn một lần nào nữa, nhưng ai cũng chẳng thể bảo đảm được sẽ không có chuyện bất ngờ gì, "Xem xong cá thì đi mua luôn."

"Nhiều người như vậy, đều là đến xem cá à?" Tào Mộc nhìn người xung quanh, không hiểu.

"Ừ, cuối tuần đông người."

"Cá thì có gì hay mà xem?"

"Bình thường không nhìn thấy nhiều cá như vậy," Thẩm Đông nghĩ lại mình trước đây, ngoài mấy con cá vàng từng nuôi, thì chỉ từng gặp cá trắm cỏ cá mè gì đó, còn không phân biệt được rõ, "Bên trong có rất nhiều loại, còn có biểu diễn nữa."

"Biểu diễn?

"Ừ, nàng tiên cá."

Tào Mộc trợn tròn hai mắt: "Nàng tiên cá?"

"Làm sao." Thẩm Đông hơi giật giật trong lòng, nhưng rất nhanh đã gạt suy nghĩ này đi.

"Tôi chính là nàng tiên cá." Tào Mộc tiến đến nói bên tai hắn.

Thẩm Đông cười vui vẻ, nhìn cậu: "Cậu là chàng tiên cá."

Dư Tiểu Giai là nàng tiên cá chân chính, nhưng theo lý thì cô không thể biểu diễn nàng tiên cá trong thủy cung được, thứ mọi người muốn xem là nàng tiên cá thân người đuôi cá, chứ không phải xem một cô gái đẹp sau khi một đám bong bóng biến mất liền biến thành một con cá hề thực thụ.

Trước khi gặp được Tào Mộc, tưởng tượng của Thẩm Đông về nàng tiên cá cũng giống như mọi người, tóc rất dài, dáng người hoàn mỹ, đuôi cá lóe lên ánh bạc phát sáng, tiếng ca như tiếng trời, ngồi trên đá ngầm ven biển, cất lên một khúc ca, thuyền sẽ chìm, không, hình như là ngược lại…

"Cậu biết hát, hát không?" Thẩm Đông kéo Tào Mộc qua mua vé, đã gần tới giờ.

"Hát?"

Thẩm Đông kể truyền thuyết về nàng tiên cá cho cậu nghe, Tào Mộc qua nửa ngày vẫn chưa nói gì, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Nàng tiên cá kia đi đường kiểu gì vậy?"

"A?" Thẩm Đông ngơ ngác, Tào Mộc rõ ràng đã bắt nhầm trọng điểm, đi đường?

"Phải đó, nàng tiên cá không phải có thể ở trên bờ à?" Tào Mộc suy tư, "Vậy thì đi đường kiểu gì? Dùng tay à? Đầu cắm ngược xuống đất đi…"

Trong đầu Thẩm Đông nháy mắt hiện lên hình ảnh nàng tiên cá tóc dài có giọng ca như trời trồng cây chuối vừa đi vừa hát, hắn đập một cái lên lưng Tào Mộc: "Im nào!"

Tuy hắn vẫn thích người cá như Tào Mộc hơn, nhưng cũng không thể khiến tưởng tượng từ nhỏ về nàng tiên cá của hắn vỡ tan tành thành trồng cây chuối được.

Thủy cung này nghe nói là thủy cung có quy mô lớn nhất ở khu vực này, cũng nhiều loài cá nhất, Thẩm Đông không có tương quan so sánh, thế nhưng sau khi đi vào, trong lòng hắn vẫn khá chấn động.

Hành lang tham quan của thủy cung là xuyên qua nước, người đi bên trong như thể đang đi dưới nước, trên dưới trái phải đều có thể nhìn thấy sóng nước dập dờn, đủ loại cá màu sắc diễm lệ thi thoảng lại bơi qua bên người khiến hắn có cảm giác như về lại đảo, xuống nước kiểm tra san hô, cũng hay nhìn thấy từng đàn cá bơi qua bên người.

"Chúng nó đang nhìn chúng ta," Tào Mộc chậm rãi đi theo bên cạnh Thẩm Đông, vẫn luôn nhìn ngó xung quanh.

"Vậy à?" Thẩm Đông cười.

Đi một lúc, Thẩm Đông phát hiện ra Tào Mộc vẫn luôn chẳng nói lời nào, hoàn toàn khác với những lúc bình thường cậu thấy gì đó mới mẻ sẽ nắm lấy mình hỏi tới hỏi lui, là bởi vì ở đây toàn là cá, cậu cũng không phải hiếm khi thấy sao?

"Tào Mộc," Thẩm Đông lấy ngón tay chọc lên thắt lưng cậu, "Sao…"

"Buồn," Tào Mộc bị hắn chọc cho nhảy dựng lên, cười, che thắt lưng lại, "Đừng chọc tôi."

"Ở đây chơi, chơi không vui à?" Thẩm Đông không nhịn được đưa tay ra sờ lên mặt cậu, lúc còn định xoa thì phát hiện bên cạnh có người đang đứng, thế nên liền nhanh chóng rút tay về.

"Cũng không phải," Tào Mộc như thể đáp lễ, đưa tay ra nắm nắm cằm hắn, "Đi cùng với anh, dù thế nào cũng chơi vui."

"A! Nhìn kìa! Cá hố!" Thẩm Đông đập một cái hất tay cậu ra, chỉ vào một con cá bơi ngang qua.

Lúc nói câu này, Tào Mộc không hạ nhỏ giọng, mấy người xung quanh đều nhìn lại, Thẩm Đông chỉ vào cá còn ngại nhìn bốn phía, có điều lúc chỉ hắn không nhìn kỹ, đợi tới lúc nhìn kỹ rồi lại hơi lúng túng.

"Đó là cá lịch long*, anh ngày nào cũng ăn cá hố, cá hố là như vậy à?" Tào Mộc không hiểu được, nhìn cá lịch long bơi qua trước mặt bọn họ rồi chậm rãi vùi mình xuống tầng cát.

"Đi nhanh." Thẩm Đông kéo cậu, cắm mặt xông về phía trước một lúc lâu mới dừng lại.

Hành lang phía trước rộng ra, tạo thành một không gian hình cầu, không ít người tới tham quan dừng lại tại đây.

Thẩm Đông nhìn bảng hiệu bên cạnh, nàng tiên cá biểu diễn.

Khu vực này sẽ có nàng tiên cá ra biểu diễn, cho ăn, bơi cùng đàn cá.

“Chốc nữa có nàng, nàng tiên cá đến…” Thẩm Đông vỗ vỗ Tào Mộc, suýt nữa nói nàng tiên cá đến trồng cây chuối.

“Ừ.” Tào Mộc gật đầu, tới dừng lại bên cạnh tường kính.

“Mẹ ơi, nàng tiên cá!” Một đứa bé hô to chỉ về phía trước.

Một nàng tiên cá có cái đuôi màu đỏ bơi từ phía sau khóm san hô khổng lồ ra, tư thế rất xinh đẹp, sau đó một nàng tiên cá đuôi vàng khác cũng xuất hiện, hai nàng tiên cá vươn mình trong nước, đùa nghịch, thi thoảng còn có thể nâng cát lên thành đủ hình dạng, đèn nháy bên cạnh tỏa sáng một mảng, trẻ con đều liên tục gọi nàng tiên cá nàng tiên cá.

Thật ra, biết rõ những người này không phải Dư Tiểu Giai, nhưng Thẩm Đông vẫn nhìn chằm chằm hai cô gái này, quan sát tỉ mỉ rất lâu, trừ phi Dư Tiểu Giai cố gắng che giấu, nếu không chỉ bằng tần suất hai cô gái này trở mình cùng với lúc biểu diễn vẫn liên tục thở ra bọt khí, đã có thể đoán được đây không thể nào là Dư Tiểu Giai.

“Thế nào?” Thẩm Đông dùng cánh tay đụng lên người Tào Mộc, muốn nhìn thử xem Tào Mộc có cảm giác gì không.

“Cái gì?” Ánh mắt Tào Mộc không đặt trên người nàng tiên cá, cậu đang nhìn cá ở xung quanh.

“Nàng tiên cá ấy, có khiến cậu nhớ lại manh mối gì về chị cậu không?”

“Không,” Tào Mộc nhìn qua hai nàng tiên cá, “Lúc chị tôi ở dưới nước thích ở dạng cá.”

“Vậy à…” Thẩm Đông tiếp tục suy nghĩ.

Bởi vì có buổi biểu diễn nàng tiên cá, cá xung quanh chậm rãi tăng lên, khách tham quan không ngừng chụp ảnh tường kính, đàn cá bơi vây quanh hai nàng tiên cá, trông rất đẹp.

Tào Mộc vẫn đứng không nhúc nhích, cũng không nhìn ra được trên mặt là vẻ mặt gì, Thẩm Đông hơi lo lắng, lặng lẽ nắm lấy tay cậu, may thay, vẫn là nhiệt độ bình thường.

“Chỗ này không có bao nhiêu nhỉ.” Tào Mộc đột nhiên hỏi hắn.

“Ừ, nếu so với biển…đương nhiên là không, không nhiều như vậy,” Thẩm Đông nhỏ nhẹ nói, “Nhưng vẫn tính là, là lớn.”

“Không thoải mái.” Tào Mộc nhíu mày.

Thẩm Đông vừa nghe thấy câu này liền sợ hết hồn, hắn chỉ sợ nghe thấy Tào Mộc nói không thoải mái, khó chịu, giờ nghe thấy ba chữ “không thoải mái”, hắn đột nhiên lo lắng, cũng không đoái hoài xem bên cạnh có ai hay không, dùng tay nâng mặt Tào Mộc lên nhìn chằm chằm: “Sao vậy? Muốn xuống nước à?”

“Không phải,” Tào Mộc nở nụ cười, “Chính là nhớ đến bể cá, có điều chỗ này to hơn bể cá.”

“Cậu làm tôi sợ gần chết!” Thẩm Đông cầm lấy cánh tay cậu, hạ nhỏ giọng.

“Cá nhiều thật! Càng ngày càng nhiều!” Có người nào đó nói.

Thẩm Đông nhìn qua bốn phía, quả thật là càng ngày càng nhiều cá tụ tập tới, hơn nữa là càng ngày càng nhiều.

“Sao lại nhiều vậy nhỉ? Lần trước tới đâu có thấy nhiều như vậy.” Lại có người nói, ai ai cũng quay đầu dáo dác nhìn khắp nơi.

Thẩm Đông ở dưới biển cũng chưa từng nhìn thấy nhiều cá như vậy bao giờ, nhìn một lúc, hắn bắt đầu cảm thấy không đúng lắm.

Đàn cá cũng không phải chỉ bơi không mục đích qua lại, mà là dần dần tụ tập lại, đàn cá có một khu vực chính giữa, cá đều bơi lội gần chỗ này.

Khách tham quan khác có lẽ sẽ không chú ý tới, nhưng Thẩm Đông lại phát hiện ra đầu tiên.

Là Tào Mộc.

Tất cả cá đều đang ở xung quanh Tào Mộc, bơi qua bơi lại xung quanh người cậu.

"Tào Mộc," Thẩm Đông kéo Tào Mộc lùi sang bên cạnh, "Cậu đang làm gì thế?"

"Có làm gì đâu," Tào Mộc nhìn hắn hơi khó hiểu.

"Cậu xem đi, chuyện này… cá," Thẩm Đông kéo cậu tiếp tục chậm rãi lùi lại, "Chúng nó đang theo, theo cậu."

"Thấy rồi." Tay Tào Mộc nhẹ nhàng ấn nhẹ lên chỗ kính bên cạnh, lập tức có mười mấy con cá cùng nhau bơi tới, chuyển động hỗn loạn xung quanh tay cậu cách một lớp thủy tinh.

Thẩm Đông nhanh chóng kéo tay cậu về, bên cạnh đã có người nhìn thấy, cũng thử đưa tay ấn lên kính, nhưng lại không thu được kết quả như vậy.

"Chúng ta đi thôi." Thẩm Đông không biết đây là hiện tượng gì, nhưng nếu như đợi tới lúc người khác đều phát hiện ra đàn cá là vì Tào Mộc mà tới, hắn sợ sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

"Ừ." Tào Mộc đi theo hắn.

Đàn cá bắt đầu di chuyển theo bọn họ, thế nhưng tốc độ cũng không nhanh.

Thẩm Đông cảm thấy một khi mình căng thẳng hồi hộp, chỉ số thông minh sẽ sụt giảm không phanh, mấy con cá uống nhầm thuốc kia vẫn đi theo như cũ, người khác sẽ lập tức phát hiện ra, thà rằng đứng yên!

Nhưng hắn dùng chỉ số thông minh chỉ còn một nửa suy nghĩ, lại cảm thấy phải rời đi, giờ đã hấp dẫn một đống cá đi theo rồi, chốc nữa nếu như kéo cả rùa biển hay cá mập tới thì phải làm sao? Ai biết sau đó còn có chuyện gì đang chờ nữa?

"Chạy đi." Tào Mộc kéo hắn một cái.

"Chúng nó không theo kịp à?" Thẩm Đông nhìn đàn cá đang kéo nhau lại đây từng chút một.

"Ừ."

"Chạy."

Hai người chạy một mạch ra ngoài, đàn cá quả nhiên không thể đuổi kịp, nhưng Thẩm Đông không dám dừng, vẫn chạy thẳng tới cửa rồi, mới chậm bước chân lại.

"Chào anh," Một nhân viên trong thủy cung nhìn thấy hai người bọn họ, nhanh chóng đi tới, "Có cần giúp đỡ gì không?"

"Tôi…" Thẩm Đông không nghĩ ra nên nói thế nào ngay lập tức.

"Anh ấy sợ nước." Tào Mộc chỉ vào Thẩm Đông, giải thích cho nhân viên.

"À," Thẩm Đông ngây người, cũng được, sợ nước, "Tôi choáng."

"Vậy nghỉ ngơi một lúc đi," Nhân viên cũng ngây người, có lẽ là từ trước tới giờ còn chưa bao giờ thấy người nào sợ nước còn chạy tới thủy cung tự ngược, "Bên kia chúng tôi có trà…"

"Tôi muốn ra, ra ngoài," Thẩm Đông làm hết phận sự đóng vai một người sợ nước, còn ôm bụng.

"Vậy mời anh đi theo bên kia ra ngoài." Nhân viên nhanh chóng chỉ đường đi ra ngoài.

Ra khỏi thủy cung, đứng trên quảng trường bên ngoài, Thẩm Đông liền thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn Tào Mộc: "Cậu có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

"Không," Tào Mộc lắc đầu, "Anh buồn nôn à?"

"Tôi sao, sao lại buồn nôn được." Thẩm Đông không hiểu.

"Vừa nãy anh…"

"Không phải cậu bảo tôi sợ nước nên tôi tranh thủ giả vờ à!"

“Thật sự giống lắm, tôi đã nghĩ anh buồn nôn thật,” Tào Mộc như thể trút được gánh nặng, đưa tay ra ôm Thẩm Đông, “Tội sợ nhảy dựng lên.”

“Buông ra buông ra buông ra…” Thẩm Đông đẩy cậu ra, xoay người rời đi, ôm nhau trên quảng trường như vậy sợ không ai tới xem sao!

Tào Mộc cũng không ngại phản ứng của hắn, tươi cười hớn hở đi theo sau hắn: “Chúng ta đi mua điện thoại di động đi.”

“Hả? Được.” Thẩm Đông nhìn xung quanh quảng trường, định tìm một hàng bán điện thoại di động ở gần đây.

Giờ trời đã nắng chói chang, trên quảng trường đã không có ai, nhưng lúc Thẩm Đông đi xung quanh tìm đường, hắn thấy một người đang đứng dưới nắng không nhúc nhích quay mặt về phía bọn họ.

Người này đứng yên, không nhìn rõ mặt, nhưng Thẩm Đông có thể rõ ràng cảm nhận được, người này đang nhìn hai bọn họ.

Đang nhìn gì vậy? Mới vừa rồi không phải mới chỉ kéo một cái à, cũng không đến mức phải nhìn chằm chằm như thế chứ? Cũng đâu phải hôn nhau.

“Người kia đang nhìn chúng ta,” Tào Mộc cũng chú ý tới có người đang ngó về bên này, lấy tay che nắng nhìn, nhíu mày lại, “Hình như tôi….từng gặp người này rồi.”

“Cái gì?” Thẩm Đông nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn người kia, “Gặp ở, nơi nào?”

“Tôi không nhớ nữa.”

Thẩm Đông đứng tại chỗ cũ mấy giây, liền đi tới trước mặt người kia.

Nếu đổi là chuyện khác, hắn chưa chắc đã có thể để mình đưa ra quyết định như vậy, chuyện này đối với hắn cũng không có gì hay, nhưng nếu như người này liên quan tới Tào Mộc, thì cho dù là chuyện gì đi chăng nữa, hắn nhưng lại có thể lựa chọn đối mặt trong thời gian ngắn nhất.

Đi thẳng tới trước mặt người kia, Thẩm Đông mới nhìn rõ mặt gã, cũng ngay lúc này, hắn mới đột nhiên phát hiện ra không chỉ có Tào Mộc cảm thấy người này quen mặt, mà chính hắn cũng cảm thấy hắn đã từng nhìn thấy người này.

“Ngại ngùng đã quấy rầy,” Người kia cười, “Tôi tên là Tần Vũ.”

“Thẩm Đông.” Thẩm Đông đưa tay ra bắt tay với gã.

Tay của người nọ chưa rút lại, Thẩm Đông chỉ nhìn thấy tay gã đưa lên một cái, giữa ngón tay không biết từ lúc nào đã có thêm một tấm danh thiếp.

Thẩm Đông nhận danh thiếp từ tay gã nhìn, nội dung rất đơn giản, tên, số điện thoại và hòm thư, có điều danh thiếp làm rất cao cấp, cầm trong tay rất dễ chịu.

“Tôi biết chuyện của hai người.” Tần Vũ mở lời.

Thái dương Thẩm Đông giật giật, người này biết cái gì? Sao lại có thể biết được?

Nhưng hắn không hỏi, cũng không nói gì khác, cho dù trong lòng đang cuộn sóng nổi gió, bên ngoài hắn lại không biểu hiện gì ra, chỉ lẳng lặng nhìn Tần Vũ.

“Đừng tìm nữa, mau chóng trở về đi,” Giọng Tần Vũ rất thấp, “Rời đi càng nhanh càng tốt.”

“Cái gì?” Thẩm Đông hơi híp mắt lại, “Tôi không hiểu, hiểu lắm.”

Tần Vũ không nói, chỉ nhìn hắn một lúc rồi quay người chậm rãi đi về phía đường lớn, vừa đi vừa nói: “Rất tốt, cứ như vậy đi, đừng tin bất cứ ai cả.”

Thẩm Đông nhìn bóng lưng của Tần Vũ, quay đầu lại nhìn Tào Mộc nhỏ giọng nói: “Người này, chúng ta từng thấy rồi, gặp trong nhà hàng.”

“Sao?” Tào Mộc đáp.

Lúc Thẩm Đông nhìn thấy ánh mắt của cậu, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

“Anh là ai vậy?” Tào Mộc nói.

“Tôi đệch!” Thẩm Đông cắn răng mắng một câu, đây không phải trùng hợp, Tào Mộc chưa bao giờ quên hắn lại một lần nữa quên mất hắn là ai, hắn hít vào một hơi, xoay người quát to một tiếng với Tần Vũ vẫn chưa đi xa, “Anh đứng lại ngay cho tôi.”

---

*cá lịch long:

21. Chương 21: Làm Một Người Thuyền Trưởng

Tần Vũ đã đi được mấy bước dừng chân, quay đầu lại nhìn Thẩm Đông.

Thẩm Đông kéo tay Tào Mộc không dám buông, nhìn Tần Vũ không có ý định đi tới đây, không thể làm gì khác hơn là kéo Tào Mộc về phía Tần Vũ: “Tào Mộc, cậu đi cùng tôi.”

“Không,” Tào Mộc đứng yên, kéo co với Thẩm Đông rất dùng sức, “Tôi vẫn chưa nhớ ra được là chuyện gì

nữa."

"Cậu," Thẩm Đông dùng sức kéo, Tào Mộc vẫn bất động, hắn rất bất lực, đành phải phất tay với Tần Vũ, "Anh qua, qua đây!"

"Chuyện gì." Tần Vũ nhìn qua bốn phía, bước nhanh tới trước mặt hắn.

"Anh làm…làm, gì thế!" Ngón tay của Thẩm Đông cũng sắp chọc vào mặt Tần Vũ.

"Tôi bảo cậu đi nhanh, đưa cho cậu một tấm danh thiếp." Tần Vũ trả lời khá bình tĩnh.

"Cậu ấy tại…sao lại không, không nhớ được tôi?" Thẩm Đông không để ý tới chính mình trước đó còn đang giả ngu không hiểu lời Tần Vũ nói.

"Cá chỉ nhớ được bảy giây." Tần Vũ tiếp tục bình tĩnh trả lời, "Cậu ấy nhớ được cậu mới là lạ."

"Có cục cứt!" Thẩm Đông không nhịn được chửi một câu, "Sáng nay anh cũng tới tìm cậu ấy đúng không!"

"Đúng, nhưng cậu không đi cùng cậu ta, nên tôi không nói," Tần Vũ lại nhìn xung quanh, "Tôi phải đi rồi, lời tôi nói, làm phiền cậu nhớ kỹ."

Tần Vũ nói xong, không đợi cho Thẩm Đông mở miệng lần nữa, đã quay người đi rất nhanh tới ven đường, bắt xe taxi đi.

"Mẹ nó!" Thẩm Đông định đuổi theo, mà Tào Mộc lại cứ đứng bất động như cây cột, hắn lại không dám buông tay ra, đành phải nghiêng đầu lại mặt đối mặt với Tào Mộc, "Cậu mau nghĩ ra đi."

Ánh mắt Tào Mộc rất mờ mịt, không biết là đang nghĩ gì, chỉ nhìn Thẩm Đông.

Hai thằng con trai, cầm tay nhau đứng trên quảng trường giữa trời nắng chang chang, thâm tình nhìn nhau, đạt được tỉ lệ trăm phần trăm ngoái đầu lại của người tình cờ qua đường, thậm chí còn có một bà cụ dừng lại bên cạnh hai người bọn họ đứng một lúc, mới lơ mơ không hiểu vừa bước vừa ngoái lại rời đi.

Thẩm Đông có thể cảm nhận được mồ hôi từng đợt trượt từ trên trán xuống mặt mình, cũng cảm nhận được mồ hôi đang lặng lẽ trượt sau lưng.

Tào Mộc thì không tệ lắm, không đổ mồ hôi, nhưng Thẩm Đông hơi lo lắng, nếu cứ phơi nắng như vậy thì cậu sẽ không chịu được.

Đang định bàn với Tào Mộc xem có thể dời bước tới dưới tán cây rồi tiếp tục nhìn nhau hay không, Tào Mộc đột nhiên mắt sáng rỡ: "Thẩm Đông!"

"Ôi!" Thẩm Đông hô một tiếng, mồ hôi đã sắp bay phấp phới, ôm lấy Tào Mộc, dùng sức hôn một cái lên mặt cậu, "Cậu nhớ ra rồi!"

"Ừ!" Tào Mộc sờ lên mặt Thẩm Đông, "Sao anh đổ nhiều mồ hôi vậy, nóng à?"

"Không sao, không, không nóng," Thẩm Đông không muốn làm lỡ dù chỉ một giây đồng hồ, kéo Tào Mộc đi, "Đi về nhanh."

"Làm sao vậy?" Tào Mộc đi theo hắn.

"Về rồi hẵng nói."

Tần Vũ ngồi trên taxi, người giúp việc gọi điện thoại tới báo công chúa hôm nay rất yên lặng. Gã lấy điện thoại di động ra nhìn lịch, buổi diễn được sắp xếp ở ngày kia, vốn là định lùi lại thêm mấy ngày, nhưng Lương Phong không đồng ý bằng mọi giá, ông ta muốn nhìn hiệu quả…

Điện thoại di động lại reo, Tần Vũ nhìn số máy xa lạ trên màn hình, do dự xong vẫn nghe: "Alo?"

"Há lô." Giọng nói bên kia nghe rất vui vẻ.

"Ai vậy?" Tần Vũ nhíu mày, gã nghe ra được đây là ai.

"Đừng có giả vờ không quen tôi," Người kia cười nói, "Kể cả không phải người quen cũng coi như…"

"Chuyện gì?" Tần Vũ ngắt lời người kia.

"Đừng làm chuyện vô bổ nữa, có một số việc anh không thay đổi được đâu." Bên kia không cười nữa, giọng nói trở nên nghiêm túc.

"Thay đổi được hay không là một chuyện, có làm hay không là một chuyện khác," Tần Vũ hạ giọng, "Mọi chuyện đều có quy tắc tự nhiên, cố gắng phá hỏng sẽ có gì bất ngờ, cậu cũng không phải không biết!"

"Nói với tôi thì có ích gì, cũng đâu phải tôi muốn phá vỡ." Giọng nói bên kia có hơi bất mãn.

"Vậy cần cậu có ích gì!" Tần Vũ quay đầu hướng về phía cửa kính, nói nhỏ, "Cậu nói xem cậu có ích gì!"

“Chỉ theo chân thôi mà, nếu anh cảm thấy tôi vô dụng thì tôi đi về.”

“Mang bọn họ về đi!” Tần Vũ bóp trán, “Cậu nói thân phận thực sự ra…”

“Nói cái đéo gì,” Bên kia hô lên, “Anh cảm thấy sẽ có ai tin lời một người thần kinh à!”

“Vậy cậu còn làm mình thành người thần kinh làm gì!”

“Chơi vui mà.”

“Cậu…” Tần Vũ cảm thấy đầu bắt đầu đau, “Vậy cậu cứ chơi tiếp đi.”

“Không ngăn được đâu, bọn họ chắc chắn sẽ không về, anh không xuất hiện thì còn có thể về, giờ anh xuất hiện thần bí như thế, bọn họ làm sao có thể trở về được.”

“Kể cả tôi có không xuất hiện đi nữa, Lương Phong cũng sẽ tới tìm bọn họ! Tôi chỉ có thể nhắc nhở bọn họ trước Lương Phong!” Tần Vũ rất bất đắc dĩ.

“Không có tác dụng đâu,” Người ở đầu kia lầm bầm, “Lương Phong chắc chắn sẽ có biện pháp để bọn họ đến xem biểu diễn, nhất định sẽ có biện pháp giữ Tào Tiểu Ngư lại, nói cho cùng, quyền quyết định sau cùng cũng chỉ ở trên tay cậu ấy.”

“Một con cá dung lượng não không bỏ nổi một hột táo thì có thể quyết định cái gì!” Tần Vũ đập một cái lên cửa kính xe.

Đầu bên kia ngẩn người, sau đó liền cười phá lên rất vui sướng, cười nửa buổi rồi mới nói: “Tần Vũ, anh đừng nói như vậy, cá thông minh hơn anh nghĩ nhiều, còn nữa, anh không phải cũng đang quyết định hộ cậu ta à? Vậy không phải cũng giống mấy người Lương Phong sao…”

“Thôi.” Tần Vũ cảm thấy mình không thể nào trao đổi với người này được, cứ thế dập máy.

Thẩm Đông kéo Tào Mộc mồ hôi nhễ nhại về tới nhà, vừa mới mở cửa, Hồng Kiệt trốn sau cửa đã đột nhiên hét to một tiếng với bọn họ: “ÒA!”

“A!” Thẩm Đông vốn đang không yên tâm suy nghĩ chuyện trước đó, bị một tiếng hét này làm sợ tới mức suýt nữa đạp cửa đập lên mặt cậu ta.

“Tào Tiểu Ngư!” Hồng Kiệt che một mắt gọi Tào Mộc.

"….Ai vậy?" Tào Mộc nhưng lại không bị dọa sợ.

"Thuyền trưởng!" Hồng Kiệt vẫn đang bịt mắt.

Hồng Kiệt thay sang áo phông quần thường phổ thông trông đúng là có thể hòa nhập với chúng sinh, Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu ta, trang phục phong cách cũ vốn Tào Mộc đã không nhớ ra được, hình dạng hiện giờ có khi càng khó nhớ ra hơn.

"Thuyền trưởng là ai?" Tào Mộc vòng qua Hồng Kiệt, cầm lấy nước trên bàn, tu một hơi nguyên bình.

"Thôi, chán chết đi được," Hồng Kiệt rất thất vọng, thay đổi sang tay khác che mắt, che một lúc mới miễn cưỡng buông xuống, "Tôi có quà cho hai người."'

"Lại có quà?" Thẩm Đông nhìn vỏ ốc vẫn đang đặt trên bàn.

"Ừ, tôi thấy chuyện như sáng nay vẫn có thể xảy ra, nhỡ gặp phải chuyện không tìm được Tào Tiểu Ngư nữa thì sao, hai người cần cái này," Hồng Kiệt cầm túi từ trên giường tới, lấy hai cái hộp từ bên trong ra, "Nhìn đi, điện thoại đi động!"

Thẩm Đông trợn tròn mắt: "Cậu mua?"

"Phải đó, ngay ở hàng điện thoại di động khu đối diện," Hồng Kiệt gõ lên hộp, "Rẻ lắm, còn cho tiền điện thoại nữa."

"Tiền cậu từ, đâu ra?" Thẩm Đông nhìn chằm chằm Hồng Kiệt, chuyện người này đột nhiên ngồi máy bay xuất hiện hắn vẫn chưa nghĩ được rõ ràng, giờ lại còn mua hai cái điện thoại di động!

"Tôi dù sao cũng là một thuyền trưởng mà," Hồng Kiệt rất đắc ý, "Vào nhà cướp bóc nhiều năm như thế, vẫn có ít của cải chứ."

"Đây là cái gì thế?" Tào Mộc rất có hứng thú nằm nhoài người xuống bàn nghiên cứu hai cái hộp kia.

"Điện thoại di động, Tào Tiểu Ngư, cậu không biết điện thoại đi động là cái gì đúng không, tớ nói cho cậu biết…" Hồng Kiệt cũng lập tức đi qua, nằm nhoài người đối diện cậu.

"Cậu nói cho rõ ràng đã," Thẩm Đông kéo Hồng Kiệt từ trên bàn dậy, "Tiền, …từ đâu ra!"

"Anh còn có thể có nhiều tiền để dành như thế, tôi lại không thể có tiền mua hai cái điện thoại di động à! Gộp lại cũng chưa tới một ngàn đồng, coi thường người ta như thế!" Hồng Kiệt rất khó chịu hất hắn ra.

“Cậu không phải ngay cả quần áo cũng không mua được à, lúc nào chả mặc cái bộ kia,” Tào Mộc gục xuống bàn, vừa bóc hộp ra vừa nói.

“Tiền phải giữ lại cho chỗ nào có tác dụng…” Hồng Kiệt nói được một nửa liền đột nhiên phản ứng lại được, hô to, “Tào Tiểu Ngư, cậu nhớ ra tớ là ai rồi!”

“Ừ,” Tào Mộc liếc nhìn cậu ta một cái, “Giờ nhìn cậu đẹp hơn trước kia nhiều.”

“Cậu còn nhớ ra được trước đây tớ trông thế nào à!” Hồng Kiệt che một con mắt nhào tới trước mặt cậu.

Tào Mộc không để ý tới cậu ta, nghiêng đầu đi hỏi Thẩm Đông: “Điện thoại di động là cái gì?”

“Điện thoại di động chính là…” Thẩm Đông cảm thấy đầu óc mình rối tung, “Sáng nay không phải mới vừa nói cho cậu rồi à?”

“A? Nói rồi à?” Tào Mộc rất mê man.

“Cậu không phải còn, còn bảo muốn mua…”

“Có nói à?”

“A…” Thẩm Đông ấn lên thái dương, đổ người ra ghế sofa.

Hồng Kiệt rất nhẫn nại giảng giải cho Tào Mộc biết điện thoại đi động là cái gì, dùng như thế nào, sau đó hai bạn cầm điện thoại mặt đối mặt bắt đầu gọi điện cho nhau.

Thẩm Đông không tham gia vào trò chơi vui vẻ của bọn họ, hắn vùi mình trong ghế sofa, cầm trên tay danh thiếp của Tần Vũ, bắt đầu nghĩ ngợi chuyện hôm nay.

Xem danh thiếp cũng không xem ra được gì, chỉ là chất lượng và nội dung trên danh thiếp có thể khiến người ta cảm thấy người dùng danh thiếp này rất trâu bò.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Tần Vũ biết được chuyện Tào Mộc là cá, dường như cũng biết được mục đích hắn và Tào Mộc tới nơi này, những chuyện đó tạm thời chưa nghĩ ra được nguyên nhân, đối với Thẩm Đông, càng quan trọng hơn là, tại sao Tần Vũ lại nhấn mạnh bảo bọn họ rời đi?

Tần Vũ có khả năng rất lớn cũng biết tung tích của Dư Tiểu Giai, hơn nữa, bởi vì rõ ràng tình trạng hiện giờ của Dư Tiểu Giai, nên mới muốn bọn họ rời khỏi đây?

Tại sao lại phải rời đi? Nếu như biết được bọn họ là tới tìm Dư Tiểu Giai, vậy không phải vừa khéo có thể liên lạc để gặp nhau sao?

Cho nên, chỉ có một khả năng, tình trạng hiện giờ của Dư Tiểu Giai chẳng hề tốt đẹp chút nào.

Thẩm Đông cắn môi, rút cuộc là tình trạng thế nào mới có thể khiến Tần Vũ tới tìm bọn họ một lần nữa, bảo hắn đừng dừng lại đây…

"Cách rất xa cũng có thể nghe thấy được à?" Tào Mộc cầm điện thoại nói.

"Đúng, tớ ở đây, cậu ở đảo Bình Sơn, cũng nghe thấy được." Hồng Kiệt trả lời trong điện thoại.

"Có thật không? Chỗ này thì sao?" Tào Mộc lùi lại một bước.

"Được."

"Giờ thì thế nào?' Tào Mộc tiếp tục lùi.

"Có thể có thể có thể!" Hồng Kiệt cũng lùi lại.

Hai đứa, một đứa lùi ra ban công, một đứa thì lùi về phía cửa, lùi tới không còn chỗ lùi nữa, Tào Mộc quay người mở cửa, đi ra ngoài cửa gọi: "Còn nghe thấy được không?"

"Không cần nói to," Hồng Kiệt nói rất nhỏ, "Nói lặng lẽ như này, cũng nghe thấy được."

"À?" Giọng Tào Mộc trong nháy mắt đã biến thành nói thì thào, "Tiếng nhỏ như vậy cũng nghe thấy được à…"

"Thần kỳ lắm đúng không?" Hồng Kiệt ngồi xổm xuống bên cạnh cửa ban công nói nhỏ.

Tào Mộc bên ngoài cửa không nói gì, Hồng Kiệt đợi một lúc liền nói với điện thoại: "Alo? Tào Tiểu Ngư?"

"Ừ."

"Tớ còn tưởng là tín hiệu không tốt, cậu nói đi."

"Ừ."

“Ừ cái gì? Làm sao thế?”

“Tớ nhìn thấy cái này bên ngoài.” Giọng Tào Mộc hơi run lên.

“Thấy cái gì?” Hồng Kiệt bỗng đứng lên.

“…Chị tớ.”

“Nhìn thấy chị cậu bên ngoài?”

Thẩm Đông đang vùi trong ghế sofa trầm ngâm tự vấn, nghe thấy câu nói này của Hồng Kiệt, liền cứ thế nhảy dựng lên như thể ghế sofa mọc răng, nhào ra ngoài trước cả lúc Hồng Kiệt lao ra ngoài.

“Tào Mộc!” Vừa ra khỏi cửa đã thấy Tào Mộc đứng sững sờ trong hành lang, Thẩm Đông không để ý tới thứ khác, đầu tiên là xông tới nắm lấy tay cậu, chỉ sợ qua nháy mắt đã không thấy Tào Mộc đâu.

“Cái này,” Tào Mộc cúi đầu nhìn một tấm ảnh trên tay mình, “Tôi cảm nhận được…”

Thẩm Đông cầm tờ giấy trên tay cậu qua nhìn, cả người sững sờ, “Nàng tiên cá?”

“Tôi xem nào tôi xem nào.” Hồng Kiệt thò đầu tới.

Đây đúng là một bức ảnh, mà người trong hình lại khiến Thẩm Đông giật mình. Đây là một cô gái xinh đẹp có suối tóc dài tới thắt lưng, đang mỉm cười, nửa người dưới là đuôi cá bàng bạc.

Thẩm Đông lật bức ảnh qua nhìn mặt trái, còn có một câu nói, Nàng Tiên Cá Thực Thụ.

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ, là một địa chỉ và ngày tháng. Ngày là ngày kia, còn địa chỉ, Thẩm Đông nghiên cứu bản đồ rất lâu, cho nên có thể nhận ra được địa chỉ này nằm ở ngoại thành.

“Đây là có ý gì?” Thẩm Đông không biết mình đang hỏi hay đang lầm bầm.

“Đây là chị tôi.” Tào Mộc chỉ vào cô gái trong ảnh.

Thẩm Đông nhìn tay cậu run càng mạnh hơn, duỗi tay tới nắm chặt tay cậu: “Chị cậu? Không phải cậu không nhớ rõ chị cậu trông thế nào à?”

“Là chị tôi.” Tào Mộc lại lặp lại lần nữa.

Thái độ rất chắc chắn của Tào Mộc khiến tay Thẩm Đông cũng run theo, hai người cùng run như có dòng điện chạy qua.

Cuối cùng, Thẩm Đông cắn răng quay người: "Vào nhà đi đã."

Bức ảnh được đặt lên bàn, Hồng Kiệt và Tào Mộc gục xuống bàn ngắm chăm chú bức ảnh, Thẩm Đông ở trong phòng đi vòng quanh theo tường không có ý nghĩa.

"Đẹp thật." Hồng Kiệt nhìn bức ảnh.

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Bức ảnh này là có người cố tình thả ở đây,' Thẩm Đông dừng lại, "Tào Mộc, lúc cậu ra ngoài có thấy ai không?"

"Không,"

"Chị gái cậu lúc biến thành người có đuôi không?" Thẩm Đông tiếp tục hỏi.

"Không có, lúc chị ấy biến thành người, chính là người."

"Vậy cái đuôi kia là thế nào?"

"Không biết."

"Có người biết tung tích của chị cậu," Thẩm Đông cau mày, "Người này muốn chúng ta tới gặp cô ấy."

"Tôi muốn đi," Tào Mộc quay đầu lại nói một câu.

"Chờ đã," Thẩm Đông bóp đầu, "Chuyện này không đúng."

"Chúng ta tới là để tìm chị tôi, sao lại không đi?" Tào Mộc đi tới trước mặt Thẩm Đông, trong ánh mắt ngập tràn khó hiểu.

Thẩm Đông không nói gì, giờ hắn không có sức cũng chẳng có lực để phân tích với Tào Mộc, chỉ là chuyện xảy ra hôm nay đã quá nhiều, khiến hắn vô cùng bồn chồn.

Từ sáng sớm tới bây giờ, chuyện liên tiếp xảy ra đã chặn lại dòng suy nghĩ của hắn, hắn đã lâu lắm rồi

không dùng não nhiều như vậy, cảm giác như thể phải lấy cái thụt bồn cầu khơi thông dòng suy nghĩ một phen.

Đừng tin bất cứ ai cả.

Câu nói này của Tần Vũ đã khắc sâu vào đầu hắn.

Đừng tin bất cứ ai cả, không thể tin người đưa bức ảnh tới, vậy Tần Vũ thì sao, có phải là cũng không thể tin được Tần Vũ không?

Vậy mẹ nó nên tin ai?

Thuyền trưởng Jack!

"Hồng Kiệt," Thẩm Đông ngồi xuống ghế sofa, nhìn Hồng Kiệt, "Cậu bao nhiêu tuổi?"

"Không nhớ nữa, cướp biển không cần biết mình bao nhiêu tuổi," Hồng Kiệt phất tay, "Chắc khoảng hai mươi mấy."

"Cậu quen biết Tào Mộc bao lâu rồi?" Thẩm Đông hơi híp mắt lại.

"Để tôi nghĩ," Hồng Kiệt dựa vào bàn, bắt đầu nhớ lại, qua một lúc, cậu ta mở miệng không chắc chắn lắm, "Chắc khoảng bảy, tám năm gì đó? Chuyện này thật sự không nhớ được, lúc đó tôi vẫn là thuyền phó…"

"Im nào," Thẩm Đông đổ người lên ghế sofa, còn thuyền phó nữa cơ, tổng cộng chỉ có mỗi một người, "Nói gì có ích đi."

"Cái gì mới có ích?" Hồng Kiệt khom lưng nhìn hắn.

"Tại sao cậu lại không ngạc nhiên chuyện Tào Mộc muốn đi tìm chị gái?" Thẩm Đông nhìn theo cậu ta, "Lúc cậu quen Tào Mộc, chị gái cậu ấy có ở đó không?"

"Làm một thuyền trưởng…"

"Hồng Kiệt, Tào Mộc bảo chị gái cậu ấy đã đi năm, sáu năm, cậu quen biết cậu ấy bảy, tám năm?" Thẩm Đông nhắm mắt lại, "Mà cậu nhìn có vẻ không hề quen biết nàng tiên cá trong hình, cũng không kinh ngạc phải không, thế nên, giải thích cho tôi đi, đừng giả vờ nữa."

22. Chương 22: Đoản Mạch Và Đứt Cầu Dao

Thẩm Đông nói xong câu này, liền nhìn gắt gao vào Hồng Kiệt, muốn nhìn xem cậu ta có phản ứng gì.

Nói thật, suy xét đến chuyện trí nhớ của Tào Mộc không đáng tin cho lắm, năm sáu năm này rốt cuộc có thể dùng làm chứng cứ cho bảy tám năm kia của Hồng Kiệt hay không, trong lòng hắn cũng không chắc, huống hồ là bảy tám năm này của Hồng Kiệt, cậu ta cũng chỉ nói là chắc vậy.

Nhưng ít ra có một điều đáng ngờ, chính là lúc Hồng Kiệt nhìn thấy bức ảnh Dư Tiểu Giai nửa người nửa cá, lại hoàn toàn không hề giật mình, trước đó, chuyện Hồng Kiệt không hề cảm thấy một người quanh năm sinh sống trong một cái động ngập nửa nước trên biển như Tào Mộc kỳ lạ, Thẩm Đông đã thấy kỳ quái lắm rồi, tuy rằng lúc đó hắn giải thích rằng đầu óc Hồng Kiệt không được linh hoạt cho lắm, thế nhưng giờ mới nghĩ lại, một người có thể đi máy bay đuổi theo bọn họ chạy tới đây, đầu óc sao có thể không linh hoạt được?

Hồng Kiệt không nói năng gì, vẫn dựa vào bàn, vẻ mặt cũng chưa từng thay đổi, Thẩm Đông đợi mấy giây: "Cậu nói đi."

"Nói gì?" Hồng Kiệt mờ mịt nhìn hắn.

"Đừng giả vờ nữa!" Thẩm Đông quát một câu, đứng lên.

"Tôi có gì mà không biết," Hồng Kiệt lườm hắn một cái, "Anh biết làm một thuyền trưởng, đức tính cơ bản nhất là gì không?"

"Là…gì?" Thẩm Đông nhíu mày.

"Gặp loạn không kinh ngạc!" Hồng Kiệt phất tay, "Tôi chưa từng nhìn thấy chị gái Tào Tiểu Ngư, cũng không biết cậu ta có chị gái, từ trước tới nay cậu ta vẫn luôn chỉ có một mình, nhưng mà!"

Giọng Hồng Kiệt rất to, Thẩm Đông lùi ra sau một bước, bảo vệ màng nhĩ.

"Nhưng mà cậu ta có chị gái cũng có gì lạ đâu, cậu ta còn có cả bố mẹ, ông bà." Hồng Kiệt chỉ vào Tào Mộc nói.

"Tớ không có." Tào Mộc đáp một câu, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bức ảnh.

"Không thể nào," Hồng Kiệt không hề suy nghĩ đã bác bỏ lời cậu nói, tiếp tục quay đầu sang nhìn Thẩm Đông, "Tôi không thèm giật mình…"

"Vậy cái đuôi thì sao?" Thẩm Đông gõ lên cái đuôi bàng bạc trong hình.

“Nhìn khẩu hình tôi đây này,” Hồng Kiệt chỉ vào miệng mình, “P, S, hiểu không? PS, xịn lắm, anh ném cho tôi một bức ảnh nude tôi cũng làm ra cho anh được cái đuôi.”

Thẩm Đông khoanh tay cười, không nói gì.

Phản ứng của Hồng Kiệt, nếu suy nghĩ theo dòng suy nghĩ của người thần kinh, thì không có vấn đề gì, theo tư duy người bình thường, vấn đề cũng không lớn, nếu như Hồng Kiệt nói chắc chắn rằng trí nhớ của Tào Mộc không tốt, năm sáu năm kia là nhớ nhầm, vậy thì Thẩm Đông có thể khẳng định cậu ta chắc chắn có vấn đề, thế nhưng cậu ta không làm vậy, cậu ta chỉ nhấn mạnh lúc quen biết Tào Mộc, Tào Mộc chỉ có một mình, kết luận “Tào Mộc nhớ nhầm” này, lại để cho Thẩm Đông tự mình hạ xuống.

Nếu như Hồng Kiệt không phải người ngu ngốc, vậy thì là một người rất thông minh.

“Chúng ta có đi không? Ngày kia?” Tào Mộc không hứng thú lắm với nội dung hai người họ đang nói, vẫn luôn nhìn chăm chú vào bức ảnh, “Giờ chúng ta đi được không? Tôi muốn gặp chị tôi.”

Thẩm Đông vẫn đang im lặng, có thể nhận ra được, Tào Mộc có cảm xúc đặc biệt với người ở trong ảnh, từ lúc lấy được bức ảnh, cậu vẫn chưa từng dời tầm mắt đi lần nào, lần đầu tiên Thẩm Đông nhìn thấy Tào Mộc có thể tập trung lực chú ý lên một thứ trong thời gian dài đến vậy, cho dù người này có phải là Dư Tiểu Giai hay không đi nữa, cũng đều chắc chắn có liên quan đến Dư Tiểu Giai.

Nhưng hắn không lên tiếng, tuy Tào Mộc đúng là hỏi hắn, nhưng hắn muốn chờ Hồng Kiệt mở lời, có đi hay không đi, hắn muốn nghe lý do của Hồng Kiệt.

“Không đi.” Hồng Kiệt nói.

“Có hỏi cậu đâu,” Tào Mộc trả lời, cuối cùng cũng quay đầu nhìn Thẩm Đông, “Lúc nào đi?”

“Tớ nói với cậu, Tào Tiểu Ngư,” Hồng Kiệt nằm nhoài xuống trước mặt Tào Mộc, “Đây là người giả thôi, cậu đi làm cái gì!”

“Người giả?”

“Cậu là cá à? Chị cậu là cá à? Như thế này mà là chị cậu à?”

“Là chị tớ mà,” Tào Mộc rất đinh ninh, “Nhưng chị tớ không có đuôi.”

“Vậy thì không phải chị cậu rồi, không đi.” Hồng Kiệt đập lên bàn.

“Tớ cũng có bảo cậu đi đâu, cậu cứ xen mồm vào làm gì?” Tào Mộc không vui lắm, đứng lên, cầm bức ảnh

đi tới bên cạnh Thẩm Đông, “Có đi không?”

Theo lý, Thẩm Đông cảm thấy không thể đi được, bọn họ tới đây, không hề nói với bất cứ ai, nhưng Hồng Kiệt lại không hiểu sao mang theo một đống điểm đáng ngờ đến, rồi gặp phải cái người Tần Vũ càng khó hiểu hơn này, giờ thậm chí ngay cả bức ảnh cũng có người đưa tới, nghĩ thế nào cũng không thể đi được.

Thế nhưng…

Mong đợi trên khuôn mặt cùng với ánh mắt nửa khát cầu nửa kiên định của Tào Mộc đều khiến Thẩm Đông cảm thấy, nếu như mình không đi, Tào Mộc sẽ không đồng ý, có khi sẽ chẳng thèm để ý gì mà tự mình đi.

“Chúng ta…chưa đi vội.” Thẩm Đông cắn răng trả lời, không dám nhìn mặt Tào Mộc.

“Tại sao?” Tào Mộc khó tin nhìn hắn, giọng nói mang theo run rẩy.

“Tôi nghĩ đã.” Thẩm Đông liếc mắt nhìn Hồng Kiệt, ngồi lại trên ghế sofa.

“Chúng ta không phải đến đây để tìm chị tôi à?” Tào Mộc vẫn chưa nghĩ ra được, cậu tâm tâm niệm niệm muốn tìm được chị gái, Thẩm Đông chịu đến cùng cậu, chịu tìm cùng cậu, cậu vẫn luôn cảm thấy Thẩm Đông có thể tin tưởng và dựa dẫm vô điều kiện, nhưng giờ chị ở một nơi đưa tay ra là có thể chạm tới, Thẩm Đông lại không đi.

“Chuyện này, có, có vấn đề.” Thẩm Đông sắp đổ mồ hôi hột, hắn không biết nên giải thích cho Tào Mộc thế nào, Tào Mộc không hiểu được những thứ vòng vo uẩn khúc như vậy, cậu không có lòng dạ đen tối, cũng không hiểu được rằng người khác lại có, “Chúng ta…”

“Tôi muốn tìm chị, tôi đã không tìm được ông nội rồi, tìm được chị cũng tốt mà,” Tào Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh Thẩm Đông, cầu xin, “Anh không muốn đi đúng không, vậy thì anh nói cho tôi xem đi thế nào, tự tôi đi được không?”

“A ——” Thẩm Đông ôm đầu nhắm mắt lại, làm sao bây giờ!

“Không đi được!” Hồng Kiệt mở miệng, “Tào Tiểu Ngư, cậu không hiểu, không đi được.”

“Sao lại không đi được! Vốn cứ nghĩ là không tìm được, giờ tìm được rồi sao lại không đi được!” Tào Mộc nói to, “Hai người đều có người nhà, tại sao chỉ tôi là không được có!”

“Đây có thể không phải là chị cậu mà!” Hồng Kiệt cũng nói to, “Trí nhớ tệ hại của cậu còn nhớ được chị cậu ra sao chắc!”

“Tớ nhớ được!” Tào Mộc tiếp tục nói, “Tớ vừa nhìn đã biết là chị tớ, tớ chỉ cần nhìn vậy chị ấy thôi cũng đã nhớ được rồi!”

“Vậy đâu!”

“Không có!” Tào Mộc ngơ ngác, “Ý của tớ là tớ không cần nhìn dáng dấp của chị ấy, chỉ cần nhìn vậy thôi cũng nhớ ra được đó là chị tớ!”

“Tào Tiểu Ngư, cậu đừng cố chấp như thế nữa, cả đời này cậu mới gặp được bao nhiêu người, cậu biết được ai có thể tin ai không thể…” Hồng Kiệt hơi sốt ruột, mà còn chưa nói hết đã bị Tào Mộc ngắt lời.

“Người tớ đã gặp đều là người tốt! Cậu và Thẩm Đông đều là người tốt!”

“…Bọn tớ đương nhiên là người tốt.” Hồng Kiệt há hốc miệng, sau đó dường như không biết nên nói gì nữa.

“Đi,” Thẩm Đông ôm đầu nằm trên ghế sofa nói một câu, giọng không lớn, nhưng rất kiên định, “Tôi đi với cậu.”

“Này!” Hồng Kiệt nhìn Thẩm Đông, “Anh bị lây bệnh rồi đấy à? Cứ thế mà đi?”

“Không thể đi à?” Thẩm Đông cùng cậu ta nhìn nhau, “Tào Mộc…nói không sai, đúng là đến để tìm chị gái cậu ấy, giờ biết được chị cậu ấy ở đâu rồi, sao, sao lại không đi.”

“Trong đầu anh mọc búi trĩ đấy à?” Hồng Kiệt nhìn hắn chằm chằm, “Nghe tôi đi, thật sự không đi được.”

“Sao lại phải nghe lời cậu.”

“Tôi là người con của biển cả! Biết nhiều hơn hai người.”

“Cứ giả vờ tiếp đi.” Thẩm Đông cười, rồi nhắm chặt mắt lại.

“Anh cứ kệ tôi giả vờ hay không giả vờ đi đã,” Hồng Kiệt ngồi xuống sàn nhà bên cạnh ghế sofa, “Tôi cảm thấy tư duy của anh vẫn khá bình thường, bình thường hơn Tào Tiểu Ngư, có lẽ…cũng bình thường hơn cả tôi, ngay cả tôi cũng biết không thể nào cứ đến như vậy được, sao anh lại không nghĩ ra được kia chứ?”

“Thuyền trưởng,” Thẩm Đông mở mắt ra nhìn trần nhà, “Cậu biết không, tôi đến đảo Bình Sơn bảy năm rồi.”

“Ừ, đầu óc nghẹn sắp chết.” Hồng Kiệt thở dài.

“Bảy năm nay tôi vẫn luôn không biết mình đang làm gì, ngày nào cũng chỉ có đi ngủ, trực ban, nuôi san hô đếm gà….”

“Gà của anh gầy quá, chẳng có thịt gì cả, ăn không ngon.”

Thẩm Đông liếc mắt nhìn Hồng Kiệt, thì ra gà đã biến mất như vậy, thế nhưng giờ hắn chẳng có hơi sức đâu mà truy cứu chuyện này nữa, hắn tiếp tục nhìn lên trần nhà: “Tôi không có mục tiêu gì, cũng không có lý tưởng gì, nói nghe mới mẻ một chút thì, tôi không biết tôi sống để làm gì, dù sao thì cứ ngây người trên đảo đến lúc không còn động đậy được nữa là xong.”

“Có lẽ là lâu quá rồi, tôi cũng không nhớ rõ nữa, tôi không nhớ rõ giữa tôi và bố mẹ đã xảy ra chuyện gì, nói chung là tôi chỉ có một mình, mãi cho tới lúc tôi gặp được Tào Mộc,” Thẩm Đông cười, “Người này chẳng khác gì người rừng, cái gì cũng không biết, ngày ngày lắc lư theo tôi, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy cậu ấy, rất phiền, có điều càng lâu lại càng cảm thấy rất thú vị.”

“Tôi không phải người rừng.” Tào Mộc ngồi bên bàn cầm bức ảnh nhìn.

“Có một người trong suốt như làn nước biển nói với cậu, tôi cảm thấy anh là người tốt, cho nên tôi nói bí mật của tôi với anh, cảm giác đó…. được người khác cần đến, được người khác tin tưởng, tôi chưa từng có bao giờ, thế nên tôi quyết định cùng cậu ấy đi tìm chị,” Thẩm Đông nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Tôi biết chuyện này có vấn đề, nhưng cậu cũng thấy đấy, giờ mà ngăn Tào Mộc lại, cậu ấy sẽ không hiểu được, tôi thật sự…không muốn kéo cậu ấy về đảo Bình Sơn như vậy, về rồi, cậu ấy có lẽ sẽ không sao, nhưng cả đời cậu ấy vẫn sẽ nhớ chuyện cậu ấy không tìm được chị, bởi vì tôi không giúp cậu ấy, bởi vì tôi đã ngăn cậu ấy.”

“Cậu ấy không nhớ đâu.” Hồng Kiệt nhỏ giọng nói.

“Nhưng tôi nhớ được, tôi nói thế này cho cậu đi, thuyền trưởng.” Thẩm Đông ngồi dậy trên ghế sofa, “Có lẽ đây là chuyện duy nhất tôi làm trong bao năm nay có thể chứng minh tôi sống không uổng phí, đối với Tào Mộc, cậu ấy muốn tìm chị, đối với tôi, tôi sống cuối cùng cũng đã có ý nghĩa gì đó, kể cả có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, nói hơi khó nghe thì, coi như chết đi, cũng đỡ hơn so với cậu ấy cả đời nhớ chuyện không tìm được chị, còn tôi cứ hoang phế cả đời như vậy ở nơi đó.”

Trong phòng rất yên tĩnh, Tào Mộc nhìn chăm chú bức ảnh, Thẩm Đông nhìn chằm chằm gáy Hồng Kiệt, Hồng Kiệt nhìn sàn nhà, rất lâu sau cậu ta mới quay đầu lại nói một câu với Thẩm Đông: “Anh nói một mạch nhiều như thế mà lại không nói lắp?”

“Ồ…” Thẩm Đông ngỡ ngàng, thở dài đổ người xuống ghế sofa, trở mình quay mặt về lưng ghế, bảy năm gộp lại cũng chẳng nói nhiều bằng vừa nãy, “Thật, thật, thật, thật…thật…”

“Nói lắp dồn hết vào đây rồi.” Hồng Kiệt nở nụ cười.

Thẩm Đông không nghĩ ngợi gì, trở tay đập một cái lên lưng Hồng Kiệt.

Hồng Kiệt còn đang cười, bị một cái đập này đập cho cắn phải lưỡi, chống tay lên đất ho khan nửa ngày mới nói to: "Đi đi đi đi, hai người đúng là đoản mạch xứng với đứt cầu dao."

"Còn cả cậu nữa," Thẩm Đông quay đầu lại chỉ cậu ta, "Tôi còn, còn chưa nghĩ được rõ chuyện, chuyện của cậu nữa."

"Đừng nghĩ nữa, nếu tôi muốn hại Tào Mộc thì đã sớm ra tay rồi, mục tiêu cuộc đời tôi chính là bay lượn trong lồng ngực biển rộng!" Hồng Kiệt rất có khí thế đứng lên vung tay.

"Cũng chưa, chưa chắc." Thẩm Đông hơi híp mắt lại, "Cậu không hại cậu ấy trước đó, e rằng chỉ là bởi vì cậu ấy không ra ngoài đi tìm chị gái thôi cũng nên."

"Cái anh này, sao lại nghĩ đen tối thế!"

"Bởi vì cậu không nói thật."

"Dù tôi là cướp biển thật đấy, nhưng mà từ trước tới giờ tôi chưa hại ai lần nào!"

"Vậy kia."

"Nhưng thân phận thật sự của tôi anh cũng biết mà, bí mật của tôi thì chỉ có biển cả biết được!"

"Thân phận thật sự, của cậu là gì?"

Thẩm Đông suy nghĩ, Hồng Kiệt đã từng nói thân phận gì đó ngoài thuyền trưởng của cậu ta rồi sao?

"Nói rồi mà," Hồng Kiệt vỗ lên ngực mình, "Tôi chính là người con trai thuộc về biển rộng, người con của biển cả!"

"Đệt!" Thẩm Đông sắp bực bội đến buồn cười rồi, đứng dậy đi vào nhà tắm rửa mặt.

Bức ảnh kia từ lúc xuất hiện ngoài cửa, vẫn luôn được Tào Mộc cầm trong tay, ngoài nửa tiếng ngâm mình trong bồn tắm, đều không rời tay Tào Mộc.

Một ngày hai đêm, ngoài mấy lần Hồng Kiệt ra ngoài mua đồ ăn, Thẩm Đông và Tào Mộc đều không rời khỏi nhà, Thẩm Đông là đang suy nghĩ tình huống có khả năng xuất hiện sau khi đến nơi, Tào Mộc là luôn luôn nhìn bức ảnh.

Nghĩ kỹ ra thì, Thẩm Đông bắt đầu hơi lo lắng về chuyện Tào Mộc đến ngay cả lúc ngủ cũng cầm bức ảnh,

hắn chưa thấy Tào Mộc như vậy bao giờ, Tào Mộc từng nói rất nhớ ông nội, nhưng lúc cậu nhắc tới ông nội sớm chiều ở chung có lẽ đã chết rồi, giọng nói lại bình tĩnh khiến người ta bất ngờ, so với bộ dạng đang ngắm nhìn bức ảnh bây giờ, Thẩm Đông cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

"Tào Mộc!" Thẩm Đông nghĩ tới đây lại không nỡ ngủ, trở mình sờ lên cánh tay Tào Mộc.

"Sao?" Tào Mộc nhanh chóng tiến tới bên cạnh hắn, ôm lấy hắn.

"Cậu nhớ chị lắm à?"

"Không biết," Tào Mộc suy nghĩ, "Thế nhưng rất muốn đến gặp chị, muốn vô cùng."

"Trời sáng rồi chúng ta sẽ đi," Thẩm Đông nói khẽ, "Nhưng chúng ta phải hứa trước, phải nghe lời tôi, phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, ở nơi tôi có thể nhìn thấy được."

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Nhất định phải."

"Nhất định."

Thẩm Đông gần như là mở to mắt đến rạng sáng, hắn nghe thấy tiếng Tào Mộc dậy khỏi giường, sau đó Hồng Kiệt ngủ trên ghế sofa cũng đứng dậy.

"Tớ đi mua đồ ăn sáng." Hồng Kiệt nói nhỏ.

"Cậu là ai?" Tào Mộc cũng nói nhỏ theo.

"Thuyền trưởng."

"Thuyền trưởng là ai?"

"Là người sắp bị chọc giận thành người bệnh thần kinh rồi."

"Không nhớ ra được."

"Cậu xem đi," Hồng Kiệt cầm lấy khăn bông che nghiêng trên mặt mình, che lại một con mắt.

“Cái này có gì hay để nhìn?” Tào Mộc nhìn cậu ta.

“Này!”

“Nói nhỏ thôi, Thẩm Đông vẫn đang ngủ.”

“Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ đi mua đồ ăn đây.”

“Đi đi, tôi đi tìm chị.”

“Sao cậu lại vẫn nhớ?”

“Sao lại không nhớ?”

“Vậy sao cậu lại không nhớ ra tớ?”

“Cậu là ai?”

“Thuyền trưởng chứ ai!”

“Thuyền trưởng là ai?”

“Hồng Kiệt!” Thẩm Đông cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, đập một cái lên giường, “Đi mua nhanh đi!”

“Cậu đánh thức Thẩm Đông rồi!” Tào Mộc nói to.

“Còn không phải vì cậu không nhớ ra được tớ là ai à!” Hồng Kiệt bực bội mở cửa ra ngoài.

Tào Mộc không để ý tới cậu ta nữa, nhảy lên giường ôm Thẩm Đông hôn một cái: “Giờ đi à?”

“Ừ, ăn sáng xong thì đi.” Lòng dạ Thẩm Đông như nhũn ra, quay đầu lại cũng hôn một cái lên mặt Tào Mộc.

“Thuyền trưởng đâu rồi?” Tào Mộc vui vẻ nhảy xuống giường, nhìn qua trong phòng, hỏi một câu.

“…Bị cậu chọc tức bỏ chạy rồi.” Thẩm Đông thở dài.

Địa chỉ trên mặt trái bức ảnh rất xa chỗ bọn họ ở, Thẩm Đông xem qua bản đồ, cũng không có xe buýt đến được, chỉ có thể bắt xe taxi.

"Cậu đi không?" Thẩm Đông hỏi Hồng Kiệt, trong đầu còn đang nghĩ ngợi xem nếu gặp phải chuyện gì bất ngờ thì phải làm thế nào.

"Đi." Hồng Kiệt trả lời rất kiên quyết.

"Giúp tôi trông Tào Mộc," Thẩm Đông cắn môi, "Giờ tôi tạm thời cho cậu về lại, trong ngăn người tốt."

"Yên tâm, bao năm tôi làm cướp biển cũng không phải lăn lộn vô ích." Hồng Kiệt vỗ ngực.

Thẩm Đông lại bắt đầu nghi ngờ Hồng Kiệt thật sự có vấn đề về đầu óc.

Tài xế taxi cũng không lạ lẫm gì với địa chỉ bọn họ đưa cho, nói là ở đó có không ít biệt thự và câu lạc bộ tư nhân: "Nhưng cũng ít người gọi xe tới lắm."

"Tại sao?" Hồng Kiệt sau khi lên xe liền hỏi.

"Đều là người giàu có mà, nhà giàu ai lại gọi xe."

"Anh không hiểu," Hồng Kiệt chép miệng, "Người giàu có ai cũng đi thuyền hết, thuyền của bọn tôi đậu ở..."

"Lái xe đi." Thẩm Đông kiềm chế kích động muốn tìm thứ gì đó bịt kín miệng Hồng Kiệt lại.

Lúc lái xe ra khỏi nội thành rồi, có một đoạn đường rất âm u, nhìn thấy rồi, trong lòng Thẩm Đông ngày càng không yên tâm, nhưng chưa qua bao lâu, đã bắt đầu nhìn thấy từng ngôi biệt thự đơn lập xây dựng rất đẹp, trông không giống như là kiến trúc xây dựng tổng thể, không hề giống nhau.

Phóng tầm mắt nhìn sang, gần như không thấy ai, thi thoảng có vài chiếc xe lái qua người đều lái rất nhanh.

Thẩm Đông không nhận ra được xe, chỉ cảm thấy mấy con xe này trông cũng rất xịn.

"Ở đây," Tài xế dừng xe ven đường, "Các cậu cũng không biết cụ thể là nhà nào, chỉ có thể xuống xe ở đây, phía trước rất nhiều đều là nhà riêng, nếu không biết rõ đường mà lái vào thì phiền lắm, đều có bảo vệ riêng cả."

"Được." Thẩm Đông cũng không nói gì thêm, đưa tiền xong liền xuống xe.

Xe taxi lái đi rồi, mấy người họ đứng ở ven đường sững sờ.

"Chị tôi ở đâu?" Tào Mộc ngó hết đông lại tây xong liền hỏi Thẩm Đông.

"Không, không biết." Thẩm Đông cau mày, địa chỉ viết đúng là không rõ, chỉ viết tên đường phố, nhưng con phố này trông rất tiêu chuẩn, hai bên đường, ngoại trừ mấy thứ không biết là biệt thự hay là câu lạc bộ tư nhân có thể nhìn thấy ở đằng xa, ngay cả cửa hàng cũng không có, muốn hỏi ai đó cũng chẳng biết đi đâu hỏi.

Cho dù có chỗ để hỏi, hắn cũng không biết nên hỏi gì.

Có nhìn thấy một nàng tiên cá không?

Đứng được mấy phút, Thẩm Đông nhìn thấy từ phía xa bên kia đường có một chiếc ô tô den lái tới, hắn lập tức hơi căng thẳng, con xe này khác những xe khác, con đường này không có ai, những chiếc xe khác đều lái xe như thể xe đua, chiếc xe này lại lái chầm chậm tới đây.

"Tào Mộc, nhớ lời tôi nói không?" Thẩm Đông nhìn chằm chằm xe, nắm lấy tay Tào Mộc.

"Ừ, ở chỗ anh nhìn thấy được, không đi nơi nào hết." Tào Mộc trả lời.

Xe chậm rãi lái tới, dừng ngay trước mặt ba người bọn họ.

Cửa kính xe có dán film, không nhìn thấy bên trong thế nào, chỉ có thể nhìn thấy chỗ ngồi tài xế là một người đàn ông mặc áo sơ mi.

Thẩm Đông nhìn kỹ người này, không phải người hắn từng gặp.

"Xe ngon đấy." Hồng Kiệt quan sát xe.

Tài xế mở cửa xuống xe, hơi cúi mình về phía bọn họ chào hỏi: "Ngài Thẩm phải không?"

"Đúng." Thẩm Đông ngây người rồi mới trả lời, lần đầu tiên có người gọi hắn là "Ngài Thẩm," hắn suýt nữa không phản ứng lại được.

"Ngại quá, để anh đợi lâu rồi, mời anh lên xe." Tài xế mở cửa ghế sau ra, "Lương tiên sinh bảo tôi đến đón mọi người."

"Lương tiên sinh?" Thẩm Đông kéo Hồng Kiệt đang cúi đầu muốn lên xe lại, Lương tiên sinh là ai?

"Đúng, Lương tiên sinh, chính là ngài ấy mời các anh tới," Tài xế khom người, "Những chuyện khác, tới lúc mọi người gặp mặt sẽ biết."'

Thẩm Đông hơi do dự mấy giây, hạ quyết tâm, cúi đầu chui vào trong xe, cứ như vậy đi, đụng phải chuyện gì rồi hẵng tính!

23. Chương 23: Chứng Kiến Thời Khắc Kỳ Tích

Lái xe được một đoạn, liền rẽ vào một rừng cây, tu bổ rất đẹp, có thể tạo bóng râm, lại không cảm thấy lạnh lẽo.

Phía sau rừng cây là một sườn núi nhỏ, có thể nghe thấy tiếng nước từ xa xa vọng lại, Thẩm Đông tuy không có tâm trạng, nhưng vẫn cẩn thận nghe, trong lòng tìm tới cái vòng trên bản đồ đã sắp khắc sâu vào trong đầu hắn, con sông xuyên qua thành phố chảy từ ngoại ô thành phố về phía hạ du, nơi này có thể nghe thấy tiếng nước, Thẩm Đông gần như có thể đoán ra được vị trí hiện tại của bọn họ.

Sườn núi rất nhỏ, dốc núi thoai thoải, trên đỉnh núi có một kiến trúc lớn, trông như thể mấy tòa nhà nhỏ liền kề, hai bên đường là một màu xanh lục và hoa cỏ tươi đẹp, nhìn vào khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu thư thái.

Xe lái tới tận trước tòa nhà mới dừng lại, Thẩm Đông đang định đưa tay ra mở cửa, hai người đi ra từ trong nhà đã giúp bọn họ mở cửa xe.

"Ngài Thẩm," Một người rất lịch sự khom người với hắn, "Lương tiên sinh đang chờ các anh."

Thẩm Đông không lên tiếng, xuống xe rồi, hắn không lập tức vào trong cùng hai người kia, hắn nhìn qua bốn phía, tòa nhà này được xây dựng đơn độc trên sườn núi, đến căn biệt thự gần nhất cũng phải lái xe một lúc mới tới, hắn phát hiện xung quanh tòa nhà này đang đậu chừng mười chiếc xe, đều là xe sang cả.

Có tiệc?

Tào Mộc xem ra vẫn nhớ rất rõ lời hắn nói trước đó, vẫn luôn đi bên cạnh Thẩm Đông, một bước cũng không đi quá, cũng không mở miệng.

"Xin các vị đi theo tôi." Người trước đó đưa tay ra làm tư thế mời.

Thẩm Đông do dự mấy giây, cuối cùng cùng người kia đi vào cổng chính.

Tầng một là một phòng khách rất rộng, cửa sổ sát đất hai bên đều kéo rèm, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhạc du dương, chính giữa phòng khách đặt một cái bàn dài, bên trên có không ít hoa quả và đồ uống,

trông nơi này như thể có một buổi tiệc tư nhân nhỏ đang chuẩn bị bắt đầu.

Trên ghế sofa xung quanh phòng khách đang ngồi gần mười người, có người ngồi yên lặng, có người đang nhỏ giọng trò chuyện.

Một bên phòng khách là một cầu thang xoắn ốc, Thẩm Đông ngẩng đầu lên nhìn, cao bốn tầng, ngoài đại sảnh tầng một có ánh đèn lờ mờ, từ tầng hai trở lên là một màu tăm tối, thật sự như thể đường hầm không gian không biết dẫn tới đâu, có lẽ Thẩm Đông ở trên đảo khoáng đãng nhẹ nhàng khoan khoái quen rồi, cảm giác hiện giờ khiến hắn cảm thấy không an lòng lắm.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, người trong phòng không để ý nhiều lắm, chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi lại trở về trạng thái trước đó của mình.

Người này không dừng lại ở phòng khách, mà dẫn bọn họ xuyên qua phòng khách, từ cửa sau phòng khách đi ra sân sau.

Trang trí trong sân sau vẫn tinh xảo như vậy, hòn non bộ nước chảy, đầy đủ mọi thứ, dưới ánh nắng ấm áp là từng cơn gió nhẹ phất phơ, uống trà tán gẫu sẽ rất thư thái.

Ra sân sau rồi, Thẩm Đông đã hiểu rõ được kết cấu của kiến trúc này, đây nói đúng ra thì không phải là sân sau, mà là bốn toà nhà nhỏ được kết nối với nhau bởi hành lang trên cao, vây lại một không gian nhỏ chính giữa.

Xuyên qua nơi này, bọn họ đi vào cửa chính của tòa nhà đối diện.

Chỗ này so với tòa nhà trước đó thì mộc mạc hơn một chút, cũng có rèm cửa sổ dày nặng, nhưng nội thất lại không xa hoa như trước đó.

Bọn họ được dẫn lên tầng cao nhất, người dẫn đường phía trước gõ lên một cánh cửa đen, hạ giọng nói một câu: “Người đã tới rồi.”

Cảnh cửa màu đen mở ra cạch một tiếng, người kia nhẹ nhàng đẩy mở cửa ra, quay người nói với bọn họ: “Mời vào, Lương tiên sinh đang ở bên trong.”

“Có bẫy gì không?” Hồng Kiệt vẫn luôn không nói chuyện, đột nhiên hỏi một câu.

“Không có,” Người kia cười, “Đây chỉ là một câu lạc bộ tư nhân thông thường, có đăng ký.”

“Vậy anh đi vào trước đi, tôi nhìn thử xem có mũi tên bắn anh thủng lỗ chỗ thành cái rổ không.” Hồng Kiệt chỉ vào người kia.

Thẩm Đông tuy cảm thấy Hồng Kiệt hơi thần kinh, nhưng cũng không ngăn lại, tuy hắn cũng không cảm thấy bên trong sẽ có ám khí gì đang chờ bọn họ.

"Chỗ này không có lời mời thì không thể tự tiện đi vào," Người kia vẫn lịch sự như cũ, "Xin yên tâm, các vị là khách quý."

Người trong phòng vẫn chẳng hề lên tiếng, tựa như thể rất kiên trì với việc bọn họ dầy dà không chịu đi vào.

Thẩm Đông quan sát qua xung quanh, không nhìn ra được chỗ nào có gì đó không đúng, qua tia sáng lộ qua khe cửa, có thể nhìn ra được căn phòng này không kéo rèm cửa sổ lại, tràn ngập ánh nắng.

Thế nên hắn đi vào.

Nếu đã đến rồi, phải hiểu rõ sự tình, huống hồ nơi này tuy ở ngoại thành, nhưng cũng không coi là hẻo lánh, bên trong tòa nhà cũng có không ít người trông như có vai vế xã hội, kể cả có âm mưu gì đi nữa, hẳn sẽ không tiến hành ở một nơi ngay giữa ban ngày ban mặt thế này.

Trong phòng quả nhiên là sáng choang, mặt tường thủy tinh khiến cả căn phòng như thể cứ thế được đặt dưới ánh nắng mặt trời.

Trang hoàng trong phòng rất đơn giản, một vòng ghế sofa, một bàn uống nước, ngoài ra không còn thứ gì khác.

"Hoan nghênh," Một người đàn ông đứng lên từ trên ghế, đi tới trước mặt Thẩm Đông, đưa tay ra, "Lương Phong, xin lỗi vì đã dùng cách không lịch sự này đưa các cậu lại đây."

Thẩm Đông đưa tay ra bắt tay với ông ta, không nói gì.

Lương Phong lại đưa tay về phía Tào Mộc: "Đây là Tào Mộc phải không?"

"Ừ." Tào Mộc đáp một tiếng, không đưa tay ra bắt tay với ông ta.

Lương Phong cũng không ngại, cười rồi chuyển hướng qua Hồng Kiệt: "Vị này chính là..."

"Thuyền trưởng Jack," Hồng Kiệt đưa tay ra bắt tay với ông ta, "Gọi tôi Jack là được."

"Được," Lương Phong quay người ngồi về ghế sofa, "Mời các vị ngồi."

Trên bàn uống nước có một bộ trà cụ, có thể ngửi thấy hương trà nhàn nhạt, Lương Phong nhuần nhuyễn tráng trà rồi pha trà, rót xong trà cho bọn họ mới nói một câu: "Hôm nay tôi mời các vị lại đây, không có ý gì xấu, chỉ là muốn tâm sự, nhân thể mời các vị xem biểu diễn."

"Không có ý gì xấu?" Hồng Kiệt dường như chẳng hề cảm kích gì cho lắm, lấy điện thoại ra quơ quơ, "Tín hiệu điện thoại di động còn bị chặn, đây gọi là không có ý gì xấu?"

"Ngại quá, trong mấy tòa nhà này đúng là có chặn tín hiệu di động," Lương Phong nhấp một hớp trà, "Bởi vì đặc thù của buổi biểu diễn, đây là biện pháp bảo vệ, xin hiểu cho."

"Biểu diễn gì?" Thẩm Đông hỏi, nhắc tới biểu diễn, trong đầu hắn lập tức lóe lên hình ảnh Dư Tiểu Giai với cái đuôi cá bàng bạc bơi qua bơi lại sau tường kính trong thủy cung, nói thật, cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Hoặc cũng không gọi là biểu diễn," Lương Phong nhìn trà trong chén, qua một lúc mới nói, "Tôi không tìm được cách gọi chính xác, e rằng chỉ là biểu diễn một kỳ tích."

"Kỳ tích?" Thẩm Đông nói nhỏ, nếu như có liên quan tới Dư Tiểu Giai, một con cá có thể biến thành người, đúng là kỳ tích.

Thế nhưng….biểu diễn kỳ tích thế nào?

"Còn một tiếng nữa," Lương Phong nhìn đồng hồ đeo tay, "Chúng ta có thể tâm sự tùy ý."

"Tôi muốn gặp chị tôi," Tào Mộc vẫn luôn giữ im lặng đột nhiên mở miệng, "Tôi không muốn xem kỳ tích."

"Chị cậu?" Lương Phong ngước mắt lên nhìn Tào Mộc.

"Dư Tiểu Giai." Tào Mộc cũng không né tránh ánh mắt của ông ta.

"À, công chúa," Lương Phong cười, "Cái tên Dư Tiểu Giai này nghe thật sự không hay, đã không dùng rất nhiều năm rồi."

"Tên của ông mới không hay." Tào Mộc trả lời chẳng hề kiêng nể, dưới cái nhìn của cậu, cái tên ông nội đặt cho chị nghe hay vô cùng, cậu cảm thấy rất khó chịu với người hời hợt phủ nhận ông nội trước mắt.

Lương Phong sững sờ vài giây rồi mới nở nụ cười: "Ừ, tên tôi không hề hay, nhưng đã nghe quen rồi."

Đề tài hơi lúng túng, mấy người họ đều giữ im lặng.

Thẩm Đông không muốn mở miệng nữa cho lắm, dưới bầu không khí này, hắn lo lắng mình không thể nào biểu đạt rõ ràng được, nhưng hắn không thể im lặng như vậy.

"Dư Tiểu Giai giờ, giờ đang ở đâu?" Thẩm Đông hỏi, vốn là một chuyện rất đơn giản, tìm được Dư Tiểu Giai thôi, nhưng bây giờ cái người không hiểu sao lại xuất hiện này đã khiến chuyện trở nên ngày càng phức tạp, hắn chẳng biết nên hỏi từ chỗ nào.

"Đang nghỉ ngơi, yên tâm, nàng rất tốt, chốc nữa là các cậu có thể nhìn thấy nàng." Lương Phong chậm rãi uống trà, trông có vẻ rất ung dung.

"Ông làm sao, lại tìm được…bọn tôi?"

"Chuyện này cũng không khó," Lương Phong nở nụ cười, "Tôi muốn tìm một người trong thành phố này rất dễ dàng, huống hồ đối với tôi, mục tiêu của các cậu thật sự rất lớn, chỉ cần các cậu xuất hiện, thì tôi sẽ biết."

"Ông định làm gì." Thẩm Đông cầm lấy chén uống một hớp trà, hơi đắng, người này phô trương đến thế này, chắc chắn không chỉ đơn giản nhằm sắp xếp cho bọn họ gặp gỡ Dư Tiểu Giai, vậy mục đích của ông ta là gì?

"Đừng nghĩ chuyện này quá phức tạp, thật ra chuyện này rất đơn giản, Dư Tiểu Giai không phải người bình thường, mấy người chúng ta đều hiểu rõ chuyện này," Lương Phong đặt chén xuống, đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ, "Việc chúng tôi muốn làm cũng không phải việc thương thiên hại lý gì, coi như nghiên cứu khoa học cũng được, nàng đồng ý phối hợp với chúng tôi…"

Hồng Kiệt vẫn luôn dựa vào ghế sofa cầm chén trà quay qua quay lại chơi, đột nhiên cười lạnh.

"Sao vậy?" Lương Phong quay đầu lại nhìn cậu ta.

"Không," Hồng Kiệt đứng lên, đi tới cửa, "Nghiên cứu khoa học nghe quá vĩ đại, tôi không hiểu được."

"Ngài thuyền trưởng muốn đi ra ngoài sao?"

"Đúng, không được sao?"

"Đương nhiên là được, cứ tự nhiên."

Hồng Kiệt đi ra khỏi phòng, người đứng ngoài cửa đóng chặt cửa lại rồi, Lương Phong cười: "Người bạn này của hai cậu hình như không có hứng thú gì với đề tài này."

"Ông nói, nói tiếp đi." Thẩm Đông cảm nhận được Tào Mộc hơi bất an, hắn nắm lấy tay Tào Mộc.

"Nàng tiên cá vẫn luôn là truyền thuyết, mọi người tưởng tượng ra một người con gái xinh đẹp, có cái đuôi đẹp đẽ, ngồi trên rặng đá ngầm hát ca dưới ánh trăng… Tiếng ca của những người con gái đó có ma lực khiến người ta mê muội," Lương Phong dựa vào tường thủy tinh nhìn ra bên ngoài, "Rất đẹp."

Đẹp? Nếu là trước đây, Thẩm Đông sẽ có tưởng tượng giống vậy, có điều giờ hắn cứ nghĩ tới cảnh tượng này, sẽ không nhịn được mà hiện lên hình ảnh nàng tiên cá trồng cây chuối, thực sự là vô cùng thê thảm.

"Cậu có nghĩ tới không, nếu như những thứ này là thật, nàng tiên cá thật sự tồn tại, tiếng ca của bọn họ có thể khiến người ta quên đi đau khổ, chữa được bệnh tật," Lương Phong khoanh tay nhìn hắn, "Đây là kỳ tích tới nhường nào."

Câu nói cuối cùng này cũng coi như khiến Thẩm Đông lấy lại tinh thần từ trồng cây chuối, hơi giật mình nhìn Lương Phong: "Có ý gì?"

"Nàng tiên cá thật sự tồn tại, hoặc có thể nói, chúng ta có thể làm cho nàng tiên cá tồn tại," Ánh mắt Lương Phong hơi lóe lên, "Nàng tiên cá có thể khiến người ta thoát khỏi đau đớn, chính là kỳ tích mà tôi nói đến."

"Ông muốn nói…Dư…Dư Tiểu Giai?" Thẩm Đông cảm thấy khó mà tin nổi, nhìn chằm chằm Lương Phong, nghe như thể đang lừa trẻ con.

"Không sai, Dư Tiểu Giai, bọn tôi muốn gọi nàng là công chúa hơn, công chúa nhân ngư thực thụ," Lương Phong đi tới trước mặt Thẩm Đông, trong hai mắt mang theo hưng phấn không dễ phát hiện, "Tiếng hát của nàng có thể khiến người ta thoát khỏi đau khổ, vứt bỏ bệnh tật…"

"Chị tôi không biết hát," Tào Mộc ngắt lời ông ta, "Chị tôi không phải nàng tiên cá, chị ấy chỉ là cá hề thôi."

"Không sai, trước đây nàng chỉ là một con cá hề không biết hát, giống như cậu," Lương Phong cúi người xuống nhìn chằm chằm vào Tào Mộc, "Nhưng giờ nàng đã không phải nữa, giờ nàng là một kỳ tích."

Hồng Kiệt xuyên qua sân giữa các tòa nhà cứ thế đi thẳng ra ngoài, không có ai ngăn cậu ta lại, chỉ có hai người đi theo sau cậu ta, cách rất xa.

Cậu không thèm để ý tới người phía sau, lấy điện thoại di động ra đi thẳng tới chỗ có tín hiệu, bấm số, bên kia vừa nghe còn chưa lên tiếng, cậu đã gọi: "Sao anh vẫn chưa tới?"

"Tôi không đến," Bên kia vang lên giọng Tần Vũ, nghe có vẻ không có tinh thần lắm, "Mấy ngày nay trạng thái của tôi không ổn lắm, tôi đi sẽ xảy ra chuyện."

“Xảy ra chuyện gì? Sẽ khiến ký ức ai bị rối loạn? Như vậy có liên quan gì, Tào Tiểu Ngư với Thẩm Đông, ký ức hai người này vốn đã lung tung rồi, rối loạn dù sao cũng còn hơn để cho Lương Phong cố giữ Tào Tiểu Ngư lại chứ!” Hồng Kiệt cau mày, “Còn một tiếng nữa, lão điên này muốn để bọn tôi xem kỳ tích, giờ có người bám theo tôi, nói thật ra tôi còn không biết chốc nữa tôi còn có thể trở về an toàn được không nữa, lão giờ nhìn tôi là chỉ muốn đâm cho hai nhát rồi.”

“Tự cậu chạy đi.”

“Có rắm! Tôi đã nhận lời Lão cá tinh trông coi Tào Tiểu Ngư rồi, tôi là một thuyền trưởng, lời tôi nói ra là tính! Nếu không về rồi làm sao tôi đối mặt với những thủ hạ kia được!”

“Cậu có cái rắm mà thủ hạ, cậu sao lại diễn sâu được như vậy cơ chứ!” Tần Vũ cũng nóng lên.

“Tôi rút cuộc cũng phải xứng đáng với Lão cá tinh chứ.” Hồng Kiệt thở dài.

“Lão cá tinh chết rồi.”

“Chết rồi cũng phải giữ lời, anh đừng nhiều lời như vậy nữa, anh đến đây, anh phải giúp tôi mang cả Tào Tiểu Ngư với Thẩm Đông đi.”

Tần Vũ ở đầu bên kia im lặng rất lâu: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm Tào Mộc.”

“Tào Tiểu Ngư không có Thẩm Đông là không được, phải mang cả hai người đi.”

“….Được, nhưng tôi có điều kiện,” Tần Vũ hơi do dự, “Tôi muốn biết bí mật của cậu.”

“Được.” Hồng Kiệt thẳng thắn đáp ứng.

Thẩm Đông nghe Lương Phong nói, tuy rằng không hẳn nghe được rõ ràng, hắn đã ngây người trên đảo bảy năm rồi, trong đầu cơ bản chỉ có mấy thứ như biển, cá, san hô, đột ngột nghe thấy những nội dung cao siêu khiến người ta cảm thấy dung lượng não nhỏ đi trong nháy mắt như vậy, qua nửa ngày hắn vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Ý đại khái của Lương Phong là, bọn họ dùng một cách gì đó hắn không hiểu, khiến cho Dư Tiểu Giai từ một con cá hề phổ thông ngoài biển thành người ra thì không còn kỹ năng gì khác, trở thành một ca sĩ tiên cá có siêu năng lực chân chính.

Thẩm Đông tuy rằng sau khi nghe xong thì như thể rơi vào trong sương mù mịt mùng, mà có một từ lại khiến hắn khắc sâu ấn tượng, đồng thời có nghĩ thế nào cũng cảm thấy sau lưng lạnh toát lan ra cả người.

Đó chính là, “cải tạo”.

“Cải tạo”, cải tạo thế nào? Dùng phương pháp gì để cải tạo? Dư Tiểu Giai bị cải tạo sẽ cảm thấy thế nào? Có đau không?

Ngay lúc Thẩm Đông đang suy nghĩ điều này, hắn đã cảm nhận được bàn tay Tào Mộc trong tay mình ngày càng lạnh đi, hắn lo lắng nhìn Tào Mộc: “Không thoải mái à?”

“Không,” Mặt Tào Mộc hơi tái nhợt, mà trông cũng không giống như lúc thiếu nước, “Ông ta làm gì chị tôi?”

“Đừng lo, không phải thay đổi đáng sợ gì, công chúa rất phối hợp, nàng đồng ý thay đổi như vậy,” Lương Phong một lần nữa nhìn đồng hồ đeo tay, “Sắp đến giờ rồi, hai người có thể tự mình trải nghiệm cảm giác tuyệt vời này.”

Nơi chứng kiến kỳ tích không phải phòng khách trước đó nhìn thấy, sau khi Hồng Kiệt trở lại, ba người bọn họ bị dẫn vào một cái thang máy, thang máy vẫn luôn đi xuống dưới, trên màn hình hiện chỉ xuống dưới một tầng, nhưng thời gian đi lại rất lâu, Thẩm Đông cảm thấy thế nào cũng phải bằng ba bốn lần thời gian đi qua một tầng bình thường.

Lúc cửa thang máy mở ra, hắn nhìn thấy một đại sảnh khổng lồ dưới lòng đất.

Toàn bộ đại sảnh làm bằng kính, tường bốn phía, trần nhà và mặt đất đều là kính, bên trong thủy tinh đổ đầy nước, xuyên qua lớp kính có thể nhìn thấy đủ loại cây thủy sinh cùng với cá bơi qua bơi lại, người đi vào đại sảnh, giống như rơi vào một chỗ trống khổng lồ dưới lòng nước, bị nước bao lấy.

Chính giữa đại sảnh có một hồ nước, dưới đáy rải đầy đá cuội lớn màu trắng, trên mặt nước trôi đầy tảng băng lớn trắng cùng cánh hoa đủ màu khác nhau, trông rất đẹp.

Trong hồ có chiếu sáng, khiến cho mặt nước dập dờn lên ánh sáng bàng bạc.

Mà nguồn sáng duy nhất trong đại sảnh lớn này chính là hồ nước, bốn phía của hồ nước được đặt đủ kiểu võng và ghế sofa lớn rất thoải mái, khoảng cách giữa từng cái đều rất xa, người ngồi trên có thể không để ý gì tới nhau.

Mười người nhìn thấy trước đó cũng đã ngồi trên sofa, hoặc là nằm trên võng, ai cũng là dáng vẻ thả lỏng mà nhàn nhã.

“Ngồi ở đâu?” Hồng Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Đằng kia đi,” Thẩm Đông chỉ một ghế sofa trong góc, “Đừng, đừng tách, nhau ra.”

Hồng Kiệt ngồi xuống một đầu ghế sofa, dựa lên tay vịn ghế, còn rất thoải mái cong chân lên.

"Có thể nhìn thấy chị tôi không?" Tào Mộc ngồi xuống sát bên cạnh Thẩm Đông.

"Ừ," Thẩm Đông nắm chặt tay cậu, trong lòng có cảm xúc khó nói rõ, căng thẳng, do dự, bất an, "Nhớ lời tôi nói với cậu không?"

"Tôi không chạy lung tung, chỉ ở bên cạnh anh." Tào Mộc xoa nắn tay hắn.

"Các vị, chào buổi sáng," Giọng Lương Phong vang lên, nhưng lại không thấy người đâu, "Ngày hôm nay, có bạn cũ, cũng có vài người bạn mới, cho nên có một số chuyện, tôi vẫn muốn nhắc lại… Buổi tiệc này của chúng ta, xin tuyệt đối giữ bí mật, cho dù mọi người đều đã trải qua chọn lọc nghiêm ngặt để tới nơi này, nhưng vẫn phải nhấn mạnh điểm này, mong mọi người hiểu cho."

Giọng Lương Phong sau khi nói xong câu này liền im bặt, người trong phòng cũng không mở miệng, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước nhẹ nhàng dao động bên trong hồ.

Thẩm Đông cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu đúng như lời Lương Phong nói, người trong phòng nếu nghĩ thứ được nhìn thấy là truyền thuyết trở thành sự thật, ai lại có thể đảm bảo sẽ giữ được bí mật tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài? Câu nói xin mọi người giữ bí mật này, dưới cái nhìn của hắn, hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, chuyện như vậy rõ ràng không phải lần đầu tiên, cũng dường như đúng là chưa từng bị tiết lộ bao giờ…

Thẩm Đông đang nghĩ ngợi, nước trong hồ bị quấy động, những khối băng va vào nhau phát ra tiếng leng keng, rất dễ nghe.

Tay Tào Mộc đột nhiên nắm chặt tay hắn.

Cảnh tượng xuất hiện dưới nước ngay sau đó, Thẩm Đông lại rất quen thuộc, bong bóng li ti không ngừng nổi lên từ đáy nước phủ kín cả hồ nước.

Mà khiến hắn giật mình là, hồ nước này rất rộng, người ngồi ở đầu này của hồ thậm chí còn không thấy rõ người bên kia là đứng hay ngồi, bong bóng vậy mà phủ kín được cả hồ.

Tào Mộc cho dù là biến thành người hay biến thành cá, đều chưa từng có bọt biển lan ra diện tích lớn như vậy.

Lúc bọt biển to to nhỏ nhỏ không ngừng trôi về mặt nước dần dần tan đi, Thẩm Đông nhìn thấy nàng tiên cá dưới nước.

Mái tóc dài đen phiêu du trong làn nước, đuôi cá bàng bạc thon dài nhẹ nhàng lay động, nàng tiên cá chậm rãi bơi qua bơi lại phía dưới cùng của hồ nước.

Khối băng trắng, cánh hoa rực rỡ màu sắc, ánh sáng trong trẻo chiếu lên đá cuội trắng dưới đáy hồ, tất cả những thứ này đều lộ ra một vẻ đẹp khiến người ta không thốt nên lời.

Nàng tiên cá dưới nước đã bơi vòng quanh đáy hồ một thời gian rất lâu rồi, Thẩm Đông không tính được thời gian, nhưng hắn thử nín thở một lúc, thời gian hắn ngạt thở dài hơn so với người bình thường nhiều, nhưng chưa tới một nửa thời gian đã không chịu nổi, cho nên, có thể khẳng định nàng tiên cá dưới nước không phải nàng tiên cá như trong thủy cung, e rằng như lời Lương Phong nói, đây là một nàng tiên cá thực thụ.

Nàng tiên cá chậm rãi bơi từ dưới nước lên mặt nước, ngay trong nháy mắt ló lên khỏi mặt nước, Tào Mộc hạ giọng rất thấp mà nói một câu: "Đó là…chị tôi."

Thẩm Đông không nói gì, hắn nghe thấy tiếng ca trầm thấp ngân nga, tiếng ca này như thể từ trên mặt nước vọng ra, lại giống như vang lên từ phía sau, nghe lần nữa, cuối cùng phân biệt không rõ được phương hướng.

Tiếng ca như thể thì thầm như có như không vang lên từ bốn phương tám hướng, Thẩm Đông từ trước tới giờ đều chưa từng nghe thấy âm thanh như vậy, đột nhiên có cảm giác như thể cả người bị rút hết sức lực, cả người mềm nhũn xuống.

Tào Mộc dựa vào ghế sofa, cậu cũng tự nhiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, người như thể bồng bềnh trên không trung, thoải mái và thả lỏng không nói rõ được.

24. Chương 24: Đừng Quên Tôi

Thẩm Đông chẳng mấy khi nghe nhạc, trước lúc lên đảo đã chẳng có thói quen nghe nhạc, lên đảo rồi lại càng không nghe, máy tính không có loa, ngay cả lúc vẫn còn có thể mở tệp ra xem siếc hắn cũng chỉ xem kịch câm. Ngoài đôi lúc chú Trần tâm trạng tốt gào cổ họng hát lên mấy bài ca của ngư dân hoàn toàn không hiểu được từ ngữ, hắn cũng chưa từng nghe thấy thứ gì đó tương tự có thể gọi là âm nhạc, hay là ca hát.

Hiện giờ, tiếng hát tuyệt vời được nghe bên tai, hắn không có cách nào phán đoán được có phải là Dư Tiểu Giai dưới nước phát ra hay không, bởi vì hai mắt hắn đã tự nhiên muốn khép lại, cả người cho dù có cố gắng cũng không đỡ được cổ mình, đầu cứ thế ngả ra sau ngửa mặt lên, gối lên chỗ dựa lưng ghế sofa.

Thật là dễ chịu…

Không muốn di chuyển, cả người như bị cây bông bao lấy, vừa ấm vừa mềm, tâm trạng có vẻ cũng rất tốt, không hiểu sao lại cảm thấy rất vui vẻ, không muốn di chuyển, không muốn nói chuyện, không muốn suy

nghĩ, chỉ hy vọng cứ tiếp tục như vậy…

Đây căn bản là ký ức thứ hai đếm ngược từ trước lúc hắn rơi vào trạng thái không biết là hôn mê hay ngủ say, ký ức cuối cùng là hắn nắm chặt tay Tào Mộc.

Tiếng ca vẫn phiêu đãng như ẩn như hiện, khiến cho căn phòng không còn tiếng động gì khác lại càng lộ ra vẻ yên tĩnh.

Tóc Dư Tiểu Giai trôi nhẹ trên mặt nước, cô chậm rãi đung đưa cái đuôi, bơi như thể cánh hoa giữa những khối băng, nhìn có vẻ như rất tận hưởng giây phút này.

Cô chậm rãi bơi về phía Tào Mộc và Thẩm Đông, cong đuôi để cho nửa thân trên của mình lộ ra khỏi mặt nước, mái tóc dài màu đen kề sát trên làn da trắng như tuyết, trông rất đẹp.

Cô nhẹ nhàng hát cho Tào Mộc, tiếng ca dần dần trở nên rõ ràng, như thể nhỏ giọng kể lể, khối băng trên mặt nước đụng nhẹ vào nhau theo cái đuôi lay động, phát ra âm thanh leng keng, bé nhỏ mà lảnh lót.

Hát một lúc, cô ngẩng mặt lên, một giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, giọt nước mắt mang theo ánh bạc mờ ảo chậm rãi lăn trên khuôn mặt.

Có người đi vào phòng, bước chân rất nhẹ, nhưng bên trong không gian yên ắng như bây giờ, vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Ba bốn người rón rén đi tới hai bên hồ nước.

Dư Tiểu Giai không động đậy, vẫn đang hát.

Mấy người này đi tới bên cạnh ghế sofa mấy người Tào Mộc đang ngồi, trên đầu đều đeo thứ gì đó như thể tai nghe.

Bọn họ đứng bình tĩnh, như thể đang chờ gì đó.

“Tại sao lại khóc.” Giọng Lương Phong vang lên từ phía sau, phá vỡ yên tĩnh.

Tiếng hát của Dư Tiểu Giai không ngừng lại, vẫn ngâm nga như thể tiếng nói thì thầm, như thể hoàn toàn không nghe thấy Lương Phong.

“Hôm qua cô đến chỗ Tần Nhất thế nào?” Bóng người Lương Phong xuất hiện ở bên kia hồ nước.

Dư Tiểu Giai vẫn hát như cũ, không hề có bất kỳ phản ứng nào với Lương Phong, nước mắt không ngừng lăn ra khỏi khóe mắt, vệt nước mắt bàng bạc lướt qua mặt lại ngày càng rõ ràng.

“Tôi không liên lạc được với Tần Nhất, cô đã làm gì?” Lương Phong tiếp tục hỏi, vẫn không nhận được đáp lại từ Dư Tiểu Giai, ông ta thở dài, “Chúng tôi chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi, cô muốn tâm huyết bao nhiêu năm của Tần Nhất bị hủy diệt hoàn hoàn sao?”

“Tôi chỉ muốn… ở bên anh ấy thôi,” Dư Tiểu Giai cuối cùng cũng dừng ngân nga, nhẹ nhàng nói một câu, giọng nói lại lạnh như băng trong hồ, mang theo âm thanh lảnh lót rất dễ nghe, “Chuyện khác, tôi không quan tâm.”

Nói xong câu này, cô dang hai tay ra, tiếng hát lại cất lên.

Lông mày Lương Phong nhíu lại, sắc mặt rất khó coi, nhưng công chúa ở giờ phút này, ông ta không khống chế được.

Ông ta trầm mặc giữa tiếng hát một lúc, rồi phất tay với mấy người kia: “Đưa đi.”

Mấy người vẫn luôn đứng bên cạnh ghế sofa chờ liền cúi người xuống, kéo cánh tay Tào Mộc, chuẩn bị kéo cậu đi.

Mà thử mấy lần, bọn họ phát hiện ra không có cách nào rút tay Tào Mộc ra khỏi tay Thẩm Đông được.

“Lương tiên sinh…” Một người quay đầu lại, nhìn sang phía Lương Phong.

“Đưa cả đi.” Lương Phong vẫn đang cau mày, Thẩm Đông này đúng là phiền phức.

“Vâng.”

Mấy người lại đi tới nhấc Thẩm Đông lên, ngay lúc bọn họ định vác cả hai người đi, từ một đầu khác của ghế sofa vang lên tiếng cười, tất cả mọi người đều ngây người ngay tại chỗ, ngay cả tiếng hát của Dư Tiểu Giai cũng như thể dừng lại trong nháy mắt.

Dưới tình huống này, ngoại trừ người dùng ống nghe đặc thù ngăn cách tiếng hát của Dư Tiểu Giai là còn có thể hoạt động như thường, bất kỳ người bình thường nào cũng đã chìm vào giấc ngủ ở cấp độ sâu, sao lại còn có thể có người nào cười nữa?

“Đúng là lâu lắm rồi không nghe được hát hay như vậy,” Hồng Kiệt dựa vào tay vịn ghế sofa, cười, lười biếng xoay thắt lưng mỏi mệt, “Mấy người không nghe thử tiếc thật đấy.”

“Cậu…” Lương Phong rất kinh ngạc, ông ta không ngờ rằng Hồng Kiệt lại có thể tỉnh lại.

Còn có thể có người hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi tiếng hát của công chúa!

“Suỵt,” Hồng Kiệt giơ ngón trỏ lên, đứng lên từ ghế sofa “Làm phiền giữ kín chuyện này cho tôi.”

Mấy người chuẩn bị vác Thẩm Đông và Tào Mộc đi, buông hai người ra, quay người vây lấy Hồng Kiệt, việc này tuy hơi thái quá, nhưng nhất định phải giải quyết Hồng Kiệt trước.

Hồng Kiệt như bị giật mình, liền lùi lại vài bước, quay đầu nhìn Lương Phong: “Làm gì vậy! Diệt khẩu à! Có tin tôi kéo một xe cá lại đây dỡ chỗ này của ông xuống không!”

Lương Phong giơ tay lên một cái, ngăn mấy người định tiếp tục lại gần Hồng Kiệt, ông ta không muốn dưới tính huống như vậy lại gặp phải phiền phức lớn hơn nữa, chỉ cười lạnh: “Chuyện tôi không ngờ tới nhiều lắm, hôm nay thật sự là được mở mang tầm mắt.”

“Tôi cho ông biết một bí mật,” Hồng Kiệt đưa tay vào trong áo, sờ lên lưng, lúc lấy tay ra, trên tay đã có thêm một thứ khác, là một cây kim mảnh và dài.

Nếu không phải lúc lấy kim ra có một ánh kim loại nhỏ lóe lên, Lương Phong căn bản không nhìn ra được trên tay cậu ta cầm gì.

“Tôi và lão cá tinh suy nghĩ rất lâu,” Hồng Kiệt nhìn cây kim trong tay, chậm rãi đi về phía Tào Mộc, “Rút cuộc phải phá hoại chỗ nào, mới khiến cho ông và Tần Nhất thất bại…”

Khóe miệng Lương Phong giật một cái, đột nhiên vung tay xuống.

Ông ta vốn không định làm gì Hồng Kiệt, nhưng vừa nghe ý của Hồng Kiệt xong, ông ta không thể mạo hiểm nữa, không liên lạc được với Tần Nhất, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

“Đừng có lộn xộn,” Hồng Kiệt đột nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp vọt tới bên cạnh sofa, ngay lúc mọi người còn chưa kịp có bất kỳ động tác gì, kim trong tay cậu ta đã nhắm ngay cổ Tào Mộc.

Tâm lý Lương Phong đột nhiên chìm xuống, một luồng cảm giác mát mẻ chậm rãi tràn tra trong thân thể, thân thể ông ta đung đưa, nhìn Hồng Kiệt cười khổ một cái: “Tôi không động đậy, cậu cũng không động…”

“Đương nhiên là không,” Hồng Kiệt cười, chẳng hề do dự đâm kim trong tay vào cổ Tào Mộc, “Ông có không động đậy, tôi cũng sẽ động đậy.”

“Khốn kiếp!” Lương Phong gào lên một tiếng, cả người run lên vì phẫn nộ, ông ta không thể chịu đựng nổi việc mình phạm phải sai lầm vì đã không đoán được chính xác thân phận của Hồng Kiệt, ông ta vậy mà đã để cho người này đàng hoàng đi vào, rồi ngang nhiên phá hủy Tào Mộc ngay dưới mí mắt ông ta, ông ta gần như đang gào lên, “Giết nó! Giết nó!”

Hồng Kiệt co giò bỏ chạy, đây là bản năng, cậu ta không thể đứng ở đây chờ mấy người này lại đây giết

cậu được. Nhưng đại sảnh ngầm chỉ có một cửa ra vào, nếu muốn ra ngoài, phải đi qua người của Lương Phong, đã vậy, cửa vào đã bị đóng lại sau khi Lương Phong đi vào…

"Tránh ra!" Hồng Kiệt vừa chạy tới cửa, vừa hô to với Lương Phong đang chặn lại trên con đường cậu nhất định phải đi qua, "Cứu mạng! Đừng bắt tôi ném lựu đạn!"

Lương Phong dùng ánh mắt khó tin nhìn Hồng Kiệt đang xông về phía ông ta, trên người Hồng Kiệt không thể có bom được, ai vào căn nhà này cũng đã bị quét người, Hồng Kiệt có thể mang cái kim kia vào là bởi vì cây kim kia nhỏ tới mức mắt thường gần như không nhìn rõ, hơn nữa, chất liệu chắc chắn không phải là kim loại…

Lương Phong nắm chặt tay lại, đốt ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Ngay lúc Hồng Kiệt vọt tới trước mặt ông ta, ông ta tàn nhẫn đấm một cú về chỗ yết hầu Hồng Kiệt.

Hồng Kiệt bị cú đấm này đấm cho bay lên không trung hơn một mét mới ngã xuống mặt đất, không còn động tĩnh.

"Nhốt nó lại," Hai mắt Lương Phong đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Hồng Kiệt nằm dưới sàn không nhúc nhích, giọng khàn khàn cắn răng nói, "Tôi muốn….nó dùng nửa đời sau để hối hận."

Cả quá trình này, Dư Tiểu Giai vẫn luôn hát, ngoài lúc phát hiện ra Hồng Kiệt tỉnh, cô dừng lại trong nháy mắt, sau đó lại bắt đầu hát, như thể rất nhanh đã quên hết mọi chuyện bên người.

Ngay lúc mấy người kia tha Hồng Kiệt ra ngoài, tiếng hát của Dư Tiểu Giai ngừng lại.

Cô dùng âm thanh như vậy, bắt đầu cười nhỏ, tiếng cười rất đẹp, lanh lảnh dễ nghe, cô cười rất tập trung, nước mắt tuôn xuống không ngừng.

"Buồn cười lắm sao?" Lương Phong tháo đồ vật trong tay xuống, ông ta không nghe thấy tiếng hát, nhưng có thể nghe thấy tiếng cười, tiếng cười của Dư Tiểu Giai là ở tần số bình thường.

"Anh ấy có mình tôi là đủ rồi," Dư Tiểu Giai cuối cùng cũng nghiêng đầu, thân thể chậm rãi chìm xuống nước, vẫy đuôi đi tới trước mặt Lương Phong, mỉm cười: "Ai cũng đừng hòng, hấp dẫn chú ý của anh ấy."

Lương Phong nhẫn nhịn lửa giận trong lòng, ông ta không muốn nói thêm gì với nàng tiên cá đã điên cuồng này nữa, ông ta chỉ muốn nhanh chóng thu dọn lại cục diện hiện giờ.

Lối vào đại sảnh vẫn luôn đóng chặt đột ngột mở ra, Lương Phong quay đầu lại nhìn, là Tần Vũ.

Tần Vũ xuất hiện ở đây khiến ông ta hơi bất ngờ, mỗi lần có biểu diễn, Tần Vũ đều sẽ ở đây, chỉ là quãng thời gian này, trạng thái Tần Vũ không được ổn định lắm, trước đó cậu ta có nói sẽ không đến.

"Cậu sao lại…" Lương Phong còn chưa dứt lời, ông ta đã cảm thấy không đúng lắm, "Tần Vũ cậu…"

Tư duy Lương Phong có một khoảng trống ngắn ngủi, trạng thái phóng không hoàn toàn này giằng co vài giây, sau đó ông ta liền cảm thấy một cơn đau đầu, nỗi đau khổ đã có từ lâu vây lấy ông ta trong nháy mắt.

Hồi ức.

Đủ loại hồi ức, từng đoạn hồi ức không nhớ rõ dâng trào lên như thủy triều, trong đầu nổ vang ầm ầm, hình ảnh, âm thanh huyên náo trong quá khứ đã vùi lấp hắn.

Thẩm Đông gặp ác mộng.

Từ cảm giác hưởng thụ xuân về hoa nở ngập tràn ánh nắng thoải mái muốn lăn ra, đột nhiên rơi xuống một cảm giác tăm tối hỗn loạn khiến hắn gần như không thở nổi.

Bóng đen đầy mắt, hơi lạnh thấu xương, hắn giãy dụa suy nghĩ muốn thoát khỏi cảnh trong mộng, lại thế nào cũng chẳng làm được.

Ánh lửa bất thình lình phá vỡ bóng tối, ngọn lửa phóng lên trời hiện lên nổi bật giữa đêm đen, khiến hắn cảm thấy hai mắt nhức nhói.

Tiếp theo chính là sợ hãi khổng lồ, hắn không biết mình đang sợ gì, nhưng sợ hãi và tuyệt vòng ngùn ngụt đang bao vây lấy hắn khiến hắn run rẩy.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ có thể nhìn thấy từng đốm lửa vọt thẳng lên trời, chỉ có thể nghe thấy bên cạnh có người đang khản cổ họng kêu lên, cứu hỏa! Báo nguy!

Đây không giống như là mơ, chân thực tới mức khiến người ta muốn bỏ chạy, Thẩm Đông muốn chạy, mà lại không nhúc nhích được, cả người như thể bị xiềng xích trói lại, dù trong lòng có lo lắng sợ sệt đến thế nào đi nữa, lại chẳng thể di động chỉ một li, giây phút ngọn lửa liếm lên cơ thể hắn, nóng bỏng đau đớn chân thực vô cùng.

Tiểu Đông, mẹ con đâu!

Tiểu Đông, có thấy ba cháu đâu không!

Tiểu Đông à, lúc cháu chạy ra ngoài có thấy mẹ chạy ra không?

Tiểu Đông…

Tiểu Đông…

Tiểu Đông con nói đi…

Thẩm Đông nằm trên giường, nhíu mày, vẫn luôn giãy dụa, quần áo trên người đã ướt sũng mồ hôi, Hồng Kiệt ngồi xổm cạnh giường nhìn hắn, cầm điện thoại di động trong tay, thi thoảng lại liếc mắt nhìn giờ.

"Tôi về trước." Tần Vũ đứng sau cậu ta.

"Đừng hòng!" Hồng Kiệt không quay đầu lại nói một câu, "Anh về giúp Tần Nhất xử lý hỗn loạn đấy à."

"Tôi mệt chết đi được rồi, buồn ngủ." Tần Vũ quay người đi tới cửa.

"Mới vừa nãy không phải bảo thư thái hơn nhiều à? Giờ tác dụng của công chúa đại nhân với anh đã ngắn như vậy rồi?" Hồng Kiệt chép miệng, "Tào Tiểu Ngư tỉnh dậy lại đòi tôi chị cậu ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Cậu ta sẽ không đòi cậu chị gái đâu," Tần Vũ mở cửa, "Dẫn bọn họ đi đi."

"Vội làm gì, dù sao giờ Tào Tiểu Ngư cũng vô dụng rồi." Hồng Kiệt phất tay một cái, nhìn Tào Mộc vẫn đang ngủ, cậu ta chỉ lo lắng chuyện con cá nhỏ này vẫn chưa tỉnh lại.

"Bí mật của cậu thì sao?" Tần Vũ như thể nhớ ra điều gì, ra cửa xong lại lùi trở lại.

"Bí mật?" Hồng Kiệt đứng lên uốn éo thắt lưng, rồi khom lưng bóp chân, "Thật ra tôi có nhiều bí mật lắm, ví dụ như là, đầu tiên là tôi không nghe thấy tiếng hát của Dư Tiểu Giai, không nghe thấy âm thanh ở tần số đó, lão cá tinh bảo thật ra tôi có thể tính là tàn tật, tôi là một người tàn tật ôi…. Bí mật thứ hai là, lão cá tinh và tôi đã hiểu biết đại khái phải làm thế nào mới có thể khiến Tần Nhất không thể phá hoại gì Tào Tiểu Ngư nữa rồi, nhưng chúng tôi không biết hậu quả là gì… Anh muốn nghe cái nào?"

Tần Vũ thở dài, dựa lên cửa nhìn cậu đến nửa ngày: "Thật ra bí mật tôi muốn biết là tại sao cậu cứ mặc nhiều mãi như vậy? Nhất định phải che chắn áo dài quần dài lên cả người à?"

Hồng Kiệt ngây người: "Anh muốn nhìn tôi để trần? Tôi tốt xấu gì cũng là một thuyền trưởng, làm sao có thể để người thường nhìn thấy da thịt tôi được, biển cả sẽ nổi giận!"

"Lời cậu nói không tin được." Tần Vũ nhíu mày.

“Thôi, chẳng qua là không ngờ anh sẽ hỏi bí mật này, bí mật nhiều như vậy mà anh lại chọn cái này,” Hồng Kiệt mở cổ áo mình ra, nhìn vào bên trong, “Thật ra, nói cho anh biết cũng không sao, dù sao thì theo tốc độ này anh cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Ừ.”

“Trên người tôi có bản đồ,” Hồng Kiệt ngẩng đầu lên nhìn gã, “Bản đồ cá hề, không biết là ai vô nhân tính vẽ lên người tôi…”

“Bản đồ?” Tần Vũ bất ngờ.

“Ừ, Tần Nhất nếu như biết được, chắc chắn sẽ bắt tôi tới lột da tôi xuống.” Hồng Kiệt xoa xoa người mình.

“Bản đồ cá hề?”

“Đúng,” Hồng Kiệt gật đầu, nở nụ cười rất đắc ý, “Bí mật này khủng bố lắm đúng không.”

“Vậy mà cậu còn dám nói với tôi? Tào Mộc không dùng được rồi, nếu như tôi nói cho anh ấy biết trên người cậu có bản đồ cá hề khác…” Tần Vũ nhìn cậu ta, “Bệnh thần kinh của cậu là thật đấy à?”

“Anh sẽ không nói với anh ta,” Hồng Kiệt cười rất vui vẻ, “Anh đã không muốn sống như vậy từ lâu rồi phải không?”

“Nhanh đi đi.” Tần Vũ ra khỏi cửa, trở tay đóng cửa lại.

Thẩm Đông nghe thấy có người đang gọi tên hắn, vang đến từ nơi nào đó thật xa, có hơi phập phù.

Thẩm Đông? Anh tỉnh chưa?

Giọng nói này khác với giọng nói nghe thấy trong mơ, vừa nghe đã cảm thấy người này ở bên cạnh, kéo hắn về từ giữa sương mù thống khổ vây kín.

“Thẩm Đông?” Giọng nói kia lại gần hơn một chút.

“Ừ.” Thẩm Đông đáp một tiếng, hắn nghe thấy giọng nói của mình lộ ra mơ màng, chẳng khác gì người vừa mới tỉnh ngủ dậy.

“Mở mắt ra, cần tôi đẩy mí mắt lên hộ anh không.”

“Không.” Thẩm Đông nhận ra được giọng nói này là của Hồng Kiệt, nhanh chóng ra sức chịu đựng uể oải mà mở mắt ra.

“Cuối cùng cũng coi như tỉnh, còn không tỉnh nữa thì anh cứ chết đói đi.” Khuôn mặt Hồng Kiệt xuất hiện trước mắt hắn, mang theo nụ cười hắn đã nhìn quen.

“Tào Mộc đâu?” Thẩm Đông sau khi thấy rõ mặt Hồng Kiệt rồi, liền nhanh chóng trở lại hiện thực, chật vật muốn ngồi dậy trên giường.

“Cậu ấy không sao không sao không sao,” Hồng Kiệt nhanh chóng đỡ lấy người hắn, rồi chỉ ghế sofa phía sau, “Anh xem đi, cậu ấy ổn, chỉ là…chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?” Thẩm Đông vừa nhìn dáng dấp cậu ta như vậy liền cuống lên, sau đó chớp mắt đã nhìn thấy Tào Mộc đang ngồi trên ghế sofa ngẩn người không biết nhìn đi đâu, cũng không để ý đầu mình đang choáng váng vô cùng, tay đẩy Hồng Kiệt ra rồi nhảy xuống giường.

Chân vừa mới chạm đất, suýt nữa cứ thế gục xuống, nhưng hắn bám lấy Hồng Kiệt một cái, gắng sức đứng vững.

Thật ra, hắn cảm thấy vào giây phút này, kể cả có quỳ xuống đất đi nữa, có lẽ hắn cũng có thể quỳ chạy tới trước mặt Tào Mộc.

Trồng cây chuối cũng phải chạy đến!

“Tào Mộc!” Thẩm Đông lao tới bên người Tào Mộc, nắm lấy vai Tào Mộc lắc lắc.

Tào Mộc vẫn luôn sững sờ chẳng hề động đậy liền chậm rãi nghiêng đầu, nhìn hắn chằm chằm rất lâu, khoảng thời gian này đối với Thẩm Đông mà nói, quả thực còn khó chịu hơn ném hắn vào trong chảo dầu rán vàng hai mặt.

Đừng quên tôi!

Đừng quên!

Đừng quên!

Chúa trời, Quan Thế Âm Bồ Tát Diêm Vương Long Vương Đào Tinh!

Hắn điên cuồng gào lên trong lòng, ngón tay cũng sắp bấm vào trong vai Tào Mộc.

"Thẩm Đông." Tào Mộc cuối cùng cũng gọi tên hắn ra.

"Ơi! Ơi! Tôi ở đây! Tôi là Thẩm Đông đây, bảo bối!" Thẩm Đông vào giây phút này chẳng biết nên nói gì nữa, ôm lấy Tào Mộc hôn mạnh lên mặt cậu mấy cái.

"Anh tỉnh rồi à, anh ngủ lâu lắm rồi..." Tào Mộc cũng ôm lấy hắn, dùng sức rất mạnh, chặt tới mức Thẩm Đông sắp ngạt thở.

"Tỉnh rồi tỉnh rồi, tôi không sao, cậu sao rồi?" Thẩm Đông nâng mặt cậu lên nhìn chằm chú.

"Muốn khóc." Tào Mộc nhìn hắn, vừa mới dứt lời, nước mắt đã không có dấu hiệu gì mà trào ra từ khóe mắt.

"Vậy thì cứ khóc thôi," Thẩm Đông ôm lấy đầu cậu, xoa lên tóc cậu, "Sao lại khóc?"

"Chúng ta về thôi," Tào Mộc như thể đứa trẻ ba tuổi bị cướp mất kẹo, trong mấy giây ngắn ngủi đã khóc tới mức quên trời quên đất, "Tôi không tìm chị nữa."

25. Chương 25: Hành Trình Mới

Tào Mộc có lẽ là xưa nay chưa từng khóc bao giờ, trước đó Thẩm Đông chỉ nghe thấy cậu nhắc tới cách nói "muốn khóc", mà thật sự nhìn thấy Tào Mộc khóc, đây mới là lần đầu tiên.

Hắn không biết Tào Mộc rốt cuộc bao nhiêu tuổi, sống bao nhiêu năm, mà hiện giờ Tào Mộc như thể muốn khóc sạch bao nhiêu nước mắt tích góp bấy lâu nay trong một lần vậy.

Thẩm Đông không biết an ủi người khác, chỉ có thể ôm lấy đầu Tào Mộc xoa liên tục như dỗ cún con, chỉ thiếu chút nữa là nói "Cún con à, đừng khóc nữa gặm xương đi."

Cũng may là Tào Mộc không khóc được bao lâu, đột nhiên chạy vào nhà tắm.

Tiếp đó liền nghe thấy tiếng nước vang lên trong bồn tắm, đợi tới lúc Thẩm Đông đi theo vào, chỉ nhìn thấy bé cá hề đang nghiêng người trôi trong bồn tắm.

"Chết rồi à?" Thẩm Đông từ trước tới giờ chưa từng thấy cá hề nghiêng người, sợ đến mức lao tới định vớt lên.

Mà lúc tay vừa định chạm vào, bé cá hề đã lắc lư bỏ chạy đi, chạy tới đầu kia của bồn tắm tiếp tục nghiêng người trôi, Thẩm Đông hơi không yên tâm, liền duỗi tay tới nắm lấy đuôi cá hề.

Cá hề giật hai cái, cố chui ra khỏi tay hắn, vừa bơi tới một đầu khác của bồn tắm, vừa phun ra hai cái bong bóng.

"Anh chưa nuôi cá bao giờ à?" Hồng Kiệt không biết đã đứng ngoài cửa nhà tắm từ lúc nào.

"Từng nuôi cá vàng rồi," Thẩm Đông quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu ta, "Làm sao."

"Nghiêng như vậy là đang ngủ, không phải chết," Hồng Kiệt giải thích cho hắn, còn khoa tay múa chân, "Anh xem nó có mỗi như vậy, đang ngủ chắc chắn không giữ được tư thế đứng thẳng, anh chắc cũng chưa bao giờ thấy con cá nào ngủ mà nằm thẳng dưới đáy nước đúng không?"

"Chưa thấy bao giờ," Thẩm Đông thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có vấn đề gì là được, nếu như là ngủ, đừng nói là nằm nghiêng, có ngửa bụng lên cũng không sao, "Chúng nó cũng không nhắm mắt, ai biết lúc nào là đang ngủ."

"Thẩm Đông à, tôi nói với anh chuyện này, anh đừng đánh tôi." Hồng Kiệt dựa vào cửa nói.

"Không chắc nữa, phải nghe đã rồi mới quyết định được." Thẩm Đông quay người ngồi lên thành bồn tắm, hắn có không ít lời muốn hỏi Hồng Kiệt, chỉ là không rõ ràng manh mối trong chốc lát, không biết nên hỏi từ đâu.

"Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ muốn hỏi, hình như anh không nói lắp à?" Hồng Kiệt vừa nói vừa lùi ra ngoài, lùi một mạch tới ban công mới nói hai chữ "nói lắp" ra.

"Hả? Giờ không phải tôi thi thoảng lại không nói lắp à." Thẩm Đông suy nghĩ.

"Không giống thế, mọi khi nếu tôi nhắc anh là anh không nói lắp, câu tiếp theo anh gần như đều nói lắp," Hồng Kiệt đứng ngoài ban công, "Anh đã không nói lắp nữa rồi."

Thẩm Đông ngồi bên bồn tắm nghiêm túc suy nghĩ, hình như đúng là như vậy, từ lúc tỉnh lại, hắn nói chuyện vẫn rất tự nhiên, lúc Hồng Kiệt chưa nói, hắn hoàn toàn chẳng có cảm giác gì, giờ ngẫm nghĩ lại, hình như lúc nói hắn đã không có áp lực nữa.

"Đây là kỳ tích Lương Phong nói?" Thẩm Đông đi ra khỏi phòng tắm, rót cho mình cốc nước, nếu nói như vậy, kỳ tích này thật sự có thể….

"Không phải," Câu trả lời Hồng Kiệt cho hắn là phủ định, "Nàng tiên cá không phải chuyện như vậy, tôi có nói anh cũng không hiểu, nói như này đi, anh phải có thương tổn tới cơ quan trong cơ thể, nàng tiên cá mới có tác dụng."

Thẩm Đông nhìn chằm chằm Hồng Kiệt thật lâu, dù hắn biết Hồng Kiệt chẳng hề quá đà như nhìn ngoài

mặt, nhưng lúc nghe thấy Hồng Kiệt nói ra từ cao siêu như thể "thương tổn tới cơ quan trong cơ thể", tư duy theo quán tính vẫn khiến hắn rất giật mình.

"Ý cậu là cô ấy chỉ liên quan tới bệnh sinh…cơ quan?" Thẩm Đông mới là lần đầu tiên nói ra từ có trình độ học vấn cao tới vậy, suýt nữa bị rối loạn trình tự, như thể hắn vẫn luôn không biết là thoát vị đĩa đệm cột sống hay là thoát vị cột sống đĩa đệm.

"Thương tổn! Cơ quan!" Hồng Kiệt cau mày, "Không phải bệnh sinh dục! Thẩm Đông, thật ra anh vừa học xong cấp hai là lên đảo đúng không!"

"Hình như cấp hai còn chưa tốt nghiệp nữa…" Thẩm Đông nói được nửa đột nhiên không nói gì nữa, quay người ngồi xuống ghế sofa.

"Cho nên, anh tự nhiên không nói lắp nữa, không phải là vì nàng tiên cá," Hồng Kiệt vẫn đứng ở ban công, "Là vướng mắc trong lòng, anh mơ thấy cái gì đúng không, hoặc là nói, anh nhớ ra gì đó?"

Thẩm Đông hơi híp mắt lại: "Muốn biết không?"

"Muốn." Hồng Kiệt chạy vào phòng, ngồi xuống trước mặt Thẩm Đông.

"Suy nghĩ tiếp đi." Thẩm Đông cười.

"…Cái anh này đúng là," Hồng Kiệt ngây người, "Không nói tôi cũng biết, anh nói mơ."

"Biết rồi cậu còn hỏi?" Khóe miệng Thẩm Đông vẫn có nụ cười, mà trong lòng lại chẳng hề dễ chịu chút nào.

Không sai, những thứ nhìn thấy trong mơ, những thứ chân thực tới mức khiến hắn thở cũng khó khăn, thật sự không phải là mơ.

Đó là quá khứ hắn không muốn nhớ lại, quá khứ vĩnh viễn đều không muốn hồi ức.

Cảm giác thống khổ tuyệt vọng lúc mới vừa tỉnh lại khiến hắn khó có thể chịu đựng, những chuyện hắn không nhớ rõ đã trải qua nhưng lại biết rất rõ ràng rằng đã thật sự xảy ra rồi, đột nhiên cưỡng ép chui vào trong trí nhớ hắn, mà ký ức của hắn qua bao năm nay, tất thảy đều là hỗn loạn và giả tạo, cả người hắn nằm trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động đậy, nếu như không phải lo lắng cho Tào Mộc, giờ có khi hắn vẫn đang nằm thẳng đơ trên giường.

"Vậy anh không muốn biết tại sao lại đột nhiên nhớ ra à?" Hồng Kiệt nằm nhoài lên ghế tựa lắc lư.

“Không muốn biết,” Thẩm Đông điều chỉnh lại tư thế, dựa vào ghế sofa, nỗi đau khổ vì bị Tào Mộc chiếm mất chú ý đã trở nên bình lặng, lại một lần nữa dâng lên, thật ra kể cả Hồng Kiệt có không nói đi nữa, hắn cũng cảm thấy mình đã đoán được nguyên nhân, “Bởi vì Tần Vũ đúng không?”

“Thông minh lắm!” Hồng Kiệt dựng thẳng ngón tay cái với hắn.

“Cảm ơn.” Thẩm Đông kéo khóe miệng cười, hắn vẫn luôn cho rằng mình còn bố mẹ, chỉ bởi vì tình cảm nhạt nhẽo nên không muốn liên lạc lại, giờ đột nhiên phát hiện ra, tất cả chỉ là cái cớ mình mượn ra vào lúc muốn bọc mình lại không muốn đối mặt…

“Không tò mò về Tần Vũ à?” Hồng Kiệt ngắm nghía vẻ mặt hắn, “Giờ anh khó chịu lắm đúng không?”

“Ừ.” Thẩm Đông gật đầu.

“Không nhìn ra được.”

“Bởi vì tôi không phải người con của biển cả.” Thẩm Đông nhắm mắt lại, ai lại giống cậu cả ngày phản ứng hâm hâm dở dở làm quá.

“Bởi vì anh ở trên đảo quá lâu rồi, nếu không gặp được Tào Tiểu Ngư, anh cũng sẽ không nở nụ cười đúng không.” Hồng Kiệt tặc lưỡi, không nói tiếp nữa.

Hai người im lặng ngồi trong phòng khách, nửa tiếng sau, Thẩm Đông nghe thấy trong phòng tắm vang lên tiếng nước, hắn nhảy dựng lên chạy vào.

“Anh không ngủ à?” Hồng Kiệt đang dùng tay ôm cằm ngủ gà gật, Thẩm Đông đột nhiên nhảy dựng lên làm cậu ta giật mình.

“Thế nào,” Thẩm Đông vọt vào buồng tắm, nhìn thấy Tào Mộc đang dựa vào bồn tắm bần thần, hắn đi tới sờ lên khuôn mặt còn đang lấm tấm nước của Tào Mộc, “Khó chịu à?”

“Không,” Tào Mộc lắc đầu một cái, kéo cánh tay Thẩm Đông về phía mình, “Thẩm Đông, tôi không tìm chị nữa.”

“Ừ.” Thẩm Đông ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm, không hỏi Tào Mộc nguyên nhân.

“Tôi mơ thấy chị,” Tào Mộc nhìn hắn, nhíu mày, “Chị không về được, chị không phải cá hề nữa.”

“Vậy à.” Thẩm Đông nhẹ nhàng nói một câu, phải đấy, Dư Tiểu Giai đã không còn là một con cá hề có hoa văn màu cam xinh đẹp nữa, cô ấy đã biến thành một nàng tiên cá thực thụ.

“Chị ấy muốn ở bên người kia, không cùng tôi về nữa.” Tào Mộc rũ con ngươi xuống, nhìn vào nước trong bồn tắm, “Chị cũng không muốn tôi biến thành như chị.”

“Ừ, biết rồi.” Thẩm Đông ôm lấy cậu, xoa lên đầu cậu.

“Thẩm Đông.”

“Sao?”

“Hôn tôi một cái đi.”

Thẩm Đông lại gần chạm một cái lên miệng Tào Mộc.

“Keo kiệt,” Tào Mộc rất không vừa lòng, “Duỗi lưỡi ra thì mệt chết à.”

Thẩm Đông không thể làm gì khác hơn là một lần nữa hôn tới, Tào Mộc rất nhanh đã đón lấy, linh hoạt đưa lưỡi vào bên trong miệng hắn.

“Không phải bảo tôi duỗi lưỡi ra à?” Thẩm Đông lau miệng.

“Không phải là sợ anh mệt à!” Tào Mộc thỏa mãn đứng lên từ trong bồn tắm.

Thẩm Đông liếc mắt nhìn phía dưới cậu: “Cậu đúng là không sợ mệt.”

“Anh không à?” Tào Mộc cúi đầu nhìn mình, đột nhiên đưa tay ra nắm cách quần Thẩm Đông, “Giống nhau mà.”

“Mặc quần áo!” Thẩm Đông nhanh chóng đập bỏ tay cậu ra, quát lên một câu.

Cảm xúc của Tào Mộc bình phục không ít so với trước đó, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường, động tác lúc mặc quần áo vẫn lười biếng chậm chạp.

Sau khi mặc quần áo tử tế rồi, cậu quay đầu lại nhìn thấy Hồng Kiệt đang ngồi bên cạnh lắc lư trên ghế tựa nửa tiếng.

“Tớ là thuyền trưởng!” Hồng Kiệt nhìn thấy cậu quay đầu lại, lập tức nói, “Cậu đừng có hỏi, không nhớ ra được thì cứ không nhớ ra được đi.”

"À," Tào Mộc gật đầu, cũng không biết là nhớ ra được hay không nhớ ra được, "Cậu đi mua ít đồ ăn về đi, đói quá."

Hồng Kiệt rất vui mừng nhảy lên từ trên ghế: "Cậu vậy mà nhớ ra được tớ?"

"Cậu không phải cái người ngày nào cũng đi mua cơm à…." Tào Mộc nhìn cậu ta, "Ai nhỉ?"

"Thôi!" Hồng Kiệt hô to, nổi giận đùng đùng đi tới cửa, "Thẩm Đông, hai người sửa soạn rồi đi nhanh đi!"

"Cậu thì sao?" Thẩm Đông hỏi.

"Tôi cũng đi, biển cả nhớ tôi rồi!" Hồng Kiệt mở cửa ra, chạy ra ngoài, vừa hô vừa chạy trong hành lang, "Thuyền trưởng sắp quay về rồi!"

Thẩm Đông nhanh chóng đi qua đóng cửa lại.

"Khi nào chúng ta trở về?" Tào Mộc hỏi Thẩm Đông.

Nhận ra được tâm trạng Tào Mộc không tốt, chị gái không có chuyện gì, nhưng đã không còn là người chị cậu nhớ mong lâu như vậy nữa, mất mát này viết rõ trên mặt Tào Mộc.

Vào lúc này, Tào Mộc rất muốn, có lẽ chính là về lại biển cả cậu quen thuộc mà gần gũi.

Mà Thẩm Đông không trả lời ngay, nơi này đã gần nhà hắn lắm rồi, kể cả nhớ lại quá khứ quá đau khổ đi nữa, ý nghĩ muốn trở về nhìn thử một lần cũng chẳng thể nào bị đè nén đi được.

Một bên là Tào Mộc bất an muốn trở về, một bên là bản thân mãnh liệt muốn gặp được người thân.

Thẩm Đông cảm thấy đau đầu.

"Tào Mộc," Thẩm Đông do dự rất lâu, "Tôi đã từng nói với cậu chưa, nơi này rất gần nhà tôi ấy?"

"Ừ," Tào Mộc đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn hắn, "Anh nhớ bố mẹ à?"

Mấy chữ "bố mẹ" khiến lòng Thẩm Đông nhói lên một cái, không nói nên lời.

"Lúc anh chưa tỉnh tôi nghe thấy anh gọi mẹ," Cánh tay Tào Mộc đáp lên vai hắn, ôm hắn vào trong lồng ngực mình, còn học theo hắn xoa xoa tóc hắn, "Vậy thì đến nhà anh đi."

“Tôi gọi mẹ à?” Thẩm Đông rất bất ngờ.

“Gọi.” Tào Mộc gật đầu, tiếp tục vò tóc hắn.

“Đừng vò nữa, cậu nặn bột đấy à.” Thẩm Đông gỡ tay cậu ra, cảm thấy mình bị Tào Mộc ôm vào lòng an ủi có gì đó không quen.

“Bình thường lúc anh vò đầu tôi, tôi thấy thoải mái lắm mà,” Tào Mộc xoa xoa đầu mình, “Không thoải mái à?”

“Không giống nhau, cậu là trẻ con.”

“Tôi không phải trẻ con, chị tôi nói….tôi lớn rồi.” Tào Mộc nhắc tới chị một cái, tâm trạng lại hơi hạ xuống.

“Đúng, cậu không phải trẻ con,” Thẩm Đông nhanh chóng an ủi, dựa lên người Tào Mộc, chôn mặt vào trong hõm vai cậu dụi dụi, rồi trôi chảy nói một câu, “Hôn một cái thôi đã cứng làm sao là trẻ…”

Còn chưa nói xong hắn đã suýt nữa cắn phải lưỡi, nói cái gì đâu!

“Cứng?” Tào Mộc sửng sốt, qua một lúc có lẽ mới kịp phản ứng, cười ha ha một mình nửa ngày.

Lúc Hồng Kiệt mang ba hộp cơm trở về, tâm tình Tào Mộc rõ ràng đã chuyển biến tốt lên, tuy từ phản ứng vẫn có thể nhìn ra được, cậu vẫn chưa nhớ ra được thuyền trưởng, nhưng vẫn bày tỏ lòng biết ơn đối với người thanh niên không quen biết đã mang hộp cơm về.

“Cảm ơn, cậu cũng muốn ăn à?” Tào Mộc lấy ra một phần, để trước mặt Thẩm Đông, rồi đếm hộp còn lại.

“Đương nhiên là tớ muốn ăn rồi! Cậu không nhận ra tớ còn bắt tớ đi mua đồ ăn thì thôi, mua về còn định không cho tớ ăn nữa?” Hồng Kiệt cầm đôi đũa, mặt cũng nhíu lại.

“Vậy cậu ăn đi.” Tào Mộc cầm một phần đưa cho cậu ta.

“Đây là tiền tớ mua về! Tớ đương nhiên ăn!” Hồng Kiệt nhận lấy hộp cơm, ngồi xuống ghế sofa xem tivi, “Tôi còn tưởng là đâm cho một kim còn có thể làm trí nhớ cậu ấy thay đổi rồi đây.”

“Đâm kim?” Thẩm Đông đang chuẩn bị gắp thức ăn, nghe thấy câu này đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng hơi cao lên, “Cậu đâm kim gì lên người Tào Mộc? Cậu đã làm gì vậy?”

“Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm…” Hồng Kiệt cúi đầu gắp cơm vào miệng.

“Nói!” Thẩm Đông đập mạnh đũa lên bàn.

Tiếng quát này có hơi vang đội quá, khiến Tào Mộc đang ăn cơm sặc một cái, hộp cơm của Hồng Kiệt suýt nữa rơi xuống đất, thật ra chính Thẩm Đông cũng bị tiếng quát của mình làm sợ giật mình nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Anh phản ứng căng như thế làm gì,” Hồng Kiệt thả hộp cơm xuống, “Biết Dư Tiểu Giai làm thế nào mà biến thành nàng tiên cá ma âm không?”

“Nàng tiên cá ma âm?” Thẩm Đông ngẩn người ra, đây là cách gọi kiểu gì vậy, “Không biết.”

“Tôi cũng không biết,” Hồng Kiệt nói xong, nhìn sắc mặt Thẩm Đông không hề tốt đẹp gì, liền thở dài, “Tôi không biết thật, tôi chỉ biết phải phá hoại chỗ nào để Tào Tiểu Ngư không biến thành như vậy thôi.”

“Phá hoại?” Giọng Thẩm Đông cũng lạc đi, ném đũa nhào tới bên cạnh người Tào Mộc, xốc áo cậu lên tìm cả người, “Phá cái gì!”

“Anh bảo một kẻ mù chữ phải giải thích chuyện này cho mù chữ khác kiểu gì được!” Hồng Kiệt cũng cuống lên, đứng dậy khua tay múa chân, “Giống như là, một cái ống nước, đầu kia nối với rất nhiều ống nước, đi vào rất nhiều nhà, Lương Phong sẽ thả vào cái ống nước chính này một chút tương ớt, vậy thì nước của mấy nhà kia sẽ đều cay, nghe có hiểu không?”

“Hiểu, đúng là cách trao đổi giữa mù chữ với mù chữ,” Thẩm Đông cau mày nhìn theo cậu ta, “Rồi sau đó thì sao?”

“Tôi nói đâm một cái kim, chính là đánh động ở cái ống nước kia trước lúc Lương Phong ra tay với cái ống nước kia, để nước tránh một đoạn đó đi,” Hồng Kiệt khoa tay đến mức mồ hôi đổ ra, “Hiểu không?”

“Cũng gần hiểu,” Thẩm Đông không quá để ý Lương Phong làm thế nào, “Tôi chỉ muốn biết cậu làm như vậy, có tổn thương gì tới Tào Mộc không!”

“Giờ nhìn lại, là không tổn thương gì cả,” Hồng Kiệt thở phào nhẹ nhõm, ngồi trở về ghế sofa, “Thẩm Đông, tính tình anh quá thối.”

“Giờ nhìn lại?” Thẩm Đông đi tới trước mặt cậu ta, “Nói cách khác thì trước đó cậu cũng không chắc đúng không.”

“Đúng, cho nên không dám tùy tiện dùng, thực sự không còn cách nào nữa mới dùng,” Hồng Kiệt theo bản năng giơ tay lên che đầu mình, người còn co lại phía sau, chắc là sợ Thẩm Đông bực lên sẽ đánh cậu ta.

Nhưng Thẩm Đông chỉ thở dài, trở lại bàn tiếp tục ăn cơm.

Tiếng hát của Dư Tiểu Giai khiến bọn họ đều thiếp đi, giờ hắn thậm chí còn chẳng rõ mình đến cùng đã ngủ đi bao lâu, lại làm thế nào trở về đây từ căn phòng kia, nói chung dẫn vặt thế nào cũng đều không biết, nếu như Lương Phong muốn làm gì đó với Tào Mộc, quả thực quá dễ dàng.

Dưới tình huống này, Hồng Kiệt mạo hiểm, tính tình hắn có tệ hơn nữa cũng không thể động tay động chân được.

"Lương Phong sao lại phải làm như vậy? Vì tiền sao?" Thẩm Đông không nghĩ ra được.

"Chuyện này nói ra thì thực sự quá dài," Hồng Kiệt vừa ăn vừa nói, "Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ quan tâm biển cả với thuyền của tôi thôi."

Thẩm Đông không nói gì, gắp thịt từ trong thức ăn của mình sang hộp cơm của Tào Mộc.

"Cái này ăn được không?" Tào Mộc bóp hộp cơm.

"…Sao cậu lại thấy cái này ăn được?" Thẩm Đông hơi cạn nhời.

"Cái này hơi giống bỏng ngày hôm đó mà," Tào Mộc bẻ một miếng nhỏ từ nắp hộp cơm xuống, cầm trong tay ngắm nghía, cuối cùng bỏ vào miệng liếm, "Không có vị gì cả."

"Cái này không ăn được." Thẩm Đông thở dài.

"Giống bỏng à?" Hồng Kiệt cũng bẻ một miếng vào miệng nhai sau đó nhăn mặt phun ra, "Tần Vũ có một người anh trai, tên là Tần Nhất, Tần Nhất là một thiên tài."

"A?" Thẩm Đông chưa phản ứng lại được.

"Em trai thiên tài thì dễ mắc bệnh thiên tài," Hồng Kiệt chỉ lên đầu mình, "Chỗ này của Tần Vũ bị bệnh, nghiêm trọng lắm, giống như người phóng xạ ấy, lúc đau đầu sẽ ảnh hưởng tới người khác, đã vậy cũng không sống được lâu nữa đâu."

"Người phóng xạ?"

"Tôi đặt bừa vậy thôi, cụ thể thì tôi cũng không biết, dù sao thì Dư Tiểu Giai ma âm cũng có thể khiến anh ta thoải mái hơn chút, cho nên Tần Nhất đưa Dư Tiểu Giai về… để chữa bệnh cho Tần Vũ, cùng làm gì đó với Lương Phong, cái khác thì tôi cũng không biết."

Thẩm Đông gắp một miếng thức ăn, nửa ngày cũng chẳng thể bỏ vào miệng được, lời Hồng Kiệt nói khiến hắn chưa lấy lại được tinh thần.

“Anh ta lừa chị tớ?” Tào Mộc nhìn Hồng Kiệt, trên mặt đầy khiếp sợ.

“Ai biết được,” Hồng Kiệt phất tay một cái, tiếp tục ăn cơm, nhét vào miệng thức ăn xong lại nói không rõ một câu, “Tần Nhất vốn đã định đưa Dư Tiểu Giai đi rồi, thế nhưng chuyện này từ lúc đầu đã chẳng phải do anh ta định đoạt.”

“Nhưng tại sao…chị tớ lại đồng ý…” Tào Mộc vẫn rất kinh sợ.

“Tớ hỏi cậu,” Hồng Kiệt ăn rất vui vẻ, một hộp cơm bị cậu ta gắp mấy lần đã chẳng còn bao nhiêu, cậu ta ăn sạch không để sót một chút thức ăn nào rồi mới nhìn Tào Mộc, “Nếu Thẩm Đông muốn biến cậu thành nàng tiên cá, cậu có chịu không?”

“Cậu im đi!” Thẩm Đông ném đũa đi.

“…Chịu.” Tào Mộc nhìn Thẩm Đông.

“Tôi không muốn!” Thẩm Đông nghiến răng.

“Ăn no rồi,” Hồng Kiệt nhét hộp cơm lại trong túi nilon, “Chiều tôi đi, đặt trước vé rồi.”

“Đi đâu?”

“Biển cả đang kêu gọi tôi, thuyền viên đang trông mong tôi,” Hồng Kiệt nắm chặt tay đấm lên ngực mình, “Người thuộc về biển cả như tôi…”

“Tớ và Thẩm Đông đến nhà anh ấy.” Tào Mộc ngắt lời cậu ta.

Hôm trước có đọc một bài bình trên jj về Cá Hề, bảo là nếu Tào Tiểu Ngư với thuyền trưởng mà là CP, thì Tào Tiểu Ngư thật sự rất tra ( )

26. Chương 26: Cục Cưng Của Tôi Ơi

Lúc ngồi trên tàu, Thẩm Đông vẫn chưa lấy lại được sức, mọi thứ trải qua trong khoảng thời gian này cứ như một giấc mộng rối tung, những chuyện hắn cảm thấy không có khả năng lại cứ lần lượt xảy ra, ký ức hắn nghĩ rằng không tồn tại lại từng chút một hiện ra, hắn đã sắp không phân biệt được giờ vẫn đang nằm mơ hay đã tỉnh.

Lần này, mua vé tàu không được tốt lắm, mặc dù có một chỗ ngay cạnh cửa sổ cho Tào Mộc thưởng thức phong cảnh, nhưng lại là ghế ba người, bên cạnh Thẩm Đông còn có một bác gái lên tàu đã được nửa tiếng rồi mà vẫn đầm đìa mồ hôi.

"Nóng quá đi!" Bác gái liên tục phe phẩy quạt, một người ngồi chiếm mất nửa ghế.

Thẩm Đông cười, không trả lời, hắn bị bác gái chèn cho không chịu nổi, chỉ có thể luôn dựa về phía Tào Mộc, sớm biết là chỗ như vậy, hắn đã tìm nhân viên trên tàu yêu cầu tính nửa vé.

Tào Mộc bị Thẩm Đông chen, lại chẳng có cảm xúc gì, còn điều chỉnh lại tư thế, mặt mày hưởng thụ.

"Bao lâu nữa mới đến?" Tào Mộc cầm tay Thẩm Đông qua nắm lấy từng ngón tay hắn.

"Ba tiếng," Thẩm Đông vốn định rút tay ra, mà giờ một ghế ba người này bọn họ ngồi dính như bánh nhân đậu, tay hắn rút ra rồi đặt lên đùi Tào Mộc vẫn thoải mái nhất, cho nên phân vân rất lâu hắn vẫn không nhúc nhích, "Nhanh lắm."

"Sao không ngồi máy bay?" Tào Mộc nhỏ giọng hỏi, "Thuyền trưởng bảo đi máy bay nhanh lắm."

Mỗi lần Tào Mộc có thể tự giác tự nguyện nhớ tới Hồng Kiệt, Hồng Kiệt mãi mãi cũng đều không có mặt, Thẩm Đông lặng lẽ bày tỏ thông cảm với cậu ta trong lòng.

"Cậu không có thẻ căn cước," Thẩm Đông cũng nhỏ giọng trả lời, "Không có thẻ căn cước thì không mua được vé máy bay, hai chúng ta ngay cả tàu cao tốc cũng không đi được…"

"Thẻ căn cước?"" Tào Mộc không hiểu lắm, "Là cái gì?"

Thẩm Đông rất vất vả mà dán vào eo bác gái thò tay vào túi quần chuẩn bị lấy thẻ căn cước ra, bác gái đột nhiên nhanh chóng xếp quạt lại, đập quạt bẹp một cái lên tay hắn, cảnh giác nhìn chằm chằm hắn: "Tay cậu định làm gì!"

Giọng nói uy nghiêm này khiến người ngồi đối diện lẫn bên cạnh đều đồng loạt nhìn lại, Thẩm Đông lập tức cảm thấy mình đã bị mọi người coi là biến thái đói bụng ăn quàng nhân lúc tàu đông người sờ mó eo bác gái còn bị phát hiện, hắn nhẫn nhịn cơn giận, rút thẻ căn cước ra: "Tay tôi định lấy thẻ căn cước."

Ghế đối diện rất nhanh đã quay đi, có một người còn không nhịn được cười, bác gái hơi lúng túng: "A, chật quá, chen vào cậu rồi à!"

"Không sao," Thẩm Đông lại nhích về phía Tào Mộc, hắn vô cùng muốn nói rằng đúng đó, bác sắp chèn cho tôi phòi cả nhân bánh ra rồi, tôi mà là bánh trôi, bị chèn như thế nấu xong sẽ thành một nồi chè vừng.

Tào Mộc cầm thẻ căn cước nhìn một lúc lâu, chỉ vào bức ảnh phía trên, nhìn Thẩm Đông: "Đây là ai thế?"

"Tôi đó." Thẩm Đông lại gần nhìn, hơi buồn cười, hình tượng một tội phạm tươi rói đang bị cải tạo…

"Là anh? Đây là anh?" Hai mắt Tào Mộc trợn tròn.

"Ừ, chắc là lúc tôi mười bảy mười tám tuổi gì đó," Thẩm Đông cười gật đầu, "Không nhận ra à?"

"Không nhận ra," Tào Mộc do dự một lúc liền hạ giọng xuống rất thấp, "Xấu…thật."

"Cậu nhìn của thuyền trưởng chưa?" Thẩm Đông vẫn luôn cười.

"Chưa, cậu ấy cũng có à?"

"Ừ, bức ảnh kia của thuyền trưởng như để hút fan ấy, khỉ còn đẹp hơn cậu ta."

"….Cậu ấy có giống khỉ đâu," Tào Mộc cau mày suy nghĩ, "Cậu ấy giống khỉ? Khỉ trông thế nào?"

"Khỉ trông như cậu ta, bức ảnh này của ai cũng bị chụp thành tình cảnh này cả, cậu thấy tôi xấu à?" Thẩm Đông quay mặt về phía cậu.

"Không xấu, đẹp lắm." Tào Mộc nhoẻn miệng cười, không hề có dấu hiệu gì mà đột nhiên lại gần hôn lên chóp mũi hắn một cái.

"…Đệt!" Cả người Thẩm Đông cứng đờ, mặt cũng tái đi, còn ngại ngùng nhìn xung quanh xem có ai để ý tới bọn họ không, "Cậu làm gì thế!"

"Lúc nhiều người không được hôn, đúng không?" Tào Mộc có lẽ là nhớ lại giáo dục của Thẩm Đông với cậu rằng lúc ở nơi công cộng không được quá tùy ý.

"Ừ." Thẩm Đông đáp một tiếng.

Thật ra hắn định nói cho Tào Mộc biết, hai người con trai có cử chỉ thân mật ở nơi công cộng sẽ khác một nam một nữ như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, Tào Mộc căn bản chưa từng tiếp xúc với con gái, nếu như cậu ấy gặp được một cô gái trước, e rằng cũng sẽ thích một cô gái… Trong chuyện này, Thẩm Đông vẫn luôn có cảm giác như thể dụ dỗ thiếu niên ngu ngốc, hắn không dám để Tào Mộc biết được, ở trong mắt rất nhiều người, hai người con trai yêu nhau là hành vi rất không bình thường.

Hắn sợ Tào Mộc sẽ không thoải mái, sẽ xa lánh hắn, hoặc là sẽ trách hắn.

Chú ý của Tào Mộc rất nhanh đã trở về trên thẻ căn cước, rất chật vật nhìn một loạt chữ mặt trên, chỉ đọc được "Thẩm Đông", "nam", chữ khác đều không đọc ra được.

"Thuyền trưởng cũng có, anh cũng có," Tào Mộc cau mày, "Người khác đều có à?"

"Ừ, đều có, thẻ căn cước mà, ai cũng…" Thẩm Đông nói tới đây liền dừng lại.

"Tôi không có," Tào Mộc rất buồn bã, nhìn hắn, "Sao tôi lại không có? Tôi cũng muốn có, có là có thể đi máy bay, tôi muốn nhìn xem trên trời thế nào."

Thẩm Đông không nói gì, Tào Mộc muốn có thẻ căn cước, căn bản là chuyện không thể, hắn hơi hối hận vì đã nhắc tới thẻ căn cước, lúc Tào Mộc hỏi tại sao lại không đi máy bay, nói cho cậu biết đó là thứ người thần kinh như thuyền trưởng mới đi được không phải là tốt rồi sao!

"Bởi vì tôi không phải người à?" Tào Mộc trả thẻ căn cước lại cho hắn, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Chị tôi bảo, cho dù chúng tôi có giống con người như thế nào đi nữa, cũng sẽ không phải một con người thực thụ."

Tào Mộc nói ra lời nói buồn bã như vậy, khiến Thẩm Đông rất không quen, trong lòng nhói lên từng cơn đau buồn, hắn không buồn để ý người khác có nhìn hắn hay không, nắm chặt lấy tay Tào Mộc: "Có phải là người hay không, đều không sao cả, tôi còn muốn làm cá đây này, vấn đề không phải cậu là người hay cá, mà là ý nghĩa sống của cậu."

Thật… dở người! Nói xong câu này chính răng Thẩm Đông cũng ê.

Có điều, đối với Tào Mộc mà nói, có lẽ đã có chút tác dụng, tâm tư Tào Mộc rất đơn giản, tùy tiện kéo về phía kia một chút, tâm trạng cậu sẽ đi theo.

Vẻ mặt phiền muộn trên mặt cậu lập tức biến mất, quay mặt sang vui vẻ nhìn Thẩm Đông: "Ý nghĩa sống là cái chì?"

Thẩm Đông suýt nữa bật ra câu tôi cũng biết đếch gì đâu, mà hắn cắn răng nhịn kịp, nhưng một vấn đề suy nghĩ cao siêu như vậy thật sự không phải thứ hắn có thể giải đáp được.

"Là….khiến cho mình và người mình để ý đều được vui vẻ, cố gắng để đời này không còn gì phải nuối tiếc nữa… Lúc chết sẽ không cảm thấy haizz chết rồi mà toàn làm gì không…"

"Hiểu rồi." Tào Mộc nói.

"Hiểu thật à?" Thẩm Đông ngơ ngác, chính tôi còn chưa hiểu đây này.

“Hiểu thật mà,” Tào Mộc nghiêm túc gật đầu, “Anh trở về nhà chính là ý nghĩa, tôi cùng anh về nhà cũng là ý nghĩa, chị tôi cho dù thế nào đi nữa cũng muốn ở bên Tần Nhất cũng là ý nghĩa… như vậy.”

Nếu như cả đời này cứ ngây ngẩn trên đảo, không gặp được Tào Mộc, không gặp được thuyền trưởng, quá khứ bị lãng quên vẫn bị chôn giấu trong một xó xỉnh xa xăm trong kí ức, mốc lên lông trắng…

Vậy thì ý nghĩa sống của mình là gì?

Lúc đi ra khỏi ga tàu, nhìn thấy cảnh vật vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ, Thẩm Đông lại một lần nữa khác người trầm tư đi mấy phút.

“Đi thôi.” Tào Mộc đẩy hắn một cái.

“Ừ, Tào Mộc này, tôi dạy cho cậu một từ cực kỳ cao siêu,” Thẩm Đông hít vào một hơi, nghe giọng nói địa phương quen thuộc bên cạnh, ngửi không khí khô hanh mang theo bụi bặm, “Cận hương tình khiếp.”

“Cận hương tình khiếp,” Tào Mộc rất nghiêm túc đọc theo một lần, “Có nghĩa là gì?”

“Chính là cận hương tình khiếp, lâu quá không trở về, đột nhiên lại hơi sợ,” Thẩm Đông cười.

“Có tôi đây rồi, sợ gì.” Tào Mộc khoát tay lên vai hắn, ôm hắn vào.

“Không nói ngược đấy chứ?” Thẩm Đông nhìn cậu.

“Không, trước đây cảm thấy có anh bên cạnh tốt cực kỳ, tôi chẳng cần nghĩ, chẳng cần để ý gì cả, cứ theo anh là được, cái gì không hiểu thì cứ hỏi anh là xong, mà giờ không giống thế nữa,” Tào Mộc đột nhiên nở nụ cười, hô to về phía thành phố lớn, “Ý nghĩa!”

“Ôi, đi đi thôi,” Thẩm Đông sợ hết hồn, đẩy Tào Mộc đi, “Cậu đừng có học theo thuyền trưởng được không? Bệnh thần kinh còn lây được cơ à?”

“Thuyền trưởng là ai?” Tào Mộc tươi cười hớn hở đi về phía trước.

“Không biết.”

Bảy năm, một người sẽ biến thành thế nào đã khó nói, một thành phố sẽ biến thành ra sao dường như lại càng khó nói hơn.

Thẩm Đông dựa theo trí nhớ của mình, tìm được nơi đã từng là nhà hắn, một khu dân cư nào đó trong khu

nội thành cũ.

Nhưng tuy hắn có thể nhớ lại được không ít chuyện trong quá khứ, lại vẫn hơi hỗn loạn như cũ, nhất là khi mọi thứ trước mắt cũng đã không còn giống với thời điểm trong trí nhớ của hắn nữa.

"Nhiều tòa nhà thật đấy, là nhà nào thế?" Tào Mộc lấy tay che nắng nhìn đông ngó tây.

"Không nhớ nữa, không biết là tôi nhớ nhầm hay đã bị sửa lại rồi," Thẩm Đông nhìn Tào Mộc, hơi lo lắng tình trạng của cậu, "Nếu không thì chúng ta tìm một nơi nào đó ở lại rồi…"

"Tôi không sao, giờ chưa khó chịu," Tào Mộc lắc đầu một cái, "Đã tới đây rồi thì cứ đi tìm đi đã."

"Vậy…" Thẩm Đông suy nghĩ, "Tìm ủy ban khu hỏi xem."

Quyết định tìm đến ủy ban khu này là Thẩm Đông đã mất rất nhiều công sức mới hạ xuống được, trong trí nhớ hỗn loạn của hắn cất giấu một nỗi bất an sâu sắc, khiến hắn không quá chắc chắn mình có thể đối mặt được với bảy năm trống rỗng hay không.

Đứng bên ngoài phòng làm việc của ủy ban khu nhà, Thẩm Đông vốn định bình tĩnh lại rồi mới đi vào, hoặc là…. kể cả không có ý nghĩ gì đi nữa, nhưng vẫn không hiểu sao muốn kéo dài thời gian.

Nhưng Tào Mộc lại không biết tâm tư của hắn, cứ thế đẩy cửa vào phòng làm việc: "Xin chào."

Thẩm Đông đành phải vào theo, bên trong phòng làm việc có một cô gái đang ngồi, nhìn thấy bọn họ đi vào liền đứng lên: "Chào các anh, có việc gì sao?"

"Chúng tôi muốn tìm người." Tào Mộc nói.

"Tìm người? Không biết địa chỉ à?" Cô gái trẻ rót nước cho hai người, "Ngồi xuống nói đi."

Lòng nhiệt tình và nụ cười của cô gái khiến Thẩm Đông cảm thấy thân thiết, khiếp sợ không nói rõ được trong lòng hơi dịu đi, hắn ngồi xuống ghế: "Trước đây tôi sống ở khu này, thế nhưng đã bảy năm rồi không về…"

"A, lâu vậy à? Vậy thì thay đổi nhiều lắm, tôi mới tới chỗ này có hai năm thôi, trước lúc tôi đến đã phá dỡ xây lại nhiều tòa nhà rồi, anh muốn tìm người thân à?"

"Chắc là vậy, tôi…" Thẩm Đông không có lòng tin lắm vào trí nhớ của mình, hắn cắn răng, "Ở đây trước kia hẳn đã từng có vụ cháy, cô biết không?"

"Vụ cháy? Bảy năm trước à?" Cô gái ngơ ngác, "Anh chờ một lát, tôi tìm người hỏi hộ anh."

Cô gái đi ra khỏi văn phòng, gọi một tiếng với văn phòng bên cạnh: "Dì Vương dì ở đâu, đến đây cháu hỏi thăm chuyện này."

Một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi vừa nói chuyện với cô gái vừa đi vào văn phòng: "Vụ cháy? Dì nhớ, sao có thể không nhớ…"

Thẩm Đông nghe nói như vậy, liền đứng lên từ trên ghế, tim đập như thể lái máy kéo lăn từ trên núi xuống.

Xoay người lại còn chưa kịp nói, người phụ nữ kia đột nhiên hô một tiếng, lao tới tóm được cánh tay hắn, giọng cũng run lên: "Tiểu Đông? Cháu là Tiểu Đông đúng không? Thẩm Đông?"

Thẩm Đông sững sờ, người phụ nữ đang tóm cánh tay hắn đến đau này, hắn không quen, hắn chỉ gật đầu: "Cháu là Thẩm Đông."

"Trời ơi!" Người phụ nữ lại hô to, "Trời ơi! Cháu về rồi à? Dì là dì Vương cháu còn nhớ không?"

Thẩm Đông cảm thấy mình bị dì Vương hỏi đến mức hơi chóng mặt, từng đoạn ngắn ký ức xoay vòng trong đầu như điên, vô số mặt người và giọng nói đang xoay quanh hắn: "Cháu…"

"Cháu đi rồi cũng không liên hệ với cô cháu, cháu đi đâu vậy, cháu làm bà ấy lo chết mất mà," Dì Vương vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, "Cháu chờ dì gọi điện thoại cho cô, trời ạ! Thẩm Đông cháu về rồi."

Cô? Thẩm Đông hình như không có ký ức gì liên quan tới cô cả.

Thế nhưng…

Tiểu Đông à, lúc con chạy ra có thấy bố mẹ con đâu không?

Giọng nói lẫn theo tiếng nức nở trong mơ xẹt qua tai hắn, lòng hắn nhói lên một cái đau đớn.

Dì Vương vừa gọi vừa gào mà nói xong điện thoại, kéo tay Thẩm Đông liền lao ra ngoài: "Nhà cô cháu ở đây, dì dẫn cháu đến."

"Cảm ơn dì Vương," Thẩm Đông theo bản năng chạy theo dì Vương, giọng nói chính mình nghe vào cũng thấy chột dạ.

"Cảm ơn dì Vương." Tào Mộc theo sau cũng nói một câu.

Thẩm Đông quay đầu lại nhìn Tào Mộc, hắn lại bắt đầu có cảm giác không chân thật, chỉ có lúc nhìn thấy Tào Mộc mới chắc chắn mình vẫn còn đang trong hiện thực.

"Anh còn có cả cô à." Tào Mộc rất vui vẻ cười với hắn, còn vung vẩy túi cầm trong tay.

Dì Vương kéo hắn chạy chậm một mạch rẽ qua vài tòa nhà, phía trước, một người phụ nữ lao ra.

"Thẩm Đông!" Người phụ nữ kia đầu tiên là sững sờ, nhìn bọn họ chằm chằm mấy giây rồi mới gọi to lên, sau đó lao tới như điên, nhào tới trước mặt Thẩm Đông rồi liền ôm chặt lấy không buông, "Là con thật à Tiểu Đông, con đi đâu vậy, sao lại không liên hệ với cô…"

"…Cô," Giọng Thẩm Đông đã khàn đi, ngay nháy mắt nhìn thấy cô, từng mảnh ghép ký ức hỗn loạn trong mơ đều đã trở nên rõ ràng, như thể một con dao đâm chính xác không hề sai lệch vào lòng hắn.

"Cục cưng của tôi ơi…" Cô nghe thấy tiếng gọi này của hắn, nước mắt liền trào ra, khóc òa lên, tay vẫn luôn xoa lên mặt hắn, "Con thực sự là…"

Trong lòng Thẩm Đông chất chứa đủ loại cảm xúc dời sông lấp bể, nước mắt cũng lăn xuống, hắn không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm lấy cô, lặp đi lặp lại: "Con xin lỗi, xin lỗi…"

Tào Mộc ôm túi đứng một bên, hơi không biết làm sao, từ ngày cậu nhìn thấy Thẩm Đông, Thẩm Đông vẫn luôn là một người trầm mặc tâm trạng không hề có gợn sóng gì, tuy sau đó cậu biết tính khí Thẩm Đông chẳng hề tốt, lại còn thích đánh người, nhưng trạng thái Thẩm Đông mất khống chế như bây giờ vẫn khiến cậu luống cuống tay chân.

Thẩm Đông đang khóc, còn khóc rất đau lòng, khóc còn đau lòng hơn mình hôm qua nữa, đã vậy còn không ngừng lại được, cùng cô ôm nhau khóc, khó mà ngừng được.

Tào Mộc nhìn qua dì Vương cũng đã khóc theo, chỉ có cậu không khóc.

Cậu không khóc nổi, cậu cảm thấy cảm xúc của Thẩm Đông rất kỳ quái, như là rất buồn lòng, nhưng lại như thể rất vui vẻ, buồn bã phải khóc, vui vẻ phải cười, hiện giờ mọi người đều khóc, cậu cũng không dám cười…

"Thẩm Đông," Tào Mộc đợi một lúc, đưa tay ra kéo áo Thẩm Đông, "Đừng khóc nữa."

Thẩm Đông quay đầu lại, cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay vẫn ôm lấy cô, nhìn cậu nửa buổi, đột nhiên kéo vai cậu lại, giọng nói mang theo giọng mũi: "Tào Mộc…"

"Làm sao thế?" Tào Mộc liền hoảng lên, ôm chặt lấy Thẩm Đông, "Làm sao vậy?"

“Đây là cô tôi,” Thẩm Đông khóc hơi dữ dội, giờ vẫn chưa ngừng được, “Chào…chào, chào cô đi.”

“Sao anh lại nói lắp nữa rồi?” Tào Mộc ngỡ ngàng.

Thẩm Đông đẩy cậu ra, đập một cái lên cánh tay cậu: “Mau chào đi.”

“Chào cô, cháu là Tào Mộc.” Tào Mộc xoa cánh tay.

“Rồi rồi, được rồi,” Cô vừa gạt nước mắt vừa cười, “Lại đây, về nhà với cô, cô nấu đồ ăn ngon cho hai đứa.”

Nhà cô chỉ có một mình cô, chú đang đi công tác, ngày mai mới về, chị họ đã lấy chồng ở nơi khác, cũng phải ngày mai mới về được.

Cô gọi điện cho chị họ và chú, chú còn bình thường, chỉ lặp đi lặp lại sẽ về ngay lập tức, bảo hắn đừng đi đâu hết, chỉ ở trong nhà là được, chị họ không hổ là con gái cô, khóc trong điện thoại gần mười phút cũng chưa nói ra được một câu hoàn chỉnh…

Cô sắp xếp cho Thẩm Đông và Tào Mộc ngủ ở căn phòng trước kia chị họ ở, sau đó vừa khóc vừa đi nấu ăn.

Thẩm Đông sững sờ ngồi trên mép giường gần hai mươi phút mới lấy lại được tinh thần, thở dài một hơi thật dài.

“Thẩm Đông,” Tào Mộc đứng trước mặt hắn, đưa tay ra sờ đầu hắn, “Anh khóc xong rồi à?”

“Ừ.” Thẩm Đông cười, ôm lấy thắt lưng Tào Mộc, chôn mặt lên bụng cậu.

“Cô anh vẫn đang khóc,” Tào Mộc lắng nghe, trong phòng bếp vọng ra tiếng chặt sườn lẫn tiếng khóc của cô.

“Cô vẫn luôn như vậy,” Thẩm Đông nói bằng giọng buồn bã, “Có khi lúc ăn cơm cũng vừa khóc vừa ăn ấy chứ.”

“Thẩm Đông,” Tào Mộc do dự, nắm lấy tóc Thẩm Đông, “Không phải bảo đi tìm bố mẹ anh à?”

Thẩm Đông không nói gì, qua rất lâu mới khẽ thở dài: “Bọn họ đã không còn nữa, mất rồi.”

Tào Mộc rất sững sờ, qua nửa buổi cũng không nói nên lời.

“Không sao cả,” Thẩm Đông vẫn dùng mặt dán lên bụng cậu, tay vỗ lên lưng cậu, “Trôi qua lâu rồi, qua hết rồi.”

Tào Mộc hơi nóng ruột, vẫn luôn là Thẩm Đông an ủi cậu, giờ cậu muốn an ủi Thẩm Đông lại không biết phải làm thế nào, im lặng một lúc lâu, cậu mới nói ra một câu: “Đừng đau buồn, sau này để tôi làm bố anh đi.”

Thẩm Đông đẩy cậu ra, không nhịn được cười: “Nghĩ hay nhỉ.”

27. Chương 27: Cá Kho Chua Ngọt

Cơm tối tổng cộng chỉ có ba người ăn, mà cô đã ở trong phòng bếp vừa bận rộn vừa khóc hơn một tiếng, làm một đống thức ăn bày lên bàn.

“Tiểu Đông à,” Cô vừa gạt nước mắt vừa chỉ thức ăn trên bàn, “Xem, đều là đồ con thích ăn, bao năm như thế ở bên ngoài một mình, cũng không ai nấu cho con…”

“Con…thích ăn thịt thật đấy…” Thẩm Đông rất xúc động nhìn một bàn đầy ắp thịt, ngay một chút màu xanh cũng không thấy, hắn hơi giật mình, mình trước đây thích ăn thịt vậy cơ à? Ở trên đảo thời gian dài, giờ hắn thích nhất là thức ăn từ lá xanh, có lúc nhìn lá cây trên đảo còn muốn giật xuống cắn hai miếng.

“Có thể không chắc, ăn xả láng,” Cô gắp cho hắn một miếng sườn to, lại vừa lau nước mắt vừa gắp hai miếng cho Tào Mộc, “Con là Tào Mộc đúng không, ngại thật, hôm nay cô xúc động quá.”

“Cảm ơn cô,” Tào Mộc cười rất lễ phép, cúi đầu bắt đầu gặm sườn, cậu không thích ăn rau xanh như Thẩm Đông, cậu thấy sườn ăn rất ngon.

Thẩm Đông giật vài tờ khăn giấy đưa cho cô, mà cô cầm giấy rồi lại càng khóc dữ dội hơn, Thẩm Đông đành phải đặt cả hộp giấy ăn cạnh tay cô.

“Tiểu Đông à, con nói đi, mấy năm nay con chạy đi đâu?” Cô vừa gạt nước mắt vừa hỏi, “Sườn ăn ngon không? Nếm thử thịt kho tàu đi, con thích ăn nhất mà, Tào Mộc à con cũng ăn đi.”

“Không cần bắt chuyện với cậu ấy đâu,” Thẩm Đông nhìn qua Tào Mộc, trạng thái Tào Mộc trông vẫn ổn, không thấy uể oải gì, ăn cũng rất vui vẻ, “Cô, cô béo lên à.”

“Đây là gầy rồi đấy, ngày nào cô cũng đi khiêu vũ gầy đi không ít,” Cô vừa tiếp tục lau nước mắt vừa cười, “Mau nói với cô, mấy năm nay con đều ở đâu?”

“Trên một hòn đảo phía nam.” Thẩm Đông trả lời rất đơn giản.

“Trên đảo?” Cô sửng sốt, đau lòng đưa tay ra sờ lên mặt hắn, “Ở trên đảo làm gì, con xem đi, vốn đã chẳng trắng, giờ lại càng đen.”

“Trên đảo có một ngọn hải đăng, trông coi hải đăng,” Thẩm Đông cười, vỗ lên tay cô, “Hoàn cảnh được lắm, không khổ.”

“Vậy mà không khổ được à!” Nước mắt cô liền lăn xuống, “Từ nhỏ đã chẳng phải chịu khổ gì, con không biết sau khi con chạy mất rồi, cả nhà lo đến thế nào đâu, tìm thế nào cũng không tìm được, con nói xem lúc đó…. Lúc đó mới vừa xảy ra chuyện, con lại chẳng chịu nói năng gì, ra ngoài rồi nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ!”

“Con xin lỗi,” Thẩm Đông đặt đũa xuống đi qua ôm lấy cô, “Là con không hiểu chuyện.”

“Đừng nói đừng nói nữa,” Cô ôm lấy hắn, “Về rồi là tốt rồi, không sao là tốt rồi, còn có thể nói được rồi.”

“Anh ấy không nói được à?” Tào Mộc hơi kinh ngạc hỏi cô, “Anh ấy là nói lắp thôi mà, giờ không nói lắp nữa.”

“Hai năm sau khi nhà xảy ra chuyện nó đều không nói câu nào,” Cô nhắc tới việc này là lại buồn, “Chuyện gì cũng không chịu nói câu nào, ai nói chuyện với nó cũng không để ý…”

“Cậu ăn đi, đừng nghe,” Thẩm Đông chỉ vào bát Tào Mộc, “Nhanh ăn đi, giờ cũng chỉ còn cậu muốn ăn thôi.”

“Ừ.” Tào Mộc không truy hỏi nữa, cúi đầu ăn tiếp.

“Đây là bạn trên đảo của con đúng không,” Cô ẩn Thẩm Đông về trên ghế, “Cũng đen như con.”

“Cậu ấy còn đen hơn cả con nữa,” Thẩm Đông cười, Tào Mộc cả ngày không mặc quần áo vòng tới vòng lui, phơi cho đen rất đều.

“Đúng rồi, chuyện con quay về cô còn chưa nói với bà con nữa, bà con dễ xúc động quá, cô sợ nói trong điện thoại bà lại không thở nổi mất,” Cô cuối cùng cũng vừa lau nước mắt vừa ăn cơm, “Ngày mai đưa bà đến bệnh viện rồi hẵng nói với bà.”

Nhắc tới bà nội, tay Thẩm Đông đang cầm đũa run lên một cái, không phản đối gì đề nghị hơi làm quá của cô, hắn chỉ gật đầu: “Vâng, sức khỏe của bà vẫn ổn chứ cô?”

“Vẫn khỏe, chỉ là hay xúc động thôi, Tết đi mua thức ăn thấy rẻ quá cũng xúc động không chịu được, chê làn đựng thức ăn nhỏ quá liền chạy một mạch về nhà mang xe đẩy đi, kết quả là ngã trật chân,” Cô cười nói, “Sức khỏe vẫn ổn, lần này con về, còn có thể khỏe lên.”

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Đông giúp cô dọn bàn, Tào Mộc ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách xem tivi, Thẩm Đông hơi lo lắng lén lút chạy tới nhà tắm liếc mắt vào nhìn, nhìn thấy bồn tắm nhỏ bên trong mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tắm à?" Cô không biết từ lúc nào đã đến phía sau hắn.

"A!" Thẩm Đông sợ hết hồn, nhanh chóng quay người, "Không sao, không cần vội, để con rửa bát."

"Con đừng có xía vào nữa, con rửa bát làm sao được," Cô ngăn hắn lại, "Con đi rửa ráy đi, đi cả đường mệt rồi đúng không? Vào ngâm trong bồn đi, đi đi."

"Để Tào Mộc tắm trước đi, con ngồi nói chuyện với cô một lúc," Thẩm Đông đứng bên cạnh bồn rửa bát không chịu đi, hắn một phần là muốn để cho Tào Mộc từ từ trước, một phần là muốn cùng cô nói chuyện một lúc, sau khi ký ức bị hắn mạnh mẽ chôn sâu mấy năm nổi lên mặt nước, mọi tưởng niệm của hắn đều bùng nổ ra.

Cảm giác ở bên cạnh người thân yêu là dễ dàng nói chuyện này, khiến hắn cảm nhận được ấm áp.

Tào Mộc rất nghe lời, cầm quần áo đi ngâm bồn tắm, nửa tiếng vẫn chưa ra, cô còn thấy hơi lạ: "Thằng bé này ngủ rồi à? Ngâm lâu quá không tốt cho sức khỏe, cô mới vừa bảo nó ngâm nước nóng nó lại không chịu, ngâm nước lạnh lâu như vậy lại bị cảm."

"Để con...đi xem xem." Thẩm Đông đứng lên, đây căn bản là thời gian Tào Mộc ngâm mình bình thường.

"Con xem cái gì, người ta tắm gội mà con còn vào xem?" Cô đập một cái lên lưng hắn.

"Không sao, bọn con ở trên đảo lâu như vậy," Thẩm Đông thuận miệng nói một câu, "Cậu ấy cũng không phải con gái."

Thẩm Đông kề sát tai lên cửa phòng tắm lắng nghe, bên trong không có tiếng động gì, hắn giả vờ hắng giọng gọi một tiếng: "Tào Mộc, cậu tắm xong chưa? Lâu vậy cẩn thận lại bị cảm."

Bên trong không có ai đáp lại, hắn đẩy cửa phòng tắm ra, không khóa.

Tào Mộc dựa vào trong bồn tắm, đang nhìn chằm chằm tay mình ngẩn ngơ, phát hiện có người đi vào, cậu nhanh chóng trượt người xuống nước, qua mấy giây mới lại ló đầu ra từ dưới nước, nhỏ giọng nói: "Là anh à, làm tôi sợ mất một lúc."

"Đương nhiên là tôi, chẳng lẽ cô tôi lại vào xem cậu tắm thế nào," Thẩm Đông hạ thấp giọng, đóng cửa phòng tắm lại, đi tới bên cạnh bồn xoa tóc cậu, "Sao thế, cô tôi sợ cậu bị cảm đấy."

“Dễ chịu, không cảm được,” Tào Mộc cười, kéo tay hắn qua, hôn một cái lên đầu ngón tay hắn, “Giờ tôi ra ngay.”

“Ừ,” Thẩm Đông không biết có phải là mình nhạy cảm hay không, hắn vẫn luôn cảm thấy Tào Mộc cười không giống ngày thường lắm, trông như thể có chuyện gì trong lòng, hắn ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú lên mặt Tào Mộc, “Cậu không sao chứ? Sao tôi lại cảm thấy cậu…”

“Không sao,” Tào Mộc đứng lên, hắt nước đầy mặt Thẩm Đông, “Chỉ là bồn tắm bé quá.”

“Cậu đen lắm rồi đấy, bé cá đen.” Thẩm Đông cũng đứng dậy, chọc một cái lên hông Tào Mộc, hắn vẫn luôn yêu thích đường nét trên thắt lưng Tào Mộc.

“Buồn,” Tào Mộc cười tránh đi, cũng trở tay chọc một cái lên bụng hắn, “Anh béo lên.”

“Vậy à?” Thẩm Đông ấn lên bụng mình, “Chắc là gần đây dinh dưỡng đầy đủ quá.”

“Còn béo nữa đến lúc anh xuống xem san hô sẽ bị chìm xuống đáy mất,” Tào Mộc lấy khăn bông lau tóc lung tung, “Bụng nặng quá.”

“Cút!” Thẩm Đông tét một cái lên tay cậu.

“Lại đánh!” Tào Mộc dùng sức đá nước lên, bắn tóe lên cả người Thẩm Đông.

“Cậu không phải chịu để tôi đánh à!” Thẩm Đông cười, lại đập cho cậu một cái nữa.

“Tôi đánh lại đấy, cũng có nói anh nói lắp đâu.” Tào Mộc lườm hắn.

“Cậu có gan thì đánh lại cho tôi xem nào,” Thẩm Đông đưa tay ra chọc chọc lại tay cậu.

Tào Mộc một phát đã tóm được cánh tay Thẩm Đông còn chưa kịp thu lại, kéo mạnh hắn vào trong bồn tắm: “Xem đi!”

Thẩm Đông không để ý, bị cậu kéo như vậy, cứ thế ngã sấp mặt xuống vào trong bồn tắm.

Tào Mộc nhảy ra ngoài bồn tắm, mặt vui vẻ nhanh chóng tròng quần áo lên người.

“Tiên sư cậu!” Thẩm Đông chật vật đứng lên, cả người đã ướt đẫm, hắn chỉ vào Tào Mộc, “Con cá tép riu kia cậu cứ chờ đấy, cậu có giỏi thì đừng có biến về cá nữa, cậu dám biến về tôi dám bắc nồi lên nấu cậu.”

“Anh không nỡ.” Tào Mộc cười, trả lời, mặt rất tự tin.

“…Có gì mà không nỡ,” Thẩm Đông bước ra khỏi bồn tắm, “Cá chua cay, cá chua ngọt, nếu không thì tẩm ít bột rán lên cũng được.”

“Thật không?”

“Ừ, thật,” Thẩm Đông nghiêm túc gật đầu, đang định tiếp tục kể tên món ăn ra, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy nụ cười trên mặt Tào Mộc biến mất, đang nhìn chằm chằm hắn sững sờ, hắn lập tức ngừng lại, lao tới ôm lấy Tào Mộc, “Ôi, tôi đùa thôi mà, cậu đừng nhìn tôi như thế.”

Tào Mộc không nói gì, chỉ gác cằm lên vai hắn im lặng.

Điều này khiến Thẩm Đông nóng ruột, cố dùng sức xoa mạnh lên lưng Tào Mộc: “Cục cưng, làm cậu sợ rồi à? Tôi không phải chỉ đùa linh tinh vậy thôi à, cậu đừng nghĩ là thật chứ, tôi làm sao nỡ được, cậu rơi mất miếng vẩy thôi tôi đã đau lòng nửa ngày rồi, làm sao mà ăn cậu được, còn ăn được nhiều món như thế…”

“Chưa được ăn cá chua ngọt bao giờ cả, biết làm không?” Tào Mộc nói.

“A?” Thẩm Đông nâng mặt cậu tới trước mắt mình, “Cái gì?”

“Biết làm cá chua ngọt không? Anh ấy.” Tào Mộc cười.

“Cậu không giận nữa à?” Thẩm Đông thấy nét cười trong mắt Tào Mộc.

“Vốn cũng có giận đâu, chỉ muốn thử xem tôi như vậy anh sẽ phản ứng thế nào thôi,” Tào Mộc gỡ tay hắn ra, rồi tiếp tục đặt cằm lên vai hắn, nhắm mắt lại, “Vẫn là không nỡ mà.”

“Tào Mộc,” Thẩm Đông đẩy cậu ra, nắm lấy cằm của cậu lắc lắc, “Tôi phát hiện ra cậu học xấu.”

“Không,” Tào Mộc cười, trong ánh mắt lại lóe lên bất an, “Tôi chỉ sợ anh không để ý tới tôi, không ở bên tôi nữa.”

Thẩm Đông mới vừa định nói, cửa phòng tắm đã bị gõ ra tiếng, giọng nói hơi lo lắng của cô vang từ ngoài cửa vào: “Tiểu Đông à, hai đứa làm gì thế? Bị ngã à?”

“Không!” Thẩm Đông nhanh chóng buông tay ra, nhảy qua mở cửa phòng tắm ra.

“A, đây là…” Cô nhìn quần áo hắn ướt sũng liền ngây người.

“Anh ấy ngã vào.” Tào Mộc chỉ bồn tắm.

Cô trợn tròn hai mắt: “Ôi, cái thằng này, lớn thế này rồi vẫn còn đứng không vững.”

“Không sao, dù sao chốc nữa cũng phải tắm mà,” Thẩm Đông cười, cảm thấy tai mình cũng nóng lên rồi, “Để Tào Mộc ngủ trước đi, cậu ấy lớn như vậy còn chưa xa nhà bao giờ, dằn vặt mệt mỏi.”

“Được được, giường dọn sẵn rồi, đừng bật điều hòa thấp quá, cẩn thận cảm…”

Thẩm Đông tắm xong lại hàn huyên với cô thêm một tiếng, cô vừa khóc một trận xong, nói chuyện gì cô nghe xong cũng đều khóc được, ngay cả lúc Thẩm Đông nói cho cô biết lúc bảo trì hải đăng phải leo lên, cô cũng khóc mất một lúc lâu, nói là ngộ nhỡ gió mạnh thổi ra ngoài biển thì phải làm sao bây giờ.

“Đứa bé này, con khổ quá,” Cô lại liên tục xoa đầu hắn, “Ôi, muộn lắm rồi, thôi con mau đi ngủ đi, hai đứa ngủ cái giường kia có chật không? Không thì để cô kê thêm cái giường khác cho?”

“Không cần, không sao, đừng vất vả nữa, cô cũng nghỉ ngơi sớm đi,” Thẩm Đông suýt nữa định nói giường đôi chẳng to hơn giường này mấy hai đứa bọn con cũng đã chen chúc rồi.

“Vậy con ngủ đi, ngủ cho ngon vào,” Cô vỗ vai hắn, “Ôi, khổ quá…”

Lúc Thẩm Đông vào phòng, Tào Mộc đã trùm kín chăn ngủ say, hắn không bật đèn, nhẹ tay dùng chân đóng cửa lại sau đó lần mò bò lên giường.

Đây có lẽ là lần đầu tiên sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Tào Mộc mới ngủ say được, Thẩm Đông không muốn đánh thức cậu, nhưng hắn đã thử bốn lần rồi mà vẫn không thể kéo được một cái chăn bông khác bị đè dưới mông Tào Mộc ra, khiến hắn vô cùng phiền lòng.

“Cậu là cá thật à, không phải heo?” Thẩm Đông nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Đang định xuống giường mở tủ xem còn thứ gì đắp được nữa không, Tào Mộc trở mình, mơ màng nói một câu: “Thẩm Đông!”

“Ơi.” Thẩm Đông nhanh chóng nhỏ giọng đáp lại, nắm lấy tay Tào Mộc.

“Anh đi đâu vậy?” Tào Mộc kéo hắn vào trong lồng ngực mình, gác một chân lên bụng hắn.

“Không đi đâu cả,” Thẩm Đông nằm xuống, kéo chăn bông trên người Tào Mộc qua đắp lên, nhẹ nhàng xoa lên đùi cậu, “Nói chuyện với cô tôi một lúc, đánh thức cậu rồi à?”

“Cô anh?” Tào Mộc mở mắt ra, theo tia sáng của đèn đường ngoài cửa sổ nhìn hắn.

“Ừ.”

“Cô anh là ai?” Tào Mộc rất mơ màng sững sờ, “Chúng ta đang ở đâu đây?”

“….Ở nhà cô tôi, hôm nay vẫn luôn khóc lóc nấu cơm cho chúng ta chính là cô tôi, không nhớ ra à?” Thẩm Đông cười.

“Không nhớ, nấu cơm sao lại phải khóc.”

“Bởi vì cô nhiều năm lắm rồi không gặp tôi, đã nghĩ rằng tôi xảy ra chuyện gì rồi, hôm nay cậu chịu không ít mà,” Thẩm Đông đưa tay lên xoa bụng Tào Mộc, “Đều không nhớ à?”

“Ừ,” Tào Mộc nhắm mắt lại, “Sờ thêm một lúc đi, thích lắm.”

“Thôi, cậu ngủ đi, biết đâu ngày mai lại nhớ ra được.” Thẩm Đông xoa qua lại bụng cậu.

Thẩm Đông không biết mình đã xoa bao lâu, bên trong tiếng hít thở của Tào Mộc, hắn cũng từ từ mơ màng đi, qua bao nhiêu năm, dường như đây là lần đầu hắn có cảm giác yên tĩnh chân thật như vậy, lúc ở trên đảo hắn vẫn cảm thấy bản thân bình tĩnh, hiện giờ mới nhận ra được, như này mới thật sự bình tĩnh.

“Thẩm Đông,” Tào Mộc giật người, gọi hắn, “Tôi nhớ ra rồi.”

“Nhớ ra gì?” Thẩm Đông tiếp tục xoa lên bụng cậu.

“Nhớ ra cô anh là ai rồi,” Tào Mộc nhích lại gần người hắn, chôn mặt vào trong hõm vai hắn, “Cô là ai?”

“Cô à, cô là em gái của bố.”

“Tôi không có cô.” Trong giọng nói Tào Mộc đột nhiên có chút cô đơn.

Thẩm Đông không nói gì, chỉ nghiêng người sang ôm cậu, hắn đột nhiên hiểu được tại sao mình lại thấy Tào Mộc hôm nay có gì đó khác ngày thường.

Người thân trong trí nhớ Tào Mộc, chỉ có ông nội và chị gái.

Mà hiện giờ, hai người họ, cũng đã không còn trong cuộc sống của cậu nữa.

“Cậu có tôi mà,” Thẩm Đông hôn một cái lên trán Tào Mộc.

“Ừ,” Tào Mộc ôm chặt lấy hắn, “Anh có không để ý tới tôi không?”

“Không đâu, sao lại không để ý đến cậu được.” Thẩm Đông vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của Tào Mộc.

“Vậy…anh còn về không?” Tào Mộc nói bằng giọng buồn bã.

“Hả?”

“Về đảo không?” Tào Mộc thở dài, “Trước đây anh vẫn luôn ở trên đảo, là bởi vì không nhớ rõ những chuyện này đúng không.”

Thẩm Đông hơi dừng lại, Tào Mộc vẫn luôn suy nghĩ chuyện này sao?

Nói thật, hắn còn chưa hề nghĩ tới chuyện đó, lên đảo là công việc, công việc làm bảy năm, kể cả hiện giờ hắn đã đào lên tất cả ký ức bị chôn chặt, muốn lập tức có thể từ cuộc sống đơn điệu mà lại bình tĩnh trên hải đảo trở về thành thị tấp nập người đến người đi, đối với hắn, không thể đơn giản như chuyện nói lắp được.

“Đó là công việc của tôi mà, sao có thể nói không về là không về được,” Thẩm Đông sờ lên mặt Tào Mộc, “Tôi sẽ về.”

“Vậy sau này thì sao?”

Thẩm Đông nhắm mắt lại, trầm mặc một lúc liền ngồi dậy, bật đèn đầu giường lên.

Nếu như không phải Tào Mộc vẫn luôn truy hỏi hắn như vậy, hắn sẽ không suy nghĩ đến vấn đề này ngay lập tức, phần nhiều tâm tư của hắn vẫn đang đặt lên chuyện xúc động bất ngờ tìm lại được người thân cứ ngỡ đã mất đi rồi, cả nhà cô, rồi bà nội, thế nhưng bây giờ, hắn không thể không đưa ra quyết định ngay lúc này.

“Tôi sẽ ở bên cậu,” Thẩm Đông nhìn Tào Mộc, ngón tay nhón một cái lên môi cậu, “Cả đời đều sẽ ở bên cậu.”

“Thật?” Hai mắt Tào Mộc sáng lên, cũng ngồi dậy.

“Thật, bất kể có thế nào đi nữa, tôi cũng đều sẽ ở bên cậu.” Thẩm Đông gật đầu, trong giây lát này, hắn đột nhiên nhận ra, e là bản thân để ý Tào Mộc nhiều hơn trong tưởng tượng lắm.

“Vậy nếu như tôi vẫn luôn là một con cá, anh cũng sẽ ở bên tôi sao?” Tào Mộc cười hỏi, tâm trạng thoạt nhìn đã tốt lên nhiều.

“Ừ, nhưng cậu không được bơi đi lung tung, tôi sợ không tìm được cậu.” Thẩm Đông gật đầu.

“Không, tôi vẫn luôn ở chỗ san hô thôi.” Tào Mộc cũng gật đầu lia lịa.

“Vậy được rồi, ngủ đi.” Thẩm Đông vỗ lên mặt cậu.

“Thế tôi thì sao, anh muốn tôi làm gì không? Nấu cơm cho anh? Giặt quần áo cho anh?”

“Không cần mấy chuyện đó,” Thẩm Đông suy nghĩ, “Không thì cậu uống thêm một ít não bạch kim* đi, đừng lại quên mất tôi là ai nữa.”

**tên một loại thuốc bổ cho trí não nổi tiếng*

“Sẽ không quên anh đâu,” Tào Mộc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đập một cái lên chân mình, “Không thì anh cứ thả tôi vào trong bể cá đi, như vậy thì kể cả có ngày nào đó tôi quên mất anh đi nữa, cũng sẽ không chạy lung tung.”

Thẩm Đông ngây người.

Cả buổi tối, cô khóc trước mặt hắn thành như vậy, hắn đều kìm nén được nước mắt, mà một câu nói này của Tào Mộc lại khiến cho nước mắt hắn suýt nữa đã òa ra.

Hắn nhào tới ôm lấy Tào Mộc, hôn lung tung lên mặt cậu.

Tào Mộc bị hắn hôn không phản ứng lại kịp, nhưng vẫn ôm lấy eo hắn.

Thẩm Đông đè mạnh Tào Mộc xuống giường, dùng sức vừa hôn vừa xoa lên mặt lên cổ lên ngực cậu, hô hấp của Tào Mộc chẳng mấy chốc đã trở nên dồn dập: “Anh làm sao thế?”

“Không biết,” Thẩm Đông ngồi dậy, kéo quần Tào Mộc xuống một cái.

“Nấu cơm cho anh? Giặt quần áo cho anh?” Tào Tiểu Ngư muốn làm cô vợ nhỏ rồi

28. Chương 28: Anh Làm Gì Thế?

"Bật đèn lên," Tào Mộc thở hổn hển, đưa tay giật lung tung quần áo trên người Thẩm Đông, "Không nhìn thấy."

"Bớt nói linh tinh đi, đèn đường là đủ rồi," Thẩm Đông hôn lên ngực cậu, đưa tay sờ một cái, "Cậu muốn nhìn cái gì?"

"Không… biết nữa," Hô hấp Tào Mộc hơi dừng lại, sau đó lại thở dốc càng mạnh hơn, "Anh không muốn nhìn tôi à?"

"Cậu bị quáng gà rồi cũng nên, tôi vẫn nhìn thấy được," Thẩm Đông nắn cằm Tào Mộc, ánh đèn từ bên ngoài xuyên vào rất mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lông mày nhíu lại và hai mắt nhắm hờ của Tào Mộc.

"Vì anh đen quá," Tào Mộc cười, ôm lấy cổ hắn hôn một cái lên môi hắn.

"Đệt…" Thẩm Đông bật người dậy, giật quần trong của Tào Mộc từ trên đùi xuống.

"Chúng ta phải làm gì?" Tào Mộc thở dốc càng gấp rút hơn lúc nãy, bắt chước Thẩm Đông cũng kéo quần hắn xuống.

Phải làm gì? Thẩm Đông đè trên người Tào Mộc, hai người mang theo nhiệt độ nóng bỏng mà dán lại cùng nhau, bên tai có tiếng thở dốc hỗn loạn gấp gáp của Tào Mộc, chạm tới là thân thể rắn chắc của Tào Mộc…

Lúc thế này phải làm gì? Còn có thể làm gì nữa!

Thẩm Đông không trả lời, chuyện như vậy không có cách nào giảng giải như bình thường, hiện giờ tôi muốn *** cậu, nâng chân cậu lên, đầu tiên chúng ta bôi trơn rồi mở rộng một chút, sau đó để tôi đi vào?

Lại nói, hắn cũng có kinh nghiệm gì đâu, chỉ có thể dựa vào nhớ lại phim đen cộng với bản năng.

Lúc tay hắn chậm rãi sờ ra phía sau, Tào Mộc một phát tóm được tay hắn: "Làm gì thế?"

"Sờ thôi." Thẩm Đông cảm thấy may là giờ không bật đèn, lúc khởi động trò vui mà bị hỏi một câu như vậy, mặt cũng có thể trải ra đất để người ta coi như thảm đỏ mà bước lên.

"Sao lại phải sờ ở đó?" Giọng nói của Tào Mộc mang theo tiếng thở dốc, nghe ra được cậu rất hưng phấn, nhưng vẫn khăng khăng truy hỏi.

Ham học hỏi mẹ nó đúng là đáng ghét! Thẩm Đông hất tay cậu ra, tách chân cậu ra hai bên: "Bởi vì tôi muốn sờ, cậu đừng có nói nữa."

"À," Tào Mộc đáp, sau đó không nhịn được lên tiếng, "Anh làm gì thế?"

"À..." Thẩm Đông ngừng tay, "Để tôi đi tìm gì đó."

"Tìm cái gì?" Tào Mộc tuy không biết tại sao Thẩm Đông lại muốn sờ vào nơi kỳ quái đó, nhưng lúc thế này, Thẩm Đông lại đột nhiên đứng dậy khỏi giường khiến cậu rất không muốn, kéo cánh tay Thẩm Đông lại không buông.

"Có nói cậu cũng không biết," Thẩm Đông hất hai cái không thể rút tay ra nổi, đành phải nằm sấp lên người Tào Mộc, ôm lấy cậu hôn mấy cái.

"Vậy thì đừng tìm." Tào Mộc mặc kệ Thẩm Đông muốn tìm gì, tay cậu thuận theo bụng dưới Thẩm Đông sờ lên.

"Tôi nói cho cậu biết," Thẩm Đông bị cậu làm cho cả đầu rối loạn như tơ vò, cắn một cái lên vai cậu, "Tôi muốn đi vào, nhưng phải tìm gì đó bôi trơn mới được."

"Đi vào?" Tào Mộc ngơ ngác.

Thẩm Đông dựa theo ánh đèn bên ngoài rọi vào có thể thấy mặt cậu ngập tràn mịt mù, vẻ mặt này làm cho máu hắn dồn lên não, hắn kề sát bên tai Tào Mộc: "Ừ, tôi muốn đi vào."

Tào Mộc không hề trả lời, tay vẫn như cũ miên man trên người hắn, cũng không biết đã nghĩ được rõ xem lời Thẩm Đông nói có ý gì hay chưa, một lúc sau cậu mới nhẹ giọng nói: "Vậy anh đi tìm đi."

Thẩm Đông mặc quần áo ra khỏi phòng, trong phòng cô rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng điều hòa, hắn rón rén chạy vào nhà tắm.

Lúc tắm hắn đã nhìn thấy trên giá trong nhà tắm có một bình Đại Bảo*, còn có một bình baby lotion gì gì...

**là một nhãn hàng sữa tắm dầu gội đầu, etc của Trung Quốc.*

Thẩm Đông phân vân giữa hai bình cũng không biết nên lấy bình nào, cuối cùng cầm cả hai bình.

Lúc xuyên qua phòng khách chuồn về phòng, Thẩm Đông không nhịn được cảm khái trong lòng, mẹ nó, đây gọi là sắc quỷ cuống lên.

Tào Mộc vẫn nằm trên giường, nằm dang rộng, một chân cong lên, một chân duỗi ra rất dài, Thẩm Đông nhìn thấy liền cảm giác máu dịch toàn thân đều như đang chạy nạn, phía bắc chen chúc lên đầu, phía nam lại trào xuống dưới.

Hắn cắn răng nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại, sau đó cứ thế nhảy lên giường đổ lên người Tào Mộc, cũng chẳng hề quan tâm gì mà hôn một lượt, tay xoa nắn mạnh trên người Tào Mộc.

Tào Mộc ôm hắn, ngực phập phồng rất dữ dội: "Anh lấy gì thế?"

"Lotion?" Thẩm Đông liếm liếm lên vành tai cậu, ngồi dậy vặn nắp lọ lotion ra.

"Trơn à?" Tào Mộc đưa tay ra.

Thẩm Đông bóp một ít lên tay cậu: "Cậu xem thử xem có trơn không."

"Ừ," Tào Mộc xoa lotion trên tay, "Trơn lắm."

"Vậy thì nó đi."

"Được."

Lúc Tào Mộc rất lưu loát cầm lotion trên tay Thẩm Đông đi, Thẩm Đông qua nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại được, hắn hôn lên trán Tào Mộc: "Tôi giúp cậu…"

Hắn định nói tôi giúp cậu bôi, mà lúc thấy Tào Mộc bóp lotion lên tay mình rồi cúi đầu bôi, đã vậy chỗ bôi lên cũng hoàn toàn khác với kế hoạch của hắn, qua cả buổi hắn mới phun ra được một câu: "Cậu có ý gì?"

"Hả?" Tào Mộc đáp một tiếng, ngẩng đầu lên chỉ vào Tào Be Bé, "Đủ chưa?"

"Đủ cái gì?" Thẩm Đông cảm thấy kinh hãi lắm rồi.

"Đủ trơn chưa?" Tào Mộc kéo tay hắn qua, "Anh sờ thử đi."

"Trơn…lắm," Thẩm Đông đang chìm trong khiếp sợ, duỗi tay tới sờ hai cái, sau đó mới đột nhiên phản ứng lại được, hạ thấp giọng quát một tiếng, "Ai bảo cậu bôi ở đây!"

"Đầu tiên bôi cho tôi, sau đó bôi cho anh." Tào Mộc trả lời.

"Bôi cho tôi ở đâu?" Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm, kể cả việc này khó có thể tin, nhưng hắn vẫn chậm rãi ngẫm nghĩ lại.

Ngẫm lại rồi hắn càng khiếp sợ hơn!

Tào Mộc kéo cánh tay hắn một cái, đệm trên giường rất mềm, Thẩm Đông vốn đang quỳ trên giường, bị cánh tay kéo như vậy một cái, hắn nhanh chóng dùng một tay khác chống, mà chưa chờ cho hắn có động tác khác, Tào Mộc đã đưa tay ra sau nhấn lưng hắn xuống.

Tào Mộc cũng không khác hắn lắm, lúc dồn trọng lượng cả người vào dùng sức, chỉ dùng một cái tay tàm tạm chống lên đệm, cơ bản không chống được, tấm đệm này còn nhấn một cái đã lún xuống, căn bản không tài nào lấy đà nổi, Thẩm Đông chưa tới hai giây đã bị Tào Mộc đè chặt trên giường.

"Bôi vào đây." Tào Mộc đè chặt trên người hắn, ngón tay mang theo lotion ấn lên giữa hai bờ mông hắn.

"Mẹ nó!" Thẩm Đông gằn giọng nói một câu, nghiêng đầu về sau cố nhìn rõ bộ dạng của Tào Mộc, "Mới vừa nãy cậu còn hỏi tôi cần cái này làm gì, sao giờ đã hiểu rõ ràng rồi!"

"Tôi cũng có ngốc đâu, nghĩ một lúc là hiểu." Tào Mộc ấn vai hắn lại, ngón tay chầm chậm bôi vẽ lotion.

Thẩm Đông muốn dùng tay chống người lên, nhưng giờ hắn đã hiểu, Tào Mộc rất khỏe, còn có lợi thế địa hình, hắn đành phải buồn bực nằm sấp tiếp như vậy: "Tôi nói tôi vào, có bảo cậu vào đâu."

"Nhưng tôi muốn vào," Tào Mộc học theo hắn cắn một cái lên vành tai hắn, lại hỏi, "Mở rộng là thế nào, làm thế nào?"

Thẩm Đông kể cả khiếp sợ và phản kháng không có hiệu lực gì đi nữa, nhưng dục vọng trong thân thể vẫn rất hừng hực, bị Tào Mộc học theo răm rắm trêu đùa một lúc, hắn cảm thấy người mình căng phồng sắp nổ tung tới nơi: "Dậy, tôi dạy cho cậu."

"Đừng hòng lừa tôi," Tào Mộc hôn lên cổ hắn, hô hấp gấp gáp phả lên mặt hắn, ngón tay vừa xoa vừa nhấn vẫn chẳng hề dừng lại, "Anh nói cho tôi biết làm thế nào là được."

Thẩm Đông không thể không ước định một lần nữa thế cuộc trước mắt, từ lúc hắn mới có ý với Tào Mộc, đã có đủ loại tưởng tượng đặt cậu dưới người mình, từ trước tới nay chưa hề nghĩ tới sẽ bị Tào Mộc đè lên giường không thể động đậy, nhưng giờ rõ ràng là tưởng tượng của hắn đã có sai lệch, trong đầu Tào Mộc chưa chắc đã có tưởng tượng đó, nhưng cậu đã dùng thực tế chứng minh, hai người bọn họ nghĩ không khác nhau lắm…

Thẩm Đông thật ra cũng không để ý tới vấn đề trên dưới, hắn chỉ hơi buồn bực vì tưởng tượng của mình bị biến thành tưởng tượng thật.

Mà phiền muộn này, không ảnh hưởng được tới….tâm trạng vẫn muốn làm tiếp của hắn.

Cho nên, hắn phải nói cho Tào Mộc biết mở rộng là thế nào, tránh cho hắn bị Tào Mộc xé rách ra.

"Mở rộng à, chính là, là, chính là…" Thẩm Đông vừa thở dốc vừa tự hỏi nên nói thế nào, chính là mẹ nó gì đó!

"Anh không phải không nói lắp nữa rồi à?" Tào Mộc liếm lên tai hắn.

"A…" Thẩm Đông nhắm mắt lại, thôi cứ không biết xấu hổ một lần đi, "Đầu tiên cậu đưa ngón tay…vào, sau đó dùng…..cái kia đi vào."

Thẩm Đông vừa dứt lời, ngón tay Tào Mộc liền cắm vào, xâm nhập bất thình lình khiến Thẩm Đông cảm nhận được một cơn đau rát, cả người hắn đột nhiên cứng đờ.

"Trơn thật." Giọng Tào Mộc hơi khàn đi, xúc cảm mềm mại mà nóng rực trên ngón tay khiến cậu hơi không khống chế được hô hấp của mình.

"Trơn cái đầu nhà cậu, cậu chậm thôi," Thẩm Đông cau mày, đối với Tào Mộc, như vậy chắc là trơn lắm, mà đối với hắn, thế này chẳng hề trơn chút nào, "Không, đừng cử động vội.."

"Sao lại thế?" Tim Tào Mộc đập rất nhanh, cho dù mới chỉ là ngón tay, nhưng đã khiến cậu cảm nhận được khoái cảm chưa từng có.

"Bởi vì ông đây sẽ đau mất." Thẩm Đông nói bằng giọng buồn bực.

"Ngón tay nhỏ như vậy còn đau?" Tào Mộc hơi mê man, định rút ngón tay ra, "Cái kia không phải là càng…"

"A!" Thẩm Đông kêu một tiếng, ngón tay đột nhiên muốn rút ra mang đến cảm giác ma sát đau rát một lần nữa.

Một tiếng kêu này Thẩm Đông không hề kiềm chế, kêu hơi to, Tào Mộc nhanh chóng lấy tay bịt miệng hắn lại: "Đừng kêu."

Miệng Thẩm Đông bị bịt lại rồi vẫn còn ư ư thêm hai tiếng nữa, cũng không biết là nói gì, Tào Mộc sợ hắn kêu tiếp, không dám buông tay ra, ở nơi có người, hôn một cái đã không được, nếu như bị cô nghe thấy chuyện như vậy, chắc chắn càng không được.

Tào Mộc chưa bao giờ có trải nghiệm này, cho dù là lần trước Thẩm Đông dùng tay giúp cậu, cậu cũng

không giống như bây giờ, hưng phấn đến mức không thể nào khống chế được chính mình.

Thẩm Đông bị cậu đè chặt, ôm thật chặt, thân thể vô cùng căng thẳng, bởi vì thở dốc cùng nguyên nhân nào đó không biết, Tào Mộc có thể cảm nhận được run rẩy nhỏ bé của hắn, này đó cùng với tiếng Thẩm Đông phát ra lúc bị che miệng, khiến cậu rạo rực trong người, như thể có một ngọn lửa bùng lên từ bụng dưới, cậu một lần nữa đưa ngón tay đã rút ra một ít vào bên trong.

"Ư.." Thẩm Đông vùng vẫy một lúc, phát ra tiếng rên trầm thấp.

Đây là lần đầu tiên Tào Mộc nghe thấy rên rỉ của Thẩm Đông, tuy rằng rất khẽ, lại khiến lửa trong lòng cậu đột nhiên bùng lên, cậu hôn lên cổ Thẩm Đông, muốn một lần nữa nghe được âm thanh như vậy.

Cậu bắt đầu chậm rãi di chuyển ngón tay.

Hơi thở Thẩm Đông trở nên rất gấp, tiếng rên rỉ không ngừng trượt ra từ bên trong khe hở, mỗi một lần giãy dụa sẽ đều làm cho cậu hưng phấn, cậu dùng đầu gối đè chân Thẩm Đông lại, cố định hắn vững vàng trong lồng ngực của mình, ngón tay không ngừng ra vào bên trong hành lang chật hẹp của Thẩm Đông.

"Giọng anh hay thật đấy," Tào Mộc nhẹ nhàng cắn một cái lên cổ hắn, "Tôi thích nghe."

Thẩm Đông thở hổn hển nói một câu mơ hồ không rõ, trở tay nắm lấy cánh tay cậu, đầu ngón tay như thể muốn cắm vào trong thịt cậu, Tào Mộc buông lỏng tay ra: "Anh nói gì?"

"Tôi nói cậu chắc chắn phải chết," Thẩm Đông cắn môi, tay hơi run lên, "Tôi van cậu dừng lại đi đã Tào đại gia…"

Tào Mộc ngây người, Thẩm Đông thoạt nhìn đúng là không dễ chịu lắm, cậu nhanh chóng dừng động tác trên tay lại: "Làm sao vậy? Đau à?"

"Mẹ nó…" Thẩm Đông nhíu mày, chầm chậm chôn mặt xuống gối, thật ra cũng không phải là đau lắm, hắn vẫn chịu được một ngón tay, mấu chốt là…

Hắn buông lỏng bàn tay đang bám lấy cánh tay Tào Mộc ra: "Tôi bảo chậm một chút, chậm một chút, mẹ nó chứ cậu nghe mà không hiểu à, cậu đang kéo violin đấy à!"

"Tôi thấy chậm lắm mà," Tào Mộc nằm sấp lên lưng hắn, hôn lên bả vai hắn, "Tôi đã cố nhẫn nhịn chậm thế mà."

"Tào Mộc Mộc à," Thẩm Đông đẩy cậu ra, khó khăn trở mình dưới người cậu, "Hai chúng ta đều là lần đầu tiên, đều không có kinh nghiệm, tôi cũng bị cậu hành cho mềm nhũn rồi."

“Tôi vẫn cứng đây này,” Tào Mộc chống một tay lên đệm, một tay gẩy lên mình, Tào Be Bé hoạt bát bật lên mấy cái, cậu nhìn xuống Thẩm Đông, qua một lúc mới lấy tay sờ lên chóp mũi hắn: “Đau đến đổ mồ hôi rồi à?”

“Vẫn được, cậu không đâm chết tôi mới ngừng lại,” Thẩm Đông cười, thấy hưng phấn trước đó trên mặt Tào Mộc đều đã bị phiền muộn thay thế, hắn lại hơi đau lòng, duỗi tay ra ôm Tào Mộc vào lòng mình, “Thế này đi, hơi gì kia hơn so với tôi tưởng, tôi không trách cậu.”

“Nhưng mà anh mềm nhũn rồi.” Tào Mộc vô cùng để tâm chuyện mình lại có thể làm cho Thẩm Đông mềm nhũn đi.

“Ai, không phải như vậy,” Thẩm Đông sờ lên lưng cậu, “Chờ tôi quen rồi là ổn thôi.”

“Thật à?”

“Ừ”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Tha cho tôi đi…”

“Tôi khó chịu,” Tào Mộc nằm nhoài lên người Thẩm Đông dụi dụi, “Không thì anh giúp tôi đi.”

“Kiếp trước không biết tôi có bội tình bạc nghĩa với cậu không nữa,” Thẩm Đông thở dài, đẩy cậu một cái.

Không biết Tào Mộc hưng phấn quá đà hay là thế nào, nửa đêm cậu đột nhiên nói mệt quá, phải biến về thành cá, Thẩm Đông lén lút xả một bồn nước cho cậu, sau đó ngồi bên cạnh bồn tắm nhìn bé cá hề vui chơi trong bồn, thi thoảng còn lén ra ngoài nghe ngóng phòng cô, chỉ lo nửa đêm cô lại dậy đi vệ sinh.

Ngộ nhỡ để cô nhìn thấy hắn nửa đêm chui trong phòng vệ sinh trông một con cá không rõ lai lịch, chắc chắn sẽ nghĩ là hắn ở trên đảo lâu quá nên bị điên rồi.

Tào Mộc lần này biến về cá rất lâu, cũng không ngủ, chỉ bơi qua lại trong nước, Thẩm Đông vớt mấy miếng vây của cậu trong nước, xếp lần lượt từng cái lên mép bồn tắm đếm vòng tròn đồng tâm ở phía trên: “Tào Tiểu Ngư à, cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi?”

Giằng co gần một tiếng, Tào Mộc mới ló đầu ra từ một đóa bọt nước, cười nhỏ giọng nói với hắn: “Thích quá.”

“Lúc cậu tắm không phải đã nghỉ ngơi một lần rồi à? Sao nhanh vậy đã phải biến lại rồi?” Thẩm Đông xả

nước trong bồn đi, hai người lén lút chạy về phòng.

Tào Mộc ngồi bên giường, trên đầu đội khăn bông: "Lúc tắm hôm nay tôi chỉ biến về một lúc thôi, tôi muốn nghĩ ngợi, biến thành cá không nhớ được nhiều chuyện như thế, sẽ quên mất."

"Cậu nghĩ ngợi? Cậu nghĩ ngợi chuyện gì?" Thẩm Đông cười, đi qua lau tóc cho cậu.

"Nghĩ xem nếu như anh không về không để ý tới tôi nữa, tôi phải làm sao đây," Tào Mộc cười, "Nhưng anh đã bảo sẽ không rời khỏi tôi nữa rồi."

"Ừ, không rời."

"Nói có tính không?"

"Tính, tính một vạn lượng, không, cả đời này cậu cũng không tính được nhiều như vậy."

Từ sau khi rời khỏi đảo, đồng hồ sinh học của Thẩm Đông liền bị rối loạn, không biết là múi giờ của nước nào nữa, dù sao thì đến giờ cũng không tỉnh lại được, Tào Mộc cũng giống vậy.

Ngủ ở nhà cô lại càng như vậy, bởi vì yên lòng.

Lúc Thẩm Đông nghe thấy trong phòng khách vọng ra giọng nói xúc động mang theo giọng mũi của chị họ, mở mắt ra phát hiện ánh nắng đã chiếu khắp phòng, có lẽ đã được mấy giờ.

"Mau dậy đi," Thẩm Đông đạp Tào Mộc, "Chị họ tôi đến rồi."

"Buồn ngủ quá." Tào Mộc trở mình, lẩm bẩm.

Thẩm Đông vừa định đạp cậu thêm một cái, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nhạc, hai con hổ hai con hổ chạy thật nhanh…

"Tiếng gì thế?" Tào Mộc hé một con mắt ra.

"Điện thoại di động? Tiếng chuông gì mà… nghe ngu vậy." Thẩm Đông nhảy xuống giường, mở túi ra, sau khi Hồng Kiệt tặng điện thoại cho hai người họ, điện thoại di động mới là lần đầu tiên vang, cũng không phân biệt được rõ của ai lại ai, hấn lấy cái điện thoại di động đang kêu ra, lúc nhìn thấy bốn chữ trên màn hình điện thoại di động, có hơi dở khóc dở cười, thuyền trưởng đẹp troai.

Hồng Kiệt không biết đã lưu số vào từ lúc nào?

"Alo?" Thẩm Đông nghe điện thoại.

"Ha lô!" Trong điện thoại vang ra tiếng nói vui vẻ của Hồng Kiệt, còn lẫn cả tiếng gió thổi vù vù.

"...Ha lô."

"Hai người đang ở đâu đấy!"

"Ở nhà cô tôi."

"Chơi vui nhờ!"

"Vui," Thẩm Đông nhìn Tào Mộc đang mặc quần áo, "Cậu có việc gì à?"

"Không có việc gì, vấn an thôi! Cúp đây!"

"Nghe thấy không," Hồng Kiệt gọi Tần Vũ đang cúi đầu nôn ở mũi thuyền, "Tôi đã bảo cậu ấy chưa về đảo mà!"

"Được, biết rồi," Tần Vũ cau mày ấn bụng, "Cậu có thể dừng thuyền lại được không?"

"Không thể! Hàng hành thời gian*!" Hồng Kiệt một tay vịn bánh lái một tay vung về phía trước, "Đến đây! Đưa anh trải nghiệm đời sống cướp biển!"

**hàng hành thời gian: nói trại đi của phi hành thời gian (thời gian bay), còn đây là thời gian đi thuyền.*

**Bài hát Hai con hổ:*

29. Chương 29: Linh Hồn Biển Rộng!

Tần Vũ cảm thấy, mình chạy thật xa đến cái làng chài hẻo lánh này hẳn là một sai lầm khổng lồ, tiếp tục lắng nghe Hồng Kiệt hô tiếng có tiếng không với "Thuyền cướp biển" của cậu ta, thì là sai càng thêm sai.

"Cậu rút cuộc định lái đi đâu!" Tần Vũ ngồi trên boong thuyền, tay vẫn luôn bám lên sàn thuyền, gã không dám buông tay, hiện giờ bốn phía chẳng thấy bờ, sóng rất lớn, thuyền tròng trành qua lại một thứ đồ chơi.

"Phong cảnh thế nào?" Hồng Kiệt đứng ở đầu thuyền đón gió, quần áo lung tung trên người bay phấp phới trong gió.

"Có phong cảnh gì…" Tần Vũ nằm nhoài bám vào thành thuyền, vừa nhìn thấy nước biển là gã lại buồn nôn, "Chỉ thấy mỗi nước."

"Anh từng thấy nhiều nước thế này bao giờ chưa! Nhiều như này! Nước biển nông sâu khác nhau, lái về phía trước thêm một đoạn nữa, anh còn có thể thấy cả nước đen," Hồng Kiệt nhắm mắt lại ngửa mặt lên, dang hai tay ra hóng gió, hít vào một hơi, "Anh thử ngửi lại lần nữa đi, đây mới đúng là không khí."

"Dừng thuyền!" Tần Vũ bị Hồng Kiệt lừa điên trên biển đã hơn một tiếng, giờ nôn cũng chẳng nôn ra gì nữa, gã dùng một chút hơi sức cuối cùng để gào lên một tiếng, vất vưởng bám lên thành thuyền không nhúc nhích.

"Tiền đình tai trong anh nhạy cảm thật đấy, có tí sóng thế đã choáng rồi, phế vật." Hồng Kiệt cuối cùng cũng dừng thuyền lại, đứng ở mũi thuyền từ trên cao nhìn xuống Tần Vũ.

"Cái gì tai trong?" Tần Vũ ngã xuống boong thuyền.

"Tiền đình tai trong, cơ quan cảm nhận cân bằng." Hồng Kiệt nhảy xuống khỏi mũi thuyền, đi tới bên cạnh gã.

Tần Vũ nhắm mắt lại, gã đã nôn đến ngây ngất, hoàn toàn không thèm lắng nghe xem Hồng Kiệt nói gì nữa: "Không hiểu."

"Không sao, anh không cần hiểu cái này," Hồng Kiệt cúi người xuống sửa sang lại áo gã, đột nhiên dùng tay nắm lấy cổ áo gã, "Anh hiểu lời tôi nói bây giờ là được."

Lúc bị Hồng Kiệt kéo từ trên boong thuyền dậy, đẩy mạnh xuống biển, Tần Vũ còn chưa kịp giãy dụa, gã vẫn chưa hiểu rõ được chuyện gì đang xảy ra, đã bị ném xuống biển.

"Cậu làm gì đấy!" Tần Vũ trồi lên trụt xuống trong nước, chìm xuống rồi lại nổi lên, mặt mũi trắng bệch, "Tôi không biết bơi!"

"Ôm đi," Hồng Kiệt cầm lấy thiết bị cứu hộ ném tới trước gã, rồi cầm lấy súng bắn cá nhắm vào gã.

Tần Vũ vồ lấy thiết bị cứu hộ, ho khù khụ một trận kinh thiên động địa, mãi lâu sau mới thở hổn hển nhìn về trên thuyền: "Cậu có ý gì?"

"Anh chạy đến đây làm gì." Hồng Kiệt liếc nhìn gã.

“Đã nói là tìm Tào Mộc!” Tần Vũ bơi bơi trong nước, muốn tránh súng bắn cá đang nhắm về phía gã.

Súng của Hồng Kiệt lại dời đi theo gã: “Tìm Tào Mộc làm gì?”

“Tôi không phải nói cho cậu rồi à! Dư Tiểu Giai đột nhiên không ổn nữa, muốn gặp cậu ta!” Tần Vũ bị sóng đánh một cái, liền sặc một ngụm nước biển, cuống họng đau như thể bị cát mài qua, “Cho tôi lên!”

“Tôi không tin,” Hồng Kiệt tiếp tục liếc gã, “Lý do này vào lúc này quá không thật.”

“Mặc xác cậu có tin hay không.” Tần Vũ khoát tay áo, suýt nữa trượt xuống nước, liền nhanh chóng ôm chặt lấy thiết bị cứu hộ.

“Vậy được, vậy thì tôi không tin.” Hồng Kiệt thả súng bắn cá xuống, quay người lưu loát khởi động thuyền, quay lại mũi tàu lái thuyền.

“Này! Hồng Kiệt!” Tần Vũ cuống lên, đập nước mấy cái, “Khốn kiếp!”

Hồng Kiệt nhìn gã, cầm một cái loa lớn từ bên cạnh sang, nói to về phía gã: “Người dưới biển nghe rõ, người dưới biển nghe rõ!”

“Tôi đệt cụ nhà cậu!” Tần Vũ dùng hết sức đập lên nước, một cơn sóng đánh tới, gã lại bị sặc một ngụm nước biển mặn chát.

“Anh có hai con đường, trôi, hoặc là nói thật rồi tôi kéo anh lên,” Hồng Kiệt một tay chống nạnh một tay cầm loa, “Muốn tới thì nhanh chóng nói thật, tôi đi rồi quay đầu chưa chắc đã tìm được chỗ này nữa, bởi vì la bàn của tôi bị hỏng, thuyền phó của tôi còn chưa sửa lại được cho tôi nữa.”

“Cậu cút đi!” Tần Vũ cảm thấy cả người mình đều mềm oặt đi, dựng thẳng ngón giữa về phía Hồng Kiệt xong liền chẳng còn hơi sức nói chuyện nữa.

Hồng Kiệt thả loa xuống, thuyền rẽ sóng oai phong băng về phía trước.

Lái cũng mới có một phút, Hồng Kiệt quay đầu lại nhìn, vậy mà lại không thấy Tần Vũ đâu nữa.

“Hả?” Hồng Kiệt giật mình, “Đưa ống nhòm cho tôi!”

Cậu khom lưng cầm ống nhòm từ bên cạnh qua, chỉ thấy thiết bị cứu hộ đang trôi trên mặt biển.

“Còn có người ôm thiết bị cứu hộ bị chìm chết kia,” Hồng Kiệt lẩm bẩm một câu, rồi vung tay lên, “Căng

đà bên phải! Quay đầu lại!"

Thuyền lái về phía trước, nhưng thiết bị cứu hộ vẫn đang trôi, cũng không chắc chắn được địa điểm, Hồng Kiệt cách còn mấy mét liền nhảy xuống biển.

Chưa bơi xuống được bao xa, đã thấy Tần Vũ đang giãy dụa trong nước biển, cậu bơi qua tóm lấy áo Tần Vũ, kéo gã bơi lên trên, Tần Vũ coi như tỉnh táo, không giống như đại đa số người chìm xuống nước, thấy được người là bóp lấy cổ người ta, không khiến cả hai đều chết đuối là không tính bị chìm xuống nước một lần.

Hồng Kiệt tha Tần Vũ lên thuyền, vứt lên boong thuyền, Tần Vũ vừa khụ vừa khạc nước ra, chật vật nửa ngày mới chậm rãi trở mình, nằm trên boong thuyền nhắm hai mắt thở hổn hển.

"Dư Tiểu Giai sao lại không ổn? Trước đó không phải bảo là ổn định lắm à?" Hồng Kiệt ngồi xổm bên cạnh nhìn gã.

"Không biết, có lẽ là thấy Tào Mộc nên đau lòng," Tần Vũ thở hổn hển nửa buổi mới trả lời, trong giọng nói lộ ra uể oải, "Làm sao, không phải cậu không tin à."

"Có tin hay không, tôi sẽ tự quyết định," Hồng Kiệt cười, ngồi qua một bên, xỏ dép xăng đan đế xuồng màu đỏ vào, đứng ở mũi thuyền, "Tôi đưa anh về đất liền."

"Trời ạ," Tần Vũ vừa nghe thấy câu này, trong lòng thoải mái, đập mấy lần lên sàn thuyền, hiện giờ, Hồng Kiệt và cả đôi dép chóe lóe không hiểu nổi kia đều trở nên đáng yêu vô cùng, "Cảm ơn!"

"Sao Tần Nhất lại cho anh đến tìm Tào Mộc, anh cũng sắp chết tới nơi rồi." Hồng Kiệt đi tới khom lưng nắn cổ tay Tần Vũ, xem như bắt mạch.

"Cậu để yên cho tôi lần này, tôi còn sống được thêm mấy ngày." Tần Vũ cau mày.

"Tôi tin lời anh, anh cũng phải tin lời tôi, tôi không lừa anh, Tào Mộc chưa về, có về hay không cũng chưa chắc được, có điều tôi sẽ không giúp anh nói cho cậu ấy biết Dư Tiểu Giai không ổn," Hồng Kiệt đá Tần Vũ, trở lại mũi thuyền, "Nhổ neo! Mục tiêu, cập bờ!"

"A…." Tần Vũ trở mình nằm nhoài lên sàn thuyền, "Thần kinh."

Hồng Kiệt mang Tần Vũ về trong ngôi nhà mình trong làng chài, mấy hôm nay trong nhà không có ai, ông cụ dùng gạch viết chữ lên đất cạnh giường cậu, nói rằng đi lên trấn ở nhà chú cậu mấy ngày.

"Anh nằm đi," Hồng Kiệt chỉ giường mình, "Tôi cả năm cũng chẳng ngủ bao nhiêu lần, nhưng ông cụ vẫn luôn dọn dẹp lại cho tôi, sạch."

“Không sạch cũng không sao.” Tần Vũ đổ xuống giường, giờ cho gã vũng bùn gã cũng nằm xuống được, đầu vốn đã đau, ngồi trên thuyền lăn lộn hai tiếng còn bị ném xuống biển sặc nước nửa ngày, giờ hắn còn cảm giác mình sắp chết rồi.

“Uống trà không?” Hồng Kiệt đi ra ngoài.

Sau khi vào nhà, Tần Vũ có nhìn thấy bên ngoài đặt một bộ trà cụ cũ kỹ nhìn như thể đã dùng được mấy năm, gã vừa định bảo được, Hồng Kiệt liền thò đầu vào nói: “Thôi, vẫn uống nước đi.”

“Được.” Tần Vũ nhắm mắt lại, gã không muốn nói gì nữa.

Lúc Hồng Kiệt đi vào lại, cầm cho gã một cốc nước, Tần Vũ uống, phát hiện vị không đúng lắm, gã nhíu mày: “Trong nước bỏ thêm gì vậy?”

“Linh hồn biển cả!” Hồng Kiệt mặt nghiêm túc nhìn gã.

Tần Vũ và cậu ta nhìn nhau mấy giây, dứt khoát đổ nước trong cốc xuống đất.

“Này!” Hồng Kiệt hô lên, “Anh cứ đối xử với…”

“Có nước bình thường không?” Tần Vũ ngắt lời cậu ta.

“Không có, không phải anh khó chịu à, tôi bỏ thêm ít thuốc, tôi lấy thêm cho anh một cốc nữa, đừng có đổ nữa đấy!” Hồng Kiệt cầm cái cốc trong tay gã đi ra ngoài, rồi lại rót một cốc nước như vậy đi vào.

“Cậu không nói năng bình thường được à? Cậu nói luôn từ đầu là thuốc không được à?” Tần Vũ uống sạch nước, “Cậu có quần áo không, tôi thay, cả người nước biển đắp lên người khó chịu quá.”

“Đắp thì đắp, lắm chuyện thế,” Hồng Kiệt tuy nói như vậy, nhưng vẫn lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo, là bộ lần trước Thẩm Đông mua cho cậu ta.

“Hồng Kiệt, thật ra tôi còn có một câu muốn hỏi cậu,” Tần Vũ đứng dậy, chậm rãi xuống giường, quay lưng về phía Hồng Kiệt thay quần áo, “Cậu che chắn quần áo lên người như vậy làm gì, tôi thấy cậu mấy lần, từ trước tới giờ đều không ngửi thấy trên người cậu có mùi.”

“Buồn cười, sao lại có mùi được, không có mùi thì lạ lắm à?” Hồng Kiệt bực bội hỏi.

“Một năm bốn mùa không cởi cũng không thay quần áo, không có mùi đương nhiên là lạ.”

“Đây là bí mật của tôi, nói cho anh cũng được, nhưng phải trao đổi.” Hồng Kiệt cười.

“Ừ.”

“Tần Nhất có yêu Dư Tiểu Giai không? Là thật sự định bỏ qua như vậy phải không?”

“Trao đổi hai câu hỏi?” Tần Vũ quay đầu lại nhìn cậu ta.

“Bí mật này của tôi chắc chắn đáng giá hai câu.”

“Có yêu hay không thì không biết, nhưng dự định từ bỏ là thật, tại sao cậu lại không có mùi.”

“Ngu ngốc,” Hồng Kiệt khoanh tay nở nụ cười, “Ai bảo anh tôi chưa thay quần áo bao giờ, ngày nào tôi cũng thay, tôi có nhiều quần áo giống nhau lắm.”

“….Thôi được.” Tần Vũ sững sờ nửa buổi, cuối cùng chỉ thở dài, “Cậu cũng giỏi thật, bao nhiêu năm đều giả vờ như thế mà không khó chịu, cậu còn nhớ trước đây cậu thế nào nữa không?”

“Tôi vẫn luôn như vậy, người trong làng đều biết chỗ này của tôi không được tốt lắm,” Hồng Kiệt chỉ lên đầu mình, “Thật ra bọn họ không hiểu, người con của biển cả không phải…”

“Tôi ngủ một lúc.”

“…những người ngư dân đó có thể nhìn thấu được.” Hồng Kiệt kiên trì nói hết, rồi bỏ điện thoại dính nước của Tần Vũ vào trong túi tiền mình, giờ mới quay người ra khỏi phòng.

Dư Tiểu Giai không ổn? Tự nhiên lại không ổn?

Hồng Kiệt ngồi trong sân, cậu không thể nói chuyện này cho Tào Mộc được, Tào Mộc có lẽ còn đang đắm chìm trong nỗi đau chị gái không thể trở về bên cạnh mình, nhưng ít nhất là chị cũng an toàn, nếu như giờ cậu ta biết được ngay một chuyện này cũng không có, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tào Mộc và Thẩm Đông giờ đều đang ở nơi cậu không có năng lực đến được, cậu không thể mạo hiểm.

Nếu như trước lúc Dư Tiểu Giai biến thành một đám bọt biển, hai người họ vẫn chưa về được, vậy thì cứ để Dư Tiểu Giai mang theo tiếc nuối mà ra đi thôi, cậu mãi mãi sẽ không nhắc lại người con gái này nữa, Tào Mộc cũng vĩnh viễn sẽ không biết được chị gái cậu đã biến mất rồi.

“Thuyền trưởng,” Hồng Kiệt dùng tay phải nắm lấy tay trái mình, “Anh thật sự là, lòng dạ độc ác.”

Nói xong, cậu dùng một tay bịt mắt phải mình: "Quá khen quá khen, nhưng mà dùng sai từ rồi, đây gọi là quyết đoán."

Thẩm Đông không có nhiều họ hàng, bên ngoại gần như không có ai, bên nội thì mấy người chú đều đã ra nước ngoài, cũng chỉ có bà nội cùng với gia đình nhà cô.

Mà chỉ có như vậy, lúc hắn ở bệnh viện vẫn bị bà nội, cô chú, chị họ anh rể họ vây lại kín mít, không biết còn tưởng hắn mắc phải bệnh nan y gì, cả nhà vây quanh hắn khóc than động trời động đất, bà nội xoa mặt hắn sắp tróc da tới nơi.

Mãi cho tới lúc chú đánh hai chiếc xe tới chở bọn họ tới nhà hàng, tâm trạng bà nội mới hơi bình tĩnh lại được, Thẩm Đông cũng là đến tận lúc này mới có thời gian xem thử Tào Mộc vẫn luôn im lặng theo sau bọn họ.

Tào Mộc mặc dù hơi không quen, cũng rất muốn theo sát bên cạnh Thẩm Đông, mà lúc đang ở bệnh viện, cậu vẫn chọn ngồi đối diện Thẩm Đông, nhường lại chỗ cho bà nội và cô đã khóc sưng mắt.

Ngồi ở đối diện cũng không tệ, có thể nhìn thấy Thẩm Đông.

"Đây là bạn của con à?" Bà nội coi như cũng nhớ ra còn có một người nữa, nhìn Tào Mộc hỏi một câu.

"Vâng,… đồng nghiệp của con," Thẩm Đông do dự rồi nói dối, hắn quên mất nói trước một tiếng với Tào Mộc, hơi lo lắng không biết liệu Tào Mộc có thể phối hợp hay không.

Tào Mộc coi như phản ứng nhanh, chỉ sững sờ một giây, rồi gật đầu theo.

"Đều trẻ thế này đã lên đảo rồi, khổ quá đi thôi," Bà nội cầm lấy khăn giấy chị họ đưa tới, lau mắt, "Thẩm Đông nhà ta, từ nhỏ tới lớn, chẳng bao giờ phải chịu khổ, cái gì cũng không biết làm, toàn phải để con chăm sóc nó đúng không."

"Anh ấy chăm sóc cháu." Tào Mộc trả lời rất chắc chắn.

"Nó còn biết chăm sóc người ta cơ à?" Chị họ cười nhìn Thẩm Đông.

"Anh ấy nấu mì cho cháu."

"Nó cũng chỉ biết nấu mì," Bà nội vỗ lên đầu Thẩm Đông.

"Ăn ngon lắm." Tào Mộc bổ sung thêm.

“Thật không? A, bà cũng ăn mì nó nấu rồi, mùi vị đúng là không ra sao.” Bà nội nở nụ cười.

“Giờ con…” Thẩm Đông cười, định nói trình độ nấu mì của mình cũng không tệ lắm rồi.

“Ăn ngon thật mà.” Tào Mộc hơi không vui lắm, nụ cười trên mặt đã biến mất, giọng cũng nghiêm túc lên, “Ngày nào cháu cũng ăn.”

Bầu không khí trên bàn lập tức hơi lúng túng, bà nội có lẽ là không ngờ một câu chuyện cười thôi sẽ khiến Tào Mộc có phản ứng như vậy, sững sờ nửa buổi không biết nên nói gì.

“Giờ tay nghề con tiến bộ hơn rồi,” Thẩm Đông nhanh chóng mở miệng, rồi liếc mắt nhìn Tào Mộc, ra hiệu cho cậu đừng nói nữa, “Lúc nào rảnh nấu mì cho bà ăn là bà biết.”

Nhân viên phục vụ đúng lúc này đi vào hỏi món ăn, bầu không khí giờ mới chậm rãi thay đổi, ai cũng vội vàng gọi món, đều là món trước đây Thẩm Đông thích ăn, một đống thịt.

Tào Mộc ngồi im lặng, dọn thức ăn lên rồi, cậu chỉ vùi đầu ăn, nghe mọi người kể chuyện lúc Thẩm Đông còn bé, những chuyện này cậu đều không biết, cũng không chen được miệng vào.

“Mẹ bảo,” Bà nội vừa ăn vừa nhìn chú, nhỏ giọng nói, “Công ty của mấy đứa có công việc nào phù hợp không? Hỏi cho Tiểu Đông xem, nó cũng không thể cứ ở trên đảo trông hải đăng mãi như thế được, khổ quá.”

“Lúc quay lại để con hỏi xem.” Chú gật đầu.

Thẩm Đông vừa nghe thấy câu này liền hơi cuống, hắn nhìn qua Tào Mộc, Tào Mộc đang cúi đầu tập trung ăn, hắn hạ thấp giọng: “Bà, chuyện này không cần vội, con ở trên đảo sống tốt lắm, không khổ.”

“Làm sao mà không khổ được, không phải nói trên đảo không có gì à, đó có thể là nơi ở được lâu chắc?” Bà nội hơi xúc động, liếc mắt nhìn Tào Mộc, “Ở lâu rồi, người cũng trở nên lạ lùng, bà làm sao yên tâm được!”

Thẩm Đông lo lắng nhìn về phía Tào Mộc, Tào Mộc hẳn đã nghe thấy câu nói này của bà nội, nhưng cậu không ngẩng đầu lên, vẫn đang ăn, chỉ có tay đang cầm đũa hơi dừng lại.

“Bà đừng nói bừa,” Chị họ rót ít đồ uống cho bà, “Con bảo, việc này phải để Tiểu Đông tự quyết định, em nó chịu quay về, bố con sẽ liên hệ cho nó, nếu như nó không muốn về, chúng ta cũng đừng vội vàng, em nó đã ở trên đảo lâu như vậy rồi, giờ đột nhiên bảo nó về, cũng không quen ngay được.”

Thẩm Đông gật đầu lia lịa, chỉ thiếu điều lao tới ôm lấy chị họ hôn một cái thôi, nói thật, nếu như không có Tào Mộc, hắn sẽ không nghĩ ngợi chuyện khác quá nhiều, ở đây có người nhà hắn, có quá khứ hắn vất vả lắm mới nhớ ra được, về cũng không phải chuyện gì khó lòng hạ quyết tâm.

Nhưng giờ, đã khác.

Cơm nước xong xuôi, bà nội bị cô bắt về nhà nghỉ ngơi, Thẩm Đông mượn cớ nói là muốn thăm lại trường học trước đây, liền dẫn Tào Mộc đi về phía trường học.

Tào Mộc nãy giờ không nói năng gì, Thẩm Đông cũng không lên tiếng, đi thẳng tới công viên nhỏ bên cạnh trường rồi, Thẩm Đông mới hỏi một câu: "Vào công viên xem một lúc không?"

"Công viên?" Tào Mộc thấy hơi khó hiểu, "Không phải đến xem trường học à?"

"Không phải, đó là vì muốn ở cùng một mình cậu một lúc thôi, dạo gần đây toàn ở bên người nhà rồi, có cơ hội thì phải dẫn cậu ra ngoài một lúc chứ." Thẩm Đông cười.

"Ừ." Tào Mộc không rõ đang có tâm trạng gì, cùng Thẩm Đông vào trong công viên.

Công viên này rất nhỏ, không có ai cả, Thẩm Đông dẫn cậu chậm rãi tản bộ tới bên cạnh đầm sen, Tào Mộc ngồi xuống ghế dài, nhìn nước ngây người.

"Giờ không mệt chứ?" Thẩm Đông nhìn mặt cậu chăm chú, hắn sợ Tào Mộc sau khi nhảy vào sông một lần rồi giờ lại nhảy xuống đầm sen.

"Ừ, không mệt."

"Lời bà nội tôi nói cậu..." Thẩm Đông suy nghĩ, "đừng để tâm quá, dù sao cũng đã không gặp nhiều năm rồi, người già đều muốn con cháu ở bên mình."

"A?" Tào Mộc mặt mê man ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Nói gì?"

"Là nói lúc ăn cơm đấy, không nhớ nữa à?" Thẩm Đông cũng mê man.

"Không nhớ nữa." Tào Mộc cúi đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm mặt nước ngây người.

"Tào Mộc Mộc," Thẩm Đông đi tới trước mặt cậu, nắm lấy cằm cậu đẩy cằm cậu lên, "Kỹ năng lừa người của cậu vẫn kém lắm."

"Không lừa anh, tôi không nhớ nữa." Tào Mộc vẫn kiên trì.

Lúc Tào Mộc thật sự không nhớ chuyện gì đó, vẻ mặt chắc chắn không phải như vậy, nhưng Thẩm Đông cũng không tiếp tục vạch trần cậu nữa, chỉ cười: "Vậy thì không nhớ, cậu ở thêm cùng tôi mấy ngày được

chứ?"

"Ừ," Tào Mộc gật đầu, "Anh sẽ về lại đảo thật chứ?"

"Thật."

"Anh không về, tôi cũng sẽ không về," Tào Mộc nhượng bộ, "Chỉ là tôi sợ tôi…"

"Tôi về," Thẩm Đông ngắt lời cậu, nhìn qua xung quanh không có ai, nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi cậu, "Ở đây có người nhà tôi, đúng là tôi luyến tiếc bọn họ, thế nhưng…"

Thẩm Đông suy nghĩ, cũng không biết Tào Mộc có hiểu được hay không: "Ở đây không có nhà của tôi, ngôi nhà thật sự, ngôi nhà có thể khiến tôi cảm thấy, cuối cùng cũng về đến rồi."

Tào Mộc yên lặng nhìn hắn, qua rất lâu mới vỗ lên cánh tay hắn, mặt nghiêm túc nói: "Tôi là nhà của anh."

"Cậu không phải bố tôi nữa à?" Thẩm Đông cười.

"Đều là cả, anh không có thứ gì, tôi chính là thứ đó." Tào Mộc nhoẻn miệng cười với hắn.

30. Chương 30: Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói xong với Tào Mộc, trong lòng Thẩm Đông đã vững vàng hơn, hắn chỉ lo mình mấy ngày nay ở bên người nhà khiến Tào Mộc cảm thấy bị lạnh nhạt, đã vậy lần nào hắn cùng cô ra ngoài cũng không dám không dẫn Tào Mộc theo, phải bắt Tào Mộc theo cùng, hắn sợ, ngộ nhỡ lúc về không nhìn thấy Tào Mộc nữa.

Vậy thật sự sẽ khiến hắn phát điên.

Tào Mộc thì ngược lại, không trách cứ lời nào, mỗi lần ra ngoài đều như thể người vô hình, trước sau đều có cảm giác như thể chẳng phải nhân vật gì, nhưng chỉ cần Thẩm Đông nhìn về phía cậu, chắc chắn sẽ đón được ánh mắt của cậu.

Thẩm Đông mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt cậu cười ngốc nghếch ha ha, trong lòng sẽ mềm nhũn đi, cho dù bà nội rất không nỡ để hắn về lại đảo, hắn vẫn mở miệng bảo phải trở về.

Nhắc tới chuyện phải quay lại, bà nội liền trào nước mắt: "Mới về được mấy ngày đã đòi đi, bao nhiêu năm như thế về mới có mấy ngày đã đòi đi…"

"Bà đừng khóc," Chị họ ôm lấy bà, "Tiểu Đông trước kia là không nhớ mọi chuyện nên mới không về, giờ đã tốt rồi, vậy không phải là sẽ thường về à, cũng như con thôi, đúng không Tiểu Đông."

"Vâng, bọn con cách hai tháng là lại được thay phiên nghỉ một lần, về gặp bà cũng không khó," Thẩm Đông cố gật đầu, hắn không thể nhìn thấy nước mắt của bà nữa, trong lòng đau từng cơn.

“Nó không giống con, đó là cháu đích tôn của bà,” Bà nội vừa gạt nước mắt vừa ghét bỏ nhìn chị họ.

“Có ai như bà không, trọng nam khinh nữ ngay trước mặt, cháu ngoại giờ lại không được thương yêu nữa rồi,” Chị họ che mắt đi, “Ôi, con muốn khóc.”

Bà nội bị chị chọc cho cười, đẩy chị một cái: “Chỉ có mày là giỏi nói, bố mẹ mày sao lại không nói giỏi như mày kia chứ, học đâu ra.”

“Ai nuôi thì học theo người đó chứ, lúc còn bé không phải vẫn luôn ở cùng bà đó thôi,” Chị họ cười tít mắt ôm bà.

“Ai, con hồi bé đúng là đáng ghét…” Lực chú ý của bà đã thành công bị chuyển sang chuyện khác, bắt đầu chê trách với cô chú rằng chị họ lúc còn nhỏ khiến người ta lo lắng thế nào.

“Đông à, lại đây,” Chị họ kéo Thẩm Đông qua một bên, “Em cũng đừng nói đi nói lại với bà nữa, cứ mua vé luôn đi, bà cũng không khóc nữa rồi.”

“Vâng.” Thẩm Đông gật đầu, ký ức hắn vẫn hơi mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ tới hồi bé vẫn luôn bị chị họ bắt nạt, cướp đồ ăn, cướp đồ dùng học tập, xong còn bị bơm đểu, không ngờ rằng chị họ lớn rồi lại có thể giúp hắn đến vậy.

“Lúc nào nghỉ thì về thăm, bay về cũng dễ.”

“Vâng.”

“Lần sau về thì mang cho chị vòng cổ ngọc trai,” Chị họ vỗ vai hắn, “Cả phấn ngọc trai nữa, đừng có quên!”

Thẩm Đông cười, “Rồi, chắc chắn mang cho chị.”

“Đồng nghiệp kia của em,” Chị họ nhìn qua Tào Mộc, Tào Mộc đang đứng cách bọn họ mấy bước dựa vào tường, hai mắt vẫn nhìn Thẩm Đông, “Lần này cũng về cùng em à?”

“Đúng.” Thẩm Đông hơi sốt sắng, bao năm như vậy, hắn gần như không nói dối lần nào.

“Quan hệ của hai đứa tốt lắm à?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Trông coi hải đăng trên đảo chỉ có hai đứa thôi à?” Chị họ lại liếc nhìn Tào Mộc, Tào Mộc vẫn đang nhìn Thẩm Đông.

Thẩm Đông cảm thấy mình hơi đổ mồ hôi, nếu như bị ai đó chú ý tới, biểu hiện này của Tào Mộc đúng là hơi kỳ quái, kể cả là đồng nghiệp quan hệ rất tốt đi nữa, cũng sẽ không có ai nhìn chằm chằm cả ngày không dời mắt như vậy cả.

“Không, còn một chú trung niên nữa, sắp về hưu.” Thẩm Đông muốn nháy mắt với Tào Mộc, mà chị họ đứng ngay cạnh hắn, Tào Mộc cũng chưa chắc đã hiểu được ý hắn.

“Ồ…” Chị họ kéo dài giọng, tim Thẩm Đông cũng treo lên, hắn chỉ muốn để người nhà an tâm, biết hắn vẫn sống ổn là được, chuyện khác thì hắn không muốn để người nhà biết, chị họ ồ nửa ngày xong, cuối cùng thở dài, “Chị bảo, thằng bé này cũng ở trên đảo lâu lắm rồi đúng không, không quen chỗ nhiều người?”

“A? À! Đúng!” Thẩm Đông nhanh chóng gật đầu.

“Chị thấy thế mà, chỉ có em là quen với cậu ta, cậu ta chỉ liên tục nhìn chằm chằm vào em, trông đúng là không có cảm giác an toàn,” Chị họ “chẹp” một tiếng rất khẽ, “Cả người nhà này cũng không ai để ý tới cậu ta.”

“Không sao,” Thẩm Đông nghe chị họ nói xong liền đột nhiên nhẹ nhõm trong lòng, “Về lại đảo là ổn thôi.”

“Nói đến chuyện này, chị nói đỡ hộ em với bà là đừng ép em, nhưng mà em cũng suy tính thử chuyện quay về đi, sau đó nhìn thử xem có trở về được không, chị sợ em ở trên đảo lâu cũng ngốc đi.”

“Ừm,” Thẩm Đông đáp bừa một tiếng, “Thật ra em còn ở trên đảo lâu hơn cậu ấy nữa, chị thấy em có ngốc không?”

“Chị thấy mày lúc nào cũng ngốc, chưa bao giờ thay đổi cả,” Chị họ nở nụ cười, vỗ lên người hắn, rồi đi nói chuyện với bà.

Tào Mộc “hơi hơi lạ” đã bị bà nội và chị họ nhận ra, Thẩm Đông không dám làm lỡ nữa, cứ thế dẫn Tào Mộc đi mua vé tàu trở về.

“Vẫn đi từng đoạn đi,” Thẩm Đông cầm vé, “Vốn định ở thêm mấy ngày, nhưng ở thêm mấy ngày tôi lại sợ ai cũng nhìn ra được hai chúng ta không bình thường.”

“Không bình thường?” Tào Mộc đứng ven đường, trên mặt hơi mê man, “Từng đoạn đi đến đâu?”

“Về đảo chứ đâu.” Thẩm Đông nhìn cậu.

“À, về đảo,” Mắt Tào Mộc sáng rực lên, “Giờ chúng ta đang ở đâu đây?”

“….Ở nhà tôi đó,” Thẩm Đông hơi lo lắng, sờ lên mặt Tào Mộc, “Cậu biết tôi là ai đấy chứ?”

“Anh à,” Tào Mộc nhìn hắn chằm chằm một lúc, nhìn đến mức lòng dạ Thẩm Đông cũng bồn chồn, cuối cùng cậu đưa tay ra sờ lên mặt Thẩm Đông, “Anh là con trai tôi.”

“Tôi đánh cậu bây giờ!” Thẩm Đông mắng cậu, tim cũng thả lỏng xuống, Tào Mộc giờ ngoài kiên trì không ngừng nghỉ quên mất Hồng Kiệt, chuyện khác kể cả có quên mất, nhắc một cái là gần như nhớ lại được ngay, cũng không tệ lắm.

Thật ra lúc không có mặt Hồng Kiệt, Tào Mộc cũng thường nhớ tới thuyền trưởng, nhưng mà….

Đây là số mệnh rồi, Thẩm Đông vừa cười, vừa yên lặng đau lòng thay cho Hồng Kiệt trong lòng một lần nữa.

Trước khi lên đường, bà nội, cô, chị họ, ôm thành một đoàn khóc ở ga tàu, thành ba người khóc sướt mướt, mấy hôm nay chú nói chuyện rất ít, giờ cũng bị mấy người họ khóc lây bệnh, vành mắt cũng hơi đỏ lên.

Thẩm Đông vốn không định khóc nữa, bao năm như vậy, hắn đều chưa khóc lần nào, giờ chỉ về nhà có một chuyến, đã khóc đến mấy lần, mà ngay lúc hắn đang kìm nén nước mắt mình, lại đột nhiên thấy trên mặt Tào Mộc có nước mắt.

Hắn không nhịn lại được nước mắt, tuy rằng hắn không biết Tào Mộc sao lại khóc giữa lúc này, thế nhưng, lúc nhìn thấy nước mắt trên mặt Tào Mộc, nước mắt của hắn cũng dâng trào.

Bà nội nhìn thấy mọi người cuối cùng cũng thành công khiến Thẩm Đông khóc theo, lau mặt một cái như thể hoàn thành xong nhiệm vụ: “Thôi, Tiểu Đông, con mau lên tàu đi, đừng để lỡ.”

“Nhớ thi thoảng phải gọi điện về!” Cô dặn dò hắn.

“Mẹ, hòn đảo kia của hai đứa nó không có tín hiệu điện thoại di động…” Chị họ khóc đến mức mascara và eyeliner cũng nhòe nhoẹt lại với nhau.

“Vậy thì lúc về đất liền gọi, nó không phải bảo là được lên bờ à.” Cô ôm cánh tay Thẩm Đông.

“Vâng, con về đất liền rồi sẽ gọi điện, nhất định.”

Đợi đến lúc tàu chạy rồi, Thẩm Đông mới nhắm hai mắt lại lấy lại bình tĩnh, sau đó nhìn Tào Mộc bên cạnh: “Tào cục cưng, vừa nãy cậu khóc đấy à?”

“Ừ.” Tào Mộc gật đầu.

“Cậu khóc cái gì?” Thẩm Đông cảm thấy rất kỳ lạ.

“Không biết nữa, ai cũng khóc cả,” Tào Mộc xoa mặt mình, “Tôi chỉ nghĩ, nếu như tôi giống như mọi người, cũng đi tiễn anh, sẽ khóc.”

“Cậu không có việc gì là lại nghĩ ngợi lung tung gì thế!” Thẩm Đông lặng lẽ nắm lấy tay cậu.

“Rảnh rỗi mà, chỉ nghĩ thế thôi, không phải anh cũng khóc à.”

“Tôi vốn có định khóc đâu, nhìn thấy cậu khóc rồi tôi mới khóc.”

“Vậy tôi khóc rồi sao anh lại khóc, anh cũng có biết tại sao tôi khóc đâu.”

“Ai biết được,” Thẩm Đông khịt khịt mũi, nói một câu vô nghĩa, “Đau lòng thôi.”

Tào Mộc không nói gì, ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, cười ngây ngô với cửa kính rất lâu.

Mất thời gian hai ba ngày, Thẩm Đông cuối cùng cũng mang được Tào Mộc về tới trấn nhỏ bên biển.

Từ trên xe khách đường dài xuống dưới, không khí dính dớp mang theo chút mùi tanh của biển phả lên mặt, khiến hắn có cảm giác thân thiết không hiểu được.

Thực sự là….đã ở nơi này quá lâu rồi, một người lớn lên trong bầu không khí khô hanh, lại có thể sinh ra cảm giác này với không khí vừa tanh vừa dính trên bờ biển.

“Thoải mái thật.” Tào Mộc nhắm hai mắt lại, hít mạnh mấy hơi, một con xe nhà nông chạy qua cạnh cậu thải ra một tràng khói đen, sặc cho cậu ho khù khụ nửa ngày.

“Thoải mái không?” Thẩm Đông cười không ngừng được, lúc đi về phía bến tàu vẫn luôn cười, hắn còn không biết mình đến cùng đang cười chuyện gì.

“Hôm nay có thuyền lớn không?” Tào Mộc ngồi một bên bến tàu, thả chân xuống đung đưa trong nước, mặt hưởng thụ híp cả mắt lại.

“Không, sáng mai có, tôi ở nhà nghỉ bến tàu một đêm là được, dù sao cũng ngay cạnh biển, hoặc là…” Thẩm Đông suy nghĩ, ngồi xổm xuống bên cạnh Tào Mộc, “Tối nay chúng ta ở đây, tôi ngâm nước với cậu.”

“Được!” Tào Mộc vô cùng vui vẻ, duỗi tay cởi luôn áo phông trên người ra, “Anh cùng tôi ngâm cả đêm à?”

Ngâm cả đêm thì cả người nhăn nhúm lại mất!

“Tôi không ngâm được cả đêm, nhưng mà tôi có thể ở trên bến tàu nhìn cậu bơi, cậu đừng bơi lung tung là được,” Thẩm Đông nhìn Tào Mộc đứng lên chuẩn bị cởi quần, nhanh chóng nhìn qua bốn phía, có lác đác vài người ở đằng xa, ngay bên bờ biển, hành vi cởi quần áo của Tào Mộc cũng không coi là lạ, chỉ cần đừng cởi sạch là được.

Tào Mộc coi như cũng tỉnh táo, mặc quần trong xuống nước.

Sau khi một đám bọt biển li ti tan đi, Thẩm Đông nhìn thấy quần lót của Tào Mộc đang trôi trên mặt nước cùng với….. bé cá hề bị mắc vào bên trong quần lót.

Thẩm Đông nhịn cười, định đưa tay lấy nó từ trong quần ra, mà nhìn bộ dạng nó đang đấu đá lung tung trong cái quần lót bao lại, liền rút tay về, ngồi bên bến tàu cười ngặt nghẽo.

Bạn học Tào Tiểu Ngư biến về thành cá rồi, xem như là loại có cái đầu hơi nhỏ, một cái quần lót đối với nó mà nói, có thể coi là hơi to, rất gian khổ đấu tranh với quần lót tới hơn một phút, mới từ mép lưng quần xông ra ngoài được.

Thẩm Đông nhìn nó chạy tưng bừng như điên dưới nước, liền cười, vớt quần lót lên để bên cạnh, cũng cởi áo mình ra, nhảy xuống nước.

Trong nháy mắt nhảy xuống nước, hắn cảm thấy cả người dễ chịu, nước biển trong suốt, ánh nắng ấm áp, còn có tia sáng bị khúc xạ trong nước, làm cho hắn có cảm xúc vui vẻ như sắp bay lên.

Hắn nhắm mắt lại, lấy hơi lặn xuống mấy mét, mở mắt ra, cả thế giới trở nên an tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh lúc dòng nước xẹt qua tai, thích ý, mà thả lỏng.

Cái bóng nho nhỏ màu cam vẫy đuôi ra sức vọt tới phía trước hắn, đây không phải tốc độ của cá hề thông thường, đây là tốc độ của siêu ngư Tào Tiểu Ngư, Thẩm Đông không tránh đi, bị nó đâm một cái lên mũi.

Hắn đưa tay ra định tóm lấy, mà Tào Tiểu Ngư vẫy đuôi một cái, hả hê lắc lư bơi đi, hắn bắt hụt.

Nhìn hắn bắt xong rồi, bạn học Tào Tiểu Ngư lại lúc lắc lao tới, đuôi vẫy rất làm màu, dẫn theo một đống bọt nước nhỏ.

Đệt! Thẩm Đông lại tóm hai lần nữa, ngay cả vẩy cá cũng chẳng bắt được, hắn bơi lên mặt nước lấy hơi, cũng không bơi xuống nữa, chỉ trôi trên mặt nước.

Cảm giác này đúng là không tệ, Thẩm Đông híp mắt lại nhìn trời xanh mây trắng, gió biển thi thoảng lại thổi qua, sóng biển từng lớp đánh lên thân thể hắn, còn có một con cá hề vẫn luôn vây quanh hắn, không ngừng dùng đuôi cọ lên người hắn.

Cứ sống thế này đến cuối đời cũng không tệ mà.

Thẩm Đông ngâm mình trong nước biển đến hơi không chịu nổi rồi mới lên bờ, ngồi trên bến nhìn xuống biển.

Bến tàu rất yên tĩnh, mà cũng không phải loại yên tĩnh vì hoàn toàn không có ai, xa xa thi thoảng vang lên tiếng người đi tới, khiến người ta cảm nhận được bình lặng chân thật.

Thẩm Đông cả đêm đó đều trải qua trên bến tàu, trời tối rồi, Tào Mộc cũng lên bờ, hai người nằm trên bến tàu gối đầu lên cánh tay, ngắm sao.

"Chỗ nhà anh buổi tối không nhìn thấy sao."

"Ừ, ô nhiễm."

"Tôi thích ở dưới nước ngắm sao."

"Vậy cậu xuống nước ngắm đi."

"Không, giờ lại thích nằm bên cạnh anh ngắm."

Thẩm Đông xoay mặt qua nhìn cậu: "Giờ cậu học được ở đâu mà biết nói những thứ này rồi."

"Không học, muốn nói thì nói thôi, không muốn nghe thì tôi không nói." Tào Mộc cười.

"Ồ, còn học được biết nói như thế nữa." Thẩm Đông cảm thấy rất thần kỳ, nhìn cậu.

"Tôi vốn đã biết nói rồi, ông nội bảo tôi còn biết nói chuyện hơn chị tôi nữa," Tào Mộc nghiêng người sang, hai mắt rất sáng, "Tâm trạng tốt một cái là nói cực giỏi, từ trước tới giờ chưa bao giờ nói lắp."

"Đệt!" Thẩm Đông đập một cái lên thắt lưng cậu, "Im đi."

Thuyền lớn tám giờ sáng đã xuất phát, Thẩm Đông lên thuyền, Tào Tiểu Ngư vẫn như trước đó, bơi theo thuyền.

Lúc thuyền đến đảo, Thẩm Đông từ xa đã thấy chú Trần đứng trên bến thuyền nhỏ, còn có Tiểu Trương đang cúi đầu ủ rũ bên cạnh chú Trần.

Thẩm Đông không nói với chú Trần chuyện về lại đảo, có điều, từ đằng xa chú Trần đã thấy hắn, phất tay với hắn.

Hắn cũng nhanh chóng phất tay lại, tuy mấy năm nay, hắn và chú Trần tổng cộng cũng chẳng nói được mấy câu, mà một chuyến này ra ngoài trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ thấy chú Trần, có cảm giác không nói rõ được, như thể gặp lại chú ruột.

"Sao mày về cũng không nói trước," Chú Trần nhìn hắn từ trên xuống dưới, cười hỏi, "Chú còn nói với Tiểu Trương, cái thằng này bảy năm không về lại đất liền, chưa tới hai ba tháng có khi còn chưa muốn về đâu."

Thẩm Đông cười không nói gì, giờ hắn không phải là nói lắp, chỉ là thấy chú Trần, vẫn theo như thói quen trước đây, không muốn nói chuyện lắm.

"Béo lên, về nhà ăn được lắm đúng không," Chú Trần cười nói với Tiểu Trương bên cạnh, "Mày xem nó cũng béo lên đúng không?"

"Trước đây cũng không chú ý, chỉ gặp có một lần," Tiểu Trương vẫn cúi đầu ủ rũ, "Lúc cháu mới đến, sợ ở đây ngay cả tín hiệu di động cũng không có…"

Tiểu Trương cúi đầu ủ rũ lên thuyền lớn giúp khuân đồ xuống, chú Trần nhìn Thẩm Đông: "Về một chuyến mà thay đổi nhiều, trông có tinh thần lên không ít đấy."

“Cháu vốn, vốn…không có tinh thần lắm à?” Thẩm Đông cười, theo phản xạ có điều kiện lại nói lắp.

“Không nói được, chỉ là cảm giác giờ tinh thần mày không tệ,” Chú Trần vỗ vai hắn, “Tốt lắm.”

“Mang cho chú với Tiểu Trương ít đặc sản, đều là đồ ăn, hai người ăn thử đi.”

“Mày…” Chú Trần giật mình nhìn hắn nửa buổi, “Nói không như vậy nữa à?”

“A,” Thẩm Đông hơi ngại ngùng, quay người đi về phía thuyền, “Khỏi rồi.”

“Cho nên về nhà một chuyến vẫn tốt mà, về sớm có khi đã sớm khỏi rồi.” Chú Trần cười vui vẻ phía sau hắn.

Thẩm Đông ngây người bên trong phòng trực tới lúc trời tối, Tiểu Trương vẫn luôn cúi đầu ủ rũ, nhưng ngoài cúi đầu ủ rũ ra, dường như cũng không có cảm xúc gì khác, cũng không gào thét phải về.

Biết đâu lại có thể ở đây lâu dài, vậy thì chú Trần cũng coi như có thể về hưu.

“Hôm nay em trực ban, hai người nghỉ đi,” Tiểu Trương ôm một túi hạt thông* ăn hai tiếng, “Thẩm Đông, anh đúng là cứu mạng em, ăn ngon thật đấy, ngon hơn cá mắm nhiều.”

“Ăn tiết kiệm thôi, một ngày đã bị mày ăn hết sạch,” Chú Trần đứng lên cử động thắt lưng, “Thẩm Đông à, trò chơi mày cài trong máy cũng cứu mạng nó.”

Thẩm Đông cười, chuyện này phải cảm ơn Hồng Kiệt.

Về lại phòng mình, Thẩm Đông sờ soạng mỗi thứ trong phòng một lần, kể từ lúc hắn lên đảo tới giờ, còn chưa bao giờ rời khỏi căn nhà này quá 48 tiếng.

Hắn lấy điện thoại di động ra đặt lên bàn, mặt đồng hồ này có thể về hưu rồi, trên đảo không gọi được điện thoại, nhưng có thể xem giờ, dù ở đây thời gian chính xác cũng không có ý nghĩa gì.

Hơi mệt, nhưng Thẩm Đông nằm trên giường cũng không ngủ, tối nay Tào Mộc chắc chắn sẽ tới tìm hắn.

Mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà hơn một tiếng, Thẩm Đông nghe thấy có người đang gõ lên cửa sổ, hắn định bảo sao không vào luôn, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy trên cửa sổ là một cái bóng đen lớn, như thể quái vật không đầu, sợ tới mức suýt nữa lăn luôn xuống giường.

“Anh có vẻ mặt kiểu gì thế.” Bên ngoài có người nói.

Thẩm Đông nhìn chằm chằm vào cái bóng đen, nghe ra được đây là giọng Hồng Kiệt, nhưng vẫn sững sờ không nhìn ra được cấu tạo này của cậu ta là thế nào.

Hắn vẫn đang nghĩ ngợi, cửa đã bị đẩy ra, Tào Mộc mặt vui vẻ nhảy vào: “Thẩm Đông!”

“Cục cưng,” Thẩm Đông cười với cậu, xuống giường, rồi quay đầu nhìn bóng đen ngoài cửa sổ, “Cậu đến cùng thuyền trưởng à?”

“Ừ, thuyền trưởng gì thế? Người này cứ luôn đi theo tôi,” Tào Mộc nhào tới nằm sấp lên giường, “Cái giường này vẫn dễ chịu nhất.”

“Vậy à?” Thẩm Đông vẫy tay ra hiệu với bóng đen bên ngoài cửa sổ, ra hiệu cho cậu ta đi vào.

“Ừ, trên gối này có mùi của anh, gối khác đều không có.” Tào Mộc chôn mặt vào trong gối không động đậy nữa.

Lúc Hồng Kiệt đi từ ngoài cửa vào, Thẩm Đông cuối cùng cũng coi như nhìn rõ là thế nào, hắn chỉ vào đầu Hồng Kiệt, cũng chẳng biết nên nói gì cho phải: “Thuyền trưởng, ngài đây là định làm gì, dự tiệc tối?”

“Làm sao!” Hồng Kiệt trông có vẻ rất chán đời, có lẽ là vì Tào Mộc lại không biết cậu ta là ai, cậu ta sờ mũ rơm trên đầu: “Mũ này tôi tự bện, không đẹp à?”

Ngư dân đều biết bện mũ rơm, nhưng chẳng ai lại làm ra cái mũ to như thế cả, ba người chui vào cũng đủ, còn là đỉnh bằng, Thẩm Đông đi tới giật mũ cậu ta ra: “Đây là mũ à, đây thật sự không phải là xoắn cái chiếu thành một vòng rồi đội lên đầu hả?”

“Anh thì biết gì!” Hồng Kiệt không phục lắm, giật lại mũi liền đội lên, thở dài, “Anh nói thế nào cũng được, tôi chỉ bện ra được phẳng.”

“Cậu chạy đến đây làm gì?” Thẩm Đông ngồi lên mép giường, tiện tay vỗ một cái lên mông Tào Mộc, đàn hồi lắm.

“Tần Vũ đang ở nhà tôi.” Hồng Kiệt lấy ngón tay chống lên vành mũ che mất đi cả mặt nhìn Thẩm Đông.

“Ai?” Thẩm Đông vểnh tai lên.

“Tần Vũ đó, Tần Vũ! Anh ta đang tìm Tào Tiểu Ngư.”

“Tìm Tào Mộc làm gì? Việc này còn chưa xong à, bọn họ định làm gì!” Thẩm Đông gằn giọng, trong lòng đã hoảng loạn, sao lại không thể nào sống yên ổn được kia chứ!

“Anh đừng có quát tôi, cũng có phải tôi bảo anh ta đến đâu,” Hồng Kiệt khó chịu liếc mắt nhìn hắn, thả vành mũi xuống che mất mặt đi, “Không thì tôi quay về giết anh ta là được.”

“Thần kinh,” Thẩm Đông cau mày, hít vào một hơi, bình ổn lại tâm trạng, “Nói đi, anh ta tìm Tào Mộc làm gì?”

“Dư Tiểu Giai bị bệnh, muốn gặp Tào Tiểu Ngư.” Hồng Kiệt nói phía sau mũ.

Tào Mộc vẫn luôn chôn mặt mình trong gối đột ngột vươn mình ngồi dậy: “Cái gì?”

---

*hạt thông:

*edit đến đoạn thấy chú Trần cũng nghĩ, ôi lâu lắm mới gặp lại chú Trần thật.

*Tại sao Hồng Kiệt và Thẩm Đông một người gọi Tào Tiểu Ngư một người gọi Tào Mộc lại không bị lẫn nhỉ?!

31. Chương 31: Tào Tiểu Khốc

"Sao cô ấy lại bị bệnh?" Thẩm Đông cau mày, đáng lẽ ra giờ hắn phải lo lắng, mà trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, giờ phản ứng đầu tiên của hắn lại là nghi ngờ: "Lúc chúng ta gặp cô ấy không phải vẫn bình thường sao?"

"Không biết, cải tạo vốn sẽ có tổn thương," Hồng Kiệt làm tư thế khoan hãy hành động, "Dù sao cũng là thay đổi kết cấu cơ thể, nếu không thì sao Tần Vũ lại ngăn không cho Tào Tiểu Ngư đi cơ chứ."

Nói như vậy thì Tần Vũ vẫn không phải người phe kia? Thẩm Đông nhìn qua Tào Mộc, Tào Mộc ngoài lúc vừa nghe thấy tin tức này phản ứng khá mạnh ra, giờ trái lại cũng coi như bình tĩnh, chỉ ngồi trên giường nghe Hồng Kiệt giải thích, không nói một lời.

Thẩm Đông im lặng một lúc, ngẩng đầu lên nói đơn giản ba chữ: "Tôi không tin."

Hồng Kiệt ngơ ngác, dùng chân ngoắc ghế nhỏ bên cạnh lại, ngồi xuống: "Anh sao lại cũng giống tôi vậy cơ chứ, thật đáng ghét."

"Cậu không tin, còn bắt tôi tin?" Thẩm Đông mở tủ ra, lấy một túi hạt thông giữ lại để mình ăn đưa cho Tào Mộc.

"Tôi vừa mới đầu đúng là không tin, nhưng tôi có cảm ứng của biển cả..." Hồng Kiệt hơi do dự, thay đổi sang giọng bình thường, "Người Tần Vũ kia sẽ không nói bừa."

"Tôi không biết, tôi tin cậu cũng không phải cam tâm tình nguyện, huống hồ là anh ta." Thẩm Đông nói rất kiên quyết.

"Tần Nhất chỉ hận không thể 24/24 đều phải biết Tần Vũ đang ở đâu, anh ta chịu để Tần Vũ tới đây một mình, vậy rõ ràng đã xảy ra vấn đề gì rồi, hơn nữa anh ta còn không đi được, tình huống khiến anh ta không đi được chỉ có một thôi, chính là Dư Tiểu Giai thay đổi," Hồng Kiệt nhìn chằm chằm hạt thông trong tay Tào Mộc, "Tào Tiểu Ngư, cho tớ ăn một ít."

"Cho không?" Tào Tiểu Ngư nhìn Thẩm Đông.

"Cậu nhớ ra được cậu ta là ai thì cho." Thẩm Đông liếc nhìn Hồng Kiệt.

"Không nhớ ra được," Tào Tiểu Ngư tiếp tục ăn, "Vậy thì không cho."

"...Này!" Hồng Kiệt hô một tiếng, rồi phất tay, "Thôi, không so đo với một con cá."

“Nói đi, Tần Vũ tới đây nói với cậu chuyện này là định làm gì,” Thẩm Đông đứng trước mặt cậu ta, theo dõi cậu ta, “Có phải là bảo Dư Tiểu Giai bị bệnh, bảo Tào Mộc qua đó, đúng không.”

“Ừ.” Hồng Kiệt gật đầu, mặt bị mũ che lại, cũng không nhìn ra được cảm xúc trên mặt.

Thẩm Đông không lên tiếng, quay người đi ngồi xuống bên giường, dù hắn vẫn luôn có băn khoăn về thân phận của Hồng Kiệt, cũng không thể hiểu được mục đích của cậu ta, nhưng Thẩm Đông vẫn lựa chọn tin tưởng cậu ta, bởi vì Hồng Kiệt từng có rất nhiều cơ hội gây bất lợi cho bọn họ, mà vẫn chẳng hề làm gì cả.

Im lặng một lúc, hắn vỗ lên chân Tào Mộc: “Cậu muốn gặp chị không?”

Cho dù tình huống bên kia đang như thế nào, Thẩm Đông đều muốn nghe ý kiến của Tào Mộc rồi mới đưa ra quyết định.

Tào Mộc không trả lời ngay, cúi đầu ăn một nắm hạt thông, nhai kỹ ăn chậm, ăn xong rồi mới nhìn chằm chằm lên tay mình nói một câu: “Không đi.”

Câu trả lời này, đừng nói là Thẩm Đông, ngay cả Hồng Kiệt cũng lấy làm kinh ngạc, lấy mũ chiếu trên đầu xuống: “Tào Tiểu Ngư, cậu nói cái gì?”

Tào Mộc trước đó cố chấp với việc đi tìm chị như vậy, đến lúc nghe nói chị bị bệnh, thì ra lại có phản ứng như vậy, đây là điều cả Thẩm Đông lẫn Hồng Kiệt đều không ngờ tới.

“Tôi bảo không đi,” Tào Mộc thả hạt thông xuống, ngồi trên giường suy nghĩ, “Chị bảo tôi đừng đi tìm chị nữa, nhất định đừng đi nữa, cho nên tôi không đi.”

Dư Tiểu Giai bảo Tào Mộc đừng đi nữa, có thể là vì sợ Tần Nhất sẽ làm gì đó với cậu, nhưng Tào Mộc có thể bình tĩnh như vậy, Thẩm Đông vẫn cứ cảm thấy có gì đó không an tâm, hắn sờ lên mặt Tào Mộc: “Cậu chắc chắn không đến gặp chị ấy à?”

“Không phải không gặp, là không đi,” Tào Mộc sửa lại lời hắn, trên mặt có nét bình tĩnh và kiên đĩnh xưa nay Thẩm Đông chưa bao giờ thấy được, “Nếu như chị muốn gặp tôi, thì bảo người kia dẫn chị về, nếu như chị sắp chết rồi, thì dẫn chị về nhà.”

“Tào Mộc,” Hồng Kiệt sững sờ rất lâu, đứng dậy khỏi ghế, đây là lần đầu tiên cậu ta gọi Tào Mộc mà không gọi là Tào Tiểu Ngư, “Không nhìn ra được đó, đây là học theo Thẩm Đông à?”

“Tôi đâu có ngầu vậy.” Thẩm Đông nói.

“Không phải,” Tào Mộc nằm lại trên giường, “Tôi không học, tôi chỉ biết là tôi không thể lại vào đó nữa, cho dù có chuyện gì đi nữa, tôi đều không thể đi.”

Thẩm Đông và Hồng Kiệt đều im lặng, Tào Mộc đợi một lúc nhìn hai người bọn họ không có ý định nói gì, đành phải tiếp tục nói một mình: "Tôi lớn lên ở đây, tôi không biết chuyện gì khác, sang chỗ đó, tôi chẳng hiểu gì cả, cũng không nghĩ thông được, tôi sợ tôi có chuyện, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, Thẩm Đông phải làm sao bây giờ?"

"Hả?" Thẩm Đông nhìn cậu, hắn không ngờ Tào Mộc đã nghĩ sâu xa đến như vậy, kinh ngạc tới mức không để ý tới cảm động.

"Ừ, anh sẽ ra sao bây giờ," Tào Mộc cũng nhìn lại hắn, "Liệu có thể nào lại ép mình quên đi chuyện trước kia, có thể nào lại nói lắp…"

"Im nào!" Thẩm Đông không biết nên nói gì, hắn mới chỉ nói với Tào Mộc có một lần, mình quên mất chuyện trước kia, nói từ phương diện tâm lý học, hẳn là một hành vi trốn tránh đau khổ trong tiềm thức, không ngờ rằng Tào Mộc chẳng nhớ chẳng hiểu gì chuyện khác, lại nhớ kỹ chuyện này.

Còn cứ nhắc tới nói lắp!

"Ôi," Hồng Kiệt vốn đang mặt mày nghiêm túc nghe Tào Mộc nói chuyện, giờ dựa vào bàn cười không ngừng được, "Tào Tiểu Ngư cậu đáng yêu thật đấy…"

"Cậu còn chuyện gì nữa không?" Thẩm Đông ngắt lời cậu ta, "Không có chuyện gì nữa thì cậu đi đi, bảo với Tần Vũ, Tào Mộc sẽ không đến gặp Dư Tiểu Giai, muốn gặp thì bảo anh trai anh ta dẫn Dư Tiểu Giai tới đây."

Hồng Kiệt đội mũ chiếu cói đi rồi, Thẩm Đông sờ lên đầu Tào Mộc: "Cậu thực sự là, quá làm tôi bất ngờ."

"Đừng nghĩ tôi là đồ ngốc, tôi vẫn luôn nói với anh tôi không ngốc mà." Tào Mộc hơi không phục nói.

"Không nghĩ cậu là đồ ngốc, chỉ là trước đây không phải là cậu chẳng nghĩ gì à, cái gì cũng không hiểu."

"Vậy giờ tôi sẽ nghĩ chứ, trước đây không có nhiều chuyện như vậy, tôi chỉ cần có thể nhìn thấy anh là được, không cần nghĩ tới chuyện khác, đã vậy tôi có lúc nghĩ cũng không nghĩ ra được, nên không nghĩ."

Thẩm Đông cười, nằm đến bên cạnh cậu: "Vậy cậu có nghĩ tới chuyện, nếu như Tần Nhất thật sự mang chị cậu tới đây, nếu như anh ta có mục đích gì đó, thì vẫn có thể nhìn thấy cậu."

"Ở chỗ đó tôi sợ, ở đây tôi không sợ." Tào Mộc cười.

"Tại sao?" Thẩm Đông hỏi.

“Bởi vì đây là nhà của tôi, tôi lớn lên ở đây, mỗi cành san hô anh nuôi trông ra sao tôi đều biết, có một số việc tôi không nhớ rõ, mà có vài việc tôi không cần nhớ cũng biết,” Tào Mộc đắc ý nhìn Thẩm Đông, “Tôi chỉ cần ở dưới biển, ai cũng đừng hòng tìm được tôi.”

“Ừ,” Thẩm Đông ôm cậu, vốn định nói cậu siêu đẳng như thế sao còn suýt nữa bị lưới đánh cá vớt đi, trước đây còn bị mái chèo thuyền đánh cho bị thương, nhưng hắn không muốn phá hỏng cảm xúc của Tào Mộc, nên cũng không nói ra.

Thật ra để Dư Tiểu Giai lại đây, cũng là một cách, Tần Nhất cho dù có làm gì với Tào Mộc đi nữa, cũng phải mang Tào Mộc đi được đã, trước đó anh ta dựa vào Dư Tiểu Giai, mà giờ nhìn vào Dư Tiểu Giai bảo Tào Mộc không bao giờ được qua đó nữa, cô hẳn sẽ không giúp Tần Nhất, lại nói tới Hồng Kiệt đã đâm cho Tào Mộc một kim, đối với Tần Nhất, Tào Mộc cũng đã mất đi giá trị lợi dụng.

Bất kể thế nào đi nữa, chỉ hi vọng lần này đơn thuần chỉ là để hai chị em gặp mặt một lần.

“Ông nội bảo tôi có sức mạnh không ai biết.” Tào Mộc nhẹ nhàng sờ lên tay Thẩm Đông.

“Sức mạnh gì?”

“Không biết.”

“Thế không phải là vô ích à, vậy tôi cũng nói tôi có sức mạnh không ai biết.”

“Sức mạnh gì?”

“Không biết.”

“Anh đúng là nhàm chán.” Tào Mộc buồn bực trở mình, đưa lưng về phía hắn.

Thẩm Đông cười, lại gần dán lên lưng cậu, ôm lấy cậu: “Ngủ đi, hôm nay bơi có mệt không?”

“Ừ.”

“Là, cậu ta không qua đúng không?” Tần Vũ dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, trông rất không có tinh thần, “Tôi cứ nghĩ cậu ta sẽ chẳng để ý gì mà bất chấp tới kia.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, có điều người ta đã nói tới mức này rồi, anh bảo với Tần Nhất đi, không thể mang Tào Mộc đi được,” Hồng Kiệt ngồi trên ghế sofa, bày ra một tư thế rất tự tại, “Thật ra thì kể cả cậu ấy có muốn đi, tôi cũng không thể cho anh mang cậu ấy đi.”

“Mang Dư Tiểu Giai tới không dễ,” Tần Vũ lấy điện thoại ra, lật qua lật lại danh bạ, “Trên đường đã bị dằn vặt chết rồi.”

“Vậy thì chết thôi, cô ấy sống sót như vậy cũng có ý nghĩa gì đâu,” Hồng Kiệt nhìn xăng đan đỏ của mình, đột nhiên giật dép ra đưa tới trước mắt mình rồi nói to, “Ôi! Chất lượng nát thế này! Nứt rồi!”

Tần Vũ bị cậu ta kêu tới mức làm rơi điện thoại xuống giường: “Hồng Kiệt, tôi cầu xin cậu chuyện này.”

“Nói đi.”

“Vứt đôi dép này đi, tôi cho cậu một đôi bình thường.” Tần Vũ cầm điện thoại lên chọn số.

“Được đó, có điều anh vẫn đi được à, tôi sợ anh ngay cả về cũng chẳng về được.” Hồng Kiệt ném dép qua một bên.

“Yên tâm, mua cho cậu dép tốt rồi tôi mới chết, không thể chịu nổi.”

Đầu bên kia nghe điện thoại rất nhanh, giọng Tần Nhất vang lên: “Em thế nào rồi.”

“Vẫn ổn.” Tần Vũ nhắm mắt lại.

“Đau đầu không?”

“Từng cơn thôi, không nghiêm trọng.”

“Chóng mặt không?”

“Hơi hơi, em nói cho anh chuyện này,” Tần Vũ thở dài, “Anh đưa Dư Tiểu Giai tới đi, Tào Mộc không đi, đã vậy, em cũng không đưa cậu ta đi được.”

“Tần Vũ,” Tần Nhất im lặng trong chốc lát, “Em biết anh làm thế nào mới mang cô ấy đến được không, Lương Phong chỉ biết anh định bỏ dở thí nghiệm, vẫn chưa biết cô ấy bị bệnh, nếu như để ông ta biết…”

“Không được cho ông ta biết.” Tần Vũ ngắt lời gã.

“Làm sao có thể!” Giọng Tần Nhất hạ thấp xuống, “Ông ta đã nghi ngờ rồi.”

“Anh còn tiếp cận được ông ta không?”

“Có thể.”

“Vậy là được rồi, không được cho ông ta biết,” Tần Vũ cười, “Kết thúc chuyện này thôi.”

“Anh chắc cần thời gian mấy ngày để xử lý,” Tần Nhất suy nghĩ, “Em chịu đựng được không?”

“Được, em phải đổi lại đôi dép cho Hồng Kiệt rồi mới chết được.”

“Dép gì?”

“Anh đến nơi rồi biết.”

“Anh không muốn gặp người thần kinh kia,” Tần Nhất dừng lại “Không nói nhiều nữa, dập máy đây.”

Tần Vũ dập điện thoại, dựa vào đầu giường rất lâu cũng không động đậy, cũng không nói gì.

Hồng Kiệt ngồi trên ghế sofa cũng không lên tiếng, trong phòng yên ắng tới mức con kiến đánh rắm cũng nghe thấy được.

Qua thời gian rất lâu, Hồng Kiệt mới đứng lên chậm rãi xoay người: “Tần Vũ, anh ác hơn anh trai anh nhiều lắm.”

“Phải.” Tần Vũ đáp một tiếng, vẫn nhắm hai mắt.

“Chuyện giết người lại sắp xếp thoải mái đến như vậy.” Hồng Kiệt cười.

“Đều là người không nên sống.”

“Anh có giết tôi không? Nếu như tôi cứ đi đôi dép này lắc lư trước mặt anh?”

Hai mắt Tần Vũ hơi hé ra, nhìn cậu ta: “Sẽ.”

“Không sợ,” Hồng Kiệt đi tới bên giường, “Giờ anh còn chẳng đứng lên nổi, hơn nữa, Dư Tiểu Giai không ảnh hưởng được tới tôi.”

“Vậy thì để lại cho người tàn tật như cậu một con đường sống,” Tần Vũ cười, cười đến mức hơi đau khổ, không đẹp đẽ gì.

“Nghỉ ngơi đi,” Hồng Kiệt đi ra ngoài cửa, “Tôi đi dạo.”

“Đi đâu?”

“Đi dạo trong lồng ngực biển cả! Chuyện tôi thích làm nhất!” Hồng Kiệt nhướng đầu lên, “Anh đi không?”

Tần Vũ mặc kệ cậu ta.

Đồng hồ sinh học của Thẩm Đông từ lúc trở về trên đảo dường như đã tự động trở lại trạng thái trước kia, lúc hắn tỉnh dậy, trời mới tờ mờ sáng.

“Cục cưng à…” Hắn chậm rãi xoay người, theo thói quen lần mò bên cạnh, lại phát hiện sờ thấy khoảng không, lập tức sợ tới mức mồ hôi lạnh đổ ra ướt cả người, đột nhiên ngồi bật dậy, buồn ngủ còn sót lại tức khắc biến thành tro bụi, “Tào Mộc!”

Trong căn phòng trang trí đơn giản đến không thể đơn giản hơn vừa xem đã hiểu, chỉ có một mình hắn.

Nếu như là bình thường, hắn sẽ không sốt sắng, mà ngày hôm qua vừa mới nói tới chuyện Dư Tiểu Giai, chuyện Thẩm Đông lo lắng nhất là Tào Mộc, ngộ nhỡ cậu đột nhiên đổi ý…

“Tào Mộc!” Thẩm Đông cởi trần mặc mỗi quần trong chạy ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi nhà liền thấy người đứng ngoài cửa, suýt nữa thì va vào.

Nhưng đây không phải là Tào Mộc, Thẩm Đông lùi lại một bước nhìn rõ, đây là Tiểu Trương cúi đầu ủ rũ, có lẽ là mới vừa trực ban trở về.

Tiểu Trương mãi mãi là bộ dạng này, Thẩm Đông mỗi lần nhìn thấy cậu ta, lại như thế thấy bốn chữ “cúi đầu ủ rũ”, đã sắp quên mất luôn cậu ta họ gì.

“Anh Thẩm à, sớm vậy.” Tiểu Trương cúi đầu ủ rũ ngáp một cái.

“A, Tiểu cúi…Trương, cậu trực ban xong rồi à?” Thẩm Đông không thể để ý đáp một tiếng, lại nhìn đông ngó tây xung quanh.

“Tiểu Cúi?” Tiểu Trương ngơ ngác, cũng không để ý, sáng sớm tỉnh dậy vẫn lơ mơ cũng bình thường, cậu ta cùng Thẩm Đông nhìn xung quanh một lần, “Anh tìm gì thế? Em nghe thấy anh gọi Tào Mộc? Là ai vậy?”

“Ặc, là…” Thẩm Đông nín nửa ngày mới nói ra được một câu, “Gà anh nuôi.”

“Gà? Mấy con gà nuôi trên đảo chưa lớn đó?” Tiểu Trương hơi kinh ngạc.

“Ừ.” Thẩm Đông gật đầu muốn đi, rất có lỗi với Tào Mộc không hiểu sao lại biến thành gà.

“Anh cũng có lòng thương động vật thật đấy, còn đặt tên cho gà nữa? Con gà nào cũng có tên à?” Tiểu Trương có lẽ là chán quá, chưa có ý định về phòng ngủ, rất hứng thú theo sát phía sau Thẩm Đông, “Vậy anh có nỡ ăn chúng nó không? Hôm nay ăn Tào Mộc, mai ăn Thẩm Đông, ngày kia ăn chú Trần..”

“Cậu…” Thẩm Đông hơi đau đầu, xoay người lại nhìn Tiểu Trương.

“Đúng rồi, em tên là Trương Tam.” Tiểu Trương đột nhiên đưa tay ra với hắn.

“Trương… Tam?” Thẩm Đông đưa tay ra bắt tay với cậu ta, không nhịn được nói một câu, “Ba mẹ cậu cũng lười thật đấy.”

“Mẹ em bảo tên này dễ viết.” Tiểu Trương cười ngượng ngùng.

Thẩm Đông nhớ lại Tần Nhất, ba mẹ này cũng lười biếng thật, còn ít hơn Tam hai nét, thật ra đều không khác nhau mấy, Tần Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Trương Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Thẩm Đông, Nam, Tây, Bắc..

Có điều vừa mới nghĩ tới Tần Nhất, hắn lập tức liền sốt sắng, Tào Mộc đi đâu rồi!

Thẩm Đông cảm thấy mình thật là xui xẻo, càng sốt ruột muốn đi tìm Tào Mộc, lại càng không tìm được, Tiểu Trương còn bám dính theo hắn, đòi phải nhìn xem con gà tên Tào Mộc kia trông thế nào!

“Sáng sớm em thấy bên bờ có một con gà, có khi vẫn còn đấy,” Tiểu Trương nói rất nhiệt tình, quay đầu rời đi, “Anh đi nhìn thử xem có phải là Tào Mộc không, đến đây, bên này.”

Thẩm Đông vốn không muốn đi cùng cậu ta, mà vừa nhìn thấy hướng cậu ta đi chính là chỗ mình nuôi san hô, liền lập tức đi theo, Tào Mộc lúc không có việc gì lại thích ngồi tắm nắng trên tảng đá ngầm kia.

Thẩm Đông đi theo sau Tiểu Trương, vô cùng muốn tìm hòn đá nào đó đập cho cậu ta ngất xỉu, dọc đường đi hắn đều đang tìm đá, nghĩ xem nên đập vào đâu mới có thể làm cho đồng chí Trương Tam cứ thế ngất xỉu đi.

Cả đường chạy chậm đến bên bờ, Tiểu Trương đột nhiên dừng lại, chỉ vào phía trước hô to: “Mẹ nó! Kìa!”

Trong lòng Thẩm Đông căng lên, cũng liếc mắt nhìn phía trước, nhìn thấy Tào Mộc đang ngồi trên đá ngầm.

Tào Mộc không mặc quần áo, trông giống như là mới vừa từ dưới biển lên, giờ đang giật mình cũng nhìn chằm chằm lại về phía bọn họ, sững sờ một lúc, Tào Mộc nhảy xuống biển.

"Thấy không!" Tiểu Trương kích động xoay người lại nhìn Thẩm Đông, "Anh Thẩm anh có thấy không!"

"Cái gì." Thẩm Đông cắn răng, xem ra phải đập ngất đi mới được, đã vậy còn phải đập cho mất trí nhớ luôn….

Không hiểu sao lại thích cái cảnh hai nhân vật chính cho nhau đồ ăn hoặc chia nhau ăn gì đấy hay mời nhau ăn gì đấy dã man, chắc do toàn edit lúc đói (´ *)*

32. Chương 32: Rắc!

"Anh nhìn thấy chàng trai trần truồng kia không!" Tiểu Trương chỉ vào đá ngầm đã không có ai, hai mắt trợn tròn lên rất to, nếu không phải hai mắt cậu ta bé, con ngươi giờ có khi đã nhảy xuống biển đuổi theo chàng trai trần truồng kia rồi cũng nên.

Thẩm Đông không nói gì, hắn đương nhiên có thấy, Tào Mộc trần truồng ngồi trên đá ngầm tắm nắng trước đó gần như ngày nào hắn cũng nhìn thấy.

Hắn không biết nên nói thế nào, trần truồng có gì lạ đâu, chính hắn giờ cũng chỉ mặc một cái quần trong? Người kia là kẻ trộm trứng chim, mệt quá nên trần truồng nghỉ một lúc? Đều không có sức thuyết phục gì cả!

Hay cứ nói thẳng là không nhìn thấy? Càng không được, một người to tướng như vậy, không thấy hẳn là người mù rồi, mà kể cả là người mù đi nữa, cũng phải nghe thấy tiếng nước lúc Tào Mộc nhảy xuống nước.

"Nhìn đi!" Tiểu Trương đẩy hắn một cái, hơi nóng nẩy đuổi tới.

"Nhìn gì?" Thẩm Đông đuổi theo sát.

Tiểu Trương đứng trên đá ngầm ngắm nghía mặt biển nửa ngày, đột nhiên như thể hạ quyết tâm bắt đầu cởi quần áo, ném từng thứ tới bên chân.

“Cậu làm gì vậy!” Thẩm Đông hô lên.

“Em đuổi theo,” Tiểu Trương quay đầu lại nhìn hắn, làm ra vẻ mặt anh dũng hy sinh đầy bi tráng, “Em thấy đây có thể là gián điệp!”

Không đợi cho Thẩm Đông lấy lại tinh thần, Tiểu Trương đã nhảy xuống biển.

“Trương Tam!” Thẩm Đông lao tới muốn kéo cậu ta lại mà không kéo được, chỉ có thể nhìn Tiểu Trương nhanh chóng lặn xuống biển bơi về phía trước, “Mẹ cậu không chỉ lười lúc đặt tên cho cậu đúng không! Rõ ràng cũng lười đặt não vào đầu cậu mà!”

Tiểu Trương tuy rằng ngày nào cũng cúi đầu ủ rũ, bơi lội lại khá một cách bất ngờ, chẳng mấy chốc đã chạy mất bóng, Thẩm Đông ngồi xổm trên đá ngầm, không biết có nên xuống nước theo không, Tào Mộc chắc chắn vẫn ở xung quanh.

Không tới hai phút, hắn nghe thấy phía sau một tảng đá ngầm có tiếng nước, liền nhanh chóng nhảy dựng lên chạy tới, nhìn thấy Tào Mộc đang ló đầu ra từ dưới nước.

“Làm sao bây giờ?” Tào Mộc vừa nhìn thấy hắn liền hỏi, “Sao người này lại chạy tới đây?’

Bên này không có ký túc xá, cũng không có thiết bị sinh hoạt, trước đây ngoài Thẩm Đông ra, cũng chỉ có gà sẽ đi dạo ở bên này, chú Trần chắc chắn sẽ không tới đây, cho nên Tào Mộc mới dám ngang nhiên qua lại đây.

“Người này thích đi dạo,” Thẩm Đông đưa tay ra sờ lên mặt Tào Mộc, “Cậu về trong động trước đi, biến thành cá bơi về, người này bơi giỏi lắm, tôi xử lý cậu ta xong thì qua tìm cậu, hôm nay tôi không trực ban.”

“Ừ,” Tào Mộc gật đầu, chìm xuống nước, rồi lại rất nhanh ló đầu lên, “Anh xử lý thế nào?”

“Cậu đừng xía vào nữa,” Thẩm Đông ấn đầu cậu xuống nước, còn có thể xử lý thế nào nữa, chém gió ra thôi.

“Anh lại nói với cậu ta là tôi đến trộm trứng chim đúng không.” Tào Mộc nói.

“A.” Thẩm Đông ngơ ngác.

“Lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi, anh không phải cũng nói tôi là kẻ trộm trứng chim à, còn đánh tôi nữa.” Tào Mộc nở nụ cười.

“Ai trộm trứng chim mà ngay cả túi cũng không cầm theo, trần truồng lấy tay ôm à,” Thẩm Đông tiếp tục

ấn cậu xuống nước, “Thôi cậu đừng xía vào nữa, chờ tôi đến tìm cậu đi.”

Nhìn Tào Mộc biến mất bên trong đám bọt biển, Thẩm Đông mới đứng lên quay trở lại chỗ Tiểu Trương xuống nước, tiếp tục ngồi xổm chờ.

Mấy phút sau, hắn nhìn thấy đầu Tiểu Trương ló ra khỏi mặt nước cách đó mười mấy mét.

“Chạy trốn nhanh thật!” Tiểu Trương vừa hô vừa bơi tới.

“Đương nhiên, gián điệp lại có thể để cậu đuổi theo dễ dàng vậy à?” Thẩm Đông cười hơi bất đắc dĩ.

“Em mới vừa nghĩ lại rồi, chắc tên đó không phải gián điệp đâu.” Tiểu Trương chống tay lên đá ngầm nhảy lên, kéo quần lên một chân, nhảy qua nhảy lại mấy lần, dốc nước trong tai ra.

“Phản ứng của ngài nhanh thật đấy.” Thẩm Đông cũng không biết nên nói gì.

“Là trộm trứng chim đúng không, chú Trần bảo với em, trên mấy hòn đảo này có không ít loài chim quý hiếm, thường có người tới trộm trứng,” Tiểu Trương cau mày, vẫn liên tục nhìn ra mặt biển, “Anh Thẩm, anh thấy đúng không? Tên đó không mặc quần áo, em không bị hoa mắt phải không?”

“Thấy,” Thẩm Đông đã nghĩ ra nên xạo chóa thế nào, “Đi thay sang bộ quần áo khác đi.”

“Anh Thẩm, sao anh bình tĩnh thế,” Tiểu Trương nhặt quần áo mình lên, rất không vừa lòng nhìn Thẩm Đông, “Chú Trần bảo trên đảo chỉ có ba chúng ta, đảo bên cạnh cũng đều là đảo không người…”

“Người đó là…” Thẩm Đông hơi ngập ngừng, “Lúc trực ban cậu có bao giờ nghe radio của chúng ta kêu chưa, kêu gọi của thuyền trưởng Jack.”

“Nghe rồi! Hô cái gì mà chào buổi sáng ngủ ngon tôi là thuyền trưởng Jack, tôi đang yên giấc trong lồng ngực biển cả gì gì đó,” Tiểu Trương vỗ đùi cái đét, “Mẹ nóa, người đó là thuyền trưởng Jack?”

“Cậu ta là…” Thẩm Đông vốn muốn thuận theo, đổ cái phốt này cho Hồng Kiệt, nhưng người trong làng đều biết cậu ta, chú Trần cũng quen biết, hắn chỉ có thể sắp xếp lại cho Tào Mộc, “Cậu ta là… thuyền viên của thuyền trưởng.”

“A……A?” Tiểu Trương ôm quần áo, mồm vẫn không khép lại được, nửa ngày mới lại sức, “Chú Trần bảo thuyền trưởng kia là người trong làng, đầu óc có vấn đề, người như thế mà còn có thuyền viên?”

“Ừ, thuyền trưởng cũng không tính là đầu óc có vấn đề, chỉ là tư duy hơi đặc biệt thôi,” Thẩm Đông quay người chậm rãi đi về phía ký túc xá, “Chuyện nhìn thấy người này đừng nói với chú Trần, chú Trần là người

tuân thủ quy củ, nếu biết có người lên đảo, chắc chắn sẽ hoảng lên, người này cũng không hay đến, chúng ta cứ coi như không thấy đi."

"Ừ," Tiểu Trương đi theo sau hắn, "Anh Thẩm, Tào Mộc anh vừa gọi… không phải tên gà đúng không?"

"Không phải." Thẩm Đông cười.

"Là tên người vừa nãy à? Tào Mộc?" Tiểu Trương cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại.

"Đúng."

"Sao cậu ta lại không mặc quần áo?"

"Cậu ta thích ở dưới nước, mặc quần áo bất tiện."

"Vậy à…" Tiểu Trương rất cảm khái, "Ở đây nhiều người thần kỳ thật."

"Trương…Tam," Thẩm Đông quay đầu lại, gọi tên Tiểu Trương thật mất tự nhiên, "Tôi mới vừa nói cho cậu…"

"Yên tâm, em sẽ giữ bí mật, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nói thật để chú Trần biết được, ngộ nhỡ sắp xếp hai người chúng ta lần lượt tuần tra trên đảo từ sáng tới tối, ai mà chịu được."

"Ừ, bọn họ cũng ít khi lên đảo lắm, cũng sẽ không gây ra chuyện gì đâu."

Tiểu Trương rất bội phục Thẩm Đông có thể vững vàng sững sờ bảy năm trên đảo, đối với lời nói của hắn, cũng không hề nghi ngờ gì, cảm thán một chốc trên đảo chẳng hề nhàm chán như cậu ta tưởng tượng xong, liền ngáp ngắn ngáp dài về ký túc xá mình ngủ.

Thẩm Đông nhìn cậu ta đi vào phòng đóng cửa lại rồi mới thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tiểu Trương truy hỏi hắn tại sao sáng sớm ra đã hô tên Tào Mộc mặc quần trong chạy ra ngoài, hoặc là truy hỏi hắn xem nhà Tào Mộc ở đâu, trong chốc lát hắn cũng không biết nên bịa ra thế nào.

Thẩm Đông mặc quần áo tử tế, đi sang phòng trực một vòng, hôm nay chú Trần trực ban, hắn ngồi với chú Trần một lúc, vẫn như trước kia, không nói lời nào, nhìn qua nhật ký trực ban trong khoảng thời gian này một lần, rồi nhìn chú Trần chơi mười mấy ván bài solitaire mới ra khỏi phòng trực.

Giống như mỗi lần xuống nước kiểm tra san hô trước kia, Thẩm Đông cởi quần áo ra, ngồi trên tảng đá ngầm từ từ điều chỉnh lại hô hấp, rồi nhảy xuống biển.

Hang động dưới nước kia của Tào Mộc, hắn mới chỉ tới có hai lần, có điều nhớ được rất nhanh, hắn nổi lên gần cửa động dưới nước để lấy hơi, rồi lặn xuống.

Mới vừa tới gần khe đá đi vào động kia, hắn đã nhìn thấy một cái bóng cam xen trắng len ra từ bên trong.

Giờ hắn đã không cần dựa theo vết sẹo trên lưng Tào Tiểu Ngư để phân biệt nữa, chỉ cần nhìn cái đuôi đang quẫy rất kịch liệt này là được, chẳng có con cá hề nào thấy người lại có thể quẫy đuôi thành ra thế này cả.

Thẩm Đông đập nước một cái, đến đón, hắn biết giờ bạn học Tào Tiểu Ngư nhất định sẽ lại gần đâm hắn, ngay lúc người bạn này xông lại muốn đụng vào môi hắn, hắn nhe răng ra, Tào Tiểu Ngư không phanh lại, cứ thế va lên răng hắn.

Thẩm Đông cười trong nước, cười nửa buổi, suýt nữa thì sặc nước.

Tào Tiểu Ngư rất bực mình xoay người, đuôi quét lên mũi hắn một cái, nhanh chóng chui vào trong khe đá, Thẩm Đông bơi vào theo khe đá, lúc bơi lên trên vào trong động, bọt khí sau khi Tào Mộc biến thân vẫn chưa tan hết.

Hắn cùng bọt khí nổi lên mặt nước, nhếch miệng đang định quay người, nước biển trước mặt bị đẩy lại đây, hắn không để ý, sặc một ngụm nước biển vừa mặn vừa chát, ho đến mức suýt nữa ngất đi.

Qua nửa buổi, mới chỉ vào Tào Mộc đang ngồi xổm bên cạnh, quát một câu: “Cậu muốn chết đấy à!”

“Sau này đừng có đùa tôi dưới nước nữa,” Tào Mộc đập nước, “Nghĩ là tôi không trị được anh à.”

“À,” Thẩm Đông ngây người, chống tay lên tảng đá bò từ dưới nước lên, ngồi xuống bên cạnh cậu, “Càng ngày càng ghê gớm.”

Tào Mộc lập tức chịu đựng, qua ôm hắn hôn một cái: “Không.”

“Hôn răng tôi thích không?” Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu.

Tào Mộc hơi dừng lại, đưa tay nắm lấy mặt hắn hôn tới, đầu lưỡi liếm nhẹ lên răng hắn, rồi tách răng ra, đưa vào trong miệng hắn quét một vòng: “Cũng không tệ lắm, hơi mặn.”

“Đệt!” Thẩm Đông lau miệng, “Mới vừa sặc nước xong, không mặn được chắc.”

“Anh giải quyết xong người kia chưa?” Tào Mộc hỏi hắn.

"Ừ." Thẩm Đông gật đầu.

"Giải quyết thế nào?"

Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu, đưa tay lên vặn cổ một cái: "Rắc, là giải quyết xong."

"A!" Tào Mộc trợn tròn hai mắt.

"Thế nào." Thẩm Đông nhịn cười.

Tào Mộc đột nhiên cười phá lên, ngã xuống nằm dựa vào tảng đá bên cạnh: "Tôi thấy anh giết gà rồi, Thẩm Đông."

"Tôi giết gà? Tôi giết gà thì làm sao," Thẩm Đông không hiểu, hắn và chú Trần năm nào cũng giết gà, chỉ có năm ngoái là vì gà thật sự nhỏ quá, nên cứ để vậy.

"Anh không dám hạ dao xuống," Tào Mộc cười vô cùng vui vẻ, "Anh bắt gà rồi để cho chú Trần giết, anh còn rắc nữa, lừa ai không biết."

"Bạn học Tào Mộc!" Thẩm Đông vồ tới nắm lấy cằm cậu, mặt tàn nhẫn nhìn chằm chằm cậu, "Nói! Cậu lén lút quan sát ông đây bao lâu rồi!"

"Đã nói lâu lắm rồi mà, lúc ông nội còn tôi cũng luôn đi theo anh mà," Tào Mộc dùng tay ôm lấy eo hắn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, "Là anh không biết thôi."

"Ai," Thẩm Đông cúi đầu hôn một cái lên chóp mũi cậu, "Tôi bịa ra lừa cậu ta thôi, tôi bảo cậu là thuyền viên trên thuyền Hồng Kiệt, cậu ta tin."

"Thuyền viên?" Tào Mộc suy nghĩ một lúc, không biết có nhớ ra được không, "Hồng Kiệt là ai?"

"Thuyền trưởng," Thẩm Đông nói xong liền đè môi cậu lại, "Đừng hỏi thuyền trưởng là ai nữa, cậu ta không chán nhưng tôi nghe cũng chán."

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Thật ra, có giết thật ném xuống biển, cũng không ai phát hiện ra được," Thẩm Đông thở dài, "Năm nào cũng có người ra biển rồi chết, thi thể có lẽ đều bị cá ăn rồi."

"Cũng chưa chắc." Tào Mộc nói.

“Hả?”

“Có một nơi, gọi là Mồ chôn đáy biển.” Tào Mộc suy nghĩ, “Xa lắm, cũng gần bằng từ chỗ này đến bến thuyền lớn kia.”

“Mồ chôn đáy biển?” Thẩm Đông nghe mà sau lưng lạnh toát, hắn ở trên đảo nhiều năm như vậy, xưa nay chưa từng nghe tới một nơi như thế.

“Ừ, ông nội mang tôi tới một lần, sau đó tôi cũng lén tự mình đi mấy lần,” Tào Mộc cau mày nhớ lại, “Có vài người chết trên biển sẽ bị tha tới đó.”

“Tha?” Thẩm Đông sửng sốt, “Bị ai tha?”

“Không nhớ nữa,” Tào Mộc suy nghĩ một lúc lâu vẫn không nhớ ra được thêm gì, “Ông nội nói với tôi nhiều chuyện lắm, tôi đều không nhớ nữa.”

“Đừng đi,” Thẩm Đông nắm chặt tay cậu, “Không phải chỗ gì tốt, cậu đừng đi nữa.”

“Ừ, lâu lắm rồi không đi, lúc không tìm được ông tôi có đi một lần, muốn nhìn thử xem có ở đó không, sau đó không đi nữa,” Tào Mộc cười, “Bình thường tôi cũng không nhớ rõ, anh nhắc đến tôi mới nhớ ra.”

“Sau này tôi không nói, cậu đừng nhớ tới nữa.” Thẩm Đông nhíu mày.

“Được.”

Nước phía sau vang lên âm thanh, Thẩm Đông quay đầu lại, liếc mắt nhìn xuống nước liền sợ hết hồn, sứa!

Sứa gì thế này!

Thấy rõ thứ trong nước xong, hắn thở phào nhẹ nhõm, đó là mũ rơm của Hồng Kiệt, cứ như vậy trôi tới như một mảnh chiếu lớn.

“Đưa quần áo cho tôi.” Thẩm Đông vỗ Tào Mộc.

Tào Mộc lấy quần áo từ trong túi chống thấm nước bên cạnh ra cho hắn, Thẩm Đông mới vừa tròng quần vào, đã nhìn thấy cái chiếu trong nước bị cong lên một góc: “Tào Tiểu Ngư!”

“Ai vậy.” Tào Mộc nhìn thử khuôn mặt phía dưới chiếu.

“Thần.” Hồng Kiệt cuối cùng cũng đưa ra đáp án không giống với mỗi lần Tào Mộc đưa ra cùng một câu hỏi nữa.

“Không quen.” Câu trả lời của Tào Mộc vẫn không thay đổi.

“Cậu chạy tới đây làm gì?” Thẩm Đông đưa tay vén mũ chiếu qua một bên, hắn thực sự không hiểu Hồng Kiệt vào bằng cách nào, mặc một đống quần áo thì thôi, gầy mà, nhưng cậu ta đội cái mũ này vào đây kiểu gì?

“Tôi không đến được à? Quấy rầy hai người rồi?” Hồng Kiệt hơi bực bội bò từ dưới nước lên.

“Giờ tôi vô cùng không muốn thấy cậu.” Thẩm Đông thực sự đang nói thật, nhìn thấy Hồng Kiệt xuất hiện, vậy nghĩa là có thể sẽ có tin tức gì đó bên Tần Nhất.

“Anh nghĩ tôi muốn suốt ngày chạy sang bên này à, vừa đến đã hỏi thuyền trưởng là ai!” Hồng Kiệt cuốn mũ rơm lại ôm lấy, móc một cái túi chống thấm nước từ đâu đó ra, lấy sách ảnh bên trong ra đưa cho Tào Mộc, “Mang cho cậu.”

“Cảm ơn.” Tào Mộc nhận lấy sách ảnh, rất chuyên tâm lật ra xem, đã không hứng thú gì với chuyện người kia là ai nữa.

“Hai hôm nay tôi ở lại đây không đi, Tần Nhất sáng ngày kia sẽ tới, tôi sợ có chuyện ngoài ý muốn, tôi phải thủ ở đây liên tục.”

“Cái gì ngoài ý muốn?” Thẩm Đông tự nhiên phấp phỏm.

“Ai biết được, Lương Phong chạy rồi, Tần Nhất vẫn nương tay,” Hồng Kiệt nhíu mày, “Tần Nhất đưa Dư Tiểu Giai về nhà, Lương Phong chắc sẽ theo tới, giờ ông ta đã chẳng khác gì người điên nữa rồi.”

“Nương tay? Nương tay gì?” Thẩm Đông sửng sốt.

“Chính là…” Hồng Kiệt liếc mắt nhìn Tào Mộc đang nghiên cứu sách ảnh, “Anh không hiểu à?”

Thẩm Đông cảm thấy hơi đổ mồ hôi lạnh: “…Hình như là hiểu rồi.”

“Không muốn để cho hai người bị cuốn vào những chuyện này, nhưng lại không thể không cuốn vào,” Hồng Kiệt ngồi xuống một tảng đá ngầm bên cạnh, hiếm thấy không phát điên, giọng rất nghiêm túc, “Thẩm Đông, anh nhất định phải tin tôi, hai hôm nay anh cứ đi làm như bình thường, đừng để người khác nhận ra được gì bất thường, tôi sẽ bảo đảm an toàn cho Tào Tiểu Ngư.”

Thẩm Đông im lặng, nhìn chằm chằm mặt Hồng Kiệt thật lâu vẫn không mở miệng.

"Có phải là thấy tôi có khí chất lắm không?" Hồng Kiệt bị hắn nhìn chằm chằm nửa ngày thực sự không chịu nổi, sờ lên mặt mình hỏi một câu.

"Cậu định bảo vệ Tào Mộc thế nào?" Thẩm Đông hỏi.

"Chỉ cần tôi không chết, cậu ấy sẽ an toàn." Hồng Kiệt nhìn hắn, "Chuyện khác tôi không thể nói thêm."

"Cậu rút cuộc định thế nào?" Thẩm Đông lần đầu tiên thật sự cảm thấy Hồng Kiệt không phải bị thần kinh, hắn ngồi xổm xuống nhìn vào hai mắt Hồng Kiệt.

"Giống như Tần Vũ, làm cho người cá biến mất khỏi tầm mắt loài người một lần nữa, một lần nữa biến thành truyền thuyết," Hồng Kiệt cười, "Hiểu không?"

"Biến mất thế nào."

"Những người biết người cá thực sự tồn tại đều chết hết, người cá sẽ biến mất, rất đơn giản, không phải vậy à?"

Câu nói rất bình tĩnh của Hồng Kiệt lại khiến Thẩm Đông ngây ngẩn cả người, qua thời gian rất lâu vẫn không nói nên lời, Hồng Kiệt đã nói rất uyển chuyển, mà nội dung lại không hề uyển chuyển chút nào.

Đối với Thẩm Đông mà nói, nội dung như vậy đã làm hắn khiếp sợ.

"Chuyện Lương Phong và Tần Nhất làm, không phải là lần đầu tiên, trước đây vẫn có người đang làm, chỉ là bọn họ thành công một bước thôi," Hồng Kiệt đặt mũ đã cuộn thành một cuộn lên khe đá ngầm, nằm xuống, "Người cá cũng không phải đều ôn hòa như Tào Mộc, nghe nói tới Mồ chôn đáy biển bao giờ chưa?"

Lòng Thẩm Đông trĩu xuống, lập tức quay đầu lại nhìn Tào Mộc.

Tào Mộc không có phản ứng gì, cậu không hề để ý tới cuộc hội thoại giữa Hồng Kiệt và Thẩm Đông, giờ vẫn đang cúi đầu giở sách ảnh.

Hồng Kiệt không nói chuyện Mồ chôn đáy biển nữa: "Nói chung, chuyện lần này nhất định sẽ giải quyết được, chuyện sau này cũng sẽ không liên quan gì tới hai người, yên tâm."

"Tôi tin cậu một lần," Thẩm Đông khẽ cắn môi, "Nếu như Tào Mộc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ giết cậu."

Động tác lật sách của Tào Mộc dừng lại, cậu nghiêng đầu sang nhìn Thẩm Đông.

"Anh giết tôi?" Hồng Kiệt cười, nhưng nụ cười rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, "Được."

"Rắc, như vậy à?" Tào Mộc hỏi.

"Đúng, rắc một cái, như vậy." Thẩm Đông gật đầu.

"Hai người xứng đôi thật đấy!" Hồng Kiệt cau mày sờ lên cổ mình.

---

*xin lỗi mọi người nhưng vì lí do cá nhân nên kể từ chương này thì hai ngày mình mới đăng được một chương ( ) mong mọi người có thể thông cảm**

33. Chương 33: Mồ Chôn Dưới Đáy Biển

Thẩm Đông không yên lòng lắm, sau khi trở lại đảo cũng không có việc gì để làm, hắn đi thẳng tới phòng trực, cùng chú Trần trực ban.

Tào Mộc và Hồng Kiệt đều nhắc tới Mồ chôn đáy biển, hơn nữa, mồ chôn này nghe nói còn có liên quan tới người cá, Tào Mộc không nhớ rõ chi tiết, Hồng Kiệt không chịu nhiều lời, đây rút cuộc là nơi thế nào?

"Chú Trần," Thẩm Đông nhìn chú Trần đang nghiêm túc chơi solitaire, "Chú sinh sống ở đây được bao lâu rồi?"

"Cả đời," Chú Trần cười, thả con chuột ra, "Sinh ra đã ở đây, sau đó vẫn luôn ở đây, chắc chắn cũng chết luôn ở đây."

"Vậy chắc chú biết nhiều chuyện lắm đúng không, truyền thuyết trên biển gì đó?" Thẩm Đông dò hỏi.

"Truyền thuyết? Truyền thuyết thì nhiều, hải quái, thuyền chết gì đó có cả đống," Chú Trần cười, nhấp một ngụm trà, "Truyền thuyết trên biển là nhiều nhất, bởi vì lần nào ra biển cũng đều có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Hải quái? Thuyền chết?" Thẩm Đông còn thật sự chưa từng nghe nói tới những thứ đó, hắn tới nơi nay bao nhiêu năm như vậy, vẫn chỉ ở trên đảo, chỉ có lúc thuyền lớn mang thực phẩm và vật dụng sinh hoạt hằng ngày tới mới có thể thấy người ngoài chú Trần, cũng chỉ là chào hỏi, không trò chuyện, càng sẽ không biết tới những thứ này.

"Hai thứ này có liên quan," Chú Trần đột nhiên có hứng thú, cầm tẩu thuốc bên cạnh qua châm, rít một hơi, rồi nhả ra một vòng khói, nhìn Thẩm Đông sặc sụa nửa buổi mới thỏa mãn nói: "Người ra biển không về, chúng ta ra ngoài tìm, nhưng từng có nhiều lần, tìm được đều là thuyền trống, thuyền không bị hỏng, không chìm, nhưng người trên thuyền đều đã không còn..."

"Đây không phải là thuyền ma à?" Thẩm Đông không nhịn được xen vào một câu.

"Chúng ta gọi là thuyền chết, có người nhận được cầu cứu..." Chú Trần híp mắt lại, dừng lại hồi lâu như thể nhử mồi, "Nói là thuyền bị thứ gì đó quấn lấy, vây lại trên biển, người xuống nước kiểm tra chưa trở về, người đến cứu viện tìm đến được tọa độ, trên thuyền đã chẳng còn ai, dưới thuyền cũng không có thứ gì."

"Người đâu rồi?" Thẩm Đông cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Ngư dân có kinh nghiệm đều nói là bị hải quái tha xuống biển ăn hết rồi." Chú Trần rít tẩu thuốc lọc xọc một phát, mặt làm ra vẻ thần bí.

"Hải quái? Tha đi?" Thẩm Đông đột nhiên nhớ tới lời Tào Mộc nói, "Tha đi đâu?"

"Mồ chôn dưới đáy biển," Chú Trần thấy mặt hắn khiếp sợ, liền nở nụ cười, vỗ vai hắn, "Sợ à? Toàn là truyền thuyết cả thôi, ngư dân ra biển đều gặp nguy hiểm cả, biển cả thay đổi thất thường, có gặp phải chuyện gì cũng thích nghĩ theo hướng cổ quái kỳ lạ thôi."

Mấy chữ "mồ chôn dưới đáy biển" khiến Thẩm Đông lạnh toát cả người, trong truyền thuyết cũng có thứ này!

"Mồ chôn đáy biển nằm ở đâu?" Thẩm Đông cẩn thận hỏi.

"Đáy biển chứ đâu," Chú Trần đứng lên hoạt động cánh tay, "Mấy thứ trong truyền thuyết, mày còn nghĩ là thật? Ai biết được có chỗ này hay không."

Hiểu biết của chú Trần về Mồ chôn dưới đáy biển cũng chỉ đến mức độ truyền thuyết, cụ thể hơn thì cũng không rõ, đã vậy, chú còn không tin có một nơi như vậy. Thẩm Đông nghiêm túc truy hỏi còn bị chú cười cho.

"Thẩm Đông à, trước nay còn cảm thấy mày hướng nội không thích nói chuyện, giờ mày nói chuyện lưu loát rồi nói cũng nhiều thật," Chú Trần đưa tẩu cho hắn, "Làm phát không?"

"Không," Thẩm Đông nhanh chóng xua tay, "Không chịu được, nặng quá."

"Thế này mới đủ sức," Chú Trần híp mắt lại rít một hơi, "Thẩm Đông à, tối nay mày nấu cơm đi, giờ chúng ta có ba người, tách nhau ra nấu lại phiền, ăn cùng nhau luôn đi."

“Vâng, mì được không?” Thẩm Đông gật đầu hỏi.

“Làm thay phiên đi, mày nấu mì, lúc chú làm thì nấu cơm, Tiểu Trương xào đồ ăn cũng không tệ lắm…” Chú Trần phân công.

“Được.” Thẩm Đông đáp một tiếng, trong lòng đang suy nghĩ xem nếu mấy hôm nay hắn không nấu ăn cho Tào Mộc, Tào Mộc sẽ ăn gì? Hồng Kiệt sẽ dẫn cậu đi ăn gì? Con của biển có phải là vẫn luôn ăn tảo biển không…

“Tào Tiểu Ngư,” Hồng Kiệt gối lên cánh tay ngủ một giấc trong động, lúc tỉnh dậy, Tào Mộc đang ngâm mình dưới nước, cậu ta đập đập lên mặt nước, “Đói chưa? Tớ dẫn cậu đi ăn.”

“Đói rồi,” Tào Mộc suy nghĩ, “Cậu đi tìm đồ ăn đi, mang về đây, tôi không ra ngoài.”

“Mang kiểu gì được? Cùng ăn không được à.” Hồng Kiệt ngồi xuống nhìn cậu.

“Vậy thì tôi không ăn.” Tào Mộc nói rất chắc chắn, “Tôi không ra ngoài với cậu.”

“Tại sao chứ!” Hồng Kiệt nói to, “Sao cậu lại rách việc thế!”

“Bởi vì tôi không biết cậu là ai, tôi không muốn ra.”

“Tớ muốn hại cậu thì tớ đã hại từ lâu rồi!”

“Vậy à.”

“Tớ giết cậu ngay ở đây không cần đến mười giây, cậu tin không!” Hồng Kiệt rất bực bội đứng lên.

“Có giết chết tôi cũng không ra ngoài,” Tào Mộc rất bình tĩnh, không hề liếc mắt nhìn cậu ta dù chỉ một cái.

“Này! Tào Tiểu Ngư!” Hồng Kiệt chỉ vào cậu, qua nửa buổi vẫn không nói nên lời, cuối cùng, cậu ta nhảy xuống nước, “Muốn ăn gì?”

“Bánh mì nhỏ.”

Hồng Kiệt mua trong tiệm tạp hóa trong làng hai túi bánh mì nhỏ, sau đó trở về nhà.

Tần Vũ vẫn đang nằm trên giường, nhắm hai mắt lại, mặt mày tái nhợt.

Hồng Kiệt nhìn gã chằm chằm một lúc, không nhịn được đưa tay ra để dưới mũi gã thăm dò.

"Làm gì thế." Tần Vũ đột nhiên mở miệng.

"Tưởng là anh chết rồi." Hồng Kiệt cười, "Ăn gì không?"

"Không ăn nổi."

"Hôm qua đã không ăn rồi, hôm nay cũng không ăn?"

"Không có tâm thái tốt như cậu được," Tần Vũ vẫn đang nhắm mắt, "Bên kia không có tin tức gì, tôi không có tâm trạng để ăn."

"Chắc đang trên đường cũng nên." Hồng Kiệt mở túi ra, cầm một cái bánh mì nhỏ ra chậm rãi ăn.

"Tôi sợ xảy ra sai sót gì, Dư Tiểu Giai có thể coi là vật thí nghiệm thành công duy nhất của bọn họ, Lương Phong sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy đâu," Tần Vũ cau mày, "Ông ta đã biết ý định của Tần Nhất rồi, giờ chuyện gì ông ta chả làm được."

"Ai bảo Tần Nhất lại vô dụng thế, giết một người, phí công sức nửa ngày cũng không giết được." Hồng Kiệt cười.

"Thuyền trưởng lòng dạ độc ác, là cậu thì có được không?" Hai mắt Tần Vũ hé ra.

"Không biết, chưa giết bao giờ?" Hồng Kiệt ăn xong bánh mì, lau miệng, "Tần Nhất mang Dư Tiểu Giai tới đây thế nào?"

"Quan tài bằng băng, bây giờ cô ấy rời khỏi băng là không chịu nổi."

"Cô ấy chính là tới đây để chết."

"Tôi cũng vậy mà."

"Tôi sẽ an táng đàng hoàng cho hai người." Hồng Kiệt cười toét.

"An táng ở đâu? Mồ chôn dưới đáy biển?" Tần Vũ cố hết sức để cười.

“Vứt xuống biển là được rồi, Mồ chôn đáy biển ở đâu tôi cũng chẳng biết, tôi cũng không đến được chỗ sâu như vậy.”

“Cậu không phải được người ta nhặt về từ mồ chôn dưới đáy biển à, người con của biển.” Tần Vũ nói một cách mệt mỏi, đây là lời giải thích thần kỳ nhất liên quan tới Hồng Kiệt mà gã từng nghe nói, nhưng từ trước tới giờ vẫn chưa được chứng thực, Hồng Kiệt cũng chưa từng thừa nhận.

“Tôi chính là người con của biển cả!” Hồng Kiệt phất tay, trên mặt treo nụ cười quen thuộc của cậu ta, nụ cười thoạt nhìn như thể có vấn đề gì đó về tinh thần.

Lúc Hồng Kiệt ăn tới cái bánh mì thứ hai, điện thoại di động của Tần Vũ vang lên, gã cầm điện thoại lên rất nhanh, liếc mắt nhìn, ngồi phắt dậy: “Anh đến đâu rồi?”

Hồng Kiệt tiếp tục ăn bánh mì, đầu kia không biết Tần Nhất đã trả lời gì, cậu ta thấy lông mày Tần Vũ nhíu lại: “Anh mang đồ đạc lại đây thế nào… ừ, có thể sống bao lâu đã không phải vấn đề nữa… Có tin tức của Lương Phong không… Biết rồi…”

Tần Vũ thả điện thoại xuống nhìn Hồng Kiệt: “Tần Nhất qua hai ngày nữa mới tới được, cậu chú ý xem có động tĩnh gì không, Lương Phong có thể sẽ đến trước.”

“Đáng ghét quá,” Hồng Kiệt vỗ tay lên túi, “Tôi đi đây, anh mà đói thì uống nước đi.”

“Ừ.”

Tần Nhất muốn chuyển một quan tài bằng băng lại đây, cho dù gã dùng phương pháp gì đi nữa, đều không phải chuyện gì dễ dàng, nhưng trọng điểm hiện nay không phải là gã tới đây bằng cách nào, mà Lương Phong không bị gã giết chết đã không thấy bóng.

Lương Phong muốn tới nơi này, quá dễ dàng so với Tần Nhất mang theo quan tài bằng băng, cho dù là có mang theo thiết bị lại đây đi nữa, cũng dễ hơn so với mang theo một cái quan tài từng phút từng giây đều phải giữ nhiệt độ ổn định.

Hồng Kiệt đứng ở mũi thuyền hóng gió biển, nhìn chằm chằm mỗi một tấc nước biển trong tầm mắt mình, từ lúc cậu có ký ức, đã hầu như trôi qua trên biển, một vùng biển không thấy bờ này, lại như thể ngôi nhà của cậu, mỗi một cảnh sắc ngoài khơi, mỗi một cảnh tượng dưới mặt biển, cậu đều rõ như lòng bàn tay, thậm chí mỗi một đóa bọt sóng trên mặt biển, trong mắt cậu, đều trông khác nhau.

“Chiều gió,” Hồng Kiệt nói, sau đó ngẩng đầu nhìn cột hướng gió trên cột buồm, căng toàn bộ cánh buồm, “Lái hết tốc lực.”

Gió biển thổi rất mạnh, Hồng Kiệt đổi bịt mắt sang bên kia, híp một con mắt khác nhìn chằm chằm ra khơi xa.

Cậu không biết mình đang nhìn gì, cũng không biết nếu như Lương Phong đến thật, sẽ phải làm thế nào, cậu chỉ có thể theo dõi mặt biển đã thân thuộc như thể một phần thân thể mình, không bỏ qua dù chỉ một dấu vết.

Không chỉ trên mặt biển, mà còn cả dưới mặt biển.

Lương Phong có tiền, còn có thiết bị tiên tiến nhất, dù Tần Vũ trước đó đã phá hủy không ít thiết bị rồi, nhưng với kẻ điên khùng như Lương Phong, rất có thể đã giữ lại một tay phòng hờ.

Sẽ là thứ gì? Ngoài Dư Tiểu Giai ra, ông ta còn muốn thứ gì nữa?

Dư Tiểu Giai đã không được rồi, Tào Mộc cũng đã mất đi giá trị, vậy ông ta còn muốn gì nữa.

Lương Phong cần một con cá khác.

Nhưng ông ta không có bản đồ, bản đồ chỉ là một truyền thuyết, không ai biết bản đồ là thật hay giả, cũng không ai biết bản đồ nằm ở nơi nào.

Vậy thì, ông ta sẽ đến mồ chôn dưới đáy biển.

Trong truyền thuyết, từ xa xưa, đó chính là nơi người cá qua lại.

Có điều…

"Tôi cũng không biết ở đâu," Hồng Kiệt lấy ống nhòm nhìn xung quanh, "Thuyền phó, cậu vẫn luôn đi theo tôi, cậu biết ở đâu không?"

"Đúng đấy," Hồng Kiệt thở dài, "Chỉ là một truyền thuyết thôi."

"Thật ra không phải truyền thuyết, lão cá tinh đã đến rồi, Tào Tiểu Ngư cũng từng đến," Hồng Kiệt ngồi xổm xuống mũi thuyền, kéo bịt mắt lên treo trên trán, "Nhưng lão cá tinh đã chết rồi, còn Tào Tiểu Ngư lại không nhớ ra… Nhớ ra cũng sẽ không nói? E rằng vậy, lão cá tinh vẫn luôn hi vọng Tào Tiểu Ngư không có liên hệ gì với những người cá khác, vĩnh viễn không tham gia vào những chuyện đó, ai biết được lão sẽ nói với Tào Tiểu Ngư thế nào…"

Hồng Kiệt cầm bánh mì trở về hang động, Tào Tiểu Ngư đang nép mình ngủ cạnh vách hang.

"Tào Tiểu Ngư, bánh mì nhỏ cậu đòi này," Hồng Kiệt ném túi chống thấm nước lên người cậu.

“Cảm ơn,” Tào Mộc lấy từ trong túi ra một cái bánh mì nhỏ, cắn một cái, “Đây không phải loại bánh mì bé Thẩm Đông mua cho tớ ăn đợt trước.”

“Kệ cậu!” Hồng Kiệt nổi giận, nhảy lên từ dưới nước, “Tớ nào biết được Thẩm Đông mua loại nào! Cậu cũng có nói đâu!”

“Tớ cũng không biết mà, tớ không đọc được chữ ở phía trên,” Tào Mộc nhìn cậu ta.

“Vậy cậu có ăn không!”

“Ăn chứ, tớ chỉ bảo là vị không giống nhau thôi mà.”

“Vậy thì ăn đi, trong làng cũng chỉ bán mỗi loại bánh mì nhỏ này thôi,” Hồng Kiệt ngồi vào bên cạnh cậu, “Tào Tiểu Ngư, cậu biết tớ là ai không?”

“Thuyền trưởng.” Tào Tiểu Ngư ăn bánh mì, cũng không ngẩng đầu lên.

“A!” Nước mắt Hồng Kiệt đã sắp trào ra ngoài, “Cậu lại có thể nhớ ra được tớ!”

“Ừ, lúc cậu mới đi tớ đã nhớ ra rồi, sau đó vẫn luôn nghĩ tới cậu, cho nên giờ vẫn nhớ,” Tào Mộc cắn hai cái đã ăn hết một cái bánh mì nhỏ, lại lấy một cái ra bỏ vào miệng.

“Nghĩ tới tớ? Cảm động quá, nghĩ tới tớ đối tốt với cậu thế nào à?”

“Nghĩ xem tại sao cậu vẫn luôn đi theo tớ.”

“Cậu chơi vui mà,” Hồng Kiệt nở nụ cười, “Mục tiêu của tớ chính là có một ngày khiến cậu vừa nhìn thấy tớ cái đã có thể nhớ ra tớ là ai.”

“Cậu bị điên rồi.” Tào Mộc liếc mắt nhìn cậu ta.

“A, cậu phát hiện ra rồi?” Hồng Kiệt vỗ lên mặt nước, nhìn vào hai mắt Tào Mộc, “Tào Tiểu Ngư, cậu có nhận ra cậu thay đổi rồi không?”

“Thay đổi? Thay đổi thế nào?” Tào Mộc nằm sấp đến mép nước, nhìn xuống cái bóng mình dưới nước, tia sáng trong động không tốt lắm, cái bóng cũng là lúc ẩn lúc hiện.

“Không phải nói ngoại hình của cậu thay đổi,” Hồng Kiệt đẩy cậu một cái, sau đó nhìn chằm chằm mặt cậu không dứt, “Sau lúc tớ đâm cậu một kim… cậu có gì đó không giống trước nữa.”

“Cậu đâm kim cho tớ tớ vẫn chưa mắng cậu đâu.” Tào Mộc uốn éo cổ.

“Tào Tiểu Ngư, Tào cục cưng,” Hồng Kiệt đưa mặt tới trước mặt cậu, “Trí nhớ của cậu thật sự vẫn khiến người ta tuyệt vọng như vậy à?”

“Hả?” Tào Mộc mặt khó hiểu nhìn cậu ta.

“Trí nhớ của cậu vẫn như trước à? Chuyện gì cũng quay đầu cái là quên luôn?” Hồng Kiệt hỏi.

“Tớ nhớ được chuyện của Thẩm Đông.” Tào Mộc trả lời.

“Cậu cũng suýt nữa quên mất anh ta rồi còn gì, đã vậy còn suýt nữa không nhớ ra được.”

“Sau này sẽ không nữa.” Tào Mộc rất chắc chắn.

“Lão cá tinh bảo đâm vào đâu thì tớ đâm vào đó, thật ra tớ cũng không rõ đâm một kim kia rốt cuộc có tác dụng gì nữa, ông nội cậu giảo hoạt lắm.” Hồng Kiệt cười, nói thật, cậu ta nhìn chằm chằm nửa ngày cũng chẳng nhìn ra được lời Tào Mộc nói có thật hay không, Tào Mộc nghiêm túc mà nói, thì không phải người, cách suy nghĩ của cậu có khác biệt với cách suy nghĩ của một con người chân chính, cho nên Hồng Kiệt không tài nào phán đoán được cậu thật sự đang nghĩ gì, “Cậu nói không chừng là có di truyền đấy, cũng là con cá giảo hoạt như vậy.”

Tào Mộc không để ý tới bạn, cúi đầu tiếp tục ăn bánh mì, chẳng bao lâu đã ăn hết sạch chỗ bánh mì.

“Chị tớ bao giờ mới đến?” Tào Mộc hỏi.

Sau khi nghe được chuyện của Dư Tiểu Giai, đây là lần đầu tiên Tào Mộc chủ động hỏi.

“Chắc là ngày kia, không biết lúc đến còn sống hay chết rồi nữa, giờ chị ấy chỉ có thể dựa vào lượng lớn băng để hạ nhiệt độ mới chịu đựng được thôi,” Hồng Kiệt thành thật trả lời.

“Về rồi là được,” Tào Mộc rũ mắt nhìn xuống mặt nước, “Nơi này là nhà của chị ấy.”

“Ừ,” Hồng Kiệt nằm xuống, nhìn ánh sáng xuyên qua từng khe đá và lỗ thủng trên đỉnh hang, “Tào Tiểu Ngư, chuyện này kết thúc rồi, cậu định thế nào?”

“Định?” Tào Mộc ngơ ngác, qua một lúc mới nói, “Giống như trước kia là được rồi.”

“Chỉ mong vậy.” Hồng Kiệt nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc.

“Thật ra, có thể ở bên Thẩm Đông là được, không giống cũng không sao.” Tào Mộc suy nghĩ một lúc, liền nói thêm.

“Lụy tình.” Hồng Kiệt nở nụ cười.

“Thuyền trưởng, cậu có thích ai không?” Tào Mộc thả chân xuống nước đung đưa.

“Có chứ.”

“Ai?”

“Biển cả?”

“Cậu không phải con trai của biển cả à?”

“…Đúng,” Hồng Kiệt mở mắt ra suy nghĩ, “Vậy thì chưa có… Ôi, tớ cu đơn quá…”

Thẩm Đông ngoan ngoãn ngây người trong phòng trực và ký túc xá mình hai ngày, không đi tìm Tào Mộc, Tào Mộc cũng không tới tìm hắn, cũng không có tin tức của Hồng Kiệt.

Tất thảy đều rất yên bình, như thể chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thẩm Đông ngồi trong phòng trực, sững sờ nhìn chằm chằm máy tính, cuộc sống giống như mấy năm trước, bình tĩnh mà đơn điệu, nhưng ở những nơi hắn không biết, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nếu như hắn không gặp được bé cá hề tắm nắng, vậy thì có lẽ cuộc sống của hắn sẽ chẳng có bất cứ thay đổi nào, những chuyện đã xảy ra cũng sẽ chẳng có mảy may liên quan tới hắn.

Hắn cũng sẽ căn bản không biết được, ngay ở vùng biển bên người này, có người cá chân thật, giữa bọn họ và loài người, từ không biết bao nhiêu năm, vẫn luôn có đủ mối liên hệ…

“Không thấy thì không biết,” Thẩm Đông chậm rãi xoay người, “Thế giới thật kỳ diệu.”

Có điều, cảm giác yên bình như hiện nay, lại khác với trước kia, như thể bên dưới yên bình này, đang cuồn cuộn thứ gì đó không rõ, Thẩm Đông cảm thấy mình như thể một người dùng kính viễn vọng nhìn lên bầu trời đêm, mãi mãi chỉ có thể nhìn thấy một phần rất nhỏ.

Ngay lúc tâm tư Thẩm Đông vẫn đang vân du tứ hải thúc ngựa phi nhanh, bên trong radio vang lên tiếng rèn rẹt, sau đó hắn nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Kêu gọi hải đăng đảo Bình Sơn! Hải đăng đảo Bình Sơn nghe thấy, xin đáp lời!”

“Hải đăng đảo Bình Sơn nhận được rồi,” Thẩm Đông lấy mic qua, “Thuyền trưởng?”

“Đúng, tôi là thuyền trưởng Jack vĩ đại!” Giọng Hồng Kiệt nghe có vẻ rất vui.

“Có chuyện gì?”

“Hôm nay anh trực ban à? Trực đến sáng sớm ngày mai?”

“Đúng.”

“Vậy tối nay anh đau bụng đi, bảo người mới kia tới trực ban thay anh.”

Thẩm Đông hơi dừng lại: “Tại sao?”

“Tối nay Tần Nhất đến, sẽ mang Dư Tiểu Giai tới hòn đảo phía đông đảo các anh,” Hồng Kiệt nói ra tọa độ của hòn đảo kia, “Đương nhiên, nếu anh không đi cùng Tào Tiểu Ngư…”

“Mấy giờ?” Thẩm Đông đứng lên nhìn bản đồ quần đảo Bình Sơn trên tường, bằng tọa độ tìm được hòn đảo kia, cũng không gần.

“Không biết, 11 giờ anh tới đây đi.”

“Được.”

“Thẩm Đông, những việc sắp tới, anh phải đồng ý với tôi, nhất định phải giữ bí mật,” Giọng Hồng Kiệt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, “Không là tôi sẽ giết anh.”

“Biết rồi.”

34. Chương 34: Tan Biến

Thẩm Đông nói chuyện với Hồng Kiệt xong vẫn không hề di chuyển, ngồi trong phòng trực ngây người hơn một tiếng mới đứng lên cử động chân tay.

Cuối cùng cũng tới rồi, Thẩm Đông kéo ngăn kéo ra, nhìn mấy bộ tai nghe cách âm trong ngăn kéo, ngẫm

nghĩ lại thấy buồn cười, nếu như cái thứ đồ chơi này có tác dụng, vậy thì Dư Tiểu Giai cũng chẳng thể coi là kỳ tích gì đâu nhỉ.

Hắn đóng ngăn kéo lại, nhìn đồng hồ, định đi bàn bạc chuyện đổi ca trực tối nay với Tiểu Trương.

Ngay lúc đang định đi ra ngoài, lại nghe thấy trên cầu thang bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tiếp theo đó, liền thấy Tiểu Trương ôm một túi quà vặt lên đây, có vài thứ là mấy hôm trước hắn mang về, còn có vài thứ có lẽ là Tiểu Trương nhờ người mang tới.

"Sao cậu lại đến đây? Anh đang định tìm cậu đây." Thẩm Đông hơi bất ngờ.

"Anh thực sự là ở đây lâu quá rồi, anh không biết cuộc sống về đêm trong thành phố mười giờ mới bắt đầu à?" Tiểu Trương để đồ ăn vặt lên bàn, "Chưa đến một hai giờ ai mà ngủ được, em đến tìm anh nói chuyện, bình thường không có anh ở đây em đều đến tìm chú Trần nói chuyện."

"Cuộc sống về đêm của cậu là nói chuyện à." Thẩm Đông cười.

"Trên cái đảo khỉ gió này, không nói chuyện thì còn làm được gì nữa, em nhưng lại muốn ra ngoài lướt sóng kia, nhưng không nhìn thấy lại sợ ngã," Tiểu Trương cười theo, "Tìm em có chuyện gì?"

"Hôm nay cậu thay anh trực một đêm đi, lần sau đến lúc cậu trực thì anh thay cậu."

"Được," Tiểu Trương không hề do dự, gật đầu, "Sao vậy?"

"Anh hơi nhức đầu," Thẩm Đông không nói mình bị đau bụng, thức ăn hôm nay là hắn tự làm, lần nào hắn nấu ăn cũng rất vệ sinh, nếu như hôm nay là chú Trần nấu, có khi hắn còn có thể mượn cớ cho không sạch, chú Trần không để ý nhiều vậy, "Anh muốn về phòng nằm nghỉ một lúc."

"Đau đầu à? Vậy phải bảo em sớm chứ, mau về nghỉ đi," Tiểu Trương đi tới bên cạnh hắn, cánh tay đụng vào người hắn, "Em nói với anh, anh là do một tháng không ở trên đảo rồi, về lại lần nữa sẽ không quen, mấy hôm em vừa lên đảo, ngoài những lúc trực, thì toàn nằm sấp trên đá ngầm ven bờ nôn, còn thê thảm hơn phụ nữ có thai nữa."

Thẩm Đông cười, vừa đi ra ngoài cửa vừa nói: "Trên đảo cũng có phải trên thuyền đâu, sao lại nôn?"

"Ai mà biết được, có lẽ là quá tuyệt vọng với chỗ này, vừa nghĩ tới em phải ở lì đây thêm mấy năm nữa, là lại buồn đến mức muốn nôn thốc nôn tháo," Tiểu Trương ngồi vào trước máy tính, phất tay với hắn, "Anh mau đi ngủ đi."

“Cảm ơn cậu.”

Thẩm Đông trở lại phòng mình, nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ. Hắn đứng trong phòng ngây người, không biết có nên chuẩn bị gì đó hay không, suy nghĩ một lúc lâu, hắn xách cây gậy sắt từ sau cánh cửa đi ra ngoài.

Cây gậy sắt này bị ném sau cửa mấy năm rồi, lúc mới lên đảo, hắn luôn cảm thấy một hòn đảo không người đến chỉ có hai người là hắn và chú Trần rất không yên tâm, có điều sự thực đã chứng minh, hòn đảo này thật sự chẳng có ai tới, vẫn chẳng có cơ hội dùng tới cây gậy sắt này, cũng chỉ có lần đầu tiên Tào Mộc xông vào phòng trực hắn có dùng gậy một lần, còn không phải là cây này.

Một tay cầm theo túi chống thấm nước đựng quần áo, còn kéo theo cây gậy sắt bơi nhìn cực ngu, cơ bản chỉ có thể dùng một tay, chủ yếu dựa vào chân đạp.

Có điều, mấy năm Thẩm Đông ở trên đảo, không luyện ra được bản lĩnh gì khác, nhưng chuyện bơi dưới nước bất chấp mọi tư thế vẫn khá hơn người thường không ít.

Mặt trăng rất tròn, ánh trăng cũng rất sáng.

Mà biển chỉ có một màu đen kịt.

Thẩm Đông bơi dưới nước một đoạn lại phải nhân lúc rướn người lên lấy hơi nhìn phương hướng.

Hòn đảo phía đông kia, hắn chưa tới bao giờ, nhưng dựa trên tọa độ, hắn có thể biết nằm ở đâu, cách đảo bọn họ ba hòn đảo nhỏ, bơi qua cũng không dễ dàng gì.

Thẩm Đông chưa bao giờ xuống nước giữa đêm, cùng lắm chỉ là ngồi bên bờ hóng gió.

Làn nước biển đen kịt chẳng thấy thứ gì, sẽ khiến Thẩm Đông có vài tưởng tượng không đúng lắm, nhất là từ sau khi nghe nói đến Mồ chôn dưới đáy biển, hắn luôn cảm thấy ở phía trước mù mịt có thứ gì đó.

Thẩm Đông điều chỉnh lại tâm trạng, nghĩ bậy nghĩ bạ rất ảnh hưởng tới trạng thái nhịn thở lúc lặn của hắn, bơi rõ ràng chậm hơn so với trước đó.

Hắn lấy lại bình tĩnh, ném mấy thứ ngổn ngang trong đầu qua một bên, đảo chẳng có bao xa, hắn đã có thể nhìn thấy đường bờ biển quanh đảo.

Chỉ ba bốn phút nữa thôi, hắn sẽ đến nơi.

Hắn hít một hơi, lặn xuống nước, nhanh chóng bơi thẳng về phía trước.

Bơi chưa được bao xa, nước trôi qua người đột nhiên có gì đó thay đổi.

Thay đổi này rất nhỏ bé, nếu như không phải Thẩm Đông mấy năm nay luyện bơi lặn được lòng yên tĩnh, hắn căn bản không thể nào cảm nhận được thay đổi này.

Hắn lập tức căng thẳng, đây không phải là cảm giác lúc sóng biển dâng tới, đây là… có thứ gì đó ở phía sau chếch bên phải đang lại gần hắn rất nhanh!

Thẩm Đông không hề do dự, ném túi chống thấm nước trong tay đi, nắm cây gậy sắt nhanh chóng xoay người lại trong nước.

Một cái bóng còn đen hơn cả nước biển tiến về phía người hắn thật nhanh.

Thẩm Đông trong thời gian ngắn nhất đã đoán ra được đây không phải sinh vật dưới biển, đây là một người mặc đồ lặn.

Đệt! Hắn chửi thầm một câu, hắn không biết đây là chuyện gì, cũng không biết người này là ai, nhưng có người lặng yên không một tiếng động bơi tới từ phía sau, đã có thể biết, người này không muốn làm gì tốt.

Trốn, chắc chắn không thoát được, Thẩm Đông cũng không muốn trốn, hắn chỉ đang nén giận, vậy mà sẽ có mai phục!

Hắn không nhìn rõ trên tay người này có vũ khí hay không, tuy rằng gậy sắt ở dưới nước cũng chẳng phải vũ khí gì dễ dùng, hắn vẫn nắm chặt gậy sắt, vung ra ngoài chắc chắn là không được, hai tay hắn nắm chặt cây gậy sắt, nhắm về phía người kia, hai chân bỗng đạp nước, vọt tới chỗ người kia.

Không sai, đâm vào mặt! Đâm vào yết hầu!

Bóng đen dừng lại, tay vẫn luôn dán bên người đột nhiên đưa về phía trước, như thể đang cầm thứ gì đó.

Thẩm Đông không nhìn rõ trong tay người này là thứ gì, chỉ có thể nhìn thấy thứ người này cầm trong tay đang tỏa ra ánh sáng le lói, như những tia chớp nhỏ.

Lòng Thẩm Đông đột nhiên trĩu xuống.

Trước lúc hắn mất đi tri giác, chỉ kịp gào lên trong lòng một câu, công nghệ cao thật, dùi cui điện!

Tào Mộc đứng trên một khối đá ngầm bất ngờ nổi lên bên bờ, hóng gió biển, dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy từ rất xa, một con thuyền đang từ từ bơi tới.

Thuyền của Tần Nhất không biết kiếm từ đâu ra, không lớn, nhưng vẫn lớn hơn một chút so với con thuyền của thuyền trưởng, vừa khéo có thể đặt được thứ gã muốn mang tới, một quan tài bằng băng.

Cả quan tài băng đều trong suốt, có thể nhìn thấy từng tảng băng lấp lánh ánh trăng bên trong, cùng với đuôi cá bàng bạc nằm trong những tảng băng ấy.

Hồng Kiệt đứng bên cạnh quan tài băng, không đeo bịt mắt, nhìn về phía đảo này.

"Chị ấy thành người tàn tật rồi à?" Tào Mộc đứng trong gió hỏi một câu.

"Ừ, đã hơn mười ngày như vậy rồi, không biến về lại được." Tần Vũ ngồi bên cạnh cậu, dựa vào đá ngầm phía sau, trả lời.

"Còn hát được nữa không?"

"Không biết, nhưng cô ấy đã không lên tiếng nữa rồi, không hát, cũng không nói," Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn Tào Mộc, "Cậu ở cùng tôi vậy mà không mất trí nhớ?"

"Sẽ không nữa." Tào Mộc trả lời rất đơn giản.

"Một kim Hồng Kiệt đâm còn có hiệu quả này cơ à?" Giọng Tần Vũ rất khẽ, cả người trông rất suy yếu.

"Không biết."

Thuyền lẳng lặng dừng lại tại nơi cách đá ngầm chừng hai mươi mét, ở đây không có bến tàu, đá ngầm dưới nước lại nhiều, thuyền không có cách nào lại gần hơn được nữa.

Hồng Kiệt nhảy từ trên boong thuyền xuống biển.

Quan tài băng được buộc lại bằng dây thừng, dùng một cái ròng rọc chậm rãi bỏ từ trên mặt thuyền xuống mặt biển.

Quan tài băng trông có vẻ rất nặng lại không chìm xuống nước, trôi lơ lửng lên mặt nước, Hồng Kiệt kéo một đầu dây thừng, chậm rãi bơi về phía bọn Tào Mộc.

Tào Mộc cởi áo quần trên người ra, nhảy xuống nước.

Tần Vũ hơi kinh ngạc nhìn bọt nước tạo ra trên đường cậu nhanh chóng bơi qua, từ lúc xuống nước cho tới lúc nổi lên khỏi mặt nước bên cạnh quan tài băng, Tào Mộc chỉ cần có mấy giây, Dư Tiểu Giai hình như

chưa từng có tốc độ như vậy.

Tào Mộc không giúp Hồng Kiệt kéo quan tài băng, chỉ đưa tay ra sờ lên quan tài băng, một luồng hơi lạnh xuyên qua tay cậu, thấm ra cả người.

Dư Tiểu Giai vẫn luôn nằm bên trong băng không động đậy, cong cái đuôi, đuôi cá lấp lánh ánh lên một mảng ánh trăng bàng bạc.

Cô chậm rãi quay mặt sang.

Tào Mộc còn cách chị một quan tài băng dày đặc cùng một đống tảng băng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một giọt nước mắt màu bạc lăn ra khỏi mắt chị.

Tào Mộc muốn đưa tay ra gạt nước mắt của chị đi, Hồng Kiệt ở bên cạnh liền mở miệng: "Giúp tớ kéo đi, Tào Tiểu Ngư, cậu chỉ đến hóng chuyện thôi đấy à?"

"Ừ." Tào Mộc đưa tay ra kéo dây thừng, rất dễ dàng kéo được quan tài băng tới bờ đá ngầm.

"Cứ ở đây đi." Hồng Kiệt cả người ướt sũng leo lên đá ngầm, rút ra một con dao từ trên người, cắt đứt dây thừng buộc trên quan tài băng, "Dù sao chị ấy cũng không lên bờ được."

"Anh tôi đâu?" Tần Vũ hỏi một câu.

"Sĩ diện lắm, muốn thả xuồng chèo qua, không chịu bơi," Hồng Kiệt sờ lên quan tài băng, cũng không biết phải mở thế nào.

Bên thuyền vang lên tiếng nước, một con xuồng hơi được thả xuống nước, Tào Mộc thấy một người nhảy xuống xuồng.

Cậu nhìn chằm chằm vào cái người không hiểu sao lại hơi quen mắt kia, qua nửa ngày mới nhờ vào ánh trăng nhìn rõ được mặt anh ta, hơi giật mình quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Tần Vũ: "Sao lại trông giống nhau?"

"Sinh đôi đương nhiên là giống nhau," Hồng Kiệt cười, "Biết sinh đôi là thế nào không?"

"Từng nghe nói rồi," Tào Mộc lại xoay người nhìn cái người đang chèo xuồng tới, thì ra đây chính là sinh đôi.

Người này có vẻ ngoài rất giống Tần Vũ, ngoài việc sắc mặt Tần Vũ tái hơn, trông có vẻ suy yếu hơn người này ra, thì không khác nhau gì.

“Thế nào?” Tần Nhất tới gần đá ngầm, nhảy lên bờ, câu đầu tiên là nói với Tần Vũ.

“Vẫn ổn.” Tần Vũ cười.

“Mở cái này ra đi.” Tào Mộc gõ nhẹ một cái lên quan tài.

Tần Nhất sờ lên trán Tần Vũ, rồi cau mày, kéo tay gã qua sờ lên mạch đập.

“Sờ cũng vô ích thôi,” Hồng Kiệt ở bên cạnh nói, “Dù sao cũng chẳng chịu được qua tối nay.”

Tần Nhất liếc mắt nhìn cậu ta, không nói gì, lấy từ trong ví tiền ra một thứ gì đó nho nhỏ như chìa khóa xe, ấn xuống một cái.

Quan tài băng nhẹ nhàng tròng trành trên mặt nước, nắp quan tài chẳng có dấu hiệu gì đã chậm rãi mở ra.

Một luồng hơi lạnh trắng toát bay ra từ bên trong, Dư Tiểu Giai đã hoàn toàn chẳng còn huyết sắc, giơ tay lên, bám lấy quan tài băng, chậm rãi ngồi dậy.

Vụn băng trên người cô rơi xuống, phát ra âm thanh leng keng nhỏ bé.

Cô cố hết sức, nhẹ nhàng nằm nhoài lên thành quan tài, ngước mắt lên nhìn về phía Tào Mộc đứng bên cạnh trên đá ngầm, khóe miệng kéo ra một nụ cười rất nhạt, đưa tay ra với cậu: “Tiểu Mộc Mộc.”

Tào Mộc ngồi xổm xuống, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

“Chị về rồi.” Cô nói.

“Ừ.” Tào Mộc gật đầu.

“Chị muốn xuống nước.”

“Được.”

“Cô ấy không thể rời…” Tần Nhất bên cạnh nói, nhưng gã không nói tiếp, Dư Tiểu Giai không thể rời khỏi băng, gã mang Dư Tiểu Giai tới đây, đã không có ý định mang cô trở về nữa.

Hồng Kiệt đỡ lấy quan tài băng, Tào Mộc ôm Dư Tiểu Giai từ bên trong những tảng băng ra, chậm rãi bỏ cô xuống nước.

“Thật…tốt,” Dư Tiểu Giai nhẹ nhàng đung đưa cái đuôi trong nước, rồi nhắm mắt lại, “Tạm biệt.”

Tào Mộc ngơ ngác, không hiểu tại sao giờ mới vừa được gặp lại chị, lại đột nhiên nói “Tạm biệt”.

Nhưng cậu còn chưa kịp nói, nước biển xung quanh Dư Tiểu Giai đã bắt đầu nổi lên bong bóng, cả người Dư Tiểu Giai cũng chậm rãi chìm xuống nước biển.

Bọt biển như vậy, Tào Mộc đã rất quen thuộc, ngày nào cậu cũng có thể nhìn thấy bên cạnh mình mấy lần liền, cậu kinh ngạc quay đầu đi nhìn Tần Vũ và Tần Nhất, không phải bảo đã không thể biến lại thành người nữa rồi à?

Tần Nhất ngồi xổm bên cạnh Tần Vũ không động đậy, như thể thở dài một hơi: “Xin lỗi.”

“Em vẫn rất yêu anh.” Dư Tiểu Giai nhắm mắt lại trả lời, tiếp đó, cả người trượt khỏi tay Tào Mộc xuống nước biển.

Trong nháy mắt xuống nước, nước biển như thể sôi trào, vô số bọt biển nổi lên, bắn lên, vỡ tan trên mặt biển, lấp lánh một mảng ánh bạc.

Tào Mộc nhận ra gì đó không đúng, cậu chưa bao giờ nhìn thấy bọt biển như cậy, cậu có thể cảm nhận được thứ gì đó hoàn toàn khác từ khí tức lan ra trong bọt biển.

Là vĩnh biệt.

Tần Vũ vẫn đang ngồi không động đậy trên bờ lại bắt đầu ho khan, gần như không thể nào kiềm chế lại, cũng không dừng lại được.

Tần Nhất đưa tay ra ôm lấy vai gã, bờ vai gầy gò của Tần Vũ run lên vì ho dữ dội, cuối cùng liền bám lên cánh tay Tần Nhất, lực trên tay rất mạnh, không hiểu là vì đau đớn hay là vì điều gì đó khác.

Tần Nhất cảm nhận được lực tay Tần Vũ như thể muốn bẻ gãy tay mình, gã cúi đầu nhìn Tần Vũ, trên mặt Tần Vũ đã không còn huyết sắc, đôi môi trắng bệch.

“Tần Vũ…” Gã muốn nói gì đó, rồi lại chẳng nói ra được gì.

Bao nhiêu năm như vậy, vì có thể giữ lại em trai mình.

Gã đã nghĩ đủ mọi cách, thậm chí hy sinh cả Dư Tiểu Giai, đồng ý với hợp tác điên cuồng của Lương Phong.

Cuối cùng, lại vẫn là kết cục như cũ, cả người Tần Vũ đã mất đi sức lực, mềm oặt dựa vào lồng ngực gã, vẫn luôn ho.

Tiếng ho khan như một con dao găm vào lòng gã.

Bọt biển xung quanh Dư Tiểu Giai bắt đầu ít đi dần dần, tan biến từng chút một.

Tiếng ho khan của Tần Vũ cũng dần dần hạ xuống, biến thành tiếng thở dốc gấp gáp mà gian nan.

Ngay vào lúc bọt biển ngoài khơi hoàn toàn tan biến, Tần Vũ đột nhiên ho ra một búng máu, ngã xuống người Tần Nhất.

Tần Nhất cúi đầu nhìn máu trên tay mình, dưới ánh trăng, sắc máu đã khiến một tia hy vọng cuối cùng của gã cũng tan tành.

Tào Mộc chậm rãi chìm xuống biển, cậu có thể nhìn thấy rõ xung quanh, cả bọt biển và Dư Tiểu Giai đều đã không thấy bóng.

Cậu sững sờ trong nước rất lâu, rồi mới leo lên đá ngầm, yên lặng nhìn Tần Vũ trong lồng ngực Tần Nhất, Tần Vũ trông giống như mỏi mệt thiếp đi, nhưng Tào Mộc có thể cảm nhận được, anh ta đã không thở nữa rồi.

Tần Vũ chết rồi.

Đây là lần đầu tiên Tào Mộc nhìn thấy người bị chết.

Cậu nhíu mày, trong lòng bắt đầu xuất hiện một cảm giác gì đó, xa lạ mà quen thuộc, cảm giác này khiến cậu rất khó chịu, nhưng rồi lại cảm thấy phải làm gì đó.

Làm gì đó, theo cảm giác này.

Đối với cậu, có gì đó không thể nào chống cự được.

Lúc Tào Mộc nhảy tới khối đá ngầm bên cạnh Tần Nhất, Hồng Kiệt đột nhiên nói một câu: “Thẩm Đông đâu?”

Thẩm Đông? Tào Mộc chỉ hơi dừng lại, rồi cứ thế tiếp tục nhảy tới bên cạnh Tần Nhất, tay nắm lấy cánh tay Tần Vũ, kéo gã từ trong lồng ngực của Tần Nhất ra ngoài.

Tần Nhất vẫn đang ngây người, lúc trong lồng ngực trống rỗng, gã mới lấy lại được tinh thần, bỗng đứng dậy: "Cậu làm gì đây!"

Tào Mộc không nói gì, thậm chí còn không nhìn Tần Nhất, quay người tóm lấy cánh tay Tần Vũ, bắt đầu kéo xuống biển.

"Cậu bỏ tay ra!" Tần Nhất xông lên ngăn Tào Mộc lại, gã không biết Tào Mộc, cũng không có cách nào nghĩ rõ ràng xem Tào Mộc thế này là định làm gì.

Tào Mộc không hề suy nghĩ gì, trở tay lại đẩy lên ngực Tần Nhất một cái.

Tần Nhất chỉ cảm thấy ngực nhói lên một cơn đau, cả người bay về phía sau, văng xa đi tận hai, ba mét.

"Tào Tiểu Ngư." Hồng Kiệt hô to, "Thẩm Đông thì sao!"

Tào Mộc như thể không nghe thấy giọng cậu ta, nhảy xuống nước biển, sau đó kéo cả Tần Vũ xuống biển.

"Cậu ta làm sao vậy!" Tần Nhất cũng hô to một tiếng, bò dậy định tiếp tục ngăn Tào Mộc lại.

Hồng Kiệt xông tới ngăn cản gã: "Đừng đi."

"Cậu ta định làm gì!" Giọng Tần Nhất đã khàn đi, gã không tài nào trơ mắt nhìn Tào Mộc cứ tha Tần Vũ đi như vậy được, "Cậu ta định đi đâu!"

"Mồ chôn đáy biển… Cậu ấy muốn đến bãi mộ," Hồng Kiệt chắn trước người Tần Nhất, "Đừng đụng vào cậu ấy, quá nguy hiểm."

"Đến bãi mộ làm gì?" Trong giọng nói của Tần Nhất đã có lẫn tuyệt vọng, vừa nãy gã đã biết Tào Mộc mạnh tới mức nào, biết rằng mình dù có bất chấp nguy hiểm cũng không ngăn Tào Mộc lại được.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi như vậy thôi, Dư Tiểu Giai tan biến, Tần Vũ chết đi, cả người gã cuối cùng chỉ còn lại một cảm xúc không tài nào chịu đựng được.

"Đây là….nghi thức của người cá."

"Nghi thức gì, hải táng?"

"Không phải, chỉ là nỗi hận với loài người," Hồng Kiệt cởi bỏ dép trên chân, "Tần Nhất, anh có thiết bị lặn không?"

"Không mang, tôi không mang gì cả, chỉ mang theo đồ phòng thân, tôi chỉ định mang Dư Tiểu Giai tới thôi," Tần Nhất dựa vào một tảng đá ngầm cạnh đó, trả lời bằng giọng khàn khàn.

"Ở đây chờ tôi," Hồng Kiệt nhảy xuống biển, "Nếu như nhìn thấy Thẩm Đông, bảo anh ấy cũng ở lại đây!"

"Cậu đi đâu!" Tần Nhất cuối cùng cũng có phản ứng, dù gã không có cảm tình gì với Hồng Kiệt thần kinh này, nhưng vẫn sốt sắng.

"Tôi đuổi theo." Hồng Kiệt lặn xuống nước.

Tần Nhất nhìn bóng người cậu ta biến mất dưới mặt nước: "Cậu mặc thành như thế đuổi theo một con cá à..."

35. Chương 35: Bắt Sống Tào Tiểu Ngư

Hồng Kiệt đương nhiên sẽ không mặc như vậy đuổi theo một con cá có tốc độ vượt xa người thường.

Lúc lặn xuống nước, cậu đã chẳng nhìn thấy bóng dáng Tào Mộc kéo theo Tần Vũ đâu nữa, cho dù cậu biết tốc độ bơi của Tào Mộc so sánh với những con cá khác, như là Dư Tiểu Giai chẳng hạn, thực sự nhanh hơn nhiều, nhưng dù sao cậu ấy cũng kéo theo một người...

Điều này khiến cậu hơi bất ngờ, Tào Mộc rút cuộc nhanh tới mức nào?

Hồng Kiệt không nghĩ nhiều, cậu không có thị lực vượt xa người thường, ở dưới nước, cùng lắm là nhìn được hơi xa hơn so với người thường một chút thôi, cậu cởi khuy áo trên áo mình ra.

Áo trên người cậu, theo tốc độ bơi về phía trước, trôi tuột khỏi người, nằm lại nước biển phía sau.

Lúc cởi quần, Hồng Kiệt hơi do dự, cậu không có đam mê bơi trần, đã vậy vũ khí của cậu đều đặt trên đùi, nếu như không còn quần yểm trợ, ai cũng nhìn thấy được trên đùi cậu có cột vỏ đao.

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn đạp rơi quần đi.

Cậu không biết Mồ chôn đáy biển ở nơi nào, chỉ có một phương hướng chung chung, nếu như giờ cậu không đuổi kịp Tào Mộc, vậy thì cậu cũng không thể nào khống chế được chuyện sau đó, cả người có giấu đầy dao cũng đếch dùng được làm gì cả.

Hồng Kiệt chưa từng so tốc độ bơi với Tào Mộc, chủ yếu là do cậu từ trước tới nay đều quấn nguyên một bộ quần áo, nói thật, xuống nước một cái là như thể túi bột mì bị ném xuống nước.

Nhưng, không bị quần áo trói buộc thì lại khác.

Hồng Kiệt bơi dưới nước thật nhanh về phía trước, bịt mắt cũng vứt đi, để tiện nhìn rõ xem bốn phía có cái bóng của Tào Tiểu Ngư không.

Cũng không cần rướn người lên mặt nước lấy hơi, cũng có tốc độ vượt xa người thường, chỗ thiệt thòi duy nhất của Hồng Kiệt có lẽ chính là áp lực, Tào Tiểu Ngư không bị chịu ảnh hưởng của áp lực nước, nhưng giờ cậu đang phải nhịn lại đau đớn nơi màng nhĩ, cùng với hai mắt đang sưng lên.

Xung quanh Mồ chôn đáy biển có ba hòn đảo không người, cách nhau rất xa, tạo thành một tam giác bất quy tắc, một nơi nào đó bên dưới hình tam giác khổng lồ này, chính là đích đến của người cá.

Hồng Kiệt chưa đến bao giờ, cậu thậm chí còn chưa từng thử tìm đến, diện tích quá lớn, đã vậy còn rất sâu, với diện tích và độ sâu như vậy, cậu còn chưa kịp tìm đến, có khi thất khiếu đã chảy máu.

Cậu cũng chẳng có hứng thú gì với nơi đó, một vùng đất chết chóc không có thực vật hải sinh, cũng không có động vật, chất đầy xương trắng của loài người, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, cậu tuyệt đối sẽ không lại gần.

Hồng Kiệt nếm được vị máu tanh, cậu biết đây là máu của mình, nhưng không biết là từ lỗ nào chảy ra.

Nhưng điều khiến cậu trở nên kích động là, cậu đã thấy xa xa có một bóng đen nhanh chóng di chuyển về phía đáy biển.

Là Tào Mộc! Kéo theo một người quả nhiên đã khiến tốc độ của Tào Mộc rớt giá rất nhiều.

Hồng Kiệt không hề tăng tốc bám theo, mà chỉ duy trì một khoảng cách có thể thấy rõ Tào Mộc, cũng không để cho Tào Mộc phát hiện ra.

Tào Mộc hiện giờ, nhất định đã có thay đổi gì đó, nếu như phán đoán của cậu không sai, vậy thì Tào Mộc hiện giờ chính là một con cá nguy hiểm, cậu không muốn kích động một người cá đang kề cận bờ vực bùng nổ.

Bám theo một lúc, tốc độ của Tào Mộc chậm lại, Hồng Kiệt cũng giảm tốc độ lại, giờ cậu cuối cùng cũng biết được, cả lỗ mũi lẫn tai mình đều bị áp lực nước làm chảy máu, có điều vẫn khá tốt, không trào ra.

Tào Mộc không phát hiện ra sau lưng mình có người, cậu kéo Tần Vũ chìm xuống dưới đáy biển.

Hồng Kiệt không thể không cắn răng lặn xuống theo, dù sao cũng đã bị ép thành thế rồi, thêm chút cũng không sao, không ép cho nát là được.

Tào Mộc lặn xuống rồi, không bơi tiếp về phía trước nữa, mà chỉ đứng ở đáy biển không động đậy.

Hồng Kiệt bám theo cậu cũng đã đến đáy biển, thế nhưng không dám đứng, mà là nửa quỳ, nấp sau một tảng đá ngầm.

Hiện giờ, cậu không chỉ phải nhìn chăm chú vào Tào Mộc, cậu còn phải đề phòng những kẻ khác trong bóng tối.

Thẩm Đông vẫn chưa hề xuất hiện, theo như hiểu biết của Hồng Kiệt với anh ta, chỉ cần là chuyện liên quan tới Tào Mộc, anh ta không thể nào không tới được, nếu như không tới, vậy là đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Hồng Kiệt nhìn qua bốn phía, vùng biển này đều là đáy đá ngầm, muốn trốn rất dễ, cậu trốn đi rất dễ, người khác trốn cũng rất dễ.

Tào Mộc kéo Tần Vũ, bắt đầu từ từ đi về đáy biển phía trước.

Phía trước Tào Mộc là thứ gì, Hồng Kiệt không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy một mảng vô số những bóng đen mơ hồ, không giống như là đá ngầm, không di chuyển theo dòng nước, cũng không phải thực vật.

Hồng Kiệt cẩn thận, đi theo lại gần phía trước.

Mấy phút sau, cậu đã nhìn ra được những bóng đen này là gì.

Đây là cọc bị đóng xuống đáy biển.

Chất liệu trông có vẻ là kim loại, tất cả đều thẳng tắp, có vài cọc trông còn bóng loáng, từng cọc dựng thẳng đứng dưới đáy biển, có cọc cắm thẳng tắp, có cọc lại xiên, cọc cũng không lớn, nhỏ hơn một cánh tay người bình thường, trông như thể một rừng cây khô héo tăm tối.

Phía dưới cọc còn có vài bóng đen trôi nổi không ổn định, không giống như là đá ngầm dưới đáy biển, chẳng nhìn ra được là thứ gì.

Những cây cọc bị cắm xuống đáy biển này, không biết trải rộng trong diện tích lớn chừng nào, trước mắt Hồng Kiệt chỉ có thể nhìn rõ, to chừng một sân bóng đá, chỗ xa hơn chỉ là một mảng tăm tối.

Tào Mộc cúi người xuống, dùng một cánh tay cắp Tần Vũ đi vào mảng rừng cọc khô héo này, Hồng Kiệt nấp mình chậm rãi đi theo, nhìn rõ được những cây cọc này đều làm bằng sắt, không ít cây còn bị rỉ sắt phủ kín, ngay lúc cậu nhìn rõ được những bóng đen bên dưới cọc sắt này, cả người cũng cứng đờ tại chỗ, qua nửa ngày vẫn chẳng thể động đậy.

Đều là người.

Người bị cọc sắt đóng đinh xuống đáy biển.

Đương nhiên, không ai sống cả.

Những người bị đóng xuống đáy biển này, đều là xác chết, có vài bộ vẫn có thể nhìn ra được là người, vài bộ đã mục nát, càng nhiều hơn, chỉ trơ trọi là một bộ xương trắng vụn vỡ.

Đây chính là…. Mồ chôn… mà bao năm nay, người cá dùng xác người, từng chút một kiến tạo nên.

Hồng Kiệt không thể không cắn răng mới có thể ép bản thân tiếp tục lại gần, cậu không muốn nhìn những thứ này, càng không muốn đụng phải.

Ông nội đã từng nói với Hồng Kiệt, cậu cũng không phải con cháu nhà họ Hồng, cậu là đứa trẻ nhặt được trên mặt biển xung quanh Mồ chôn đáy biển trong truyền thuyết.

Lúc còn nhỏ, Hồng Kiệt vô cùng yêu thích cách nói này, lúc đó cậu không biết Mồ chôn đáy biển là nơi nào, cậu chỉ cảm thấy, nếu như nhặt được trên biển vậy cậu tự nhiên sẽ là đứa con của biển cả.

Đương nhiên, sau này cậu mới biết, đâu có đẹp đẽ như vậy.

Tào Mộc dừng lại, thả Tần Vũ xuống.

Hồng Kiệt nhìn theo Tào Mộc, thật ra cậu đã gần như có thể đoán ra được Tào Mộc định làm gì.

Tào Mộc ngồi xổm xuống bên cạnh Tần Vũ, xé quần áo Tần Vũ ra, nhìn chằm chằm vào hai mắt nhắm nghiền của Tần Vũ một lúc, rồi chậm rãi đứng lên.

Hồng Kiệt không động đậy, lực chú ý của cậu đã không còn đặt trên người Tào Mộc nữa, cho dù Tào Mộc muốn làm gì đi nữa, cậu tạm thời cũng sẽ không ngăn cả, Tần Vũ đã chết rồi, khung cảnh này không để cho Tần Nhất nhìn thấy là được.

Cậu càng để ý tới xung quanh hơn.

Trong bóng tối chỉ có nước biển xung quanh sôi trào ra tiếng, Tào Mộc như thể chẳng hề quan tâm tới xung quanh mình, nếu như lúc này có ai đó tới đánh lén, vậy thì Tào Mộc chắc chắn sẽ không phản ứng lại được.

Tào Mộc rút một cọc sắt bên cạnh ra, dưới cọc sắt này không có gì.

Cậu dùng chân giẫm cố định tay Tần Vũ, cắm cọc sắt vào lòng bàn tay Tần Vũ, sau đó lại rút một cọc sắt khác lên, đi sang bên kia, đóng một cái tay khác của Tần Vũ xuống đáy biển.

Hồng Kiệt nhíu mày, cậu không nhìn rõ tay Tần Vũ, nhưng cậu có thể nếm được mùi máu tanh nhàn nhạt trong nước biển, mũi và tai mình hình như đã ngừng chảy máu, mùi máu tanh này là của máu Tần Vũ.

Lúc Tào Mộc làm những việc này, trông vẫn hoàn toàn bình tĩnh, động tác thẳng thắn dứt khoát, hoàn toàn khác hẳn Tào Tiểu Ngư ngây thơ mà lương thiện trong trí nhớ của cậu.

Tào Mộc rút cọc sắt thứ ba lên, lần này, cậu nhắm cọc sắt vào ngay ngực Tần Vũ.

Hồng Kiệt chống tay xuống đáy biển, đùi bắt đầu chậm rãi dùng lực, cậu không phải người quá có lòng thương cảm, ai sống ai chết, chỉ cần không làm lộ bí mật của người cá ra, cậu đều chẳng quan tâm, lúc cần, cậu cũng sẽ tiêu diệt mầm họa không nương tay.

Nhưng lần này, cậu không thể bàng quan tiếp được nữa, thời gian cậu quen biết Tần Vũ cũng chẳng ngắn, Tần Vũ không thể ngăn lại hành động của Tần Nhất và Lương Phong, nhưng anh ta chưa từng che giấu lòng thông cảm và thiện ý với người cá, ấn tượng của Hồng Kiệt với anh ta vẫn luôn rất tốt, kể cả đã chết rồi, Hồng Kiệt cũng không muốn nhìn thấy anh ta bị đối xử như vậy.

Ngoài ra, còn một nguyên nhân quan trọng khác, cọc sắt nhắm thẳng tới tim, một khi đâm xuống, sẽ khác hoàn toàn với đâm vào tay, Tào Mộc đã cảm nhận được nỗi đau mất đi người thân ngay trước mắt, cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy con người chết đi trước mặt, chảy trong cơ thể Tào Mộc chính là dòng máu không hề hữu hảo với con người của người cá, một khi cậu cảm nhận được tư vị khi đâm xuyên tim rồi, e rằng sẽ chẳng quay đầu lại được nữa.

Là tán đồng vô điều kiện đối với thân phận mình.

Chuyện lão cá tinh không mong muốn nhất, chính là nhìn thấy Tào Mộc biến thành như vậy, biến thành một người cá tràn ngập địch ý với nhân loại, sống trong bất an và phẫn nộ.

Trong nháy mắt Tào Mộc giơ tay lên, chân Hồng Kiệt đột ngột giẫm một cái lên đáy biển, bắn ra như một mũi tên.

Nhưng cùng lúc lao người ra, Hồng Kiệt lại cảm nhận được khác thường.

Không sai, giờ chính là lúc phòng ngự của Tào Mộc yếu nhất, nếu như muốn đánh lén, không thể nghi ngờ, giờ chính là thời điểm thích hợp nhất.

Hồng Kiệt nhìn thấy một cây đinh ba mảnh bắn ra từ bên trái cậu.

Thứ này được phóng ra từ súng săn cá, không thì sẽ không thể có tốc độ nhanh đến vậy, không thể chuẩn xác nhắm tới vai Tào Mộc như vậy.

Vai bị thương không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng lại ảnh hưởng tới hành động hơn vết thương ở những nơi khác, chủ nhân của cây đinh ba này hẳn là muốn bắt sống Tào Mộc.

Hồng Kiệt đã không còn thời gian đi suy nghĩ cách đối phó nữa, lực cản trong nước rất lớn, nhất là ở độ sâu như vậy, cho nên cậu và đinh ba sẽ đụng tới Tào Mộc cùng lúc.

Quyết định Hồng Kiệt cần đưa ra chỉ có một, là đẩy Tào Mộc ra, hay là chặn cây đinh ba này lại.

Cậu chọn chặn lại, cậu hoàn toàn không chắc chắn liệu mình có thể đẩy Tào Mộc đã bùng nổ sức mạnh ra được hay không.

Tào Mộc nhìn chằm chằm vào ngực Tần Vũ, đầu nhọn của cọc sắt nhắm thẳng trái tim gã, tim đã không còn đập nữa, nhưng Tào Mộc vẫn có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập trong đầu, tiếng động này khiến cậu bực bội, cậu muốn bắt tiếng động này ngừng lại.

Trong nháy mắt chuẩn bị đâm cọc sắt vào, sau lưng cậu đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh lẽo này không phải đến từ nước biển, đã vậy còn là cảm giác.

Lúc cậu dùng tốc độ nhanh nhất xoay người lại, đã thấy Hồng Kiệt vọt tới sau người cậu.

Hồng Kiệt đưa lưng về phía cậu, một nhánh đinh ba dài mảnh bắn vào thân thể cậu ta, đồng thời đâm xuyên qua thân thể của cậu ta, lọt ra sau lưng, xung lượng khiến Hồng Kiệt va vào người Tào Mộc phía sau.

Tào Mộc đỡ lấy Hồng Kiệt, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Hồng Kiệt, cùng với máu tươi trào ra giữa những ngón tay bạn đang nắm lấy chuôi đinh ba.

Lửa giận trong lòng cậu như một ngọn lửa bị dội xăng vào, lập tức bùng lên, cháy tới mức cậu cảm thấy nước biển xung quanh người cũng bắt đầu nóng lên.

Cậu có thể nhìn thấy người bên trong nước biển tối mịt ném súng săn cá đi, bắt đầu trốn về phía sau nhờ vào một thiết bị cánh quạt nho nhỏ.

Tốc độ người kia chạy trốn rất chậm, Tào Mộc biết, dù mình có ôm thêm Hồng Kiệt đi nữa, cũng có thể đuổi kịp lại trong hai giây.

Cậu dùng một cánh tay cắp Hồng Kiệt, đột ngột đuổi theo người kia.

Cây đinh ba này tuy đâm xuyên qua người Hồng Kiệt, nhưng cũng không phải chết người.

Hồng Kiệt biết mình vẫn có thể chịu đựng được, nhưng cậu không ngờ rằng ngay lúc cậu đang cố hết sức muốn nói với Tào Mộc rằng mình không sao, Tào Mộc lại đột nhiên xông ra, một ngụm nước biển lọt vào miệng, cậu không bị đinh ba đâm chết, nhưng suýt nữa bị sặc chết.

Chỉ trong lúc cậu kịp sặc một ngụm nước, Tào Mộc đã đuổi kịp người kia, giơ tay lên.

Hồng Kiệt liếc mắt đã có thể nhìn ra được tay Tào Mộc muốn đưa về phía cổ người kia, cậu cắn răng nhẫn nhịn lại cơn đau, nhanh chóng rút một con dao ra từ trên đùi mình.

Không thể để Tào Mộc giết người được!

Cùng lúc tay Tào Mộc chạm tới cổ người kia, dao Hồng Kiệt đã chính xác đâm chếch vào phía trên mạng sườn trái của người kia.

Một nhát dao này, đâm cũng có thể coi là tàn nhẫn, Hồng Kiệt muốn một dao đoạt mạng, cắm cả lưỡi dao vào, chỉ còn lại chuôi dao.

Để cho chắc ăn, Hồng Kiệt còn xoay lưỡi dao một góc, rồi tàn nhẫn rút ra.

Một luồng máu tươi phun ra theo nhát đâm, người kia gần như chưa kịp giãy dụa thì đã trôi từ từ trong nước biển, cánh quạt phản lực trên tay cũng rơi xuống đáy biển.

Tào Mộc vẫn đang giữ tư thế đưa tay ra, Hồng Kiệt ra tay quá nhanh, trong chốc lát cậu vẫn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Thật sự là không có tí kinh nghiệm nào cả, cứ giữ tiếp cái sự ngô nghê này đi.

Hồng Kiệt bóp một cái lên tay bạn, Tào Mộc nhìn về phía sau cậu, cậu chỉ vào tai mình, sau đó chỉ lên mặt nước.

Nếu như còn không đi lên nữa, Hồng Kiệt cảm thấy mình sẽ bị áp lực nước làm chết ở đáy biển.

Tào Mộc hiểu được ý cậu, mang theo cậu bắt đầu bơi về phía mặt nước.

Tào Mộc hẳn là không biết phải ôm người bị thương thế nào, cứ kẹp một cánh tay như vậy rồi bơi lên trên, dòng nước mạnh mẽ đẩy cho đinh ba đang cắm trên người lay động, Hồng Kiệt cảm thấy mình có khi sẽ chết trên tay Tào Tiểu Ngư mất.

Nhưng cậu không giãy dụa, chỉ dùng tay nắm lấy cây đinh ba kia, cậu không muốn nán lại ở đây lâu.

Người vừa nãy nhất định là người của Lương Phong, Lương Phong biết được chuyện Mồ chôn đáy biển, cậu cũng không bất ngờ, cậu hơi bất ngờ là Lương Phong lại có thể tìm được tới đây, chỉ có thể nói, Lương Phong đã tranh thủ thời gian ông ta tới đây trước Tần Nhất, đồng thời tìm được bãi mộ.

Hoặc là… Từ lâu hơn nữa, ông ta đã tìm được nơi này.

Hồng Kiệt nhíu mày, đối với một kẻ theo đuổi quyền lực tiền tài và khống chế đến mức điên cuồng, người cá quả thực là sức mê hoặc không thể nào cưỡng lại.

Ông ta khác với Tần Nhất, Tần Nhất chỉ là vì em trai mình, cũng không đành lòng với Dư Tiểu Giai, Lương Phong lại chẳng hề e dè, thứ ông ta muốn chỉ là thí nghiệm không ngừng, cải tạo không ngừng, còn chuyện như vậy sẽ dẫn tới hậu quả ra sao, ông ta sẽ chẳng nghĩ ngợi.

Hồng Kiệt liếc mắt nhìn Tào Mộc, Lương Phong chắc chắn phải chết.

Tào Mộc bơi lên trên rất nhanh, chẳng mất bao lâu, đau đớn trong tai Hồng Kiệt đã dần dần tan đi, tầm nhìn cũng trở nên rõ ràng, thế nhưng giờ dù sao cũng đang là buổi đêm, phạm vi Hồng Kiệt nhìn thấy vẫn rất nhỏ.

Chỉ cần vẫn ở dưới biển, bọn họ vẫn sẽ không thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm.

Lúc cách mặt nước chỉ còn chừng mười mét, Tào Mộc đột nhiên dừng lại, cậu cảm nhận được động tĩnh khác thường trong nước, là dòng nước nhỏ đến mức gần như khó phát hiện ra, đến từ bốn hướng khác nhau.

Tào Mộc không biết là thứ gì, cậu liên tục nhìn chằm chằm lên phía trên, nhưng lại chẳng thấy gì.

Cậu cúi đầu, cẩn thận nhìn xuống phía dưới.

Thị lực dưới nước của Tào Mộc rất tốt, cậu có thể nhìn rõ ràng mọi thứ rất xa như lúc ở trên bờ, cho dù là ở trong hoàn cảnh đen kịt như bây giờ.

Nhưng cậu lại không tài nào nhìn rõ được cái thứ lóe lên ánh sáng kim loại đang trôi tới từ phía dưới và xung quanh bọn họ, là thứ gì.

Giống tơ nhện, lại giống như tơ bạc.

Những thứ này bao lại từ bốn phía xung quanh họ.

Mấy giây sau, Tào Mộc thấy rõ được những thứ này, cậu ôm chặt Hồng Kiệt, đột nhiên đạp nước, phóng lên phía trên.

Là lưới, sợi lưới nhỏ tới mức gần như không nhìn thấy được, dâng lên từ dưới chân bọn họ, nhanh chóng co lại vây lấy.

Tào Mộc chưa từng thấy lưới đánh cá như vậy bao giờ, nhưng cảm giác sợ hãi mãnh liệt đối với lưới đánh cá nói cho cậu biết, cái lưới này còn đáng sợ hơn cả lưới đánh cá của ngư dân.

Có người muốn bắt bọn họ vào lưới.

36. Chương 36: Bùng Nổ

Thẩm Đông không biết trên người mình đã xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy mình như thể vẫn đang nằm mơ, mơ thấy rất nhiều người, người nhà, Tào Mộc, Hồng Kiệt, chú Trần và Trương Tam…

Có điều, lúc hắn bị đau đớn trên người trên tay trên đùi khiến cho nửa tỉnh lại, tiếp theo đó lại bị nước lạnh dội vào mặt đột ngột tỉnh lại, tức khắc nhớ ra được chuyện trước đó.

Hắn bị một người quấn kín mít dùng dùi cui điện làm cho hôn mê?

Hắn chưa kịp cẩn thận nhớ lại, ngay sau đó đã phát hiện ra mình không động đậy được.

Xung quanh người không có ánh đèn, chỉ có mặt trăng trên đầu không hề chuyên nghiệp đi theo, Thẩm Đông cố hết sức cúi đầu kiểm tra qua tình trạng trên người mình, hắn cảm thấy cả người mình đều đang đau.

Vừa nhìn một cái, hắn đã ngây người.

Nếu như hắn không bị hoa mắt, cũng không có vấn đề về tinh thần…

Hắn bị lột sạch quần áo trên người, trói vào một cọc gỗ như thể chuẩn bị được đặt vào xửng hấp lên, không tài nào động đậy được, dây thừng trói trên người ghìm vào người hắn đau đớn.

Thấy rõ tình cảnh bi thảm của mình xong, Thẩm Đông nhanh chóng ngẩng đầu, nhờ vào ánh trăng nhìn qua bốn phía.

Hắn đang ở trên thuyền, xung quanh có mấy người mặc quần áo đen đang đứng, hòa nhập hoàn hảo với bối cảnh, một người trong đó có lẽ vừa dội cho hắn ướt cả người, đang ném thùng qua một bên.

"Tỉnh rồi." Một người khác nói một câu, cũng không biết là nói với ai.

Thẩm Đông vừa định nói ừ tỉnh rồi, phía sau vang lên một giọng nói: "Tố chất cơ thể cũng không tệ."

Đệt! Nhạy cảm với giọng nói khiến Thẩm Đông trong nháy mắt đã nghe ra được đây là ai, hắn vô cùng muốn quay đầu lại, mà phía sau đầu là một cọc gỗ thô to, hắn xoay nửa ngày cũng chẳng xoay nổi qua chỗ khác…

Có điều, người này đã chậm rãi đi ra từ phía sau người hắn, đứng trước mặt hắn: "Anh Thẩm, lại gặp mặt rồi."

Trong lòng Thẩm Đông ngoài kinh ngạc và phẫn nộ, càng nhiều hơn lại là lo lắng, hắn cười: "Không ngờ rằng Lương tiên sinh còn có ham muốn này, dáng người tôi thế nào."

"Không tệ." Lương Phong lùi về phía sau hai bước, quan sát hắn từ trên xuống dưới một lần.

"Cứ chậm rãi ngưỡng mộ đi." Thẩm Đông không nhìn ông ta nữa, ánh mắt dừng lại trên mặt biển.

Không biết Tào Mộc đã gặp được Dư Tiểu Giai chưa, tình huống rút cuộc đã ra sao rồi? Hắn cau mày, chuyện duy nhất còn có thể để hắn giữ một tia hi vọng, chính là Hồng Kiệt hẳn sẽ ở bên cạnh Tào Mộc, tuy hắn không hiểu rõ Hồng Kiệt, nhưng mọi chuyện xảy ra trong thời gian này đã khiến hắn biết Hồng Kiệt không đơn giản, hơn nữa, Hồng Kiệt cũng đã nói, sẽ dùng tính mạng bảo vệ cho Tào Mộc.

Thẩm Đông thử cử động tay chân, dây thừng trói rất chặt, không để lại kẽ hở cho bất kỳ cử động nào.

Hắn hiểu rất rõ vai trò và tình cảnh trước mắt của mình, hắn không thoát được, giờ hắn là con tin dùng để uy hiếp Hồng Kiệt và Tào Mộc!

Phát hiện này hình như khiến cho hắn rất tuyệt vọng, xảy ra chuyện đã không giúp được gì thì thôi, còn bị người ta tạo thành tình thế như này.

Thẩm Đông thử cử động ngón tay, dùng sức muốn dùng ngón tay cố chạm lên nút thắt dây thừng trên cổ, sống với người có thể gần tính là ngư dân như chú Trần một thời gian dài như vậy, hắn hiểu rất rõ các loại nút thắt dây thừng.

Nhưng cánh tay bị trói chặt lại với nhau, ngón tay cọ trên dây thừng đã sắp rách da, hắn vẫn không thể chạm tới được nút thắt, ngón tay ngắn quá! Trước kia, là ai đã khen ngón tay hắn dài? Chém gió!

"Đừng cố giãy dụa nữa," Lương Phong cười, "Tôi đã suy tính chu đáo lắm rồi, cậu có muốn ngẩng đầu lên nhìn thử không?"

Thẩm Đông không nhìn ông ta, nhưng vẫn vất vả ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên, sau đó nổi giận gằn giọng giận dữ: "Tôi đệt cụ nhà ông!"

Trên đầu hắn, lơ lửng một lưỡi chém lóe lên ánh kim loại.

Lưỡi chém này rất gần đầu hắn, tuy rằng hắn không hiểu dây thừng cột lưỡi dao lại với người hắn thế nào, nhưng hắn biết rõ, một khi dây thừng trên người hắn lỏng đi, lưỡi chém này sẽ ngay lập tức chém xuống, lưỡi dao dán vào cọc gỗ hắn bị trói vào, lúc chém xuống, dù hắn có tránh thế nào đi nữa, lưỡi dao cũng sẽ hạ xuống cổ hắn.

Hơn nữa, hắn và lưỡi chém cách nhau rất gần, hẳn là không một ai có thể trong thời gian ngắn như vậy kéo hắn ra được.

"Tính tình của anh Thẩm đúng là không tốt, vào lúc thế này rồi mà vẫn còn có thể chửi người như vậy, không sợ khiến tôi tức giận sao?" Lương Phong tiếp tục mỉm cười, "Nếu như tôi nổi giận, rồi làm ra chuyện gì với Tào Mộc và Hồng Kiệt, chính tôi cũng không biết được đâu."

"Mẹ nó." Thẩm Đông liếc mắt nhìn ông ta, cảm giác nếu như lửa giận trong lòng mình bùng được ra ngoài, có khi còn có thể nóng chảy lưỡi chém trên đầu mình.

"Đừng căng thẳng." Lương Phong đi tới bên cạnh hắn, đứng một lúc liền đột nhiên cầm lấy thanh sắt từ trên tay một kẻ bên cạnh, vụt mạnh lên người Thẩm Đông: "Tôi cần Tào Mộc và Hồng Kiệt còn sống."

Đau đớn nhói lên trên đùi trong nháy mắt đã lan ra, nước mắt Thẩm Đông suýt nữa thì trào ra, thân thể đột nhiên nhói lên một cái, dây thừng trói người lại ghìm chặt vào da thịt hắn hơn.

"Thẩm Đông, cậu hẳn là muốn giết tôi lắm, đúng không?" Lương Phong trả thanh sắt lại vào tay người bên cạnh: "Bởi vì cậu không biết giá trị của việc tôi đang làm, cậu có biết, tiếng hát của nàng tiên cá có thể khống chế não người quên đi bệnh tật trên cơ thể là một phát hiện trọng đại thế nào không? Chỉ cần tiến thêm được một bước nữa thôi, khắc phục được yếu tố không ổn định xuất hiện trong quá trình cải tạo, là sẽ có được một công cụ trị liệu hoàn hảo, thứ này có thể giải thoát được cho những người ít nhiều bị hành hạ bởi đau đớn của bệnh tật! Còn không có tác dụng phụ!"

"Vậy nếu như tiếng hát của ông có hiệu quả này trên người cá, bắt ông đi làm thí nghiệm," Thẩm Đông nhịn lại cơn đau trên đùi nhìn chằm chằm ông ta, lời Lương Phong nói nghe thật tốt đẹp, nhưng hắn nhìn ra được, người này là một người điên, mục đích của ông ta chắc chắn chẳng hề lung linh như tạo phúc cho toàn nhân loại, "Con mẹ nó, ông có đi không? Cũng mẹ nó không có tác dụng phụ! Thì sao!"

"Đừng ngây thơ nữa," Lương Phong giơ tay vỗ lên mặt hắn, mặt châm chọc, "Người và động vật không giống nhau, người cá không phải là người, bọn họ chỉ phục vụ cho con người thôi."

Câu nói này khiến lửa giận trong lòng Thẩm Đông đã bùng lên đỉnh đầu, hắn cảm thấy chính mình cũng ngửi thấy mùi khét của tóc bị đốt cháy, lúc đang định châm chọc tinh thần của Lương Phong mấy câu,

trong khoang thuyền phía sau có người chạy ra.

"Kéo lưới rồi." Người kia đi tới bên cạnh Lương Phong, nói một câu.

Câu nói này khiến Thẩm Đông sững sờ, hơi lạnh từ dưới bàn chân tràn lên, kéo lưới?

Tào Mộc?

Tào Mộc sao lại ở đây! Không phải cậu ấy đang ở trên đảo sinh ly tử biệt với Dư Tiểu Giai sao!

Tào Mộc vọt về hướng mặt biển rất nhanh, bởi vì lưới dưới chân thu lại đây cũng nhanh như vậy, đã vậy, tấm lưới này còn rất lớn, từ bốn phương tám hướng bao vây lại, ngoại trừ mặt biển, bọn họ chẳng còn nơi nào để trốn nữa.

Nỗi sợ hãi với lưới đánh cá đang không ngừng kích thích cậu từ sâu trong nội tâm.

Hồng Kiệt cũng nhìn rõ được tình hình trước mắt của bọn họ, ý định muốn để Tào Mộc thử lao ra khỏi lưới đánh cá đã bị dẹp đi, Lương Phong đương nhiên sẽ không ngốc đến mức dùng một tấm lưới đánh cá bình thường đến bắt một người cá.

Trên lưới đánh cá lóe lên tia sáng bé nhỏ đã có thể nói rõ, đây là một tấm lưới kim loại, kể cả sợi lưới có rất nhỏ đi nữa, nhưng chắc chắn rất chắc, nếu như xông ra, có khi sẽ cắt bọn họ thành từng mảnh nhỏ.

Cả người mình tan thành từng mảnh nhỏ thoát ra khỏi lưới, Hồng Kiệt vô cùng không muốn.

Thật ra, cậu định ra hiệu cho Tào Mộc không cần bơi nhanh như vậy, kể cả có thể thoát ra khỏi miệng lưới đánh cá đang thu lại đi nữa, bọn họ cũng không thoát được. Lưới đánh cá này lớn hơn lưới đánh cá bình thường của ngư dân rất nhiều, hơn nữa Hồng Kiệt đã nhìn thấy bên ngoài lớp lưới này còn có một lớp nữa, kể cả bọn họ có chui ra khỏi tấm lưới này đi nữa, nhất định sẽ bị lớp bên ngoài cuốn lấy.

Nhưng Tào Mộc chỉ xông lên phía trên, không để ý gì khác, cậu biết Tào Mộc đã từng bị thương vì lọt vào lưới đánh cá, cũng biết Tào Mộc sợ hãi với việc bị lưới nhốt lại không thể nào biến thành người trốn đi được, cậu nhắm mắt lại, đành yên lặng xem biến đổi thôi.

Trước khi chắc chắn được bọn họ có giá trị lợi dụng không, Lương Phong sẽ không giết bọn họ, còn cậu sẽ có một cơ hội cuối cùng.

Đó chính là chờ sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể Tào Mộc, cũng không ai biết rốt cuộc là nhờ vào cái gì, có thể bùng nổ tất cả ra.

Có điều, cơ hội này, không do cậu nắm, mà thời cơ phát động, lại nằm trên tay Lương Phong.

Thẩm Đông nhìn thấy sóng đảo loạn trên mặt biển, từ dưới mặt biển lóe lên ánh bạc của thứ gì đó rất lớn, hắn nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới giật mình nhìn ra được, vậy mà lại là một tấm lưới đánh cá bằng kim loại gần như không thấy được tận cùng.

Lòng hắn chìm xuống tận đáy, chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm, trong tấm lưới này chắc chắn là Tào Mộc!

Vừa nghĩ tới vết thương bị lưới đánh cá cắt ra trên lưng Tào Mộc, hắn lại đau lòng, cố hết sức giãy dụa mấy cái, lại chẳng thể nào động đậy dù chỉ nửa li bên trong dây thừng.

Lưới đánh cá đã hoàn toàn được thu lại, Tào Mộc kể cả có định lao ra ngoài đi nữa, cũng sẽ bị sợi lưới bằng kim loại cắt bị thương, Thẩm Đông gọi to ra ngoài khơi, giọng cũng lạc đi: "Tào Mộc ——"

Bóng đen trên thuyền đều lại đứng ở mũi thuyền, trong tay không biết đang cầm vũ khí gì, cùng nhắm về phía nước biển đang sôi trào trên lưới đánh cá.

Mấy giây sau, lưới đánh cá ngoài khơi đột ngột bị đẩy lên, đẩy lên khỏi mặt biển.

Có người phía dưới muốn ló ra khỏi mặt biển.

Thẩm Đông thấy rất rõ ràng, dù cho chỉ là một cái tay, hắn cũng nhận ra được đây là Tào Mộc.

Tào Mộc vọt lên rất cao, Thẩm Đông không biết dưới tình huống ở dưới nước không có chỗ lấy đà chỉ dựa vào chân đạp nước, làm thế nào cậu có thể vọt lên cao tới vậy, nhưng chưa chờ hắn lấy lại được tinh thần, thứ trong tay mấy bóng đen đứng ở mũi tàu đã gần như cùng lúc phát ra một tiếng oành vang dội.

Cùng lúc tiếng động này vang lên, Tào Mộc đã nhanh chóng trở về dưới nước.

Thẩm Đông nhìn thấy mười mấy quả cầu nhỏ bị bắn ra ngoài, nổ tung trên không.

Nhưng thứ rơi xuống mặt biển sau vụ nổ lại khiến Thẩm Đông bàng hoàng.

Nước?

Bắn ra từ trong mấy quả cầu đều là nước, rơi xuống mặt biển rồi, không để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Tào Mộc lặn xuống nước, lặn xuống vài mét, nhanh chóng bơi đi một phía khác, cậu không biết thứ bắn ra từ bên trong là gì, nhưng cậu ngửi được đây không phải là nước.

Hồng Kiệt thấy máu rịn ra trên tay Tào Mộc, đây là vết cắt tạo thành lúc cậu đẩy lưới đánh cá nhảy lên khỏi mặt biển, vết thương sâu nhưng gọn gàng, nếu như Tào Mộc dùng sức mạnh hơn nữa, ngón tay của cậu có lẽ sẽ bị cắt lìa luôn.

Tào Mộc bơi rất nhanh, đinh ba găm trên người Hồng Kiệt cũng lắc lư theo, cậu định duỗi tay ra nắm chặt lấy cây định ba, lại phát hiện ra tay như thể không nghe theo điều khiển nữa, bắt đầu mềm oặt đi.

Thuốc mê? Hồng Kiệt nhíu mày, theo lý thì thuốc mê thông thường sẽ không ảnh hưởng gì tới mình, cho dù có ảnh hưởng cũng không phát tác nhanh đến vậy được.

Sản phẩm made by Lương Phong?

Tào Mộc cũng phát hiện ra điều khác thường, thân thể Hồng Kiệt vốn đang cố hết sức phối hợp với động tác của cậu lại đột nhiên mất hết sức lực, cậu không dừng lại, bơi về phía trước thêm một đoạn, gần như đã có thể nhìn thấy vách tường lưới phía trước, mới lại gần mặt nước, cẩn thận dùng tay đẩy lưới đánh cá lên trên, thay đổi nhỏ bé này chẳng hề rõ ràng dưới sự che chắn của sóng biển.

Cậu đưa Hồng Kiệt ra khỏi mặt nước: "Cậu không cần lên lấy hơi đúng không?"

"Đúng." Giọng Hồng Kiệt đã không còn qua loa như mọi khi nữa, có gì đó chột dạ.

"Được," Tào Mộc không hỏi nhiều, dùng chân cố định người Hồng Kiệt, tay nắm chặt lấy cây đinh ba dùng lực bẻ, đinh ba bị cậu bẻ đi, chỉ còn lại một đoạn ngắn, "Vậy được không?"

"Được, Tào Tiểu Ngư cậu không ngốc thật kia đấy." Hồng Kiệt cố hết sức cười, cậu nhận ra Tào Mộc dường như không bị ảnh hưởng, liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Tớ không mang theo cậu được, cậu ở dưới nước chờ tớ." Tào Mộc nắm lấy cánh tay Hồng Kiệt, chuẩn bị thả bạn xuống biển, dẫn theo Hồng Kiệt, cậu không có cách nào biết được tấm lưới đánh cá này là thế nào.

Mặc dù trong lòng cậu chỉ mong tránh khỏi tấm lưới này bằng mọi giá, nhưng giờ cậu không thể không đè nén nỗi sợ hãi này xuống đáy lòng, cậu không muốn bị lưới đánh cá này bắt được.

"Cậu..." Hồng Kiệt đang định nói gì đó, trên con thuyền đằng xa đột nhiên xuất hiện tia sáng, như thể đèn pha, ánh sáng mạnh trong nháy mắt đã chiếu rọi vùng biển xung quanh.

Lưới đánh cá, sóng biển, tất cả đều trở nên rõ ràng dưới ánh sáng.

Tào Mộc híp mắt lại, quay đầu nhìn về phía thuyền, con thuyền nấp sau ánh sáng lại hoàn toàn mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái bóng đang lay động.

Nhưng Tào Mộc vẫn nhìn rõ được tình cảnh ở mũi thuyền, cánh tay đang nắm lấy tay Hồng Kiệt đột nhiên siết chặt lại.

Hồng Kiệt không để ý tới cơn đau bị cậu siết, cũng nhìn về phía trên thuyền.

Từ khoảng cách này, Hồng Kiệt và Tào Mộc đều có thể nhìn thấy người ở mũi thuyền.

"Quả nhiên!" Cậu cắn răng nói một câu, lần mò tới một con dao khác trên đùi, "Trói chắc thật."

Bàn tay Tào Mộc dùng để đẩy lưới đánh cá lên đã siết chặt lại, Hồng Kiệt nhìn thấy máu chậm rãi rỉ ra từ trong vết thương của bạn, không nhịn được mà nói một câu: "Tớ cứ tưởng cậu không nhớ Thẩm Đông nữa."

"Tớ đã nói là sẽ không quên nữa mà." Giọng Tào Mộc lộ ra cơn giận rất rõ ràng.

"Tào Tiểu Ngư, cậu nghe tớ nói, trạng thái bây giờ của cậu, không ra đó được," Hồng Kiệt thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng trôi theo nước biển, cậu cần phải tiết kiệm thể lực để ứng phó tình hình sau đó, "Cậu…"

Còn chưa nói xong được câu này, trên thuyền đột nhiên vang lên giọng nói của Lương Phong: "Xem ra thuốc mê không có tác dụng, may mà tôi đã có chuẩn bị, Tào Mộc, chúng ta bàn bạc điều kiện đi!"

Nói xong câu đó, Lương Phong giơ thanh sắt trong tay lên, lại vụt lên người Thẩm Đông cái nữa, lần này là bụng.

Thân thể Thẩm Đông cứng ngắc trong chốc lát, sau đó ngực phập phồng kịch liệt vì đau đớn, nhưng hắn không phát ra bất cứ tiếng động gì.

Lương Phong có vẻ không hài lòng lắm, dời thanh sắt lên trên, đập mạnh lên xương sườn Thẩm Đông.

Thẩm Đông cảm giác mình hình như đã nghe thấy tiếng xương cốt gẫy rắc, đau đớn gần như đã khiến hắn mất đi ý thức, hô hấp cũng chẳng thể tiếp tục, dù trong cơn hoảng loạn, hắn cảm thấy mình đã sắp cắn nát răng, nhưng vẫn không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Đây là cách duy nhất hắn còn để đối chọi với Lương Phong.

"A ——", Tào Mộc đẩy Hồng Kiệt xuống biển, một tiếng gào bùng nổ cơn giận tới cực điểm, "Ông chết đi, chết đi!"

Giọng cậu đã khàn đi, mà lại có lực xuyên thấu đáng sợ, Hồng Kiệt đang chậm rãi chìm xuống đáy lưới đánh cá dưới nước vẫn có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói của cậu.

Giọng điệu này, khiến người ta cảm nhận được một cơn lạnh không hiểu nổi lan ra trong lòng.

Hồng Kiệt chìm xuống hai ba mét, khóe miệng kéo ra một nụ cười, tuy cả người cậu đã mềm oặt đi, nhưng vẫn liên tục nhìn vào từng động tác của Tào Mộc.

Nước xung quanh người Tào Mộc bắt đầu nổi lên bong bóng, dán lên làn da cậu chậm rãi nổi lên mặt nước.

Đây không phải là bọt biển lúc biến thân, cũng không phải bọt biển xuất hiện trước lúc Dư Tiểu Giai chết.

Đây là… cơ hội.

Hồng Kiệt nắm chặt dao trong tay, tiếp tục thả lỏng chìm xuống đáy, Lương Phong à, cảm ơn.

Lương Phong cũng chú ý tới khác thường.

Ông ta chưa kịp ngẫm nghĩ xem khác thường ở chỗ nào, tiếng gào của Tào Mộc đã như một lưỡi dao, chính xác đâm thẳng vào lồng ngực ông ta, ông ta cảm nhận được một cơn đau đớn, như thể bị một bàn tay vô hình tóm chặt lấy yết hầu, không thở nổi, cũng không phát ra được âm thanh gì, nhưng đau đơn trên ngực lại khiến ông ta cần hô hấp khẩn cấp.

Cảm giác này, trong nháy mắt đã khiến ông ta đau đến không muốn sống nữa, gục người xuống.

Mấy người bên cạnh trông có vẻ cũng gặp phải tình trạng tương tự, có hai kẻ đã ngã xuống đất, chân giãy dụa vô lực.

Lương Phong cố nén lại đau đớn, lảo đảo chạy vào khoang thuyền, bên trong khoang thuyền có tai nghe cách âm chuyên dụng, được chế tạo đặc biệt nhằm vào tiếng hát của Dư Tiểu Giai, ông ta không biết liệu có thể chắn được âm thanh của Tào Mộc hay không.

Lương Phong nhào tới cái thùng đựng tai nghe, tay run lên vì đau, chật vật mãi mới mở được thùng ra.

Ông ta làm thế nào cũng không ngờ được, Tào Mộc hoàn toàn chưa được cải tạo, cũng chưa bị nuôi cấy gì, lại có thể nắm giữ được âm thanh như vậy!

Thẩm Đông cảm thấy ngực đau vô cùng, cảm giác nghẹt thở dữ dội cộng với dây thừng siết chặt khiến hắn cảm thấy mình cũng sắp hồn lìa khỏi xác rồi.

Hắn không thể tin được, đây lại là thương tổn do giọng Tào Mộc tạo thành, tầm mắt của hắn bắt đầu mờ mịt đi, đương nhiên, hắn vốn đã không nhìn thấy rõ ràng.

Trên người Tào Mộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong khoảng thời gian kể từ lúc hắn chẳng hề tiêu sái bị giật điện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Người trên thuyền bị âm thanh Tào Mộc phát ra hành hạ cho đau đớn muôn dạng, nhưng bọn họ cũng không chú ý tới, một thay đổi khác dưới đáy biển.

Hồng Kiệt đã chìm xuống dưới đáy lưới đánh cá, lẳng lặng thả lỏng nằm trên lưới.

Cậu chỉ biết rằng Tào Mộc chắc chắn bị kích phát ra một loại năng lực gì đó, lại không nghĩ tới sẽ là thế này.

Tiếng hát của Dư Tiểu Giai có thể khiến người ta vô tri vô giác quên đi đau đớn, nhưng âm thanh Tào Mộc phát ra lại hoàn toàn khác.

Trắng trợn dứt khoát.

Là giết chóc.

Nhưng ngoài âm thanh, còn có một điều khác thường khác mà có lẽ chỉ Hồng Kiệt cùng ở dưới nước mới phát hiện ra được.

Nước biển đang chấn động.

37. Chương 37: Tào Mộc Cứu Tôi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lương Phong lấy tai nghe ra, cùng lúc ông ta đeo tai nghe lên, giọng nói mang đến đau đớn của Tào Mộc rõ ràng đã nhỏ đi, nhưng cũng không phải hoàn toàn biến mất, âm thanh của Tào Mộc cũng không kéo dài liên tục, cho nên ông ta không có cách nào phán đoán được, nguyên nhân khiến đau đớn đang dịu đi, là do tai nghe, hay là vì âm thanh Tào Mộc phát ra mang tới thương tổn đã nhỏ đi.

Nhưng hiện giờ, ông ta đã không còn thời gian suy xét đến vấn đề này nữa, sau khi không thể tiến hành thí nghiệm trên Dư Tiểu Giai, ông ta cấp thiết tìm được một người cá thích hợp, nhưng không phải người cá nào cũng có đủ điều kiện để tiến hành thí nghiệm cải tạo, trong cơ thể Dư Tiểu Giai có một gen đặc thù nào đó thuộc về di truyền, vậy thì, người cá thích hợp tiến hành thí nghiệm tiếp, chính là Tào Mộc.

Ông ta vốn tưởng rằng Tào Mộc sẽ có năng lực trị liệu giống như Dư Tiểu Giai, không ngờ rằng Tào Mộc lại có thể mang đến cho ông ta bất ngờ… vui vẻ đến vậy.

Thể chất giết chóc máu lạnh này, không thể nghi ngờ gì, càng khiến ông ta hưng phấn hơn.

Ông ta xông lên boong thuyền, ném mấy cái tai nghe cho mấy tên tay chân mới vừa bò dậy, nét đau khổ trên mặt vẫn chưa hoàn toàn biến mất: "Thêm liều lượng thuốc mê, lái thuyền, kéo cậu ta theo!"

Mấy tên tay chân chịu đựng, một lần nữa giơ thuốc mê trong tay lên, chăm chú nhằm vào vị trí của Tào Mộc.

Lương Phong nhìn lướt qua người trên boong thuyền, nhận ra có hai kẻ đã nằm không dậy nổi nữa, hô hấp dường như cũng đã rất yếu, ông ta nhanh chóng quay đầu lại nhìn Thẩm Đông đang bị trói trên cây cột, nếu Thẩm Đông chết đi, vậy thì trên tay ông ta sẽ chẳng còn điều kiện gì có thể khiến Tào Mộc kiêng dè nữa.

Sắc mặt Thẩm Đông rất tệ, nhưng trông có vẻ như không bị thương nặng, chỉ là thở dốc rất chật vật, đau đớn của xương sườn bị đập gãy cùng với tiếng gào thét của Tào Mộc như thể muốn xoắn nát cơ thể hắn, khiến hắn mãi lâu vẫn không thể điều chỉnh lại nhịp thở.

Thật ra, mới vừa rồi, Tào Mộc không hề kiêng dè chút nào.

Lương Phong chỉ bằng điểm này đã đoán ra được Tào Mộc cũng không biết năng lực của mình, ông ta cầm máy phóng đại âm thanh trên thuyền, nói ra ngoài khơi: "Tào Mộc, cậu muốn giết chết Thẩm Đông sao?"

Cùng lúc đó, ông ta phất tay lên, từ trong mấy khẩu súng, một lần nữa lại bắn ra quả cầu nhỏ kia, sau khi vỡ vụn, thuốc mê một lần nữa lại rắc xuống mặt biển.

Tào Mộc không nói gì, cậu hình như chẳng hề nghe thấy tiếng Lương Phong nói, trong đầu cậu rối loạn như tơ vò, chỉ có phẫn nộ.

Thẩm Đông ngay trước mắt cậu, chịu đựng đau đớn trên con thuyền kia, chính mình lại bị một tấm lưới rách nhốt lại đây, chẳng biết phải làm gì!

Lúc cậu nhận ra thuyền đột nhiên chạy đi, lưới đánh cá bắt đầu di chuyển, mà chính mình lại không thể không di chuyển theo lưới để tránh bị sợi lưới cắt phải, cơn giận của cậu đã lên tới đỉnh điểm.

Đây là cơn giận đối với điên cuồng của Lương Phong cũng như với bất lực của chính mình, cậu cảm thấy cả người mình đều bị lửa giận đốt cháy đến đau đớn.

Tôi muốn giết ông!

Hồng Kiệt cũng cảm thấy lưới đánh cá bắt đầu bị thuyền kéo đi, cậu không thể không đạp nước, để mình rời khỏi đáy lưới.

Không biết là vì mình quá nhạy cảm hay vì nguyên nhân nào đó khác, vết thương trên bụng hình như bởi vì nước biển chấn động mà càng ngày càng đau đớn lên bội phần.

Chấn động này có gì đó đặc biệt, truyền tới từ bốn phương tám hướng, không cảm nhận được đầu nguồn của cơn chấn động, đều đều, không hề gián đoạn, trên người không có nhiều cảm giác, có hơi tê, nhưng vết thương thì không như vậy, đau đớn khôn cùng.

Nguyên nhân của chấn động này, cậu không chắc lắm, nhưng cậu chưa từng thấy Tào Mộc có trạng thái như bây giờ bao giờ… Nếu như đây là do Tào Mộc tạo nên, vậy thì hậu quả sẽ ra sao?

Hồng Kiệt giãy dụa bơi về phía trước theo hướng lưới đánh cá di chuyển, dù giờ cậu vẫn chưa nhìn ra được hiệu quả của cơn chấn động này, nhưng cậu biết Tào Mộc hiện giờ đã đủ để khiến Lương Phong điên cuồng thêm một nấc nữa rồi, một người cá chưa từng trải qua cải tạo và thí nghiệm, đã nắm giữ năng lực như vậy, nếu như có thể khống chế, biết đâu sẽ càng có "bất ngờ" to lớn hơn đang chờ đợi Lương Phong, Hồng Kiệt đã gần như có thể nhìn thấy tai họa mà Lương Phong sẽ mang tới cho người cá.

Người này nhất định phải bị tiêu diệt!

Lương Phong nhào tới một bên mạng thuyền, nhìn chằm chằm lưới đánh cá vì bị thuyền kéo mà càng ngày càng thu nhỏ lại, dài ra, chẳng mấy chốc, Tào Mộc và Hồng Kiệt giấu mình dưới nước biển sẽ bị ép lên trên mặt nước.

Mà chưa tới mấy phút sau, Lương Phong đã cảm giác được chỗ không đúng.

Không phải là bởi vì Tào Mộc vẫn chẳng hề di chuyển lên mặt nước, cũng không phải là vì Tào Mộc rõ ràng đã biết giọng nói của mình có uy lực tới mức nào, rốt cuộc cũng không lên tiếng nữa.

Mà là chấn động.

Tay Lương Phong bám lên thành thuyền, cảm nhận được chấn động ngày càng rõ rệt.

Động đất? Ông ta quay đầu lại hô một tiếng: "Thiết bị cảm biến có đo được gì bất thường không?"

Bên trong khoang thuyền có người dùng giọng rất to trả lời: "Không có gì bất thường!"

"Chú ý tới thay đổi trên mặt nước!" Lương Phong nhanh chóng ra lệnh, chấn động rõ ràng như vậy, máy móc ông ta bỏ ra số tiền lớn lại chẳng đo đạc được bất cứ bất thường nào, ngón tay bấu lấy thành thuyền vì căng thẳng và hưng phấn của ông ta đã trắng bệch đi.

Mấy tên tay chân nhanh chóng tản ra bốn phía của boong thuyền, nhìn chằm chằm xuống mặt biển.

Chấn động ngày càng trở nên dữ dội, Lương Phong không biết liệu có phải là do tác dụng tâm lý không, gió biển cũng ngày càng thổi mạnh hơn, thuyền ngày càng tròng trành với biên độ lớn hơn.

Ông ta lấy một khẩu súng bắn cá từ tay một tên thủ hạ, nhìn chằm chằm vào lưới đánh cá đã bị kéo dẹt thành hình giọt nước, ông ta hoàn toàn tự tin vào kỹ năng bắn của mình, chỉ cần Tào Mộc ló đầu ra, ông ta có thể bắn trúng vào chỗ nguy hiểm tới tính mạng.

"Lương tiên sinh!" Có người ở phía sau gọi to, trong giọng nói đã lộ ra hoảng sợ.

Lương Phong quay đầu lại, nhìn thấy một tên tay chân chỉ vào mặt biển phía bên phải boong tàu: "Sóng này không bình thường!"

"Chiếu đèn sang!" Lương Phong vọt tới bên cạnh người kia.

Ánh đèn chiếu sáng mặt biển bên phải, Lương Phong nhìn thấy bọt sóng.

Đây chắc chắn không phải sóng biển thông thường, sóng rất thấp, như thể nước bị đun sôi bắn lên, từ một mảng nhỏ kéo dài ra bốn phía, diện tích càng ngày càng lớn.

"Thả lưới! Phía dưới có gì đó!" Lương Phong hô to, ông ta không biết đây là gì, nhưng cá bình thường sẽ không tạo ra được bọt biển bất thường như vậy, cho dù phía dưới có là gì đi nữa, ông ta cũng muốn bắt lên xem.

Một tấm lưới kim loại được tung xuống mặt biển, rất nhanh đã chìm xuống nước.

Bọt biển vẫn trào lên như cũ, diện tích dần dần lan rộng ra, đã không thấy được bờ, nhưng lại vây quanh thuyền bọn họ rất có quy luật, như thể cả một vùng nước biển xung quanh thuyền đã bị đun sôi.

"Lương tiên sinh," Giọng kẻ đang kiểm soát lưới đánh cá lạnh run, "Lưới không có gì."

"Lưới không có gì?' Lương Phong không tin vào tai mình, nhào tới mạch điều khiển lưới đánh cá, trên cảm biến đúng là không có thay đổi, nói một cách khác, bọn họ có thể nhìn thấy bọt biển vẫn bốc lên như cũ, nhưng phía dưới lại chẳng có gì, Lương Phong cắn răng nói một câu: "Kéo lưới lên nhìn!"

Thẩm Đông cảm thấy mình là người đầu tiên bị trói vào cột sắp bị cẩu đầu trảm hành hình, nhưng trước khi bị chặt đầu thì đã bị chấn động đến chết rồi.

Chấn động không biết bắt đầu từ lúc nào, cũng không biết đến bao giờ mới có thể kết thúc này, cũng không mãnh liệt, nhưng lại như thể lắp trong người hắn một cái cánh quạt, điên cuồng khuấy động, làm cho mọi vết thương trên người hắn đau như thể bị xé rách, hắn muốn co người lại, nhưng dây thừng cố định chặt người hắn lại đánh tan cố gắng của hắn.

Chấn động lỏng dây thừng ra thôi cũng được mà! Thẩm Đông há hốc miệng thở hổn hển, mỗi lần thở dốc, ngực hắn đều sẽ nhói lên đau đớn.

Chuyện này rút cuộc là ra sao?

Thẩm Đông cố hết sức quay đầu nhìn về phía Lương Phong, lưới đã được kéo lên, lại chẳng có thứ gì, ngay cả một cọng rong biển cũng không vớt lên được.

Mặt biển vẫn sôi trào như cũ, Thẩm Đông luôn có cảm giác, con thuyền này sớm muộn gì cũng sẽ bị lắc lư cho chìm xuống đáy biển.

Hồng Kiệt có thể đoán được tình hình trên mặt biển đang thế nào, nước biển xung quanh đã bị chấn động mà hỗn loạn hết cả, dòng nước trở nên hỗn loạn vô trật tự, khiến người ta rất khó giữ vững phương hướng.

Trên lưng, trên mặt Hồng Kiệt đều đã bị lưới đánh cá thu lại rất hẹp vạch ra vài vết thương. Tào Mộc kéo cánh tay cậu giữ tốc độ giống như thuyền bơi về phía trước, trông có vẻ đã bình tĩnh hơn trước đó rất nhiều, vẻ mặt bình tĩnh tới đáng sợ.

Một con cá màu xám đột nhiên bơi qua trước mặt từ bên trái, Hồng Kiệt chưa kịp nhìn kỹ đây là cá gì, nó đã va đầu vào lưới đánh cá, thân thể bị lưới đánh cá sắc bén cắt đứt một nửa, mà vẫn cắn vào sợi lưới liều mạng vung đuôi.

Sau khi nhìn rõ được vẻ ngoài của con cá này, Hồng Kiệt giật mình nhận ra đây là một con cá rắn viper*.

Kẻ săn mồi hung dữ trong đại dương, gần như sẽ không xuất hiện cách mặt nước biển ít hơn 300 mét.

Kết cấu răng của loài cá rắn viper rất kỳ lạ, miệng không đóng lại được, nhưng lại rất thích hợp để khóa chặt con mồi, sợi lưới đánh cá bị nó cắn vào miệng rồi sẽ không bị tuột ra, nó điên cuồng giãy dụa, tuy sợi lưới không bị cắn đứt, nhưng đã bị nó kéo thay đổi hình dạng.

Chưa đợi cho Hồng Kiệt nghĩ rõ ràng xem đây là chuyện gì, lại một con cá rắn viper đến đâm vào lưới đánh cá, thân thể bị cắt rách cũng cắn chặt sợi lưới không chịu nhả.

Ngay sau đó, đột nhiên lao ra mấy con cá chình, loại cá hung mãnh bình thường chỉ độc lai độc vãng sinh sống ở đá ngầm ven bờ, giờ lại xuất hiện thành đàn, khiến cậu cảm thấy thật bất ngờ.

Mà khiến Hồng Kiệt bất ngờ hơn nữa, chính là chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, một lượng lớn cá đã lao tới.

Những con cá ngày thường rất hiếm khi có thể thấy thành đàn, đang không ngừng va vào lưới đánh cá.

Cắn xé, giằng xéo, sợi lưới cắt lên thân cá, thậm chí cắt đứt thân cá, nhưng đám cá kia như thể đã chìm vào điên cuồng, cả bọn đều như thể chẳng có cảm giác gì mà tấn công lưới đánh cá, máu tươi hòa lẫn vào nước biển làm cho cả một vùng nước hỗn loạn.

Hồng Kiệt kinh ngạc mấy giây ngắn ngủi xong, liền nhanh chóng trấn định lại, cậu nhìn qua Tào Mộc.

Tào Mộc vẫn vững vàng bơi theo sát tốc độ thuyền, nhưng Hồng Kiệt nhận ra theo hướng tay cậu vung lên, đám cá như thể điên rồi kia cũng di chuyển theo.

Đây là… năng lực của Tào Mộc.

Triệu tập đàn cá? Hồng Kiệt che vết thương trên bụng, cậu chưa bao giờ nghe về loại năng lực này, chỉ coi như một truyền thuyết lão cá tinh từng kể.

Đây mới là người con của biển cả, Hồng Kiệt cười, trở tay nắm lấy tay Tào Mộc, đưa tay ra ra hiệu với cậu.

Cùng lúc đàn cá tụ lại càng nhiều, ngoài khơi đã có thể nhìn thấy một lượng lớn cá nhảy lên, cùng với bọt nước lộ ra màu máu nhàn nhạt.

Thẩm Đông nhìn thấy cả đống cá không biết từ đâu tới tập trung xung quanh lưới đánh cá đang vây lấy Tào Mộc, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết chắc chắn có liên quan tới chấn động trước đó, có liên quan tới Tào Mộc.

"Đây là thứ gì?" Lương Phong đứng trên sàn tàu, nhìn đám cá nhảy lên như bị điên, cầm ống nhòm qua nhìn về phía ngoài khơi mấy giây, ông ta lùi về sau một bước, lẩm bẩm một câu như tự hỏi: "Cậu ta có thể khống chế đàn cá?"

Ngay lúc câu nói này lọt vào tai Thẩm Đông, trong lòng hắn giật lên một cái, nhớ lại lúc dẫn Tào Mộc tới thủy cung, bầy cá tụ lại sau lớp kính di chuyển theo Tào Mộc.

Khống chế đàn cá?

Tào Mộc có thể khống chế đàn cá?

Có thể khống chế nhiều cá như vậy?

Lương Phong ra lệnh tăng tốc thuyền, nhìn chằm chằm mặt biển, trong lòng bắt đầu hơi hốt hoảng, ông ta không ngờ rằng Tào Mộc sẽ có năng lực như vậy, nhưng ông ta cũng không biết trên người Tào Mộc rút cuộc còn có bao nhiêu năng lực ông ta không biết nữa.

Nếu để Tào Mộc chạy thoát khỏi lưới đánh cá, ông ta không biết liệu mình còn có thể khống chế được tình thế nữa hay không.

"Chuẩn bị lưới, bổ sung thêm một lớp!" Ông ta nói to, sau đó trở tay buông lỏng dây thừng nối với máy chém trên đầu Thẩm Đông, nắm dây thừng gào xuống biển một câu, "Tào Mộc! Nếu cậu không dừng lại, tôi sẽ giết anh ta!"

Cùng lúc kêu gọi đầu hàng, ông ta đột nhiên hạ máy chém xuống mấy tấc, gần như kề sát vào gáy Thẩm Đông.

Đệt!

Thẩm Đông có thể cảm nhận được hơi lạnh trên gáy, nhìn tình hình tay Lương Phong dùng sức, lưỡi dao này rất nặng, nếu như buông tay, có lẽ hắn sẽ chẳng có bất cứ cơ hội nào.

Hắn mất công uốn éo cổ, hi vọng có thể cách xa lưỡi dao thêm một chút, nhưng hiển nhiên chẳng thể thành công, thế nên hắn lại muốn nói xuống biển một câu cổ vũ cho Tào Mộc, như là bắn pháo vào tôi đi, đầu rơi mất một miếng to bằng cái bát, mười tám năm sau lại là hảo hán gì gì đó, mà đau đớn trên người lại khiến hắn nghẹn ứ nửa ngày vẫn chẳng thể phát ra nổi âm thanh nào.

Hơn nữa, hô nội dung như vậy lên, có hơi ngu quá.

Hắn vẫn chưa muốn chết!

Đúng, hắn không muốn chết!

Dựa vào đâu mà hắn lại muốn chết! Dựa vào đâu hắn lại có thể để người ta tùy ý lấy ra uy hiếp Tào Mộc!

"Tào Mộc," Thẩm Đông cắn răng chịu đựng dây thừng đang siết hắn đau đớn, dùng sức hít vào một hơi, gào lên một tiếng, dũng cảm cũng chia ra rất nhiều loại, luôn có một loại thích hợp với hắn và Tào Mộc, hắn dùng hết sức hét lên, "Cứu tôi!"

Nước biển bên người sôi trào, cá như thể điên rồi, tiếng nước bị bầy cá điên cuồng làm hỗn loạn rất ồn ào, nhưng Hồng Kiệt vẫn nghe thấy tiếng hét của Thẩm Đông, cậu không nhịn được cười, suýt nữa thì uống phải một ngụm nước mang theo mùi máu tanh.

Tay Tào Mộc đang nắm lấy cánh tay cậu siết chặt lại, hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng của Thẩm Đông, một cánh tay khác đột ngột bắt lấy lưới đánh cá tàn nhẫn kéo về phía sau, máu trào ra từ giữa khe ngón tay.

Hồng Kiệt nhìn về phía trước, ở nơi bầy cá tụ tập dầy đặc nhất, sợi lưới đã bị cắn đứt vài chỗ, bầy cá vẫn đang điên cuồng lôi kéo, lỗ hổng dần được mở rộng.

Chính là lúc này!

Hồng Kiệt bấm một cái lên tay Tào Mộc.

"Đổi súng! Nghe lệnh của tôi, chuẩn bị nổ súng!" Lương Phong nắm lấy dây thừng nói to, đã không kịp thả lưới nữa, đàn cá tụ lại ngày càng nhiều, đã vậy đều dần dần tụ lại thành một đám.

Lưới đánh cá quả thật được làm từ vật liệu đặc thù, nhưng trước đó ông ta hoàn toàn không lường được tình huống như vậy sẽ xuất hiện, cho nên sợi lưới bị cá cắn đứt cũng không phải hoàn toàn không thể, nhất là mấy loài cá ăn thịt dưới biển, răng bọn chúng đều rất sắc bén, hơn nữa đám cá này trông đều có gì đó không bình thường, ở trạng thái này, sợi lưới có bị cắn đứt cũng không lạ.

Suy nghĩ hiện giờ của ông ta đã không chỉ là làm thế nào bắt được người cá thần kỳ này nữa, mà càng phải suy xét nhiều tới, một khi con người cá ngày thoát ra được khỏi lưới đánh cá, sẽ xảy ra chuyện gì, ông ta phải làm gì để khống chế.

Chừng mười tên thủ hạ đều ném súng thuốc mê đi, đổi thành súng bắn cá và súng trường, nhắm ngay mặt biển, cùng nhau đợi lệnh của Lương Phong.

Lương Phong nhìn chỗ mặt nước sục sôi dữ dội nhất, Tào Mộc hoàn toàn không có bất kỳ đáp lại nào với đe dọa của ông ta, khiến ông ta không chắc chắn lắm, ông ta bắt đầu nghi ngờ, Thẩm Đông rút cuộc quan trọng với Tào Mộc tới mức nào, hoặc là Tào Mộc căn bản không nghe thấy lời của ông ta…

Không đợi cho ông ta nghĩ rõ được chuyện này, trong nước đột nhiên lao ra một bóng đen.

Trước lúc kịp nhìn rõ bóng đen này là thứ gì, ông ta đã ra lệnh: "Nổ súng!"

Bóng đen dùng tốc độ kinh người vọt ra khỏi mặt nước, hơn nữa độ cao của cú nhảy cũng khiến người ta kinh ngạc, Lương Phong đã không muốn nghĩ ngợi nữa, Tào Mộc ở trạng thái như vậy nếu như liều mạng với Thẩm Đông trong hiểm cảnh, bọn họ căn bản không thể nào bắt sống được.

Vậy thì giết chết!

Hồng Kiệt không biết Tào Mộc rốt cuộc đã làm thế nào mới có thể dùng tốc độ như vậy thoát ra qua lỗ hổng lưới đánh cá rồi vọt lên mặt nước, cậu chỉ biết lúc mình bị Tào Mộc tóm lên mặt nước, thắt lưng cũng sắp bị kéo lìa ra làm đôi.

Có điều, trong phút chốc cậu nhảy lên khỏi mặt nước, thấy rõ tình hình trên thuyền, cũng nhìn rõ tay Lương Phong nắm dây thừng, chỉ cần ông ta buông tay, vậy thì Thẩm Đông sẽ chết.

Hồng Kiệt dùng hết sức lực toàn thân, ném thứ trong tay đi.

Cậu biết mình đang đánh cược, đánh cược Lương Phong liệu có thả tay hay không, nếu như Lương Phong thả tay ra, vậy thì cậu nhất định phải ra tay trước lúc buông tay mới có cơ hội, thế nhưng nếu như Lương Phong không buông tay, hoặc là buông tay chậm một chút.

Cùng lúc một tiếng súng vang lên trên mũi thuyền, Lương Phong đã thả lỏng tay ra.

---

*cá rắn viper:

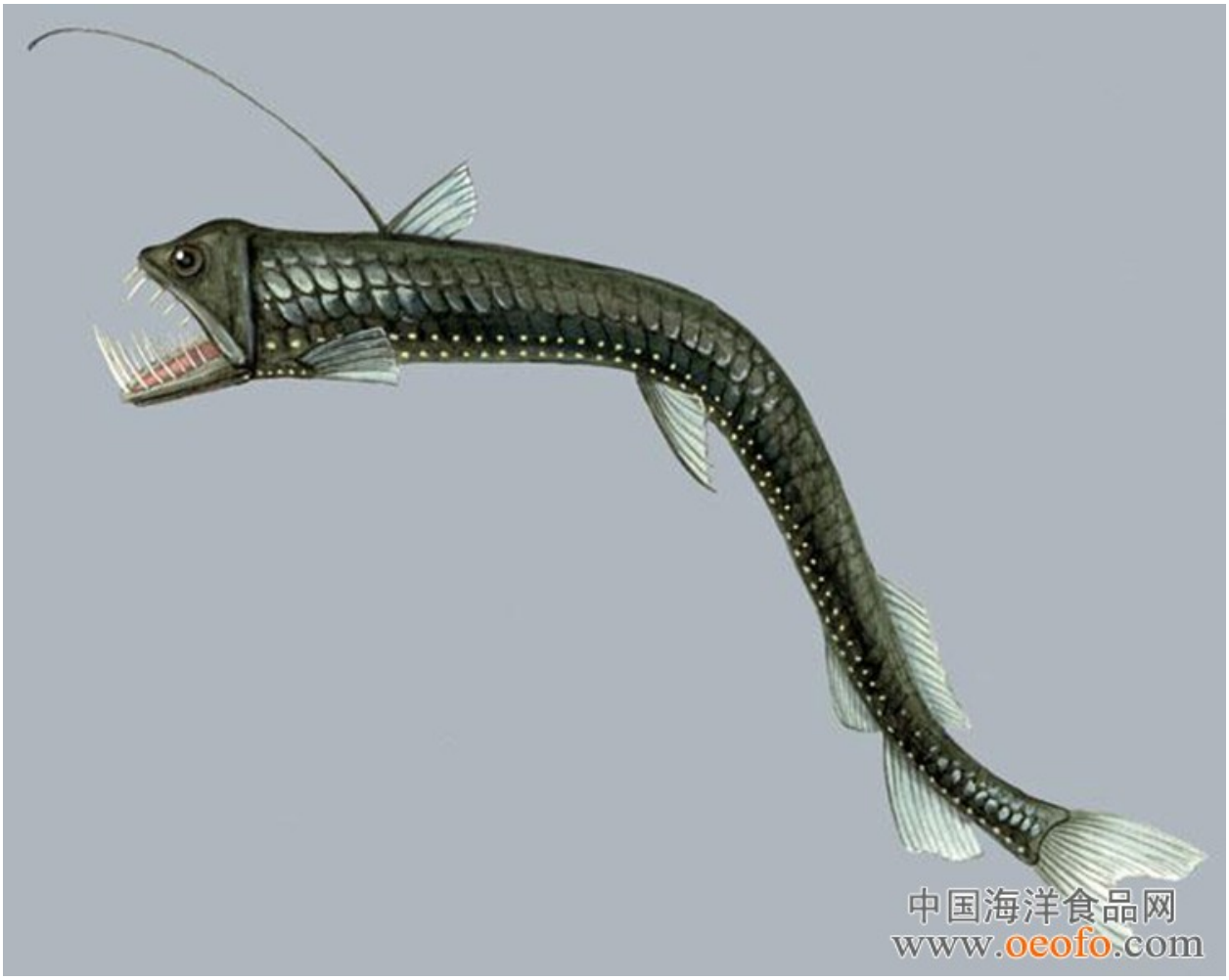

38. Chương 38: Thanh Niên Tốt Muốn Giết Người

Hồng Kiệt không phải người quá sợ đau, một cây đinh ba găm trên bụng vẫn còn đó, nếu nói đau, đúng là thật sự đau, nhưng cắn răng nhẹ là có thể chịu đựng được, chuyện duy nhất cậu lo lắng chính là, mất máu quá nhiều có thể nào sẽ khiến mình từ người con biển cả biến thành linh hồn của người con biển cả không.

Có điều, sau khi bị Tào Mộc kéo ra khỏi mặt biển, cậu không có thời gian nghĩ ngợi xem nếu như dùng hết toàn lực tấn công, liệu có khiến vết thương trên bụng nghiêm trọng hơn không, cậu thậm chí còn chẳng có thời gian đi phân tích xem tay Lương Phong đang nắm dây thừng liệu có lỏng ra không.

Ngay từ đầu, cậu đã quyết định muốn đánh cược một lần, đánh cược Lương Phong buông tay.

Vậy thì cậu nhất định phải ra tay cùng lúc Lương Phong buông tay, bằng không, lưỡi chém trong nháy mắt sẽ khiến tất cả các bộ phận nhô lên khỏi vai Thẩm Đông đi sạch.

Hồng Kiệt có ba cái vỏ dao trên đùi, đồ bên trong cơ bản không dùng được, ngay lúc ra hiệu cho Tào Mộc cơ hội tới rồi, cậu đã lấy ra từ trong vỏ dao ra một cái cuối cùng.

Một cây búa.

Thật ra cái trò đùa này không phải là cây búa, trông giống một cây kẹo mút bằng kim loại hơn, đương nhiên, to hơn kẹo mút nhiều, Hồng Kiệt thi thoảng sẽ dùng nó đập vỏ hạt óc chó, lúc sửa thuyền cũng sẽ dùng để đóng đinh.

Thật ra, đến tận bây giờ, cậu vẫn chưa biết cái thứ này rút cuộc có thể dùng để làm gì, thứ này là lão cá tinh tặng cho cậu, cậu mới luôn giữ lại.

Đây nhất định không phải là kim loại thông thường, bởi vì cậu đã quăng rồi quật rất nhiều năm, vẫn không thể để lại bất kỳ dấu vết gì trên thứ này, cầm trên tay rất nhẹ, mà lại có thể chẳng hề vất vả gì, dễ dàng đập được vỏ hạt óc chó.

Bởi vì nhẹ, cho nên tốc độ ném thứ này đi cũng rất nhanh, một thứ có trọng lượng không tỉ lệ thuận với sức mạnh, rất phù hợp để đối phó với tình huống trước mặt.

Hồng Kiệt tranh thủ trước lúc Lương Phong buông tay, ném cây búa đi, nhắm vào phía bên phải lưỡi chém.

Lưỡi chém nằm ngay trên đầu Thẩm Đông, cậu chỉ có thể tranh thủ đập cho lưỡi chém nghiêng đi, vậy thì kể cả không mở ra được hoàn toàn, cũng có thể khiến lưỡi dao không đến nỗi rơi xuống cổ Thẩm Đông.

…Cùng lắm thì chém đứt một cánh tay thôi.

Người canh gác ngọn hải đăng cụt một tay, nghe còn có khí thế hơn người con của biển cả nhiều.

Tay Tào Mộc nắm cánh tay cậu lỏng ra, ném cậu về lại biển.

Hồng Kiệt bị ném chẳng hề dịu dàng xuống mặt nước, lập tức cảm thấy một cơn đau sau lưng, lưới đánh cá sắc bén vẫn đang ở dưới nước, có mấy sợi đã vạch vào da lưng cậu, còn cả mấy con cá đã phát điên kia nữa, tuy rằng mấy con cá kia hình như cũng không tấn công cậu, nhưng cậu vẫn bị cắn nhầm cho vài phát.

Trong nháy mắt Hồng Kiệt xuống nước, mới phát hiện ra hình như mình đã bị súng bắn trúng, có lẽ là vì thân thể đã tê dại, cậu không cảm nhận được đau đớn nữa.

Cùng lúc đó, cậu cũng nghe thấy tiếng cây búa nện lên lưỡi chém, một tiếng “keng” lanh lảnh vang lên, khiến cả người cậu đều được thả lỏng.

Nếu như thất bại không cứu được Thẩm Đông, Tào Mộc sẽ giết mình cũng nên…

Thẩm Đông căn bản không có thời gian thấy rõ thứ xông tới trên mặt biển là gì, bởi vì hai mắt không tìm được đúng tiêu điểm, nhưng ngay lúc tiếng súng nổ, hắn cũng thấy được một thứ gì đó lóe ánh bạc bay về phía mặt mình.

Tiếp đó, liền nghe thấy một tiếng vang phát lên lúc kim loại va vào nhau, ngay trên đầu hắn, chấn động tới mức màng nhĩ hắn cũng đau nhói.

Thẩm Đông cảm thấy, hoàn cảnh phi thường hẳn là có thể kích phát tiềm năng con người, dù sao thì đây cũng có lẽ là lần đầu tiên hắn có phản ứng nhanh như vậy từ lúc đẻ ra tới giờ.

Hắn lập tức hiểu ra được, đây là thứ gì đó Tào Mộc hoặc Hồng Kiệt ném tới, mục đích chính là thay đổi hướng của lưỡi chém.

Cùng lúc tai trái cảm nhận được một cơn lạnh toát, Thẩm Đông cũng không nghĩ ngợi gì nữa, tàn nhẫn dùng đầu va mạnh vào bên trái, hắn không biết tại sao mình lại có thể trong nháy mắt phán đoán được máy chém sẽ dán vào tai hắn rơi xuống, hắn không muốn bị chặt đầu, cũng không muốn bị chém đứt một cánh tay.

Hơn nữa, Lương Phong đứng ngay bên trái hắn, nếu như hắn dùng sức rất mạnh, cũng có thể khiến lưỡi chém chém đứt cánh tay phải của Lương Phong.

Sự thực khiến Thẩm Đông hơi thất vọng, hắn đã đánh giá thấp trọng lượng của lưỡi chém.

Va chạm này khiến cả người hắn đều chao đảo, trong đầu vang lên ong ong, sao lấp lánh trước mắt còn nhiều hơn cả sao trên trời.

Trên cánh tay trái hắn đột nhiên mát lạnh.

Hắn biết mình có lẽ chỉ đụng cho lưỡi chém chém đứt nửa cánh tay thôi.

Nhưng khiến hắn vui mừng chính là, thân thể vẫn luôn bị cố định vững vàng đến mức máu cũng sắp không lưu thông nổi, đột nhiên được buông lỏng.

Lưỡi chém gọt cánh tay trái hắn, cũng nhân tiện cắt đứt sợi dây trên người hắn.

Thẩm Đông không dừng lại chỉ một giây đồng hồ, đã cứ thế đổ người xuống sàn tàu.

Máu trên người không được lưu thông trong thời gian dài, không biết nên chạy đi đâu mới không nghẹn

chết, đột nhiên có đường đi, đồng thời lan ra toàn thân, khiến Thẩm Đông chỉ cảm thấy những vết thương vốn đã hồi lại sức, giờ như thể bị ai giẫm cho một phát, đau đến không thể nào đau hơn được nữa, chỉ muốn lăn lộn giữa đất, mà nửa ngày cũng chẳng dịch được khỏi chỗ.

Máu bên trong vết thương to tướng bị lưỡi dao cắt ra trên cánh tay trái, đang trào ra như đường nước ngầm từng bị bịt lại.

Thẩm Đông có thể đoán được, xông ra từ dưới biển chính là Tào Mộc và Hồng Kiệt, hai người họ trông có vẻ đều không sao, hắn cảm thấy tâm trạng mình vốn đã hơi tốt, giờ lẽ ra có thể lập tức bật cười.

Có điều, hắn không cười, bởi vì sau tiếng súng, Tào Mộc và Hồng Kiệt trở lại dưới biển, hắn không biết có phát súng nào bắn trúng hai người họ không.

Hơn nữa, một họng súng đen ngòm đã nhắm thẳng sau gáy mình.

Lương Phong cầm súng trong tay nhắm vào hắn: "Ngại quá, hình như bắn trúng một người rồi."

"Cần tôi chúc mừng ông không?" Thẩm Đông nằm trên boong thuyền nhìn Lương Phong, trả lời rất bình tĩnh, trong đầu xoay tít mù, làm sao bây giờ!

"Xuống mấy người đi." Lương Phong nhắm súng vào Thẩm Đông, ra lệnh cho người bên cạnh, "Chắc chắn bắn trúng, xuống tìm, không mang lên được thì giết chết."

Mấy kẻ tay cầm súng hơi do dự, trước đó bọn họ không ngờ đối thủ sẽ như thế này, giờ Lương Phong lại bảo bọn họ xuống nước, bọn họ không dám động đậy.

"Sao, gấp đôi tiền, không muốn à?" Trong mắt Lương Phong đã lộ ra sát khí, "Mấy người không xuống, vậy thì cùng chết ở đây, cả tiền cả mạng đều đừng cần nữa!"

Vào lúc như thế này, tiền đã không còn là quả cân nặng nhất nữa, sống tiếp mới là đạo lí quyết định.

Mấy kẻ kia nhìn xuống biển, sau khi bọn họ nổ súng, người dưới biển ngã xuống xong đã không hề lên nữa, e rằng đúng là đã bị thương.

"Đệt, xuống!" Có một kẻ ném súng đi, khom lưng mở một cái thùng trên boong ra.

Gã còn chưa kịp lấy thiết bị lặn ra, chếch bên trái trước mũi tàu, từ dưới biển đột nhiên xông ra một cái bóng.

Thẩm Đông và Lương Phong cùng lúc liếc qua khóe mắt về phía cái bóng này.

Tào Mộc!

Thẩm Đông không quay đầu lại nhìn, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt Lương Phong.

Lương Phong chỉ thoáng xoay đầu đi.

Một cái quay đầu này, đã khiến ông ta mất đi cơ hội cuối cùng uy hiếp Tào Mộc.

Ngay trong giây lát ông ta quay đầu, Thẩm Đông đã cắn răng lăn hai vòng qua bên cạnh.

Lương Phong bóp cò, mấy người trên thuyền cũng đồng loạt nổ súng về phía Tào Mộc.

Nhưng đã muộn.

Tào Mộc nhảy thẳng từ dưới biển lên mũi thuyền.

Chân vừa đạp lên thành thuyền liền giẫm mạnh một cái, ngay lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, cậu đã lao tới trước mặt Lương Phong, sau đó cánh tay ngoắc qua cổ Lương Phong dựa theo quán tính cứ thế nhấc ông ta lên khỏi boong thuyền rồi từ thành thuyền lộn nhào xuống biển.

Tất cả những thứ này xảy ra quá bất thình lình, người trên thuyền chỉ kịp nã một phát súng, Lương Phong và Tào Mộc đã chẳng thấy bóng, biến mất trên mặt biển.

Mấy tên thủ hạ ngây người, đuổi tới một bên sàn thuyền, dùng súng nhắm xuống biển, không phát hiện thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Thẩm Đông không nhìn được Tào Mộc và Lương Phong đi nơi nào, hắn biết giờ Tào Mộc đã có thay đổi kỳ lạ nào đó, không biết là tốt hay là xấu, nhưng đối phó với Lương Phong đã không cần quá lo lắng nữa.

Hắn nhân lúc người trên thuyền đều đang dồn chú ý lên mặt biển, lặng lẽ bò dậy, nhặt một khẩu súng trên sàn thuyền lên.

Cả người đều đau, mấy lần Thẩm Đông cắn răng ghìm súng đứng lên, đều suýt nữa gục xuống boong thuyền.

Súng nặng hơn trong tưởng tượng nhiều lắm.

Thẩm Đông chưa từng nghịch súng, ngoài có thể phân biệt được nòng súng và cò súng ra, thì hắn chẳng hề hiểu gì nữa, hắn thậm chí còn không chắc nếu như giờ mình nã một phát súng vào ai đó, có thể nào vang

lên hay không.

Giết người đâu có dễ như vậy.

Thẩm Đông thừa nhận, lúc mình nhặt súng lên, còn tràn đầy lý tưởng hào hùng, cảm thấy mình cuối cùng cũng trâu bò được một lần, có thể giết người!

Mà sau khi thật sự nhắm vào một trong những kẻ kia, ngón tay hắn lại hơi run lên.

Cho dù hắn có xem bao nhiêu phim ảnh sát thủ rồi, hắn vẫn chỉ là một người thường từ nhỏ lớn lên theo quy củ, bình lặng canh giữ ngọn hải đăng bảy năm.

Mà tình hình hiện giờ dường như đã không cho hắn thời gian để tiếp tục do dự nữa, một kẻ quay người sang.

Thẩm Đông tuy sợ sệt, nhưng vẫn biết mình đang đối mặt với ai, một khi người này phản ứng lại được, chết chính là mình.

Hắn quyết tâm, bóp cò về phía kẻ mới quay người lại chưa kịp giơ súng lên kia.

Súng, đúng như hi vọng của hắn, đã vang lên.

Có người che hông ngã xuống đất theo tiếng vang.

Có điều, tệ hại chính là, cái người ngã xuống đất lại không phải kẻ Thẩm Đông nhắm vào.

Thẩm Đông, mày dùng súng kiểu trứng chim gì vại! Cách có hai mét mà có thể bắn chệch thành như vậy!

Nghe thấy tiếng súng, mấy kẻ kia đều quay người sang, Thẩm Đông không có dũng khí bóp cò súng một lần nữa, một thanh niên tốt thành thật nổ súng quật ngã một người, tuy rằng bắn chệch, thế nhưng cảm giác này đã khiến hắn khó mà chịu nổi.

Ngay lúc mấy người kia xoay người, hắn đã ném súng đi, vọt tới phía sau một cái thùng gỗ đặt thiết bị bên cạnh.

Mấy viên đạn đồng thời vèo vèo bay qua phía sau hắn, Thẩm Đông lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh trên người mình đang tuôn ra như thác đổ.

Cái thùng này cách mép thuyền chừng một mét, tuy là khoảng cách một mét này sẽ khiến hắn bại lộ dưới

nòng súng, nhưng Thẩm Đông vẫn quyết định xông ra nhảy xuống biển, đây là cơ hội duy nhất để hắn chạy trốn.

Ngay lúc hắn chuẩn bị lao ra, súng lại vang lên.

Nhưng tiếng súng lần này nghe hơi kỳ lạ, hình như không phải bắn về chỗ hắn đang nấp.

Cùng vang lên với tiếng súng, còn có thêm mấy tiếng rên đau khổ như thể bị chặn lại cuống họng.

Thẩm Đông không dám xông loạn trước lúc làm rõ xem chuyện gì đang xảy ra, mà chậm rãi ngồi xổm xuống, di chuyển qua một thùng bên cạnh.

Mà sau đó, cuối cùng đã không còn âm thanh nào khác, ngoài âm thanh của sóng biển, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

"Thẩm Đông." Phía mũi tàu có người gọi tên hắn.

Kể cả giọng nói này đã lộ ra suy yếu và mệt mỏi, nhưng Thẩm Đông vẫn lập tức nghe ra được đây là giọng Hồng Kiệt.

"Thuyền trưởng?" Hắn đáp lại, thế nhưng, bắt nguồn từ cẩn thận, hắn không lập tức đi ra từ phía sau thùng gỗ.

"Ra đi, không sao nữa rồi." Hồng Kiệt nói.

Thẩm Đông đi ra từ phía sau thùng gỗ, lúc nhìn thấy cảnh tượng trên boong thuyền, ngây người ngay tại chỗ.

Hồng Kiệt quỳ một gối, chống tay lên boong tàu, trên người trên tay toàn là máu, mấy tên tay chân của Lương Phong đều đã nằm xuống, vết cắt sắc bén trên cổ, trông mà giật mình.

"Cậu..." Thẩm Đông qua nửa ngày mới mở miệng được, "Bị thương không."

"Ừ," Hồng Kiệt không động đậy, cậu nhất định phải tiết kiệm thể lực, vết thương trên bụng cộng với hai vết thương trên vai do đạn gây ra đã khiến thể lực cậu bị tiêu hao hoàn toàn, "Tào Mộc đâu?"

"Mang Lương Phong xuống dưới," Thẩm Đông nói xong câu này liền vọt tới một bên thuyền, nhìn xuống mặt biển, "Tào Mộc!"

“Đừng gọi nữa, anh cùng tôi xuống.” Hồng Kiệt chậm rãi đứng lên.

Thẩm Đông quay đầu lại, thấy rõ vết thương trên người Hồng Kiệt rồi, liền hít vào một hơi: “Tôi tự xuống tìm, cậu chết mất.”

“Anh không đuổi kịp cậu ấy,” Hồng Kiệt điều chỉnh lại hô hấp, “Thẩm Đông, anh nghe tôi nói.”

“Ừ.”

“Tôi dẫn anh đuổi theo chặn lại Tào Mộc, giờ chỉ anh mới làm cho cậu ấy dừng lại được nữa thôi, dùng biện pháp gì cũng được, bắt cậu ấy đi theo anh,” Hồng Kiệt nhìn chằm chằm mặt biển, “Không thể để cậu ấy giết người nữa, để tôi xử lý Lương Phong.”

“Lương Phong có lẽ đã chết rồi.” Thẩm Đông tuy không hiểu lời của Hồng Kiệt có ý gì, nhưng nhìn từ trạng thái nháy mắt đã có thể kéo Lương Phong xuống biển của Tào Mộc, Lương Phong không thể nào là đối thủ của cậu ấy được, hơn nữa, thời gian xuống nước không phải ngắn, người bình thường kể cả có không bị giết chết, cũng sẽ chết ngạt.

“Không dễ vậy đâu, ông ta chắc chắn có chuẩn bị,” Hồng Kiệt nhảy lên mép thuyền, “Nhớ kỹ lời tôi nói, để tôi xử lý Lương Phong, anh phải bảo Tào Mộc đi theo anh, kể cả anh có chết ngạt đi nữa, cũng phải mang cậu ấy đi.”

“Biết rồi.”

Lương Phong đúng là có chuẩn bị.

Trong chuyện bắt sống Tào Mộc, ông ta không chuẩn bị đến cùng, nhưng ông ta đã làm hết sức đối với công tác chuẩn bị giữ mạng mình.

Nhất là trong hoàn cảnh con người không thể nào tự chủ được hoàn toàn như trên biển.

Ông ta sợ chết.

Cho nên ngay lúc ông ta bị Tào Mộc kéo xuống biển, đã giãy dụa rút từ trong cổ áo ra một cái ống bé tí bỏ vào miệng.

Trên người ông ta có một thiết bị lặn loại nhỏ, một cái áo ba lỗ giống như áo chống đạn, mặc vào bên trong quần áo, chính là một cái áo đầy oxy nén, có thể giữ cho ông ta ở dưới nước một tiếng.

Có điều, một khi cái ống bị cắt đứt, hoặc là người bị kéo xuống độ sâu cơ thể không thể nào chịu đựng

được, ông ta vẫn sẽ đi đời.

Có một số việc không thể nào suy tính tới trước, ông ta tự nhận mình đã nghiên cứu tỉ mỉ người cá, lại hoàn toàn không thể nào lường được mình sẽ đụng phải một người cá tựa cỗ máy giết người như Tào Mộc.

Cho nên, ông ta không thể chỉ bị động, ông ta nhất định phải chủ động tấn công.

Cùng lúc bị kéo xuống biển, trong tay áo Lương Phong trượt ra một con dao, trên con dao dài mảnh có một rãnh máu sâu.

Trong một hai giây mới xuống nước, thân thể Tào Mộc ngay sát bên ông ta, không có chỗ để né tránh.

Ngay lúc đó, dao trên tay Lương Phong thuận lợi đâm vào Tào Mộc.

Lúc Tào Mộc kéo Lương Phong lặn xuống nước chừng mười mét, Lương Phong rút dao ra, máu mới trào ra.

Cùng một cơn đau đớn, Tào Mộc thấy máu mình đã nhiễm đỏ một vùng nước biển.

Cậu đè lại vết thương, tàn nhẫn đạp một cái về phía Lương Phong.

Một cú đá này khỏe kinh người, Lương Phong bị đạp trúng bụng, lúc ông ta dường như nghe thấy tiếng xương cốt mình gãy dưới nước, cả người đều cong lại, bất chấp lực cản khổng lồ của ngước, miễn cưỡng đạp chìm xuống dưới mấy mét.

Một búng máu trào ra ngoài từ miệng ông ta, nhưng ông ta vẫn cắn chặt lấy ống truyền oxy không nhả, đây là tia hi vọng cuối cùng của ông ta.

Hoặc là, ông ta cho rằng đây là tia hi vọng cuối cùng.

Tào Mộc nếm được máu của mình.

Mùi vị này khiến cậu chìm vào điên cuồng, trong nước biển bắt đầu xuất hiện bọt khí.

Bọt khí càng ngày càng dày, vờn quanh trôi nổi xung quanh Tào Mộc.

Chấn động khiến không một ai có thể chịu đựng được lại một lần nữa truyền tới, nước biển bắt đầu chấn động lên từng cuộn sóng.

Đau đớn trong cơ thể Lương Phong theo chấn động mà không ngừng lan ra toàn thân, gần như khiến ông ta nghẹt thở, cho dù là ống truyền oxy vẫn đang trong miệng, ông ta cũng cảm thấy mình như thể bị ai đó bóp chặt lấy yết hầu.

Đau đớn chưa bao giờ phải chịu khiến ông ta giãy dụa lăn lộn trong nước, tay chộp ra bốn phía không mục đích.

Tào Mộc lẳng lặng trôi trong nước, xuyên qua bọt khí bị máu mình nhuộm đỏ, nhìn Lương Phong đang đau đớn giãy dụa.

Mấy con cá bơi ra từ sau lưng cậu.

Tào Mộc nhẹ nhàng giơ tay lên, cá như điên lao về phía Lương Phong, bắt đầu cắn xé quần áo và da lộ ra bên ngoài của ông ta.

Chưa tới mấy giây, máu đã bắt đầu chảy ra không ngừng từ thân thể Lương Phong.

Tiếp đó, xuất hiện càng nhiều cá, tất cả đều nhằm về phía Lương Phong.

Tào Mộc chậm rãi bơi lại gần ông ta, rút từ trong tay ông ta ra con dao vẫn luôn bị nắm chặt kia.

Cậu có thể nghe thấy nhịp tim đã hoàn toàn rối loạn của Lương Phong, âm thanh này ở dưới nước lại càng khiến người ta phiền lòng loạn ý, cậu giơ tay lên, mũi dao nhắm thẳng tim Lương Phong.

Thẩm Đông không ngờ Hồng Kiệt cả người là vết thương còn có được tốc độ như vậy, có thể kéo hắn lặn xuống nước như vậy, nhưng hắn không nghĩ nhiều, hắn nhất định phải giữ cho lòng mình yên tĩnh, kể cả có khó, nhưng vẫn có thể khiến hắn ở dưới nước lâu thêm một chốc.

Hơn nữa, lúc xuống nước, hắn cũng cảm nhận được đau đớn như bị xé ra lúc trước, loại chấn động như vậy, chấn động Tào Mộc làm ra.

Ngay sau đó, Thẩm Đông đã thấy Tào Mộc dùng một tay che sườn trôi trong biển, cũng nhìn thấy từng tia máu tươi không ngừng rỉ ra từ giữa khe ngón tay cậu, còn nhìn thấy con dao nhọn trong tay cậu.

Đương nhiên, hắn cũng nhìn thấy một quả cầu cá trước mặt Tào Mộc.

Kia, hẳn là Lương Phong đã bị đàn cá bao vây cắn xé.

Hồng Kiệt cắn răng, dùng sức kéo mạnh Thẩm Đông ném về phía trước.

Thẩm Đông thuận theo lực ném của cậu ta bơi về phía Tào Mộc, không để ý tới gì nữa, ngay lúc Tào Mộc quay đầu về bên này, liền ôm lấy cánh tay cầm dao của cậu.

Tào Mộc không động đậy, ánh mắt khiến hắn thấy hơi bủn rủn.

Mê man, và cuồng loạn.

Hắn không có cách nào mở miệng được, cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể nhịn lại đau đớn trên người ôm chặt lấy cánh tay Tào Mộc, muốn giằng lấy con dao trong tay cậu, nhưng Tào Mộc nắm rất chặt, hắn có bóp nửa ngày cũng chẳng thành công.

Một khi sốt ruột, hắn nhịn thở bắt đầu rối loạn.

Hồng Kiệt vọt vào bên trong đàn cá, một phát tóm được Lương Phong vẫn đang giãy dụa, kéo ông ta xuống dưới biển sâu.

Tào Mộc tàn nhẫn quăng tay, muốn hất Thẩm Đông ra, nhưng Thẩm Đông nghiến chặt răng, hắn không hiểu tại sao Tào Mộc một phút trước vừa lộ ra quan tâm với mình, một phút sau đã lại lạnh lùng như thể chẳng hề quen biết mình như vậy, nhưng hắn đã nghĩ kỹ, kể cả có ngạt chết đi nữa, hắn cũng sẽ không buông tay.

Cho dù có chết đi nữa, cũng phải trồng tôi vào người cậu rồi mới chết được!

Tào Mộc quăng hai lần, cũng không dùng lực quá mạnh, nhìn thấy Thẩm Đông không định thả tay, cậu không quăng nữa, nhưng lại mang theo Thẩm Đông đuổi theo hướng Hồng Kiệt.

Thẩm Đông nhắm hai mắt lại, hắn hơi lo lắng, Tào Mộc lặn xuống sâu không thành vấn đề, thế nhưng không biết mình có thể chịu được áp lực nước chừng nào.

Thế nhưng mấy giây sau, hắn cảm thấy lo lắng của mình với áp lực nước có hơi thừa thãi.

Trước lúc lặn xuống độ sâu không thể chịu đựng được, chắc hắn đã ngạt chết rồi…

Bởi vì đau đớn khổng lồ mà ngạt thở mang tới cho lá phổi khiến hắn thực sự không thể nào nhịn được nữa.

Hắn sặc một ngụm nước biển.

Tào Mộc cảm nhận được, lực ôm trên cánh tay mình đã hơi buông lỏng.

Quay mặt sang, nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Thẩm Đông.

Cậu đột nhiên dừng lại.

Thẩm Đông!

39. Chương 39: Mọi Người Cùng Nhau Bịa Ra Lời Nói Dối

Kỹ năng bơi của Thẩm Đông cũng không tệ, cho nên gần như chưa bao giờ bị sặc nước.

Sặc nước thì ra lại đau khổ đến vậy, nhất là lúc không thể thở, ngạt tới mức ngực đau đớn lại bị sặc một ngụm nước biển tanh mặn, một bên là bị sặc điên rồi muốn ho khan, một bên là phát điên lên khao khát bức thiết muốn lấy hơi…

Cảm giác này thực sự là… ai sặc người đó biết!

Ngay lúc Thẩm Đông cảm thấy mình có lẽ sẽ không cam lòng ôm lấy cánh tay Tào Mộc chết đi như vậy, điều duy nhất khiến hắn được an ủi đôi chút, chính là trong cơn đau đớn cào tim nạo phổi, nhìn thấy bên trong ánh mắt mờ mịt mà lạnh lùng của Tào Mộc, có thay đổi.

Sau khi Tào Mộc sững sờ nhìn hắn hai giây, trong ánh mắt đã xuất hiện những thứ Thẩm Đông quen thuộc, thân thiết và lo lắng.

Tuy rằng rất không cam lòng, nhưng Thẩm Đông vẫn thở phào nhẹ nhõm, mình có lẽ đã có thể an tâm sặc chết được rồi.

Tào Mộc làm thế nào kéo được hắn lên mặt biển, Thẩm Đông không biết, hắn chỉ biết hình như mình bắt đầu gặp ảo giác, giữa một đống hỗn độn, hắn bắt đầu bay.

Bay trong gió biển, bay lên trời cao.

Tiếp đó liền bị vả cho một bạt tai.

Một bạt tai này, vả không hề lưu tình chút nào, Thẩm Đông nghe thấy cổ mình vang lên một tiếng rắc, sau đó hắn đột nhiên nhận ra mình đã thở được! Đầu hắn đã ló ra khỏi mặt biển!

Hắn không để ý gì nữa, vừa ho khù khụ vừa lấy hơi, giằng co trong nước như đấu võ.

“A____” Thẩm Đông nhắm hai mắt hét lên một tiếng, cuối cùng cũng coi như lấy lại được sức.

“Anh không sao chứ?” Tào Mộc sờ lên mặt hắn.

“Không sao nữa rồi,” Thẩm Đông thở phào một hơi, nhìn qua bốn phía không thấy thuyền Lương Phong, trên mặt biển phẳng lặng trông hoàn toàn yên tĩnh, nhưng ngay sau đó hắn liền căng thẳng, chộp lấy tay Tào Mộc, “Cậu bị thương đúng không, bị thương ở đâu? Nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng.” Tào Mộc rất nhanh đã ngăn lại Thẩm Đông chuẩn bị lặn xuống kiểm tra vết thương trên người cậu.

Thẩm Đông thử ba lần cũng chẳng thể hất tay Tào Mộc ra lặn xuống được, không thể làm gì khác là đành phải nhìn chằm chằm mặt Tào Mộc một lúc, sau đó kéo cánh tay cậu bơi đi: “Đi, lên bờ cái đã.”

“Anh ở đây chờ tôi.” Tào Mộc không nhúc nhích, “Tôi đi tìm thuyền trưởng.”

Thẩm Đông ngây người, nhanh chóng trở tay lại, dùng tay ghìm cổ Tào Mộc: “Không được, cậu cùng tôi lên bờ.”

“Tôi sợ cậu ấy…”

“Không được!” Thẩm Đông quát, hắn không biết Hồng Kiệt dùng cách gì mà có thể lặn xuống lâu như vậy, cũng không biết nếu như Lương Phong không chết, Hồng Kiệt trông bị thương nặng có phải là đối thủ của ông ta hay không, nhưng lời Hồng Kiệt nói, hắn nhớ rất rành mạch, cho dù là vừa nãy suýt nữa bị sặc chết, hắn cũng vẫn nhớ.

Không thể để Tào Mộc giết người.

Bảo Tào Mộc đi cùng anh.

Giao Lương Phong cho tôi.

Hồng Kiệt chưa bao giờ nói nhiều bằng giọng điệu nghiêm túc như vậy, không hâm hâm dở dở, không hét lên tôi là người con của biển cả, Thẩm Đông biết được, lần này khác với lần trước, cho nên hắn nhất định phải làm theo lời Hồng Kiệt.

Hơn nữa, nếu như Hồng Kiệt thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn không muốn sau khi Hồng Kiệt đã bỏ ra nhiều như vậy, mình lại khiến mọi nỗ lực của cậu ta đều uổng phí.

“Nhưng thuyền trưởng bị thương nặng lắm.” Tào Mộc nhíu mày.

“Tôi biết, cho nên cậu nhất định phải cùng tôi lên bờ,” Giọng điệu Thẩm Đông không dể lại một kẽ hở nào cho thương lượng, “Nếu như cậu đi tìm cậu ấy, giờ tôi sẽ chết đuối, tôi cũng bị thương, muốn chết cũng dễ lắm.”

Lời Thẩm Đông nói đúng là nói thật, giờ mỗi lúc hắn nói ra một câu, xương sườn bị Lương Phong đập gãy lại nhói đau một lần, giống như thể trên cằm mình có sợi dây thừng cột lên xương sườn vậy, hơi động thôi đã kéo đau đớn.

Tào Mộc không nói gì thêm nữa, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn, im lặng mang hắn bơi về phía trước.

Tần Nhất như một pho tượng, ngồi trên đá ngầm tràn ngập ánh trăng bên bờ.

Gã không biết mình đã ngồi đây bao lâu, cũng không biết còn có thể ngồi bao lâu nữa.

Trong đầu gã trống rỗng, chỉ có thể tình cờ lóe lên vài đoạn ngắn.

Khuôn mặt Tần Vũ, nụ cười của Dư Tiểu Giai.

Cả người đều bị khoét rỗng, đêm nay, gã đã mất đi mọi mục tiêu của đời này, thậm chí đã không biết mình sống sót còn có ý nghĩa gì nữa.

Như thể toàn bộ ý nghĩa sống trước đây của gã chính là vì để Tần Vũ sống tiếp, vì Tần Vũ, gã đã từng tuyệt vọng, từng điên cuồng, từng vô liêm sỉ, từng đê tiện, từng hối hận…. Hiện giờ, đều đã mất hết rồi.

Cho dù cuộc sống phía trước có ra sao đi nữa, tất cả đều kết thúc rồi.

Dư Tiểu Giai?

Tần Nhất nhìn mặt biển nơi cô tan biến, sóng biển đang nhẹ nhàng nhấp nhô, nhô lên bọt sóng trắng xóa, lóe lên ánh bạc nhỏ vụn dưới ánh trăng, có một phút chốc, gã cho rằng Dư Tiểu Giai vẫn đang ở đó, đung đưa cái đuôi bạc mỉm cười với gã.

Gã chưa bao giờ phủ nhận tình cảm của mình, đối với Dư Tiểu Giai, gã có bất ngờ, có tò mò, có yêu thích, có cảm động, có lừa dối, mà nhiều nhất vẫn là cảm giác tội lỗi, cảm giác tội lỗi đè ép gã không thở nổi.

Cho nên, gã hi vọng, nghiên cứu đi tới cuối cùng, có thể khiến Dư Tiểu Giai quên mất mình, quên mất tất cả, cho nên, cuối cùng, gã nghe theo lời cầu xin của Dư Tiểu Giai.

“Đừng làm hại em trai em, em xin anh.”

Đây là lời thỉnh cầu cuối cùng của Dư Tiểu Giai với hắn, cũng là duy nhất, Dư Tiểu Giai kiêu ngạo, cho dù bỏ ra nhiều như vậy vẫn không có được thứ mình muốn, cô vẫn ngẩng cao đầu như cũ, đây là lần duy nhất cô ngỏ lời thỉnh cầu, vì em trai cô.

Vì em trai.

Tần Nhất cười với mặt biển, gã vì Tần Vũ mà làm tới mức nào, chính gã cũng không biết.

Có điều, hiện giờ đã không còn người cần gã làm như vậy nữa, gã dường như cũng chẳng còn hơi sức đi làm thêm gì nữa, chỉ muốn không động đậy ở đây.

Ngồi tới một ngày chẳng nhớ ra được gì nữa.

"Ai đấy?" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói.

Tần Nhất không động đậy, gã thậm chí không bị giọng nói bất thình lình này làm sợ, hiện giờ đã chẳng còn chuyện gì có thể khiến tâm trạng gã gợn sóng nữa.

Thế nhưng, đây không phải là đảo không người sao? Sao đột nhiên lại lòi ra người nào ở đây?

"Nói đi, người câm? Anh đang làm gì!" Người phía sau tiếp tục truy hỏi.

Tần Nhất không biết nên nói gì, cũng không muốn nói, thế nên không để ý tới người phía sau.

"....Có phải người không vậy?" Người phía sau hình như đã bắt đầu hoài nghi chính mình.

Tần Nhất nghe thấy có tiếng bước chân cẩn thận nhảy qua đá ngầm lại gần mình, có lẽ bước tiếp theo sẽ nhảy lên khối đá mình đang ngồi, gã đành phải quay đầu lại: "Làm gì?"

"A!" Người phía sau như thể bị dọa sợ hết hồn, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Không đợi cho Tần Nhất nhìn rõ xem đã xảy ra chuyện gì, người này đã trượt chân ngã xuống nước biển.

"Cậu không sao đấy chứ?" Tần Nhất bất đắc dĩ đứng lên hỏi một câu.

Người kia giãy dụa dưới nước mãi một lúc mới leo lại lên đá ngầm, lau nước trên mặt xong liền nhìn chằm chằm vào người gã: "Anh đến từ đâu, đảo này không được tự tiện lên, anh không biết à?"

"Không phải là đảo hoang à, sao lại không thể tự tiện lên," Tần Nhất thò tay vào túi quần, mò tới một con dao nho nhỏ, con dao này là Tần Vũ tặng gã, rất mỏng, thế nhưng lại sắc bén vô cùng, "Tôi không thấy bảng hướng dẫn nào cả, cậu không phải cũng lên đấy thôi."

"Đây là khu vực quản chế của hải đăng đảo Bình Sơn! Còn nữa, mấy hòn đảo này là khu bảo tồn chim biển!" Người kia cởi áo ra vừa vắt vừa cau mày nói, "Tôi đương nhiên là được lên, tôi là nhân viên quản lý hải đăng, tôi tên Trương Tam, anh có thể đi điều tra."

Trương… Tam? Tần Nhất buông lỏng tay nắm dao, người này không có uy hiếp, không chỉ có không uy hiếp, còn dường như chẳng có ý thức phòng bị gì, gã cười: "Tôi không biết."

"Vậy giờ anh biết rồi đó, nhanh đi đi…" Trương Tam phất tay một cái, nhưng lại nhìn qua bốn phía, đột nhiên nhìn thấy quan tài băng vẫn đang nửa trôi bên bờ, lập tức bàng hoàng, "Đây là cái gì?"

"Quan tài." Tần Nhất trả lời thành thật.

"Tôi biết là quan tài! Anh mang đến à!" Trương Tam vô cùng khiếp sợ, muốn lấy bộ đàm trên người ra báo lại cho chú Trần, mà lần mò mấy lần vẫn không mò được mới nhớ ra hôm nay mình nhàm chán quá nên mới lén lút chèo thuyền đi chơi.

"Ừ," Tần Nhất nhìn quan tài băng, "Một con cá tôi rất thích đã chết rồi, tôi dẫn cô ấy về nhà."

"Anh…" Trương Tam nhìn gã chằm chằm, "Bị điên à?"

Tần Nhất không nói gì.

"Con thuyền kia là của anh đúng không?" Trương Tam chỉ ra chiếc thuyền ngoài xa.

"Đúng."

"Vậy thì đi mau," Trương Tam nói, rồi lại thấy không đúng lắm, "Không được đi, cùng tôi về phòng trực, ghi chép lại."

"Phòng trực hải đăng có quyền bắt người?" Tần Nhất không động đậy.

Câu hỏi này khiến Trương Tam rất phiền muộn, hình như là không có! Thế nhưng cậu cũng không muốn để cho cái người nửa đêm không hiểu sao mang theo một cái quan tài lên đảo chỉ để cử hành hải táng cho một con cá anh ta nuôi cứ đi như thế được!

"Trước tiên anh đừng cử động." Trương Tam chưa bao giờ xử lý chuyện như vậy, chú Trần và Thẩm Đông

cũng không nói với cậu ta gặp chuyện như vậy phải làm gì, "Tôi nghĩ đã."

"Cậu nghĩ đi." Tần Nhất ngồi về lại đá ngầm.

Vốn trong lòng gã chẳng có chuyện gì để suy nghĩ, chỉ là một mảng trống rỗng, giờ bị Trương Tam này rối loạn, gã dường như đã một lần nữa quay về với hiện thực.

Có một số việc, gã không thể không bắt đầu lo lắng trong lòng.

Lương Phong đang ở đâu.

Thẩm Đông mất tích ra sao rồi.

Tình huống của Tào Mộc thế nào.

Hồng Kiệt sao vẫn chưa xuất hiện.

Còn cả Trương Tam ở phía sau đang chăm chú suy nghĩ xem nên xử trí mình thế nào nữa, nên xử lý thế nào đây?

Trương Tam cũng rất buồn rầu, lần đầu cậu ta gặp phải chuyện như vậy, phải làm gì! Người này trông có vẻ rất bình thản, không hề hoang mang, ăn mặc còn rất chỉnh tề, quần áo chỉ dựa vào ánh trăng thôi cũng biết là rất cao cấp.... Cho dù là chuyện gì xảy ra đi nữa, mình cứ sững sờ nửa ngày mà vẫn không nghĩ ra được gì, đúng là mất mặt.

Ngay lúc Trương Tam định nói nếu không thì anh cứ ở đây trả lời vài câu hỏi của tôi, cậu ta thấy trên mặt biển ngoài xa có thứ gì đó đang di chuyển, thoạt nhìn như có người đang bơi tới, nhưng tốc độ rõ ràng nhanh hơn so với bơi nhiều.

Đây là cái gì!

"Này, hải táng," Trương Tam lập tức căng thẳng, chỉ vào bên kia nói to, "Anh nhìn thấy cái thứ đằng kia không, là cái gì!"

Tần Nhất nhìn lướt qua theo hướng cậu ta chỉ, trong lòng đột nhiên được thả lỏng, dù gã không có thị lực đặc thù, nhưng cũng có thể đoán được, đó là hai người, một là Tào Mộc, một người khác nếu không phải là Thẩm Đông, thì hẳn là Hồng Kiệt.

"Là người, cậu bị cận à." Tần Nhất đứng lên, gã vốn không muốn động đậy, nhưng tốc độ của Tào Mộc quá nhanh, nếu như không nhắc nhở cậu ta, cậu ta cứ bơi tới theo tốc độ này, là người ngu cũng có thể nhìn ra

được bất thường.

Cách quá xa, gã không thể gọi, cũng không thể làm ra động tác gì quá mạnh, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, ít nhất cũng khiến Tào Mộc nhìn ra được giờ ở đây đã có thêm một người.

"Trên bờ có người," Hai mắt Thẩm Đông liên tục nhìn chằm chằm trên bờ, đột nhiên phát hiện ra trên đá ngầm có bóng người đang lay động, "Chậm chút, không biết là ai nữa!"

"Ừ," Tào Mộc bơi chậm lại, nhìn chằm chằm bóng người, "Là Tần Nhất, một người là người hôm đó cùng anh nhìn thấy người tôi."

"Tiểu Trương?" Thẩm Đông sửng sốt, Tiểu Trương sao lại chạy đến đảo bên này, hắn ở hải đăng bảy năm mà chưa bao giờ tới bên này, người nọ thích đi dạo à?

"Làm sao bây giờ?" Tào Mộc hỏi.

"Qua đi," Đầu Thẩm Đông nhanh chóng quay qua chỗ khác, dù hắn cảm thấy đầu mình có thể đã bị nước vào, nhưng giờ vẫn nhất định phải suy nghĩ, "Tôi bịa ra lí do gì đấy lừa cậu ta."

"Lại bịa?"

"Không bịa thì làm sao giờ! Giết chết cậu ta chắc!" Thẩm Đông cau mày, nếu như có Tần Vũ ở đây là tốt rồi, có lẽ cái bệnh kỳ dị của Tần Vũ có thể làm cho Tiểu Trương mất trí nhớ.

Nghĩ tới Tần Vũ, Thẩm Đông không nhịn được hỏi một câu: "Tần Vũ đâu?"

"Chết rồi."

"Chị cậu đâu?'

"Cũng chết rồi."

Thẩm Đông im lặng, trong lòng dâng lên một cơn đau buồn, mà câu trả lời của Tào Mộc mang theo bình tĩnh lạ thường, hắn dường như đã hơi hiểu rõ tại sao Hồng Kiệt dù có chết cũng không chịu để Tào Mộc giết người.

"Tào Mộc Mộc," hắn thả lỏng thân thể mình, để Tào Mộc tùy ý ôm hắn bơi về phía bờ, "Cậu có nghe lời tôi nữa không?"

“Có.” Tào Mộc trả lời rất chắc chắn.

“Vậy chốc nữa lên bờ, cậu nghe lời tôi, tôi không bảo cậu làm, thì cậu đừng lung tung.”

“Ừ.”

“Thẩm Đông! Là anh Thẩm!” Trương Tam reo lên rất vui vẻ, dùng sức phất tay về phía mặt biển, “Anh Thẩm —— “

Tần Nhất thật ra đang không hiểu tại sao người này giữa đêm chỉ có mỗi ánh trăng nhìn ra biển cũng phải đưa tay lên trán như thể che nắng, có điều gã lười nghĩ, nhìn thấy Tào Mộc và Thẩm Đông đều không sao, lòng hắn đã thả xuống một nửa, chỉ là vẫn chưa biết tình hình của Hồng Kiệt và Lương Phong thế nào.

“Cậu đừng đi lên, cứ ở dưới nước, trên người cậu đang bị thương,” Lúc sắp tới bên bờ Thẩm Đông dặn dò Tào Mộc.

“Trên người anh cũng có, trên cánh tay cũng rõ ràng,” Tào Mộc nhắc hắn, “Với lại anh không mặc quần áo.”

“…Không sao, bọn họ đều biết lúc tôi xuống nước đều cởi sạch mà.” Thẩm Đông thật ra không muốn nhớ lại một màn đánh đánh giết giết trước đó cho lắm, vừa nghĩ tới ba thằng đực rựa nhảy nhót tưng bừng dưới nước, mình còn bị treo trên mũi thuyền khoe thân lâu như vậy, hắn lại thấy nghĩ tới mà kinh, “Tôi nói tôi cọ vào đá bị thương, vết thương khác thì tôi chịu được.”

Nói thì nói như vậy, lúc Thẩm Đông lên bờ, tay mới vừa đè lên đá ngầm một cái, còn chưa dùng sức, ngực lập tức đau tới nỗi khiến hắn suýt nữa kêu ra tiếng.

Tần Nhất nhảy tới khối đá ngầm chỗ hắn, kéo lấy tay hắn.

Hắn gần như cắn nát răng rồi mới leo được lên mỏm đá, nhìn vẻ mặt bất ngờ và kinh ngạc của Trương Tam, qua nửa ngày hắn lại vẫn chẳng hít thở được để nói.

“Anh Thẩm, anh sao lại… Ở đây? Bơi đêm? Không phải anh bị đau đầu à? Đó là Tào gì gì phải không? Tào Mộc?” Một tràng câu hỏi của Trương Tam khiến não Thẩm Đông cũng sôi trào.

“Đầu anh đau, không ngủ được nên bơi một lúc thả lỏng, vô tình gặp Tào Mộc.” Thẩm Đông từ từ đứng dậy, tuy Tào Mộc đã nói với hắn đây là Tần Nhất, nhưng trong nháy mắt nhìn rõ Tần Nhất, hắn vẫn ngây dại, sinh đôi?

“Bơi xa thật đấy, nguy hiểm quá đi, sau này đừng như vậy nữa, em chèo thuyền thôi cũng đã đi lơ mơ rồi.” Trương Tam đúng thật là người không thích suy nghĩ, Thẩm Đông chỉ nói bừa hai câu, cậu ta dường như đã chẳng nghi ngờ gì nữa.

"Sao cậu lại ở đây." Thẩm Đông khớp ánh mắt với Tần Nhất, Tần Nhất rất bình tĩnh, hẳn là không làm ra chuyện gì khiến Trương Tam thấy khả nghi, có điều Thẩm Đông nhận ra ánh mắt của Tần Nhất có khác biệt rất lớn với Tần Vũ, bình tĩnh hơn nhiều.

"Em vốn thay anh trực ban mà, chú Trần chạy đến phòng trực, bảo là ho không ngủ được muốn ở trong phòng trực, em sợ chú lây cho em, nên đi ra! May mà em ra ngoài đi loanh quanh!" Trương Tam cuối cùng cũng nhớ ra nguyên nhân cậu ta nhìn thấy Thẩm Đông lại vui vẻ đến vậy, cậu ta chỉ vào Tần Nhất, "Người này nửa đêm mang theo cái quan tài chơi hải táng ở đây!"

"A?" Thẩm Đông sững sờ, quay đầu sang nhìn Tần Nhất, giải thích kiểu gì vại!

"Ừ, không phải để cho anh biết à." Tần Nhất nhìn hắn rất bình tĩnh.

Cho tôi biết? Hai mắt Thẩm Đông sắp mở trừng trừng lên tận trán rồi, câu này của Tần Nhất có ý gì? Mình nên phối hợp thế nào đây!

"Cho anh Thẩm biết?" Trương Tam cũng rất ngỡ ngàng, "Anh Thẩm anh biết à?"

Thẩm Đông cuối cùng cũng coi như hiểu được ý của Tần Nhất, nhanh chóng gật đầu với Trương Tam: "Đúng…đây là…một người bạn của tôi. Anh ta đến….hải, hải táng?"

Thẩm Đông vẫn chưa chắc chắn được cái chuyện hải táng này là ra sao, đành phải nhìn Tần Nhất lần nữa.

"Ừ, vì một con cá mà đưa thêm phiền phức cho anh rồi." Tần Nhất cười.

Hải táng cho một con cá! Thẩm Đông gào thét trong lòng, lời giải thích chỉ có người thần kinh như Hồng Kiệt mới nghĩ ra được, vậy mà lại là Tần Nhất nghĩ ra!

"Không sao," Thẩm Đông cắn răng cũng cười, rồi quay đầu nhìn Trương Tam, hắn chỉ có thể giả vờ tiếp, "Tiểu Trương à, ngại quá, người bạn này của anh có tình cảm rất sâu đậm với con cá này, con cá này… là vật đính ước với mối tình đầu của anh ta."

Dù sao cũng là chém gió, vậy thì chém thành bão luôn đi.

"A… Cá gì vậy?" Trương Tam hơi nhếch miệng, mặt đầy kinh ngạc.

"Cá hề." Tần Nhất trả lời.

"Dùng quan tài lớn như vậy! Xem ra là ý nghĩa rất trọng đại!" Trương Tam tiếp tục nhếch nửa miệng.

"Ừ," Thẩm Đông gật đầu, hắn hơi sốt ruột, không chỉ là sợ Trương Tam càng hỏi nhiều thêm, mà còn sợ mình không chịu nổi nữa, lúc ở dưới nước cảm nhận không rõ, giờ lên bờ rồi, vết thương trên người đau quằn quại, hắn nhìn Tần Nhất, "Táng xong chưa? Anh đi đi, để cho chú Trần biết thì không hay lắm."

"Giờ đi," Tần Nhất trả lời, quay người nhảy lên một tảng đá ngầm khác, rồi nhảy lên con xuồng đi tới đây.

"Cậu cũng về đi thôi," Thẩm Đông nhìn Tào Mộc vẫn đang ngơ ngác dưới biển, "Về nhà cậu."

Hắn nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Tào Mộc hiểu ý của hắn, gật đầu, quay người lặn xuống nước.

Nhìn thấy xuồng nhỏ của Tần Nhất lại gần thuyền lớn rồi, Thẩm Đông mới quay người nhảy lên bờ, cú nhảy này suýt nữa khiến hắn gục xuống.

"Vết thương kia của anh là chuyện gì?" Lúc Thẩm Đông đi qua bên cạnh, Trương Tam cuối cùng cũng nhìn thấy vết thương trên tay hắn.

"Đừng nói nữa, bị cọ vào khe đá." Thẩm Đông nhìn cánh tay mình, may mà trời tối không nhìn rõ, bị bọt biển rửa nửa ngày, vết thương đã trắng bệch, vẫn có máu rỉ ra, nhưng cũng không nhiều.

"Anh Thẩm," Trương Tam đột nhiên hạ giọng, "Thật sự không xảy ra chuyện gì sao?"

40. Chương 40: Trần Truồng Chạy Giữa Trời Đất

Nếu như không phải là Thẩm Đông đang không mặc quần áo không muốn quay phía trước về phía Trương Tam, giờ hắn nhất định sẽ quay người đấm một cú cho Trương Tam ngất đi, sau đó lại tát thêm mấy phát cho cậu ta mất trí nhớ.

Đây là lần thứ hai hắn có kích động muốn để cho bạn học Trương Tam mất trí nhớ, chỉ là cả hai lần đều không có thời cơ thích hợp.

"Xảy ra chuyện gì?" Thẩm Đông cũng hạ giọng nói một câu.

"Không biết, em chỉ thấy có chỗ nào đó không đúng thôi," Trương Tam đi sát theo sau hắn, "Nhưng lại không nói ra được là không đúng chỗ nào… Thôi lên thuyền về ký túc xá đi đã, anh cứ để trần như vậy em nhìn cũng mất tự nhiên."

"Nếu như có gì không đúng… Cũng không phải là không có." Thẩm Đông dừng bước, quay đầu lại nhìn cậu

ta.

"A? Nói mau!" Trương Tam rất kích động.

"Cậu đêm hôm khuya khoắt không trực ban chạy đến đây làm gì? Chèo cái thuyền cùi từ hải đăng lại đây mất hai mươi phút nhỉ, không may có khi chèo được nửa đường lại chìm." Thẩm Đông nhìn cậu ta chằm chằm.

"Anh Thẩm! Anh không thể như vậy được!" Trương Tam cuống lên, "Em nói thật mà, chú Trần tự dưng chạy vào trong phòng trực ho, một thằng con trai ru rú ở nhà như em, tố chất thân thể không theo kịp mức bình quân quốc dân, ai cảm lạnh thôi cũng đều lây được qua cho em, nên em mới đi ra! Thật!"

"Tam cô nương à, yếu như vậy?" Thẩm Đông tiếp tục nhìn cậu ta.

"Cô nương cái gì! Thôi thì cứ cô nương đi, em một cô nương..." Chóp mũi của Trương Tam đã toát mồ hôi, "Anh Thẩm! Anh nghĩ là em ra ngoài trộm trứng chim đấy à!"

"Ai biết được." Thẩm Đông quay người đi về phía trước.

"Anh Thẩm, anh Thẩm." Chú ý của Trương Tam rút cuộc cũng thành công bị chuyển sang chuyện khác, đi theo sau Thẩm Đông liên tục giải thích, "Em ra ngoài đi dạo thật mà, em không ngủ được, anh Thẩm, anh nói xem em trộm trứng chim xong thì đi bán ở đâu được.."

Thẩm Đông vẫn chẳng hề lên tiếng, mặc kệ cho Trương Tam lẩm bẩm lải nhải phía sau, không phải hắn không muốn nói, chủ yếu là nói chuyện thì đau, đã vậy trong lòng vẫn còn có chuyện.

Tào Mộc nên nghe lời hắn về động dưới nước trước, nhưng vết thương trên người cậu rốt cuộc nghiêm trọng tới mức nào? Còn nữa, Tần Nhất thì sao? Đi chưa? Thêm vào Hồng Kiệt đến giờ vẫn chưa rõ sống chết, hắn hoàn toàn chẳng có tâm trạng nói chuyện.

Đi tới mặt khác của hòn đảo nhỏ, hắn nhìn thấy con thuyền nhỏ Trương Tam cột bên cạnh đá ngầm, lúc nhảy xuống hạ quyết tâm gấp 180 lần, cố hết sức khống chế để người mình hạ xuống mềm mại một chút, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy xương sườn gãy rời như thể bị ngực xóc xuống bụng.

Đau đến mức nửa ngày hắn cũng chẳng nhúc nhích nổi.

Cũng may là Trương Tam không quá để ý tới hắn, một là vì hắn đang trần truồng, Trương Tam sẽ không thể cứ nhìn suốt, hai là vì Trương Tam vẫn đang vội vàng giải thích cậu ta không trộm trứng chim.

"Được, biết rồi, anh...cũng có bảo cậu, trộm trứng đâu." Thẩm Đông cắn răng từ từ ngồi xuống, nói chuyện cũng không trôi chảy, "Cậu vừa tới đây, xung quanh còn chưa quen, chạy lung tung xảy ra chuyện gì thì

làm sao bây giờ, chú Trần sắp về hưu rồi, bớt mang phiền cho chú ấy."

"Em thật sự đi dạo, đã vậy còn là lần đầu tiên nữa," Trương Tam cố hết sức chèo thuyền, "Anh Thẩm, quần áo anh vứt đâu rồi?"

Vứt xuống biển, còn có thể vứt đâu nữa.

"Trong phòng, lúc đi không mặc ra." Thẩm Đông nói.

"Cứ để trần vậy đã ra ngoài?" Trương Tam rất giật mình, "Đảo không người đúng là tốt, trần truồng chạy khắp trời đất, Tào Mộc kia cũng không mặc quần áo đúng không…"

Thẩm Đông không nói gì, nhịn lại xúc động muốn ấn Trương Tam xuống nước, hắn biết hiện giờ đừng nói là Trương Tam, ngay cả gà trên đảo hắn cũng không đánh lại được.

Chẳng dễ dàng gì về được hải đăng, Thẩm Đông liền vứt cho một câu anh đi ngủ, trở về phòng mình, ném Trương Tam đang một mặt muốn nói mà lại thôi ngoài cửa.

Nghe tiếng chân chậm rề rề của Trương Tam biến mất rồi, Thẩm Đông mới che ngực chậm rãi dựa lên tường ngồi xổm xuống.

Đau.

Hắn dùng tốc độ chậm nhất, hít thở sâu mấy lần, sau đó đưa tay lên sờ nhẹ lên xương sườn mình, không hiểu vì nguyên cớ gì, lúc cánh tay di chuyển, ngực cũng đau theo.

"Đệt!" Thẩm Đông hơi bực bội, không phải chỉ gãy xương thôi à, Hồng Kiệt cả người bị thương thành như vậy cũng chẳng nhìn ra được cậu ta khó chịu, sao mình lại đau thành như vậy!

Hắn cắn răng nhắm mắt lại, ngón tay ấn mạnh lên ngực, nhịn lại đau đớn đang lan ra toàn thân, sờ soạng theo xương sườn gồ lên.

Phía dưới sườn trái có hai khúc xương rõ ràng trông khác với người đồng nghiệp bên cạnh, độ cao khác, hình dạng cũng biến dạng.

"Hai cái à…" Thẩm Đông dựa vào tường, bất đắc dĩ cố gắng khống chế nhịp thở hổn hển.

Tuy hắn cảm thấy mỗi một lần di chuyển đều là thống khổ, nhưng vẫn có ý định nghỉ ngơi tạm một lúc, chờ đèn bên Trương Tam tắt rồi, hắn sẽ đi nữa.

Hắn phải đi tìm Tào Mộc.

Đèn trong phòng Trương Tam nửa tiếng sau mới tắt, Thẩm Đông chậm rãi đứng dậy, nghỉ ngơi nửa tiếng chẳng có tác dụng gì với vết thương hiện giờ của hắn, nhưng quen với đau đớn thì cũng tạm.

Hắn phải tìm cái quần mặc vào, không mặc áo, chốc nữa còn phải xuống nước, phiền phức.

Có điều… Hắn cũng không chắc mình còn có thể bơi nữa không, trước lúc lên bờ đều là Tào Mộc kéo hắn bơi, cánh tay hắn căn bản làm thế nào cũng không thể dùng sức nổi.

Quan tâm đếch gì nữa!

Nhúc nhích cũng phải nhúc qua.

Trên người vốn đang đau, còn phải rón rén như ăn trộm sợ kích thích tới bạn học Trương Tam tò mò, trước lúc Thẩm Đông đi tới bên bờ, mắt đã đau đến mức nhập nhòe.

Mà hắn chưa kịp quyết định bất chấp muôn vàn khó khăn nhảy xuống biển, vừa ngước mắt lên đã thấy bên bờ có một người đang đứng!

Người này như thể cố tình chờ hắn, nghe thấy tiếng bước chân của hắn, bèn ung dung thong thả quay người sang.

"Ai!" Thẩm Đông hạ giọng hỏi một câu, giờ nếu như người của Lương Phong lại xuất hiện, mình chẳng cần chờ bị trói lại nữa, cứ thế là có thể thăng luôn.

"Tần Nhất."

"Sao anh vẫn ở đây!" Thẩm Đông qua ánh trăng nhìn người trước mặt, hơi bực dọc, không màng tới đau đớn, đi tới đẩy gã một cái, "Nếu để chú Trần biết thật, chuyện này kết thúc thế nào! Sợ không ai biết các anh đã làm gì à!"

"Lên thuyền." Tần Nhất không trả lời hắn, chỉ ra phía sau mình.

Thẩm Đông lại gần liếc mắt nhìn, xuồng nhỏ dựa vào bên cạnh đá ngầm, trên xuồng còn đặt một cái hòm không nhỏ.

"Trong hòm đựng gì."

"Thuốc, dụng cụ giải phẫu." Tần Nhất nhảy lên thuyền, đưa tay về phía hắn, "Tào Mộc cũng bị thương đúng không?"

"Có," Thẩm Đông vừa nghe thấy có những thứ này, lập tức không muốn đuổi Tần Nhất đi nữa, ba bệnh nhân, mấy thứ này có thể cứu mạng, hắn nắm lấy tay Tần Nhất nhảy lên thuyền, "Anh biết à?"

"Tôi là bác sĩ."

Thẩm Đông ngây người, có điều ngẫm lại cũng không bất ngờ, người hợp tác với kẻ cuồng cải tạo Lương Phong là một bác sĩ, chuyện này cũng quá bình thường.

Tần Nhất theo hướng dẫn của Thẩm Đông chèo xuồng tới gần hang động Tào Mộc ở, nhưng Thẩm Đông không cho gã tiếp tục lại gần.

"Ngài ăn mặc đầy đủ thế này, cũng đừng xuống nước, đồ cũng không tiện mang đi, tôi đi gọi là được." Thẩm Đông không muốn có người tìm được chỗ Tào Mộc ẩn thân nữa.

"Là không tin tôi đúng không." Tần Nhất trả lời rất lạnh nhạt.

"Ừ, ngoài Tào Mộc ra, tôi không tin được ai cả." Thẩm Đông bám thành xuồng chuẩn bị xuống nước.

"Hồng Kiệt cũng không tin được?" Tần Nhất cười, cởi áo ra.

"Với cậu ta, người cá có thể hoàn toàn tin tưởng, nếu là tôi, thì không được, nếu như tôi làm ra chuyện gì đe dọa đến an toàn của người cá, kể cả có không phải lỗi của tôi đi nữa, cậu ta cũng sẽ giết tôi." Thẩm Đông chậm rãi trượt xuống nướcc, vết thương trên tay bị ngâm xuống nước biển, lập tức đau đến tê dại.

"Tôi xuống cùng anh," Tần Nhất nói rất kiên quyết, gã đã cởi cả quần, xách cái hòm trên thuyền lên, "Trên thuyền không an toàn."

Lời Tần Nhất nói cũng không phải hoàn toàn không có lý, tình hình bên Hồng Kiệt thế nào, không ai biết, trên thuyền Lương Phong có còn ai khác nữa không, cũng không ai biết…

Thẩm Đông hơi do dự, cùng lắm thì bảo Tào Mộc đổi sang chỗ khác: "Đến đây đi."

Thẩm Đông dẫn Tần Nhất lặn xuống nước, hắn không sử dụng được cánh tay nhiều lắm, hơi cử động thôi ngực đã đau theo, chỉ có thể dựa vào chân đạp nước, Tần Nhất thì trái lại vẫn được, xách theo cái hòm mà lại không chìm thẳng xuống đáy, vẫn luôn theo sau hắn.

Lúc tiến vào khe đá kia, cái hòm bị kẹt lại, Thẩm Đông không thể không quay đầu lại nhịn đau cùng Tần

Nhất một người kéo một người đẩy giằng co nửa ngày, sắp hết khí rồi mới đưa được hòm vào.

Lúc chuẩn bị nổi lên mặt nước, Tần Nhất kéo hắn lại, tự mình ló ra thăm dò trước, chắc chắn an toàn rồi mới kéo Thẩm Đông từ dưới nước ra ngoài.

Vừa leo lên, Thẩm Đông liếc mắt đã thấy Tào Mộc ngồi dựa vào góc, cũng nhìn thấy cái vết thương do dao chém có diện tích rất khiêm tốn, nhưng vừa nhìn đã biết là rất sâu kia.

"Tào Mộc!" Thẩm Đông không để ý tới đau đớn trên ngực, lăn lộn liên tục nhào tới, tay run lên không dám chạm lên vết thương kia, cuối cùng đã không đoái hoài gì tới Tần Nhất ở phía sau nữa, lại gần hôn mạnh lên mặt Tào Mộc một cái.

"Anh đến rồi," Tào Mộc vẫn luôn nhắm chặt mắt, Thẩm Đông nhào tới bên cạnh cậu, cậu mới mở mắt ra cười, rồi nhìn thấy Tần Nhất phía sau hắn, vẻ mặt trở nên khó coi: "Sao lại dẫn anh ta tới."

"Băng bó vết thương cho cậu." Thẩm Đông sờ mặt cậu, sắc mặt Tào Mộc vẫn được, hắn thở khẽ ra một hơi.

"Không cần, tự tôi khỏi được." Giọng Tào Mộc đột nhiên nghiêm túc, nhìn Tần Nhất, "Anh ra ngoài."

"Được," Tần Nhất thả hòm xuống, "Xương sườn Thẩm Đông bị gãy cũng tự khỏi được đúng không."

"Đứng lại," Tào Mộc chưa tới một giây đã đổi ý, "Làm cho Thẩm Đông."

"Bạn học Tào Mộc," Thẩm Đông nắm cằm Tào Mộc khiến cậu quay mặt về phía mình, "Không phải đã bảo sẽ nghe lời tôi à."

"Bảo rồi."

"Giờ lại không nghe."

"Tự tôi khỏi được thật, tôi cũng không phải bị thương lần đầu." Tào Mộc nhíu mày.

"Lần này bị thương khác với lần trước, cậu nghe lời đi được không, tôi nói là xương lại đau cậu có thể đừng ép tôi nói suốt được không?" Thẩm Đông cũng cau mày.

Tào Mộc nhìn chăm chú lên ngực hắn: "Được, vậy làm cho anh trước đi."

Tần Nhất lấy từ trong hòm ra một cái đèn nhỏ bật lên, ánh đèn rất mạnh, hang đá nho nhỏ lập tức sáng choang.

Thẩm Đông nhìn qua đồ đạc trong hòm, rất nhiều đồ, cũng không thiếu máy móc bỏ túi, không biết là dùng làm gì.

Trong động không rộng, mặt đất cũng không bằng phẳng, đá ngầm lồi lõm cộm lên lưng Thẩm Đông, khiến hắn cảm thấy xương ngực mình vốn không bằng phẳng rồi lại càng không bằng phẳng hơn.

Nhưng cũng chưa bao lâu, hắn đã không cảm nhận được đau đớn nữa, Tần Nhất tiêm thuốc tê cho hắn.

Vết cắt trên cánh tay không sâu, nhưng diện tích lại lớn, Tần Nhất đầu tiên sát trùng bôi thuốc rồi băng bó cánh tay hắn, rồi bắt đầu kiểm tra vết thương trên ngực.

Tào Mộc không động đậy, nhưng vẫn luôn nhìn chằm chằm mỗi một động tác của Tần Nhất, đối với người đàn ông khiến chị cậu tan biến chẳng còn tăm hơi này, cậu chẳng có mảy may tín nhiệm.

Thẩm Đông nhắm hai mắt lại, sau khi không cảm nhận được đau đớn nữa, thân thể từ trong ra ngoài chỉ lộ ra đúng một thông tin, chính là uể oải.

Tần Nhất thành thạo kiểm tra xong vết thương trên người hắn: "Không tràn dịch, không cần phẫu thuật, tôi cố định lại cho cậu."

"Ừ." Thẩm Đông đáp.

"Tôi cũng làm chống thấm nước cho cậu, nhưng mà sau khi ra khỏi đây phải cởi ra, đừng xuống nước nữa."

"Ừ."

Thẩm Đông không biết Tần Nhất dùng thời gian bao lâu xử lý xong vết thương của mình, có điều dưới ảnh hưởng của thuốc tê, hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Xử lý xong, hắn cúi đầu nhìn lồng ngực của mình bị bọc lớp không thấm nước thành cái bánh ú: "Vừa mặc áo vào một cái, cơ ngực lập tức to lên một số…"

"Còn đau không?" Tào Mộc cuối cùng cũng đi ra từ trong góc, đỡ hắn qua một bên, sờ lên băng gạc trên ngực hắn.

"Không đau," Thẩm Đông cong khóe miệng lên cười, trong mắt Tào Mộc có thân thiết không hề che giấu khiến hắn cảm thấy rất yên lòng.

"Xử lý cho Tào Mộc đi, cũng không biết sâu bao nhiêu nữa." Thẩm Đông nhìn Tần Nhất, Tần Nhất trông có vẻ hơi mệt.

“Ừ.” Tần Nhất không dừng lại, ra hiệu cho Tào Mộc nằm xuống.

“Chờ đã,” Thẩm Đông đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Vết thương của cậu ấy nếu bị băng lại, biến trở về cá…”

“Có vết thương như vậy, cậu ấy không biến về cá được,” Tần Nhất trả lời rất nhanh, “Vết thương trên biểu bì thì không sao, nhưng bị thương như vậy thì phải khỏi mới được.”

“Sao anh biết,” Tay Tào Mộc đột nhiên mò lên cổ Tần Nhất, ngón tay cái đặt lên yết hầu gã, “Chị tôi từng bị thương như vậy rồi đúng không!”

“Không,” Tần Nhất thở dài, “Nhưng cô ấy từng được phẫu thuật.”

“Tào Mộc,” Thẩm Đông kéo tay Tào Mộc, “Trước tiên xử lý vết thương của cậu đã, chuyện đó chốc nữa nói.”

“Cậu muốn giết tôi cũng không sao.” Tần Nhất cúi đầu, bắt đầu sát trùng vết thương của Tào Mộc.

“Tôi không giết người.” Tào Mộc trả lời.

Câu nói này của Tào Mộc khiến Thẩm Đông rất bất ngờ, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, giờ đó không phải chuyện chính, chuyện chính giờ là nhất định phải nhanh chóng xử lý xong, hắn nhất định phải về lại hải đăng trước lúc trời sáng, không thể để cho chú Trần và Trương Tam nghi ngờ gì được.

Thuốc tê không có tác dụng với Tào Mộc, Tần Nhất không cho cậu dùng thuốc tê, chỉ cầm lên một cái máy móc nhỏ: “Trước tiên xem thử có bị thương tới nội tạng không.”

“Không có,” Tào Mộc chặn lại tay gã, “Chuyện này tự tôi rõ, bị thương tới đó tôi đã không động đậy được từ lâu rồi.”

“Vậy thì sát trùng luôn.” Tần Nhất không kiên trì, thả đồ lại trong hòm.

Mấy người họ đều không nói nữa, mãi cho tới lúc bắt đầu bôi thuốc lên vết thương của Tào Mộc, Tần Nhất mới hỏi khẽ một câu: “Cậu đưa Tần Vũ đi đâu rồi?”

“Mồ chôn dưới đáy biển.” Tào Mộc trả lời.

“Mang tới đó làm gì?”

“Đóng đinh ở đó, tập quán của người cá.”

Động tác của Tần Nhất hơi dừng lại, nhưng tay vẫn vững vàng băng bó: “Biết rồi.”

Hai từ “mồ chôn dưới đáy biển” và “đóng đinh” khiến lòng Thẩm Đông giật nhẹ một cái, hắn nhìn Tào Mộc, không rõ là cảm giác gì.

Con cá hề đơn thuần đến mức hơi ngây ngô này, rút cuộc đã thay đổi chừng nào rồi?

“Anh về lại thuyền chờ Hồng Kiệt, hay là chờ ở đây?” Thẩm Đông mở miệng hỏi Tần Nhất.

“Về lại thuyền.” Tần Nhất thu dọn đồ vào hòm.

“Anh chờ ở đây.” Tào Mộc nói.

“Tại sao?” Thẩm Đông sững sờ, vừa nãy Tào Mộc rõ ràng không muốn gặp lại Tần Nhất, giờ nhưng lại muốn bắt Tần Nhất ở lại đây.

Nói thật, Thẩm Đông cũng không mong Tần Nhất sẽ ở lại đây, trời sắp sáng rồi, hắn lập tức phải về lại hải đăng, Hồng Kiệt không biết bao giờ mới trở về, muốn để Tào Mộc và Tần Nhất đơn độc ở đây, hắn không an tâm.

“Anh ta chạy mất thì làm sao, thuyền trưởng sẽ chết mất.” Tào Mộc nhìn chằm chằm vào mặt Tần Nhất, trên người Hồng Kiệt có bao nhiêu vết thương cậu rất rõ, cậu cũng biết kể cả Hồng Kiệt có thể trở về đi nữa, nếu không lập tức xử lý mấy vết thương kia, cũng chắc chắn phải chết.

“Tôi sẽ không chạy,” Tần Nhất cười, ngồi xuống, “Tôi cũng chẳng còn chỗ nào để chạy nữa, chỉ là có vài việc, tôi vẫn chưa làm rõ, tôi sẽ chờ cậu ta trở về, sau đó… cứ tùy thôi.”

“Anh muốn làm rõ chuyện gì?” Thẩm Đông hỏi.

“Tần Vũ không còn nữa rồi, tôi thật ra cũng không còn gì bận lòng nữa, chỉ là…” Tần Nhất quay đầu nhìn Thẩm Đông, “Chắc là di chứng sau nhiều năm như vậy, kể cả có muốn chết, có một số việc vẫn sẽ muốn làm rõ, e rằng anh cũng muốn biết.”

“Đúng.” Thẩm Đông không nói gì thêm, chuyện hắn muốn hiểu rõ nhiều lắm, nhưng nếu như không làm rõ được, hắn cũng không để ý, hắn chỉ hy vọng sau này Tào Mộc có thể yên lòng mà không bị cuốn vào bất kỳ tranh đấu nào nữa, chuyện khác hắn chẳng quan tâm.

“Hồng Kiệt không phải người cá, nhưng tại sao cậu ta lại có năng lực giống người cá, tôi chỉ muốn biết

chuyện này."

41. Chương 41: Tình Địch Của Thẩm Đông

Trời sắp sáng, Hồng Kiệt vẫn không hề xuất hiện, Thẩm Đông không thể ở lại trong động nữa, hắn cần phải về lại phòng mình trước lúc Trương Tam rời giường.

"Tôi phải về hải đăng trước," Hắn vẫn không yên tâm lắm, kể cả Tào Mộc trông có vẻ như đã không còn bị thương nữa, nhưng chỉ cần việc này vẫn chưa xong, hắn sẽ chẳng thể nào yên lòng được, "Hai người…'

"Nếu như Hồng Kiệt không trở về, tôi sẽ xử lý hết chuyện sau đó," Tần Nhất trả lời, "Chỉ cần anh đừng để người ở hải đăng biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì là được."

"Vậy được." Thẩm Đông gật đầu, chậm rãi trượt xuống nước, rồi nhìn Tào Mộc, "Tào Mộc cậu…"

"Tôi sẽ nghe lời anh." Tào Mộc nghiêm túc nhìn hắn nói, "Trời sáng rồi tôi sẽ trôi qua lặng lẽ tìm anh, ở chỗ san hô."

"Được." Thẩm Đông cắn răng, chìm xuống nước.

Giờ thuốc tê vẫn còn có tác dụng, vết thương cũng không đau, xương bị lệch cũng đã được Tần Nhất cố định về vị trí cũ, nhưng vì không để cho xương một lần nữa chạy sang chỗ khác, Thẩm Đông quyết định vẫn cứ từ từ nhúc nhích trở về.

Hắn uốn éo như con lươn chậm rãi trở về bên bờ, rồi lại như kẻ trộm trứng rón rén nhón từng bước nhỏ chạy về phòng mình.

Lúc đi qua căn nhà của Trương Tam, hắn chậm chân lại lắng nghe, chẳng nghe thấy động tĩnh gì, chắc đã ngủ say rồi.

Quả nhiên là người vô tư, Thẩm Đông cười, trở về căn phòng mình.

Hắn không dám bật đèn, nhờ ánh trăng lần mò cởi lớp chống thấm nước Tần Nhất làm cho hắn xuống, kiểm tra vải băng bên trong, vẫn rất chắc chắn, giờ mới nằm xuống giường nhắm chặt hai mắt lại.

Vừa mệt vừa buồn ngủ, cả người như thể rã rời ra, ghép cũng chẳng ghép lại được, xoay người thôi cũng lo rơi mất một cánh tay.

Trong lòng vẫn luôn phấp phỏm, Hồng Kiệt chỉ xử lý một Lương Phong sống dở chết dở có khi còn chết rồi

thôi, sao mà hơn một tiếng rồi vẫn chẳng hề có động tĩnh?

Dù trong ấn tượng của hắn, Hồng Kiệt chính là người thần kinh, thế nhưng biểu hiện đêm nay của người thần kinh tuyệt đối không đơn giản, hắn dù có thế nào cũng không tin Hồng Kiệt sẽ không phải đối thủ của Lương Phong.

"Ai…" Thẩm Đông khẽ thở dài, Hồng Kiệt vẫn chưa trở lại là chuyện này coi như chưa xong, nhưng cậu ta rốt cuộc bao giờ mới có thể trở lại?

Thẩm Đông ngửa mặt lên trần nằm một lúc, trời đã bắt đầu sáng, không biết có phải là thuốc tê bắt đầu mất tác dụng hay không, hắn cảm thấy trên người không thoải mái lắm.

Đang định điều chỉnh lại tư thế, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị gõ.

"Ai?" Hắn sợ hết hồn.

"Anh Thẩm anh dậy chưa?" Bên ngoài vang lên giọng nói của Trương Tam.

"Chờ!" Thẩm Đông nhanh chóng ngồi dậy, vớ được cái áo phông mặc vào, Trương Tam này sao lại dậy sớm thế kia chứ!

Hắn mặc quần áo tử tế rồi, liền xoa lung tung trên mặt trên đầu mấy cái, giả vờ như vừa ngủ dậy ra mở cửa, nhìn thấy Trương Tam đang đứng ngoài cửa" "Sao cậu dậy sớm thế?"

"Em vẫn luôn dậy sớm vậy," Trương Tam cười gãi đầu, "Chốc nữa em đi thay cho chú Trần."

"À," Thẩm Đông quay người trở vào phòng, mở tủ ra cầm một túi bánh mì nhỏ ném cho Trương Tam, "Ăn gì đi."

"Anh Thẩm," Trương Tam cùng vào phòng, ngồi xuống cái ghế nhỏ cạnh cửa, "Em không phải thích buôn chuyện, em chỉ có chuyện này muốn hỏi anh thôi. Đương nhiên là! Nếu anh không muốn nói, thì coi như em chưa hỏi, em tuyệt đối không có ý gì khác."

Thẩm Đông đang cầm cốc uống nước, nghe thấy câu này, mất hơi sức hơn nửa ngày mới nuốt được ngụm nước xuống.

Đã bảo không ai có thể vô tư tới mức này mà! Trương Tam quả nhiên vẫn tới hỏi.

"Chuyện gì." Thẩm Đông lại uống thêm hai ngụm, cầm cốc nhìn cậu ta.

"Là…. Sau khi em về phòng vẫn luôn nghĩ, rất kỳ quái," Trương Tam bắt hai tay lại với nhau bóp bóp, có vẻ nói rất vất vả, "Cho nên em mới nghĩ, hay là cứ hỏi anh đi, anh nói xem trên đảo chỉ có mỗi mấy người chúng ta, không hỏi thì khó chịu lắm, sau này ngày nào cũng gặp mặt…"

Thẩm Đông bắt đầu cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, vẻ mặt bối rối không hiểu ra sao trên mặt Trương Tam khiến Thẩm Đông khó hiểu, không phải chỉ hỏi chuyện đêm qua thôi à, sao Trương Tam lại phải khó khăn như thể muốn hỏi uống Viagra một lần phải uống mấy viên vậy?

"Rút cuộc cậu muốn hỏi gì?" Thẩm Đông đặt cốc xuống, hắn đột nhiên cảm thấy điều Trương Tam muốn hỏi và điều hắn nghĩ Trương Tam muốn hỏi, thật sự có gì đó sai lệch.

"Vậy thì em hỏi!" Trương Tam đập một cái lên chân mình như thể hạ quyết tâm, "Anh Thẩm, Tào Mộc là bạn trai anh đúng không?"

Trong giây lát này, Thẩm Đông cảm thấy tóc trên đầu mình đều sắp dựng lên, hắn chẳng thể nào ngờ được Trương Tam sẽ hỏi ra một câu làm cho hắn hoàn toàn không có phòng bị gì như vậy.

Cậu chẳng phải nên hỏi xem người hôm qua dùng một quan tài siêu to khổng lồ như vậy hải táng một con cá là chuyện gì à! Trả lời như vậy mà cậu cũng tin được?

Thẩm Đông quả thực có kích động muốn hiến Trương Tam cho Tần Nhất nghiên cứu cấu tạo não bộ.

"Cậu…" Thẩm Đông chống tay lên bàn, "Sáng sớm chạy đến chỗ anh chỉ vì hỏi chuyện này?"

"A, đúng vậy," Trương Tam hơi ngượng ngùng, "Đột ngột quá à? Ngại quá, em cũng chỉ đoán lung tung thôi, là, anh đừng giận, em không có ý gì đâu."

"Không giận," Thẩm Đông chậm rãi hít vào một hơi, thật sự không giận, chỉ là hơi câm nín, "Nhưng sao cậu lại nghĩ như vậy?"

"Chính là, anh nghĩ xem, hơn nửa đêm, hai người không mặc quần áo chơi dưới biển," Trương Tam nhìn chằm chằm bàn chân, cổ họng xoạt xoạt phân tích, "Đã vậy sáng sớm hôm đó anh còn mặc quần trong gọi tên cậu ta nữa, nghĩ kiểu gì cũng có vấn đề."

Thẩm Đông không nói gì, nếu như nói người này ngốc, cậu ta lại có thể chú ý tới những việc này, nếu nói cậu ta không ngốc, chuyện hải táng mà cậu ta cũng tin được.

"Anh Thẩm, là vậy đúng không?" Trương Tam nhìn có vẻ rất bối rối, "Thật ra đây là chuyện không liên quan đến em, em chỉ là rảnh rỗi quá, chủ yếu là nghĩ tới sau này chúng ta vẫn sẽ hay gặp nhau, nếu như em không biết rõ, sẽ xảy ra hiểu lầm… Nếu như em nhầm, anh đừng giận đấy!"

"Cậu không nhầm," Thẩm Đông quyết định thừa nhận, giờ hắn chỉ có thể thừa nhận, mới giải thích xong được, "Chính là… như vậy."

"A!" Trương Tam thở phào nhẹ nhõm hô một tiếng, "Em đã bảo rồi, sao lại lạ vậy mà, nhưng mà anh Thẩm, anh đừng lo lắng, em không có ý kiến phản đối gì những chuyện này hết."

"Ồ." Thẩm Đông không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể đáp một tiếng.

"Cho nên, chuyện hải táng kia, là mọi người lừa em đúng không?" Trương Tam im lặng trong chốc lát, lại đột nhiên hỏi.

Lòng Thẩm Đông lại kinh hoàng, phát hiện ra rồi? Nhưng "Cho nên" là thế nào? Tào Mộc là bạn trai hắn có liên quan gì tới chuyện hải táng là giả?

Trong mấy giây ngắn ngủi, trong đầu Thẩm Đông đã là một vụ nổ tung ùng xèo, nổ nửa ngày cũng không nghĩ ra được là chỗ nào có vấn đề để cho Trương Tam nhận ra Tần Nhất có vấn đề từ quan hệ của hắn và Tào Mộc.

"Cái gì?" Hắn chỉ có thể hỏi ngược.

"Người kia… không phải đến hải táng đúng không? Anh đánh nhau với anh ta? Vết thương trên người anh là do anh ta đánh?" Trương Tam hỏi một mạch mấy câu hỏi, dù không nói thẳng ra chân tướng, nhưng là ép thẳng tới chân tướng.

Thẩm Đông không nói gì, trong đầu quay vòng vòng đúng một câu nói, Trương Tam, cậu đã biết quá nhiều rồi!

"Phải không?" Trương Tam không chờ hắn mở miệng, lại hỏi tiếp một câu, "Người đó là tình địch của anh đúng không?"

Từ từ!

Cái gì?

Tình địch?

"Cậu nói cái gì?" Thẩm Đông chấn kinh không nhẹ, giọng cũng hơi lạc điệu.

"Hai người là tình địch, đánh một trận, là như vậy đúng không?" Trương Tam hơi bất ngờ với phản ứng của hắn, "Em đoán sai rồi à?"

“Đây toàn là cái gì với cái gì,” Thẩm Đông dù nhẹ nhõm vì Trương Tam không đoán ra đúng, nhưng suy đoán như vậy cũng quá bất hợp lý rồi, hắn chỉ có thể kiên trì với giải thích trước đó, “Anh ta thật sự là bạn anh, đến đây hải táng thôi, bọn anh không đánh nhau.”

“Vậy à?” Trương Tam nở nụ cười, “Em nghĩ phức tạp quá.”

“Cậu đi viết tiểu thuyết đi,” Thẩm Đông chậm rãi trở về ngồi lại trên giường, bị Trương Tam dằn vặt như vậy, cả người hắn đã tỉnh như sáo.

“Bạn anh cũng có tiền thật đấy, cái quan tài kia mất bao nhiêu tiền cơ chứ,” Trương Tam vừa ăn bánh mì vừa xuýt xoa, “Trước đây em nuôi cá nuôi chim gì gì, chết rồi toàn chôn trong chậu hoa.”

“Con cá kia có ý nghĩa quan trọng với anh ta, khác với những thứ khác.” Thẩm Đông cũng cười, đúng vậy, Dư Tiểu Giai đối với Tần Nhất, cho dù có ý nghĩa như thế nào đi nữa, hắn là đều quan trọng.

Sáng sớm trên biển, không khí trong lành khiến người ta cảm thấy hít thở thôi cũng là một cách hưởng thụ.

Tần Nhất dựa vào vách động, không khí tươi mới lẫn theo một chút mùi tanh này khiến cả người gã được thả lỏng, đã rất lâu rồi, không được thả lỏng trọn vẹn như vậy.

Gã nhắm hai mắt lại, nhớ lại buổi sáng tình cờ gặp được Dư Tiểu Giai, còn có một quãng thời gian rất dài sau đó.

Lúc đó Lương Phong vẫn chưa xuất hiện, cảm giác đơn giản mà bình thản mỗi lúc ở bên Dư Tiểu Giai có thể khiến gã thả lỏng, tạm thời giải thoát gã khỏi thống khổ và âu lo mà bệnh tình Tần Vũ mang tới cho gã.

Lương Phong xuất hiện rất khéo, ngay lúc bệnh tình Tần Vũ trầm trọng lên, mà gã lại bó tay hoàn toàn, người này cầm một tập tài liệu tới tìm gã.

Hợp tác. Cô gái bên cạnh cậu có thể cứu em trai cậu.

Đây là mê hoặc đơn giản mà trắng trợn của Lương Phong.

Đợi tới lúc Tần Nhất biết hợp tác là thế nào, cũng biết trong tay Lương Phong đã có một người cá vĩnh viễn chưa hề tỉnh lại, mọi chuyện đã chẳng do gã kiểm soát nữa.

Thật ra, chính gã cũng không quá kiên định, gã muốn Tần Vũ sống tiếp, sống tiếp không phải đau đớn, gã ôm một tia may mắn cuối cùng, có lẽ lần này, Dư Tiểu Giai sẽ không giống người cá kia…

Tào Mộc vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của Tần Nhất, cậu không tin người này, nhất định phải canh chừng liên tục mới có thể yên tâm được.

Có điều, từ sau khi Thẩm Đông đi, Tần Nhất vẫn không hề động đậy, như thể đang ngủ, lại như thể đã chết, cứ không động đậy như vậy dựa vào tảng đá phía sau.

Tào Mộc thật ra rất muốn ra ngoài tìm thuyền trưởng, tuy giờ cậu đã biết thuyền trưởng ở dưới biển có thể bơi rất nhanh, biết cậu ta cũng không cần thở giống mình, nhưng cậu cũng biết thuyền trưởng không chịu được áp lực nước, chỉ cần nước đủ sâu, thời gian đủ dài, thuyền trưởng sẽ bị áp lực nước đè chết như người bình thường.

Nhưng cậu không ra ngoài, vì Thẩm Đông không cho cậu ra ngoài.

Tào Mộc hơi dịch người, muốn thay đổi tư thế nằm, nhưng đột nhiên cảm nhận được một cảm giác khác thường, cậu chưa từng có cảm giác này bao giờ, như thể có thể cảm nhận được thay đổi dưới nước.

Cậu nhanh chóng ngồi dậy, thò tay xuống nước.

"Sao vậy?" Tần Nhất vẫn luôn không động đậy mở mắt ra hỏi một câu.

"Thuyền trưởng quay lại rồi." Tào Mộc nhìn vào mắt Tần Nhất, nhảy xuống nước, bơi tới khe đá cửa hang.

Vừa tới bên cạnh khe đá, cậu đã nhìn thấy tay thuyền trưởng luồn vào, liền xông tới kéo lại, cẩn thận kéo bạn vào.

Vết thương trên người thuyền trưởng đã bị ngâm nước tái nhợt, không có máu chảy ra, trông tình hình không hề tốt đẹp gì, nhưng Tào Mộc sau khi dìu bạn nổi lên mặt nước rồi, phát hiện ra tinh thần cậu ta vẫn phấn chấn như thường.

"Tào Tiểu Ngư, cậu thế mà nhớ được tớ?" Hồng Kiệt nổi lên mặt nước, đầu tiên là hô to, khiến Tần Nhất đang ngồi xổm bên bờ chờ sợ giật mình.

"Ừ." Tào Mộc đẩy cậu ta lên một bên khác, dùng người mình chắn lại giữa Tần Nhất và bạn.

Tần Nhất nhìn thấu được ý định của Tào Mộc, không nói gì, chỉ là lui về sau, kéo dài khoảng cách giữa Hồng Kiệt và gã, sau đó mới hỏi một câu: "Lương Phong sao rồi."

"Xử lý xong rồi," Hồng Kiệt trả lời.

"Chết rồi?" Tần Nhất hỏi, đây là vấn đề gã quan tâm nhất, Lương Phong nhất định phải chết, nếu ông ta

không chết, chuyện này sẽ không thể nào kết thúc được.

"Chết rồi, chết ngắc." Hồng Kiệt nhếch miệng với gã.

"Tôi xem qua vết thương của cậu." Tần Nhất khom lưng mở cái hòm ra.

Hồng Kiệt nằm xuống đất, nhăn mặt nhíu mày: "Anh lấy cái thứ rác rưởi trên bụng tôi xuống là được, vết thương khác đều không nghiêm trọng, hai viên đạn tự tôi móc ra rồi."

"Ừ," Tần Nhất nhìn vết thương do súng trên người cậu ta, rất sâu, gã không ngờ được Hồng Kiệt sẽ tự mình lấy đạn ra.

"Tôi tưởng anh đã tìm một chỗ chết rồi," Hồng Kiệt nhìn mặt gã, "Sao lại ở đây."

"Tôi có chuyện này muốn hỏi cậu, hỏi xong tôi sẽ đi."

"Hỏi đi, thật ra anh có hỏi cái gì, tôi thật sự đều không muốn trả lời, đổi thành Tần Vũ còn tạm được," Hồng Kiệt tặc lưỡi, "Nhân lúc tôi đang mơ mơ màng màng, sẽ coi anh thành Tần Vũ, hỏi đi."

Tần Nhất không mở miệng, chậm rãi cẩn thận kéo đinh ba gãy rời ra bên ngoài, qua rất lâu, gã mới hỏi một câu: "Hồng Kiệt, cậu có phải người không?"

Hồng Kiệt nhắm mắt lại nở nụ cười, cười ha ha nửa buổi, Tần Nhất không thể không dừng tay lại, sợ cậu ta cười quá dữ dội ảnh hưởng tới động tác mình rút đinh ba ra.

"Anh thấy thế nào? Anh muốn giải phẫu tôi ra không?" Hồng Kiệt cuối cùng cũng coi như cười xong, hỏi lại gã.

"Không muốn, giờ tôi cầm dao giải phẫu lên là buồn nôn," Tần Nhất tiếp tục rút đinh ba, "Cấu tạo thân thể cậu thoạt nhìn đúng là con người."

"Sai rồi, tôi không phải người."

"Vậy thì là gì?"

"Tôi là..."

Hồng Kiệt còn chưa nói xong, đã bị Tào Mộc ngắt lời: "Cậu ấy là người con của biển cả."

“Tào Tiểu Ngư, cậu ngoan quá.” Hồng Kiệt lại một lần nữa hào hứng nở nụ cười.

Tần Nhất khẽ thở dài, không nói gì thêm nữa, chỉ cúi đầu tập trung xử lý vết thương trên người Hồng Kiệt.

Ngoài vết thương bị đinh ba xuyên thấu trên bụng, vết thương khác trên người Hồng Kiệt đều không quá ngiêm trọng, nhưng quá nhiều vết thương, xử lý rất mất công.

Hồng Kiệt tuy rằng ngoài miệng nói chuyện vẫn giống với mọi khi, nhưng Tần Nhất nhìn ra được cậu ta mất máu rất nhiều, phải tĩnh dưỡng rất lâu mới hồi phục được.

Băng bó vết thương cẩn thận xong, gã nhân thể đo nồng độ oxy trong máu Hồng Kiệt.

Chỉ có 70.

Lòng Tần Nhất nhói lên, con số này làm cho gã hơi giật mình.

“Trước đó cậu vẫn luôn ở dưới nước sao?” Tần Nhất không nhịn được hỏi cậu ta.

“Ừ.”

Tần Nhất cho cậu ta xem số trên máy đo nồng độ oxy trong máu: “Xem ra cậu vẫn không giống người cá.”

“Đương nhiên, tôi cũng đâu phải người cá,” Hồng Kiệt cười, “Ở lại thêm một lúc nữa chắc tôi sẽ chết.”

Tần Nhất thu dọn xong hòm, đẩy hòm tới bên cạnh Tào Mộc: “Tôi đi đây, cái này cậu giữ lại đi, thuốc cần để thay đều có đủ, đóng lại là sẽ không thấm nước.”

“Anh không mang đi à?” Tào Mộc hỏi.

“Tôi không cần dùng nữa,” Tần Nhất nhìn qua Hồng Kiệt, nhảy xuống nước, lại ló đầu lên, “Thuyền của Lương Phong đâu?”

“Chìm rồi.” Hồng Kiệt ngồi dậy.

“Được, đi đây.” Tần Nhất quay người chuẩn bị lặn xuống nước.

“Tần Nhất,” Hồng Kiệt đột nhiên gọi gã lại, “Nếu như Lương Phong không nói với anh người cá có thể khiến Tần Vũ khỏe lại, anh sẽ vẫn ở bên cạnh Dư Tiểu Giai sao? Trải qua cuộc sống của một người bình

thường nhất, sống trọn đời sinh con cái gì đó?"

Tần Nhất nhìn cậu ta, một lúc sau mới nói rất nhẹ một câu: "Có lẽ sẽ."

"Ừ, đây chính là đáp án anh muốn biết." Hồng Kiệt cười.

Tần Nhất cũng cười, lần này gã cười rất dễ dàng, thời gian cười rất lâu, cuối cùng gã đưa tay ra ngoắc ngón tay với Hồng Kiệt: "Vậy tôi trao đổi với cậu chuyện này."

"Trao đổi? Học theo Tần Vũ à?" Hồng Kiệt di chuyển, muốn lại gần.

Nhưng cậu ta chưa kịp di chuyển, Tào Mộc đã vặn vai cậu ta lại: "Đừng lại gần, cứ nói vậy đi."

Tần Nhất bất lực thở dài, chỉ vào Hồng Kiệt: "Bản đồ trên người cậu đâu?"

Hồng Kiệt ngơ ngác, cúi đầu nhìn lên người mình, qua một lúc mới ngẩng đầu lên, nói một câu rất cảm khái: "Biết ngay trước lúc chết Tần Vũ sẽ nói cho anh."

Tần Nhất chẳng có bao nhiêu dã tâm với người cá, cho nên lúc Tần Vũ biết mình sắp chết sẽ nói cho gã bí mật này, đây là điều Hồng Kiệt đã đoán được từ trước.

"Thật sự ở trên người tôi, tôi không lừa Tần Vũ."

"Chúc cậu sống lâu trăm tuổi." Tần Nhất cười, lặn xuống nước.

"Cảm ơn." Hồng Kiệt nói một câu với mặt nước.

"Bản đồ gì?" Tào Mộc vẫn luôn ở bên cạnh không lên tiếng, sau khi chắc chắn Tần Nhất đi rồi, mới ngồi xổm trước mặt Hồng Kiệt.

"Bản đồ người cá." Hồng Kiệt không giấu.

"Vẽ trên người cậu à?" Tào Mộc quan sát cậu ta, trước đêm nay, cậu xưa nay vẫn chưa từng nhìn thấy thân thể Hồng Kiệt che giấu dưới từng lớp quần áo, nhưng trên người Hồng Kiệt chẳng có thứ gì.

"Ừ."

"Ở đâu?"

"Chuyện này cậu không cần biết," Hồng Kiệt vỗ lên đầu cậu, "Tào Tiểu Ngư, có một vài chuyện cậu không cần biết, trước đây cậu không nhớ được, giờ đều nhớ ra rồi đúng không, ông nội cậu mong cậu có thể cách người cá càng xa càng tốt."

"Tớ biết," Tào Mộc vẫn giữ vẻ mặt thật thà theo dõi bạn, "Nhưng nếu như cậu bị người khác bắt được thì sao?"

"Bắt được cũng không nhìn thấy được, chính tớ còn không nhìn thấy," Hồng Kiệt lại gần bên tai cậu, nói rất nhỏ, "Yên tâm, Tần Nhất sẽ không nói ra, hơn nữa anh ta chẳng mấy chốc sẽ chết rồi, ngoài tớ và cậu ra, không có ai biết bản đồ trên người tớ cả."

"Nhưng mà..." Tào Mộc vẫn không yên tâm, nhíu mày.

"Kể cả có ai đó biết, cũng sẽ không nhìn thấy, chỉ cần tớ không phải chết bất thường là được, thì sẽ không ai nhìn thấy được bản đồ."

"Vậy giết cậu không được à."

"Trí thông minh của cậu đúng là không đủ mà!" Hồng Kiệt đẩy cậu một cái, "Trước lúc tìm ra được bản đồ, ai lại nỡ lòng giết tớ?"

Đã ai đoán ra được thân phận của Hồng Kiệt chưa???

42. Chương 42: Hoàng Tử Nhân Ngư

Sau khi sáng ra đã bị dòng suy nghĩ vô địch của Trương Tam làm cho kinh ngạc, Thẩm Đông tỉnh cả ngủ, thêm vào thuốc tê mất đi tác dụng, đau đớn không hề dễ chịu trên người một lần nữa kéo tới, tuy rằng đã đỡ hơn trước đó rất nhiều, nhưng muốn ngủ có lẽ là không thể, cho nên hắn thay quần áo ra ngoài đi dạo.

Trương Tam đi thay ca cho chú Trần, nhưng chú Trần vẫn chưa trở về, hắn không yên tâm lắm, theo cách thức tư duy thần kỳ kia của Trương Tam, chẳng biết liệu có kể cho chú Trần câu chuyện kỳ quái gì không, IQ của chú Trần bình thường, hắn sợ sẽ ầm ĩ lên chuyện gì ngoài ý muốn.

Diệt khẩu một Trương Tam thì dễ, muốn diệt thêm một người nữa quá không thực tế....

Thẩm Đông rất gian nan nhảy lên thuyền, cầm mái chèo mới chèo một chốc, đã cảm thấy không dùng sức nổi, dùng tay trái chèo, trên tay trái có vết thương, dùng tay phải chèo, sẽ kéo tới xương sườn.

“Ai…” Thẩm Đông vứt mái chèo đi, chèo bằng chân lại chưa luyện bao giờ.

“Ai…” xong, hắn vẫn cầm mái chèo lên, vẫn phải qua, cứ chèo chầm chậm thôi.

Mà mới vừa chèo mấy cái, hắn cảm thấy mình hình như đã luyện thành thần công rồi.

Mái chèo chỉ quẹt quẹt bừa dưới nước, thuyền lại vững vàng đi về phía trước.

Dị năng bùng nổ?

Thẩm Đông hơi mờ mịt dừng tay lại, nhưng thuyền vẫn không dừng, tiếp tục từ từ đi tới phía trước.

Sóng?

Không đúng mà, sóng rõ ràng chỉ có thể đẩy thuyền về lại đá ngầm.

Thẩm Đông cầm mái chèo sững sờ một lúc, sau đó ném mái chèo xuống thuyền, bám lấy thành thuyền nhào ra ngoài, một tay bóp mũi cắm thẳng đầu xuống nước.

Quả nhiên!

Hắn thấy có người ở dưới thuyền.

Tào Mộc một tay đỡ thuyền đang chuyên tâm bơi về phía trước nè!

Nhìn thấy mặt Thẩm Đông đột nhiên xuất hiện lộn ngược bên cạnh, cậu sợ hết hồn, nhưng thấy rõ rồi, mặt rất nhanh đã nhoẻn miệng cười.

Thẩm Đông không biết nên nói gì, nhìn về phía hải đăng, trước cửa sổ không có ai, hắn đập đập mặt nước.

Mặt Tào Mộc ló ra một bên thuyền, tay vẫn đẩy thuyền, tiếp tục bơi.

“Cậu làm gì thế? Sao cậu lại ở đây!” Thẩm Đông cầm mái chèo qua giả vờ chèo, ngộ nhỡ có ai đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, hắn không muốn để cho người khác nghĩ mình dùng khí công chèo thuyền.

“Anh cũng chẳng sang chỗ san hô, tôi đợi dưới nước một lúc mà không thấy anh,” Tào Mộc cười rất vui vẻ, ánh nắng mặt trời bắt đầu lên cao chiếu lên khuôn mặt cậu, khiến người ta nhìn vào đặc biệt thấy thư thái, “Tôi mới nghĩ đi tìm anh, nhìn thấy người kia đi rồi, tôi định đi lên tìm anh, kết quả là anh lại tới.”

"Vậy sao cậu không gọi tôi! Trốn ở dưới dọa ai đấy hả!" Thẩm Đông giơ tay lên, muốn vỗ lên mặt cậu một cái, nhưng lúc hạ xuống lại không nhịn được đổi ý, bóp bóp mặt cậu.

"Nhìn anh chèo chậm quá." Tào Mộc híp mắt lại cười nói.

Thẩm Đông nhìn mặt cậu, có hoảng hốt trong nháy mắt, Tào Mộc âm trầm thận trọng trước lúc trời sáng vẫn đang đung đưa trong đầu hắn, Tào Mộc trước mắt cười đến cả mặt ngập tràn ánh nắng khiến hắn hơi không phân biệt được, đâu mới là Tào Mộc chân thực.

"Vết thương cậu còn đau không?" Thẩm Đông hỏi, "Thuyền trưởng về rồi à?"

"Không đau, chẳng mấy chốc là khỏe thôi," Tào Mộc dẫn thuyền tới một bên hải đăng, "Thuyền trưởng quay lại rồi, không chết, Tần Nhất băng bó cho cậu ấy rồi."

"Vậy thì tốt, chốc nữa đi thăm thuyền trưởng đi, tôi lên lượn một vòng rồi xuống, Trương Tam nhìn thấy Tần Nhất với quan tài rồi, tôi phải đi canh xem cậu ta có nói cho chú Trần không," Thẩm Đông ấn mặt Tào Mộc ấn cậu xuống nước, "Cậu chờ tôi ở quanh đây, đừng để chú Trần nhìn thấy."

Tào Mộc ở dưới nước gật đầu, chậm rãi chìm xuống dưới.

"Ra xe đi chú Trần! Không ra nữa là chết rồi_____" Thẩm Đông vừa vào phòng trực đã nghe thấy giọng của Trương Tam, "Ai, chú Trần chú chơi cờ dở ẹc!"

Chú Trần đang chơi cờ tướng, Trương Tam ở bên cạnh thò đầu qua nhìn, rất vội vàng gõ lên màn hình.

"Mày đi ra." Chú Tần ngược lại là rất bình tĩnh, cầm con chuột không hề liếc mắt nhìn Trương Tam.

"Chơi à." Thẩm Đông nói một câu.

"Tiểu Thẩm đến rồi à, sáng nay chú luộc trứng gà, ăn một quả đi." Chú Trần quay đầu lại, trông có vẻ không khác gì ngày thường.

"Vâng." Thẩm Đông gật đầu.

"Không phải anh ăn rồi à? Vẫn ăn nữa?" Trương Tam tiếp một câu.

"Chưa ăn no." Thẩm Đông cầm lấy trứng gà trên bàn, thật ra hắn ăn no rồi, nhưng chú Trần mỗi lần nấu đồ ăn sáng đều rất tốt bụng nấu thêm, sợ thanh niên lười nấu ăn sáng, cho nên dù no hay không no, Thẩm Đông đều sẽ ăn tiếp.

“Vậy ăn nhanh đi, chú còn tưởng là phải để tới chiều đây, hỏng rồi lại tiếc.” Tâm trạng chú Trần không tệ.

Thẩm Đông ăn xong trứng gà luộc, nhìn chú Trần không có ý định về nghỉ, liền quay người đi ra ngoài phòng trực: “Không có việc gì nhỉ?”

“Không có việc gì, chú giết xong ván này rồi về phòng nghỉ.” Chú Trần nhìn chằm chằm màn hình.

“Chú đây là bị giết xong ván này.” Trương Tam sửa lời chú.

Tào Mộc không bơi xa, Thẩm Đông mới vừa nhảy lên thuyền, Tào Mộc đã ló đầu ra từ một bên thuyền.

“Giờ đi tìm thuyền trưởng à?” Cậu hỏi.

“Ừ, cậu ta đang ở đâu?”

“Ở đảo đằng kia, có điều thuyền cậu ấy ở gần đây, tôi đi kéo lại đây.”

“Tào Mộc…” Thẩm Đông gọi cậu một tiếng, đột nhiên lại không muốn hỏi ra nửa câu sau.

“Hả?” Tào Mộc đáp.

“Vết thương của thuyền trưởng có nghiêm trọng không?”

“Không nhẹ, nhưng thuyền trưởng không phải…” Tào Mộc suy nghĩ xem nên nói thế nào, “Cậu ấy không phải hoàn toàn là con người, cho nên cậu ấy hồi phục nhanh thôi, đừng lo lắng.”

“Ồ.” Thẩm Đông cũng không ngạc nhiên với chuyện Hồng Kiệt không phải con người, chuyện khiến hắn kinh ngạc đã nhiều lắm rồi, trải qua hỗn loạn đêm qua, hắn có ngốc cũng nhìn ra được Hồng Kiệt không thể nào là một nhân loại thực thụ được.

Thật ra trước đó hắn muốn hỏi Tào Mộc một câu khác.

Tào Mộc hiện giờ nhớ ra được thuyền trưởng, như thể từ trước tới giờ cậu đều không quên.

Nhưng hắn không hỏi, đối với một số thay đổi của Tào Mộc, hắn không muốn nhắc tới, cho dù là không phải lừa mình dối người, hắn vẫn luôn cảm thấy chính Tào Mộc cũng không để ý tới, vậy thì đừng nhắc cậu là được.

Hồng Kiệt không ở luôn trong hang động dưới nước của Tào Mộc, nơi đó thủy triều lên, cậu ta bảo ở đó không thoải mái.

Thẩm Đông và Tào Mộc ngồi thuyền của cậu ta lên đảo, Hồng Kiệt đang nằm trên một khối đá ngầm tắm nắng, trên người không mặc quần áo dày nặng nữa.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Đông nhìn rõ thân thể không bị che chắn của Hồng Kiệt, băng gạc quấn ngang dọc tứ tung trên người cậu ta rất nổi bật, mà da dẻ bên dưới băng gạc lại càng khiến Thẩm Đông giật mình, đêm qua không nhìn rõ, lúc lên thuyền tình hình hỗn loạn, Thẩm Đông cũng hoàn toàn không có cơ hội nhìn kỹ.

"Trắng thật," Hắn lẩm bẩm một câu, "Không ngờ da Hồng Kiệt lại đẹp thế."

"Có bao giờ tắm nắng đâu," Tào Mộc cười, nụ cười lại biến mất rất nhanh, cậu cúi đầu nhìn người mình, hình như hơi mất mát, "Anh thích trắng à?"

So sánh với Hồng Kiệt, da dẻ hơi vàng của Tào Mộc lại càng bánh mật hơn.

Thẩm Đông cười vui vẻ, bóp một cái lên mông cậu: "Không, tôi thích đen."

"Chính anh cũng không trắng, cho nên hẳn phải thích hơi trắng đúng không?" Tào Mộc rất rầu rĩ với phát hiện này, cả ngày cậu cứ ở dưới ánh nắng mặt trời, còn toàn để trần, ngay cả mông cũng không trắng.

"Tôi thích giống như tôi," Thẩm Đông nhịn cười, sau đó đổi sang vẻ mặt rất nghiêm túc, "Không, tôi chỉ thích mỗi cậu, đen trắng gì khác tôi đều không thích."

"Thật?" Tào Mộc nhìn hắn.

"Ừ!" Thẩm Đông gật đầu, vẻ mặt có chút mờ mịt lại có gì đó hoài nghi trên mặt Tào Mộc hắn đã quen thuộc khiến lòng hắn như nhũn ra, vô cùng muốn ôm lấy cậu hôn mấy cái.

"Tôi hơi vướng víu đúng không?" Hồng Kiệt vẫn luôn nằm nhắm mắt, bất đắc dĩ mở miệng.

"Tàm tạm, nể cậu đang bị thương nên không đuổi cậu đi," Thẩm Đông đi tới bên cạnh cậu ta, ngồi xổm xuống, "Thế nào?"

"Anh hỏi tôi, hay là hỏi chuyện khác?" Hồng Kiệt mở mắt ra.

"Hỏi cả."

“Đều không sao rồi.”

“Tần Nhất đâu?”

“Không biết, chắc là chết rồi,” Hồng Kiệt nhìn mặt trời, “Trên thuyền anh ta có thiết bị đắm tàu, để phòng ngừa cùng Lương Phong đồng quy vô tận, có thể chìm trong vòng năm phút, có tìm cũng không tìm được.”

“Tự sát?” Thẩm Đông rất bất ngờ, lòng đột nhiên buồn bã, hắn không thể tưởng tượng được thế giới nội tâm của những người đó, cho dù là Lương Phong, Tần Nhất hay là Tần Vũ, hắn đều không thể hiểu nổi.

“Anh ta từ lâu đã không biết mình sống để làm gì rồi, không chết thì làm gì nữa,” Hồng Kiệt cười, nói nghe rất đơn giản, “Hai người ngồi thuyền của tôi lại đây à?”

“Ừ.” Thẩm Đông nhìn kỹ mấy vết thương trên người Hồng Kiệt, hắn thực sự kinh ngạc, Hồng Kiệt có thể mang theo một đống vết thương như vậy, xử lý hết chuyện sau đó? Một mình? Không cần giúp đỡ?

“Tôi về trên thuyền đây, lên chơi không?” Hồng Kiệt ngồi dậy, lúc đứng lên dứt khoát hơn Thẩm Đông nhiều, như thể người chẳng hề bị thương.

“Ừ,” Thẩm Đông theo sau cậu ta, do dự rồi mới nói một câu, “Tào Mộc nói cậu không phải người.”

“Tào Tiểu Ngư sao cậu lại chửi tớ!” Hồng Kiệt không hề suy nghĩ đã gào lên quát Tào Mộc.

“Tớ đâu có.” Tào Mộc bị cậu ta quát mà chẳng hiểu sao.

“Vẫn ngốc lắm,” Hồng Kiệt nở nụ cười rất hài lòng, sau đó mới quay đầu nhìn Thẩm Đông, “Tôi là người con của biển cả.”

Câu nói này, trước ngày hôm qua, Thẩm Đông sẽ không có bất cứ cảm xúc gì, nhưng trải qua chuyện đêm qua, lại nghe Hồng Kiệt nói như vậy, hắn có cảm xúc hoàn toàn khác.

Hồng Kiệt chưa bao giờ nói bừa cả, lời cậu ta nói là sự thực, chỉ là không ai tin.

Hồng Kiệt trở về thuyền rồi, có vẻ rất vui vẻ, lái thuyền đi xong, cậu ta đứng ở mũi thuyền một lúc, rồi lại nhảy xuống, tìm bịt mắt của mình bịt lên, sau đó lại trở lại mũi thuyền.

“Cảm giác này tốt lắm!” Cậu ta một tay chống nạnh, hét một tiếng ra ngoài khơi, “Ta trở về rồi!”

Thẩm Đông ngồi trên sàn thuyền, dựa vào Tào Mộc phía sau, giờ ánh mặt trời vẫn chưa chói chang, phơi

nắng rất thư thái, hai mắt cũng không muốn mở ra.

"Cậu không dùng một mắt là không quen à." Thẩm Đông hỏi, liên hệ tới thân thế thần bí của Hồng Kiệt, hắn cảm thấy bịt mắt này cũng không chỉ đơn giản là giả dạng cướp biển.

"Ừ," Hồng Kiệt nhếch miệng cười, "Nhìn như vậy mới đúng là thế giới của tôi."

"Ồ." Thẩm Đông không hỏi thêm, không phải hắn không tò mò, hắn tò mò rất nhiều chuyện, nhưng giờ hắn đã nghĩ rõ ràng rồi, những chuyện này, không liên quan gì tới hắn cả, hắn cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì tới những chuyện này cả, biết càng ít càng tốt.

Tào Mộc vẫn luôn ngồi yên lặng phía sau hắn, đưa một tay từ phía sau ra ôm lấy hắn, một tay thò xuống biển nhẹ nhàng đung đưa.

Nếu như mọi chuyện cứ giải quyết như vậy, thoạt nhìn cũng ổn.

Tào Mộc dù có một vài thay đổi bé nhỏ, nhưng dường như cũng không có ảnh hưởng quá lớn, cậu vẫn ngoan ngoãn lắm, nghe lời lắm, vẫn khiến Thẩm Đông cảm thấy vững lòng.

Thẩm Đông sờ lên tay Tào Mộc, ngửa đầu gối lên vai cậu, híp mắt quay mặt về phía ánh nắng.

Yên tĩnh như vậy chưa được bao lâu, Tào Mộc đột nhiên giật giật nhẹ.

Thẩm Đông nghĩ rằng mình đè lên cậu, liền ngồi ngay ngắn lại, quay đầu: "Sao…."

Còn chưa dứt lời, bộ dạng Tào Mộc có gì đó không đúng, hình như còn không nghe thấy hắn nói chuyện, ánh mắt hơi mơ hồ đi, người vẫn giữ tư thế bị mình dựa vào như trước đó.

"Tào Mộc?" Thẩm Đông nhẹ nhàng đẩy cậu một cái.

Tào Mộc nhìn lại hắn, trong ánh mắt rất phức tạp, qua một lúc mới nói: "Tần Nhất chết rồi."

"A?" Thẩm Đông sững sờ.

Hồng Kiệt đứng ở mũi thuyền quay người lại: "Kéo tay cậu ấy lên."

"Tay?" Thẩm Đông nhìn thấy tay Tào Mộc vẫn luôn thả xuống biển, vồ tới kéo cánh tay cậu lên, "Tào Mộc! Cậu không sao chứ?"

Tào Mộc như thể mới tỉnh ngủ, đột nhiên lấy lại tin thần, ánh mắt nhìn Thẩm Đông cũng đã có tiêu cự: "Tôi…không biết…"

"Hồng Kiệt!" Tâm trạng mới vừa ổn định lại được của Thẩm Đông lại bị trạng thái của Tào Mộc làm đảo lộn, hắn cũng chẳng biết tại sao mình lại muốn quát Hồng Kiệt một câu này, "Chuyện gì thế này!"

"Vẫn chưa quen được," Hồng Kiệt trả lời rất bình tĩnh, nhảy xuống khỏi mũi thuyền đi tới bên người hai bọn họ, "Tào Tiểu Ngư, cậu cảm nhận được điều gì?"

"Không biết, chỉ biết Tần Nhất chết rồi." Tào Mộc cúi đầu, thật ra chính cậu cũng không biết vừa nãy mình đã xảy ra chuyện gì, giống như có thêm một giác quan nào đó, không phải nghe thấy, không phải nhìn thấy, cũng không phải chạm thấy, nhưng lại không có cách nào hình dung chính xác được, chỉ là lo lắng trong mắt Thẩm Đông lại khiến cậu áy náy.

Lại khiến Thẩm Đông sốt ruột rồi.

"Chuyện này còn có thể kết thúc không!" Thẩm Đông rất thất vọng, đặt mông ngồi xuống sàn thuyền, "Còn có thể kết thúc không!"

"Thẩm Đông…" Tào Mộc nhíu mày không biết nên làm gì, giơ tay lên mãi lâu, cuối cùng chỉ là đụng nhẹ lên cánh tay Thẩm Đông, "Xin lỗi."

"Đừng xin lỗi," Hồng Kiệt cũng ngồi xuống, "Cần tôi giải thích không? Tuy giờ tôi đang bận lắm, nhưng vẫn có thể tranh thủ nói một lúc."

Thẩm Đông quay đầu liếc mắt nhìn cậu ta, Hồng Kiệt hình như đã trở lại với trạng thái hâm hâm dở dở trước đây, hắn hơi bất đắc dĩ, "Cậu bận rộn cái rắm gì cậu không phải đang hóng gió à?"

"Thẩm Đông, anh biết cái gì gọi là "mở thiên nhãn" không?" Hồng Kiệt mặt nghiêm túc nhìn hắn.

"Không biết," Trong lòng Thẩm Đông rất loạn, đối với câu hỏi này của Hồng Kiệt hắn chẳng biết nên đáp lại thế nào, "Tôi chỉ biết mở giếng trời, đập lên trán cậu một cái mắt coi như là mở xong."

"Thật ra mở thiên nhãn cũng không chính xác," Hồng Kiệt cũng không nề hà thái độ của Thẩm Đông, cậu ta suy nghĩ, "Coi như có thêm một loại năng lực nhận biết đi, Tào Mộc có thể thông qua một loại chấn động nào đó dưới nước hoặc là con đường gì đó khác, biết được những chuyện xảy ra dưới nước."

"Hả?" Thẩm Đông hơi hơi hiểu được rồi.

"Nhưng cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn quen được với cảm giác này, cho nên sẽ hơi… kỳ quái, quen rồi là ổn thôi," Hồng Kiệt cắn môi, "Không quen được cũng không sao, vốn là nên tránh xa."

"Cậu ấy tránh xa kiểu gì được, cậu ấy không có nước còn chẳng sống nổi!" Thẩm Đông xem như đã hiểu được, Tào Mộc có thay đổi, cậu thật sự không còn là con cá hề có thể biến đổi qua lại giữa cá với người đơn thuần kia nữa, cậu có thể triệu tập đàn cá, khiến cho mấy con cá hoàn toàn không thể ở cạnh nhau kia làm mọi chuyện theo chỉ huy của cậu, kể cả đi chịu chết, hiện giờ cậu còn có thể thông qua một số thay đổi rất nhỏ dưới nước, nhận biết được chuyện xảy ra dưới nước.

Thẩm Đông không biết những việc này là tốt hay xấu, nhưng ý của Hồng Kiệt có vẻ là không thể đánh giá được tốt hay xấu.

"Chuyện này phải xem bản thân cậu ấy," Hồng Kiệt nói xong, cũng quay đầu sang nhìn về phía Tào Mộc, "Giờ trong lòng cậu ấy rõ chuyện gì xảy ra hơn bất cứ ai khác, phải không, Tào Tiểu Ngư."

Tào Mộc thở dài rất khẽ, chậm rãi ngẩng đầu lên, cậu không nhìn Hồng Kiệt, chỉ nhìn chằm chằm Thẩm Đông, qua rất lâu mới hỏi một câu: "Tôi đã nói sẽ nghe lời anh, là nhất định sẽ nghe."

"Tào Mộc," Thẩm Đông sờ lên mặt cậu, "Giờ cậu còn quên chuyện nữa không?"

"Không biết, có vài chuyện nhớ ra được, có vài chuyện vẫn không nhớ ra được." Tào Mộc ngoan ngoãn trả lời.

"Tôi nên bảo cậu ấy nghe lời tôi chuyện gì?" Thẩm Đông hỏi Hồng Kiệt.

Hồng Kiệt nở nụ cười: "Làm một người ngoài cuộc, ông nội cậu ấy hy vọng như vậy, cho dù là cảm giác thế nào đi nữa, cũng đừng đáp lại."

"Hiểu không?" Thẩm Đông nhìn Tào Mộc, "Không được đáp lại, làm người ngoài cuộc."

"Ừ." Tào Mộc gật đầu.

"Trước lúc có thể quen được, lúc cậu ngâm mình phải có tôi mới được ngâm! Biến thành cá cũng nhất định phải bơi dưới mí mắt tôi."

"Được."

Tào Mộc rất nghe lời, Thẩm Đông không biết mình có nên thở phào một hơi hay không, bởi vì thật ra chính hắn cũng không hiểu câu này có ý gì.

"Cậu ấy có hiểu hay không thì tôi không biết, nhưng tôi không hiểu lời cậu nói có ý gì." Thẩm Đông rất khiêm tốn nhìn Hồng Kiệt.

Hồng Kiệt tiến đến bên tai hắn, giọng nhỏ tới mức gần như không nghe thấy: "Người cá đang gọi cậu ấy, cậu ấy là…"

"Cái gì?" Lòng Thẩm Đông hơi giật giật.

"Nói nghe lãng mạn chút đi," Hồng Kiệt cười ha ha một tràng, rồi tiếp tục thầm thì, "Cậu ấy là hoàng tử của bọn họ, bọn họ hi vọng hoàng tử trở lại dưới biển."

"Không được!" Thẩm Đông không hề suy nghĩ đã hô một tiếng.

"Hả?" Hồng Kiệt nhìn hắn, ngoáy ngoáy tai.

"Cậu ấy là của tôi," Thẩm Đông cực kỳ bực bội, hoàng tử tiên cá? Cút hết! "Cậu ấy là của tôi, ngoài tôi ra, đều mẹ nó cút hết cho tôi!"

43. Chương 43: Bé Cá Hề Màu Gold

Qua một đêm đó, Thẩm Đông bắt đầu yên tâm dưỡng thương, bình thường cũng sẽ lưu ý tất cả những chi tiết có thể khiến chuyện ngày đó bị bại lộ, nhưng vẫn chẳng hề phát hiện được gì bất thường.

Không một ai biết được, đêm hôm ấy, đã từng có một kẻ điên muốn thông qua cải tạo người cá khống chế nhân loại, lái một con thuyền kéo theo bảy tám thủ hạ vác súng lại đây muốn bắt sống hoàng tử cá hề.

Cũng không một ai biết, một con cá hề không đáng chú ý ngay cả đầu cũng không to lắm, lại đột nhiên bùng nổ thành một hoàng tử tiên cá thực thụ, dẫn theo một cận vệ thần kinh giả nửa người nửa không biết là gì đến cho kẻ điên cùng với người của ông ta một trận.

Lại càng không một ai biết, một nàng tiên cá thực thụ đã tan biến không còn tăm hơi giữa một đóa bọt biển bàng bạc, một người rút cuộc cũng có thể an tâm rời đi đã bị đóng đinh xuống đáy biển bên trong mồ chôn chết chóc kia.

Tần Nhất có chết không, chẳng một ai biết, nhưng Tào Mộc cảm thấy gã đã chết, phải là chết rồi, người đàn ông vì em trai mình mà dùng hết thảy thủ đoạn, cuối cùng đã lựa chọn cô đơn chôn mình dưới lòng biển.

…

Mỗi lần Thẩm Đông ngồi trên đá ngầm ven bờ, nhìn bọt sóng tuôn trào ngoài khơi đều sẽ hơi xúc động, ai sẽ ngờ được, dưới biển có bao nhiêu chuyện không thể để ai biết, bao nhiêu sướng khổ buồn vui, vĩnh viễn cũng sẽ không bị ai biết được.

Thật ra, những câu hỏi đã có hoặc chưa có đáp án đó, Thẩm Đông cũng không có hứng thú lắm, hắn chỉ hy vọng những chuyện này cứ lẳng lặng trôi qua như thể xảy ra ở một thời không khác là được.

Hắn chỉ muốn một cuộc sống bình thường mà yên tĩnh, ở đây cũng được, nơi khác cũng được, hắn, và Tào Mộc, thuyền trưởng nếu muốn bám theo như hình với bóng như vậy cũng được, không thì cũng được, cứ như vậy qua hết đời này, vậy là đủ rồi.

So với những chuyện đó, thật ra hắn càng để tâm tới chuyện – từ lúc bị thương tới giờ đã là hơn nửa tháng, vết thương của Tào Mộc và Hồng Kiệt hình như đã chẳng còn vấn đề to tát gì nữa, chỉ có mình hắn, vết thương của loài người nhỏ yếu vô dụng đen đủi này, cách tốt đẹp còn một bước rất xa.

Dưới nước có động tĩnh, Thẩm Đông biết đây là bạn học Tào Mộc tới điểm danh.

Theo yêu cầu của hắn, Tào Mộc ngày ngày đều sẽ tới tìm hắn, lúc trực ban sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đá ngầm mặt kia hải đăng, lúc không trực ban thì ở bên cạnh hắn, buổi tối cũng hầu như sẽ để Tào Mộc ở lại trong phòng mình.

Hắn ghét cay ghét đắng cái nghề nghiệp hoàng tử tiên cá này, trước lúc vết thương của Tào Mộc khỏi suôn sẻ, đầu óc tư duy hoàn toàn làm quen được, hắn sẽ không để Tào Mộc rời khỏi tầm mắt mình, hắn nhất định phải hoàn toàn tách Tào Mộc khỏi cái nghề nghiệp cao phú suất như hoàng tử này.

Có điều, Tào Mộc cũng không có ý kiến gì với chỉ thị của hắn, cũng không có cảm giác gì với việc không được làm hoàng tử mà chỉ có thể làm một người ngày ngày cùng Thẩm Đông tắm nắng trên đá ngầm ven bờ đếm gà.

Thẩm Đông nhìn qua bốn phía, hôm nay Trương Tam không trực ban, hắn sợ thằng nhóc này lại đi dạo khắp đảo.

Trương Tam thật ra rất trạch, lúc không trực ban hầu như toàn trốn trong phòng dùng máy tính xách tay của cậu ta chơi game offline, rất ít khi ra ngoài đi dạo, hơn nữa, tuy rằng Thẩm Đông không muốn để cậu ta nhìn thấy, nhưng Tào Mộc ngày nào cũng xuất hiện trêo đảo, có khi cậu ta cũng sẽ thấy được, có điều cậu ta cũng rất khoan dung thông cảm với chuyện này.

Nói thì nói như vậy, mà Thẩm Đông vẫn không muốn để cậu ta thấy mình và Tào Mộc hẹn hò bên bờ biển, chắc chắn Trương Tam không xuất hiện trong phạm vi mười mét xung quanh rồi, Thẩm Đông mới vỗ tay độp một cái.

Tào Mộc lập tức ló đầu ra từ dưới nước biển bên cạnh hắn, nở nụ cười nói với hắn: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng cục cưng.”

“Hôm nay tôi biến được lại thành cá rồi.” Tào Mộc sờ chân cậu.

"Nhanh vậy à?" Thẩm Đông hơi kinh ngạc, hôm trước hắn còn giúp Tào Mộc đổi thuốc, vết thương đúng là đã gần như khép lại, mà vẫn chưa hoàn toàn liền đẹp, giờ mới vài ngày đã biến lại được thành cá rồi?

"Ừ, tôi cảm giác được," Tào Mộc bám lên đá ngầm, vẫn cười, "Anh muốn kiểm tra không?"

"Lên đây tôi xem nào." Thẩm Đông không yên tâm.

Tào Mộc nhảy lên đá ngầm, cười, một cái đã xé lớp chống thấm nước và băng gạc che trên vết thương mình ra: "Xem đi!"

Thẩm Đông lại gần nhìn, còn đưa tay ra sờ.

Còn có một vết sẹo nhỏ chừng đồng xu một mao, mà thật sự là đã khỏi hoàn toàn, điều này khiến Thẩm Đông cảm thấy rất thần kỳ, không nhịn được sờ thêm mấy lần, còn lấy ngón tay chọc chọc: "Đau không?"

"Không đau, buồn." Tào Mộc cười tránh đi.

"Khỏi nhanh vậy…" Thẩm Đông hơi ngưỡng mộ, vết thương trên tay mình, giờ ngược lại cũng khỏi nhanh, mà vết thương xương sườn vẫn không tiện lắm, thương cân động cốt một trăm ngày, tuy nói Tào Mộc không bị thương tới xương cốt, nhưng vết thương lúc đó sâu tới vậy, lại có thể khỏi nhanh như thế?

"Tôi muốn biến về cá một lúc, được không?" Tào Mộc hỏi ý kiến hắn.

Thẩm Đông thật sự muốn nói là không được, lúc Tào Mộc là người, vóc người to như vậy, hắn tiện tay là có thể ôm lấy, biến trở về cá một lúc, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, hắn có mò cũng chẳng mò được.

Nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tào Mộc, hắn lại mềm lòng, người ta dù sao cũng là con cá, ở trên bờ gần một tháng, ngâm nước thôi hắn cũng không cho ngâm lâu, hơi đáng thương.

"…Được thôi," Thẩm Đông chậm rãi từ trên đá ngầm xuống nước, đứng trong nước biển sâu tới eo, "Nhớ lời tôi nói không, biến thành cá cũng phải bơi ở nơi tôi nhìn thấy được."

"Ừm!" Tào Mộc rất vui vẻ nhảy xuống biển, bắn cho mặt Thẩm Đông đầy nước.

Nhìn Tào Mộc chìm xuống dưới mặt nước, sau đó ngày càng nhiều bọt khí dày đặc nổi lên, Thẩm Đông hồi hộp trong lòng, hắn đột nhiên hơi lo lắng, trải qua nhiều chuyện như vậy, Tào Mộc cũng đã có rất nhiều thay đổi vi diệu, cậu còn có thể biến thành cá hề như trước đây nữa không?

Sẽ không biến thành người cá có cái đuôi to đấy chứ!

Nghĩ tới đây, Thẩm Đông liền run bắn cả người, chưa đợi cho bọt biển tan đi hết, cũng không đoái hoài trên người mình vẫn đang quấn băng gạc, lập tức chìm xuống nước.

Hắn muốn nhìn thấy Tào Tiểu Ngư ngay tức khắc.

Trái lại, đúng là đã nhìn thấy ngay đầu tiên, thế nhưng….

Hai mắt Thẩm Đông trợn tròn dưới nước, không có đuôi to, cũng không nửa người nửa cá, thế nhưng hắn vẫn trợn tròn xoe hai mắt, còn suýt nữa sặc nước.

Một con cá hề có hoa văn màu vàng kim đang chậm rãi bơi về phía mặt hắn.

Màu vàng kim!

Đúng!

Bé cá hề Tào Mộc có hoa văn màu cam đã biến mất, thay vào đó là hoa văn màu vàng kim chói mắt, chỉnh tề cân xứng rải trên thân cá!

Đây là Tào Mộc à!

"A!" Thẩm Đông thật nhanh đứng dậy hô một tiếng, rồi nhanh chóng lại chìm xuống nước.

Cá hề màu vàng kim vẫn ở chỗ cũ không nhúc nhích, chỉ là nhẹ nhàng quẫy đuôi, dường như hơi mờ mịt với phản ứng của Thẩm Đông.

Thẩm Đông dùng ngón tay, đụng một cái lên người nó, nó rất nhanh quẫy đuôi, vẽ ra nửa vòng tròn đẹp đẽ trong nước, dùng miệng đâm lên đầu ngón tay Thẩm Đông.

Là Tào Mộc!

Sẽ chẳng có con cá nào khác đáp lại mình như vậy cả.

Thẩm Đông không cố ý nhịn thở, có điều hắn chìm dưới nước lại không cảm thấy mình thở không ra hơi, hắn đã hoàn toàn quên mất vấn đề mình không thở được dưới nước, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào con cá hề xinh đẹp tới mức khiến người ta không thể nhìn thẳng này.

Hiện giờ, Tào Mộc đã không còn là cá hề công tử nữa, mẹ nó chứ đây là cá hề hoàng tử.

Thẩm Đông không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào, một mặt cảm thấy thật vui vẻ ngoài ý muốn, rất muốn gào lên dưới nước nói cho Tào Mộc biết, cậu bây giờ vô cùng xinh đẹp, cứ như một tinh linh! Một mặt lại âm thầm lo lắng, thay đổi như vậy đối với Tào Mộc đã từng là một con cá hề thông thường, rút cuộc có ý nghĩa thế nào?

Bạn học cá hề không thấy được dáng vẻ hiện giờ của mình, qua nửa ngày cũng không hiểu được Thẩm Đông bị làm sao, cuối cùng nó kệ chuyện suy xét thái độ của Thẩm Đông, bắt đầu chậm rãi bơi vòng quanh Thẩm Đông.

Thẩm Đông đưa tay ra, nó lập tức giống như trước đây, vẫy đuôi lắc tới lắc lui chui giữa những ngón tay của Thẩm Đông.

Thẩm Đông rút cuộc cũng hơi bình tĩnh lại được, cuối cùng cũng cảm nhận được mình không đủ khí, thế nên đứng lên, cúi đầu tiếp tục nhìn cái bóng vàng óng dưới nước.

Cá hề không bơi đi xa, có thể nhìn ra được nó rất hăng say, nhưng lại không chạy như điên như bình thường, chỉ luôn bơi lội bốn phía Thẩm Đông.

Có điều, chơi thì vẫn muốn chơi, sau khi chậm rãi đi lại vài vòng, nó bơi nhanh lên, dùng sức vẫy đuôi, bởi vì chỉ vòng quanh một vòng nhỏ xung quanh người Thẩm Đông, nó còn phải khống chế được hướng bơi của mình, cho nên cả người lắc rất dữ dội.

Thẩm Đông nhìn quỹ đạo màu vàng dưới ánh mắt trời theo hướng nó bơi tạo ra mà hốt hoảng, vẫn là con cá hề ngu ngốc này, vẫn là cách thức bơi lội nhìn rất ngok ngek nhưng lại rất linh hoạt này, lại có được vẻ ngoài khiến người ta lóa mắt như vậy.

"Cục cưng, cậu thật sự là…" Thẩm Đông nhẹ nhàng mở miệng, nhưng nói chưa xong đã bị ngắt lời.

Trên bờ phía sau vang lên một giọng nói vui vẻ.

"Anh Thẩm anh ngâm nước à?"

Trương Tam!

Thẩm Đông vừa nghe thấy giọng nói này, tóc tai đã dựng đứng lên, thằng nhóc này không phải đang chơi game trong phòng à! Sao tự nhiên lại chạy ra bờ biển làm gì!

Hắn nhanh chóng liếc nhìn người mình, quần áo vẫn đầy đủ, mà phải làm sao với con cá hề lóa mắt dưới nước này bây giờ!

Bé cá hề vẫn luôn điên cuồng bay vòng vòng chơi cũng nghe thấy tiếng Trương Tam, đột nhiên ngừng bơi

lại.

"Anh Thẩm?" Giọng Trương Tam lại gần thêm một chút.

Thẩm Đông không dám để cho Tào Mộc bơi tới chui vào khe đá trốn, hắn sợ không nhìn thấy Tào Mộc sẽ xảy ra sự cố gì đó, mà một con cá như vậy ở dưới nước, chỉ cần Trương Tam lại gần, liếc mắt một cái sẽ phát hiện ra.

Hắn không buồn suy nghĩ nhiều, đưa tay ra một cái bắt được cá hề, nhét vào trong quần sịp mình.

"Tiểu Trương à?" Thẩm Đông hít một hơi, quay người sang.

"Ơ anh Thẩm sao anh không cởi quần áo rồi hẵng xuống nước?" Trương Tam chạy tới bên cạnh đá ngầm, nhìn thấy Thẩm Đông quần áo ướt sũng liền kinh ngạc, "Anh không phải lần nào xuống nước cũng đều cởi sạch à?"

"Anh… không đứng vững nên ngã xuống," Thẩm Đông cắn răng giải thích, bé cá hề bên trong quần lót hắn cũng coi như là biết hợp tác, chỉ nhúc nhích một cái đã yên ổn lại, nhưng hắn không dám quay người lại, tuy ngoài quần lót của hắn còn có một cái quần shorts, thế nhưng quần shorts cũng không phải quần dài, nếu như bạn học Tào Tiểu Ngư động đậy sau khi hắn quay người lại, nhất định sẽ bị nhìn thấy.

Hắn cũng không muốn để Trương Tam cảm thấy mình là biến thái thấy đàn ông thôi đã có thể hưng phấn tới mức đũng quần động đậy.

"Anh cẩn thận đi, vết thương trên tay vẫn chưa khỏi hẳn đúng không," Trương Tam nhíu mày, đưa tay ra, "Để em kéo anh lên đi."

Không được! Không cần!

Tình hình thế này làm sao lên được!

Trong quần còn đang kẹp con cá đây này!

"Không cần, dù sao cũng ướt rồi, ngâm thêm một lúc đi… thích lắm." Thẩm Đông toét miệng cười với Trương Tam, "Cậu tìm anh à?"

"À đúng, tìm anh mà," Trương Tam vỗ chân, "Anh Thẩm, anh biết sửa máy tính đúng không?"

"A? Ai nói tin tức vô căn cứ như thế cho cậu vậy?" Thẩm Đông sững sờ, hắn mà biết sửa máy tính, đã không thể dùng một cái máy tính chỉ có thể chơi dò mìn và chơi bài nhiều năm như vậy.

“Chú Trần bảo đó.”

“Chú Trần nằm mơ thấy anh biết sửa,” Thẩm Đông rất bất đắc dĩ, “Anh mà biết sửa máy tính, còn có thể chơi dò mìn tới mấy năm à…”

“Vậy máy tính của em làm sao bây giờ,” Trương Tam rất rầu rĩ, “Chết máy rồi, vừa mở máy lên là xanh lè.”

“Chờ thuyền lớn đến thì đi theo lên trấn sửa đi.”

“Em không chờ được nữa, anh không sửa được thật à?”

“Đi tranh máy với chú Trần đi, anh không biết sửa thật, anh ngay cả máy tính xách tay còn không biết chơi mà,” Thẩm Đông rất sốt ruột, trong quần có một con cá trơn tuồn tuột, cảm giác này thật sự không tài nào hình dung được, “Nếu không thì cậu dùng radio kêu gọi thuyền trưởng Jack đi, cậu ta có thuyền.”

“A… Vậy để em đi bàn với chú Trần xem,” Trương Tam xoay người chuẩn bị đi, lại dừng lại, “Cần em kéo anh lên không?”

“Anh lên được, anh ngâm thêm một lúc.”

“Cần xà phòng không?”

“…Không cần,” Nếu không phải giờ Thẩm Đông không dám động đậy thì thật sự chỉ muốn lên bờ kéo cả Trương Tam xuống biển.

Trương Tam cuối cùng cũng chịu đi, Thẩm Đông bám lên đá ngầm thở phào một hơi, thêm một lúc nữa, chắc chắn Trương Tam sẽ không quay đầu hỏi hắn có cần khăn bông không, giờ mới nhanh chóng kéo quần ra.

Vừa mới kéo ra, hắn còn chưa kịp đưa tay vào lấy ra, bé cá hề đột nhiên uốn éo mình, cọ cọ lên bộ phận mấu chốt của hắn.

Trong giây lát này, hắn quả thực không có cách nào hình dung được cảm thụ trong lòng mình.

“Đừng lộn xộn!” Hắn quát, rồi nhìn qua bốn phía, thò bàn tay vào quần, tư thế như thể đứng dưới nước xóc máy bay này khiến hắn vô cùng muốn đỏ mặt.

Tay mới vừa nắm vào đuôi, còn chưa kịp nhấc lên, bạn học Tào Tiểu Ngư đột nhiên uốn mình một cái, trượt ra khỏi tay hắn, đuôi còn tiện thể vỗ vỗ lên bụng dưới hắn hai cái.

"Cậu hăng hái lắm đúng không!" Thẩm Đông cuống lên, tình cảnh mình vừa thò tay vừa quát với phía dưới mình này, nếu như để người khác nhìn thấy, hình tượng thanh niên tốt chừng hai mươi năm nay sẽ tan thành mây khói, "Đi ra!"

Con cá hề màu vàng kim xinh đẹp, vào đúng lúc này, như thể tìm ra được trò chơi mới thú vị gì đó, cho dù Thẩm Đông bắt thế nào đi nữa, nó đều sẽ liều mạng giãy dụa trượt ra khỏi tay Thẩm Đông.

"Đệt! Tào Tiểu Mộc, mẹ nó cậu giỏi rồi à!" Thẩm Đông quát một câu, cũng không đi tóm nữa, cứ thế thò cả hai tay vào quần, kéo phía dưới quần shorts ra, định bắt con cá lưu manh thần kinh này chui ra từ dưới đùi.

Nhưng Thẩm Đông kéo căng quần lắc mấy cái liền bỏ cuộc, giờ vẫn đang ngâm dưới nước, kể cả hắn có kéo rách quần ra đi nữa, bạn học Tào Tiểu Ngư vẫn không thể rơi ra được, người ta vẫn tiếp tục bơi trong không gian chật hẹp bên trong quần lót, còn dùng đuôi quét mấy cái lên một vị trí nào đó mấy lần.

"Khốn kiếp!" Thẩm Đông cắn răng mắng, cuối cùng hắn đành phải một phát kéo quần xuống, "Đi ra! Có tin tôi nhét vào miệng cậu không!"

Tào Tiểu Ngư dùng đuôi cọ hắn thêm mấy lần nữa, cuối cùng bơi sang một bên.

"Cậu bị thần kinh à," Thẩm Đông mặc xong quần, quay người leo lên đá ngầm, "Biến về người ngay! Cậu muốn ăn đòn đây mà!"

Thẩm Đông cả người nhỏ nước tong tong đứng trên đá ngầm, chờ Tào Mộc lên bờ.

Nhưng Tào Mộc biến về người xong vẫn chỉ ló đầu ra khỏi nước, mỉm cười nhìn hắn.

"Cười cái đếch gì, mau lên đây." Thẩm Đông chỉ vào cậu.

"Không," Tào Mộc cười, "Anh đánh tôi mất."

"Tôi còn đánh cậu ít à, vẫn chưa quen chắc! Lên!" Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm.

"Tôi không cố ý," Tào Mộc vẫn bất động dưới nước, "Không phải cố ý."

"Tôi mặc kệ cậu, có lên không đây!"

"Không, anh không đánh tôi tôi mới lên."

“Cậu…” Thẩm Đông chỉ vào người cậu, chẳng biết nên nói gì cho phải, dừng hai giây, hắn đột nhiên rút tay về, che lên ngực mình, lông mày nhíu lại.

“Sao vậy? Thẩm Đông?” Tào Mộc lập tức hốt hoảng, không đợi Thẩm Đông trả lời, cậu đã nhảy lên khỏi nước, cứ thế nhảy tới bên cạnh Thẩm Đông.

Thẩm Đông tiện tay đập một cái lên tay cậu: “Không sao.”

“Thẩm Đông!” Tào Mộc giật mình, hô to một tiếng.

“Sao? Không phải cậu không lên à.” Thẩm Đông đập cho cậu một cái xong, nhìn thấy thân thiết và lo lắng bên trong ánh mắt cậu, lại hơi đau lòng.

“Còn đánh không?” Tào Mộc hỏi.

“Không cần, đánh một cái là đủ rồi,” Thẩm Đông cười, “Sao, cậu có ý kiến gì à?”

“Không có ý kiến,” Tào Mộc ôm lấy hắn, “Làm tôi sợ chết đi được, anh không sao là được rồi, đánh thoải mái.”

Lòng Thẩm Đông mềm nhũn đi, Tào Mộc dù có thay đổi thế nào, vẫn rất chân thành, điểm này khiến hắn vừa nghĩ tới dù có thế nào cũng sẽ không sao cả, cho dù Tào Mộc biến thành thế nào đi nữa, cả đời này hắn đều bằng lòng dây dưa với người này.

“Tào Mộc Mộc à,” Thẩm Đông ôm lấy thắt lưng cậu, cằm dụi dụi lên vai cậu, “Giận cậu cũng chẳng phát ra được.”

“Anh cũng không phải giận thật, nếu anh giận thật, tôi đã lên từ lâu rồi.” Tào Mộc hôn một cái lên mặt hắn.

“Tùy cậu đi,” Thẩm Đông thở dài, “Có điều sau này tôi sẽ không dọa cậu như vừa nãy nữa, tôi sợ dọa nhiều rồi lúc tôi xảy ra chuyện cậu cũng nghĩ tôi đùa cậu mất.”

“Không sao, lần nào tôi cũng tin là được.” Tào Mộc cười nói.

Thẩm Đông cũng chẳng còn gì để nói, nhìn chằm chằm mặt Tào Mộc một lúc, hắn lại gần hôn lên môi Tào Mộc.

Tào Mộc hơi ngừng, rất nhanh đã nắm chặt cánh tay hắn, nhưng hai giây sau đã hơi buông ra, có lẽ là sợ siết vào vết thương trên người hắn.

Trong miệng Tào Mộc có vị nước biển nhàn nhạt, lúc khuấy đảo, Thẩm Đông đột nhiên cảm thấy mùi vị này khiến hắn đặc biệt cảm nhận được kích động không hề màu mẻ, nguyên thủy mà hoang dã trên người Tào Mộc.

Nếu không phải lo lắng Trương Tam bất cứ thời khắc nào cũng có thể xuất hiện, còn có xương sườn khiến hắn cảm thấy mình như người tàn tật, hắn thật sự muốn cùng Tào Mộc lăn thành một ở đây.

**Chuyện là vừa đọc xong một truyện ngược tâm thụ bị lợi dụng từ đầu đến cuối xong chết đi vì đau lòng quá, thế là lại nghĩ đến Dư Tiểu Giai…*

44. Chương 44: Tào Tiểu Ngư Cũng Biết Dỗi Đó

Thẩm Đông và Tào Mộc ôm nhau hôn như thể tình nhân chia cắt nhiều năm nhận biết bao khổ cực của nhân gian, trải qua biết bao dằn vặt, cuối cùng cũng được đoàn tụ, nửa ngày mới tách nhau ra.

Tào Mộc thỏa mãn lau miệng, liếc mắt nhìn bên dưới Thẩm Đông: "Anh cứng rồi."

"Đương nhiên!" Thẩm Đông chỉ cậu, "Cậu còn oai phong hơn tôi kìa, mau trấn áp lại ngay cho ông đây, nếu không để chốc nữa Trương Tam nhìn thấy chẳng biết sẽ liên tưởng ra gì nữa."

"Xong ngay đây," Tào Mộc nhảy nhảy tại chỗ, Mộc be bé cũng nhảy nhảy theo, "Sao lúc anh bỏ tôi vào quần lại không cứng?"

"Cút!" Thẩm Đông quay đầu bước đi, "Tốt nhất từng nhắc tới chuyện này nữa!"

"Nhưng tại sao lại không cứng?" Tào Mộc đi theo sau hắn, "Tôi còn đụng vào mà."

"Tào Tiểu Mộc," Thẩm Đông dừng bước lại, xoay người nhìn cậu chằm chằm, "Cậu thừa nhận đi, mẹ nó chứ cậu là cố ý!"

"Ừ, thì cố ý," Tào Mộc cười, "Ai bảo anh bỏ tôi vào đấy."

"Cậu muốn ăn đòn đấy à," Thẩm Đông vừa định mắng tiếp, đột nhiên nhớ ra còn có một chuyện cực kỳ quan trọng hắn chưa nói cho Tào Mộc, "Đúng rồi! Tào Mộc!"

"A! Sao thế!" Tào Mộc bị giọng điệu đột nhiên biến chuyển của hắn làm cho sợ hết hồn.

“Lúc cậu biến thành cá có nhìn thấy người mình không!”

“Không, không nhìn thấy,” Tào Mộc hơi buồn bực, “Tôi thấy thế nào được, nếu tôi nhìn thấy được mình, cũng đã không bị anh lừa hoa văn tôi giống quần sịp rồi!”

“Tôi nói cho cậu biết, cậu…” Thẩm Đông không biết phải nói thế nào, “Cậu không giống như cá hề trước đây nữa, hoa văn của cậu, hoa văn của cậu…”

“Hoa văn của tôi làm sao! Bay rồi à!” Tào Mộc lập tức căng thẳng, nhiều lúc tư duy của cậu rất đơn giản, vào giờ phút này chỉ có thể nghĩ tới là hoa văn không còn nữa.

Hoa văn không còn! Vậy chẳng phải sẽ biến thành một con cá trắng sao!

Quá xấu!

Một con cá trắng toát!

“Cậu biến thành màu vàng kim rồi!” Thẩm Đông đập mạnh tay lên vai cậu, con cá hề chói mắt giờ vẫn còn đung đưa trước mắt hắn.

“Màu vàng kim? Tôi biến thành một con cá vàng?” Tào Mộc càng giật mình hơn, giọng nói nghe rõ được tuyệt vọng, mình đã biến thành một con cá vàng rồi?

“Đồ ngốc! Là hoa văn màu vàng, đã vậy hoa văn còn cân xứng lắm, nhìn không giống quần sịp một chút nào hết,… đẹp lắm,” Thẩm Đông nói xong lại hơi buồn rầu, “Tào Mộc, sao mấy ngày trước trí thông minh cậu đột phá lắm mà, mới một tháng thôi đã tụt về rồi?”

Vậy mà còn hoàng tử tiên cá? Người cá còn trông mong cậu về lại biển khơi?

Dẫn người cá chạy hết vào lưới đánh cá cũng nên…

“Hoa văn của tôi biến thành màu vàng kim?” Tào Mộc qua nửa ngày mới tỉnh ra được, “Tại sao lại vậy chứ, vốn là màu cam mà, cá hề đều là màu cam mà.”

“Không biết, cậu vốn cũng không phải cá hề thông thường rồi, giờ cậu là con cá hề không thông thường nhất trong những con cá hề không thông thường, cũng có gì lạ đâu… Cậu có cảm giác gì khác không?” Thẩm Đông thử hỏi, hắn không muốn nói ra hai chữ “hoàng tử”, lúc Hồng Kiệt nói ra bốn chữ “hoàng tử nhân ngư”, không để cho Tào Mộc nghe thấy, cho nên giờ Tào Mộc vẫn chưa biết mình rút cuộc có thay đổi gì.

“Không có cảm giác gì cả,” Tào Mộc hơi mê man, “Chỉ giống như bình thường.”

“Có cảm giác không thoải mái gì không?”

“Không có.”

“Vậy có cảm giác gì đặc biệt thoải mái không?”

“Biến lại về cá vốn là dễ chịu mà, nhưng cũng không phải đặc biệt dễ… Lúc ở trong quần xiệp thì dễ chịu thật.” Tào Mộc đột nhiên nở nụ cười.

“Đừng trêu tôi.” Thẩm Đông nhìn cậu chằm chằm.

“Ừ.” Tào Mộc không cười nữa, nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

“Rồi, trước tiên cứ vậy đi, tôi tìm thuyền trưởng hỏi lại xem,” Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu, “Cùng tôi về phòng mặc quần áo, động tác nhẹ thôi đừng để Trương Tam nhìn thấy.”

Lúc trở về phòng mình, Thẩm Đông mới vừa đóng cửa lại, Tào Mộc đã dính lên người hắn, ôm hắn từ phía sau, hôn một cái lên cổ hắn: “Thẩm Đông!”

“Làm sao?” Thẩm Đông tê dại trên cổ, hắn hơi híp mắt lại, nghiêng đầu đi nhìn qua cửa sổ, “Chúng ta nên mua rèm cửa sổ.”

“Không làm sao cả, chỉ là muốn ôm anh thôi.” Tào Mộc nhỏ giọng nói.

“Ôm xong thì giúp tôi thay băng đi, ướt hết rồi, chốc nữa nhìn thử xem có co lại không, ôm cho xương tôi còn chưa khỏe lại đã biến dạng luôn rồi.”

“Ôm xong rồi, tôi giúp anh thay.” Tào Mộc lập tức buông lỏng tay, lấy hòm Tần Nhất để lại từ trong tủ ra.

Động tác Tào Mộc thay băng gạc rất nhẹ nhàng, cẩn thận từng li từng tí một, Thẩm Đông vẫn luôn dỏng tai nghe động tĩnh bên Trương Tam, phòng Trương Tam không gần phòng hắn, nhưng nếu như Trương Tam muốn đến hải đăng, nhất định sẽ phải đi qua phòng hắn, với thói quen của bạn học Trương Tam, không đến gõ cửa tám nhảm vài câu thì không tính một lần cậu ta đi ngang qua.

“Xong rồi.” Tào Mộc lùi về phía sau một bước, thưởng thức tay nghề băng bó của mình.

“Mau mặc quần áo vào đi!” Thẩm Đông vớ lấy áo phông tròng lên người.

“Ừ,” Tào Mộc mặc quần áo vào, nằm sấp xuống giường, lăn hai vòng rồi gối lên cánh tay nhìn Thẩm Đông,

“Màu vàng kim là thế nào?”

Thẩm Đông ngơ ngác, không ngờ Tào Mộc này nửa ngày còn chưa biết rõ màu vàng kim là màu gì?

“Màu vàng kim chính là màu vàng kim đấy, chính là…” Thẩm Đông chậm rãi bò lên giường, “Hoàng hôn chính là màu vàng kim, nhìn thấy bao giờ chưa.”

“Màu lòng đỏ trứng à?” Tào Mộc hơi bối rối.

“Thôi, chờ sau này cậu biến về thì tôi dùng điện thoại chụp cho cậu xem,” Thẩm Đông cào cào tóc Tào Mộc, “Thật sự đẹp lắm.”

“Anh thích không?”

“Thích.”

“Vậy là được.” Tào Mộc chỉ để tâm đúng chuyện này.

Thẩm Đông nằm bên cạnh người Tào Mộc một lúc, liền trở mình, xoa mũi cậu: “Này.”

“Hả?” Tào Mộc nhắm mắt lại đáp một tiếng.

“Gần đây….lúc cậu xuống nước,” Thẩm Đông nói hơi vất vả, hắn chẳng muốn nói với Tào Mộc vấn đề này chút nào, nhưng lại không thể nào lảng tránh được, “Còn có thể nhận biết được chuyện gì không?”

“Có.” Tào Mộc trả lời rất bình tĩnh.

“Vậy à….” Thật ra đây là đáp án Thẩm Đông đã dự đoán được, mà Tào Mộc bình tĩnh khiến hắn không nghĩ rõ được, “Vẫn cảm giác được có người đang gọi cậu?”

“Ừ,” Tào Mộc quay đầu sang mở mắt ra nhìn hắn, “Còn có những chuyện khác nữa.”

“Chuyện khác? Chuyện gì khác?”

“Không nói rõ được, chuyện người cá, nhiều lắm,” Tào Mộc nhíu mày, “Tôi cũng không hiểu rõ lắm.”

“Không hiểu rõ?” Thẩm Đông nặn nặn cằm cậu, biểu hiện trước đó của Tào Mộc thật sự không giống như không biết rõ chuyện của người cá, “Không hiểu rõ thật hay là không hiểu rõ giả.”

Tào Mộc không nói gì, một lúc sau mới cười: "Giả."

"Tôi biết mà."

"Sợ anh lo cho tôi."

"Cậu còn học được giả ngu rồi," Thẩm Đông nằm thẳng trên giường, nghiêng người chưa bao lâu đã khiến hắn cảm thấy ngực khó chịu, "Tào Mộc, cậu đúng là giúp tôi mở mang tầm mắt."

"Chỉ có chuyện này là không muốn để anh lo lắng thôi, chuyện khác tôi cũng đâu có giả vờ," Tào Mộc chống tay lên đầu, một tay khác nhẹ nhàng sờ lên bụng hắn, "Tôi chỉ biết vài chuyện, cũng nhớ tới một hai chuyện trước đây thôi."

"Vậy cậu còn giả ngu nói mình là cá vàng gì nữa!" Thẩm Đông hơi bực bội, cũng hơi không an lòng, giờ Tào Mộc đã khiến hắn không đoán ra được nữa rồi.

"Tôi không biết thật!" Tào Mộc cũng không vui, lập tức ngồi dậy, lên giọng, "Tôi đã nói tôi không ngốc mà, nhưng chuyện tôi biết thì tôi biết, không biết là không biết! Giờ tôi biết chuyện người cá nhiều hơn một chút, vì tôi vốn là cá!"

"Cậu hô cái gì!" Thẩm Đông lườm cậu một cái, "Cậu đến thẳng cửa phòng Trương Tam gọi cậu ta nghe đi, sợ không ai nghe thấy à!"

"Vậy sao anh cứ như vậy!" Giọng Tào Mộc hạ thấp xuống, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ rõ bực bội, "Tôi không phải chỉ giả vờ không hiểu chuyện người cá thôi à, sợ anh lo lắng, chuyện khác tôi cũng có cần giả vờ đâu, không ai nói cho tôi biết tôi sẽ biến thành cá vàng, tôi đương nhiên không biết, cũng đã có cá hề nào từng biến thành đâu!"

"Cậu không biến thành cá vàng…"

"Biến thành cá vàng thì sao, tôi sẽ chạy chắc! Tôi nếu muốn chạy thật, anh ngăn được à, tôi vừa uốn một cái anh đã không tìm được tôi rồi! Tôi cũng không phải chó để anh lấy dây buộc tôi lại được!"

"Hắc…" Thẩm Đông sững sờ, hắn không ngờ Tào Mộc sẽ nói ra một tràng lời to tát như vậy, cũng không ngờ Tào Mộc sẽ nổi giận với hắn, giờ bao nhiêu bực tức trong lòng hắn đều tan hết, tự nhiên lại hơi buồn cười.

"Đen cái gì mà đen, thuyền trưởng trắng kìa, anh đi tìm thuyền trưởng đi!" Tào Mộc nói xong cũng đổ người xuống giường, quay người lại không nói gì nữa.

"Ai dà," Thẩm Đông cũng không biết nên nói gì nữa, qua nửa ngày mới lấy ngón tay chọt chọt thắt lưng

Tào Mộc, “Cục cưng, cậu đang lên án một nửa tự nhiên lái sang ăn dấm là thế nào đây?”

“Anh dạo này thật là đáng ghét,” Tào Mộc nói bằng giọng buồn bực, “Không giống trước kia.”

“Tôi không giống trước kia? Mới mẻ chứ…” Thẩm Đông bị cậu nói cho sững sờ, mãi lâu sau mới thở dài, “Có lẽ vậy, bởi vì cậu cũng không giống trước kia nữa.”

Tào Mộc không nói gì, cũng không nhúc nhích, hai người cứ nằm trên giường như vậy.

Nằm không biết bao lâu, Thẩm Đông cảm thấy eo mình cũng mỏi, nhắm mắt đưa tay lên bóp eo mình, Tào Mộc không nói gì, trông có vẻ là dỗi thật rồi, hắn cũng không biết nên mở miệng thế nào để phá vỡ trạng thái như hiện giờ, chính hắn cũng chẳng vui vẻ.

Bóp mấy cái, bàn tay bị nắm lấy bỏ qua một bên, tiếp đó liền cảm giác được có một bàn tay đang nhẹ nhàng bóp trên eo mình.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy Tào Mộc đang trở tay ra sau lưng bóp eo cho hắn.

“Quay người lại bóp cho tử tế chứ.” Thẩm Đông cười.

Tào Mộc không hé răng, trở mình quay mặt về phía hắn, tiếp tục bóp.

“Vẫn giận à?” Thẩm Đông nhìn thấy lông mày nhíu chặt của Tào Mộc.

“Ừ.”

“Cậu giận cái gì chứ,” Thẩm Đông rất bất đắc dĩ, “Tôi thừa nhận là tôi không giống trước kia, cậu nói xem tôi chỉ là người bình thường, trước khi gặp cậu chỉ ở trên đảo…”

“Thẩm Đông.” Tào Mộc ngừng tay, nhìn hắn rất nghiêm túc.

“Nghe đây.”

“Tôi không có hứng thú gì với chuyện của những người cá kia cả,” Tào Mộc vặn lấy cằm hắn khiến mặt hắn quay về phía mình, “Tôi cũng không có hứng thú gì với mình có bao nhiêu năng lực cả, ông nội tôi bảo, tôi chỉ cần trải qua cuộc sống đơn giản là được rồi, chuyện khác, tôi không thèm quan tâm, anh hiểu ý tôi không?”

“Hình như hiểu.” Thẩm Đông nhìn ánh mắt chăm chú của cậu.

“Đối với anh, tôi không thay đổi gì cả, chuyện này có hiểu không?”

“…Hiểu.” Thật ra có gì đâu mà không hiểu, Thẩm Đông không thể quên những chuyện Tào Mộc làm ra trong đêm đó là vì cứu hắn, nói thẳng ra là, nếu không phải vì cứu hắn, năng lực của Tào Mộc e rằng vẫn chưa bị kích phát ra.

“Vậy còn anh thì sao?” Tào Mộc cười.

“Tôi à,” Thẩm Đông cũng cười theo, mỗi lần nhìn thấy nụ cười của Tào Mộc, hắn gần như chẳng còn suy nghĩ gì nữa, “Tôi đối với cậu cũng sẽ không thay đổi, không thì sao lại có thể buồn bực cứ lo cậu có chuyện gì như vậy được.”

“Sẽ không có chuyện gì hết, chỉ cần có anh ở đây, tôi sẽ không muốn đi nơi nào hết,” Câu nói này của Tào Mộc rất kiên quyết, “Đã vậy tôi còn sợ anh xảy ra chuyện gì nữa, anh… vô dụng như thế.”

“Lại đây,” Thẩm Đông giờ không bực nữa, “Lại đây cho người vô dụng hôn một cái nào.”

Tào Mộc chống tay lên giường, rướn người vượt qua người hắn, rất nghiêm túc hôn lên môi hắn một cái.

“Ngoan quá.”

Lần này Tào Mộc hôn xong lại không nằm xuống, cứ nhìn chằm chằm mặt Thẩm Đông như vậy.

“Sao vậy? Mặt tôi sắp gãy rồi…” Thẩm Đông đẩy cậu một cái.

“Thẩm Đông,” Tào Mộc nằm sấp xuống, ghé vào tai hắn nói như thổi, “Tôi muốn…”

“Muốn gì?” Thẩm Đông bị hơi thở ấm áp của cậu làm cho đầu óc mụ mị, mà rất nhanh đã phản ứng lại kịp, một phát tóm được cánh tay cậu, “Cậu mau chóng đừng muốn nữa.”

“Tại sao,” Tào Mộc chôn mặt trong hõm vai hắn bất động, “Lúc anh bỏ tôi vào trong quần tôi đã muốn rồi.”

“Mẹ kiếp,” Thẩm Đông khẽ cắn răng, môi Tào Mộc nhẹ nhàng cọ lên vai hắn làm hắn không thở nổi, “Sao cậu lại lưu manh vậy chứ!”

“Tôi lâu lắm rồi không vậy mà,” Tay Tào Mộc rơi xuống eo hắn, âm thầm len vào trong áo, vuốt lên vuốt xuống trên người hắn mấy lần rồi trượt vào trong quần, “Vậy thì để tôi sờ một lúc.”

“…Chờ đã,” Tay Tào Mộc linh hoạt cứ thế đã len vào bên trong quần trong, điều này khiến Thẩm Đông lập

tức không kìm giữ được, lập tức cảm thấy một cơn khô nóng trên người, nhưng hắn vẫn cắn răng nói hết câu, “Cục cưng à cậu chờ đã!”

Tào Mộc nói không sai, đúng là đã lâu lắm rồi không thân thiết như vậy, mà giờ cánh cửa sổ mở toang hoang này lại khiến hắn rất không yên tâm, nếu như giờ Trương Tam không có máy tính để ru rú trong phòng lại đứng trước cửa sổ, cánh cửa sổ này chính là một cái màn hình full HD, liếc mắt một cái đã rõ mồn một.

“Chờ gì?” Tào Mộc nắm cạp quần hắn kéo xuống, “Không chờ.”

“Trương … Trương Tam chốc nữa nhìn thấy thì làm sao bây giờ!” Thẩm Đông nắm lấy tay Tào Mộc không buông, hắn có thể nghe thấy hô hấp Tào Mộc đang dần gấp rút, âm thanh này cũng khiến hắn bắt đầu hưng phấn, cứ tiếp tục theo tình cảnh này, vở kịch lớn của hai người bọn họ là không thể tránh được.

“Mới vừa nãy tôi nghe thấy,” Tào Mộc ngồi dậy kéo tay hắn ra, cởi áo trên người mình ra ném qua một bên, “Anh ta đi tìm chú Trần rồi.”

“Nhưng mà…” Thẩm Đông nhìn thấy thân thể rắn chắc căng tràn của Tào Mộc, đột nhiên quên hết mình định nói gì, ngập mắt là đường nét khêu gợi trên người Tào Mộc, hắn cảm thấy cổ họng cồn cào, tay không bị não bộ khống chế đã chạm lên ngực Tào Mộc, đầu ngón tay lướt một mạch xuống dưới.

Lúc tay kéo quần Tào Mộc xuống âm thầm len vào trong, Thẩm Đông nghe thấy tiếng thở dốc của Tào Mộc xen lẫn trong tiếng rên rỉ rất trầm thấp.

Cái chốt vẫn luôn banh trong đầu lập tức lỏng rơi ra, tay hắn bắt đầu chậm rãi miên man.

Tào Mộc ngửa đầu lên, thân thể cong về phía trước, rất nhanh đã nằm sấp xuống, hôn mạnh lên mặt lên môi Thẩm Đông, nhẹ nhàng cắn xé trên cổ hắn, lẫn trong tiếng rên rỉ trầm thấp không kìm nén được.

Dục vọng vẫn luôn đè nén của Thẩm Đông bị cậu khêu lên, Thẩm Đông nghiêng đầu qua ngậm vành tai Tào Mộc vào miệng.

“Ừm…” Thân thể Tào Mộc run lên một cái rất nhẹ, nhịp thở cũng đột nhiên dồn dập lên.

Sau khi vừa cẩn thận lại điên cuồng mà cắn mà hôn trên người Thẩm Đông một trận, Tào Mộc ấn vai hắn lại, dựng thẳng người, dục vọng hoàn toàn không bị che chắn.

Ánh mắt này khiến Thẩm Đông cảm thấy bên trong thân thể trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng, kích động muốn mãnh liệt muốn phóng thích hơi nóng này khiến hắn khó chịu đựng được.

Vừa định chống tay ngồi dậy ôm lấy Tào Mộc, ngực đã nhói đau.

“Đệt!” Hắn nhỏ giọng mắng một câu, đổ người về lại gối.

“Anh đừng động đậy,” Tào Mộc cúi đầu hôn hắn một cái, nhanh chóng lột quần hắn ra, sau đó nhảy xuống giường, “Anh đừng động đậy.”

“Cậu làm gì thế?” Thẩm Đông nhìn Tào Mộc vừa cởi quần vừa nhảy qua về phía tủ.

“Tôi tìm cái này.” Tào Mộc mở cửa tủ ra, lấy cái túi lần trước Thẩm Đông mang ra ngoài ra, lấy một cái bao ra từ bên trong.

Đây là vật dụng hằng ngày bà nội mua cho lúc rời khỏi nhà cô, nói là trên đảo mua những thứ này không tiện, cho nên mua cả đống bắt Thẩm Đông mang về, có điều Thẩm Đông vẫn chưa bắt đầu dùng.

“Tìm cái gì?”

“Cái này.” Tào Mộc cầm từ trong túi ra một thứ gì đó giơ giơ cho hắn xem.

“Mẹ nó!” Thẩm Đông nhận ra đây chính là lọ baby lotion lần trước đã từng dùng ở nhà cô, tuy rằng hắn vẫn luôn nhớ nhung không hiểu tại sao bà nội lại mua đồ em bé cho hắn, nhưng vấn đề hiện giờ không phải là chuyện này!

Mấu chốt là thứ này đối với Tào Mộc chẳng phải là lotion lô siếc gì hết, cậu còn chẳng biết lotion là cái gì, cậu có khi còn chẳng nhận ra được chữ bên trên, đối với cậu, thứ này chỉ có một công dụng duy nhất, làm.

“Là cái này đúng không?” Tào Mộc vặn nắp lọ ra, bóp lotion lên tay, vừa bôi vừa đi về phía giường.

“…Không đúng, cậu muốn làm à?” Thẩm Đông nói năng hơi lộn xộn, kế hoạch của hắn là tuốt một cái là được, dù sao cửa sổ màn hình full HD vẫn còn ở kia kìa, không ngờ rằng Tào Mộc sẽ buông thả như vậy.

“Anh không muốn à?” Tào Mộc nhảy lên giường, không đợi Thẩm Đông trả lời, đã nhấc chân hắn lên.

“Tôi…” Thẩm Đông còn chưa nói xong câu, ngón tay trơn trượt của Tào Mộc đã sờ lên, nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, “Đ…”

Ái chà chà, chương sau không biết sẽ chuyển cảnh tới cảnh gì dị ta

45. Chương 45: Đi Nhảy Xuống Biển Đi

Nói thật, dù Tào Mộc có tiềm năng đáng kinh ngạc ở phương diện đánh nhau giết người, nhưng kỹ năng trên phương diện giường chiếu này thật sự chẳng hề tiến bộ tí nào.

Ngón tay vẫn không biết nặng nhẹ như trước, lúc tiến vào trong thân thể Thẩm Đông khiến Thẩm Đông hít vào một hơi.

"À… bệ hạ, động tác của ngài có thể chậm chút không," Thẩm Đông đè tay cậu lại, hắn vốn định một phát đá bay Tào Mộc, mà vết thương trên người vẫn chưa khỏi, hắn không lấy sức nổi.

"Đau à? Tôi nhẹ lắm mà, anh sao lại sợ đau vậy chứ?" Tào Mộc nhíu mày, tay đã hơi run rẩy.

"Vậy cậu chậm lại chút thôi được không," Thẩm Đông nhắm mắt lại, hắn biết giờ Tào Mộc đang cố nén dục vọng, nếu không phải đang săn sóc người già yếu bệnh tật và cho rằng nhất định phải nghiêm ngặt làm một lần đúng quy trình lần đầu tiên, cậu có khi đã sớm cắm thẳng vào, "Không phải đau, là hơi không thoải mái lắm."

"Được," Tào Mộc cắn môi, động tác chậm lại, chậm rãi đưa ngón tay từng chút từng chút một tiến vào.

Chuyện lần trước làm cho Thẩm Đông mềm nhũn đối với cậu đã là chuyện không thể tha thứ, lần này nhất định phải khiến Thẩm Đông thoải mái.

"Vậy được không?" Tào Mộc nằm, nhỏ nhẹ hỏi bên tai Thẩm Đông, ngón tay nhẹ nhàng cử động.

"…Ừm," Thẩm Đông đáp một tiếng, thân thể đã dần dần quen với sự tồn tại của ngón tay, chuyển động ra vào nhẹ nhàng chậm rãi đã không khiến hắn cảm thấy khó chịu nữa, mà hô hấp và tiếng trầm thấp của Tào Mộc phả lên cổ hắn lại khiến lòng hắn rung động, hơi thở như bị ghìm giữ lại.

"Không chặt như vừa nãy nữa," Tào Mộc tiếp tục ghé vào tai hắn nói khẽ, đầu lưỡi liếm lên vành tai hắn, rồi từ từ bỏ thêm một ngón tay vào.

Đầu lưỡi ẩm mềm xẹt qua tai, một cơn mềm mại ngứa ngáy lan ra toàn thân, hô hấp của Thẩm Đông dừng lại ngắn ngủi, sau đó phát ra một tiếng rên rỉ thấp đến gần như không nghe rõ.

Động tác này của Tào Mộc chỉ đơn giản là làm theo Thẩm Đông, trước đây Thẩm Đông hôn lên tai cậu khiến cậu cảm thấy rất thoải mái, mà phản ứng của Thẩm Đông lại khiến cậu cảm nhận được cơn hưng phấn, hai mắt nhắm nghiền cùng với hơi thở dần gấp gáp cũng làm cho ngọn lửa trong lòng cậu càng cháy càng vượng.

Cậu chậm rãi rút ngón tay ra: "Tôi muốn đi vào."

Thẩm Đông không lên tiếng, mãi tới tận lúc Tào Mộc nâng chân hắn lên, hắn cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của Tào Mộc đẩy tới người mình, mới mở hai mắt ra: "Chậm một chút."

"Ừ." Tào Mộc rõ ràng có gì đó khác với trạng thái trước đó, tay đang nâng chân Thẩm Đông có run rẩy nhè nhẹ, giọng nói cũng vì hưng phấn mà hơi khàn đi.

Tào Mộc lại thoa thêm chút lotion, chuyện sau đó không ai nói cho cậu biết phải làm thế nào, Thẩm Đông cũng chưa bao giờ làm mẫu cho cậu, cậu hoàn toàn chỉ làm theo bản năng.

Chính là… muốn tiến vào thân thể Thẩm Đông, muốn ôm anh ấy vào lòng mình, muốn nghe tiếng anh ấy thở dốc bên tai mình, muốn nghe thấy rên rỉ trầm thấp mà ngột ngạt ban nãy của anh ấy.

Kể cả bây giờ muốn thả lỏng cũng chẳng hề dễ dàng, nhất là lúc đối mặt với con cá dã man chẳng hề biết khống chế mạnh nhẹ, một chút kinh nghiệm cũng không có như Tào Mộc, Thẩm Đông vẫn chậm rãi lấy hơi để mình bình tĩnh lại…

Mà cho dù là vậy, lúc Tào Mộc chậm rãi tiến thẳng vào thân thể hắn, hắn vẫn hít vào một hơi, nhíu mày không biết nên tiếp tục thở ra hay phát ra âm thanh gì đó.

Chuyện này hoàn toàn khác với ngón tay.

Sau khi Tào Mộc tiến vào một chút liền dừng lại, bởi vì Thẩm Đông nói, "Chậm một chút."

Thế nhưng… nơi mẫn cảm nhất đột nhiên bị ôm lấy chặt chẽ, mềm mại chèn ép, đây là cảm thụ cậu chưa bao giờ được trải nghiệm, lửa trong thân thể lập tức chạy đi, đốt cho cậu cảm thấy chẳng cần thở nữa.

Cậu cắn răng dừng lại một quãng ngắn đến mức gần như có thể bỏ qua không tính, rồi giữa khoái cảm khổng lồ không thể nào cưỡng lại, tiếp tục tiến vào.

Theo động tác của cậu, Thẩm Đông đột nhiên tóm lấy cánh tay cậu, bàn tay cậu đang bám trên đùi Thẩm Đông có thể cảm nhận được biến đổi căng thẳng rất nhỏ trên cơ bắp Thẩm Đông.

Biến đổi này khiến cơn hưng phấn của Tào Mộc không thể nào hình dung nổi, cậu không nhịn được mạnh tay hơn, đè chân Thẩm Đông xuống, hoàn toàn tiến vào trong người Thẩm Đông.

"A…" Thẩm Đông cuối cùng cũng rên lên một tiếng rên rõ ràng, hông hơi ưỡn lên, xâm nhập không hề dừng lại của Tào Mộc khiến hắn không chịu nổi, hắn muốn trốn, nhưng tư thế bị Tào Mộc đè chặt lại cùng với xương sườn đáng thương chỉ hơi dùng sức là đau đã khiến hắn chẳng thể thành công.

"Đừng nhúc nhích." Tào Mộc nói bằng giọng khàn khàn lẫn trong tiếng thở dốc dồn dập, đè bàn tay Thẩm Đông đang tóm lấy cánh tay cậu để sang bên cạnh, cả người đè ép tới, gác chân Thẩm Đông lên vai mình.

"Không nhúc nhích," Thẩm Đông thở hổn hển, nhìn ánh hưng phán lóe lên trong mắt Tào Mộc, "Tôi mẹ nó…nhúc…"

Tào Mộc dừng lại trong thân thể hắn một lúc, bắt đầu chậm rãi lui ra ngoài.

Cảm giác này, không nói rõ được là tư vị gì, bên trong căng mỏi ngứa ngáy lại lẫn theo thứ gì đó chẳng biết có phải là khoái cảm hay không, khiến hắn chẳng thể phát ra được âm thanh nào.

Đợi đến lúc Tào Mộc tiến thẳng vào một lần nữa, hắn mới giữa thất thần thở dốc phát ra một tiếng rên rỉ đứt quãng.

Mà nếu như cậu lại tiến thêm một lần nữa, hắn nhất định sẽ cắn chặt răng không để lọt tiếng, tiếng rên rỉ không kìm nén được của hắn như thể bật trúng công tắc của Tào Mộc, khiến cậu đột nhiên đâm thẳng vào.

"Đ…" Thẩm Đông phát ra tiếng rên rỉ khó kìm nén được một lần nữa, vì không để cho ngọn lửa dục vọng trong thân thể bạn học Tào Mộc bùng lên thêm dữ dội, hắn cắn chặt răng, muốn ngăn lại âm thanh của mình, mà âm thanh vẫn tuột ra từ trong kẽ răng như cũ, "Ừm.."

Nghe thấy âm thanh của mình, Thẩm Đông chỉ muốn đấm một cái lên xương sườn mình.

Tiếng rên vốn muốn bị kìm nén nhưng hiệu quả lại bị biến đổi đa dạng đã cắt đứt dây thần kinh cuối cùng của Tào Mộc.

Cậu đột nhiên ngồi dậy, ôm chân Thẩm Đông mạnh mẽ đâm thẳng vào, tiếp đó lui ra ngoài, rồi lại tàn nhẫn cắm vào.

Giờ Thẩm Đông đã thật sự không phát ra được âm thanh hoàn chỉnh nữa, không cần kiềm chế, chỉ còn lại hô hấp dồn dập cùng âm răng đứt quãng tình cờ phát ra.

Mấy lần này, không biết Tào Mộc đã đâm vào nơi nào, khiến cả người hắn đều như nhũn ra, bên trong ma sát cùng với va chạm nghiền ép còn lẫn cả đủ loại… khoái cảm không nói nên lời.

… *(Hehe)*

"Kêu gọi thuyền trưởng Jack, kêu gọi thuyền trưởng Jack, đây là hải đăng đảo Bình Sơn, thuyền trưởng nghe thấy không?" Trương Tam gọi bằng tốc độ nói rất nhanh, trước mặt chú Trần cậu ta không dám tìm Hồng Kiệt, chú Trần không cho dùng radio cho việc tư, tuy radio của bọn họ có mười ngày nửa tháng cũng chẳng vang lên một lần, nhưng cậu ta cũng chỉ dám nhân lúc chú Trần đi vệ sinh để gửi lời kêu gọi, không dễ dàng gì đợi hơn một tiếng mới đợi được chú Trần đi vệ sinh.

Gọi mấy lần, lại thêm mấy phút, mới nghe thấy có âm thanh vang lên: "Nhận được, tôi là thuyền trưởng

Jack vĩ đại! Hải đăng đảo Bình Sơn, hôm nay chú Trần không trực ban à?"

"Chú đang đi nhà vệ sinh," Trương Tam nghe thấy giọng Hồng Kiệt, nhanh chóng lao tới, "Ngài thuyền trưởng, thuyền anh có ở gần đây không? Tôi muốn lên trấn một chuyến."

"Có ở, anh là ai?" Nghe giọng Hồng Kiệt có vẻ lười biếng, không có giọng điệu hùng hồn như bình thường.

"Trương Tam, gọi tôi Tiểu Trương là được."

"Ồ Tiểu Tam à, anh lên trên trấn làm gì?"

"...Là Tiểu Trương," Trương Tam hơi sốt ruột, chú Trần mà nhìn thấy cậu ta dùng radio tìm Hồng Kiệt, nhất định sẽ mắng, "Tôi sửa máy tính, có thể giúp chuyện này không?"

"Sửa máy tính à..." Hồng Kiệt kéo dài giọng, suy nghĩ rất lâu mới nói, "Trả công."

"A?" Trương Tam giật mình, nhưng cậu ta hình như đã nghe thấy tiếng chú Trần lên tầng, cũng không thèm nhiều lời nữa, "Được, tôi chờ anh ở đâu?"

"Phía đông rặng đá ngầm này, chỗ gà của các anh hay nhảy xuống biển đấy."

"Nhận được rồi, tôi đi ngay, kết thúc." Trương Tam nén giọng vội vàng nói xong, lúc xoay người lại, chú Trần vừa đúng lúc quẹo vào một đoạn cầu thang cuối cùng.

"Đi nghỉ đi." Chú Trần đi vào phòng trực, cầm tẩu thuốc của mình qua chuẩn bị châm.

"Vâng, chú Trần chú vất vả rồi." Trương Tam nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phía đông đảo. Chỗ gà nhảy xuống biển.

Gà trên đảo còn có đam mê nhảy xuống biển kia à?

Trương Tam không biết rõ, chỉ để ý chạy chậm một mạch về phía đông đảo.

Lúc đi qua cửa phòng Thẩm Đông, cậu ta đang nghĩ ngợi xem có nên nói với Thẩm Đông một tiếng không, chưa kịp dừng bước, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Cậu ta quay đầu liếc mắt nhìn, một chàng trai trẻ tuổi mặc quần shorts từ trong nhà đi ra.

Không phải là Thẩm Đông.

Là… bạn trai Thẩm Đông.

"Này." Trương Tam hơi lúng túng phất tay với Tào Mộc.

Tào Mộc không trả lời, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Trương Tam vừa chạy vừa nhảy tới khiến cậu ngẩn người.

"Đến gặp anh Thẩm à?" Trương Tam nói bừa một câu, Tào Mộc không nói câu nào, cũng không có vẻ mặt gì, điều này càng khiến cậu lúng túng hơn.

"Ừ." Tào Mộc tiện tay đóng cửa lại, Thẩm Đông vẫn đang mặc quần áo, cậu không thể để cho Trương Tam này nhìn thấy băng bó trên người Thẩm Đông được.

Có điều động tác này hình như đã khiến Trương Tam hiểu ra được gì đó, mặt lập tức đỏ lên, nhanh chóng dùng tay đẩy mặt đi: "A, tôi đi…đi… đi xem gà."

"Anh chưa nhìn thấy gà bao giờ à?" Tào Mộc hơi bất ngờ.

"A? Thấy rồi, không phải, tôi là xem…" Trương Tam ngại nhìn thêm Tào Mộc, "nhảy xuống biển, gà nhảy xuống biển."

"Ồ." Tào Mộc không hỏi gì thêm.

"Tôi đi đây." Trương Tam không quay đầu lại, chuẩn bị chạy đi.

Thẩm Đông ở trong phòng nghe thấy đối thoại của hai kẻ này, gấp tới mức mất nửa ngày mới mặc được quần áo, cùi chỏ còn suýt nữa chọc phải xương sườn mình.

Giọng điệu của Trương Tam rõ ràng cho thấy đã hiểu ra gì đó, hắn phải nhanh chóng xuất hiện, nếu không với trí tưởng tượng của Trương Tam, không chắc sẽ liên tưởng ra nội dung gì nữa, hắn giằng co với quần áo hai cái, mở cửa đẩy Tào Mộc qua một bên, gào về phía gáy Trương Tam: "Tiểu Trương!"

"A! Anh Thẩm!" Trương Tam quay đầu lại, không hiểu Thẩm Đông gào lớn tiếng như vậy là có ý gì, "Làm sao thế?"

Phải đấy, làm sao thế?

Thẩm Đông ngây người: "…Không làm sao cả, chào thôi."

"À, chào." Trương Tam liền phất tay với hắn.

Không khí này quả thực là càng làm càng hỏng bét, Thẩm Đông cũng chẳng có hơi sức chữa ngượng nữa, cũng phất tay: "Đi nhảy xuống biển đi."

"Ừ." Trương Tam quay người chạy đi.

Tào Mộc vẫn nhìn theo bóng lưng Trương Tam, hình như hơi mông lung, Thẩm Đông túm cậu về lại phòng ôm một cái: "Mẹ nó, làm ông đây sợ chít."

"Sao vậy, anh ta cũng có vào đâu." Tào Mộc cũng ôm lấy hắn, hương vị trên người Thẩm Đông khiến cậu thư thái, trải nghiệm tốt đẹp như bay lượn trước đó một lần nữa bao phủ người cậu, cậu không nhịn được cắn một cái lên cổ Thẩm Đông, rồi nhắm hai mắt lại hít mạnh một hơi.

"Nào nào nào đừng cắn lung tung." Thẩm Đông đẩy mặt cậu ra, nói nhỏ giọng, "Cậu ta không vào, cậu ta không cần vào cũng đã đoán ra được rồi! Cậu ta mà chạy tới sớm mười phút là đoán cũng không cần đoán, có thể nhìn thấy luôn!"

"Vậy giờ anh ta cũng không thấy mà." Tào Mộc cười.

"Tâm thái ngài đúng là tốt thật," Thẩm Đông đẩy cậu ra, chậm rãi đi về phía giường, muốn nằm sấp một lúc, lại cảm thấy sẽ đè lên xương sườn, do dự không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, mà mới vừa ngồi xuống đã đứng dậy, "A——"

"Sao vậy?" Tào Mộc nhìn hắn, có chút lo lắng đi tới sờ lên mông hắn.

"Không sao." Thẩm Đông vỗ bỏ tay cậu ra.

"Không thoải mái à?" Lông mày Tào Mộc cau lại, có vẻ rất áy náy.

"Không." Thẩm Đông nhanh chóng ôm cậu một cái, "Chỉ là nóng quá thôi."

"À," Tào Mộc vẫn cau mày, "Vậy lúc làm thì sao? Có không thoải mái không?"

"Không có, không có, thoải mái lắm," Thẩm Đông xoa nhẹ tóc cậu mấy lần, thoải mái lắm thì cũng không phải, dù sao cũng là lần đầu tiên, nhưng không đến nỗi rất khó chịu, hơn nữa còn có cả khoái cảm khác biệt lần đầu tiên được cảm nhận, "Sao cậu nghĩ nhiều vậy cơ chứ, không thoải mái tôi đã mắng cậu từ lâu rồi."

“Anh mắng kiểu gì được,” Tào Mộc đột nhiên nở nụ cười, “Anh còn nói không nên lời.”

“Cút,” Thẩm Đông đẩy cậu ra, “Tôi đi tắm.”

“Thẩm Đông,” Tào Mộc lập tức dính lại từ phía sau ôm lấy hắn, “Nếu không thì…”

“Nếu không thì sao?” Thẩm Đông không đẩy cậu ra nữa, ôm cánh tay cậu đi tới bên tủ, hai người lắc qua lắc lại đi tới.

“Nếu không thì lần sau để tôi thử xem?”

“Sao? Thử gì?” Thẩm Đông mở tủ ra lấy quần áo.

“Hai chúng ta thay đổi, tôi muốn biết xem rút cuộc là cảm giác thế…”

“Được!” Thẩm Đông không đợi cậu nói xong đã trả lời, nếu không phải hắn đang bị thương, hôm nay không thể nào để cho Tào Mộc dễ dàng thu thập mình như vậy được.

“Vậy lúc nào thì?” Tào Mộc hỏi, trông có vẻ rất có hứng thú.

“Sau khi treo rèm cửa sổ lên.”

“Tại sao?”

“Gì mà tại sao? Vì không để bạn học Trương Tam xem truyền hình trực tiếp chứ sao!” Thẩm Đông quay đầu lại hôn lên chóp mũi Tào Mộc một cái, “Không thì lần tới trước lúc muốn làm cậu đi đánh cho Trương Tam ngất xỉu đã, được không?”

“Được.” Tào Mộc gật đầu.

Hồng Kiệt dừng thuyền cách bờ mười mét, một chân đạp lên mũi thuyền một tay cầm ống nhòm dùng một con mắt nhìn Trương Tam đang đứng trên đá ngầm từ trên xuống dưới một lần: “Tiểu Tam, máy tính của anh đâu?”

“A!” Trương Tam hô một tiếng, xoay người chạy, “Tôi quên mất cầm, anh chờ tôi một lúc.”

Hồng Kiệt xốc bịt mắt lên, híp mắt lại nhìn Trương Tam đang chạy một mạch trở về rồi cười: “Chạy nhanh vậy mà, trên đất đá lô nhô mà còn chạy được như vậy…”

Hai phút sau, Trương Tam ôm máy tính xách tay chạy vội vàng trở lại, đứng trên đá ngầm thở hổn hển nửa ngày, nhìn Hồng Kiệt có vẻ như không định nhúc nhích gì, đành phải hỏi một câu: "Thuyền trưởng, tôi lên kiểu gì?"

"Bơi." Hồng Kiệt nói.

"Bơi?" Trương Tam sửng sốt, "Vậy máy tính của tôi thì làm sao giờ?"

"Ném qua chứ sao."

"Rơi xuống nước thì sao."

"Vừa khéo không cần sửa nữa luôn." Hồng Kiệt cười híp mắt nói.

"Làm phiền anh bắt lấy." Trương Tam giơ máy tính lên.

Máy tính được dùng một động tác ném rổ rất đúng tiêu chuẩn ném tới, vẽ ra một đường vòng cung trên không, Hồng Kiệt còn chẳng thèm động đậy, chỉ duỗi tay, máy tính xách tay đã rơi chính xác vào tay cậu ta.

"Rồi, bơi đi." Hồng Kiệt đặt máy tính xách tay lên sàn thuyền.

Trương Tam hơi do dự cởi áo và quần ra rồi, nhìn chằm chằm mặt nước mấy giây, cậu hơi ngượng ngùng cười với Hồng Kiệt: "Anh có thể đừng nhìn tôi được không? Tôi không muốn chốc nữa lên bờ phải mặc quần sịp ẩm."

Hồng Kiệt xoay người, đưa lưng về phía cậu ta.

Âm thanh lúc Trương Tam xuống nước có thể nghe ra được kỹ năng bơi lội của cậu ta cũng chẳng ra sao, nhưng không phải kém, vẫn có thể giơ quần áo đạp nước tới đây.

Hồng Kiệt nghe âm thanh, ngay lúc Trương Tam vừa tới một bên thuyền liền bất thình lình xoay người lại, nắm lấy quần áo trong tay cậu ta ném lên thuyền, sau đó liền ấn đầu Trương Tam xuống nước.

Trương Tam kiểu gì cũng không ngờ được Hồng Kiệt sẽ làm như vậy, bị Hồng Kiệt dễ dàng nhấn xuống nước rồi mới phản ứng được, giãy dụa bám lên thành thuyền.

Động tác giãy dụa này trong mắt Hồng Kiệt, quả thực là dốt vô cùng tận, cho nên cậu buông lỏng tay ra.

“Anh làm gì thế!” Trương Tam bám lên thành thuyền ho khù khụ nửa ngày mới hô một tiếng.

“Tiền đâu?” Hồng Kiệt ngồi xổm xuống hỏi cậu ta.

“Đòi tiền thì anh cứ nói, làm như vậy mà được à.” Trương Tam cảm thấy chú Trần bảo người này là người thần kinh chẳng hề quá đáng chút nào, còn là người điên bạo lực nữa!

“Chưa thấy cướp biển bao giờ à! Đây đã coi như dịu dàng lắm rồi đấy, không lấy đinh ba xiên anh xuống nước là tốt lắm rồi!” Hồng Kiệt cũng hô to, “Trên quần áo anh đến cái túi cũng không có, tiền ở đâu ra!”

“Kẹp bên trong máy tính xách tay mà!” Trương Tam phí sức nửa ngày mới lật được tới thuyền, chẳng thèm đoái hoài tới gì nữa, đầu tiên là vơ lấy quần áo tròng lên người.

“Ừ, 50 đồng,” Hồng Kiệt mở máy tính xách tay ra, thấy trên bàn phím có một xấp tiền, rút một tờ một trăm ra bỏ vào trong ví mình, “Có tiền lẻ rồi thì trả lại anh.”

“Anh…” Trương Tam sững sờ, cuối cùng bất lực đập lên boong tàu một cái, “Lái thuyền đi!”

Ngày hôm nay trời đẹp, không có gió to, mặt biển rất bình lặng, Hồng Kiệt đứng ở mũi thuyền hóng gió, được gió thổi thật thư thái.

Trương Tam dựa vào thành thuyền ngồi trên boong thuyền nhắm hai mắt lại tắm nắng.

“Thuyền trưởng, anh ngày nào cũng lái thuyền trên biển thế à?” Cậu ta hỏi.

“Ừ, có điều bình thường không cần dùng động cơ, dùng buồm, nhìn thấy mục tiêu mới…”

“Mục tiêu? Mục tiêu gì?” Trương Tam hơi tò mò.

“Hỏi thừa! Đương nhiên là mục tiêu cướp bóc rồi! Căng buồm không đuổi kịp thì thay sang động cơ!” Hồng Kiệt giơ tay lên rất có khí thế.

Trương Tam nghe câu này xong, không biết nên đáp lại thế nào, nghẹn một lúc lâu mới nhỏ giọng nói một câu: “Ồ, anh siêu thật đấy.”

Hồng Kiệt không để ý tới cậu ta, vẫn đứng ở mũi thuyền oai phong hóng gió như trước.

Một cơn sóng đánh lên mạn thuyền, nước biển lành lạnh bắn lên mặt Trương Tam, cảm giác này lại rất thích thú, Trương Tam hít một hơi thật sâu: “Thật ra, thi thoảng đi trên biển cũng rất tốt.”

“Đúng!” Hồng Kiệt nói, rồi hô một tiếng với phía trước, “Yahooo——”

“Thế nhưng mà ngày nào cũng như vậy sẽ chán mất nhỉ,” Trương Tam liếc mắt nhìn cậu ta, bịt tai, “Chẳng có gì cả.”

“Ai bảo chẳng có gì, nhiều cá như vậy mà.”

“Chơi với cá?” Trương Tam quay đầu nhìn lên mặt biển.

“Ừ, cá thú vị hơn con người nhiều.” Hồng Kiệt nhếch miệng cười.

“Có lẽ vậy,” Trương Tam cũng cười theo.

46. Chương 46: Đông Cục Cưng

Hôm nay, Thẩm Đông dậy rất sớm, dậy sớm hơn cả mọi khi, có lẽ là bởi vì hôm qua cuối cùng cũng đã gỡ được hết mấy thứ cố định xương sườn và băng gạc ra.

Cảm giác đột nhiên được thả lỏng như thể được cởi áo giáp mặc 24 giờ ra, khiến hắn vô cùng hưởng thụ, hưởng thụ tới mức hắn còn nằm mơ thấy bay qua lại trên trời, thế nhưng duỗi chân khoa tay như bơi mà bay trên trời chưa được bao lâu, hắn đã cắm thẳng đầu xuống đất tỉnh lại.

Hắn ngáp ngắn ngáp dài, mạnh mẽ chậm rãi xoay người, trên người không còn trói buộc, duỗi thắt lưng mỏi nhức tới mức suýt nữa rút gân mới lưu luyến không rời thu chiêu lại.

Thế nhưng, hắn nhận ra bên cạnh không có ai, chỉ mình hắn đang nằm trên giường.

Khoảng thời gian gần đây, Tào Mộc đều ngủ trong phòng hắn, dù sao Trương Tam cũng thấy Tào Mộc đi từ trong phòng hắn ra ngoài rồi, hắn cũng không định giấu tới giấu lui nữa, chú Trần thì lại vẫn chẳng hề phát hiện ra, chú Trần hiếm khi đi dạo trên đảo, cũng không có hứng thú gì với phòng của hắn cả.

“Tào Mộc.” Thẩm Đông gọi nhỏ, không thấy ai đáp lại.

Thẩm Đông dậy khỏi giường, đi ra ngoài cửa, mặt trời mới lộ ra một góc bên trên đường chân trời, tỏa ra ánh sáng rạng ngời mà dịu nhẹ.

Hắn vừa cử động cánh tay cẳng chân, vừa bước thấp bước cao chạy về bên chỗ san hô.

Tào Mộc vẫn luôn thích ngồi trên đá ngầm ngắm biển, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lên tới giữa trời, cậu vẫn luôn ngồi ở đó.

Hoặc là biến thành cá nằm ở đó.

Có điều từ sau khi Thẩm Đông chụp một tấm ảnh cá hề màu vàng kim cho cậu xong, cậu đã không biến thành cá nhảy lên đá ngầm nữa.

Hơn nữa, có vẻ như cũng chẳng cảm thấy hoa văn màu vàng kim của mình đẹp đẽ là bao, trái lại, còn hơi phiền muộn, cảm thấy mình không giống những con cá hề khác là một chuyện rất xấu hổ.

Lúc Thẩm Đông đi tới cạnh bờ biển, Tào Mộc đang cởi trần ngồi trên đá ngầm, ánh mặt trời vàng chói rải lên làn da màu lúa mạch của cậu, trông rất có cảm xúc.

Nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Đông, cậu quay đầu lại, cười với Thẩm Đông: "Sao anh dậy sớm thế, chưa đến giờ mà."

"Không bị băng bó nữa nên sảng khoái tỉnh dậy được," Thẩm Đông đi tới ôm đầu cậu, xoa nhẹ hai cái lên tóc cậu, "Cậu không xuống nước à?"

"Không." Tào Mộc nhíu mày.

"Sao thế?" Thẩm Đông thấy hơi lạ, theo lí thì cả đêm biến thành người rồi, sáng sớm hôm sau Tào Mộc đều sẽ xuống nước đi ngâm mình một lúc, nếu không sẽ rất mệt.

"Bọn họ ở đó." Tào Mộc chỉ xuống nước biển.

"Bọn họ nào?" Thẩm Đông lập tức căng thẳng, giờ thứ hắn sợ nhất chính là những chuyện này, nếu không phải chuyển việc cũng không dễ dàng gì, hơn nữa bọn Tào Mộc đều đã quen sinh sống ở đây, hắn đã đưa Tào Mộc đi từ lâu.

"Cá," Tào Mộc nói khẽ, rồi trở tay lại ôm lấy eo Thẩm Đông, xoa mấy cái lên lưng hắn, "Đừng lo, không sao đâu."

"Người cá?" Thẩm Đông hạ thấp giọng.

"Ừ."

"Ý cậu là người cá đang ở vùng biển xung quanh?"

"Ừ."

Thẩm Đông nhìn chằm chằm mặt biển một lúc lâu, cũng không nhìn ra được gì lạ, nhưng lời Tào Mộc nói lại tạo cho hắn áp lực rất lớn: "Bọn họ bình thường đều ở đó à? Không phải là vùng biển xung quanh vẫn luôn có người cá đấy chứ!"

"Bình thường không ở, ở đây bình thường không có người cá tới," Tào Mộc nở nụ cười, xốc áo hắn lên, hôn lên bụng hắn một cái, "Trước đây chỗ này chỉ có tôi với ông nội, cả chị nữa."

"Sao không có người cá khác lại đây?" Thẩm Đông rất tò mò.

"Bởi vì nơi này gần Mồ chôn đáy biển quá."

Mồ chôn đáy biển.

Nơi mà ngay cả người cá cũng không muốn tới gần.

Thẩm Đông nghe thấy cái tên này, trong lòng hơi giật, hắn chưa từng tới cái chỗ chết tiệt này, cũng không biết nơi này rốt cuộc là thế nào, chỉ mơ hồ biết được người cá sẽ tha người tới bãi mộ mà thôi, nhưng Tào Mộc và Hồng Kiệt cũng không muốn nói gì thêm về chỗ này, cũng không tốt đẹp gì cả.

"Sau này cậu đừng đến nữa."

"Ừ, tôi không đến nữa."

Hai người im lặng một lúc, Thẩm Đông đột nhiên nhớ ra gì đó: "Hình như chúng ta lạc đề rồi."

"A?" Tào Mộc ngơ ngác.

"Tôi mới vừa nãy là muốn hỏi cậu tại sao người cá lại đều chạy tới đây."

"Bởi vì tôi chứ sao." Tào Mộc nở nụ cười, trong nụ cười có lẫn chút đắc ý.

"Để van cầu cậu tiếp kiến à." Thẩm Đông liếc mắt nhìn cậu.

"Tiếp kiến?" Tào Mộc không hiểu, một số từ ngữ cao siêu vẫn có độ khó nhất định với cậu.

"Chính là xin cậu gặp bọn họ một lần, phải không?" Thẩm Đông hỏi, câu này hắn nói rất nhẹ nhàng,

nhưng đã hạ quyết định trong lòng, nếu thật sự là như vậy, Tào Mộc gặp ai hắn sẽ đánh người đó, dù sao thì mình cũng là người từng bắn súng rồi kia mà.

Đánh không được thì tính sau.

"Không có, chỉ là..." Tào Mộc thở dài khe khẽ, "Bọn họ chỉ ở dưới biển thôi, không nói gì cũng không đi, tôi chỉ cảm nhận được bọn họ ở đó."

Thẩm Đông không nói gì, hắn không biết nên nói gì nữa, là ý thế nào?

Cho nên ngày nào Tào Mộc cũng ngồi ở đây, dùng giác quan thứ sáu giao lưu với bọn họ?

"Bọn họ muốn làm gì?" Thẩm Đông suy nghĩ một lúc lâu, liền hỏi một câu.

"Chờ tôi thay đổi quyết định."

Không phải người cá nào cũng có năng lực như Tào Mộc, phần lớn người cá, cũng chỉ là một con cá thông thường, cho dù bọn họ có nắm giữ sức mạnh to lớn hơn đi nữa, cách giao lưu nhiều hơn nữa, tốc độ nhanh hơn nữa, so sánh với nhân loại thì, vẫn là phe yếu.

Một khi sự tồn tại của bọn họ bị kẻ như Lương Phong phát hiện ra, vận mệnh của bọn họ sẽ bị thay đổi.

Năng lực của Tào Mộc, đối với bọn họ, chính là sự bảo vệ mạnh mẽ mà quý giá.

Nhưng lựa chọn của Tào Mộc lại là rời khỏi người cá, chỉ làm một kẻ ngốc nghếch bình thường tắm nắng bên cạnh bờ biển, trông coi một nhân loại bình thường, không tham dự vào bất cứ chuyện gì có liên quan tới người cá cả.

Chắc là khó có thể chấp nhận được.

Thẩm Đông ngồi xổm bên cạnh Tào Mộc, đổi sang góc độ khác, nếu như mình là người cá, đối mặt với chuyện hoàng tử bệ hạ lại làm ra quyết định như vậy, có lẽ cũng chẳng dễ gì chấp nhận được.

Nhưng việc này thì thế nào, hắn có tư tâm, hắn và thế giới của người cá từng có một mảnh vẩy giao cắt như vậy, nhưng nếu như không có Tào Mộc, chung quy cũng chỉ là hai người hai ngả mà thôi.

Cũng đồng thời là vì Tào Mộc, hắn quen biết Tào Mộc, hiểu Tào Mộc từng chút một, hắn đã không thể nào buông tay để cậu trở về với thế giới người cá làm chúa cứu thế hoàng tử đại nhân gì đó nữa.

Ông nội Tào Mộc không phải cũng có tâm nguyện như vậy sao.

"Cậu định làm gì?" Thẩm Đông ngồi xổm đến mức chân hơi tê rần rồi, mới hỏi một câu.

"Thử xem anh có đồng ý không." Tào Mộc quay đầu lại nhìn hắn, xem ra đã sớm có ý định này rồi.

"Nói nghe thử xem."

"Tôi xuống, gặp bọn họ một lúc, được không?"

Thẩm Đông đứng phắt dậy, suýt nữa thì bật thốt lên một câu "không được", nhưng đã bị hắn mãnh liệt đè xuống dưới lưỡi, nhưng nếu như không nói hai chữ "không được", ngay lúc này hắn lại chẳng biết nên nói gì.

"Không được thì thôi, bọn họ cũng không tới đây." Tào Mộc bị hành động của Thẩm Đông làm cho sợ hết hồn, lập tức đổi ý.

"Không, cậu chờ tôi nghĩ lại đã." Thẩm Đông nhìn Tào Mộc.

"À, tôi còn tưởng anh định mắng tôi cơ."

"Đến mức đấy à tôi là người biết đúng sai mà."

"....Ồ."

Thẩm Đông đứng tự ngẫm bên cạnh Tào Mộc đang ồ tới ồ lui trên đá ngầm.

Ý nghĩ thực sự của hắn, là không muốn để Tào Mộc đi, nhưng nhất định không thể nói được. Hắn không phải chủ nhân của Tào Mộc, cũng không phải phụ huynh của Tào Mộc, hắn không có quyền bắt Tào Mộc làm vậy.

Nhưng hắn cũng sợ, hắn không biết liệu Tào Mộc đi rồi còn có thể về hay không, sau khi trở về sẽ lại biến thành cục diện thế nào.

Đấu tranh thật lâu, hắn cuối cùng cũng ngừng lại, ngồi xổm xuống trước mặt Tào Mộc, nhìn chằm chằm mặt Tào Mộc rất lâu: "Tào Tiểu Mộc."

"Ừ."

“Đi đi, tôi ở đây chờ cậu về.”

“Thật?” Tào Mộc hơi bất ngờ, nhíu mày.

Dáng dấp như vậy thật sự là siêu dễ nhìn, Thẩm Đông suýt nữa ôm lấy người cậu hét to, đương nhiên không phải thật.

“Thật.” Hắn gật đầu.

“Vậy được.” Tào Mộc đứng lên khỏi đá ngầm, “Anh cứ ở đây chờ tôi, hôm nay là Trương Tam trực ban đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy tôi đến phòng trực được đúng không?”

“Ừ.”

“Anh đến nấu mì đi, Trương Tam nấu ăn chán lắm.” Tào Mộc nói xong câu này, còn chưa đợi cho Thẩm Đông mở miệng, đã cứ thế nhảy xuống biển.

Vẫn là lực nhảy kinh người cùng đường vòng cung duyên dáng như mọi khi, mỗi lần cậu muốn thể hiện trước mặt Thẩm Đông, đều sẽ nhảy như vậy xuống biển.

Thẩm Đông cười, hắn vốn định dặn dò thêm đôi câu, nhưng Tào Mộc không cho hắn cơ hội.

Thật ra thì, hẳn là nên như vậy, Tào Mộc chính là muốn để hắn biết, đây chỉ là đi gặp bạn bè một lúc, sau đó đi chơi, buổi trưa về ăn cơm.

Còn có gì để dặn dò nữa đâu.

Thẩm Đông ngồi trên đá ngầm, lập tức đứng lên hoạt động, hắn không có lực tập trung như Tào Mộc, nếu như không ai quấy rầy, Tào Mộc có thể cứ ngồi như vậy mấy tiếng, có lẽ là do trong lòng an tĩnh.

Hắn cởi quần áo ra, ngồi trên đá ngầm nhắm mắt lại, bắt đầu điều chỉnh nhịp thở.

Lâu lắm rồi không xuống thăm san hô.

Gần đây, tương đối trời yên biển lặng, san hô cũng hoàn hảo không hề bị tổn hại, có điều trông có vẻ chẳng khác gì một hai tháng trước.

Thẩm Đông chậm rãi bơi phía trên san hô, hắn nhớ rõ từng nhánh san hô, từ ngày bắt đầu trồng chúng nó xuống, hắn vẫn luôn chú ý như vậy.

Giữa những nhánh san hô có không ít cá nhỏ sinh sống, bởi vì ở đây hầu như không có ai làm hại chúng, cho nên chúng không sợ người, lúc Thẩm Đông bơi tới, mấy con cá nhỏ đó đều an tâm bơi qua bơi lại.

Trước đây, Thẩm Đông chưa bao giờ để ý tới đám cá nhỏ màu sắc sặc sỡ này, nhưng giờ, hắn sẽ nhớ tới Tào Mộc, Tào Mộc cũng từng vẫy đuôi bơi qua bơi lại mình như vậy, chính mình lại chưa bao giờ nhận ra.

Hắn tỉ mỉ quan sát đám cá nhỏ này, cho dù Tào Mộc đã nói bên này không có người cá nào khác, đám cá này đều là cá nhiệt đới thông thường, nhưng Thẩm Đông vẫn có cảm giác không giống.

Hắn đưa tay tới chơi đùa với một bé cá nhỏ, cá tránh đi rất nhanh.

Hắn cười, nếu như trước đây mình cũng chơi với cá như vậy, có khi nào lại phát hiện ra một con cá hề sẽ không trốn đi, mà ngược lại sẽ vòng quanh tay hắn chơi trốn tìm hay không.

Lúc nhịn thở gần hết khí, Thẩm Đông chậm rãi quay người nổi lên khỏi mặt nước.

Nước phía sau có chút thay đổi, thay đổi không giống với tần suất sóng biển, trong nháy mắt hắn nhớ lại tình cảnh bị người lén lút chụp tới dưới nước, sợ tới mức sắp toát mồ hôi lạnh, hắn quay người sang thật nhanh.

Một khuôn mặt đã kề sát ngay phía sau hắn, sau khi quay người lại, cách mắt của hắn còn chưa tới nửa mét, phía sau mặt mũi là một bóng đen to, không thấy rõ là thứ gì.

Hắn chấn kinh không nhẹ, sắp hô thành tiếng trong nước, cũng không nhìn kỹ, đã đạp một cái tới khuôn mặt kia, giẫm chính xác lên mặt, lại mượn lực giẫm lên đẩy mình lên trên, ló ra khỏi mặt nước.

Chỉ kịp hít vào một hơi, hắn đã liều mạng bơi về phía bờ, may là vết thương đã lành, nếu không chỉ dựa vào nhúc nhích người như cá chạch, hẳn là cuống chết rồi!

"Thẩm Đông!" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ, "Anh bị mù đấy à!"

Thẩm Đông đầu tiên là sợ hết hồn, tiếp đó liền sửng sốt, dừng động tác đạp nước điên cuồng lại, nghiêng đầu: "Hồng Kiệt?"

“Gần thế mà anh không nhìn ra là tôi à!” Hồng Kiệt lau mặt một cái.

“Đệt!” Thẩm Đông cũng chửi một tiếng, “Tôi vốn nghĩ cậu bị thần kinh! Sau đó lại cảm thấy cậu giả vờ! Giờ nhìn lại thì cậu đúng là thần kinh không chệch đi đâu được!”

“Tôi bơi tới tiếng to vậy mà anh lại không cảm giác được!” Hồng Kiệt vỗ một phát lên mặt nước.

“Nếu tôi nhạy bén như vậy tôi đã không còn là người nữa rồi, ít nhất cũng phải là người cá dân thường!” Thẩm Đông hơi bực dọc, lần này sợ quá trời.

Có điều, vừa nhắc tới người cá, hắn lại lập tức nghĩ tới Tào Mộc, cũng chẳng còn có tâm trạng lảm nhảm với Hồng Kiệt nữa, bơi mấy cái tới leo lên đá ngầm.

Sau khi mặc xong quần áo tử tế, Hồng Kiệt cũng quấn cả bộ quần áo ướt sũng nước leo lên bờ.

Thẩm Đông nhìn lên mặt trời, Tào Mộc xuống nước gần được hai tiếng rồi, cũng không biết tình hình thế nào.

“Cậu tới đây làm chì?” Thẩm Đông rũ nước trên đầu.

“Đi dạo dưới biển, thấy anh thì lại chào hỏi, không ngờ bị giẫm một phát lên mặt.” Hồng Kiệt giật quần áo, rồi xốc bịt mắt lên đổ nước phía trong ra.

“Cậu không phải trâu bò lắm à, sao mà một đạp kia còn không tránh được.” Thẩm Đông vừa nghĩ tới trước đó Hồng Kiệt bị thương còn có thể hành nghề sát thủ hoàn mỹ tới vậy, liền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Thật ra khuôn mặt Hồng Kiệt rất hòa nhã, không cao lớn, cũng không có vẻ cương quyết, sát khí càng không có, căn bản không thể nào liên quan gì tới chuyện làm ra đêm hôm ấy.

Có lúc Thẩm Đông còn cảm thấy, Hồng Kiệt có phải là có một người anh em sinh đôi, bình thường một người phụ trách lên cơn điên, một người phụ trách bảo vệ người cá.

“Tôi cũng có phải một ngày 24 giờ lúc nào cũng căng thẳng thần kinh đâu, ai lại nghĩ anh sẽ đạp tôi,” Hồng Kiệt nhếch miệng cười, “Lại nói đạp một cái cũng không chết được, tôi mà tránh đi, anh đạp một cái mạnh như thế mà đạp hút, kiểu gì cũng trật hông.”

“Vậy thì cảm ơn cậu nhiều,” Thẩm Đông không biết nên nói gì, “Cậu biết Tào Mộc xuống nước rồi đúng không?”

“Ừ, chuyện này cậu ấy đúng là phải đi một chuyến.” Hồng Kiệt gật đầu.

“Tôi hỏi cậu,” Thẩm Đông nói nhỏ, “Những người cá kia có nhiều người không? Không đàm phán không thỏa thuận gì giam Tào Mộc lại luôn?”

Hồng Kiệt cười vui vẻ, nở nụ cười nửa buổi mới nói: “Anh tưởng cá đều là người cá à, có thể có bao nhiêu được, cả một vùng biển lớn như vậy, cũng chỉ chừng mười con thôi, nếu mà thật sự nhiều như vậy, còn không phải đã bị người phát hiện ra từ lâu rồi à.”

“À.” Thẩm Đông đáp một tiếng, như thể có điều gì đó suy nghĩ.

“Lại nói, chỉ cần Tào Tiểu Ngư muốn đi, không ai có khả năng giam cậu ấy lại được, cậu ấy đã hạ quyết tâm rồi, anh đừng có lo lắng chuyện này nữa.”

“Tôi biết.” Thẩm Đông thở dài, hắn hiểu rõ đạo lý, hắn cũng hiểu rõ Tào Mộc sẽ không đi, chỉ là… hắn sợ mất đi.

Hắn đã mất đi bố mẹ, mất đi ký ức trước kia, mất đi cảm giác an toàn quan trọng nhất, thực sự không thể nào chịu đựng mất đi Tào Mộc một lần nữa.

Tào Mộc ló đầu ra khỏi nước, từ xa đã thấy bóng người Thẩm Đông ngồi trên đá ngầm,cậu nhảy vụt lên khỏi mặt nước, phất tay với Thẩm Đông đằng kia.

Thẩm Đông có vẻ như đang ngây người, không nhìn thấy cậu.

Cậu hơi nóng nảy, bơi tới phải có một quãng nữa, cậu không kịp đợi. Bốn phía chẳng có ai, cho nên cậu lại càng nhảy khỏi mặt nước cao hơn, vẽ nên một đường vòng cung thật dài trên không mới trở lại dưới nước.

Nhưng Thẩm Đông không biết đã nhập định hay ngủ mất rồi, vẫn không có phản ứng gì cả.

Tào Mộc sau khi nhảy khỏi mặt nước tới ba bốn lần đã hơi bất lực, cá heo còn không nhảy ra được như cậu, vậy mà Thẩm Đông lại không nhìn thấy!

Cậu đành phải trở lại dưới nước, phất phất tay với bờ biển.

Mấy giây sau, một con sóng chậm rãi dâng lên, cao hơn hẳn những con sóng khác, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, con sóng này rất nhanh đã vỗ tới bờ, đập vào rặng đá ngầm Thẩm Đông đang ngồi, nước biển bắn đầy người đầy mặt Thẩm Đông.

Giờ Thẩm Đông cuối cùng cũng coi như có phản ứng, nhảy dựng khỏi khối đá ngầm.

Tào Mộc vừa nhìn thấy, liền nhanh chóng dùng sức nhảy khỏi mặt nước, vung mạnh cánh tay trên không

hai cái, nếu như Thẩm Đông vẫn không nhìn thấy cậu, cậu lên bờ xong sẽ ném Thẩm Đông xuống biển.

Thẩm Đông cuối cùng cũng liếc mắt về phía này, Tào Mộc lại nhảy ra một cái, Thẩm Đông cũng nhảy theo một cái, cùng lúc đó, vừa nhảy vừa phất tay về phía cậu.

Thấy rồi.

Tào Mộc hài lòng trở về dưới nước, nhanh chóng bơi về phía Thẩm Đông.

Lúc cách Thẩm Đông còn mấy chục mét, Thẩm Đông liền cứ thế nhảy thẳng xuống biển, bơi tới đón cậu.

"Tào cục cưng!" Thẩm Đông vừa bơi vừa gọi.

"Đông cục cưng!" Tào Mộc cũng gọi.

Thẩm Đông ngây người, đây là lần đầu tiên Tào Mộc gọi hắn như vậy, quá khứ đều là gọi thẳng tên Thẩm Đông Thẩm Đông, đột nhiên nghe thấy cách gọi Đông cục cưng này, hắn suýt nữa không phản ứng lại kịp.

Tào Mộc chẳng mấy cái đã bơi đến bên người Thẩm Đông, tươi cười hớn hở ôm lấy hắn.

"Giải quyết rồi?" Thẩm Đông nâng mặt cậu lên ngắm kỹ.

"Ừ." Tào Mộc gật đầu, trong ánh mắt có mất mát rất nhạt, dù sao thì những con cá kia cũng là đồng loại của cậu, nhưng vẻ mặt vẫn rất vui vẻ.

"Vậy thì tốt." Thẩm Đông không hỏi kỹ, chuyện như vậy, không cần phải hỏi kỹ thêm, hắn chỉ cần biết kết quả là được.

"Anh mới vừa nãy nghĩ gì thế?" Tào Mộc dẫn hắn bơi tới bên bờ, "Tôi nhảy rõ là lâu mà anh cũng không nhìn tôi."

"Tôi đang ngủ gà ngủ gật, ngồi đây hơn ba tiếng, cậu mà còn không về, có khi tôi còn nằm xuống ngủ luôn," Thẩm Đông cười, "Cậu nhảy lên lâu lắm à?"

"Phải đó! Vẫn luôn nhảy rồi nhảy, còn phất tay nữa, anh đều chẳng nhìn thấy." Tào Mộc hơi bất mãn.

"Ồ, bỏ lỡ mất tư thế hiên ngang oai hùng như vậy rồi," Tâm trạng Thẩm Đông khá tốt, ở dưới nước sờ lên mông Tào Mộc, "Nhảy thêm mấy lần cho tôi xem nào."

“Sau này đi.” Tào Mộc nhảy lên bờ.

“A còn ra vẻ nữa.” Thẩm Đông cũng leo lên cùng.

Tào Mộc xoay người lại, mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Đông.

Thẩm Đông vốn là định bảo cậu mặc quần áo vào, mà vừa nhìn thấy vẻ mặt này của cậu, liền không nói gì, chờ cho cậu mở miệng.

Nhưng Tào Mộc cũng không mở miệng, cứ nhìn theo hắn như vậy.

Thẩm Đông cũng chỉ đành tiếp tục cùng cậu nhìn nhau.

Nhìn nhau phải được mấy phút, Thẩm Đông hơi không chịu nổi, hít một hơi định nhắc cho Tào Mộc, mình không có kỹ năng giao lưu bằng ý niệm, Tào Mộc đột nhiên lại cười.

“Thẩm Đông.” Cậu cười nói.

“A?” Thẩm Đông đáp một tiếng, giờ lại không gọi Đông cục cưng nữa rồi?

“Sau này ngày nào tôi cũng ở bên anh, không đi đâu cả.”

“Được.”

“Nếu như anh không muốn ngơ ngẩn ở đây, tôi sẽ đi cùng anh.”

“Được.”

“Nói xong rồi.”

“Không còn nữa?”

“Không còn nữa, không biết phải nói gì nữa, không đủ à?”

“Đủ, đủ rồi, vậy là đủ rồi.”

Mặt trời lên cao, ấm áp rải lên cả người, Thẩm Đông cảm thấy ấm áp từ lòng mình lan ra toàn thân.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ca-he-he-he-nho-tieu-suu-suu-suu-ngu